

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

By the *New York Times* bestselling author of

LILAC GIRLS

Martha
Hall Kelly

a novel

SUNFLOWER
SISTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYÇİÇEĞİ KIZ KARDEŞLER

A

MARTHA HALL
KELLY

BALLANTINE BOOKS

NEW YORK

Ayçiçeği Kız Kardeşler bir kurgu eseridir. Tüm olaylar, diyaloglar ve bazı tanınmış tarihi figürler haricindeki karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek hayatta yaşamış tarihi kişilerin yer yerlerde, bu kişilerle ilgili durumlar, olaylar ve diyaloglar tamamen kurgusaldır ve gerçek olayları tasvir etme veya eserin tamamen kurgusal yapısını değiştirme amacı taşımamaktadır. Diğer tüm açılardan, yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2021 by Martha Hall Kelly

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

BALLANTINE ve HOUSE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9781524796402

Ebook ISBN 9781524796419

randomhousebooks.com

İstock'tan başlık sayfası resmi

Kitap tasarımı Barbara M. Bachman tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Laura Klynstra

Kapak fotoğrafı: Lee Avison/Arcangel

Kapak fotoğrafı-illüstrasyon: Debra Lill

ep_prh_5.6.1_c0_r0

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

Birinci Bölüm

Bölüm 1: Mary Woolsey Bölüm

2: Georgy .

Bölüm 3: Jemma

Bölüm 4: Anne-May .

Bölüm 5: Georgy .

Bölüm 6: Jemma

Bölüm 7: Anne-May .

Bölüm 8: Georgy .

Bölüm 9: Jemma

Bölüm 10: Anne-May .

Bölüm 11: Jemma

Bölüm 12: Georgy .

Bölüm 13: Jemma

Bölüm 14: Anne-May .

Bölüm 15: Georgy .

Bölüm 16: Jemma

Bölüm 17: Anne-May .

Bölüm 18: Georgy .

Bölüm 19: Jemma

Bölüm 20: Georgy .

Bölüm 21: Jemma

İkinci Bölüm

Bölüm 22: Georgy .

23. Bölüm: Jemma

Bölüm 24: Anne-May .

25. Bölüm: Georgy .

26. Bölüm: Jemma

27. Bölüm: Anne-May .

28. Bölüm: Georgy .

Bölüm 29: Jemma

Bölüm 30: Anne-May .

31. Bölüm: Georgy .

32. Bölüm: Jemma

Bölüm 33: Anne-May .

34. Bölüm: Georgy .

Bölüm 35: Jemma

Bölüm 36: Anne-May .

Bölüm 37: Georgy .

Bölüm 38: Jemma

39. Bölüm: Anne-May .

Üçüncü Bölüm

40. Bölüm: Jemma

Bölüm 41: Jemma

42. Bölüm: Anne-May .

Bölüm 43: Georgy .

Bölüm 44: Jemma

Bölüm 45: Anne-May .

[Bölüm 46: Georgy .](#)
[Bölüm 47: Jemma](#)
[Bölüm 48: Anne-May .](#)
[Bölüm 49: Georgy .](#)
[Bölüm 50: Jemma](#)
[Bölüm 51: Georgy .](#)
[Bölüm 52: Jemma](#)
[Bölüm 53: Georgy .](#)
[Bölüm 54: Jemma](#)
[Bölüm 55: Anne-May .](#)
[Bölüm 56: Georgy .](#)
[Bölüm 57: Jemma](#)
[Bölüm 58: Anne-May .](#)
[Bölüm 59: Georgy .](#)
[Bölüm 60: Jemma](#)
[Bölüm 61: Georgy .](#)
[Bölüm 62: Anne-May .](#)
[Bölüm 63: Georgy .](#)
[Bölüm 64: Jemma](#)

[Yazarın Notu](#)

[Kaynaklara İlişkin](#)

[Not İthaf Teşekkür](#)

[YazanYazar](#)

[Hakkında: Martha](#)

[Hall Kelly](#)

PART
ONE

..

BÖLÜM

1

Mary Woolsey

CHARLESTON, GÜNEY CAROLINA

1859

N Charleston sokaklarında midilli arabasıyla ilerleyen sarışın çocuğun yükünden KİMSE ŞÜPHELENMEDİ.

Annem, küçük kız kardeşim Georgy ve ben, Özgür Afrika Kilisesi'ndeki Papaz Cox'un daveti üzerine iki Güney Carolina'ya gelmiştik. Bir önceki sabah, günlük ziyaretlerimizi yapmak ve annemin ekru kartlarını gümüş tepsilere bırakmak için malikânelerin ve palmetto ağaçlarının yanından, çok nazik ve zarif atmosferde dışarı çıkmıştık.

Bayan Charles Woolsey, 8 Brevoort Place, New York City.

Kesinlikle hiçbir şey dikkatimizi tatsız bir şekilde zorlamadı, ancak sokaktaki her siyah yüz veya bir kapıda bizi nazikçe karşılayan her insan bize oradaki kölelik sistemini hatırlattı ve mücadeleye devam etme kararlılığımızı güçlendirdi.

Pazar ayininden eve dönerken, havada mersin ağaçlarının kokusu vardı, temiz beyaz gömleği ve ev dokuması pantolonuyla at arabası süren bir çocuk yanıma yanaştı. Arka tekerleği bakımsızdı, her dönüşünde sarsılıyordu ve hızı bizimkinden fazla değildi.

"Kendimizi biraz kaybolmuş bulduk," diye seslendi anne çocuğa. "Bizi Charleston Oteli'ne götürebilir misin?"

"Ben o tarafa gidiyorum hanımefendi. Sizi oraya yönlendireceğim."

Güneyli aksanına ısınmışım, iyi huylu bir çocuktuk, süt tenliydi, on iki yaşlarındaydı, sarı saçları güneşte parlıyordu. Aklıma, dostumuz Bayan Wolcott'la birlikte otelde bıraktığımız ve kapının yanında benim dönüşümü beklediklerine hiç şüphe olmayan kendi aksakallı kızlarım geldi. Gideli iki saatten az olmasına rağmen onları da çok özlemiştim.

"Nerede yaşıyorsun?" Annesi çocuğa sordu.

"Burada ve orada." Yüzünü güneşe doğru çevirdi. "Sen mi? Virginialı gibi konuştun."

Annem gülümsedi, birinin eski evindeki aksanını tanıması onu mutlu etmişti. "Gerçekten de öyleyim. Oradan küçük bir kızken ayrıldım ama sanırım hala o aksanla konuşuyorum. Şimdi New York'ta yaşıyorum. Afrika kilisesindeki Papaz Cox'un misafiri olarak buradayız. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır, hanımefendi."

, tek ses kırık tekerleğin .

"Çok güzel bir Efkaristiya kutlaması oldu," dedi Anne. "Üç yüzden fazla kutlayıcı vardı."

Döndü ve gülümsedi. "Eminim oradaki tek beyaz sizdiniz."

"Evet. Ama oldukça coşkuyla karşılandık." "Bir zamanlar annem beni her pazar kiliseye götürürdü. O şimdi öldü."

Çocuk ayaklarının dibindeki teneke yemek kovaşından bir parça ekmek aldı, bir ısırık aldı, döndü ve kalanını muşambanın altına attı.

"Okula gidiyor musun?" Annem sordu.

"Hayır, hanımefendi. Hiçbir okul benim gibileri kabul etmez." "Bundan çok şüpheliyim," dedi Georgy.

Dikkatim arabanın arka yatağına ve oradaki muşambanın altındaki en ufak bir harekete çekildi.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

İlerideki beyaz bir binayı işaret etti. "Mart. Her pazar giderim. Cumartesi günü tur atarım, ertesi gün buraya gelirim, böylece stoklarım taze olur."

"Rounds nerede?"

"Her yerde, hanımefendi. Babamın müdavimleri. Neredeyse hiç elleri boş gelmezler."

Çocuk, girişinde yüksek siyah kapıları olan beyaz bir binaya doğru sürdü ve biz de onu takip ettik. Girişin üzerinde yaldızla parlayan MART yazısı ve rüzgârda dalgalanan kıpkırmızı bayrağıyla devasa bir yerdi.

Çocuk uzaktaki bir çatıyı işaret etti. "Oteliniz yolun biraz yukarısında ve sağa dönün."

"Çok yardımcı oldunuz," dedi annem.

Çocuk atını demir kapıya doğru sürdü ve elinde bambu bastonuyla iri yarı, kızıl sakallı bir adam kapıyı açtı.

"Hey, evlat," dedi bastonunu arabanın tahtasına vurarak. "Bunları alıp arkaya gelmen gerekiyordu, ön kapıya değil, Tanrı aşkına."

"Babamın beni eve çağırması gerek."

Çocuk öndeki koltuğunda döndü ve muşambayı arkaya attı. İçeride, her biri sadece en kaba bezlerden giydirilmiş, farklı yaşlarda üç renkli çocuk yatıyordu. En büyüğü, belki de dokuz aylık olanı, arabanın kenarına tutunarak kendini ayağa kaldırdı.

"Aman Tanrım," dedim.

Çocuk kollarını sevgi ve iyiliğin evrensel bebek diliyle bana doğru ve ben de onu arabadan kaldırdım. Onu yakınımnda tuttum ve onun süt, sabun ve masumiyet kokan cennet gibi bebek kokusunu içime çektim. Birisi ona sevgiyle bakmıştı.

Arabanın zemininde, kaba tahtaların üzerinde iki bebek yatıyordu, biri daha birkaç günlük bile değildi.

Çocuk bekçiye katlanmış bir kâğıt uzattı. "Anneleri nerede?" sordum.
"bir battaniye bile yok. En son ne zaman yemek?"

Kapı görevlisi kâğıdı okudu ve arabanın yanına gitti.
"Hepsi kız mı? Bir erkek olması gerekiyordu."

"Bunu babamla konuşun," dedi çocuk.

Bekçi arabanın üzerine eğildi ve iki bebeği de kaldırdı.
"Biri cılız."

Çocuk omuz silkti. "Sadece bana söyleneni alıyorum. Şu büyük olan buraya kadar ağladı."

Kızı daha da yakınımna aldım ve o da başını çok şefkatli bir şekilde omzuma yasladı.

Bekçi çocuğa katlanmış bir deste banknot uzattı, o da bunu cebine koydu, dizginleri salladı ve yola koyuldu.

Kapı bekçisi bana saldırdı. "Senin gibileri şımartacak zamanım yok. Ver şunu."

Geri adım attım. "Yapmayacağım, efendim."

"Siz kuzeyli kadınlar mı? Ne baş belasısınız. Onu almak için 100 doların var mı?"

Bileğimdeki çantaya uzandım. "Sana şu anda bir senet yazabilirim."

Ben kenara uzandığımda, adam fırsattan istifade ve
Çocuk itibaren benim Silahlar. O
ağladı en çok

Kapı bekçisi onu bir kol boyu uzağa götüren başka bir pis suç ortağına teslim ederken acıyla geriye uzandı, kollarını açtı.

Takip etmeye çalıştık ama bekçi kapıyı kapattı ve parmaklıkların arasından "Satışa bayanlar giremez. Burada kaba bir ticaret var, hassas duyarlılıklara göre değil" dedi ve kalabalığın içine doğru yürüdü.

Çocukların görüş alanımızın dışındaki bir odaya götürülüşünü izlerken bir elimi demir bir çubuğa doladım, bir avucumu da tüm bunların dehşetini bastırmak için ağzıma kapattım. Hangi insan bu çığlıkları duyup da merhamet hissetmezdi ki? Üç anne, değerli kızları olmadan taze bir acı içinde bir yerlerde oturuyordu.

Anneme döndüm. "Dün bütün gün Charleston'ın en iyilerini aradık. Birilerine başvurmalıyız."

Anne bakışlarını toplanan kalabalığın üzerinde tuttu. "Kime? Bu parayla ilgili, Mary. Bu ekiciler kölelikten asla isteyerek vazgeçmeyecekler. Sadece köleliği kafasından kesecek bir başkan seçebiliriz."

Kölelik kavramına fazlasıyla ; Dr. Cheever'ın Cooper Enstitüsü'ndeki konferanslarına katılmış, *Tom Amca'nın Kulübesi*'ni defalarca okumuş ve o sabah *The Charleston Courier*'de köle satışlarını duyuran ilanları görmüştük. Ancak hiçbir şey bizi böylesine korkunç bir manzarayı canlı olarak görmeye hazırlayamazdı.

Satış başladığında kalabalık pazar alanını giderek artan bir korkuyla inceledik, alçak tavanlı bir oda, tuğla bir binanın yükseldiği, parmaklıklı pencereleri karanlık yüzlerle dolu bir arka avluya açılıyordu. Uzun odada bir müzayedeci derme çatma ahşap bir platformun üzerinde yerini almış, deri kırbasını çizmesine vuruyor, havada para kazanmanın gergin ruhu vardı. Kareli ve eski püskü Panama şapkasıyla, sarı çene sakalını çekiştiren bir kabadayıya benziyordu.

"Beyler, hazır mısınız?" Sesi taş duvarlarda yankılandı.

Platformun etrafında kümelenmiş teklif veren gruplar, tıpkı her gün otel masasında karşılaştığımız gibi kunduz silindir şapkaları ve resmi kesim sakallarıyla centilmen görünümlü adamlar. Çoğunun bir elinde puro, diğer elinde o günkü insan stokunun basılı olduğu katalog vardı.

Satışa sunulan eşyalar, ten renginin her tonunda, sırtları duvara dayalı bir şekilde durmuş, kabaca inceleniyordu. Anne ve çocuklardan oluşan gruplar yanımızda duruyordu; kadınlar güzel patiska elbiseler, temiz beyaz önlükler ve başörtüleri giymişlerdi, çocukların ise başları açıktı.

Boynumuzu bükerek, erkeklerin kadınları sorguladıkları, ağızlarını açtıkları, eteklerini kaldırdıkları ve en mahrem yerlerini teşhir ettikleri ana odanın dışındaki bir antreyi görmeye çalıştık.

"Richmond'da küçük bir kızken böyle bir satış görmüştüm. Birçok efendi kendi siyahi çocuklarını satıyor ve kendi çocukları da bu kızlardan doğuyor."

"Ve bu on dokuzuncu yüzyıl," dedi Georgy. "Bu gece, ne bir vapur ne de bir sıra tren vagonu Bu zalim şehir, kendi hüznü yükü olmadan mutsuz olanlar."

Georgy annesiyle kollarını birleştirdi. "Kayıtsız kalmamalı ve sırf norm olduğu için bunu kabullenmemeliyiz. Bayan Wolcott belediye başkanını tanıyor. Onunla konuşmalıyız."

Anne bakışlarını müzayedeciye çevirdi. "Belediye başkanı büyük ihtimalle kölelerini buradan alıp satıyor. Her şey tamamen yasal. Özgürlük çağrılarımız sağır kulaklara çarpacak ve bizi kesinlikle arabaya bindirip götürecekler."

"Bizim de artık bir şeyler yapmamız gerekiyor," dedim. "Aksi takdirde buna göz yummuş oluruz."

"Katılıyorum Mary," dedi Georgy. "Ama burada iyi bir şey yapmak için biraz gizlilik gerekebilir."

Kapı bekçisi iki genç oğlanı ve biraz daha yaşlı bir kızı platforma doğru itti. Kız sakın ve terbiyeli bir şekilde kalabalığı izliyordu; yüzünde temkinli bir ifade vardı, her iki oğlanı da kollarıyla sarmıştı, saçları yaşlı kadınların giydiği beyaz kumaşla sarılıydı. Çocuklar kalabalığa bakıyordu, gözlerindeki korkunç korkuyu gizleyemeyecek kadar gençtiler.

Müzayedeci elini uzatmış, avucunu açmış bir halde onları takdim etti. "Erkekler -Scipio, on yaşında, Clarence, on iki- ve kız, Sukey, on dört yaşında. Kız, iyi bir hizmetçi, sırtı temiz. Oğlanlar birinci sınıf tarla işçisi olacaklar."

Kapının hemen içinde, kucağında bir bebek olan bir kadın duruyordu, diğeri de eteklerine yapışmıştı. Başını eğmiş ve bir avucunun içine bakarak ağlıyordu.

"Bu gençleri tanıyor musun?" Anne, sesi kısık bir şekilde kadına sordu.

Kadın gözlerini sildi, platforma doğru kaçamak bir bakış attı ve sonra annesine döndü. "Çocuklarım, hepiniz," dedi fısıltının biraz üstünde bir sesle. "İşte hanımefendi, kürsüdeki benim."

Annem şalını daha da yaklaştırdı. "Yüce Tanrım."

"Bunlar benim iki oğlum ve kızım Sukey. Benim kanımdan değil ama onu ben yetiştirdim. İyi bir kızdır. Oğlanlar onu çok seviyor."

Kadın bebeğini daha sıkı kucakladı ve etrafına bakındı.

"Bizimle korkmadan konuşabilirsiniz, hanımefendi," dedi Anne.

"Bazılarını satmalarını bekliyorum ama ben sadece iki küçük çocuğumu burada tutmak istiyorum. Annesiz kalmak için çok küçükler."

"Peki ya kocanız?" diye

sordum. "Satıldı. Aylar önce."

"Nereye?" Annem sordu.

"Bilmiyorum, hanımefendi. Yaşlı adamı kaybetmek çok zor. Ama ne yapabilirim ki? Kalbim kırıldı, hepsi bu."

Alıcılar platformu Sukey ve çocukların etrafında doldurdu.

"Elbisesini çıkarın," diye biri.

"Onu daha önce kontrol etmeliydik," dedi müzayedeci. "Kuralları biliyorsun."

Müzayedeci kızın elbisesini omzundan çekip indirdi ve sonra çenesinden yakaladı. "Gülümse kızım."

Sukey gülümsemeye zorladı.

"Ve şu gamzelere bak. Bir gün süslü bir kız olabilir."

Müzayedeci ayak bileklerini ve bacaklarını göstermek için eteğini kaldırdı ama Sukey eteği adamın elinden kaptı.

"Gözlerinin nesi var?" diye seslendi bir teklif sahibi.

"Ağlıyor, hepsi bu," dedi müzayedeci. "Ama o iyi."

"Kızı ayrı sat," dedi bir teklif sahibi. "Kız için altı yüz."

"Satıldı-" diye müzayedeci.

Sukey'nin erkek kardeşleri kollarını onun beline doladılar. Müzayedeci onları kızdan çekti ve çocuklar ağlayıp yumruklarıyla ona karşı koydular.

Georgy parmaklıkların arasından kadına annesinin kartını uzattı, kartın altında yirmi dolarlık bir Liberty altını saklıydı. "Çabuk ol. Al bunu."

"Oh, hayır, bayan."

Georgy kartı kapının demir basamağından aşağı, kadının eline doğru indirdi. "Al. Kimse görmeyecek."

Fazla bir şey değil ama şu anda elimizdeki tek şey bu. New York'a gelebilerseniz, yardım için karttaki adrese gelin."

Kadın etrafına bakındı, sonra hem kartı hem de bozuk parayı önlüğünün cebine soktu. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Çok nazıksınız. Bunu saklayacağım."

Kapı bekçisi yaklaştı ve kucağında bebeği olan kadını ve küçük oğlunu bloğa doğru itti.

Kadın döndü. "Bana Alice derler," dedi, adam onları platformun basamaklarını daha hızlı çıkmaları için dörterken.

"Brevoort Place'i bulabilecek mi bilmiyorum," dedi annem.

"En azından bu da bir şeydir," dedim.

Alice iki çocuğuyla birlikte yavaşça merdivenleri çıktı ve onları yanına topladı. Müzayedeci her zamanki konuşmasını yaptı, Alice ve çocukları için ayrı bir fiyat önerdi ve tokmak hızla indi.

"Satıldı," dedi müzayedeci. "James ve bebek Anthony için yüz dolar. Alice, dokuz yüz dolar."

Alice müzayedecinin önünde dizlerinin üzerine çökerek çocuklarını alıkoymak için yalvardı.

Annem korkunç bir öfkeyle geri döndü, Chalmers Sokağı'ndan otele doğru ilerledi ve biz de peşinden gittik, satılanların sefaleti hala aklımızdaydı, Alice'in çılgınca feryatları etrafımızda yankılanıyordu, acısı sempatinin ötesindeydi.

Bu bakışı annemde daha önce de görmüştüm. Babam öldükten sonra, onu büyütmesi gereken sekiz çocukla bırakmıştı. Hepimizi garip New York şehrine taşıırken ağlamıştık.

"Bu korkunç durumu değiştireceğiz" diyen bakış. Ya da denerken öleceğiz.

BÖLÜM

2

Georgy

BREVOORT PLACE, NEW YORK ŞEHİRİ

NİSAN 1861

UNCLE EDWARD DÜŞÜRÜLDÜ BEN AT ve Yeni York

Hastane, devasa, taştan bir düğün pastası, arabamız Broadway'den aşağıya doğru savaşıarak ilerledikten sonra sakin bir vaha, cadde yaklaşan savaş ihtimali nedeniyle seferber olan çılgın vatandaşlarla doluydu.

Saatler önce, gün herhangi bir gün gibi başlamıştı. Manhattan'ın doğu yakasındaki dört katlı, kahverengi taşlarla çevrili 8 Brevoort Place'deki evimizin yemek salonunda kahvaltı ederken, kız kardeşim Jane yeni elbisemin düşen ucunu düzeltiyordu.

Annem masanın başında, ateşe en yakın yerde oturmuş, sabahlık elbisesini giymiş, beyaz hizmetçi şapkası ve önlüğüyle iki gündelikçimizden biri olan Margaret'e sıcak yemeklerin nereye konması gerektiğini tarif ediyordu. Altı kız kardeşimden sadece üçü, Abby, Jane ve Carry, o gün orada toplanmıştı; Mary ve Hatty seyahatte, Eliza ise köydeki evindeydi.

En büyükleri olan Abby, annesinin yanında oturmuş, yazışmalarına eğilmişti.

Bir sonraki yaşıtı Jane, ayaklarımın dibine çömelmiş, düşmüş etek ucuma odaklanmıştı; sedef çiçekleriyle dolu siyah dikiş kutusu halının üzerinde yanında açık duruyordu.

cerrahi iğne ve iplik seti, sadece beyazın on tonu.

Omuzlarından aşağıya doğru dalgalanan ve her zaman Botticelli'nin Venüs'ünü akla getiren kızıl-sarı saçlarını geriye doğru düzelttim. "Acele et, Jane."

Eteğimi çekti. "Georgy, yoksa kan akıtacağım."

En küçük kız kardeşimiz Carry, annemin diğer tarafında oturmuş, küçük beyaz melez köpeğimiz Pico'yu çörek parçalarıyla besliyordu.

"Frank Bacon bu elbiseyi beğenecek," dedi Carry.

Eteğimdeki hayali bir lekeyi fırçaladım. "Frank Bacon'la zerre kadar ilgilenmiyorum."

Abby mektubundan başını kaldırdı. "Başkaları yokluk çekerken sen mükemmel bir sevgiliden kaçırıyorsun."

"Onunla kendin evlen o zaman."

Abby'nin yanaklarına renk geldi ve o anda bu sözlerime pişman oldum. Otuz üç yaşındaki Abigail, sevgili kuzenimiz Theodore Winthrop'un evlenme teklif etmesini beklemeyi çoktan bırakmıştı; ve otuz bir yaşındaki Jane'in de artık hiçbir beklentisi yoktu - taliplerinin hepsi başkalarıyla evlenmiş ya da savaş hazırlığı için orduya katılmış ya da Avrupa'ya sürüklenmişti. Bu yüzden Abby ve Jane'in asla evlenemeyeceklerine inanılıyordu.

"Sonsuza dek buralarda olmayacak," diye mırıldandı

Abby. "Bu kadar kısa kesilmiş sakalıyla, sanki Bir İtalyan kralı," dedim.

Evin önünden gelen kapı ziline tınısı, kutsal alanımızı işgal eden bir sabah ziyaretçisi fikri karşısında ürkmüş geyikler gibi donup kaldığımız sırada, sadık Margaret'i şapkasının kurdeleleri dalgalanarak kapıya doğru gönderdi.

"Bu saatte mi?" Annem sordu.

Saniyeler içinde Edward Amca bir elinde katlanmış *New York Tribune gazetesiyle* içeri daldı. Amca her zaman hoş karşılanırdı, onu tanıyan herkes tarafından adı övgüyle tekrarlanan iyi bir adamdı, tek iki kusuru biraz kibir ve biraz gevşek bir dildi. Parlak görünüşü babaminkine çok benziyordu, dürüst mavi gözleri merhamet ve sevgi doluydu. Hatta babam gibi giyinirdi, kaliteli kesimli paltolar giyerdi, pantolon paçaları güzelce dikilmişti ve iyi yuvarlatılmış baldırlarını vurgulardı.

Annem başıyla onu işaret etti. "Oh, Edward, . Otursana." "Kulübe gidiyorum, fazla kalamam. Ne oldu?"

Haberler. tam bir kargaşa var. Nasıl bu kadar Sakin mi?"

"Bir fincan çay için. Jane, Haiti'de kölelik zulmü olmadan hasat edilen şekeri buldu."

"Kesinlikle duydunuz mu?" diye sordu, birimizden diğerine bakarak.

Carry eğildi, saç kurdelesini ızgara keklerinin üzerindeki şuruba yakın sallanıyordu. "Ne duydun amca?"

"Güney Carolina'daki olayları yakından takip ettiğinizi biliyorum...."

"Evet," dedi Abby.

"Charleston'dan gelen haberler derin bir izlenim uyandırıyor-"

"Amca, *lütfe*," dedi Abby.

"-Sumter Kalesi'ne ateş açıldı." Carry sanki sokulmuş gibi ayağa fırladı. "Savaşta'yız!"

"Konfederasyonlar ilk kurşunu saat dört buçukta, gün doğmadan önce ulusal bayrağın üzerine sıktılar. Binbaşı Anderson adadan çekiliyor. Charleston halkı çatılara çıktı ve alkışladı."

Jane ipliğini bağladı ve küçük makası bir şangırtıyla dikiş kutusuna fırlattı. "Demek Güney

gerçekten de ayrılıyor. Her şey çok üzücü."

"Hangi eyaletler Birlik'te kalacak?" Annem sordu.

"Tüm Kuzey eyaletleri Başkan Lincoln'e para ve adam teklif eden mesajlar gönderdi. Maryland ve Kentucky henüz bildirimde bulunmadı."

Annem ayağa kalktı. "Margaret, maun masayı odamdan getir. Ve tiftik presini. Ön salona . Sargı bezine çok ihtiyaç olacak."

Edward Amca arka koridordan yatak odasının merdivenlerine doğru yürüdü. "Oğlun nerede? Bu saatte hâlâ yatıyor mu?"

Annem onun yoluna çıktı. "Charley ile ne işin var?"

"Askere yazılmak isteyebilir. Broadway'de zaten bir merkez var. Eminim Winthrop kardeşler de katılacaktır."

"Kuzenleri yetişkin adamlar, Edward. Charley daha yirmi bir yaşında. Zavallı, ölmüş kardeşinin tek oğlunu cesaretlendirmek mi istiyorsun?"

Edward Amca gazeteyi masaya fırlattı ve Carry onu kaptı. "Savaş ihtimaline karşı bütün hafta hemşire aradılar. Bu sabah hastanede işe ."

"Hemşireler mi? Hiç duymadım-"

"*Savaştayız* anne," dedi Abby.

Edward Amca'ya doğru bir adım attım. "Ben başvuruyorum."

Abby kalemini düşürdü. "Tanrım, Georgy. *Hemşire* mi? Bu işi kadın mahkûmlara yaptırıyorlar. Hapiste on gün, sonra da Bellevue'de hemşirelik."

"Bu farklı," dedim. "Dr. Elizabeth Blackwell de işin içinde. Bütün hafta gazetelerdeki ilanları okudum. Eğitimli hemşirelerden oluşan bir tugay hazırlanıyor."

"Hepsi saçmalık," dedi Jane.

Eldivenlerimi şöminenin üzerinden kaydardım ve annemin onun için yaptığı cam kutuda sergilenen, tavuskuşu kuyruğu gibi açılmış fildişi saplı yelpazeyi görmemeye çalıştım. O gün sahilde yaptıklarımız için babama ve bana bir teşekkür.

Carry'nin yüzüne döndüm. "Her şey çok uygun. Saygın doktorlardan oluşan bir komite tarafından denetleniyor. Hiçbiriniz henüz giyinmemişken beni kim durduracak?"

Edward Amca koluma dokundu. "Georgy, bu kibar bir genç kadına göre bir eğlence değil. Kaba saba askerlere lazımlıklarıyla yardım etmek-"

"Rafine olmak umurumda bile değil amca."

Abby annesine baktı. "Korkunç bir şey kapacak."

"Yirmi sekiz yaşımdayım. Kendimi idare edebilirim, teşekkür .

Ayrıca Eliza Fishkill'de hemşire olarak görev yapıyor."

Annem aceleyle yanıma geldi ve bir eliyle sırtımı sıvazladı. "Eliza yerlileri sarıyor ve tonik dağıtıyor. Bu bir *savaş*, Georgy canım. Bu süreçte birlikte en iyisi değil mi?"

Annemin yorgun yüzüne bakmamaya ya da sert bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştım; o her zaman nezaketi ve basmakalıp sözleriyle beni etkilemeyi başarmıştı. Jane Eliza Woolsey zeki bir rakipti, şefkati ve zarafetiyle zorlu bir rakipti. "Burada, evde, davaya katkıda bulunmanın başka birçok yolu var," dedi.

İki parmağımı pudralı yanağında gezdirdim. Tüm dünya savaşa giderken, burada, babamın hatıralarıyla dolu bu eski evde, bir kenarda çıldıracağımı ona nasıl söyleyebilirdim?

"Burada öylece oturmayacağım anne."

Carry gazeteyi havaya kaldırdı. "Burada hemşirelik niteliklerinin bir listesi var ve sen hiçbirine sahip değilsin.

onları."

Pembe gül goncası süslemeli bonemi taktım ve kurdelelerini çenemin altından bağladım. "Onu gördüm."

Carry gazeteden okudu. *"Gıpta ile bakılan mavi bileti kazanabilmek için adayların sıkı disipline boyun eğme erdemine sahip olmaları gerekir-"*

Abby güldü. "Babamın vahşi çocuk dediği biri için zorlayıcı olabilir-"

"-ve çok sade bir hemşire kıyafeti giymeye istekli olmak."

Jane, "Komite için o Fransız şapkasını kesinlikle ," dedi. "Bu sizi kesinlikle bir uçucu olarak işaretler."

"Kal canım," dedi annem. Boynundaki zincire taktığı altın madalyonu okşadı, babam için taktığı yas mücevheriydi, kapağında mücevherli bir örümcek vardı. "Bizden önce gidenlerin, bizim burada, evde güven içinde yaptığımız savaş çalışmalarından ne kadar memnun olacaklarını düşün."

"Tamamen güvende olacağım, anne."

Abby, "Hastaneye tek başına yürüyemezsin," dedi.

Kapıya doğru bir adım attım. "En sevdiği ben olduğuma göre, Edward Amca kulübe giderken mutlaka beni de bırakacaktır, değil mi Amca?"

Edward Amca yere baktı ve zar zor başını salladı.

"Babam bunu istemezdi," dedi Carry.

Baba. Durdum ve ona döndüm. "Babamın ne istediğini nereden bileceksin Carry? O öldüğünde sen daha bebektin."

Carry tabağına baktı ve ben bir gözyaşı parıltısı yakaladım. Yine çok ileri gitmiştim.

Aceleyle kapıya yöneldim.

Abby sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "New York'taki tüm Florence Nightingale'ler orada olacak, yarışacaklar. Ve sadece küçük bir sayı alacaklar."

"Aslında yüz tane. Saat erken olduğu için ilk sırada ben olacağım."

Edward Amca ve ben koridordan geçip ön salondan kapıya doğru yürüdük.

"Otuz yaşından büyük olmalısın," diye seslendi Carry arkamdan. "Ve oldukça sade. Yeterince çirkin değilsin!"

-

Mermer sütunlu hastane salonuna adımımı attığımda erken kalkan arkadaşlarımla neredeyse dolu olduğunu gördüm. Toplumun her kesiminden kadınlar soğuk odayı doldurmuştu; şanslı birkaçı meşe banklarda oturuyordu, çoğu ayakta idi, bazılarının yanında bir ya da iki çocuk vardı. Uzun gri bir pelerin giymiş, hamur gibi yuvarlak yüzü Mary Todd Lincoln'üne oldukça benzeyen bir kadın başvuru formlarını ve kalemleri dağıtıyordu.

"Bir sıra lütfen hanımlar," diye seslendi kalabalığa, konuşurken küçük beyaz bir bulut soludu.

"Neden burada hiç ateş yanmıyor?" diye sordum.

"Eğer erkek adaylarımız olsaydı, olurdu." Bana iki sayfalık bir başvuru formu ve küçük bir kalem uzattı. "Bunu hızlıca doldurabilirseniz, hemen kabul edilme şansınız olabilir. Az önce bir aday doktorların karşısına çıkma korkusuyla okulu bıraktı, zavalcılık. Komite odasına çağrılmak için şu koridorda bekleyin."

Formlara bir göz attım. "Üzerinde 'Mürekkeple tamamlandı' yazıyor. "

Omuz silkti. "Komite henüz şikayet etmedi. Ve bugün şimdiden elli başvuru gördüler. Yirmi üçünü kabul ettiler."

Adımı ve adresimi yazdım: *8 Brevoort Place, New York City*. Şüphesiz bu, ünlü Brevoort otelinin yakınındaki saygın bir adres olan inceleme kurulunu memnun edecektir. Durdum, kalem havadaydı. *Yaşım*. Elbette yaşım oldukça küçüktü, hatta iki yıl. Ya gerçeği çarpıtıp 30 yazsaydım? Boş bıraktım.

Kadın daha yakına eğildi. "Sana söylediğimi söyleme, ama başhemşireler arıyorlar - hastaların sevgisini süslü moda ve gülümsemelerle uyandırmayacak patron gibi tipler." Kolyeme doğru sivri bir bakış gönderdi. "Oraya en son giren bayan kulağında küpe takıyordu ve girer girmez onu kovdular."

"Bu her gün taktığım bir aile parçası. Şansımı deneyeceğim."

"Peki ya şu şapka? Haddimi aşmak istemem ama o çiçekler-"

Başlığımdaki körpe Fransız goncalarını koparıp koluma sıkıştırırken aceleyle komite odasına doğru ilerledim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre koridorda bekledikten sonra adımın söylendiğini duydum ve kurulun önüne çıktım. Çoğu kar saçlı ve siyah takım elbiseli beş adam, birbirine itilmiş iki meşe masanın arkasında süpürge sopası gibi dimdik oturuyorlardı ve her birinin önünde kağıttan bir isim etiketi vardı.

Dr. Harris'e başvuruyu uzattım.

"İyi günler, Bayan... Woolsey, değil mi? Tam adınızı söyler misiniz?"

"Georgeanna Muirson Woolsey."

"Peki Bayan Woolsey, neden Kadınlar Merkezi Yardımlaşma Derneği'nin saflarına katılmak istiyorsunuz?"

"Ben de bir asker kadar katkıda bulunmak istiyorum, efendim."

En sağımdaki iki doktor karşılıklı bakiştılar.

"Bu mümkün olmayabilir Bayan Woolsey," dedi Dr. Harris. "Savaş alanında olmayacağınız için."

"Neden olmamam gerektiğini bilmiyorum efendim. Ben evde otururken onların ölmesi haksızlık gibi görünüyor."

"Bize ayrıntılarınızı anlatın, Bayan Woolsey."

"Bana hangi ayrıntılarla ilgilendiğinizi söyleyebilirsiniz."

İki doktor restoran menüsüne benzeyen bir şeyi incelerken, bir diğeri piposunu temizledi ve kaseyi avucuna vurdu.

"Peki, kendinizi detaylara önem veren biri olarak görüyor musunuz?" Dr. Harris sordu.

"Evet, Doktor."

"Nasıl yani, Bayan Woolsey?"

"Örneğin, eğer sadece kurşun kalem verilseydi, bir başvuru sahibinden böyle bir başvuruyu mürekkeple imzalamasını istemezdim." Doktorlar koltuklarında kıpırdandılar. "Ya da kadınlar ve çocuklar orada saatlerce beklerken büyük salonu ısıtmasız bırakmazdım."

Dr. Compton parmaklarını birleştirdi ve öne doğru oturdu. Diğerlerinden daha genç görünüyordu, kaşları belirginleşmişti ve yüzünde sürekli acı çeken bir ifade vardı. "Isıtılmayan bir salon, içinde çalışmanız beklenen bazı nahoş koşullarla kıyaslandığında hiçbir şey sayılmaz, Bayan Woolsey."

"Sadece şehitler basit çözümler bulunabilecekken zorluklara tahammül eder, Dr. Compton. Ben sorunları çözmek için elimden geleni yapıyorum."

Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen ve hemşire arkadaşlarının çemberlerinizle işleri değiştirmeniz, dizanterili adamlara sınırsız portakal vermeniz ve emin cerrahları çıldırtmanız an meselesi."

"Ben ember takmıyorum, Dr. Compton."

"Peki ya eğitiminiz, Bayan Woolsey?" Dr. Harris sordu.

"Çocukken Boston'daki Miss Murdock's School'a, ardından Manhattan'daki Rutgers Kız Enstitüsü'ne gittim ve Philadelphia'daki Misses Anables's Young Ladies Seminary'yi bitirdikten sonra küçük kız kardeşim Eliza ile birlikte Hindistan ve Mısır'a seyahat ettim."

"Ah, Büyük Tur mu?" Dr. Harris sordu.

"Erkekler bunu yüzyıllardır yapıyor. Benim ailemde de kadınlar ufkumuzu genişletiyor."

"Okul notlarınız?" Dr. Compton sordu.

"Oldukça iyi, Dr. Compton. Mezuniyet günümde öğretmenimiz Bay Holan anneme, kızlarını okuldan almazsa mütevellilerin daha fazla madalya vermeye gücünün yetmeyeceğini söyleyerek şaka yaptı."

Bunun üzerine doktorlardan birkaçı heyecanlandı. "Diller?" Dr. Harris sordu.

"Almanca, Fransızca, Latince ve İtalyanca. Çabuk öğreniyorum ve Dr. Elizabeth Blackwell gibi bir öğretmene sahip olma düşüncesi çok teşvik edici efendim. Bu ülkede tıp diploması alan ilk kadın mı? Onunla aynı odada olmak benim için büyük bir onur olurdu. Bir ara kendime ait bir hemşirelik okulu açma fikri aklıma geldi-"

Dr. Compton eğildi. "Kadın hemşireler için bir okul mu?" "Bu o kadar yabancı bir kavram mı?"

"Peki ya kendini işine adanmış erkek hemşirelerimiz? Evlerine gidip örgü mü örsünler?"

"İstediklerini yapabilirler, Dr. Compton. Belki de savaşta kardeşlerine katılırlar."

"Evde hizmetçilerle mi büyüdüğünüz?" Dr. Harris sordu.

"Kate, aşçı; Margaret, hizmetçi; kilerdeki sadık William-"

Dr. Compton kelepçelerini düzeltti. "Tüm ev personeli listesini duymak zorunda ?"

"Annem yardım alıyor ama benden hep ev işlerini yapmam bekleniyordu."

Dr. Harris kâğıtlarını karıştırdı. "Hemşirelik zor iş, özellikle de zorluklara alışık olmayan ve *ayrıcalıklı* biri için. Kolay ağlar mısınız?"

"Ben ağlamam, Doktor. *Asla*, aslında." Dr. Benson bir kaşını kaldırdı.

Dr. Compton, "Sade giyinmekten hoşlanmayan kadınlar arıyoruz," dedi. "Hemşirelerin hiçbir şekilde mücevher takmasına izin verilmediğini biliyorsunuz."

Elbisemin korsajına, babamın kolye olarak taktığı pirinç saat kösteğine baktım. "Bunu o kadar sık takıyorum ki artık benim bir parçam oldu."

Dr. Harris başvurumun kâğıtlarını topladı ve masaya vurdu. "Korkarım burada işimiz bitti, Bayan Woolsey."

Düğmeye dokundum. "Hastalarla ilgilenirken bunu takmayacağım beyler. Bu babamın saat kösteği. Öldüğünden beri her gün takıyorum. Bu olay olduğunda çok küçüktüm. O zamanlar Boston'da yaşıyorduk ve babam *Lexington* buharlı gemisiyle New York'tan Boston'a giderken denizde can verdi."

Dr. Harris kalemini bıraktı.

"Korkunç soğuk bir geceydi, cıva sıfırın altında on dereceydi ve Long Island Sound'u yüzen buzlar doldurmuştu. Alevler geminin kargo bölümündeki pamuk balyalarına yayılırken yangın alarmı verildi. Geminin

Mürettebat ve yüz kırk üç yolcudan sadece dördü hayatta kaldı. Babam onların arasında değildi."

Masanın en ucundaki doktor eğildi. "Size en derin taziyelerimizi sunuyoruz, Bayan Woolsey."

"Buradaki pirinç harfler onun geride bıraktığı yedi kızı temsil ediyor - kız kardeşlerim ve ben. Erkek kardeşim Charles kısa bir süre sonra doğdu."

Dr. Harris gözlüklerini çıkardı. "Baban bir oğlu olduğunu hiç bilmiyordu."

"İnsanda ayrıcalık duygusu bırakan bir şey değil, sizi temin ederim Doktor. Onun ölümünden bu yana anneme yardım etmek, ev işlerinin yükünü omuzlamak ve hayatını kolaylaştırmak için gece gündüz çalıştım."

Dr. Harris bir süre sessiz kaldı. "Aileniz bu işi yapmanız konusunda ne düşünüyor?"

"Buna şiddetle karşı çıkıyorlar ama onların görüşleri beni daha önce hiç durdurmadı. Aslında, hiçbir şey beni her şeyimi ülkeme adamaktan alıkoyamaz, efendim ve gerekirse, onu bir arada tutmak ve kölelik belasından kurtarmak için hayatımı veririm. Sanırım babam bunu alkışlardı."

Doktorlar, Dr. Harris canlanana kadar sessiz kaldılar. "Bayan Woolsey, düşünürken bizi birkaç dakika yalnız bırakmanızı rica edeceğim."

Koridora çıktım ve sırtımı serin taş duvara dayayarak cevaplarımı gözden geçirdim. Dr. Compton kesinlikle bana karşı oy kullanacaktı. Gözlerimi kapattım ve mavi biletim olmadan eve döndüğümde Abby'nin "sana söylemiştim" diyen yüzünü görebildim.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra Dr. Harris beni muayene odasına geri çağırdı.

"Bayan Woolsey, kızamık geçirdiniz mi?"

"Evet, Doktor."

Başvurumu bana uzattı. "Bu durumda, Bayan Georgeanna Muirson Woolsey, Dr. Elizabeth Blackwell ve bu kurul adına, orduya eğitimli hemşireler sağlamak amacıyla Kadın Merkezi Yardım Derneği'nin ilk eğitim programında size yer vermekten onur duyuyorum. Güçlü karakteriniz ve kararlılığınızla bizi neredeyse oybirliğiyle etkilediniz ve derneğimiz için bir kredi olacağınızı düşünüyoruz. Tanrı sizi korusun."

"Teşekkür , Doktorlar."

Fikirlerini değiştirmeyeceklerini umarak başvuruyu aldım ve aceleyle büyük salondan çıktım, gelen ve giden kadın kalabalığının arasından geçerken çarpıştım ve itişip kakıştım. Sessiz bir yer bulup, Dr. Harris'in etkileyici imzasıyla imzalanmış ve üzerinde *24 numaralı öğrencinin* yazılı olduğu meşhur mavi biletin tepesine iliştilmiş başvuruyu açıp okudum.

Yeniden katlamadan önce, yaş hanesinin hâlâ boş olduğunu fark ettim ve sonunda kendime bir gülümseme izni verdim.

-

SONRA CİDDİ BİR İŞ BAŞLADI. Her sabah saat beşte yataktan fırlayıp New York Hastanesi'ne giderek Dr. Blackwell ve diğerleriyle birlikte on dört gün sınıf eğitimi ve on gün de hastane viziti yaptım. Doktorun derslerinin her dakikasını, onun doktor olmak için verdiği mücadeleyi ve Paris'teki bir hastanede bir bebeği tedavi ederken bir gözünün görme yetisini nasıl kaybettiğine dair acı dolu ayrıntılarını dinleyerek geçirdim.

"Benim hatamdan ders alın" dedi. "Hastaların sıhhi ihtiyaçlarını son derece dikkatli bir şekilde ele alın."

Bandajlama tekniğini, koğuş bakım rejimlerini ve geniş ilaç sınıflandırmalarını ezberlemekten keyif alıyordum. Dr. Blackwell küçük bir odada yüzümüzün önünde durdu.

amfi tiyatro sınıfında, siyah saçlarını beyaz bir başlıkla geriye atmış, tutkulu bir konuşmacıydı. Babasını genç yaşta kaybetmişti ve sadık bir kölelik karşıtıydı, bu da kendimi ona daha da bağlı hissetmemi sağladı.

Oturum sona erdiğinde, iki öğrenci arkadaşım ile birlikte sınıfın dışında durduk.

"Oldukça ilgi çekici bir öğretmen," dedi biri.

"Kadın davasını bu kadar destekleyen birini daha önce hiç duymamıştım," dedim. "Belki bir gün benim hemşirelik okulunda ders düşünür."

"Hemşirelik okulun mu?" İkisi güldü ve biri beni daha yakına çekti. "Dr. Blackwell'in bize sadece savaş için sargı bezi ve yatak yapmayı öğretmesi bir şey."

"Kadın hemşireler için kalıcı bir okul açmak başka bir şey," dedi diğeri. "Erkekler savaştan sonra geri döndüklerinde, onların işlerini kadınlara vermenizden hoşlanmayacaklardır."

İkisi aceleyle bir sonraki dersimize giderken Dr. Blackwell sınıftan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Denedim ama onun yanında zar zor bir cümle kurabildim.

"Hayır diyenlere kulak asma," dedi kapıyı kilitlerken. "Sen onlardan çok daha üstünsün ve senin cesaretini kıranlar bunu kendi hayal gücü eksikliklerini haklı çıkarmak için yapıyorlar ve asla olağanüstü bir şey başaramayacaklar."

Konuşmaya çalıştım ama zar zor mırıldandım ve doktor devam etti.

Yüzünü bana döndü. "Tıp okumaya ilk karar verdiğimde, ya ezmem ya da ezilmem gereken güçlü önyargıların var olacağı söylenmişti ve ben de size aynı tavsiyede bulunuyorum Bayan Woolsey. Korkmayın. Bayan hemşirelerden oluşan ordunuzu eğitin."

Koridorda ilerlemeye başladı ve omzunun üzerinden geri seslendi, "Ve bir gün o yeni okulunuzda seve seve öğretmenlik yaparım."

-

YAKLAŞIK BİR AY SONRA, Dr. Blackwell'in sözleri hâlâ kulaklarımda çınlarken, mezuniyet belgemi alıp almayacağımı belirleyen son vizit günüm için hastaneye doğru aceleyle ilerledim. Her pencere ve kapıdan binlerce bayrak aniden dalgalanmaya başladığında adımlarımı hızlandırdım. Şehir heyecanlı kalabalıklarla ısıllı ısıldı, hava aralıksız vatansever bandoların sesleri ve alayların ayak sesleriyle doluydu.

Yeni hemşire kostümümün içinde kendimi oldukça resmi hissediyordum. Ailem benim hemşire olmam fikrine yeterince sıcak bakmış olacak ki, hastane görevi için gri bir etek, kırpılmış ceket, beyaz önlük ve yürüdükçe sallanan yıkanabilir bir kombinezon giymeme yardım etti.

Şimdiye kadarki pratik eğitimim ateşle vaftiz gibiydi - bir hemşire yardımcısıyla birlikte devasa bir koğuşa atılmış ve her şeyden sorumlu tutulmuştum - ama sonunda bir vardiyayı yönetme konusunda rahattım. Öğrenci arkadaşlarımdan birçoğu kursu bırakmış ya da aşırı alınganlık veya nahoş huyları nedeniyle kovulmuştu. Geriye kalanlarımız çok küçük acil durumlar ya da basit kırıklar için yeterliydi. Yürürken kursu tamamlamamı engelleyecek bir şey olmaması için sessizce dua ettim.

Eğitmenlerimizden biri olan genç Dr. Prentiss'i tam zamanında, vizitesine başlarken buldum. Boynunun yan tarafına yapışkan bir yara bandı yapıştırılmış gri yüzlü bir erkek hastanın başucunda duruyordu.

"Eğitiminizin son günü için özellikle ilginç bir vaka seçtim. Boyunda kangrenli bir köpek ısırığı. Yarada iltihaplanma var ve bir gün sizlerin de görebileceği gibi

savaş alanı. Hadi başlayalım." Bana doğru baktı. "Hemşire, leğen."

Böyle bir yaraya yardım edebileceğimi kanıtlamanın heyecanı ile aceleyle büfeye gittim.

Arkamdan seslendi. "Asla kaçma, Hemşire. Her zaman sakin olun. Bu, en kaotik koşullarda bile işinize yarayacaktır."

Geri döndüm ve leğeni doktora uzattım. Leğeni adamın boynuna tuttu ve alçıyı geri çekerek midemi bulandıran pis bir koku yaydı. Kendimi yatağın direğine yasladım.

Doktor, "Biri Bayan Woolsey'e bir sandalye verebilir mi?" diye seslendi.

Oda dönmeye başlasa da, "Ben gayet iyiyim Doktor," dedim.

Dr. Prentiss, "Lütfen buyurun, Bayan Woolsey," dedi.

Hastaya döndü ve yarayı derinlemesine incelemeye başladı, bu da hastanın acı içinde bağırmasına neden oldu. Karyola direğine doğru eğildim ama dizlerimin bağı çözülmeden ve etrafımdaki dünya kararmadan önce ona ulaşamadım.

BÖLÜM

3

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

MAYIS 1861

I O sabah ön salonda koşturuyor, hindi tüyünden toz bezini resim çerçevelerine ve kimsenin çalmadığı büyük eski piyanonun fildişi tuşlarına sokuyor, tozun düğünün gerçekleşmesine yetecek kadar havada kalmasını ve Bayan Anne-May'i olabildiğince mutlu etmesini umuyordu. Güney Carolina'dan altı yeni kölenin onun evinde evleniyor olması yeterince kötüydü. Evin en süslü odasındaki piyanosunda toz görürse, Tanrı'nın günü olmasına aldırmadan derisini üzerimde kullanırdı.

Evden çıkıp tepenin aşağısındaki kulübede yaşayan akrabalarımı ziyaret ettiğim, annemin saçlarımı taradığı, başımı kucağına aldığı, babamın benim için komik bir hikâye uydurduğu Sally Smith'in bana ayva jöleli bir kül keki hazırladığı Pazar günü en sevdiğim gündü.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve İsa'ya şöyle dedim: "Lütfen bu düğünün çabuk bitmesine izin ver ki kulübede annem ve babamla vakit geçirebileyim. Ve lütfen bu grupla birlikte benim yaşımda bir kız daha gönder."

Tatlı Clementine, benim yaşımdaki son kız, ben onu tanıma fırsatı bulamadan gitmişti, Anne-May tarafından o kadar kötü kırbaçlanmıştı ki bataklığa kaçmıştı, LeBaron ve devriye gezen çocukları sonunda onu günlerce ölü olarak bulmuşlardı. Bize ders olsun diye onu domuz ağılının arkasına bıraktılar, zavallı kız.

Babam am kutularından birini yapana ve LeBaron'un işten çıkardıkları onu gömene kadar, uçan ya da sürünen herhangi bir bataklık şeyi tarafından her tarafı şişirildi ve ısırıldı.

Ama en azından özgürdü.

Anne-May'i bekledim, o sabah benim tarafımdan giydirilmişti ama hala son rötüşlerini yapıyordu, yani yeni elmas yüzüğüne bakarken kimsenin bilmediğini düşündüğü samimi bir bardak konyak içiyordu.

Tüyleri gemilerin resmedildiği altın ayna boyunca ve şömine şöminesi boyunca, daha önce gördüğüm hiçbir köpeğe benzemeyen düz yüzlü beyaz porselen köpeklere ve Anne-May için çok değerli olan, içine hiç çiçek koymadığı altın ve yarı çıplak kadınlarla boyanmış gök mavisi çiçek vazolarına doğru uçurmak için parmak uçlarımda durdum.

Tandy Rose Teyze'nin portresinin önünde durdum, beyaz şapkası ve her zamanki asık suratıyla bana bakıyordu. Tandy Rose'u en iyi ben tanırdım, çünkü onun gözleri ve özellikle de kulaklarıydım, çünkü sonlarına doğru Pa'nın ona yaptığı kulak trompeti olmadan bir kütük kadar sağır olmuştu.

Çoğu kişi onu, katı kuralları altında biz kölelere sadece arada bir yerimizi hatırlatan, iyi, kiliseye bağlı bir kadın olarak görüyordu. Ama her zamanki gibi acımasız olabiliyordu ve Carter'ı satmadan önce ona bunu kesinlikle yapmıştı. Ara sıra bana da yapardı. Çok yaşlı olduğu için kolay yorulsa da, bir keresinde gazetesini okuduğum için beni soydu ve küçük kırbaıyla düzgün bir vuruş yapabildiğinden beri hiç hissetmediğim kadar acı verdi. Sırtım günlerce yandı ve sadece karnımın üzerinde uyuyabildim, ama bu bende o gazetede okunacak özel bir şey olduğu izlenimini bıraktı.

Hepimiz LeBaron'un kaçaklar hariç hiçbirimizi kırbalamasına izin vermediği için dua ederdik, çünkü ben küçükken oraya geldiğinde, yeni köleleri kaba bir şekilde alıştırmasıyla kilometrelerce ötede ünlüydü ve onun "yatırımlarını öldürmesini" istemiyordu.

Tandy Rose özellikle anneme göz kulak olurdu. Annem çok güzel olduğu için yaşlı kadının açık ara favorisiydi, ayrıca kimse Tandy Rose'u her Pazar annem gibi hazırlayamazdı, pudralanır, süslenir, saçları yapılır ve kilisedeki diğer hanımlar tarafından iltifat yağmuruna tutulurdu. Tabii Anne-May geldiğinde her şey değişti, çünkü ondan daha güzel olan herkesi kıskanıyordu.

Tüyleri her bir pencere camında gezdirdim, uzaktan tembel Patuxent Nehri görünüyordu, kıyıya yakın büyüyen uzun bitkilerden sıkılan çivit boyası gibi su masmaviydi. Tandy Rose Teyze'nin hayattayken en sevdiği zaman olan ilkbahara girmiştik. Tandy Rose Teyze'ye ait olduğumuz zamanlarda her gece annem ve babamla birlikte uyurdum ve bunun için İsa'ya şükrederdim. Küçük kardeşim Toby'nin başına gelen kötü şeyden sonra bile birbirimize sahiptik.

Aşçı Sally Smith hayatı boyunca Peeler'da yaşamış ve annemle babam Georgia'dan bu eve geldiklerinde zaten burada yemek pişiriyordu ve Sally annemin annesi gibi olmuştu. Kalp şeklinde yüzleri ve geniş aralıklı güzel gözleriyle birbirlerine çok benziyorlardı ve Sally, babamın kulübeye yakın bir yerde yaptığı yüksek çitin içindeki bahçesinde yetiştirdiği tüm şifalı bitkileri anneme öğretmişti.

Tandy Rose Teyze, Sally Smith'e kök doktoru derdi ve Sally'nin otlar, meyve ağaçları ve sadece bizim için bir kamyon patates ve soğan yetiştirdiği bahçesini çok severdi. Solucanlar için şeftali ağacı yaprakları, soğuk algınlığı için kokmuş Şeytan Gübresi, akciğer ateşi için ve hayaletleri kovmak için Sonsuz Kemikotu gibi her derde deva bitkileri vardı, hatta Tandy Rose Teyze'nin yanaklarını allık yapması için güzelavrat otu ve afyonu için haşhaş bile yetiştirirdi.

Sally, yıllarca demir ocağının başında durup tadım kaşığını kerevit çorbasına ve kaplumbağa çorbasına batırdığı için geri kadar zayıf değildi, ama onunki en kötü günün hastalıklarını ve sıkıntılarını bile yumuşatan bir kucaktı, karanfil ve şeker onun içine işlemişti.

Annem ve babam evlendiklerinde neredeyse benim yaşımdaydılar. Babam Tandy Rose Teyze'den izin istedi ve o da onları bir pazartesi öğleden sonra beyazların kilisesinde evlendirdi. Ben ve ikiz kardeşim Patience doğduktan sonra, Tandy Rose Teyze bize harfleri öğretti ve küçük Toby geldiğinde de aynısını yaptı, böylece gözleri bozulduğunda ona en sevdiği deri kitaplardan ve İncil'den okuyabilirdik.

Sally Smith'in alışveriş listesini not ederek, kilerdeki teneke ve kutulardan isimleri kopyalayarak yazmayı öğrendim, çünkü Sally'nin harfleri öğrenmeye ihtiyacı yoktu. *Preston ve Merrill maya tozu* mükemmel yazdığım ilk şeydi. Sonra Tandy Rose'un konyakla aldığı *Welch'in Kadın Hapları. Eski Ortak Kentucky Tütünü*, Fergus'un kendi *tütünü* yerine tercih ettiği yaprak. Kilerdeki her şey "Dünyanın en iyisi" olduğunu iddia ediyordu.

Tandy Rose, Patience ve beni kütüphanesinden kitap okurken yakaladığında görmezden geldi, bu da LeBaron'un gelip ona sesini yükseltmesine neden oldu, o atının üzerinde, o da verandada oturuyordu.

"Şerifi buraya çağıracağım, zencilerinizin yasaları bu şekilde çiğnemesine izin vermeye devam ederseniz, Bayan Tandy Rose. Tuhaf kurumumuzun çöküşüne neden olmak istemezsiniz, değil mi?" Sonra da onun bir zenci ispiyoncusu olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Tandy Rose Teyze kulak trompetini bıraktı, seksen kiloluk bedenini kaldırdı ve elindeki süt bardağını ona doğru fırlattı, bardak sırtına çarptı ve eyerine damladı. "Benim için çalışıyorsunuz, Bay Caruthers. İşleri *kendi bildiğim* gibi yapacağım. Ve hiçbir şerif bu konuda bana yuh diyemeyecek."

Tandy Rose Teyze bana annemin "Beyaz İnsan Görgü Kuralları" dediği şeyi öğretti, böylece bir şeyler getirmemi istediğinde onu evdeymiş gibi hissettirebildim. "Elbette, Bayan Peeler." "Hemen getireyim, hanımefendi." "Bir dakika sürer,

Bayan." Ve her zaman sonunda şekerli bir gülümseme ve başın bir ucuyla.

Patience ve benim, önce birkaç günlüğüne, biz kölelere iyi kitabı öğrettikleri Şabat okuluna gitmemize izin verdi. Yandaki Ambrosia Plantasyonu'ndan bazı çocuklarla birlikte gittik, kız kardeşimin şu anda kirada olduğu yer ve iki yıl önce satılan neredeyse sevgilim Carter'la birlikte. Hatta Tandy Rose öbür dünyaya gittiğinde bizi özgür bırakacağına dair babama söz vermiş ve bunu söyleyen mektubu göstermişti.

Ancak Tandy Rose Teyze'yi tam da bu odada maun bir kalasın üzerine yatırdıklarında bir şekilde o mektup kayboldu ve böylece biz de onun evlenmek üzere olan yeğeni Bayan Anne-May Wilson'a ait olduk, ev de bize miras kaldı. Babam, *Tanrı'nın her zaman planladığı gibi çalışmadığını ve başka bir çıkış yolu bulacağımızı* söyledi. Ama yine de Tandy Rose'un bizi serbest bırakmasının bu kadar uzun sürmesi ve hala birilerinin malı olmamız içimde bir ukde olarak kaldı.

Yeni hanımımız Bayan Anne-May'de gördüğümüz ilk fark, çoğu zaman bizi görmemiş gibi davranmasıydı. Sonra benim beyaz insan davranışlarıma son verdi ve bana görev verdiğinde sadece "Evet, hanımefendi" dememi istedi.

Kısa süre sonra yeni kurallar geldi. Zencilerin hiçbir şey okumaması gerektiğini söyleyerek kütüphaneyi kilitledi. İlk başta kurallarını yeterince hızlı öğrenemedim ve o da kolunuz kadar uzun inek derisini ya da Anne- May'in diğer favorisi olan taze ceviz sopasını çıkardı. Çok geçmeden elbiselerimin arkaları parçalandı, pamuk kana yapıştı ve bütün gün yüzlerce arı beni yakalamış gibi hissederek işimi yaptım. Görünüşe göre ilk ay on yeni elbise yapmışım. Ama eskilerini çantamda sakladım. Bir şeylerle ne yapabileceğini asla bilemezsin.

Sonra akıllılık etti ve kilerde üzerimde çalışmaya başlamadan önce beni elbisemden sıyırdı. Ne derlerse desinler, kimse derinlere alışamaz,

Bir kırbacın sıcak acısı. Özellikle de Anne-May özel yöntemiyle gurur duyarken, o kadar uzun ve sertti ki, sonrasında yatağına götürdü ve ekstra acı için kesiklere sirke döktü. Özellikle de gelmeden önce hiç böyle hissetmemişken. Özellikle de annemin dizlerinin üzerinde ilk kez dayak yediğini görmek.

Bu bende Anne-May'i öldürme isteğı uyandırdı. Babamın da bunu istediğı belliydi.

Ama hepimiz Maryland'de bir kölenin birini öldürmesinin cezasını biliyorduk. Eyalet anayasası, cinayeti işleyen kişinin sağ elinin kesileceğini, olağan şekilde asılacağını, başının vücudundan ayrılarak dörde bölüneceğini ve fiilin işlendiğı ilçenin en halka açık yerine dikileceğini söylüyordu.

Ama yine de bazı günler Anne-May'i öldürmeye değer olduğunu hissediyordu.

Çakıl taşları üzerinde tekerlek sesleri duyunca, toz bezimi yere attım, aceleyle çalışma odasına gittim ve tam iki atlı araba yanaşırken pencereden dışarı baktım, arkada yedi yeni insan oturuyordu, hepsi esmer tenliydi, yeni bir yerden korkan insanların her zamanki bakışları vardı, gözetmen Caruthers arabayı sürüyordu.

LeBaron Caruthers, tütün ambarının yanındaki iğrenç küçük kulübesinde otururken korkulacak biriydi. Orta yağlı ve her yeri kirliydi, özellikle de zihni. Arabanın koltuğundaki tüneğinden, domuz gözleriyle pencereden beni süzdü ama ben başka tarafa baktım.

Not defterimi çabucak aldım, çünkü Bayan Anne-May benden her bir yeniyi onun için yazmamı istedi ve eğer mükemmel değilse bu bir sorun. Okumamızı istemiyordu ama eli kalem tutmuyordu, ben de onun için bir şeyler yazmak zorunda kaldım. Yeni gelenlerin eski isimlerini, kendi seçtiğı yeni isimlerini (Bayan Anne-May'in daha çok sevdiği bir isim), yaşlarını, kiminle evleneceklerini ve "onları tanımak için bir özelliklerini" yazmamı istedi.

" Üçü burada, Peeler'da bizimle yaşayacaktı, diğerleri ise ilçenin öbür ucunda, Bay Watson'ın pancar çiftliğinde. Her zamanki tütün mahsulümüzü elde etmek için yeterli el yoktu, ama yakında daha fazlası için dua ettik.

Yeni isimlerini, her biri hakkında bildiklerime dayanarak doğru beden olduğunu tahmin ettiğim elbisenin ya da gömleğin yakasına . Bunların çoğu tarlada çalışmış ve en kaba, en ucuz beyaz ev dokumasını almış olsalar da, her bir elbiseyi ve bol gömleği özenle diktim ve Anne-May ile yaşamak için buraya gelmek zor bir gün olduğu manşetlerin ve yakaların içine Kanton keçesi koydum. En azından bir kısmı yumuşak olabilirdi.

"Neden istedikleri kişiyle evlenemiyorlar?" Bir gün mutfakta dikiş dikerken Sally'ye sordum, çünkü hiçbir zencinin evde Watson'larla birlikte oturmasına izin verilmiyordu. Sally Smith mısır ekmeğinden kush yapıyordu, domuz yağında cızırdayan soğanlar karnımı guruldatıyordu. Anne-May'in kendi yemeyeceği ve domuzlara atacağı daha fazla yiyecek.

Anne-May istediğim gibi içeri girdi ve elini belinde asılı duran sığır derisine doğru uzatınca bir an için kan beynime sıçradı, ama yaşlı Sally Smith'in önünde bunu bana asla vermeyeceğini bildiğim için hemen sakinleştim. Sally'nin ataları Peeler'da bir asırdan fazla bir süredir yaşıyordu ve ayrıca Bay Watson'ın üzerinde büyük bir etkisi vardı, çünkü ondan hoşlanıyordu, bunu söyleyebilirdiniz ve kimse onun gibi karnını en sevdikleriyle dolu tutamazdı.

Ama Anne-May şöyle dedi: "Ağzını her açtığında aptalca bir soru çıkıyor Jemma. Sana bir cevap borçlu olduğumdan değil ama annem New Orleans'ta böyle yapardı. Varır varmaz bir nikâh kıyarız, böylece her şeyi halletmiş oluruz. Aksi takdirde neredeyse her *hafta* bir parti olur, Tanrı aşkına, hiçbir iş yapılmaz ve bunları yapmak iyi paraya mal olur, ki siz siyahlar tarafından pek takdir edilmez."

Ama tabii ki ilk gün herkesi evlendirmesinin asıl nedeni, birbirlerine çabucak bağlanmaları ve iliklerine kadar çalıştırabileceği ya da satabileceği bir sürü çocuk doğurmalarıydı.

Yeni gelenlere, kendilerine Wilson ya da Watson demeleri halinde başlarına gelecekleri söylemeyi kendime hatırlattım. Anne-May bana yüzlerce kez "Senin sahibin benim," dedi, "ama sakın benim adımı kullanmaya cüret etme. İnsanlara adının Jemma olduğunu, Peeler Plantation'dan, eskiden New Orleans, Louisiana'da yaşayan Bayan Anne-May Wilson Watson'a ait olduğunu söyle."

İlk kız aşağı inerken daha dik durdum, kalemim hazırды, adı büyük blok harflerle yazılmış ve elbisesine iliştirilmişti: *Cynthia*. Anne-May tarafından verilen yeni adı Fidelia'ydı. Fidelia'nın iyi biri olduğu, hızlı, utangaç gülümsemesinden ve kafasında beş kabarık küçük bulut gibi toplanmış saçlarından anlaşıyordu. Karakteristik özelliği, bir elinin eksik olması, onun yerine pürüzsüz küçük bir kütüğün olması dışında, mükemmel derecede iyi, çalışan bir vücuda sahip olmasıydı. Hangisi olduğunu kontrol ettim, sol eli ve not ettim. Döndü ve bir başka karakteristik özelliğini gördüm: karnında birkaç aylık bir bebek.

Başka bir satır daha yazdım. *Fidelia'nın Bebeği*. Gülümsememi bastırdım ve küçük Toby'ye baktığım gibi ona da bakabilmek için parmaklarımı .

Gözetmen Caruthers'ın iteklemesiyle vagon basamaklarından inen bir sonraki kişi yakında kocası olacak kadındı. Gömleğine iliştirilen isim *Benjamin*'di. Anne-May'in kraliyet ve zenginlikle ilgili her şeye olan sevgisinden dolayı adı Charlemagne olacaktı ama biz hemen Charl olarak kısalttık. Fidelia kadar sıskaydı ve Fidelia' nazik görüldüğü kadar üzgün görünüyordu, kendini üşüyormuş gibi tutuyordu. Charl'ın iki karakteristik özelliği vardı: küçük, dağınık bir sakal ve istiridye kabuğu kadar büyük kulaklar ve bu ikisi için de yaş olarak 25 yazdım, büyük bir tahmin ama hiç yoktan iyidir.

Benim boylarımda, belki biraz daha uzun, elbisesine *Sukey* iğnesi takılı, Bayan Anne-May'in Louisiana'ya özgü bir isim olduğu için Celeste adını verdiği üç numaralı kız aşağı indiğinde göğsüm sertçe çarptı. Badem şeklinde güzel gözleri, pembe kurdeleyle toplanmış güzel saçları ve Tandy Rose Teyze'nin kitabında gördüğüm Etiyopya prensesi gibi benimkinden daha koyu bir teni vardı. Annem, babam ve Sally Smith kocaman gülümsemelerle onun etrafında toplanırken listemi bırakıp pencereye yaklaştım. O da anneme gülümseyerek her iki yanağındaki güzel gamzeleri gösterdi ve böylece arkadaş özlemim yok oldu ve o kızdan her şeyden daha çok nefret ettim.

Sonra Bayan Anne-May, o sabah ütüyle düzelttiğim, yürüdükçe yüzüne yayılan sosis bukleli saçlarıyla, zarif bir şekilde ön merdivenlerden aşağı süzüldü. Bir gece önce onun için tamamladığım, kehribar ve kahverengi ekose ipekten, Chesapeake Körfezi büyüklüğünde bir kasnağı olan bir elbise giymişti.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Güneyli tarzıyla.

Sıska belindeki her zamanki sığır derisi kırbacı yerine, her zaman en iyi Pazar gününün bir parçası olan küçük siyah binicilik kırbacını giydi. Eteğini kaldırıp kendi ayaklarını seyretti, kasabadaki kuru gıda mağazasından, Smalls and Sons'dan, en gösterişli yerden aldığı bir çift güzel, yeni çizmenin içine sokmuştu, o kadar çok şey almıştı ki, buraya bir el arabasıyla getiriyorlardı. Annem orada sadece eski bonelerin bile Sally Smith'in jöleyle kazandığından daha pahalı olduğunu söyledi.

Anne-May aceleyle çalışma odasının kapısından çıkıp çakıllı dönemeçteki arabaya doğru koştu, çember eteği çok büyük olduğu için kapı aralığından zorlukla geçebildi. Dışarı çıktıktan sonra pürüzsüz, küçük ellerini çırpı. "Hepiniz hemen içeri girin. Giysi bohçalarınız dışında hiçbir şeye dokunmaya cesaret etmeyin ve törenden sonra aşağıya inin."

"Aşağıda" Anne-May'in kulağa olduğundan daha iyi gelen isimlerinden biriydi. Sanki tepenin dibinde, domuzların yanındaki köhne köle kulübesine "" demek onu daha iyi yapıyormuş gibi.

Diğer yeni insanlar geldiğinde, Anne-May'in kocası Fergus, ki kendisine Efendi değil, Bay Watson denmesini isterdi, insanları pek sevmediği için kütüphanesinden kabuğundan çıkmış bir salyangoz gibi çıktı. Abraham Lincoln'ünki kadar uzun bir yüzü ve kokarca kuyruğu gibi iki beyaz çizgili sakalı olan çirkin bir adamdı. Bir keresinde Anne-May'in kız kardeşine, kocasının gözlerinin incelediği kurbağalar gibi olduğunu düşündüğünü söylediğini duydum, ama bizi rahat bıraktı. Körfezde başı eğik, deri kesesine koymak için ölü yengeçler ve yabani otlar arayarak yürümekten her zaman daha mutluydu, o kadar çok kıyı suyu gibi kokuyordu ki bu o kadar da kötü değildi. Overseer Caruthers gibi bezelye çorbasından daha iyi.

Yedi yeni çocuk da arabadan indikten sonra, gergin bir şekilde çalışma odasına girdiler ve ben onlara giysilerini dağıtırken, babam da çok iyi yaptığı, tabanları tahtadan mandallı deri ayakkabılarını verdi.

Fidelia'ya bohçasını uzattım, üstünde güzel mavi patiska bir baş bezi vardı ve eğilip fısıldadı, "Burada iyi yemek yiyor musun?"

"Asla yetmiyor ama Sally elinden geldiğince bize fazladan veriyor."

"Yazlık ve kışlık giysiler?"

"İkisi de. Summer, her kıza Tandy Rose teyzenin 'shimmy' dediği uyku gömleği veriliyor. Sadece ince bir kumaş, dikmem bir dakika sürdü. Sanırım elbisenin ölçüsünü de tam tutturdum. Ve bu da manşetlerin içine keçe koyan benim. İç çamaşırlarını, çekmecelerini ve üstünü elimizdeki en yumuşak un çuvallarından yaptım ve tam buraya bir elbise cebi diktim. Herkes bir cebini hak eder, sence de öyle değil mi?"

Yakından bakınca onun küçük, pürüzsüz kütüğüne bakmaktan kendimi alamadım. Eline ne olmuştu? Büyük ihtimalle pamuk çırcırında kesilmişti.

Elindeki kütüğü cebine sakladı ve beni öpecek kadar yakınımaya eğildi. "Bil diye söylüyorum, gözetmenin savaşın başladığını söylediğini duydum. Bay Lincoln bizi serbest bırakacakmış."

Tepeden tırnağa bir heyecan kapladı içimi ve anneme baktım. Her zamanki gibi etrafına bakınıyor, Anne-May'e peşinden gitmesi için bir bahane verecek en ufak bir duygu belirtisi göstermediğinden emin olmaya çalışıyordu. Çenesi yukarıda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaban mersini rengindeki örtüsünü karşılama günü için özel olarak bağlamış olan annem hepimizi izliyordu. Savaşın haberi var mıydı? Gözlerini biraz daha açtı ve bana tüm bunları anlatan bir bakış gönderdi: *Evet, biliyorum ve bu iyi bir haber, ama fazla umutlanmayın, aşağıda konuşuruz, çünkü annem tek bir bakışıyla tüm bunları söyleyebilirdi.*

Sırada yeni kız Celeste vardı. Bohçasını ona doğru ittim, elbisenin muhtemelen çok büyük olmasından dolayı mutluydum.

"Yaş?"

"On altı, belki de o civarlarda," dedi.

Anne-May salonun kapısına doğru adım attı ve "Acele edin!" diye seslendi.

"Ben de on altı yaşındayım," dedim. "Ama doğum günümü biliyorum.
On iki Mayıs."

Celeste gülümsedi ve bir adım daha yaklaştı. "Hep Haziran'da bir doğum günü istemiştım ama ne zaman olduğumu bilmiyorum-"

Birdenbire Anne-May bir şahinin sincaba saldırması gibi Celeste'in üzerine atıldı ve kırbaıyla omzuna öyle sert bir darbe indirdi ki Celeste bana doğru düştü.

Anne-May elindeki kırbaçla Celeste'i salona doğru iterken, "*Acele* et dedim," dedi. "İçeri gir. Bunun için bütün gün bekleyemeyiz."

Celeste omzunu ovuşturdu, gözlerinde yaşlar vardı ve ailedeki yerimi çalıyor olsa da onun için üzıldüm, ama Bayan Anne-May'in yöntemlerine alışsa iyi olacaktı.

Yeni gelenlere giysilerini verdikten sonra, Sally Smith evlenecek altı kişiyi ikişerli olarak düzenledi. Anne-May, *bir zamanlar George Washington'a ev sahipliği yapmış olan salonunda süpürgenin üzerinden atlama saçmalığına izin vermeyeceğini* söylediği için, Fidelia ve Charl diğer iki çiftle birlikte durdular ve babam İncil'den bildiği birkaç kelimeyi söylerken kaşıntılı görünüyorlardı. Onlara alıştıkça birbirlerine daha çok uyuyorlarmış gibi geliyordu, babamın kolu Fidelia'nın belindeydi, sanki onu tutuyordu ve belki de öyleydi.

Babam daha konuşmasını bitirmeden Anne-May ellerini tekrar çırttı. "İşte oldu. Bu iş bitti."

LeBaron Caruthers, bir gece önce içki içtiği için gözleri kızarmış, çizmelerinin altına çaktığı demir çiviler ahşap zeminde şingirdayan, omuzlarına kadar uzanan fare kahvesi saçları haşlanmış çamaşır gibi yağlı ve gevşek bir halde odanın önüne yürüdü ve her zamanki hoş geldiniz konuşmasına başladı.

"Hepiniz aşağıya inin, hemen. Yarın sabahın köründe sesini duyacaksınız ve hazır olsanız iyi olur. Burada, Maryland'de şafaktan karanlığa kadar her hava koşulunda çalışırız. Ayın ilk cuması harçlığınızı alacaksınız. Altı kilo yağ, on kilo mısır unu ve bir litre siyahstrap."

Fidelia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, pekmez insanların sahip olduğu lükslerin en büyüğüdü.

LeBaron elindeki kurallar listesine bakarak parmaklarıyla saymaya devam etti. "Avlanmak ya da balık tutmak için benden izin almanız gerekiyor. Ve geceleri bunların hiçbirini yapmayacağız. Özgürlükten bahsetmeyi unutabilirsiniz. Ömür boyu kölesiniz. Bunu unutmayın. Cehennemin en büyük ateşi efendilerine zarar veren zencilerin üzerine yağacak."

Birdenbire Charl'a baktı. "Ne diyorsun evlat?"

Charl yere baktı. "Hiçbir şey, ."

"Gözüm üzerinde. Bana göre karanlığı öldürmek yarım sent, gömmek ise yarım sent eder. Bayan Anne-May'e karşı gelirsen, iki kere düşünmem."

Belki de bir kavga çıkacağını sezmiş olacak ki, annem kapıya doğru bir adım attı ve Anne-May herkese el salladı. Annem ve babam topuklarına vurdular ve diğerleri de onları takip etti, kapıdan çıktılar ve çimlerin üzerinden geçerek tepeden aşağı kulübeye indiler ve ben cesaretimi toplayıp Bayan Anne-May'in yanına gittim.

"Kasabayı ziyarete geldim, Jemma,"

dedi. "Burada kalıp temizlik yapabilirim-"

Anne-May sıkışmış bir yılan gibi bana doğru döndü. "Beni aptal mı sanıyorsun?" Kolumu tuttu ve yanana kadar sıktı. "Sen sadece burada kalıp pasta yemek istiyorsun. Kimmiş aptal olan?"

Halının desenine baktım, küçük elmaslar. "Aptal olan kim, Jemma?"

"Öyleyim, hanımefendi."

"Doğru bildiğin bir şey var. Sonuçta, ahırdaki yangını kim başlattı?"

Sanki düşecekmiş gibi karnımı tuttum. "Ben şehre gidiyorum, hanımefendi."

"Gideceğine inansen iyi olur. Ve o aptal ağzından bir kelime daha duyarsam, çok fena olur. Clementine'in ölümü kolaymış gibi görünür. Anladın mı beni? Şimdi git eldivenlerinizi getir. Bizimle kasabaya geleceksin ve bu gece döndüğümüzde temizlik yapacaksın."

Gözlerimden su akmasın diye başımı dik tutarak koştum ve kutudan en iyi dantel eldivenlerini kaptım ve parmaklarının tüm doğru delikleri bulmasına yardım ettim ve sonra pencereye geri döndüm.

Sıkışan kolumu ovuşturarak, yeni insanlardan oluşan kalabalığın tepeden aşağı inişini izledim, annem kolunu yeni kıza dolamıştı, babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları aşağı indiriyordu ve ben İsa'dan benimkinden başka bir hayat istedim.

BÖLÜM

4

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

MAYIS 1861

Ü KENDİ DÜĞÜNÜNÜZ OLMADIKÇA, Düğün korkunç bir sıkıcılıktır. Özellikle de papaz bile olmadan bağlarını bağladıkları renkli bir düğün. Tanrı'nın gözünde evli olmadıkları için, birlikte yattıkları her seferde günah işlerler ve ruhlarını cehenneme giden yola sokarlar. Sonsuz lanetlenmeye çoktan mahkum olan bizleri çalıp çırpmaları ve kandırmaları hiç de şaşırtıcı değil.

Üst kattaki pencerenin önünde durdum ve böyle bir maskaralık için, tüm Maryland'in en iyi tütün plantasyonu olan Peeler Plantation'daki yeni hizmetçilerimizle birleşme için giyinmeyi bitirdim. Henüz yirmi beş yaşındayken, Chesapeake Körfezi'ne dökülen geniş Patuxent Nehri'ne bakan yüz dönümlük bir arazinin sahibi olmak ne kadar da güzeldi.

Batıda, dönümlerce toprak tütün tarlaları uzanıyordu, muntazam tepecik sıralarıyla, büyümüş karınca yuvaları gibi, körpe filizlerinin yükselmesini bekliyorlardı. Bizim hüzünlü tarla işçileri sürümüzün bunlardan günde üç bin tane ürettiğine inanmak zordu. Yüzümü cama dayayıp doğuya, aşağıya, beyaz badanalı kulübelere ve domuz ağlarına baktım. Pencere kapalıyken bile her ikisinin de kötü kokusunu alabiliyordum.

Daha geride yeni tütün ambarı, ahırlar ve küçük, yuvarlak, beyaz badanalı tütsü odası duruyordu.

Siyah sivri çatılı, peri masallarından fırlamış gibi.

Böğürtlenli brendimi yudumladım ve yeni pırlantamın kenarını, *Bayan Fergus Watson 1861* yazısını kazıyan camın orta bölmesinde gezdirdim. Gülümsedim, yüzüğün testi geçtiğini biliyordum, çünkü yapıştırma elmaslar camı kesmez. Belki Jubal Smalls o geceki yardım gecesinde bunu fark ederdi. Yakışıklı Bay Smalls kaliteden anlardı.

"Ne yapıyorsun Anne-May?"

Sürpriz saldırılardan hoşlanmadığım için döndüğümde altı aylık kocam Fergus'u gördüm. "Aşık her yeni evlinin yaptığı gibi yeni ismimi yazıyordum."

Fergus geldi ve ince kollarıyla beni sardı, gerçekten de bir kadının kollarıydı. Daha çok genç bir kızinki gibiydi, pürüzsüz ve tüysüz.

Boynumu öptü, dudakları ılık ve ıslaktı. "Sanırım o yüzüğü zenciler için o kadar kıyafet dikerek hak ettin."

"Sanırım yaptım."

"Nasıl oldu da Louisiana'nın en güzel kızıyla evlenecek kadar şanslı oldum?"

Güldüm. "Sadece iyi, temiz bir yaşam sanırım."

Araziye, eğimli çimenlikten aşağıya, nehre doğru baktı. "Bütün bu arazi, buradan çok güzel görünüyor. Umarım Reggie paramızı akıllıca değerlendirir de daha fazlasını satın alabiliriz. Üvey baban olarak sanırım bir yükümlülüğü var."

"Eski üvey baba, lütfen. Ve Reggie yaptığı her yatırımdan para kazanmaktan kendini alamıyor, bu yüzden senin ve babanın parası hızla artmalı. Bir gün milyonlar."

Fergus, "Bunun bir günden daha yakın bir zamanda gerçekleştiğini görmek isterim," dedi. "Söz verdiği gibi."

Kucağından sıyrıldım ve cebimden cam enfiye şişemi çıkardım, güllerle boyanmış, tıpası yeşim taşıyla süslenmiş, ailemdeki tek iyi insan olan kardeşim Harry'nin hediyesi.

"Neden seninle hep para konuşuyoruz, Fergus Watson? Seninle evleneceğimi söylediğimde bana eğlence sözü vermiştin."

Fergus bir sandalyeye yığıldı. "Sadece savaşılmaya gitmem durumunda burayı idare edecek kadar paranız olduğundan emin olmak istedim."

Fırçayı şişeye daldırdım, enfiyeyi diş etlerime sürdüm ve hazzın iki kolumdan aşağı aktığını hissettim, ardından mükemmel bir sessizlik geldi.

Evin arka tarafından sesler geliyordu ve ben de aceleyle pencereye koştum, beyaz kumaş katmanları hışırdıyordu ve gözetmenimiz LeBaron'un arabasının aşağıdaki çakıllı dönemece geldiğini gördüm. Fergus beni takip etti ve ilk yeni hizmetkârın inişini izlerken arkamda durdu. Bu kez yedi tane almıştık, kızıl kaybettüğimiz birinin ve birkaç tembel kaçağın yerine. Bahar bunun için en kötü mevsimdi, tütün işinin en zor olduğu zamanlardı.

Daha yakından bakmak için eğildiğimde ilkinin bir elinin eksik olduğunu gördüm. Sabah çayımı kaybetmek üzereyken pencereden arkamı döndüm ve Sally Smith'e, diğerleriyle birlikte kiler dışında herhangi bir yerde yemek parasını almasını ve sadece yarım iş yapabildiği için tayınların yarısını almasını söylemeyi not ettim.

Fergus bir kolunu belime doladı. "Daha büyük bir elmas istediğini biliyorum. Harriet Smalls'un ki gibi."

Elbette haklıydı. Bir bilim adamı olarak her şeyin doğrusunu görüyordu. Elmasları her kız gibi ben de çok severim. Üvey babam Reggie'nin beni Kaptan Watson'ın üçüncü oğluyla nişanlamasını kabul etmemin yarısı buydu, Watson ailesinin tüm o eski parası, pamuklara sarılmış elmaslar ve safirler

ve kasalara saklanmıştı. Karşılığında Reggie, Watson'lara büyük bir iyilik yapmış ve paralarını yatırmalarına yardımcı olmuştu. Ve tabii ki Tandy Rose Teyze evi ve içindekileri bana miras bıraktığında evliliğe *en* değerli varlığı ben getirmiştım.

"Saçmalama, Fergus. Sorun değil, ama çoğu beyefendi yüzüğü altı ay sonra değil, evlenme teklif ettiklerinde takar. New Orleans'ta kendine saygısı olan hiçbir hanım-"

"Artık Kuzey'desin Anne-May, bir çiftliğin efendisiyle evlisin, öyle bir evde-"

Kafamın içinde tele saplanmış bir bıçak gibi yüksek ve sıcak bir ses hissettim. "Evim, Fergus, ve onunla birlikte dışarıdaki her hizmetçi. Tanrı bilir onlar da ev kadar değerlidir."

"Hiç en bir suçluluk hissettin mi-"

"Sakın bu konuyu açayım deme, Fergus Watson. Deli teyzem onları gerçekten serbest bırakmak istemedi. Hiç suçluluk hissetmiyorum."

"Tandy Rose Teyze o kadar da kötü değildi."

"O kötü biriydi, Fergus, ve salamura yumurta kokuyordu. Zencilere kendi *kanından* daha sadıktı, Tanrı aşkına. O kızların kitaplarını okumasına izin verirdi."

"değil."

Şakağım zonkladı. "Bu *konunun* dışında, Fergus. Herkes öğrenmenin bir zenciye hizmet için uygunsuz hale getirdiğini bilir."

Avucumu öptü. "Kendini bu kızdırma. Bu gece gitmemiz gereken bir parti var."

"İstersen gel, ama çoğunlukla dikiş çemberindeki hanımlar olacak, kerevit ve istiridye hakkında konuşacak kimse olmayacak."

"Yumuşakçalar. Ve her sohbet edebilirim. Hadi şu düğünü yapalım."

DÜĞÜNÜ BİTİRDİĞİMİZDE, Fergus mutfakta aşçı Sally Smith ile sohbet edip gülerken ben hala beklemek zorundaydım.

Bir torba dolusu ıstiridyeyi siyah sobanın üzerine bıraktı. "Daha tatlı olmaları için bu küçük olanları yetiştirmeye çalışıyorum. Bana ne düşündüğünü söyle, Sally."

Sally kirli su damlayan çantayı eline aldı. "Evet, elbette, Bay Watson. Sizin için en iyi ayva reçelimden de biraz ayırdım, kaynatma zamanı geldiğinde."

"Seni hak etmiyorum, Sally," dedi Fergus.

Tanrıya şükür Fergus, o iğrenç kadının pamuk gibi konuşmasını dinlerken öğle yemeğimi kaybetmeden önce nihayet kendini çekti ve arabayla on dakika içinde küçük Hollywood kasabasına vardık. Savaşa giden çocuklarımız yararına Smalls and Sons mağazasında düzenlenen St. Mary's Soldier Dance'a çoktan geç kalmıştık.

Hollywood'a kasaba demek abartılı olurdu. Adını tek ayırt edici özelliği olan aşırı büyümüş bir çobanpüskülü ağacından alan bu kasaba, iki hastalıklı dükkan sırası ve hüzünlü küçük kilisesi, ortasından geçen çukurlu toprak yolu ile ancak bir kasaba . Ancak yakınlardaki tarlalar için hiç yoktan iyiydi ve kurtarıcı bir özelliği vardı: Bir insanın iyi vakit geçirmesinin garanti olduğu Smalls and Sons Mercantile.

Sahibi, Baton Rouge yerlisi Jubal Smalls, şehrin tam ortasında, önünde iki geniş resim penceresi olan müstakil bir bina inşa etmişti. Bu pencereler her zaman en iyi vitrinlerle doluydu; deve tüyünden örülmüş ipler, Paris'ten gelen en yeni kadın şapkaları ve her tarz ve tonda şemsiyeler. Louisiana'nın tüm konforunu orada bulabilirdiniz, duvarlarda Royal Street'in resimleri, ön tarafta para çekmecelerinin yanında küçük bir sıcak sos rafı. Küçük bir cam kutunun içinde küçük enfiye kutuları, daldırma fırçaları, pipolar ve her türden güzel enfiye kutusu ve şişesi vardı.

Fergus arabadan inmeme yardım etti ve ben de Jemma'ya döndüm. "Arabayı bloğun aşağısına götür ve onunla kal, duydun mu?"

Başını eğerek dizginleri aldı.

Bir parmağımı salladım. "Bana surat asma, yoksa bunu çok iyi hissedersin, Jemma."

Jemma atları götürürken Fergus ve ben Smalls and Sons'ın verandasına çıktık.

"Kırbaçlamayı azaltmalısın Anne-May," dedi. "O sadece bir kız."

"Buraya geldiğimde, Tanrı aşkına, isimlerinin kalmasına izin verdim ve tek bir teşekkür kelimesi bile etmediler. Ayakkabıları da var, çoğundan daha iyi."

"Ve yaşlı Sally'ye biraz nezaket göster. Yaktığı somunun tamamını ona senin yedirdiğini söyledi."

"Tattletale. Annem hep 'Yakarsan yersin' derdi. Sanırım geleneklerin artık bir anlamı yok."

"Nasıl hissedeceğini bir düşün-"

"Müzayede evine gelseydim, bu daha iyi bir demet seçerdim. Tanrı aşkına, şu Fidelia'nın bir eli eksik."

"Orası kadınlara göre bir yer değil. Her şeyden nefret ettim."

"New Orleansta onları sokakta pelikanlarla satıyorlar."

"Burası New Orleans değil, Anne-May."

"Bunu bilmiyor muyum? Her gün özlüyorum."

"Kölelik barbarlıktır. İnsanlar başkaları tarafından sahiplenilmek için yaratılmamıştır."

"Delaware'de büyüdüğün için anlayamazsın Fergus. Onlara karşı katı olmalısınız. Annem-"

Fergus uzun parmaklı bir elini kaldırdı. "Lütfen konuyu ona getirme, Anne-May. Bu gece eğlenmek istiyorum."

Erkek kolonyası ve limon sabunu kokan bir tütün dumanı bulutu içinde ön kapıdan girdiğimizde Hollywood yakınlarında yaşayan yirmi beş yetişkin insanın bir araya geldiğini gördük. Dikiş çemberinden arkadaşım Charlene Tidwell Weed, yeni bebek mavisi elbisesi içinde, üst katta kocası Jubal ve üç çocuğuyla birlikte yaşayan, partinin hanımefendisi, *ürkek* Harriet Smalls ile *baş başa* duruyordu.

Uzun bir tezgâh dükkânın büyük bir bölümünü kaplıyordu ve tezgâhın kenarına kırmızı, beyaz ve mavi renklerde taze bir çelenk iliştirilmişti. Üç asma lamba ile aydınlatılan mağaza, ev eşyaları, erkek mobilyaları ve benim favorim olan ön tarafa yakın kaliteli kadın kıyafetleri gibi bölümlere ayrılmıştı. Baltimore'a kadar uzak yerlerden gelen hanımları çeken bu sonuncusuydu. En harika ipekler ve yünlüler, kurdeleler ve Belçika dantelleri ya da en son çıkan küçük hasır şapkalar için takas yapmaya ya da nakit para ödemeye geliyorlardı.

Fergus bize iki bardak bordo şarap bulmaya gitti ve ben de Bay Jubal Smalls'u etrafındaki hanımları eğlendirirken buldum.

"Charleston kadınları yakışıklı, zarif ve hanımefendi olmalarıyla tanınırlar."

"Peki ya Richmond?" diye sordu yaşlı Bayan White.

Jubal tek gözünü kıstı. "Richmond hanımları çalışmayı sevmemeleri ve zevke düşkünlükleriyle ünlüdür."

"Peki ya New Orleanslı hanımlar?" Ben sordum.

Jubal döndü ve bakışlarını bana dikti. "Bayan Watson. New Orleans'lı hanımların julep ve şampanyaya olan düşkünlükleriyle tanındıklarını herkes bilir."

Belki de Fergus'un tam zıttı olan Jubal, Baton Rouge'da rastlayabileceğiniz, her zaman son moda uygun giyinen, altın rengi

Elinde başlı bir baston vardı. İnce, yüksek bir alnı, derin siyah gözleri vardı ve Fergus'tan bir el daha uzundu, uzun bacakları ve güçlü göğsünü gösteren zarif bir duruşu vardı. İfadesi nadiren yumuşar, her Hollywood hanımefendisinin bir gülümseme yaratmış olmaktan dolayı bir başarı dalgası yol açardı.

Köşedeki küçük yaylı çalgılar grubu "Soldier's Joy "un canlı bir yorumunu çaldı ve Jubal beni eline alarak popüler bir adım gösterdi. Dans ederken yakınıma eğildi ve baş döndürücü, odunsu bir koku dalgası yaydı.

"Hollywood'daki en iyi dansçı sizsiniz Bay Smalls," dedim. Müzik bitti ve ben enfiye şişemi çıkardım.

"Seçiminden memnun musun?" Jubal sordu. "Paris'ten sadece küçük bir miktar alıyorum."

Dilimin altına bir parça enfiye sürdüm. "Oh, Altın Bantlı Oco mu? Çok hoşuma gitti efendim."

"Uyarıcı özellikleriyle ünlüdür." "Beni başka hiçbir şeyin sakinleştiremediğini görüyorum."

"O zaman senin için bir teneke daha ayıracağım. Benim ikramım."

"Vous n'allez pas faire une seçti Pareille, Bayım. Smalls."

"Evet, ciddiym Bayan Watson ve yeniden Fransızca konuşulduğunu duymak hoşuma gidiyor. Fransız Mahallesi'ne geri mi döndüm?"

Enfiye şişemin kapağını kapattım ve elimi ışığın altında beklettim.

Jubal elimi sıcak ve yumuşak elinin içine aldı. "Ne kadar güzel bir yüzük, Bayan Watson. Sekiz küçük taşla çevrili Avrupa kesim pırlanta. Toplamda neredeyse bir karat mı?"

"Fergus'un değerini tartışmamızı hoş karşılayacağını sanmıyorum. Bu Watson ailesinin bir parçası."

"Evinizin nehirdeki en güzel evlerden biri olduğunu duydum, Bayan Watson."

Dekoltemdeki tozları temizlemek için eğildim ve elbisemin önünden aşağıya baktığımı hissettim. Mükemmel bir saniye oyalandım ve sonra doğrulup gözleriyle buluştum.

"Burası sıradan bir Louisiana av tüfeği evi değil, mimari açıdan her yönden hoş. Lütfen istediğiniz zaman gelin Bay Smalls."

"Umarım Bay Watson evini ziyaret etmemin bir sakıncası yoktur."

"Zamanının çoğunu nehrin aşağısındaki kulübesinde geçiriyor." Serçe parmağımı burnumun altında tuttum. "Sanırım çok fazla enfiye çektim."

Jubal bana mendilini uzattı. Güvercin beyazı Çin ipeği ve keteninden yapılmış, kenarları sade İrlanda dantelinden erkeksi bir bordürle çevrilmiş mendil elimde ne kadar da yumuşak duruyordu. Bir parmağımı mendilin bir kenarındaki S harfli kalın çizgide gezdirdim ve mendili burnuma götürmeden bile parfümünün kokusunu aldım.

"Teşekkür , Bay Smalls. Elbette iade edeceğim."

Beline doğru eğildi. "O günü iple çekiyorum."

Fergus bize katıldı ve bana bir bardak bordo şarap uzattı. Ben tanıştırdım ve Fergus kadehini kaldırdı.

"Serbest girişimin şerefine Bay Smalls. Karım bana buranın St. Mary's County'deki en iyi giyim mağazası olduğunu söyledi."

"Maryland'deki en güzel evin sizde olduğunu duydum, Bay Watson. Umalım da bu savaş boyunca onları elimizde tutabilelim."

"Bu kuzey bölgelerine nasıl geldiniz Bay Smalls? Pamuk ateşi Güney'de devam etmiyor mu? Paranın olduğu yer orası gibi görünüyor."

"Eşimin Leonardtown'da ölmek üzere olan babasına yardım etmek için Hollywood'a taşındık ve bir süre burada kalmaya karar verdik."

Fergus yakasını çekti. "Kuzey birlikleri zaten Washington'da."

"Baton Rouge'da o Yankilerle savaşmak için can atıyorlar, Bay Watson."

"Sanırım ben de o Yankilerden biriyim, Bay Smalls."

"Maryland en son duyduğumda bir sınır eyaletiydi. Sizin Sadakat Güney'e de kolaylıkla uzanabilir."

"Birlik ordusu bu yıl tüm tütün mahsulümüzü satın aldığına göre, benim sadakatim Bay Lincoln'e."

"Müşterilerim Virginia tütününü tercih ediyor."

Fergus kadehini kaldırarak şerefe dedi. "Dürüst Abe'nin kendisi bizimkini denedi ve askerleri için en iyisi olduğunu ilan etti."

Bir elimi Fergus'un koluna koydum. "En azından gittiğinde işleri devam ettirecek kadar kölen var, Fergus."

Fergus bardağını boşalttı. "Zar zor."

Jubal'a alaylı bir fısıltıyla, "Kocam mülkte köle bulundurmaktan utanıyor," dedim.

"Ben de sadece birkaç köle tutuyorum," dedi Jubal. "Hırsızlık riskini göze almak istemiyorum." Uzandı ve sol baldırını ovuşturdu. "Askere yazılırdım ama eski bir sakatlığım yüzünden yatıyorum."

Fergus Jubal'ın baldırını incelemek için eğildi. "Gayet iyi dans ediyor gibi görünüyorsunuz Bay Smalls."

"Düzen içinde asla bir mil yürüyemem Bay Watson, ama burada, evde üzerime düşeni yapacağım. Hanımlara göz kulak ol."

Fergus boş bardağını tezgâhın üzerine koydu. "Anne-May'in bakıma ihtiyacı yok."

"Tabii ki hayır. O güçlü bir Louisiana kızı. İçlerinde mücadele var."

"Karım hakkında bana ders vermenize gerek yok efendim. Görüyorum ki mendiliniz onda."

"Jubal yeterince centilmendi-" "Lütfen onu geri ver, Anne-May."

Yüzümdeki rengin yükseldiğini hissettim. ", Fergus. Bay Fergus.

Smalls sadece kibarlık yapıyordu."

Jubal bakışlarını Fergus'un üzerinde sabitledi.

Fergus dikti. "Siz bir centilmen değilsiniz, efendim."

Jubal geri çekildi. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, ben de Highland Plantation'ın tütününü almıyorum."

Fergus elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekerek dikiş çemberimdeki kadınların bakışlarına neden oldu. "Gel, Anne-May."

Kapı arkamızdan çarptı ve Fergus arabayı getirmesi için Jemma'ya seslendi. Eve doğru at sürerken Fergus, Jubal'la karşılaşması hakkında söyleniyordu.

"Böyle bir karakterden nefret ediyorum. Savaşa gitmekten kaçınıyor ve bölücülük ve kötülüğü teşvik ediyor."

Dikkatimi karanlık tarlalara verdim ve o mendili burnuma götürdüm, çam ve karanfil kokusunu içime çektim ve böylesine güzel bir hediye nasıl iade edeceğimi hayal ettim.

BÖLÜM

5

Georgy

NEW YORK ŞEHİRİ

HAZİRAN 1861

I BİLİNÇ KAZANDIM VE KENDİMİ YAYILMIŞ HALDE BULDUM
Hemşire yardımcım parmaklarını bir bardağa daldırıp
yüzüme su sıçrattı ve bana bardaktan bir içki ikram etti.

Dr. Prentiss başımızda dikildi. "Bir sandalye önermiştim
Bayan Woolsey, ama korkarım zayıf bünyeniz ve
gururunuz buna uygun olmadığınızı gösteriyor-"

Oturmak için mücadele ettim. "Lütfen Doktor, bu daha
önce hiç olmamıştı."

Dr. Blackwell geldi, kolunun bir dosya taşıyordu. Beni
yerde göreceği düşüncesi yüzümü yaktı.

Dr. Prentiss, "Bayan Woolsey basit bir yara muayenesi
sırasında bayıldı," dedi.

Dr. Blackwell el sallayarak onu kovdu ve yanımda diz
çöktü. "Demek hemşire hastaya dönüştü," dedi, kaşları
çatılmış bir halde.

"Bana ne oldu bilmiyorum."

Daha yakına eğildi. "Aynı şey Paris'te neredeyse benim
de başıma geliyordu. Kendinizi sertleştirmelisiniz, Bayan
Woolsey." Ayağa kalktı ve beni elimden tuttu. "Şimdi
yukarı çık."

Ayağa kalktım. "Lütfen beni uygunsuz ilan etmeyin, Dr. Blackwell."

Kollarını göğsündeki dosyanın üzerinde kavuşturdu ve beni değerlendirdi. "Savaşın ilk hemşireleri arasına katılmayı hak ettiğini düşünüyor musun?"

Eteğimi fırçaladım. "Aslında biliyorum. Her şeyi ezberlemek için çalıştım."

"Nefes alın, Bayan Woolsey. Sadece kendinizi savunduğunuzu görmek istedim. Seçtiğiniz hayatta bunu çok sık yapmanız gerekecek."

Dosyasından bir sertifika çıkardı. "Elinizin altında tuz kokusu bulundurmamak isteyebilirsiniz. Çünkü yakında çok meşgul bir genç kadın ." Sertifikayı bana uzattı, gözlerinde bir gülümseme vardı. "Birleşik Devletler Sağlık Komisyonu'na hoş geldiniz, Bayan Woolsey."

-

O BAHAR, SAVAŞ ciddiyle başladı. New York seferber oldu, alaylar her gün Washington'a doğru yola çıktı. Haziran ayına gelindiğinde, kasabadaki evimiz gece gündüz savaş hazırlıklarıyla çalkalanıyordu, ta ki diğer tüm faaliyetler neredeyse durana ve evimiz köleliği sona erdirmek ve Birliği korumak için savaşanların karargahı haline gelene kadar. Kuzey ve Güney birlikleri arasındaki ilk çatışma Batı Virginia'da Kuzey'in zaferiyle sonuçlanmıştı ve Birlik taraftarları iyimserlik içinde yüzüyordu.

Bir sabah, meşgul olmak ve ilk hemşirelik görevim için nereye atanacağımı düşünmemek amacıyla, Margaret'ten giden birlikler için sayısız jambonlu sandviçi bir araya getirip gazete kağıdına sarmamda bana yardım etmesini istedim.

Ön salonda hava, tiftik yapımından kaynaklanan tüylerle doluydu, tek ses ara sıra yırtılan tülbentti. Annem ve kız kardeşlerim Hatty ve Carry ile birlikte oturmuş, bir yandan çeşitli işlerimizi yaparken bir yandan da kız kardeşimizi bekliyorduk

Eliza, New York'taki malikanesi Tioronda'dan gelirken. Sadece o gece Hotel Brevoort'ta yapılacak olan Büyük Askerler Yardım Balosu'nun beklentisi keyfimizi yerine getiriyordu.

Yer darlığı nedeniyle aramızda tek bir çember bile takmadan, sadece orta boy beşikler giyerek odaya dağıldık. Annem her şeyin ortasında, amcası Amiral Newton'un elli yıl önce amiral gemisi *Pensacola*'da yaptırdığı sağlam, küçük maun masaya mendenlerle tutturulmuş bandaj silindiri ve tiftik presinin başında oturuyordu.

"Birer karton bandaj ve çorap aldıktan sonra kendimizi baloya hazırlayacağız," diye duyurdu annem.

Bir zamanlar at kılı koltuklarla dekore edilmiş en resmi alanımız olan salon, şimdi Abby'nin dar gelirli kadınların ücretli bir meslek olarak dikiş dikmeyi öğrendikleri Sanayi Evi'nden getirdiği kutularla doluydu. Kutular, birliklerimize gönderilecek gömlekler, çekmeceler, çoraplar, mendiller, kolonyalar ve kitaplarla dolup taşıyordu.

Robert Howland'la evlendikten sonra gönülsüzce anneme bırakana kadar Mary'nin köpeği olan küçük beyaz melezimiz Pico, bir yığın yün çekmecenin üzerine oturmuş, bir patisini yalıyordu. Yetenekli bir şarkıcı olan ve Eliza'ya piyanoda eşlik etmesiyle tanınan Pico, çok sayıda kadınla birlikte yaşayan her erkeğin bir kabullenme havasını benimsemişti.

"Her çarşaf tiftik için kazınmak zorunda mı?" Ben sordum. "Bir battaniye çarşaflara gerçekten ihtiyacımız var mı?"

Annem bakışlarını basından ayırmadan sordu.

Masadan sadece yemek yemek, uyumak ve savaş haberlerini okumak için kalkan annem, bizi tavan arasındaki sandıklardan Newton ve Woolsey atalarımızdan kalma her türlü eski tekstil hazinesini - ağırlıklı aşı boyası

pantolonlar, patiska elbiseler ve muslin kombinezonlar- hepsi tiftik tiftik kazınacaktı. Newton ailesinden kalma, her biri özenle işlenmiş peçete ve bezlerden oluşan yığınla güzel eski masa örtüsünü yara bandı olarak kullanmak üzere teslim ettik.

Dizimin üzerinde, hastane kütüphanesinden ödünç aldığım *Cerrahi Bandajlar, Cihazlar ve Pansumanlar El Kitabı*'nın bir kopyası açık bir şekilde oturmuş, en küçük kız kardeşim Carry üzerinde *bandajlama* becerilerimi geliştiriyordum. Annemin yumuşak sargı bezlerini Carry'nin koluna sararak, mükemmel bir şekilde ters çevirerek büyük bir dört pansumanı neredeyse tamamlamıştım.

Kız kardeşim Hatty ocağın yanında oturmuş, ilmeklerini oraya buraya atarak hüzünlü görünen bir çorap örüyordu. Annemin yirmi dört yaşına kadar Mary ve Robert ile çocuklarına eşlik etmemiz için ısrar ettiği İtalya seyahatinden sonra ne kadar da sağlam görünüyordu. Çorabını bıraktı ve siyah saçlarını düzeltti.

"Örgü örmek zorunda mıyım? Bu işte berbatım ve Carry'nin Georgy tarafından bandajlanması gerekiyor."

Annem döndü. "Yurtdışında üç ayını gösterişli askerlerle eggnog partilerine katılarak geçirdin canım, Carry ise burada gömlek dikerek."

Hatty sık sık annemin gözdesi olarak tanımlanırdı, yüzden annemin onu en ufak bir şeyden mahrum bıraktığını görmek bir şekilde tatmin ediciydi.

Hatty çorabını çözdü ve yeniden başladı. "O zamanın çoğunu Mary'ye bebekler konusunda yardım ederek geçirdim. Peki kardeşimiz nerede? Charley neden bu zevkten muaf tutulsun ki?"

"Frank Bacon'ı trenden getiriyor," dedi annem.

İki kız kardeş bakışları bana doğru kaydı.

Sargı bezi makarasını kucağıma koydum ve döndüm. "Frank Bacon buraya kadar kendi başına yürüyebilir, anne."

"Savaşa giderken New Haven'dan bir şey getiriyor, Charley de yardım teklif etti."

"Belki de elmas bir yüzük," dedi Carry, ağzını bandajlamadığıma pişman etti beni.

Hatty, "Yardıma ihtiyacı olduğuna göre kesinlikle sıra dışı biri olmalı," dedi.

Bandaj kitabımı kapattım. "Dr. Bacon'la ilgili tek olağanüstü şey, kadın elbiselerinin etek uçlarına basma konusundaki yeteneğidir."

"Bir erkeği reddetmek için ne kadar da küçük bir şikâyet," dedi annem. "Kesinlikle kendini adanmış biri. Ve savaşa gitmek üzere. Lütfen nazık ol Georgy."

Hatty çorabını ve iğnelerini yere attı. "Dedikodu için izin mi? Senin onun ruhunun aynası olduğunu düşünüyor. Mary'ye öyle söylediğini duydum. Ne kadar şefkatli bir hikâye."

"Onu bir kez reddettin," dedi Carry. "Belki bu sefer bir aşk simgesi getirir. Charlotte Benson kendininkini bir bileziğe iştirmiş. Eğer kabul edersen, bu bir ön nişan olur."

"Nedir bu?" Annem sordu.

"Herkes veriyor anne," dedi Hatty. "Ateşli bir talip Liberty on sentine baş harflerini kazır."

Annem baskı makinesinin başından kalktı. "Eğer basit bir aşk ilanı yeterli olacaksa, zavallı kuruş için yıkıcı görünüyor."

Bandajlamaya devam ettim. "Frank Bacon'dan böyle bir şey kabul etmeyeceğim. Ve lütfen onu cesaretlendirmeyin yoksa sizi temin ederim hayal kırıklığına uğrayacaktır."

Birden kapı açıldı ve Stanislaw Moritz içeri girdi, iki büklüm olmuştu, Eliza'nın Goyard sandığı sırtına kalın deri bir kemerle bağlanmıştı.

"Benim, Stanislaw Moritz."

Hatty ayağa kalktı ve ona doğru koştu. "Moritz!"

Eliza ve Joe'nun uşığı Stanislaw Mortiz Von Schulman'ı gördüğümüze hepimiz sevinmiştik; Moritz'in saten astarlı yeleğinin ceplerinde sakladığı kurutulmuş bonfile ya da kurutulmuş ciğerden bir lokma almak için bir sirk köpeği gibi üzerine atlayan küçük Pico da buna dahildi. Yarı Alman yarı Fransız olan Moritz son derece nazikti ve hepimizin üzerine titrerdi. Ufak tefek, kaslı bir adam olan Moritz, Eliza'nın büyük boy sandıklarını sık sık sırtında taşırdı, tıpkı bir karıncanın kendi ağırlığının üç katı kadar kırıntı taşıması gibi.

Arkasından, elma yeşili ipek hareli bir seyahat elbisesi giymiş Eliza geldi. Arkası kurdeleli, mükemmel, küçük, lake hasır bir şapka takmıştı ve elinde sapları pamukla sarılmış bir buket leylak tutuyordu.

Ona doğru koştum. "Cennet günü, seni çok özledim. Çok şey oldu."

"Sen artık bir hemşiresin! Çok kıskandım, Georgy. Benim hemşirelik eğitimim bandajlama ve el tutmadan ibaretti."

Onunla kollarımı birleştirdim, vadideki zambak ve tatlı kır çimenlerinin kokusunu içime çektim. "Hâlâ birlikte bir hemşirelik görevi bulmaya istekli misin?"

"Çok hevesli."

"Güzel. Eğitimini Elizabeth Blackwell'in kendisiyle planladım ve seni çok seveceğini biliyorum. Ben de sana özel ders vereceğim."

Eliza kolumu kendi koluyla sıktı. "Bundan daha heyecanlı bir şey olabilir mi? Joe'nun alayı Washington yakınlarında, İskenderiye'nin batısında, Cameron Run'da kamp kuracak."

"Belki bir Washington görevi talep edebiliriz." "Ve

Joe'yu mu takip edeceğiz? Bu harika olur, Georgy."

"Hepimiz Eliza'yı paylaşalım," diye seslendi annem tiftik makinesinden.

Eliza bir eliyle bonesini çıkarıp Moritz'e uzattı.

"En iyi arkadaşımla bir dakikalık sohbeti bana çok mu görüyorsun?" diye sordum.

"Bir kız kardeş en iyi arkadaş olamaz," dedi Carry.

"Bu durumda, yapabilir. Dürüst olalım, benim bu ailedeki yerim bu. Eliza Woolsey Howland'ın en iyi arkadaşı."

"Hepiniz Joe'nun On Altıncı Alayının yürüyüşünü gelecek misiniz?" Eliza sordu. "Tiffany'ye onlar için yaptırdığım bayrağa inanamayacaksınız. Güzel bir çivit mavisi ve altın harflerle yazılmış. Joe adamlarının onunla yürümekten büyük mutluluk duyduğunu söylüyor."

"Meşhur Joseph Howland şimdi nerede?" Annem sordu.

Eliza annesine doğru bir adım attı. "Sevgili kocamı alayla birlikte Washington Meydanı'nda bıraktım, son ayrıntılarla ilgileniyor. Bir yemek kitabı istedi, düşünebiliyor musunuz? Yulaf ezmesi ve güveç yapmak için."

İçine çekmesi için leylakları anneme uzattı. "Tioronda'dan kalan son leylaklar bunlar."

Moritz buketi mutfağa götürdü ve Eliza oturdu, aşağı inerken güzel eteği kabarmıştı.

Carry kolundaki bandajı düzeltirken, "Muhteşem savaş," dedi.

"Nakliye gemileriyle Elizabethport'a, oradan da demiryoluyla Washington'a gidiyorlar."

"Keşke biz de onlara eşlik edebilseydik," dedim.

Eliza annesinin saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. "Joe bana Fishkill'deki genç çocukların bir bölük kurduklarını ve Howland Muhafızları adı altında talim yaptıklarını söyledi."

Annem basına döndü. "Belki de *Bayan* Howland'ın Muhafızları olarak adlandırılmalılar."

Bir anda ön kapı açıldı ve kardeşimiz Charley elinde uzun, beyaz bir kutuyla içeri daldı.

"Merhaba ho! Bakın kimi getirdim."

Dr. Frank Bacon'la birlikte tren istasyonundan yeni gelen Charley girişte dimdik duruyordu. Yirmi bir yaşında, babasından daha uzun boyluydu, daha çok annesinin Newton ailesine benziyordu, sırık gibi ve geniş omuzluydu, iki bulut gibi sarı bıyıkları ve babasının parlak, meraklı bakışları vardı.

Frank gelip Charley'nin yanında durdu. İstikrarlı, güvenli ve iyi bir adam olan Frank, mavi Amerikan Ordusu paltosu, aptal küçük kral sakalı, bir elinde siyah deri Fransız tıbbi çantası ile her zamanki gibi görünüyordu.

Onları selamlamak için ayağa kalktık ve her iki adam da şapkalarını çıkardı.

"New York'un görkemli Woolsey ailesi nasıl?" Frank sordu.

New England'ın en göze çarpan kürsüsünü işgal eden devasa, bulut sakallı New Haven papazı Leonard Bacon'ın oğlu olan yumuşak huylu Frank, babasının çekiciliğinden çok azını miras almıştı.

Charley bana beyaz kutuyu uzattı. "Frank'ten."

Kutunun kapağını kaldırdığımda iki demet uzun saplı kırmızı gülle karşılaştım.

"Teşekkür , Dr. Bacon. Çok ." Eliza'ya fısıldadım, "Onu değil, sadece gülleri özleyeceğim."

Annem kutuyu kollarımdan çekip aldı ve Margaret'e uzattı. "Bunlara bir içki ve taze bir kesim al, canım."

Carry, Frank'in paltosunu çıkarmasına yardım etti ve muhtemelen sevgili annesi tarafından dikilmiş, devlet tarafından verilen oldukça güzel bir üniforma ortaya çıktı: Önünde iki sıra altın düğmesi olan koyu mavi bir frak, elbise pantolonu ve siyah botlar.

Frank Bacon şapkasını elinde çevirerek yanıma geldi. "Georgy, bir tur atarız diye düşünmüştüm.

blokta, bu geceki balodan önce. Seni orada New York'taki herkese kaptıracağımdan eminim."

"Ama-"

"Pico'nun yürüyüşe ihtiyacı var," dedi annem. "Belki siz ikiniz onu götürebilirsiniz?"

"İyi fikir," dedi Frank.

Anneme karanlık bir bakış gönderdim ve Pico'nun tasmasına uzandım. "Eğer işini çabucak bitirebilirse."

Frank bana kaldırımdaki merdivenlerden inmeme için yardım etti ve aniden durduğunda ancak on metre ilerlemiştik.

"Savaşa gitmem konusunda endişeli olabilirsin Georgy, ama seni temin ederim ki sağlık görevlileri ateş açmaz."

"Endişelenmiyorum, Frank."

"Sık sık sevginin nerede durduğunu merak etmişimdir. Geçen Noel'de bana defne romlu sabun hediye ettiğinde, umutlanmışım-"

"Dostça bir hediye idi Frank; geliri Carry'nin yetim tımarhanelerine gitti Ben sadece kokusundan hoşlanıyorum."

"Ve ben bu iyiliğine karşılık bile vermedim, işle meşguldüm. Çok sadık bir talip olmadığımı biliyorum ve bunu en son konuştuğumuzda duygularımı gösteren somut bir kanıtım yoktu-"

"Bunu konuşmuştuk Frank."

Pantolonunun cebine uzandı ve başparmağımın tırnağı büyüklüğünde gümüş bir para çıkarıp avucunun içinde bana uzattı.

İncelemek için eğildim. "Bir jeton mu Frank?" *F* ve *B* harfleri birbirine dolanarak işlenmiş, küçük, sevimli bir paraydı, oldukça iyi işlenmişti.

"Bağlılığımın detaylarıyla seni bir kez daha sıkıkmama gerek var mı? Biz birbirimiz için yaratılmışız Georgy, bundan eminim. Derin saygımın fiziksel bir göstergesini takabileceğini düşündüm."

Elini tatlı hediyein etrafına kapattım. "Çok güzel Frank, ama kabul edersem dürüst davranmamış olurum. Sevgimi yanlış ifade etmek istemem. Ayrıca sen alaya katılırken ve benim kafam hemşirelik müfredatıyla doluyken, nişanlanmayı düşünmek için iyi bir zaman değil."

Parayı cebine attı. "Daha sonraki bir tarihte, o zaman?"

"Pico'yu geri alalım, Frank. Sana örgü örmeyi öğreteceğim. Sen de yardım balosuna daha çabuk gitmemize yardım edersin."

-

Balo için giyinmek için acele ettik, hizmetçimiz Margaret bizi en güzel kıyafetlerimizle bağladı, düğmelerimizi ilikledi ve son arabalar geldiğinde Hotel Brevoort'a ulaştık. Aşağı Beşinci Cadde'nin en gözde otellerinden biri olan Brevoort, son yedi yıldır Sekizinci Cadde'yle kesişen kuzeydoğu köşesindeki evimize bir taş atımı uzaklıkta bulunuyordu.

Yedi Woolsey kız kardeş, erkek kardeşimiz Charley, Joe Howland ve Frank Bacon ile birlikte yürüyerek ve her birimiz ABD Ordusu birliklerine bağışlamak üzere birer karton eşya taşıdık.

Abby böyle bir etkinlik için yeni eldivenler almanın gerekliliğinden yakınırken ve Jane hepimize patronluk taslarken, balo için gelen konukları görmek için bekleyen vatandaşlarla dolup taştan otelin karşısındaki kaldırımdan geçtik. Arabalar otelin girişine doğru ilerliyor, pırlantalarla parıltıyan ve dantellerle süslü hanımlar kapılarından fırlıyor ve kalabalık mutluluk çığlıkları atıyordu.

En güzel ipek elbiselerimizi, kaşmir şallarımızı ve değerli mücevherlerden çok macunlarımızı giyerek otelin balo salonuna doğru çılgınca bir yürüyüşe geçtik. Mary her birimize kırmızı, beyaz ve mavi bir boğa gözünü andıran birer Birlik kurdelesini yapmıştı ve bunları göğsümüze ilâştirerek gururla taktık. Yıldızlarla süslü sancaklardan oluşan gölgelik, vatansever ipeklerle örtölü duvarlar ve iki devasa avizenin aydınlatması karşısında nefesimiz kesildi. Eliza'nın Joe'nun alayı için yaptırdığı, üzerinde alayın armasının tepesinde altın bir kartal bulunan koyu mavi renkli muhteşem bayrağı balo salonunun duvarında diğery alay bayraklarıyla birlikte asılı dururken hayranlıkla seyrettik.

Gelinliklerin geçit törenine katıldık, hışırdayan güzellik buketi içinde yavaşça eridik ve Empire State'in en iyi bahçelerinden ve seralarından toplanmış, masalara ve kapılara serpilmiş mis kokulu güllerin ve zambakların kokularını içimize çektik. Misafirlerin dans pistinin yanına yığıldığı battaniye, çarşaf, çorap ve diğery savaş malzemelerinin yanından geçtik ve ikramlarımızı ekledik.

Vatansever bir quadrille çalarken, sevgili annemizin etrafında toplandık, kurdelelerini ve kollarını okşadık ve düzenledik, her birimiz onunla zaman geçirmek istedik.

Annem lale ve nergislerden oluşan görkemli bir spreya aldı. "Hastanede bu kadar çok çiçek olmalı."

Hatty annesinin bir tutam saçını küçük beyaz şapkasının altına sıkıştırdı. "Bu bir parti anne. Yarın onları Bellevue' götüreceğiz."

Kalabalığı taradım ve Frederick Law Olmsted'i tanıdım; şampanya kadehlerini havaya kaldırmış, onu karşılamak için ilerleyen bir hayran kitlesi tarafından çevrelenmişti. O zamanlar Central Park'taki çalışmalarıyla tanınan ve önceki gün Sağlık Komisyonu'nun başına getirildiğı için gazetelerde yer alan büyük bir ünlüydü.

Frank Bacon'ı kenara çektim. "Frank, Bay Bacon'ı tanıyorsun.
Olmsted. Bir iyilik yapıp bizi tanıştırmı mısın?"

"Sen ve Eliza için bir Washington görevi için onu rahatsız etmek için mi?"

Bakışlarımı kalabalığa doğru çevirdim. "Biz sadece ülkemize hizmet etmek istiyoruz, Frank."

Frank Olmsted'e baktı. "Şu anda New York'un gözdesi o. Ama ne yapabileceğime bakacağım," dedi ve kalabalığa doğru ilerledi.

Biraz zaman aldı ama sonunda Frank Bacon, yanında günün adamı olduğu halde yanımıza döndü. "Connecticut'tan Washington'a giden Bay Frederick Olmsted'i tanıştırmalıyım mı?"

Daha yakından incelendiğinde, Bay Olmsted, kıl fırça bıyıklı, hoş ama etkili bir tarzı olan, zayıf, kel bir adamdı.

Frank anneme doğru geniş bir hareket yaptı. "Bayan Woolsey. Bu görkemli ailenin kalbi. Cameron Run, Virginia'da Ricketts teyzesi tarafından yetiştirildi."

"Ricketts Un'dan mı?" Bay Olmsted sordu.

"Aynen öyle. Bay Woolsey de New England'lı bir tüccardı. Yirmi yıl önce zamansız ölümüne kadar kendi başarılı şirketinin başındaydı."

"Boston'dan Charles Woolsey mi? Onu mükemmel şöhretiyle tanıyorum."

Annem reverans yaptı. "Oh, Bay Olmsted, parkınızdan keyif almaya devam . Ne büyük bir zafer."

"Buranın bir botanik bahçesi olmasını istiyordum, ancak buna ayıracak bütçem olmadığı için bahçeden çok parkı tercih ettim."

"İlk defa yetersiz bir bütçeye sevindim Bay Olmsted, çünkü bu haliyle mükemmel. Böyle bir projeyi tamamlamak için bir işçi ordusu gerekmiş olmalı."

Gülümsedi. "Aslında dört bin. Aslında çoğu bataklıktı."

Frank bize doğru büyük bir jest yaptı. "Joe, Charley ve Bayan Woolsey ile tanıştınız ama size Woolsey kardeşleri tanıştırmama izin verin, beni vals oyununda ilk yendikleri andan beri tanırım. Abigail ile başlamama izin verin."

Abby başını salladı, ışığa yakalanmış gibi gözlerini kırıştırdı, böyle bir ilgiye alışık değildi ve şalını daha yakına çekti. Delici mavi gözleri ve güçlü kaşlarıyla ailenin anne tarafına çekmiş olan Abby, yüzünde allık ya da pudradan eser kalmadan ona baktı. Hepimizin yoğun baskısı sonucu siyah ipekli elbisesini bırakmış ve tek şık elbisesi olan neşeli mavi ipekliyi giymişti.

"Abby, Woolsey'lerin ilk çocuğu ve daha az şanslı olanların meslek öğrendikleri bir yer olan Bayanlar Sanayi Evi'nin başhemşiresi. Şimdiye kadar Birlik ordusunun yarısını donattılar. Dans etmeyi sevmeyen Abby, Cooper Union'da kölelik karşıtı bir konuşmanın ön sırasında olmayı tercih ederdi. Onunla dama oynamaya kalkışmayın, çünkü bu oyunda ustadır ve sizi sonsuza dek oyundan soğutur."

Frank hatta devam etti. "Jane Woolsey." Jane yavaşça reverans yaptı, kendi yaptığı bir kostüm giymişti, şeftali ipeği lamba ışığında neredeyse sıvı gibiydi, kızıl saçlarını tamamlamak için mükemmel bir renkti.

"Jane, Zenci Yetimhanesi'nin çocuk bakım defterlerini tutuyor ve oradaki klinikte hemşirelik yapıyor ve Bay Stewart'ın mağazası onu Bayan Lincoln'den sonra en iyi bone ve eldiven müşterilerinden biri olarak görüyor."

Jane'in lal rengi kulak kepçeleri ışığı yakalayarak sallandı. "İyi yapılmış bir gardırop giymek bir vatanseverlik görevidir, Dr. Bacon. Hükümetin kurdele ve dantel ithalatından elde ettiği gelire ihtiyacı var."

Bay Olmsted gülümsedi. "Kesinlikle, Bayan Woolsey."

"Ve size Bayan Robert Howland'ı takdim edebilir miyim? Mary'i tanıştırayım."

Mary nazik ama samimi bir tavırla Bay Olmsted'e yaklaştı, yanaklarında kızarıklık belirdi ve nazik elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir onur Bay Olmsted. Kızlarıma neredeyse her hafta parkınıza gelirken eşlik ediyorum."

Bay Olmsted ondan oldukça etkilenmiş görünüyordu ve bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü Mary yedi Woolsey kardeşin en güzeli olarak biliniyordu ve bir keresinde bir arkadaşı tarafından "içinde ruh olan bir çiçek" olarak tanımlanmıştı. Beyaz omuzlarını ortaya çıkaran sabah mavisi elbisesi ve koyu renk saçlarına ustalıkla serpiştirilmiş krem rengi frezya çiçekleriyle özellikle şimdi göz kamaştırıcı görünüyordu.

Frank devam etti. "Mary, Beşinci Cadde'deki Heavenly Rest Kilisesi'nin rektörü olan kocasına yardım ediyor ve kermesler sayesinde hesapsız meblağlar topladı, ayrıca başarılı bir ressam ve şair."

Bay Olmsted gülümsedi. "Bu kız kardeşlerin başarılarının sonu yok mu?"

"Sırada Bayan Joseph Howland-Eliza var, buradaki Joseph Howland'ın karısı, Mary'nin Rahip Howland'la kuzeni. Bizim Joe yarın New York Gönüllüleri On Altıncı Alayı'na emir subayı olarak katılmak üzere yola çıkacak. Eliza, Fishkill, New York'taki malikaneleri Tioronda'da hastalara bakıyor."

Eliza, Bay Olmsted'in yanına giderek elini uzattı. Yeni leylak rengi ipeğini giymiş, siyah saçlarını ortadan ayırmış ve geriye doğru topuz yapmıştı. Joe'nun büyük büyükannesinin saçından bir bukle içeren altın madalyonun ışığı boğazında parlıyordu.

Bay Olmsted onun elini kabul etti ve bırakmak için acele etmiyordu.

"Bize ne büyük bir hediye verdiniz Bay Olmsted," dedi sessiz ama davetkâr tarzıyla, herhangi bir yeni

daha fazlasını duymak için bir adım daha yaklaştı. "Geçen yıl Londra'dayken tek konuştuğları şey sizin parkınızdı. Kıtanın gözdesisiniz."

Kızarma sırası Bay Olmsted'deydi.

Frank, Bay Olmsted'e yol gösterdi. "Ve sırada en gençleri var, her zaman hırsızlar gibi kalın. Hatty, tüm Venedik'i büyüledikten sonra İtalya'dan yeni döndü."

Hatty yeni siyah mantılası içinde, koyu renk gözleri kısık, zarif bir reverans yaptı.

"Ve işte onun yanında, yirmi üç yaşındaki en küçük Woolsey kardeş ve onun suç ortağı Carry, çoğu gün Zenci Yetimhanesi'nde ya da Yetmiş Üçüncü Cadde'deki Bloomindale yetimhanesinde bir kucak dolusu ebeveynsiz çocuğa kitap okurken bulunabilir. Cambridge, Massachusetts'teki Agassiz Okulu'ndan sınıf birincisi olarak yeni mezun oldu."

Carry elini Bay Olmsted'e uzattı, o da hızlı ve babacan bir tavırla sıktı. Hatty'den bir el kadar daha uzun boyluydu ve Eliza'nın eski ekru ipeğini giymişti, etek ucunda fazladan bir fırfır vardı.

"Sınıfımda sadece altı kişi vardı ama iltifatınız teşekkür ederim, Dr. Bacon," dedi Carry, tavırlarında kararlı bir soğukkanlılık vardı. "Ve Bay Olmsted, Hatty ve benim Central Park ile oldukça kişisel bir bağlantımız var."

"Gerçekten mi?" Bay Olmsted sordu.

"Günlerce orada, parkın yolunu açan, özgür zencilerin inşa ettiği kasabanın yıkılmasıyla ilgili broşürler dağıttık."

"Seneca Köyü mü?" Bay Olmsted sordu.

"Üç kilise yok edildi. Vergilerini ödeyen iyi insanlar, toprakları için tazminat ödenmeden yerlerinden edildi."

Bay Olmsted tüm dikkatini Carry'ye yöneltti. "Yeniden yerleştirmeyi gerekli gördüklerimizi başka bir yere yerleştirmek için elimizden geleni yaptık."

Carry, Bay Olmsted'e doğru bir adım attı. "Hızlı yer değiştirmelerinden sonra hala iyileşmemiş yüzlerce kişi var."

Frank ellerini çırpı. "Belki de akşam yemeğine geçmeliyiz-"

Mary elini Frank'in koluna koydu. "Ama Frank, bizim Georgy'yi unutmuşa benziyorsun."

Frank bana döndü. "Böyle bir ihmali nasıl yapabildim?"

Bay Olmsted'e elimi uzattım ve onun sıcak elini kendi elime aldım. "Benim için büyük bir zevk."

Frank yanıma geldi. "Georgy ile ilk tanıştığımda on iki yaşındaydım, okçuluk kampında, ilk denemesinde hedefi tam on ikiden vurduğu için kendisine gösterişçi diyen zavallı eğitmeni yaralamakla tehdit etmişti." Kolunu benim koluma doladı ve yüzüme baktı. "Hoşgörü onun erdemlerinden biri değil, ama aşırı nezaket öyle. Ondan piyano çalmasını isteme ya da arkasından konuşma."

Kolumu Frank'inkinden ayırdım. "Ve New York Hastanesi'nde hemşirelik kursunu yeni bitirdim."

Carry bir adım öne çıktı. "Kırık bir köprücük kemiğinin nasıl sarılacağını biliyor. İlk kadın doktor olan Dr. Elizabeth Blackwell'den eğitim aldı."

"Sadece bir kez bayıldı," dedi Hatty.

Hatty'yi kenara ittim. "Bay Olmsted, Sağlık Komisyonu'nun başına geçeceğinizi duyduk, bu da sizin için çalışmaktan büyük zevk alacağımız anlamına geliyor. Eliza ve ben Washington'da hemşire olarak hizmet vermek istiyoruz."

"Şu anda oraya doğru gidiyorum," dedi. "Benden Lincoln'ün ordusundaki askerlerin günlük yaşamlarını diyet ve hijyen disiplini yoluyla iyileştirmem istendi."

Eliza, Bay Olmsted'in yanına gitti. "Georgy'yle ben, bana yakın bir yerde hizmet edebilirsek çok minnettar oluruz."

Joe'nun alayına resmi bir sıfatla katıldı."

"Bu hemşirelik pozisyonları riskli, Bayan Howland. Komisyon henüz emekleme aşamasında ve savaş alanı koşulları değiştikçe ihtiyaç duyulan yerlerde hizmet verebilmek için hemşirelerimizde esnekliğe ihtiyacımız var. Şu anda Washington'da görev yapıyoruz. Gelecek ay Virginia'da ya da Maryland açıklarında bir hastane gemisinde olabilir. Bu savaşın doğasında var."

"Emrinizdeyiz Bay Olmsted," dedim. "Ama bir hastane gemisi ilk tercihimiz olacaktır. Bizler sıradan hanımefendiler değiliz; temiz önlüklerimiz ve iyi kalplerimizle size hizmet etmeye geldik."

"Ve çok mütevazı," dedi Carry.

Bay Olmsted daha yakına eğildi. "Washington'da bir görevlendirme için bir şeyler söylemeye çalışacağım ve sonra da oradan devam edeceğim."

Eliza'yla birbirimize sevinçli bakışlar attık, ama bu bakışlar annemin yüzündeki ciddi ifadeyle yumuşadı.

"Merak etme anne," dedi Carry. "Bu savaşın haftalar içinde biteceğini söylüyorlar."

-

FRANK BACON tüm balo boyunca yanımda kaldı, bu yüzden şenlikler sona erdiğinde ve kendimi onun arkadaşlığından kurtarabildiğimde ve haftalarca süren hemşirelik eğitimi ve savaş çalışmaları beni yakaladığında eve yatağıma dönebildiğimde rahatlardım. Frank ve Joe'dan annem ve dört kız kardeşime eve kadar eşlik etmelerini istedim; Jane, Charley ve ben ise balo organizatörlerinin bağışlanan malları sevkiyat için varillere doldurmasına yardım etmek üzere kaldık.

Nihayet eve doğru yola çıktığımızda saat gece yarısına yaklaşıyordu; Charley, gecenin vatansever müziği ve konuşmalarından ilham alarak askere yazılmaya karar vermişti.

"Zaten bir alay hakkında araştırma yaptım," dedi. "Joe bir olasılık olarak kendi alayını önerdi."

"On altıncı mı?" Jane sordu. "Her gidebilirler. Hazırlanmak için yeterli zamanınız yok."

Charley gülümsedi. "Sadece beni bu süre boyunca pamuklara sarmak istiyorsun."

"Hiç de doğru değil," dedim. "Bu şekilde yersen hepimizi iflas ettirirsin. Fasulyelerinizin parasını ABD Ordusu ödese daha iyi."

Jane ve ben kardeşimizle kol kola girdik, onun bize ait olmasından mutluyduk. Biz Woolsey kadınları için o bizim güneşimiz, ayımız ve yıldızımızdı. Babam öldükten sonra yedi kız kardeş de oğlanın üzerine titrerdi ama yine de en ufak bir hak ya da kibir izine rastlanmazdı.

Sokaklar balo arabalarından arındırılmıştı ve kaldırımlar çoğunlukla yaya trafiğinden arınmıştı; evin yarısında üç kişi arka arkaya yürüdük ve annemin favorisi olan popüler bir kölelik karşıtı ilahiyi söyledik:

*"Ey Tanrım, biz sadece kardeşini
bağlayanların merhamet etmesini
istiyoruz:
Ama Yüce İntikamcı, yanlış
yapanın tövbe etmesi için dua
ediyoruz."*

Tam o sırada, yanında refakatçisi , ufak tefek, siyahi bir kadın, neredeyse kendi boyunun yarısı kadar, içi dolu bir halı çantasıyla bize doğru yürümeye başladı. İçindekiler kaldırıma döküldü, bir yığın çarşaf ve giysi yere saçıldı ve Charley kadına yardım etmek için durdu. Aynı anda, biraz arkamızda yürüyen üç adam da bize yetişti.

En uzun boylu olanı kadına, "Yürü git," dedi ve bastonunu indirerek ona ulaşmamızı engelledi. "Sizin türünüz burada hoş karşılanmıyor."

Giysilerini toplamak için acele etti, gözleri kısılmıştı.

Üç adam da ince kesimli paltolar, silindir şapkalar ve kravatlar giymişlerdi, ancak viski ve

yakından incelendiğinde darmadağınık ve kesinlikle sarhoş görünüyordu.

Charley bastonlu adama seslendi. "Christian Longworth?" Charley daha sonra tanışma şekillerini açıkladı, çünkü adam 'nin yatılı okuldan eski bir sınıf arkadaşıydı ve davranışsal suçlar nedeniyle okuldan atılmıştı.

"Woolsey. okuldan beri ünlü oldunuz. Düzeltiyorum, karanlık seven aileniz yaptı."

Christian Jane'e bir adım daha yaklaştı. "Birlik kurdeleleriniz ve şarkılarınızla tehlikeli unsurları iyi mahallelere çekiyorsunuz."

Jane ayağa kalktı ve adamla yüz yüze geldi. "Evet, bu kadın bir alçak ve siz erkekler için korkunç bir tehdit gibi görünüyor."

"Alaycılık size yakışmıyor, Bayan Woolsey. Ve bu ılımlı zihniyet tam da zencilerin buraya gelmesini sağlayan şeydir."

Charley, Christian'ın yanına gitti. "Kız kardeşimden uzak durun, efendim."

Kadın kırık çantasını kaldırmaya çalıştı. Ona yardım etmek için eğildim. "İstedğin kadar zamanın var."

Christian bana ters ters baktı ve Jane'e doğru eğildi. "Siz kölelik karşıtı tipler çok kendini beğenmişsiniz. Muhtemelen Dr. Cheever'ın konuşmalarında ön sıralardasınız. Ama bunun sektöre nasıl zarar verdiğini biliyor musunuz? Sizler manşetleri süslüyorsunuz ama hiç kuşkunuz olmasın, muhafazakârlık burada, Kuzey'de, ticaret merkezlerinde canlı ve iyi durumda."

"Güney ticaretinin kârıyla ayakta duruyor," dedim. "Büyük Britanya bu leke olmadan da idare ediyor. Hatta çok iyi durumda. Kölelik ortadan kalktığında belki de ailenizin yeni bir ticaret öğrenmesi gerekecek."

Adam bana doğru döndü. "Bu ülkede ABD Anayasası'nın bunu eyaletlere bıraktığına inanıyorum."

"Sanırım buna savaş karar verecek, efendim," dedim. "Gerçi siz üçünüz kaba bir sokak kavgası dışında herhangi bir savaşa hazır görünmüyorsunuz. Hiçbiriniz üniforma giymiyorsunuz."

"Renkli aşık kardeşin de öyle."

"En azından ben adımlı yazdırdım," dedi Charley. "Ben korkak değilim."

Charley kadının giysilerini almasına yardım etmeye devam etmek için eğildiğinde, Christian bastonunu kullanarak onu omzundan itti ve dizlerinin üzerine çöktürdü.

Christian bastonunu üzerine kaldırırken, Charley iki elini kaldırma kendini yukarı kaldırdı.

"Düşünsene, hiç kavga etmediğinden emin olalım Woolsey."

Jane ve ben Christian'a doğru hamle yaparken, "Hayır," bağırdım ama ardından gelen korkunç Çeyi durdurmak için artık çok geçti.

BÖLÜM

6

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

TEMMUZ 1861

BTEMMUZ ayında Peeler Plantation'ın üst katında uyumak çok sıcaktı ve ben de çoğu gece Anne-May ve Bay Watson'ı Tandy Rose Teyze'nin eski gri kuş tüyü yelpazesıyla yelpazeliyordum.

Annem, babam ve Sally Smith'ten ayrı uyumaya hiç alışamadım ve Bayan Anne-May'in dört direkli yatağının ucunda, mavi kareli battaniyemin altında pijamalarımınla uzanmaktan nefret ettim. En çok da onların bebek yapmalarını dinlerken uyumaya çalışmaktan nefret ederdim. O ve Bay Watson benim orada olduğumu unutulardı ve Anne-May karılık görevlerini yerine getirmek zorunda olduğu için çok kötü yaygara koparırdı, her seferinde aynı eski konuşma.

"Neden bana bu kadar dokunmak zorundasın, Fergus?" derdi. "Yorulдум."

O da "Ama sen benim karımsın." derdi. Sonunda dönüp onu kendi haline bırakır ve horlamaya başlardı. Sonra kadın kendini ovalar, hızlı hızlı nefes alır ve kasabadan aldığı o güzel erkek mendilini koklardı, ta ki o da sessizleşip horlayana kadar.

Bu benim gizlice çıkıp aşağıya inmeme için bir işaretti, çünkü o ikisi bir kez horlamaya başladığında Tanrı'nın en kötü gök gürültüsü bile onları uyandıramazdı. Ve bu gece, hepsinden iyisi, dolunaylı bir geceydi, aydaki yaşlı adam kulübeye giden yolu aydınlatabilirdi.

bir battaniye attım ve altında pijamamdan başka bir şey olmadan dışarı süzüldüm, halı kaplı merdivenlerden aceleyle indim, gecenin serinliğine çıktım, çıplak ayaklarım ıslak çimenlerde bileklerime kadar üşüyordu. İlk kulübeye ulaştım, kumaş kapıyı kenara ittim - Tandy Rose Teyze'nin, yatakta piposunu tüttürürken üzerinde çıtır çıtır küçük kara bir delik açtığına bize verdiği eski sarı yatak örtüsü. Gelirken ya da giderken, o örtüyü kenara ittiğinizde hala onun çok tatlı gül parfümünün kokusunu alırdınız.

Annemle babamı ateşin korlarının yanında uyurken buldum, Fidelia ve Charl köşedeki yatakta uyuyorlardı, Charl'ın eli Fidelia'nın karnının üzerindeki battaniyenin üzerindeydi. Çatı katından Sally Smith'in horultusu geliyordu ve Celeste'in yukarıda onunla birlikte olduğunu düşündüm.

Saman döşeklerinde uyuyan annemle babamın yanına gittim, çamura bulanmış çapalarını şömineye dayamışlardı. Ay ışığında tarlalarını sürüyorlardı. İçerisi güzel kokuyordu; tatlı toprak, sabun ve toprak zemini pürüzsüz tutan balık salamurası gibi. Ayaklarımı şimşirime sildim, örtüyü çektim ve anneme yaklaştım, çok sıcaktı. Annem dışındaki adı Samur'du ve ona tam uyuyordu, çünkü sadece en pürüzsüz tene sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda kendini iyi bir hanımefendi gibi taşıyordu - tarlada bile kraliyet ailesinin nazik tarzına sahipti.

Her zamanki gibi bana sımsıkı sarıldı ve şöminede çam budakları patlarken onlarla birlikte daldım ve evdeydim.

-

ŞAFAKTAN ÖNCE, işaretten çok önce uyandım, çünkü boru çaldığında kulübedeki herkes tarlalara gitmek için haşlanmış karıncalar gibi koşturacaktı. Annemin yanındaki o sıcak yaktan ayrılmak zordu ama o gün ikiz kardeşim Patience'ı ziyaret ediyordum ve her şeyin mükemmel gitmesi gerekiyordu. Anne-May trenin büyük şehir Leonardtown'a gideceği için, beni bir kutu patates ve bir miktar patates getirmem için yan taraftaki Ambrosia Plantasyonu'na gönderdi.

Bayan Anne-May'in yeni elbisesi için eve biraz kumaş getirmemi istedi.

Yataktan çıktım, battaniyemi etrafıma sardım ve uzun bir süre annemle babamın birlikte rüya görmelerini, babamın büyük kolunu annemin kalçasına dolamasını seyrettim. Sonra Fidelia'nın yatağına gittim ve sadece Charl'ı buldum, yan tarafındaki örtüler arkaya atılmıştı. Dışarı çıktım ve onu domuz ağlının yanında, sağ eli parmaklıklılı çitin üzerinde eğilmiş buldum. Sally Smith'in beyaz şalını omuzlarına sarmış, üzerinde sadece şalvarı vardı.

Çok uzun sürmeyecek, demişti Sally Smith.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Uyuyamadın mı?"

"Bu bir savaşçı," dedi, sesi sabah havasında yumuşak ve güzeldi.

"Hissedebilir miyim?"

Elimi tuttu ve karnına götürdü, tıpkı Toby'nin annemin içinde hissettiği gibi garip bir kayma hissettim. Gözlerim yaşardı ve bir iki saniye konuşamadım ve sadece cırcır böceklerinin şarkılarını dinledik.

"Yeterince yiyeceğin var mı? Anne-May'in tayınlarınızı kestğini biliyorum."

"Charl bazı geceler turşu ve yayın balığı avına çıkıyor. Güçlü bir sürü alıyor ve benim için de pişiriyor. Bu beni idare ediyor."

"LeBaron balık tuttuğunu biliyor mu?"

"Charl paranın çoğunu ona verdiği göre LeBaron için iyi bir şey.

Sonra da arkadaşı onu nakit para karşılığında satıyor." "Charl her seferinde izin mi alıyor?"

"Tapusu var. LeBaron'un x'i ile imzalandı."

Fidelia gözlerini kapadı ve tekrar karnına dokundu.

"Sanırım bir erkek, Fidelia."

"Bana Delly de. Bana daha çok yakışıyor. Ve evet, bu seferki güçlü hissettiriyor, tamam. Şimdiye kadar dört kızla birlikte oldum, yani şansım yok." Durdu ve kuşların uyandırma şarkılarını dinledi. "On iki kızım olduğunda özgür olacağımı söylüyorlar."

"İlkini doğurduğunda kaç yaşındaydın?" "On üç. Benim hesabıma göre, üç yaş gecikmişsin. yıl."

LeBaron elinde gümüş bir İngiliz anahtarıyla kulübenin yanından geçerken ikimiz de irkildik ve neredeyse ikimizin de ödünü koparacaktı.

"O bebeğe ne oluyor?" diye sordu.

Onunla Delly'nin arasında durdum ve soğuk elini elime aldım.

Yaklaştı. "Bout time it come."

"Çok uzakta," dedim, elim onun elinin üzerinde terlemeye başlamıştı.

"Sen kapa. Bebekler dokuz ayda doğar. Benim hesaplarıma göre, o yakın."

Bir kolumu Delly'ye doladım, üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi titrediğini hissettim.

LeBaron yaklaştı ve Delly'nin şalının bir ucunu kaldırdı. "Zamanı geldiğinde, bunun bütün ambarında gerçekleşmesi gerektiğini hepimiz biliyorsunuz."

Ahır. Bahsi bile midemi bulandırdı.

Delly'yi daha da yaklaştırdım ve "Tarlada olabilir" diye mırıldandım.

LeBaron şalın ucunu bıraktı ve anahtarı yüzüme doğru salladı. "*Onunla* konuşuyorum. Ve ben nerede dersem orada olur."

Delly'ye uzun uzun baktı ve gitti.

Sonunda ikimiz de nefes aldık ve ben Delly'nin şalını daha sıkı sardım. "Şimdi dinlenmen gerek. Korna çalmadan önce uyumak için biraz vaktin var."

Karnını tuttu. "Bebeğin ahırda doğmasını istiyor, böylece onu alabilecek."

"LeBaron artık yok."

"Geri dönecek. Her gün gelip kontrol ediyor, sırf satabilmek için. Hepsini daha önce gördüm."

"Charl. Pa. Bunun olmasına izin vermezler. Sally Smith bebeğinin senden alındığını görmektense ölmeyi tercih eder."

"Şimdiye kadar dört bebeğim oldu ve birini doğuramadım. Hep aynı şey. 'Bir sonraki sende kalabilir, söz veriyorum.' Sonra onları satıyorlar ve Hanım'a öldüklerini söylüyorlar. Hanımın umurunda değil. Tarlalara dönmemi istiyor. Gitmesine izin vermektense bu şilin gerçekten öldüğünü görmeyi tercih ederim."

"Öyle söyleme."

"Gerçek bu. Birinden daha vazgeçemem. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Bebek geliyor, babamı beni bulması için gönder. İncil üzerine söz verir misin?"

Delly gözlerini kaçırdı ve içeri girdi. Onu tekrar yatağına yatırdım ve orada durup uyumasını izledim, bir kolumla koca karnını kucaklamıştı. Bu kadar erken kalkıp tarlalara tütün taşımaya gideceğini düşündükçe midem bulanıyordu.

Bütün kulübeyi uykuda bıraktım ve tavuk kümesine koştum, sıcak tavukların altını yoklamak ve Anne-May'in kahvaltısı için onlardan yumurtalarını çalmak için.

LeBaron Caruthers kafamda bir düşünce kalsa bile o bebeğe dokunmazdım.

ANNE-MAY'i yıkadım, kıvırdım ve çenesindeki tüyleri aldım, sonra onu arabaya bindirdim, yatağını hazırladım, kahvaltı tabaklarını yıkadım, Bay Watson'ın paltosundaki söküşü diktim, Sally Smith'in tavuk yolmasına yardım ettim, bahçedeki tavuk tüylerini topladım, Sally'nin mısır ekmeğinden büyük bir parça kestim ve peçeteye sardım, önlüğümün cebine koydum, bir kasa domuz patatesi yükledim, mutfak penceremizin yanında açan ilk ayçiçeklerinden birini kestim, patateslerin üzerine koydum ve gitmeden önceki son işime koyuldum, saat on bir suyunu tarlaya götürmek, ailemi görmek için günün tek zamanı.

Nehre kadar uzanan tütün tarlalarına bakan verandada dururdum, annem, babam, Celeste ve Delly genç tütün bitkilerinin üzerinde bellerine kadar eğilmişlerdi. Oradan görünen manzara nefesinizi keserdi, ötesindeki geniş nehir, ta ki LeBaron atının üzerinde, kırbacı kalçasına sarılmış bir şekilde görünene kadar, ve tüm bunların bizi kendi kullanımları için zincirledikleri bir yer olduğunu hatırlardınız.

O kadar yüksekte bile LeBaron'un viskisini içtiği metal şişeyi dudaklarına götürürken güneşte ışığını görebiliyordum. Charl'ın orada olmadığını fark etmedim bile.

Su kabağı aldım, tulumbadan soğuk suyla doldurdum, Delly ve bebek için biraz da kara üzüm ekledim ve aşağı inmeye başladım. Yolun yarısında, Charl ormandan tarlaya doğru yol boyunca yürüyerek geldi.

Dönüp verandaya baktım ve Bay Watson'ın dışarı çıkıp etrafı seyrettiğini gördüm. Bay Watson her sabah aynı şeyi yapar, av tüfeği ve tavşan yakalama ihtimaline karşı av torbasıyla nehir boyunca araziye dolaşırdı.

LeBaron da onu görmüş olmalı ki ani bir hareketle Charl'ın yanına gitti. "Nerelerdeydin, evlat? Clem'i peşinden gönderdim. Görünüşe göre kaçmak için iki kez düşünmüşsün."

Charl yolda durmuş, elleri iki yanında, LeBaron'a bakıyordu. "Hayır, suh."

"Peki ?" "Sadece balık tutuyordum."

"Geçmek zorunda mısın?"

"Senden, suh." Charl bir kâğıt uzattı. "Tam şurada senin işaretin var."

LeBaron elinde kırbacıyla atından indi ve Bay Watson'a baktı. "Sana iş saatinde balık tutman için izin vermedim."

Charl pasa baktı ve tam o anda LeBaron kırbacını açarak Charl'a vurdu ve onu bir eli boynunda yere serdi.

Çatlak sesiyle birlikte Delly Charl'a doğru yola çıktı ama annesi onu geri çekti.

Kabağımı bıraktım ve verandaya koştum. "Bay Watson, çabuk gelin."

"Charl ne yaptı, Sally?" diye sordu gözlerini kısarak küçük sahneye .

"Söyleyebileceğim bir şey yok. Belki bu senin için küçük bir şovdur, suh."

Bay Watson verandadan çıktı ve aşağı seslendi. "LeBaron, Charl'ı rahat bırak ve işinin başına dönmesini sağla."

LeBaron ona aldırmadı, sadece kırbacını geri sardı, gözleri Charl'ın üzerindeydi, ona tekrar vurmaya hazırlanıyordu.

"Kesin şunu artık," diye seslendi Bay Watson. "Yılın bu zamanında onu kaybedemeyiz!"

Charl ayağa kalkmaya çabalarken, LeBaron kırbacını tekrar ona vurmak için kolunu geri çekti.

İşte o anda Bay Watson tüfeğini omzuna kaldırdı ve havaya bir el ateş etti. Bu hepimizi korkuttu ve LeBaron'un biraz sıçramasına neden oldu.

"Hepiniz hemen çalışmaya başlayın," diye .

LeBaron atına tekrar bindi ve kırbacını tekrar sardı ama o kadar uzaktan bile domuz gözlerindeki nefret gün gibi ortadaydı.

-

Bay WATSON SALLY'ye Charl'ı iyileştirebileceğimizi söyledi, biz de onu kulübeye getirdik ve LeBaron'un kırbaçla iyice dövdüğü boynuna bir yara bandı yapıştırdı ve LeBaron somurtup diğerlerini daha sıkı çalıştırırken onu dinlenmeye bıraktı.

Sonunda Ambrosia Plantasyonu'na doğru yola çıktığımda öğleden sonra olmuştu, hâlâ Charl'ın o kırbaçla düştüğünü görüp sarsılıyordum. Patatesleri bırakmak için ormanda yarım saatlik bir yürüyüş yaptım ve geri döndüğümde ona çay yapmak için yol boyunca şeytan gübresi aradım.

Ambrosia, Bayan Anne-May'in yerinin yarısı büyüklüğündeydi ve daha çok sıkışmıştı, bu yüzden bütün yetiştirmiyorlardı, sadece çivit yetiştiriyorlardı, boya yapıyorlardı ve Kuzey'deki yerlere satıyorlardı, onlar da iş kıyafetleri için kot kumaş üretiyorlardı.

Yol ağaçlarla nehrin rüzgârından korunuyordu ve bu yürüyüş yol boyunca nehre güzel bir yürüyüştü, bu yüzden acele etmedim. O gün Tandy Rose Teyze'nin Büyük Koku dediği, resmi adı Douglasville Bataklığı olan, suyun çok uzun süre beklemesi nedeniyle bataklık kokusunun yükseldiği yerin kokusunu zar zor alabiliyordunuz. Peeler'ın hemen güneyindeydi ve yılanların aile kurmak için gittikleri türden bir yerdi. Pürüzlü kütükler ve çürüyen selvi ağaçları. Kasabanın kasabı, hemen güneydeki Kasap Rıhtımı'nda domuzları, inekleri ve yaşlı atları öldürür ve kimsenin yemediği kısımlarını, domuz ağzını, ayaklarını ve kalçalarını Sally Smith'in gelip alması için bırakırdı, bu yüzden rüzgarın doğru olduğu bazı sıcak günlerde kan ve bataklık birlikte Büyük Koku'yu oluştururdu. Babam o bataklığın içini bilirdi ve mobilya yapmak için odununu orada bulurdu. Misk sıçanı, vizon yakalar,

ve rakunlara karşı savaşır, annem için eve lady slipper orkideleri getirir, bir kez bile bakır başlı bir yılan tarafından ısırılmaz.

Patikanın on dakika kadar ilerisinde, izlerimi durdurumama neden olan bir şey gördüm, tek ses ağaçların arasında birbirini çağırın kuşlardı. Orada, bir zamanlar yaşlı Çiftçi Burns'ün çiftliğine açılan gri kapıya sicimle bağlanmış, düzgün bir fiyonkla tamamlanmış güzel bir ayçiçeği vardı. Bay Burns öleli yıllar olmuştu. Bu bir partinin işareti miydi? Ahır dansı mı?

"Kimse yok mu?" Seslendim ama sadece ağustos böcekleri cevap verdi.

Sandığı yere bıraktım, yüzümü eteğimle sildim ve bir ayağımı iki ucuna atarak üzerine çıktım ve sarkık eski bir ahırın sadece bir kısmını gördüm.

Sandığımı alıp yola devam ettim, ellerim kaba tahta yüzünden yer yer acımıştı ama Ambrosia'yı uzaktan görünce umursamadım. Kız kardeşim Patience'ı görmeye gidiyordum; dünyanın en güzel kızı ve Maryland'deki en iyi çivit çamurunu yapan kişi... Bayan Charlene bu yüzden ona çok değeri verirdi, çünkü her çivit tarlası mavi kumaşlarında en parlak ve en temiz rengi arardı.

Patience'a mısır ekmeğini verirdim ve onunla biraz gülerdim. Belki yeni evini görürdüm.

"Acele et!" Arka verandada oturan beyaz bir kadın sinekleri havalandırır gibi beni kendine doğru çekiyordu. "Ön tarafa değil, seni ahmak. Arka kapıdan."

Uzaktan bile Ambrosia'nın sahibesi Bayan Charlene Tidwell Weed olduğunu anlayabiliyordum. Anne-May'in dikiş çemberindeki arkadaşlarından biriydi, mümkünse Anne-May'den bile daha zayıftı ve saçları kahverengi yerine sarıya boyalıydı. Bugün taze domuz kanı rengine bir elbise giyyordu.

Anne-May'inkinin yarısı kadar bile güzel olmayan evin arka tarafındaki toprak avludan geçerken, Bayan Charlene'in köpekleri ahırın yanındaki tahta ıtaltı ağılda havlamaya başladı. O tazıların sesini duyunca bacaklarım titredi ve salyalı dişlerini göstererek ıtaltılara doğru zıpladıklarını görünce yavaşladım. LeBaron, koca kafalı ve kaburgalarına kadar açlıktan ölmüş bu melez köpekleri çok severdi ve Meksika'dan geldiklerini, köle çalıştırmak için eğitildiklerini söylerdi.

"Onları sadece kaçak bir darkie yakaladıklarında Hint mısır ekmeğı ve etle besliyorum" dedi.

Onlara her birimizin kokusunu bir ayakkabı ya da gömlek aracılığıyla vermişti. Ondan sonra bizi yarım ile öteden kokumuzdan tanıdılar.

"Acele edin!" Bayan Charlene seslendi. "İsa aşkına, *acele* kelimesini biliyor musun? Neyin var senin?"

Avluyu geçtim ve mutfak kapısına doğru adım attım.

"Sakın içeri gireyim deme," dedi kapının arkasından. sanki tifüse yakalanacakmış gibi. "Şu sandığı hemen burada kapının yanında ve seninle geliyorum."

İşim bittiğı için mutlu bir şekilde sandığımı yere bıraktım ve su toplamış ellerimi önlüğüme bastırdım. Sonra, hala paravan kapının arkasında, Bayan Charlene bir kolunu dışarı uzattı ve bana içinde sarı bir bez olan teneke bir kova uzattı.

"Burada yedi metre ipek ve bir kutu düğme var. Hanımına geri götürdüğünden emin ol."

Sonra gazete kağıdına sarılmış pastırmaya benzeyen bir parça gönderdi, yağ sarımsı bir lekeyle akıyordu. "Ve bu da bir parça pastırma. Sakın kovaya koyup bezi lekelemeyin, duydunuz mu beni?"

Pastırmayı diğerk elime aldım. "Evet, hanımefendi."

"Hemen eve git ve teslim et ve kız kardeşin çalışırken onu rahatsız etme."

"Evet, hanımefendi."

Her zamankinden daha kötü uluyan ve muhtemelen pastırmanın kokusunu alan tazıların yanından geçip geri döndüm. Geldiğim yoldan geri döndüm ve evin görüş alanından çıktıktan sonra Patience'ın indigo işlediği nehir yolundaki kulübeye doğru iki kat geri gittim. Ne zaman bir teslimat yapsam aynı şey oluyordu, Bayan Charlene beni kız kardeşimi görmeye gitmemem konusunda uyarıyordu ama ben yine de gidiyordum.

Patience'ı suya en yakın tarlada, altı kişiyle birlikte buldum, hepsinin başında aynı mavi fularlar vardı, eğilmişler, yumuşak yeşil çivit bitkileri ekiyorlardı.

Patience geldiğimi gördü ve bana doğru yürüdü; o topal haliyle dalgalı denizlerdeki bir tekneye benziyordu. Onu ne zaman böyle yürürken görsem, ahırdaki o geceye geri dönüyordum. Ateş sanki dünmüş gibi önümde yükseldi ve ben onu el sallayarak uzaklaştırdım.

Benden bir dakika büyük olan Patience biraz daha küçüktü, teni bir ton daha açıktı ama diğer birçok yönden aynıydık. Gülmeyi severdik. Kitap okumayı. Ve dikiş dikmeyi.

Patience beni ortamdan kucakladı ve kaburgalarını gün gibi hissedebiliyordum, çok çalışmaktan, bitkileri büyük demir fiçılarda ıslatmaktan ve boyayı süzmekten zayıflamıştı.

Kucaklaşmaya karşılık verdim, gözyaşlarım onun vardiyasında ıslanmıştı, onunla birlikte olduğum için çok mutluydum.

"Sana bakmama izin ver," dedim onu kendimden uzak tutarak. Yumuşak ellerini avuçlarımın içine aldım. Çalıştığı indigo yüzünden bileklerine kadar koyu maviye boyanmışlardı, asla çıkmayacak bir lekeydi bu. "Bayan Charlene size bir şey yedirdi mi?"

Sadece gülümsedi ve her zamanki gibi koluma yaslandı ve yağlı demir fiçıların olduğu kulübenin önünden geçtik.

indigo pişirdi, kulübelere doğru.

"Acele etmeliyim. Bayan Charlene köpekleri saat beşte salıyor. Sana pastırma mı verdi? Bayan Anne-May iyi bir arkadaş olmalı. O kadın pastırma konusunda çok cimri."

Kulübenin serinliğine ulaştık, Peeler Plantation'daki bizimkinin neredeyse aynısıydı, çünkü babam ikisini de iki katlı yapmıştı, sadece bu kulübenin alt katı toprak yerine ahşaptı. Aynı tahta duvarlar, şöminenin yanında derme çatma bir masa ve sandalyeler, onun yanında bir kova su, yerde yatak niyetine altı mısır kabuğu dolu çuval, yastık niyetine daha küçükleri, hepsi çivit mavisine boyanmıştı ve üst katta daha çok yatak vardı. Ablam hiçbir şeyi olmasa bile burayı ev gibi ve güzel yapmanın bir yolunu bulmuştu, her yere jöle kavanozları içinde kır çiçekleri koymuştu, çünkü her gün eve çivit mavisini, kötü bir şekilde bezelye gibi kokarak geliyordu ve çiçekler kokuyu örtüyordu.

Teneke kovamı ve pastırmamı masanın üzerine koydum ve Patience'a iki mektup uzattım. "Biri benden. Yeni bir kod uydurdum."

Tandy Rose Teyze'den mektup yazmayı öğrendiğimizden beri, Patience ve ben birbirimize türlü şifrelerle yazıyorduk, böylece annem ve babam ya da herhangi biri sırlarımızı öğrenemiyordu. Mektupları tersten ve baş aşağı yazıyor, mektupların tamamını resimlerin içine yerleştiriyorduk. Bayan Anne-May Patience'ı Ambrosia'ya ödünç verdiğinde işe yaradı ve çoğunlukla bu mektuplar aracılığıyla konuştuk.

"Bu diğer mektup annemden, benim tarafımdan yazıldı. Seni özlüyor ve ziyaret etmek istiyor ama Anne-May bugünlerde ona hiçbir yere giriş izni vermiyor. Kaçacağından ve babamdan sonraki en iyi çalışanını kaybedeceğinden korkuyor."

Patience annesinin mektubunu parmaklarının arasında ovuşturdu ve gözleri doldu. "Onu da özlüyorum."

Ona ayçiçeğini uzattım. "Bu seni neşelendirir. Bu yılın ilk çiçeği. Çocukların bu tohumları yemesine izin verme. Onlar senin için."

Patience ayağa kalktı ve sarı çiçeği bir jöle kavanozuna sıkıştırdı. "İlki için büyük."

Masaya yaslandım. "Pek kokmuyor ama insanı mutlu ettiği kesin, sence de öyle değil mi?"

"Son zamanlarda başka bir anlama geldiklerini düşünüyordum," dedi Patience. "İhtiyar Burns'ün çiftliğinin çitlerine bağlı bir tane vardı."

"Az önce gördüm. Kapıda."

"Onları başka yerlerde de gördüm. Bir uyarı gibi görünüyor. Korkutucu."

İçimden bir ürperti geçti, sırtımdan akan teri soğuğa çevirdi ve titredim. "Korkunçluk hakkında bir şey bilmek ister misin? Babam bıçak yapıyor. Üst kattaki tahtaların altında on tane var."

Patience oturdu. "Bu kötü, Jemma. LeBaron -"

Eğildim ve sesimi alçak tuttum. "Babamın anneme Delly'nin bebeği doğar doğmaz gideceğimizi söylediğini duydum. Burada bir çocuğun daha büyüdüğünü görmek istemiyormuş. Bu yüzden yakında seni almaya geleceğiz. Yağmurlu bir gece olacağını söyledi. Tazıların takip etmesini zorlaştırmış."

"Hepimiz birlikte mi? Tek başına daha çok şansı olur."

"Bizi asla terk etmez. Ayrıca, bizi nasıl elde edeceğini biliyor
bataklıktan geçip rıhtıma indik. Sonrasından emin değilim.
Bu."

"Yapabilir miyim bilmiyorum, Jemma."

"yardım edeceğiz."

"Beni tüm yol boyunca taşıyamazsın. Ve *bataklık*. Geceleri bunun için terleyerek uyanıyorum. Yılanlar-"

"Sadece güçlü olmalıyız, hepsi bu."

"Ben senin gibi cesur değilim. Bazen Bayan Charlene'in o kadar da kötü olmadığını düşünüyorum. Neden burada kalmıyorsun?"

"Kendini duyuyor musun? Bu sadece kötü bacağının konuşması. Biz güçlü kraliçeleriz. Bak neler atlattık. Yangın. Tandy Rose teyze vefat etti. Sen buraya gönderildin. Ama savaşmak zorundayız."

Patience ellerini su kovasına daldırarak indigo kokusunu temizlemeye çalıştı. "Bayan Charlene, eğer Kuzey savaşı kazanır ve biz de serbest kalırsak, bizi sığır gibi dışarı atmak zorunda kalacağınızı söyledi."

"Gitmek için bir sebep daha. Hemen yerleşin."

"Seni o kadar yavaşlatırsam ve yakalanırsak kendimle yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Seni terk etmiyoruz. Ve sonsuza kadar burada kalamayız. Bir şeyler görmek istiyorum. New York Şehri-"

"Şunu keser misin? Gerçek olup olmadığını bile kim bilebilir?"

"Bu gerçek. İsteddiğiniz kitabı ücretsiz okuyabileceğiniz bir kütüphaneleri var. Neden diğer insanlar gibi hayatı yaşamadan ölelim ki? Tandy Rose Teyze'nin dediği gibi dört gözle bekleyeceğim şeyler olsun istiyorum."

"Sanırım öyle."

"Ve kendi tam adımı istiyorum. Sadece Jemma olmak istemiyorum."

"kimin umurunda?"

"Her özgür insanın bir tane vardır. Bu senin önemli olduğun anlamına gelir. Bunu sizden sonra gelenlere verin ki onlar da önemli olsun."

"New York'a gidersen Carter'ı tekrar görebilirsin."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "O orada mı? Kim demiş?"

Patience omuz silkti. "Sadece kulaktan kulağa yayılan haberler. Ama yaşlı Daniel, LeBaron'un Bayan Charlene'e onu satın alanlardan kaçtığını söylediğini duymuş. New York'a gittiğini düşünüyorlar."

Sertçe yutkundum. "Bu doğru mu?"

"Sanırım öyle. Başka mektup var mı?"

"Sadece bir tane. O kadar çok okudum ki örümcek ağları gibi inceldi. Büyük ihtimalle şimdiye kadar yeni bir kız bulmuştur."

"Annem ve babam tanıştıklarında çok gençtiler." Patience ellerini kuruladı, yastığını kaldırdı ve iki bez bebek çıkardı. "Annemden , bunları doğum gününde ona verebilir misin?"

"Bunlar babam ve annem," dedim, çünkü onların benzerliklerini mükemmel bir şekilde yakalamıştı. Babamın yüzünü tam oturtmuş, kahverengi ev dokuması, ceketini çivit mavisi, iki jet düğme göz ve kırmızı iplikle yapılmış ağzı, küçük sakalı için biraz kıvrırcık yün. Hatta kırmızı çizgili ve kabuk düğmeli beyaz yeleğini bile giymişti.

Bana Ma bebeğini uzattı, aynı kahverengi ev dokuması yüz, horoz tarağı kırmızısı dudaklar ve babamın ona yaptığı gibi istiridye kabuklarından bir kolye, sadece bebek boyutunda. Saçı için yumuşak bir vizon kürkü vardı, patiska bir elbise ve tıpkı anneme yaptığım gibi küçük bir saksı bonesi giyiyordu.

Patience yüzümü izledi. "Sybil bana annemin saçı için Bayan Charlene'in pelerininin içinden vizon kürkü aldı. Sen ne düşünüyorsun?"

Onları göğsüme bastırdım. "Eminim ağlayacaktır. Keşke bunları ona kendin verebilseydin." Yeni kızın onun yerini aldığını söylemekten vazgeçtim. Onu üzmemek istedim.

Kovamdaki bebekleri Anne-May'in görmemesi için ipeğin altına koydum ve pastırmayı bir kolumun altına sıkıştırdım.

Patience, "Şu köpekler çıkmadan eve dönsen iyi olur," dedi. "İznini aldın mı?"

"Kendim yazdım. Bayan Anne-May'in umurunda değil. İmzasını ondan daha iyi Yaşlı Bay Burns'ün çiftliğine giden kapıyı geçtikten sonra biraz yürüyebilirim."

"Doğruca evine git, Jemma. En son oraya gittiğimde LeBaron'un sana bakışını beğenmedim. Ve o eski çiftlikte kendine bir yer inşa ediyor. Seni oraya götürüp istediğini yapmaktan geri kalmayacaktır."

"Ceplerimde taşlarla kendimi Patuxent'e atardım."

"Buraya gelirken yanınızda birini getirmeniz gerekiyor." "Bunu bir daha yapmayacaktır - annemi karavana sokmaya çalıştıktan sonra ve Bay Watson onu tokatladı.

Hiç bu kadar asık suratlı bir adam görmemiştim. Ayrıca, Anne-May gazetemi elinde tutuyor. Onun mülküne izinsiz giremez. Para cezası var."

"Hadi ama, Jemma. LeBaron seni lekelerse umurunda olmaz. Şerif de ona ceza ödetmeyecektir."

"Her gün ondan daha hızlı koşabilirim."

"LeBaron'un kendi yöntemleri var. Clementine'i duydum-"

"Hepsini biliyorum." Yürümeye başladım ve döndüm. "Benim için endişelenme. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ama sen babam ne zaman emir verirse gitmeye hazır ol. Sen ve ben, tüm bunlardan uzaklaşıp New York'a gidiyoruz. Özgür olacağız."

-

Kız kardeşimle vedalaşırken rüzgâr hızlandı, temelli gitmeyeceğime söz verene kadar üç kez geri döndüm. Bayan Charlene'in av köpeklerinin etrafından dolanıp eve giden yolu bulduğumda onu hemen özledim.

Bu sefer patates kasası olmadan daha hızlı ilerledim ve kendimi hemen ayçiçeği kapısında buldum, ama şimdi kapı açıktı ve patikanın aşağısındaki bir yerden uzaklardan sesler geliyordu. Kapıdan içeri adım attım ve patikada bir parça dolaştım ve bir açıklık gördüm

İleride kamp alanına benzeyen bir yerde çam ağacından yapılmış meşaleler yanıyordu. Bir ayçiçeği daha gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı, bu seferki patikanın yanındaki bir fidana bağlıydı ve ben geçerken rüzgâr yapraklarını savuruyordu.

Küçük yolda ilerlemeye devam ettim, teneke kovam gıcırıyor, ağaçların arasından görmek için elimden geleni yapıyor, pastırmayı göğsüme o kadar sıkı tutuyordum ki gazete kâğıdı ısınıyor ve kayganlaşıyordu.

Bir açıklığın kenarına doğru sürünürken sesler daha da yükseldi. Uzakta ölü Bay Burns'ün ahır duruyordu, çatısı yaşlı bir atın sırtı gibi ortadan sarkıyordu ve yanında devasa bir ağacın olduğu bir açıklık vardı, şişman, budaklı dalları uzanan bir çınar, sürünen bir örümcek gibi rüzgarda sallanıyordu.

Patience, LeBaron'un inşa etmekte olduğu kulübe konusunda haklıydı - neredeyse bitmiş gibi görünüyordu. Açıklıkta LeBaron'un devriyeleri bir ateşin etrafında at sırtında durmuş, konuşuyor ve şakalaşıyorlardı, her birinin elinde yanan bir çam düğümü vardı. Biri elindeki şişeyi ağzına götürüp ateşe bir şeyler attı. Bunlar LeBaron'un, genellikle Pazar günleri farklı çiftliklere giden, kulübelerimizi yağmalayan ve davranışlarımızı yakından inceleyen arkadaşlarıydı. İzinsiz yakalananlar hemen orada otuz dokuz kırbaç cezası alırdı.

En büyük atın üzerinde Chester adında sıska ve çarpık bacaklı bir adam vardı. Tatlı Clementine'i bulan ve cesedini eve getiren oydu.

Sally Smith'in söylediğine göre *LeBaron onunla yatmış*.

İçimden bir ürperti geçti ve bir anda hava hızla kararmaya başladı. Döndüm ve açıklıktaki adamların beni görmemesini umarak yola doğru ilerledim.

BÖLÜM

7

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

TEMMUZ 1861

I Fergus'la Leonardtown'daki tren istasyonunda kız kardeşim Euphemia ve erkek kardeşim Harry'yle buluştuğumuz sabah tepeden tırnağa sıcaktı. Ve bu, enfiyemin bitmesinin doğrudan bir sonucu olarak her şeyi yoğun bir sisin içinden görmeme neden olan başımdaki donuk ağrıya yardımcı olmadı.

Kardeşlerimi en son ne zaman görmüştüm? Tandy Rose Teyze'nin sekiz ay önce burada, Peeler Plantation'da düzenlediği düğünümde tabii ki. Annem sağ olsun, Fransız yapımı bir çeyiz, Belçika dantelli bir gelinlik, ikinci gün ve üçüncü gün elbiseleriyle olabildiğince şatafatlıydı. Gece gündüz bütün bir hafta sürdü ve yeni tütün ambarında bir dansla sona erdi.

Tren, böylesine popüler olmayan küçük bir kasaba için şaşırtıcı sayıda yolcu boşalttı, kalabalık arasında birkaç mavi üniformalı adam vardı. Çok küçük kardeşim Harry indi, bir elini kumral saçlarında gezdiriyordu ve içimi saf bir sevinç kapladı. Şimdi yirmi bir yaşındaydı, boyu biraz uzamıştı ama hâlâ aynı iyi kalpli çocuk gibi görünüyordu, rahat bir seyahat pantolonu ve ceket giymişti, sırt çantası bir omzuna asılmıştı. Harry döndü ve Euphemia'nın trenin merdivenlerinden inmesine yardım etti. Uzun boylu, patiska elbisesinin içinde boya gibi sade, kayıp bir köpek gibi kalabalığı tarayarak kendisini tanıyıp evine götürecek bir yüz arıyordu.

Euphemia, erkeksi yürüyüşüyle önce yanımıza geldi ve Fergus'a uzanarak onun belinden eğilmesine ve dantelli elini öpmesine neden oldu.

"Umarım seyahatiniz iyi geçmiştir," dedi.

"*Callinectes sapidus*'u bulabildin mi Fergus?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle ve inek gözlerini kırıştırarak. Louisiana'daki en itici kadınlar bile nasıl flört edileceğini bilirdi.

Fergus ona gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Seni görmek güzel, Euphemia."

Harry bana doğru koştu, kollarını boynuma doladı ve beni tren peronundan aldı. "Sevgili Anne-May! Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Elimi öptüğünde sis bulutu dağıldı.

"Seni özledim, Harry Wilson."

Bir kilometre genişliğindeki gülümsemesini bana doğru gönderdi. "Ve ben de sana, Anne-May Wilson Watson."

"Seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun. Ailedeki tek erkek çocuğun en güzel kirpiklere sahip olması hiç adil değil. Planladığım pek çok şey var. İlk olarak, Hollywood'a Smalls and Sons'a bir gezi, her türden yeni-"

"Vay canına," dedi Harry, sahte bir kızgınlıkla. "Bir erkek sakinleşemez mi? Sosyal çağrılar konusunda nasıl olduğumu bilirsin. Düğününde buradayken Sally Smith'e ona bir pencere yapacağıma söz vermiştim."

"Sally Smith cehenneme kadar yolu var. Marangozluk yapmak zorunda mısın? Seni beslemek istiyorum. Sana şehri göstereceğim."

Harry parmaklarını kolumda gezdirdi. "Sadece nefes alAnne-May. Hep birlikte iyi vakit geçireceğiz." Onun dokunuşu beni başka hiçbir şeyin yatıştırıp yatıştıramadığı kadar yatıştırdı.

"Şey, *bir ara* yemek yemelisin, yani-"

"Orada dur bakalım, Anne-May. Sana bir sürprizim var."

Aceleyle sandığına gitti ve bir somun ekmek büyüklüğünde, kumaş kaplı bir kutuyla geri döndü, önü bir paravanla kaplıydı, her iki tarafına kurdeleler bağlanmıştı.

"Tanrı , Harry?"

Üst düğmelerini açtı ve avucunun üzerine, kulakları simsiyah yanmış, boz renkli tüylerden oluşan mükemmel bir top çıkardı. "O Siyam'dan ve senin için. Umarım ona isim vermemin sakıncası yoktur. Aziz Joan. Joan of Arc gibi. Ona uymuyor mu? Aziz Joan'ın da mavi gözleri olduğunu söylerler."

"Ne kadar değerli, Harry." Onu sevmek için uzandım, ama bana bir yılan gibi tısladı ve elimi geri çektim. "Aziz Joan benden nefret ediyor, orası kesin."

"Biraz zaman tanı, Anne-May." Yavru kedi taşıyıcısına geri koydu. "Bu taşıyıcılar Paris'te çok moda. Fransız kadınlar bunları sırtlarına bağlıyor ve kedilerini şehirde yollarında gezdiriyorlar." Kurdeleleri belime, kutuyu da arkama bağladı.

"Fransızlar çok zeki," dedim, Fransa'dan bir şeye sahip olduğum için mutluydum, her ne kadar kedinin kobrasını taşıyor olsa da.

Harry Fergus'u selamlamak için döndü ve Euphemia her üzgün bakışıyla bana iki elini uzattı. "Nasılsın kardeşim?"

Ellerini ellerimin aldım. "Çok iyi, Euphemia."

Arkama uzandı, taşıyıcının düğmelerini çözdü ve kollarında rahatlayan Aziz Joan'ı dışarı çıkardı.

"Annem nasıl?" diye sordum.

"Bir mesaj gönderdi: Harry'nin üniformasını Shreveport'tan hazırlatıp postaladığında, eğer senin için - süslü baloların ve elbiselerinle- uyum sağlamak çok zahmetli olmayacaksa, onun üniformayı aldığından emin ol."

Yavru kedinin başını okşadım ve o da patisiyle bana vurdu. "Annem bana Harry'yi buna zorladığını yazdı. Onu yüceltmek için savaşa gideceğini düşünmekten nefret ediyorum."

Harry dirseğimi tuttu. "Eğer hizmet etmezsem kendimle yaşayamam."

"Tanrı'ya şükür annem burada değil," dedim. "Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Euphemia, Aziz Joan'ı tekrar taşıyıcısına yerleştirdi. "İyi niyetli."

Başımdaki ağrı geri geldi ve kız kardeşimden bir tane daha şuruplu basmakalıp söz duyarsam patlayacakmışım gibi hissettim, bu yüzden Harry'ye döndüm ve koluna girdim.

"Gidelim yakışıklı adamım, Peeler Çiftliği'ne gidelim."

-

HEPİMİZ EVE GELDİĞİMİZDE ve kardeşlerim kimin nerede kalacağı konusundaki tartışmalarını bitirdiklerinde - Harry, Euphemia'nın nehre bakan en iyi misafir odasına sahip olmasını istiyordu ve Euphemia da ona sahip olması konusunda ısrar ediyordu- Harry, onuruna hazırlanan en abartılı ikramlarımı elinin tersiyle itti, bir fincan çay içti ve ardından Sally Smith'in muhtemelen yetiştirdiği afyonun bir kısmı karşılığında kendisinden dolandırdığı pencere üzerinde çalışmak için aletlerini aşağıdaki kulübeye götürdü. Zeki bir işletmeci olan yaşlı Sally, kocam Fergus'u da kandırmış ve onun en sevdiği istiridye bamyası ve mısır böreklerini pişirmişti, ama tüm bunların altında şişman bir sıçandı, reçellerini ve jölelerini yapıyor, bunları kasaba halkına dayatıyor ve gelirleri istifliyordu. Harry ve Fergus onun oyununa kesinlikle kanmışlardı.

Gösterecek bir Harry'm olmadığı için LeBaron'a arabayı getirttim ve Euphemia'yı kasabaya götürdüm, çünkü onun eğlendirilmeye ihtiyacı vardı, öngörülebilir bir gelecek için boynumdaki albatros. Aziz Joan'ı getirdik.

Jubal Smalls'a göstermek için onu aramızdaki arabaya bindirdim.

Euphemia, "Fergus'un annesinin yüzüğünü sana vermesi ne büyük incelik," dedi.

"İstediğinden değil. Mücevher sandığından çıkarmak neredeyse bir yıl sürdü. Tanrı aşkına, altı tane yüzüğü var ve bir tanesi Baton Rouge büyüklüğünde bir safir."

"Harry'yi Güney için savaşmaktan caydırmaya çalıştım ama o vermiş. Babam hayatta olsaydı annemin onu zorlamasına izin vermezdi."

"Böyle güzel bir günde bunu düşünmeyi reddediyorum, Euphemia. Bu savaşın çabucak biteceğini söylüyorlar, o yüzden Harry'nin hiç gitmemesini umalım, ne de olsa şu anda aklımızı dağıtacak bir alışverişimiz var."

Smalls and Sons o gün sıcak yaz havasının da etkisiyle müşterilerle doluydu. Jubal Smalls dükkânın arka tarafından çıkarken ben de taşıyıcımı bağladım ve enfiyeye göz atmak için Euphemia ile birlikte içeri girdim.

"Peki bu güzel bayan kim, Bayan Watson?" Bay Watson. Smalls sordu, Louisiana erkeklerinin usta yalancılar olduğunun kanıtı.

"Kız kardeşim, Euphemia Anne Wilson. Euphemia, Bay Jubal Smalls ile tanış, buranın sahibi. Karısı ve üç değerli çocuğuyla birlikte üst katta yaşıyor."

"Burası çok güzel bir yer Bay Smalls."

Jubal'a sırtımı göstermek için döndüm. "Bakın kardeşim ta Louisiana'dan bana ne getirmiş. Bu tür taşıyıcılar Paris'te çok moda."

Euphemia yavru kediye kaldırıp Jubal'a bir kasabın domuz rostosunu gösterdiği gibi gösterdi ve Aziz Joan boğazının derinliklerinden ona hırladı.

Belinden eğildi, bir elini kalbine götürdü ve bana döndü. "Bayan Watson, bu çok tatlı bir Siyam kedisi. Ne yazık ki, çok fazla yaklaşıyorum."

Aslında hapşırmama neden oluyorlar. Bu arada, senin için ayırdığım enfiye de yanımda."

"Teşekkür , Bay Smalls. Elinizde varsa iki teneke alacağım ve hesabıma yazacağım."

"Bugün sadece bir tane var, ama yakında daha fazla olacak." Tezgâhının arkasındaki alçak raftan bir kutu alıp cam tezgâhın üzerine koydu. "Bay Watson nasıl?"

"Gayet iyi, teşekkür ederim. Danstaki uygunsuz davranışı için özür dilemeliyim."

"Savaş herkesi diken üstünde tutuyor. Kuzey için askere yazılma konusunda ciddi mi?"

"Sanırım öyle. Birinci Maryland Gönüllüsü'ne bakmak bir şeydir."

"Alay mı? Nereden toplanıyor?"

"Gerçekten bilmiyorum. Hepsini bir tutmak zor."

Bay Smalls raftan kırmızı Fas derisi bir kitap indirdi. "Bu benim size hediyem Bayan Watson. Her şeyi buraya yazın; güzel ve düzenli olsun."

"Ben iyi bir yazar değilim."

"Mükemmel olmak zorunda değil. En iyi kadınların hepsi kocalarının seyahat ve savaşta başarılarının kaydını . Paris'teki eşler bunu yapıyor. O yokken birlikte üzerinde çalışabiliriz." Daha yakına eğildi. "Senin zencilerden bazılarının yazabildiğini duydum. Onlardan biri senin için yazıya döksün."

Bay Smalls bizi ön kapıdan geçirdi ve arabaya bindirdi; Euphemia her zaman yaptığı gibi arabayı sürüyordu, çünkü sağlam bünyesi atları dizginlemeye uygundu.

"Mendilinizi yakında size geri vereceğim, Mr. Küçük, temiz ve ," dedim.

" de hemen geri dönün."

Euphemia arabayı sürerken gülümsedim ve geri döndüğümde Bay Smalls'un bizi izlediğini gördüm.

"Dikkatli ol Anne-May," dedi Euphemia, bakışları yoldayken. "Bay Smalls. Ona güvenilmez."

"Saçmalama."

"Sevdiğin enfiyeyi paketliyor. Rafında ondan birkaç kutu daha gördüm. Neden sana yalan söylesin ki? Senden bir şey istiyor."

Kafamın içinde sıcak bir arının vızıldadığını hissettim. Çantamdan enfiyeyi aldım, parmağımı ıslattım ve kokulu toza batırıp ağzımın içinde gezdirdim.

"Seninle öyle çirkin bir şekilde flört ediyor ki."

"Louisiana erkeklerinin nasıl olduğunu bilirsin."

"Ve bana, karşılığında hiçbir şey almadan birine Fas kitabı verecek bir adam gibi gelmiyor. Ve Fergus hakkındaki tüm o sorular. Bu doğru değil."

Çok enfiye etkisini gösterdi ve kendimi o kadar iyi hissettim ki Euphemia'nın gevezelikleri bile beni rahatsız etmedi.

Ablam arabayı sürerken, bakir kâğıdı pürüzsüz ve beyaz olan küçük deri kitabı açtım ve fildişi renkli ipek bir kitap ayracı buldum, tepesinde küçük, şirin bir manolya işlenmişti. Bir parmağımı ipeğin üzerinde gezdirdim, dükkânda satılan dantelli iç çamaşırlarına çok benziyordu.

"Haklısın kardeşim. Not alacağım."

O ne derse desin, ben o deftere istediğim her şeyi kaydederdim.

-

Birkaç gün sonra bir sabah, kilise panayırına doğru yola çıktık; Harry arabayı sürüyordu, ben de yanında, yakışıklı kardeşimi tüm St. Mary's County'ye göstermeye hazırdım. Fergus o gün erken saatlerde Euphemia'yı

Sabah, panayırın en popüler etkinliği olan kilise müzayedesini için bekar bir bayanın öğle yemeği sepetini hazırlamak için. Zavallı kız kardeşim, bir erkeğin ilgisini çekebilmek umuduyla iki kişilik öğle yemeği için çok uğraşmış ve hepsini kendisi pişirmişti: Annemin en sevdiği Tavuk Purlough, Sally Smith'in mayalı bisküvileri, çikolatalı ekmek pudingi, vişneli buzlu su ve Robert E. Lee'nin en sevdiği zencefilli çörek, ikiyüzlü, çünkü siyasi sempatisi açıkça Stratford Hall'un kuzeyinde yatıyordu. İyi kalpli General Lee'yi Konfederasyon ordusuna liderlik ettiği için kınadı ama yine de kurabiyelerinden yedi. Yemek, zaten az olan şeker stokumuza ağır bir darbe vurdu ama Euphemia'nın bir koca bulmasına ve benim elimden kurtulmasına yardımcı olduysa, buna değerdi.

Harry bana döndü ve sırtıttı, bir İrlanda seterinin tüyleri gibi koyu kırmızı olan saçları güneşte parlıyordu. "Bugün keyfin yerinde, kardeşim."

"Kim istemez ki? Bu sıcak günde rüzgar yüzümüze vururken, en iyi mavi ipeğimi giymişken, yakışıklı kardeşimle buraya gelmek. Seçkin hanımları senden bir anahtarla uzaklaştırmam gerekecek."

"Kadınların yanında çok utangaç oluyorum. Çivi çakmayı tercih ederim."

"Utangaçlık sana yakışıyor, Harry. Kadınların sevdiği her şeye sahipsin. Güzel bir ifade. Genç bir vücut. Ve tüm Hristiyanlık âleminde senden daha nazık bir insan yoktur. Babam senin ve Euphemia'nın Tanrı'nın iki meleği olduğunuzu söyledi."

"Sanırım bu seni..."

"Şeytan, sanırım. En azından Sally Smith öyle derdi."

"Keşke hepsinin peşini bıraksan."

"Düğünden beri onların en büyük dostu oldun. Ama onlara karşı iyi olamıyorum. Üstünlüğü elimde tutmazsam tıpkı babam gibi beni yatağında bıçaklayacaklar."

Uzanıp elimi kendi eliyle kapattı ve tığ işi eldivenin içinden bile sıcaklığı hissettim. "Hepimiz kadar iyi olduğunu biliyorum Anne-May."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne biliyorsun ki?"

"Ayak parmağımı çarptığımda beni okuldan eve sırtında taşıdığını hatırlıyor musun?"

Gülümsedim. "Küçük zenci bir çocuk gibi yalınayak gidiyorsun.

Ve sarı elbisemin her yerini kanatmıştın."

Kilisenin arkasındaki avluya girdik ve tahmin ettiğim gibi, Harry aşağı inerken kadınlar toplandı ve o beni arabadan indirirken ben de ağırdan aldım. Panayır alanında kollarımızı kavuşturmuş, hayran bakışları üzerimize çekerek dolaşırken ve ortası açık bir çimenlik olan bir meydanda sıralanmış ahşap stantları incelerken yüksek bir karnaval havası vardı.

Her türlü eğlence, müstehcen fallar bakan kader kadınları ve erkek müşterilerin her zaman küçük bir ücret karşılığında kendilerine kişisel mektuplar yazmaya hazır hevesli bir genç bayan bulabilecekleri sahte bir postane vardı. İğne işi ve kalem silici satan stantlar, yaldızlı elmalarla kaplı bir ağaç.

Hemen Fergus'un ilçedeki balıkçıyla derin bir sohbete daldığını fark ettim ve Harry'yi onlardan uzaklaştırdım. En güzel yazlık patiskalarını giymiş Maryland'li hanımlar ve birkaçı Yankee üniforması giymiş birkaç beyefendiden oluşan kalabalığa baktım ama Jubal Smalls'u göremedim. Harry'yle birlikte durup hortumlarla sıcak hava pompalanan bağlı sıcak hava balonuna hayranlıkla baktık; birazdan fuar müşterilerini tüm ilçeyi görecekları bir yere götürecek ve sonra tekrar yeryüzüne inecekti.

Euphemia'yı kilise salonundaki alçak sahnede diğer bekâr hanımlarla birlikte bulduk; bu etkinlik için hazırladıkları yorganları önlerine sermişlerdi, her birinin üzerinde bir piknik sepeti vardı ve kapakları mallarının reklamını yapmak için açıktı. Sahnenin önündeki masanın üzerinde küçük bir kestane kutusu duruyordu ve panayıra gelenler çeşitli hanımlarla piknik hakkı için tekliflerini bu kutuya atıyorlardı. Her bir hanımefendi taze lüleler ve dantellerle süslenmişti ve bir avuç bekar erkekten birinin eskimemiş ya da hizmet vermiyor olmasını umuyordu.

ya da bir tür hastalıktan muzdarip olanlar onlar için kutuya bir teklif bileti bırakırdı. Güzel kulak memelerini çıkarmışlar ve sanki hayatları o gün bir erkeği cezbetmeye gibi giyinmişlerdi, ki elbette öyleydi.

Euphemia onlarla birlikte duruyor, bolca terliyor ve kendini yelpazeliyordu. Biz yaklaşırken yelpazesini kapattı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Henüz bir teklif aldığımı sanmıyorum. Kimse yemeğime bakmadı bile."

Harry sepetin içine baktı. "Bir kral için uygun görünüyor. Ve teklifler için henüz erken."

"Eğer birisi teklif verirse, umarım sepetimi alamazlar," dedim.

"Hayır, sadece yorgan. Ve teklif her öğle yemeği askerlere gidecek." Euphemia kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tüm bunlar yeni kıyafetlerle hava atmak ve beyefendilerle tanıştırlmadan konuşmak için büyük bir fırsat."

"Tanıştırlmadan bir erkekle konuşabildiğin için diz çöküp İsa'ya şükretmelisin, kardeşim."

Euphemia tavana baktı. "Asla bir teklif alamayacağım."

"Julia Hammond'ın sepetinin her yerinde erkekler vardı," dedim.
"büyük özen göstermiş gibi görünüyor."

Euphemia'nın gözleri yaşardı. "Gecenin çoğunda yorganımı bitirmek için ayaktaydım."

"Bir parça allık sürebilirdin. Ve Tanrı aşkına biraz flört et. Bir erkeğin yere bakmasını asla sağlayamazsın."

"Balık gibi oltama takacağım bir erkek istemiyorum. Yalnız olmayı tercih ederim."

"sana ben mi bakacağım? Bir kez olsun başkalarını ."

Harry aramıza girdi. "Her ne kadar cemaat ikinizi normal bir yumruk ve kafatası kavgasında görmek istese de, belki de

bir molaya ihtiyacım var. PHEME, sen gidip temizlenmeye ne dersin, biz de burada kaleyi koruruz?"

Euphemia eteğini düzeltti. "Biraz hava alabilirim."

Harry gülümsedi ve sahneden inmesine yardım etmek için bir elini kaldırdı. "Etrafta dolaşın ve St Mary's County'nin erkeklerine bir öğle yemeği partnerinin ne kadar çekici olabileceğini gösterin."

Euphemia gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı.

Masadan bir teklif formu aldım ve kurşun kalemle doldurdum.

Harry omzumun üzerinden baktı. "Euphemia için mi dolduruyorsun?"

Kutunun içine attım. "Sakın söyleme."

Çok geçmeden panayır ziyaretçileri sahnenin önünde toplanmaya başladı ve Euphemia dönüp yorganının arkasındaki yerini aldı, kollarının altındaki ipeği koyu halkalar boyuyordu.

Fergus bize katıldı. "Peki şimdi burada ne olacak?"

"Beyefendilerin tekliflerini okuyorlar ve hanımefendiler en yüksek teklifi verenlerle pikniğe gidiyorlar."

"Kilisenin kadınları satması günah gibi görünüyor," dedi. "Sus, Fergus, başlıyorlar."

Papaz büyük bir gürültüyle kutudan teklif kartlarını topladı, okudu ve dramatik bir duraklama yaptı. "Ve Julia Hammond elli dolarlık yüksek bir teklifle California, Maryland'den William Parker'a gidiyor."

Bay Parker, Euphemia ve diğer bekâr hanımlar gülümseyerek alkışlarken Julia'nın sahneden inmesine yardım etti.

Papaz diğer iki bekâr hanımın teklif kartlarını okuyarak onların yorganlarını ve sepetlerini toplayıp kazanan teklif sahipleriyle birlikte gitmelerine neden oldu ve Euphemia sahnede yalnız kaldı. Bana gergin bir bakış gönderdi.

Papaz gülümsedi, kutunun dibini yokladı ve sonunda bir kart çıkararak Euphemia'nın rahat bir nefes almasına neden oldu.

"Bayan Euphemia Wilson, bu güzel yorgan ve St. Mary's County'nin en lezzetli kokan Tavuk Purlough'u yirmi beş dolara Hollywood, Maryland'den Bay Fergus Watson'a gidiyor." Fergus şaşkın bir bakışla bana dönerken kalabalık alkışladı.

Onu ileri ittim. "Git şimdi, bekliyor."

Euphemia Louisiana büyüklüğünde bir gülümsemeye boğuldu ve sepeti Fergus'a uzattı.

Harry bana doğru eğildi. "Dediğim gibi, senin içinde iyilik var Anne-May."

Fergus Euphemia'yı salondan çıkarırken ikisi de birbirlerine gülümsüyor, Fergus bir eliyle Euphemia'nın sırtını tutarak ona yol gösteriyordu.

"Kimseye söyleme," dedim ikisinin kilise salonunun kapısından aceleyle çıkışlarını izlerken.

BÖLÜM

8

Georgy

NEW YORK ŞEHİRİ/WASHINGTON, D.C.

TEMMUZ 1861

CHARLEY HAYKIRDI Christian Longworth bastonunu vahşî bir hızla indirdi ve gümüş ucunu kardeşimizin sağ eline sapladı; kaldırırda masumca duran bu el mükemmel bir hedefti. Charley sopanın darbesini hissedince inledi, Jane ve ben de kırılan kemiklerin sesiyle irkildik.

Christian aceleyle oradan ayrılırken, Jane, ben ve halı çantalı kadın, Charley'nin Brevoort Place'e dönmesine yardım ettik, bir sürü kızkardeşin onun üzerine titremesine ve Frank Bacon'ın yarasını tedavi ettikten sonra ona yakın zamanda askere alınamayacağını söylemesine dayanması için.

Sonunda gece üç açıdan talihli bir şekilde sonuçlandı; birincisi, Lucy Locker adındaki halı çantalı kadın, Abby's House of Industry'de çok değerli bir dikiş eğitmeni ve sevgili bir dost ve müttefik oldu. İkincisi, aşağılık Bay Longworth polis tarafından gözaltına alındı, oldukça yüklü bir para cezası ödedi ve iki geceyi kilit altında geçirdi. Üçüncüsü, Charley'nin elindeki yara, tehlikeli olmasa da, çatışmaların başlangıcında onu savaştan alıkoyacak kadar ciddiydi ve anneyi en azından kısa bir süreliğine büyük bir endişeden kurtardı.

-

Hepimiz gibi ŞAŞKIN BİR CHARLEY DE BİZE EŞLİK ETTİ

Joe Howland'ın görkemli birlikleriyle Broadway'e doğru yürüyüşünü görmek için toplanmıştı. Frank Bacon da o sabah yola çıkmıştı ve kardeşimizin geride kalıp onun eline bakması zordu, ama somurtmaması gerektiğini biliyordu, en azından annemin yanında, çünkü bu onun en büyük gıcığıydı.

Üç mil uzunluğundaki bayrak ve insan kalabalığının ortasında durduk ve çok geçmeden uzaktan yaklaşan süngülerin parıltısını görmeye başladık. Çok geçmeden muazzam kalabalık ayrılıp kaldırımlara doğru geri çekildi ve alay geldi; önce Topçu Birliği, sonra da bölük bölük, sabit yüzlerle yürüyüşe geçti. Alkışlar top atışını andırıyordu; insanlar bağırıyor, mendil sallıyor, ağlıyor ve dua ediyordu.

Sonra Eliza'nın muhteşem bayrağını havada tutan ciddi, genç ve sarışın bir renk taşıyıcısının önderliğindeki On Altıncı Birlik geldi. Resmi gri pantolonu ve pirinç düğmeli mavi ceketine rağmen yirmi yedi yaşından daha genç görünen yakışıklı Joe'ya bir göz attık. Adamlar ne sağa ne de sola bakıyorlardı, ama sanki o anda savaşın tam ortasına doğru ilerliyorlarmış gibi yürüyorlardı.

Geçmeleri uzun sürmedi ve kalabalık parçalanmış bir deniz gibi üzerlerine kapandı. Kolumu Charley'nin koluna doladım ve parlayan süngüleri olabildiğince uzaktan ve uzun süre izlerken içimi bir ürperti kapladı, kaybolurlarken geç gelen bir güneş ışığı renklere dokunuyordu.

-

O YAZ, annem, Eliza ve ben ön salonda üniforma gömlekleri için kumaş keserken, pencereler esintiyi içeri çekmek için açıktı, Brevoort Place'e bir telgraf geldi. Zamanının çoğunu böyle bir fırsat için kapının yanında gizlenerek geçiren Carry, telgrafı yakaladı.

"Georgy, Eliza! İkinize de bir telgraf var."

"Buraya getir Carry."

Açtı ve okudu.

*Bayan Georgeanna Woolsey ve Bayan Eliza
Howland'a,*

*Lütfen mümkün olan en kısa sürede
Washington'daki Sağlık Komisyonu merkezine rapor
verin. Diğer emirler varışta verilecektir.*

Frederick Law Olmsted.

Eliza döndü onu merak ediyorum bakışlar üzerine
Ben. "Bu
oluyor, Georgy."

Eliza'nın elini tuttum. "Sonunda."

Annem pencereden dışarı baktı. "Bundan sağ
çıkamayacağım."

-

ELIZA VE BEN hemşirelik kariyerimize başlamak üzere
Washington'a vardığımızda, Washington'daki gazetecilerin
gözdesi olan Ebbitt House adlı pansiyon ve restorana
yerleştik.

Eliza arabadan indi. "Nihayet o meşhur şehir,
Washington," dedi geniş dış cepheye bakarak.

"Tozuyla meşhurdur," dedim ve annemin yakında
yenilerini göndereceği ilk boşaltılmasına nezaret etmek
üzere onu vagondan aşağıya kadar takip ettim.

Çabucak yerleştik ve penceremizin dışında, F
Caddesi'nden aşağı doğru sıcak bir rüzgar esti ve sinekler
hepimizi rahatsız etti, otel masalarındaki masa örtülerini
kararttı ve yemek yerken birinin ağzına uçtu. Herkesin
Güney için hızlı bir yenilgi olacağını tahmin ettiği savaş
devam ediyordu, bu noktada üç ay içinde. ABD Ordusu,
Joe Howland ve Frank Bacon'ın da savaştığı Big Bethel ve
Bull Run'da küçük düşürücü kayıplar verince, Birlik'in
morali tüm zamanların en düşük seviyesine indi.
Kuzenimiz Theodore Winthrop, Abby'nin sevgili arkadaşı.

Büyük Bethel'deki savaşta Kuzey'in rütbe kaybı oldu ve biz yas siyahı giydik.

Varışımızdan kısa bir süre sonra Eliza, Joe'dan Centreville, Virginia yakınlarındaki kampından gönderilmiş bir mektup aldı:

BULL RUN YAKINLARINDAKİ SAVAŞ

ALANINDA, 21 TEMMUZ 1861

Sevgili Eliza,

Tugayımız düşman karşısında bir gösteri yapıyor ve hattın sağında beş altı mil ötede bir çatışma yaşıyor. Muazzam asker yığınları görüyoruz ve varsayımımıza göre düşman bizi soldan aşmaya çalışıyor. Her şey büyük bir savaşa işaret ediyor.

Sevgilerimle, Joe

Savaşın sonucunu ertesi güne kadar büyük bir merakla bekledik, ta ki kirlenmiş ve buruşmuş bir kağıt parçasına kurşun kalemle yazılmış aşağıdaki küçük not Washington'dan bize ulaşana ve hikayeyi anlatana kadar:

Sevgili Eliza,

Bull's Run'da tam bir bozgun. On altıncı birlik güvende.

Son bir duruş sergiliyoruz.

J.H.

Joe'nun "Birlik kuvvetlerimizin Güney kuvvetleri tarafından daha önce hiç bu kadar tam bir yenilgiye uğratılmamıştı" diye tanımladığı olaydan sonra, Washington'da başkentin Konfederasyonların eline geçeceği söylentileri dolaşıyordu ve biz her sabah yaya ve atlı birliklerin gidiş gelişleriyle, sokaklardaki aralıksız davul sesleriyle uyanıyorduk.

Kısa süre sonra ilk Sağlık Komisyonu emirlerini almanın sevincini yaşadık. Umduğumuz gibi bir hastane gemisine atanmamış olsak da, yerel Patent Ofisi'nin en üst katında geçici bir hastane ayarlayacaktık.

Savaş inşaatı kesintiye uğratmıştı. Projeyi benimsedik ve kısa süre sonra Eliza, Dr. Blackwell'in hemşirelik müfredatını tamamladıktan sonra, işin çoğunu bize bırakan dönüşümlü bir doktor kadrosuyla birlikte burayı tamamen faaliyete geçirdik.

Sağlık Komisyonu'nun bize daha az sayıda ağır yaralı asker ve çoğunlukla Dr. Blackwell'in yanında geçirdiğim süre boyunca tedavi etmeyi öğrendiğim tifo, kızamık ya da sıtma hastaları ataması beni rahatlatmıştı. Ancak yine de bir din görevlisi tarafından müdahale edilmeyen yürek parçalayıcı ölümlerden payımıza düşeni aldık, çünkü din görevlisi kıtlığı vardı ve hiçbiri Başkan tarafından resmi olarak işe alınmamıştı.

-

EBBITT HOUSE'DA, ELIZA ve ben ilk misafirimizi ağırladığımızda annemin gönderdiği son bavulları da yeni boşaltmıştık. Odalarımız otelin en alt katındaydı ve insanlar sokaktan geçerken sık sık uğrar ve bizimle bir şeyler paylaşırlardı; bu, mahremiyetimizin ilk başta tiksindiğimiz ama sonra hızla alıştığımız, ziyaretçiler için bir tür yürüyen pencere haline gelen kaba bir ihlaliydi.

Temmuz ayına göre hava çok sıcaktı ve esintiyi yakalamak için pencereyi açık tuttuk, perdeler hafifçe sallanıyordu. Tüm Mısır boyunca paylaştığımız ve odamızda duran, her tarafı ziyaret ettiğimiz otellerin tebeşirle yazılmış isimleriyle kaplı, Ark adını verdiğimiz devasa siyah sandığımızı açarken sırayla birbirimizi yelpazeliyorduk ki Edward Amca pencereye geldi.

"Merhaba hanımlar. Resepsiyonda ikinizi de burada bulabileceğimi söylediler."

Döndüğümüzde başını ve omuzlarını pencerenin çerçevelediğini, siyah kol bandını Theodore için üst koluna bağladığını, siyah silindir şapkasının güneşte parladığını gördük.

Pencereye doğru adım attım. "Amca. Seni görmek ne güzel, ama odamızın yerini nasıl da rahatça ifşa ediyorlar."

Şapkasını çıkardı. "Yakında Washington'un büyük ve mutsuz bir aile olduğunu göreceksiniz."

Eliza pencerede bana katıldı. "Bu hiç beklenmedik bir şey, amca."

Arkasında, yün üniformalarıyla sinekleri kovalayan bir alay yürüyordu; askerlerden biri süngüsüne bir somun ekmek takmıştı.

"Zavallı şeyler," dedi Eliza. "Çok sıcak olmalılar."

Edward Amca döndü ve onların yürüyüşünü izledi. "Onlar şanslı olanlar. Bull Run'da ölmediler. Potomac boyunca kamplarına doğru gidiyorlar. Ama orada yıkanamazlar. Yılan kaynıyor."

"Doğru dürüst bir ziyarete gel amca," dedim. "Her ne kadar pencereden sohbet etmeyi seviyor olsak da."

"Korkarım ziyaret için çok az zamanım var. Daha bu sabah bir davetiye aldım." Eliza'ya üç ekru kart uzattı.

Eliza okurken kendini yelpazeledi. "Başkan ve Bayan Lincoln, Bayan Georgeanna Woolsey'in Salı günü saat yedide verecekleri resepsiyona katılma şerefine nail olmak istiyorlar."

"Bu gece!" Ben söyledim.

"Burada benim için de bir tane var. Ne kadar olağanüstü, Amca."

"Yemekler yavan, çoğunlukla bordo şarap ve kraker, zira ihtiyacı olan birlikler fazla abartılı olmak kötü bir davranış olur, ancak bir göz atmaya değer olabilir."

Eliza'nın kolundaki bir sineği salladım. "Hava giyinmek için çok sıcak."

Yüzünü bana döndü. "Bay Lincoln'le tanışma kaçırır mısınız? Kesinlikle katılacağım. Orada çok önemli ve görkemli insanlar .

Sağlık Komisyonu'nu temsil ediyor olmalı. Ve belki de gazetelerde yer almayan bazı savaş haberleri duyabiliriz."

"Sanırım."

Edward Amca şapkasını yerine koydu. "Süslenmeye gerek yok.

Olduğunuz gibi gelin."

Eliza yelpazesini bir kapattı. "Amca, burası Beyaz Saray."

Yola çıktı. "Altı buçukta arabayla döneceğim."

-

Otelimizden Pennsylvania Bulvarı'na hızlı bir yürüyüş mesafesinde olmamıza rağmen, Amcam arabayla gelmemiz konusunda ısrar etti ve bizi savaş nedeniyle inşaatı durdurulmuş olan ve yeni bir demir kubbe eklenmesini bekleyen Capitol binasının önünden geçirdi. Birlik askerleri orada durup talim yapıyor, pirinç düğmeleri güneşte parlıyordu.

"O şanslı askerler orada yaşıyor," dedi Edward Amca. "Bodrum katında şehirdeki tüm askerlere ekmek pişirmek için yirmi fırın var."

Gideceğimiz yere doğru geri dönerken, Başkan'ın evini, köleler tarafından inşa edilen ve şimdi onların acılarına son vermeye kararlı görünen bir adamın kaldığı o ünlü yeri görmeyi merak ettim.

Eliza ve ben en iyi siyah ipek elbiselerimizi giymiştik, pagoda kollu, yas tüllü ve arabanın pencereleri hoş bir esinti sağlıyordu. Güzel arabalarımız siyah demir kapılardan geçip araba yolunun etrafından dolanarak geniş sütunlu revağa doğru ilerlerken yüzlerce kez ileri atılmış ve aniden durmuş olmalıyız.

Eliza avuçlarını birbirine bastırarak bana doğru eğildi. "Resepsiyonda, sevgilim, lütfen konuşmayı

genel konular."

Arabanın penceresinden çimenlerin üzerine , Başkan'ın oğlu olduğunu tahmin ettiğim küçük bir çocuğu oyun oynarken koruyan askerlere baktım.

"Beni susturmak zorunda mısınız?"

"Sadece mobilyalar ya da odanın şekli hakkında yorum yapmak sizi bu kadar yoruyor mu?"

"Evet, aslında."

"O zaman sadece 'Nasılsın?' de ve öyle bırak Georgy. Edward Amca'nın burada arkadaşları var."

"Belki de Bay Lincoln'den birlikler için resmi papazları onaylamasını isteyebilirim?"

"Keşke yapmasan canım. Baş yöneticimizi papaz talebiyle rahatsız etmek korkunç bir terbiyesizlik olarak görülebilir."

"Adamlarımızın son sözlerini Tanrı'nın temsilcisinin duymasını sağlamak için mi?"

"Belki bir mektup işine yarar, Georgy?"

Büyük revakın altından geçtik ve üniformalı uşaklar bizi kalabalığı takip etmemiz için, etrafında birkaç büyük kapının durduğu, güzelce halı kaplı geniş bir salona götürdüler.

Edward Amca bana doğru eğildi. "Bazı yönlerden köhne bir otele benziyor, öyle değil mi? Duvarda tek bir resim bile yok."

"Oldukça hoşuma gitti," dedim. "Ciddi bir sadelik."

Eliza sağımızdaki bir alanı çevreleyen uzun metal ve cam paravana doğru baktı.

Amca şapkasını yer göstericiye uzattı. "Bu paravan Lincoln'lara biraz mahremiyet sağlamak için bir girişim. Odalarını kamusal alanlardan ayırıyor. Zavallı adam bütün gün kasabadaki her fırsatçıdan sadaka istiyor.

Herkesi görüyor. Ülkeyi yönetmek için nasıl zaman buluyor?"

Edward Amca bizi Mavi Salon'a götürürken Deniz Bandosu bir Büyük Marş Karışık Çaldı, zaten konuklarla doluydu, birçok erkek üniformalı, bayanlar şerbet rengi elbiseler ve süslü saç modelleri içindeydi - hizmetçileri belli ki bütün öğleden sonra saçlarına çiçek örmekle meşguldü. Kalabalıkta çok sayıda siyah elbise vardı, çünkü savaş kayıpları zaten çok fazlaydı.

Mavi ve gümüş damask döşemeli mobilyalar, yaldızlı sandalyelerin ahşap işçiliği, mavi beyaz bir halı ve duvarlardaki mavi ve altın renkli duvar halıları dikkatlerden kaçmıyordu.

"Mavi Oda ismini kalpten almışlar," dedim.

Edward Amca parmaklarıyla bir sandalyenin koltuğuna bastırdı. "Kongre dekorasyon için yirmi bin dolar ayırdı. Savaş zamanında böyle bir harcamayı hayal edebiliyor musunuz, Bayan Lincoln burada perdeleri asıyor ve isyancılar her an içeri girmeye hazır?"

"Bayan Lincoln nefes aldığı için eleştiriliyor," dedim.

Amca devam etti. "Aile buraya yerleşeli sadece dört ay oldu ve Bayan Lincoln şimdiden bütçeyi aşmış durumda. Başkan'a bile söylemedi. Sadece faturaları Kamu Binaları Komiserine gönderdi."

"Bir erkek böyle eleştirilir mi?" diye sordum. "Hiçbir gazete bunu yazmaz."

Eliza elimi tuttu. "Gel de manzarayı gör."

Hemşire olarak hizmet verdiğimiz için yanımızda çember getirmediğimizden, odadaki geniş çember etekler ve kafesli krinolinler arasında gezinmeyi için sadece yapışkan kombinezonlar giydik. Gül ve zambak kokulu tuvalet suyu ve puro dumanından oluşan baş döndürücü bir bulutun içinden, pürüzsüz ipekler, organzalar ve kaşmir şalların arasından geçerek kalabalığa karıştık.

Neredeyse hiçbir saten yaka ya da dekolte, bir Birlik vatanseverlik rozeti ya da rozeti olmadan durmuyordu.

Kalabalıktan ayrılıp yüksek pencerelerden birinde durduk ve odanın en güzel yanı olan manzarayı seyre daldık. Alacakaranlık çökerken arka bahçede gölgeler uzuyor, geniş Potomac Nehri uzaktan parıldıyordu.

"Ne muhteşem bir manzara," dedi Eliza.

Pencerenin yanındaki kısaltılmış bir örtü gözüme çarptı. "Şuradaki kumaşa bak. Hatıra avcıları ganimetlerini çoktan almışlar."

Eliza halıyı incelemek için eğildi. "Burada da bütün bir kenarı kesip atmışlar."

Çok geçmeden Amca bizi buldu ve Broadway'de faytona selam veren biri gibi önemli yetkilileri işaret etmeye başladı. "Edwin!"

Savaş Bakanı Bay Stanton'ın dikkatini çekti; gözlüklü, küçük bir şalgam gibi burnu olan, kır sakalını doğal ve kesilmemiş olarak bırakmış bir adamdı. Aceleyle geçerken başıyla selam verdi.

"Sayın Bakan, sizi Amiral Newton'un büyük yeğenleri Eliza ve Georgeanna Woolsey ile tanıştırmak ister miyim?"

Bu durum sekreterin bir an için dikkatini çekti. Stanton yanından geçerken, "Amiral iyi bir adam," dedi.

Edward Amca seslendi. "Burada Sağlık Komisyonu için çalışıyorlar."

Bakan Stanton aceleyle geçerken el salladı. "Bir telgraf göndermek için yoldayım, ama her zaman hizmetinizdeyim hanımlar."

Belli belirsiz tanıdık bir kadın bana doğru koşarken sekreter kalabalığının içinde kayboldu.

"Bayan Georgeanna Woolsey?"

Edward Amca daha uzun boylu oldu. "Bayan Gibbons?"

Onu gazete resimlerinden, Philadelphia'nın ünlü kölelik karşıtı Hopper ailesinden Abigail Hopper Gibbons olarak tanıdım. Annem ve ablalarım Bayan Gibbons'ı Cooper Enstitüsü'nden tanıyorlardı ve onun ve kaçak köleleri kaçıranlarla sık sık doğrudan karşı karşıya gelen babası hakkında olağanüstü hikayeler anlatırlardı.

Resimlerde Bayan Gibbons altmışlı yaşlarında, siyah saçları sade bir şekilde taranmış, bakımlı, melankolik bir kadın olarak gösteriliyordu. Ancak onunla bizzat tanıştıktan sonra, sesinin Quaker tınısı, sert üslubu ve sohbet yeteneğiyle, Eliza ve ben onu çok ilgi çekici bir arkadaş olarak bulduk.

"Bütün partide sizi aradım Bayan Woolsey," dedi, sanki bu çok hoş bir iltifatmış gibi.

"Oh, Bayan Gibbons. Sonunda sizinle tanışmak ne güzel. Kız kardeşim Eliza ve amcam Edward'ı tanıştırebilir miyim? Hepimiz sizin ve ailenizin bu uğurda yaptığınız çalışmalara hayranlık duyuyoruz."

Eliza Abigail'e yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Babanın Yeraltı Demiryolu'nda yaptığı çalışmalar ilham verici. Bundan bahsedebilir misin?"

"Kendime pay çıkaramam ama gecenin karanlığına şükrettiğimi söylememe izin verin."

"Yakında dağıtılacağını duydum," dedim.

"Korkarım bu konuda fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Başarılarımızla övünmeyen birkaç kuruluştan biriyiz. Ama çalışmalarımızla gurur duyuyorum."

"Sizi Washington'a getiren nedir?" Eliza sordu.

"Aslında ikinizi de görmek için. Kız kardeşiniz Jane, Sağlık Komisyonu'nda bir hemşirelik görevi almam için bana yardımcı olabileceğinizi yazdı. Artık ellerim kollarım bağlı oturamam."

"Daha yeni geldik Bayan Gibbons," dedim. "Ama bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum-"

Çin sateninden yapılmış küçük ipli çantasından bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Yazışma yoluyla tanıştırma nezaketinde bulunursanız, size minnettar kalırım."

Bayan Gibbons aceleyle uzaklaşırken şöyle dedi: "Başkan'la mutlaka tanışın. Böylece bir gün Woolsey kadınlarıyla tanıştığınızı söyleyebilir!" dedi ve geldiği gibi hızla gitti, şüphesiz başka bir hayır işinin peşindeydi.

Biz itiraz edemedik, Amcam her birimizi kolumuzdan tuttu ve bizi Başkan'ın etrafını saran gruba götürdü. Kalabalığın arasında onu fark etmek kolaydı, en uzun boyludan bir baş daha yüksekte duruyordu.

Amcam bizi Lincoln'ün etrafında tazi sürüsü gibi toplanan hayranlarının arasından geçirdi.

"Sayın Başkan, size yeğenlerim Bayan Joseph Howland ve Bayan Georgeanna Woolsey'i takdim edebilir miyim? Bay Olmsted'in isteği üzerine Sağlık Komisyonu'nu temsil etmek üzere buradalar. Patent Ofisi'nden güzel bir hastane yaptılar."

Başkan Eliza'ya döndü. "Kocanız 16. New York'tan Joseph Howland olabilir mi?"

Eliza'nın yanaklarında kızıl bir kızarıklık belirdi. "Gerçekten de, Mr. Başkan."

"Bull Run'da iyi hizmet ettiler. Keşke yüz on altıncı alayımız olsaydı."

"Böyle dediğinizi ona söyleyeceğim, efendim."

Bay Lincoln keskin bakışlarını bana çevirdi ve büyük eli bir an için benimkini kavrayınca dilim tutuldu. "Bugün nasılsınız Bayan Woolsey? Hemşire olarak hayat nasıl?"

Zihnim karardı. "Oldukça iyi, efendim."

Hafifçe eğildi ve gülümsedi. "Kusura bakmayın ama diğer davetlilere geçmem gerekiyor. Berber dükkanındaki sıra gibi. Her biri görülmeli."

Papazlarla ilgili sorularımı toparlamaya çalıştım ama bunun yerine sadece güldüm, sırtlan gibi havladım, sıradan bir cümle bile kuramadım.

İkimize de alaycı bir ciddiyetle hitap etti. "Ziyaretçilerimizin hatıra olarak mobilyalarımızdan pek çok parça aldıklarını fark etmişsinizdir. Lütfen nazik olun ve örnekleri sadece görünmeyecek yerlerden kesin."

Eliza ve ben bunun üzerine gülümseyerek ayağa kalktık, Başkan'la tanışmış olmanın şaşkınlığıyla hızla etrafını sarmasını izledik, bir kadın koluna yaslanmış yeğeni için iş dileniyordu.

"Sayın Başkan," dedim. "Sadece bir şey daha."

Eliza iç çekti.

Yüzünü bana döndü.

"Nöbetimiz sırasında vefat eden hastalarımız oldu, gitmeden önce bir papaz isteyen iyi askerler, sizden doğrudan bir emir almadığımız için bunu sağlayamıyoruz efendim."

"Onların son sözlerini kim duyuyor?"

"Biliyoruz efendim. Bu adamlar ülkeleri için ölüyorlar. Bir papazın eliyle son bir teselliye hak etmiyorlar mı? Uygun bir cenaze töreni?"

Bir an için ellerine baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kaç taneye ihtiyacınız var Bayan Woolsey?"

Eliza'ya baktım. "Şey, efendim, yüz iyi bir başlangıç olur. Buradaki hastaneler ve sahra hastaneleri için de."

"Bana bir iyilik yapar mısınız, Bayan Woolsey? General Van Rensselaer'in ofisine yazıp yardım etmeye istekli ve muktedir olabilecek papazların isimlerini isteyebilir misiniz?"

"Evet, Sayın Başkan."

"O zaman onları alacaksınız, Bayan Woolsey. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

Gitmeye başladı ama geri döndü. "Eğer Woolsey kardeşler bizim tarafımızdayken bu savaşı kazanamazsak, o zaman ben savaş yargıcı değilim."

BÖLÜM

9

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

TEMMUZ 1861

A Açıklıkta o adamlara rastladıktan sonra, kurbağalar gece şarkılarına başlarken, ağaçlar üzerimde uzun ve karanlıkken, elimden geldiğince hızlı bir şekilde eve giden geri döndüm.

Neredeyse eve varmışım ki aniden biri beni arkamdan kolumdan yakaladı. Yolda dururken kalbim küt küt atmaya başladı ve düşeceğimi sandım.

Yavaşça arkamı döndüm. "Bay *Harry*," diye nefes nefese kaldım. Her santimim rahatlamayla gevşedi. Bu Anne'di - May'in düğününde bize çok nazik davranan kardeşi. "Buraya ne zaman geldin?"

"Sadece bugün ve bunu yaptığımı memnunum. Burası genç bir bayan için iyi bir yer değil, Jemma."

"Sadece merak ediyordum-"

"Benimle eve kadar yürü. Ve Sally Smith'in bize biraz pastırma kızartmasına ne dersin?"

-

Bay Harry'nin bütün yaz bizimle olması çok güzeldi. Anne-May'i, Patience'ın annemle babamın evlilik yıldönümü için bizi ziyarete gelmesine ikna etti ve ben de onun bir kucak dolusu ayçiçeği yardım ettim.

Bayan Charlene'in arsası. Ona o koca yüzlü çiçekleri uzattığımızda, bizi kendine çektiğinde ve hiç bırakmayacakmış gibi sarıldığında bizimkinden daha mutlu bir anne görmemişsinizdir.

Yapraklar dökülmeye başladığında, Harry ve babam kulübeye bir merdiven, yepyeni ve daha büyük bir domuz ağılı ve Sally Smith'in çatı katına camlı bir pencere inşa etmişlerdi. Tek sorun, onun etrafta olması Bayan Anne-May'in görünüşüne o kadar önem vermesine neden oluyordu ki, tek dinlenme günümüz olan Pazar günü bile her gün fazladan bir saatimi tuvaletine harcıyordum.

Bir Pazar günü, annemin doğum gününde, Anne-May'i kiliseye hazırlamak bütün sabahımı aldı. Önce yüzünü, boynunu ve ayaklarını ovdu, sonra losyonlarını ve kremlerini sakladığı gizli bölme kutusunu çıkardım. Bunların onu daha genç gösterdiğini düşünüyordu ve ben de bunları yüzüne ve kollarına sürdüm. Sonra çini mürekkebi, yanmış karanfil macunu ve odun kömürünü karıştırdım ve normal sarı saçları görünmesin diye kafasına sürdüm.

"Neden sarı saçlı doğdum, Jemma?" diye ağladı. "Bu bir şekil bozukluğu."

Sonra yüzüne pancar suyu sürmemi, bir pamuk torbasına Venedik talkı doldurmamı ve çillerini kapatmak için kollarına ve yüzüne sürmemi ve göz kapaklarına hint yağı sürmemi istedi. Ancak o zaman ailemi görmeme izin verdi.

Sonunda aşağıya inip anneme üzerinde çalıştığım hediyeyi verdim: Bayan Anne-May'in kil saksılarından birinin etrafına ördüğüm ve ceviz kabuğu boyamla güzel bir açık kahverengiye boyadığım saksı bonesi. Annem yaptığım bonelere "çöp boneler" diyordu, yani güzel bir şekilde, çünkü onları "çöp güllerim" dediğim, paçavra çantamdaki artıklardan yaptığım çiçeklerle süslüyordum. Sarı ipek güller ve

yeşil organze yapraklar. Pembe flanel karanfiller o kadar gerçek ki bir arı bir tanesinin üzerine konmaya çalıştı.

Annem, Anne-May'in dikiş sepetinden aşırđığım mavi kurdeleleri çenesinin altına bağladı. "Teşekkür , Jemma. Renklerimi iyi biliyorsun."

Anneme Patience'ın bebeklerini verdim, bu da annemi biraz ağlattı. Sally Smith anneme yeni bir baş bezi verdi, göğsüne sardığı kırmızı ve sarı bir çek. Sonra babam ona, bütün yaz üzerinde çalıştığı tek parça tahtadan yapılmış, zincire asılı güzel bir ahşap haç verdi. Sonra Celeste annemi gülümseten eski bir şiir okudu ve annem ona kocaman sarıldı. İşte o zaman yeşil gözlü canavar ortaya çıktı ve beni kıskançlıktan neredeyse boğacaktı ve ben kollarımı göğsümde kavuşturmuş, bu ikisini izliyordum.

"Patience burada bizimle olmalıydı, yeni bir kızla değil," dedim. "Senin için o bebekleri yapmak için aylarını harcadı."

Annem beni kolumdan tutup dışarı çıkardı ve yolun aşağısına götürdü. "Sen ve Patience her zaman benim kızlarım olacaksınız."

Ellerim önlüğümün cebinde yürümeye devam ettim.

"Celeste'in iyi bir söze ihtiyacı var ve sende iyi bir söz yok gibi görünüyor. İkinizi bir araya getireceğim ve nazik olmanızı istiyorum."

Omuz silktim. "Ben bir şey yapmadım."

Annem saçlarımı düzeltti. "Sorun da bu zaten. Elini uzatmanın senin sorumluluğunda olduğunu biliyorsun Jemma. Hata yaptığında, itiraf et."

Yoldaki bir taşı tekmeledim.

Annem benimle kollarını birleştirdi ve o kadar yakınımaya eğildi ki o sabah Celeste'le birlikte yediğı kül keklerinin kokusunu alabildim.

"Biz kiliseye gidiyoruz, Jemma. Siz ikiniz burada kalın ve bu işi çözün."

MA kabinde yalnız bıraktı ve odanın iki tarafında, o Delly'nin karyolasında, ben merdivenlerde oturduk ve bir süre yere baktık.

Celeste gevşemiş bir yorgan karesiyle oynadı. "İyi bir aileniz var."

"Sanırım öyle."

"Kendi akrabam yok."

"Değil deme. "Harika değil. "

"Sally okuyabildiğini söylüyor. Harfleri de

biliyormuşsun." "Anne-May gelmeden önce Tandy

Rose Teyze okumamıza izin veriyordu.
Kendime biraz yazmayı öğrettim."

"Neredeyse Carolina'da okula gidiyordum ama sonra satıldım."

"Nasıl oldu bu?"

"Bunu hiç yapmadığın için şanslısın. Hatırlayabildiğim en kötü gündü. Charleston'da." Başını eğdi, çenesinin altında iki yumruk vardı. "Hepimizi temizleyip şişmanlatıyorlar, sonra satıştan sonra zincirleniyorsun, yalınayak yürüyorsun, günlerce yemek yemiyorsun."

"Seni satışa mı çıkardılar?"

"Evet yaptılar. Orada bir masanın üzerindeydim, bütün erkekler eteğimi kaldırıyordu. Pirinç toplamak için Güney'deki en kötü çiftçiye satıldım. Gittiğimi gördüğünde annemin yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Kardeşlerimi de götürdüler." Bir damla gözyaşını sildi. "Bensiz ne yapacaklarını bilmiyorlar."

Daha yakına eğildim. "Sally Smith sadece kelimeleri bile insanı çok daha iyi hissettirdiğini söylüyor."

Cebinden küçük beyaz bir kart çıkardı. "Annem bunu beni hemen önce verdi. Şey, benim değil.

Kan anne, ama yeterince yakın. Adım Alice'ti." Bana kartı uzattı. "Benim için okuyabilirsin diye düşündüm."

"Şey, sanırım." Kartı aldım. "Üzerinde *Mrs. Charles Woolsey, 8 Brevoort Place, New York City.*"

Son kelimeleri iki kez okumak zorunda kaldım. "New York City?
Bunu nereden buldun?"

Celeste omuz silkti. "Annem bana bunu ona veren kadının New York'a gelirse gelip onu bulmamı söylediğini anlattı. İyi birine benziyormuş."

İkimiz de oturup domuzların çamurlarının içinde kök salmalarını dinledik.

"Brevoort Place'in ne olduğunu merak ediyorum," dedi Celeste.

"Tandy Rose Teyze, New York'ta herkesin süslü giysiler içinde yürüdüğü büyük bir park olduğunu, bir keçinin çektiği küçük bir arabaya binebileceğinizi ve Barnum'un tanklarda balinalar ve konuşan bir fok balığı olan müzesi olduğunu söyledi. Patience ve ben orayı görmeyi çok istiyoruz ama sanırım siz de gelebilirsiniz."

"Geleceğim, elbette. Belki biraz okuma yazma öğrenebilirim."

Babamın kâğıdını ve kalemmini aldım. "Sana adını yazmayı öğretmeme ne dersin?"

"Yapabilir misin? Bana Sukey Celeste'yi, iki ismimi birlikte yazmayı öğretir misin? Ve Wilson Watson'ı da ekle."

"Anne-May'in soyadını neden istiyorsun?"

Celeste omuz silkti. "Hiç olmamasından iyidir."

Celeste'e kalemi nasıl düzgün tutacağını gösterdiğimde, yazmayı çok iyi öğrendi ve adını sayfaya on kez yazdı. "Anneme yazmama yardım eder misin?"

"Emin olabilirsin."

Sonra Celeste gerçekten ağlamaya başladı, dolgun gözyaşları, omuzları titriyordu.

İki eliyle yüzünü sildi. "Sadece mutluluk gözyaşları. *Yazabildiğime* inanamıyorum."

"Bu sadece başlangıç." Kağıda alfabeyi çiziktirdim. "Ve okumak için sadece bu harfleri öğrenirsin ve bir gün bütün kitapları okuyabilirsin."

"Daha önce hiçbir kitabı bu kadar yakından görmemiştim," dedi ıslak yüzünün son kısmını koluyla silerken.

Ayağa kalktım. "Gidip kendimize bir tane alalım. Anne-May kilisede." "Ya erken dönerse?" Celeste usulca söyledi.

"Bize bir şey olmaz. Ben bunu çok yaparım."

Avuç içi tütün işinden dolayı pürüzlü ve yırtık olan elini tuttum ve onu koşarak eve götürdüm. İki adımda koridora çıktık ve kapalı kütüphane kapısının önünde durup nefesimizi tuttuk.

Celeste karnına sarıldı. "Korktuğuma eminim."

Önlüğümün cebinden anahtarı çıkarıp havaya kaldırdım ve biraz gösteriş yapmak için duraklayıp kapıyı açtım. "Endişelenecek bir şey yok. En iyi arkadaşlar böyle yapar, yaramazlık yaparlar."

Celeste odanın ortasına geldi ve kitaplarla dolu cam kapaklı kutularla kaplı dört duvara baktı. "Ne kadar çok kitap var. Neden camın arkasındalar?"

Bir kapıyı açtım. "Tozu uzak tutuyor. Camı temiz tutmaktan ben sorumluyum."

"Her gün mü?"

Bir parmağımı rafta gezdirdim. "Çoğu gün. Özel bir sirkeyle silin."

"Bir tane tutabilir miyim?"

"Eğer dikkatli olursan." Raftan bir kitap indirdim, sırtında *Charlotte Brontë'nin Villette'i* yazıyordu, ön yüzünde beyaz bir çift resmi vardı. "Bu kitap Lucy adında bir kızın John Bretton adında bir doktordan hoşlanıp başka biriyle evlenmesini anlatıyor."

"Bu doğru mu?" Celeste sordu.

"Hayır, bunların hepsi uydurma ama gerçekmiş gibi görünüyor." "Kulağa üzücü geliyor."

"Sanırım öyle olacak."

Celeste başını bir yana eğdi. "Sanırım mutlu bir son istiyorum."

Villette'i rafa geri koydum ve sırtında *Tom Amca'nın Kulübesi* yazan başka bir kitabı indirdim. *H. B. Stowe. VOL I.* "Bunu bir kez okudum. Tekrar okumak istiyorum. Oldukça iyi."

Celeste onu aldı ve bir eliyle önünü düzeltti. "Çok güzel."

Burnumu havaya kaldırarak gülümsedim. "Tandy Rose Teyze'nin tüm kitapları deri kapaklıdır. Anne-May sadece ne kadar güzel olduklarıyla ilgilenir. Hiçbirini okumuyor, özellikle de kölelerle ilgili olduğu için bunu. Patience neredeyse İncil kadar çok kişinin okuduğunu söylüyor." Elimi kapaktaki altın süslemenin üzerinde gezdirdim. "Buna kabartma deniyor. Ben alıyorum."

"Oh hayır, Jemma."

"Endişelenmeyi bırak. Bazen Bayan Euphemia dışında kimse buraya gelip de kitapların yerinde olmadığını görmez, o da pek fark etmez." Boş alanı doldurmak için diğer kitapların yerini değiştirdim.

"Nerede saklayacaksın?"

Omuz silktim. "Nereyi istersem. Bazen Anne-May uyurken dikiş dikerken okuyorum ve onu çamaşır dolabında tutuyorum."

"Korkutucu mu? Okumak için şeyimi verirdim."

"Artık en iyi arkadaş olduğumuza göre, sana öğreteceğim." Celeste'in elini tuttum. "Hadi aşağıya inip başlayalım."

"Başımız her türlü belaya girecek."

"endişelenme. Sen benimlesin. İyi olacaksın."

-

Kulübedeki masada yan yana oturduk, kitap önümüzde duruyordu. Celeste'e, "Ben kitabın birkaç mektup yazacağım, sen de onları kopyalayacaksın," dedim.

Çok geçmeden neredeyse Patience kadar iyi yazmaya başladı. "Hey, bir fikrim var." Carter'dan gelen mektubu çıkardım.

her zaman cebimde taşıyım. "Bunu birlikte okuyalım. Bu Tandy Rose Teyze'nin, babası olan erkek kardeşine benzediği için sattığı tek sevgilimden."

"Bu çok kaba."

Sanırım ağlama zamanım gelmişti, hüngür hüngür değil, sadece birkaç damla sessiz gözyaşı. "Konu ona gelince demirden bir kalbi vardı. Ağabeyi Wilfred'e çok benzediği için, ağabeyinin pancar çiftliğindeki kölelerinden birine zorla sahip olduğunu sürekli hatırlatıyordu."

Celeste elini benimkinin üzerine koydu. "O şimdi nerede?" "Carter'da mı? Son duyduğumda Alabama'ydı.

Ama bunu okuyalım ve onun sesini bir şekilde duyabilirsiniz."

Mektubu aramızda açtım ve parmağımla kelimeleri takip ettim:

PORTLAND, ALABAMA

Sevgili Jemma,

Burada, Portland'da seni her gün özliyorum ama bu mektubu sana getireceğine söz veren birini buldum

elimle. Eğer bunu okuyorsanız, beni mumumun başında, gözlerim sımsıkı kapalı, sizi ve Sabır'ı hatırlarken hayal edin. Umarım sen de beni düşünüyorsundur. Cevap veremeyeceğini biliyorum ama domuzları kasabaya götürdüğüm ve başka bir şey düşünemediğim Salı günü hariç her gün kalbimdesin. Şu anda yazabileceklerim bu kadar. Mektuplarınızı Bailey Plantation, West Portland, Alabama adresine yollayın. R. W. Samuels adına.

, Carter

Celeste en tatlı gülümsemesini takındı. "Sana değer veriyor, Jemma.

Kalemi de çok iyi kullanıyor."

"Öyle değil mi? Ona ben öğrettim." Mektubu özenle katladım ve cebime geri koydum. "Eminim bir gün onun kadar iyi bir çocuk bulursun."

"Teşekkürler, Jemma. Biliyor musun, buraya ilk geldiğimde seni çok kıskanmıştım. O güzel evde, o güzel kıyafetlerle ve beyaz bir hanımefendi gibi konuşarak kendini çok beğenmiş olduğunu düşünmüştüm. Doğum gününü bile biliyorsun."

"Güzel kıyafetler mi?" Bir elimle elbisemin bir zamanlar sarı olan patiska eteğini düzelttim, pürüzsüz ve neredeyse beyazdı, çiçekleri solmuştu. "Bu Anne-May'in eski patiskasını yeniledim." Anne-May'in bez çantasındaki her türlü yeşil kumaşla yamanmış, yer yer beyazlamış, yıpranmış yeşil bir pamuk olan diğer elbisemden ona bahsetmedim ama onu en iyisi için sakladım. "Sen geldiğinde gamzelerini kıskandığım için bezelye yeşili olmuştum."

Gülümsedi ve başını yana eğdi. "Ama tüm o süslü tavırlarına rağmen, bence iyi birisin."

Kitabı masanın üzerinde ona doğru kaydardım. "Sen de çok iyisin. Neden bunu kendin için almıyorsun?"

"Saklamak için mi?"

"Onunla okumayı öğren, sonra sana daha fazlasını veririz. Ama dikkatli ol. Birkaç kitap okuduğunuzda değişirsiniz. Daha fazlasını al

şeyler hakkında düşünceler."

"adımı yazabilir miyim?"

Omuz silktim. "Sanırım."

Celeste kalemi aldı ve kapağın içine yazdı: *Sukey Celeste Wilson Watson*. Sonra yavaşça kartındaki adresi : 8 *Brevoort Place, New York*.

İlk öğrencimle gurur duyarak onu izledim. "Ama onu iyi sakla. Anne-May bunu bulursa ne yapacağı belli olmaz."

-

Hepsi kiliseden döndükten sonra Charl kasabaya gitti ve annemle Celeste böğürtlen avlamaya çıktılar. Benden de gitmemi istediler ama ben hayır dedim, Delly'yle kalıp Harry ve babamın kabak tarlasını kurmalarına yardım etmek istedim. Üstüne örttüğümüz eski battaniyelerin yerine dikilecek iki kapı yapıyorlardı.

Babam zımparalarken Harry metal bir parçayla ahşabı tıraşladı, güzel ve pürüzsüz bir hale getirerek havaya o güzel çam kokusunu yaydı. Babam çivi yapmak için kullandıkları ateşin üzerinde eski deri körükleri sıktı.

Ahşapla bir şeyler yaparken hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Tarlada olmadığı zamanlarda, Bay Watson'ın nehir kenarındaki bilim kulübesini inşa etmek ve Anne-May için ek binalar yapmak gibi marangozluk işleriyle uğraşırdı. Leonardtown'dan bir adam ona yirmi dolar ödeyerek kütükleri kırması için bir çekiç yaptırmış ve bunun o güne kadar gördüğü en iyi ahşap çekiç olduğunu söylemişti; uzun keçiboynuzu ağacından sapı yumuşak bir parlaklıkta cilalanmıştı.

Babam, Anne-May için yeni ahırın yanına inşa ettiği tütsü eviyle gurur duyuyordu. Meğer beyazlar yediklerinden daha fazla yiyecek öldürdükleri için yiyecekleri dumanhaneye asar ve kokuşmalarını önlemek için dumanla pişirirlermiş. Siyah sivri çatılı, beyaz badanalı tuğladan yuvarlak bir binaydı, biraz daha büyük ve daha uzundu

bizim kamaramızdan daha iyi. Oraya sadece bir kez, LeBaron yanlışlıkla kilidi açık bıraktığında girdim. Küçük kapıdan içeri girdiğimde, ortadaki ateş çukurunun elma odunlarıyla dolu olduğunu ve tavandan sarkan çuval bezlerine asılı jambonları gördüğümde tüylerim diken diken olmuştu. Babam içeride elini bile göremediğini, dumanın çok yoğun olduğunu söylerdi.

Anne-May Pa'ya kâğıt verdi ve o da masaları, sandalyeleri ya da hayal ettiği her şeyi yapmak için kalemle çizimler yaptı. Bay Harry'den biraz daha uzundu, elinde bir çekiç olduğunda kulaktan kulağa gülümserdi. Babamın diğer adı Joseph'ti, bu da ona uyuyordu, çünkü İncil'de Joseph ahşapla çalışırdı. Ama babasının üçüncü bir adı daha vardı: Kofi, kendi babasının adı, Afrika'da Cuma günü doğan erkek çocuklara verilen bir ad. Bu onun gizli ismiydi, sadece bizim için.

Babamın başka bir sırrı daha vardı. Geceleri ateşin yanında başka bir şey yapıyordu. Benim uyuduğumu sandığı bir anda gördüm, ahşap sapları tıraş ediyordu, gümüş bıçaklar ateş ışığında turuncu renkte parlıyordu. Onları Sally'nin çatı katındaki bir tahtanın altına koyduğunu duydum.

Delly ve ben yeni domuz ağılının çitlerine yaslanmış, Sally'nin zaman öldürmeden önce domuzlara bir kova dolusu fıstık atmasını izliyorduk. Fıstıkların peşinden koşturuyorlar, siyah benekli kürklerine çamur sıçırıyor, kulaklarını çırpıyorlardı. Sonra Sally ben ve Delly'nin yanından geçip her birimizin cebine birer avuç fıstık koydu ve yürümeye devam etti.

Delly'yle birlikte güneşin tadını çıkarmak, babamla Harry'nin çalışmasını izlemek, odunlardan uçuşan küçük kıvrımlı talaşlar, çam kokusuna karışan gübre kokusu hiç bu kadar güzel . Ama sonra, LeBaron, şişman arkadaşı Clem ve diğer üç pattyroller, Bayan Charlene'in köpekleri peşlerinde, bir toz bulutu yaratarak kulübeye doğru at sürmeye başladılar. Çılgın kıyafetlerini giydiler, paltolarını ters giydiler, ağızlarına mendil bağladılar, kendi yaptıkları uzun, sivri şapkaları taktılar. Clem

ağzında bir düdük tuttu, tweet attı, hepsi bizi korkutmak içindi.

Domuz ağılının yanında durdular ve Tanrı'nın gününde ellerinde yarısı boş içki şişeleriyle eyerlerine oturdular. LeBaron'un sıska boyunlu arkadaşı Chester da oradaydı ve LeBaron'la aynı sahte gümüş yıldızı takıyordu.

Harry tıraş olurken başını kaldırıp baktı. "Tanrı'nın gününde aptal gibi davranmaya gerek yok."

"Afrikalılar kolay korkar, bu bir gerçek. Tanrı korkusu olmalı." LeBaron atından aşağı kaydı. "Biz de kutlama yapıyoruz. Bir mavi göbeklinin daha teslim olduğu haberini aldık."

LeBaron yanımda dururken yeleğine , ortasında RUNAWAY SLAVE PATROL yazan teneke yıldızına iyice baktım. Birisi onu sevgi dolu bir özenle hazırlamış, orasını burasını küçük kıvrımlar ve çiçeklerle süslemişti.

Chester diğerlerini kulübemize götürürken tazılar Delly ve bana doğru koklayarak ve hırlayarak geldiler ve ciddi bir şekilde eşyalarımızı karıştırmaya başladılar.

Babamın bıçakları. Sally'nin çatı katında onları dinlerken her parçam dondu kaldı. Babama baktım ama o zımparalamaya devam ediyordu, alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

Harry tıraş olmaya devam etti. "Öyle mi?"

LeBaron şişeyi dudaklarına götürdü, ayağını hafifçe kaydırdı ve içti. "Gerçekten de öyle. Lexington, Missouri. Birlik albayı James Mulligan teslim oldu. Onları kaçarken yakaladık, size söylüyorum, efendim." Bir parmağıyla babamı işaret etti. "Ve biz isyancılar kazandığımızda, siz zencilerin hepsi burada sonsuza dek kalacak."

"Sen ve devriyelerin kaydoluyor musunuz?" Harry sordu. "Dövüş için mi? Yakın zamanda değil. Bu karanlıklar en iyi arkadaşlarını burada kontrol altında tutmak. Sen mi?"

"Beni kabul Birinci Maryland Piyade Birliği'ne katılıyorum."

Babam zımparalamayı bıraktı ve Harry'ye baktı, gözlerinde üzüntü .

"Söylemiyorsun," dedi LeBaron. "Harry Wilson isyancılar için savaşıyor. Senin özünde bir zenci haçlı olduğuna emindim."

Harry şapkasını çıkardı ve alnını ovuşturdu. "Ben daha çok kademeli bir özgürleşme taraftarıyım."

LeBaron toprağı tekmeledi. "Peki bu ne?"

"Kölelerin yavaşça serbest bırakıldığını görmek isterim. Doğru yapıldığından emin olun."

"Peki neden Güney için savaşıyorsunuz?" LeBaron sordu.

"Görünüşe göre Kuzey'in bu istilasıyla devrime geri döndük. Kölelikten yana değilim ama bir gecede insanların elinden o kadar mülkü alamazsınız. Bu Louisiana'yı mahveder."

LeBaron matarasını çekti ve sonra babama doğru salladı. "Tütün toplayan onlar olduğu sürece, ben değilim."

"Ayrıca, Tanrı beni koruyacaktır." Harry tekrar çalışmaya koyuldu. "Ben inandığım şey için savaşmayı seçiyorum. Siz neye inanıyorsunuz Bay Caruthers? Sarhoş olup adamlarınızla at sürmeye mi?"

"Bu benimle ya da çocuklarla ilgili değil, Harry," dedi LeBaron. " yazılırdım. Ama Bayan Anne-May'i bütün bu zencilerle bırakıp gidemem."

Kulübede Chester diğerleri gülüşüp şakalaşırken bir yandan da yataklarımızdaki mısır kabuklarını döküyorlardı.

"Neden evlerini parçalasınlar ki?" Harry sordu.

LeBaron omuz silkti. "Birinin bıçak yaptığını duydum."

Harry gülümsedi. "Bunu yapacak zamanı kim bulabilir ki?" LeBaron gözlerini babama dikti.

"Sen söyle."

Babam tıraş olurken gözlerini kapıdan ayırmadı.

LeBaron döndü ve Delly'ye doğru adım attı. "Bebek ne zaman geliyor? Zamanı yaklaşmış olmalı."

Sağlam elini karnının üzerinde gezdirdi ve ben de kalçalarımızın yanları birbirine değene kadar daha da yaklaştım.

"Sana ne bundan?" Harry sordu. "Bebek doğurmak kadınların işidir. Bu senin görevin değil."

LeBaron Harry'ye yaklaştı ve parmağıyla havada küçük bir daire çizdi. "Bütün burası benim sorumluluğumda."

Harry tıraş olmayı bırakıp daha dik durdu ve göğsünü kabarttı. "Gördüğüm kadarıyla bebekler programa uymuyorlar."

LeBaron ona yaklaştı ve göğsünü de dışarı çıkardı, böylece iki huysuz horoz gibi oldular.

"Senin yerinde olsam dikkatli olurdum, Harry. Anne-May'in mülkü söz konusu olduğunda, o her zaman benim tarafımı tutar."

"Vay, vay, vay," diye seslendi Chester çatı katından aşağıya. "Bakın ne buldum."

Merdivenlerden yuvarlanarak indiğini duyduk ve arkasında sakladığı bir şeyle kulübeden dışarı çıktı.

LeBaron'un yanına geldi ve elindekini gösterdi. "Bu bir kitap."

Bulduğu şeyin bıçak olmadığını görünce her parçam rahatladı. Ta ki hangi kitap olduğunu görene kadar.

LeBaron onu Chester'dan kaptı. "Bayan Watson'ın süslü kitaplarından birine benziyor." Mektubu kendisinden uzak tutarak yavaşça okudu. "*Un...*"

Chester omzunun üzerinden okudu. "*Tom Amca'nın Kulübesi* diyor."

"Bu sadece kurgu bir kitap," dedim. "Rol yap."

"Bir bakalım." LeBaron kitabı açtı ve resmi göstermek için bize doğru çevirdi. "İçinde resimler var. Mutlu, özgür zenciler."

Chester ormana bir taş fırlattı. "Bu numara, tamam."

LeBaron bir parmağını iç kapakta gezdirdi. "Bu yazı da ne?"

Chester yakından baktı. "*Sukey Celeste Wilson Watson* diyor."

LeBaron korkunç bir sesle kapağı .

"Sanırım artık kime ait biliyoruz. Şu yeni kız, Celeste. Böyle bir kitabı çaldığı ve içine de Bayan Anne-May'in adını yazdığı için başı büyük belaya girebilir."

"Bunu ona veren bendim," dedim. "Onun hatası değil."

LeBaron bana baktı, gözleri yarı kısıktı. "Anne-May öğrenirse ne yapar bilmiyoruz, değil mi Jemma?"

-

HARRY LEBARON'u eve kadar götürdükten sonra babam bana döndü.

"Celeste'i tehlikeye attın, Jemma. Şimdilik başka kitap yok ve önümüzdeki bir hafta boyunca onun yanından ayrılma. LeBaron ona sorun çıkarırsa gelip beni bul. Aynısı senin için de geçerli, Delly. Bay Caruthers'ın bebeğinin iyiliğiyle neden bu kadar ilgilendiğini hepimiz biliyoruz. Geldiğini hissettiğinizde, yardım çağırmak için bir işarete ihtiyacınız var. Birlikten kuvvet doğar."

Babam aceleyle kulübeye girdi ve kapağı açılmış eski bir fasulye tenekesiyle geri döndü. Yola gitti, tenekeye taş doldurdu, sonra ateşe geri döndü ve sıcak maşayı kapağın etrafına tuttu. Üstüne üfledi, Delly'nin yanına gitti ve ona uzattı.

"Dikkatli ol, hâlâ çok sıcak."

"Bu ne?" diye sordu güzel gülümsemesiyle.

"Salla."

Delly kutuyu salladı ve taşlar kutunun içinde yuvarlandı.

Babam kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Gerçekten* salla."

Delly tenekeyi daha sert salladı ve öyle bir ses çıkardı ki ağıldaki yaşlı dişi domuz uyandı.

Babam başını geriye attı ve güldü. "Aferin kızıma. Ve bunu kullanmaktan çekinme. Hepimiz koşarak geleceğiz."

Delly'nin gözleri doldu ve başını çevirip nehre doğru baktı. "Çok nazıksınız."

Babam zımparalama işine geri döndü. "Kesin olan bir şey var, LeBaron Caruthers o bebeğe dokunmayacak. Nefes aldığım ."

-

BİR GÜN ANNE-MAY, Sally'nin bezelyeleri ayıklamasına yardım ederken yanıma geldi ve masanın üzerinden bana kırmızı deriden güzel bir kitap ve pembe kurdeleli bir mektup paketi uzattı.

"Bu kitabı al ve bu mektupları benim için kopyala."

Bana Bay Watson'ın kardeşinin mektuplarından, Virginia'da savaştığı bir savaşla ilgili bir sürü Birlik savaşı hikayesi yazdırdı. Kuzey için durumun pek de iyi olmadığını ve isyancıların başkente ulaşamaması için Washington çevresinde inşa ettikleri kalelerin tüm ayrıntılarını anlatıyordu. Bitirdiğimde Anne-May kitabı o korkunç Bay Smalls'a götürmemi istedi ve ben de Bay Watson'ın karısının kardeşinin tüm sırlarını o hain yılana anlattığını bilmemesine üzüldüm.

O şeytani kitabı ormana götürüp kaybolduğu yalanını söylemeyi düşündüm ama Anne-May onu bana kötü bir şekilde verirdi ya da LeBaron beni içindeki çivilerle birlikte tütün fiçisiyle tepeden aşağı yuvarlardı, ya da daha kötüsü. Harry'nin bazı askerlerin askerlikten kurtulmak için yaptıklarını anlattığı gibi, yazmaktan kurtulmak için kendi elimi çekiçe parçalamayı . Ama sağlam bir ele çekiçe vuramayacak kadar korkaktım.

-

LEBARON, *Tom Amca'nın Kulübesi* kitabına sahip olduğu sırrını o kadar uzun süre sakladı ki Celeste ve benim üzerimdeki etkisini neredeyse unutuyordum.

Bunaltıcı bir günde Ambrosia'ya doğru yürüdüm, Bayan Charlene için bir karton civcivi karnıma dayamıştım, çıplak topuklarım sert toprak yola vuruyordu. Civcivler turuncu gagalarını hava deliklerinden dışarı çıkararak ciyakladılar ve ben de yaz sonunun kavrulmuş ot ve hanımeli kokusunu derin derin içime çektim. Bir kız kardeşim ve şimdi de Celeste adında yeni bir arkadaşım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm ve Bayan Charlene evet derse kiliseden sonra üçümüzü uzun bir ziyarete götürmeyi planladım.

Peeler'dan o kadar uzakta bile annemin tütün tarlasında şarkı söylediğini, Delly, Pa, Celeste ve Charl'a kendi uydurduğu sözlerle "Old Virginia Never Tires" şarkısını söylediğini duyabiliyordum:

*Bir alakarga kuşu ceviz ağacının dalına konmuş,
O bana göz kırptı, ben de ona göz kırptım,
Bir taş aldım ve bacağına vurdum Bunu bir
daha yapmasan iyi edersin dedi.*

Şarkı söylerken çıkardığı ses karnımı ağrıtıyordu, çünkü çoğunlukla üzgün olduğunda şarkı söylerdi. O alakarga kuşu Anne-May'di elbette, gerçi o bunu anlayacak kadar zeki değildi. Bu şarkıları uydurmak annemi biraz daha iyi hissettirdi, onun karşı koyma şekli.

taş döşeli patikadan gelen sesi duymadan önce atın toynaklarını toprakta hissettim ve LeBaron'u atının üzerinde bulmak için döndüm.

Gözlerimi kısarak güneşe karşı ona baktım. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum, Jemma."

Döndüm ve yürümeye devam ettim, gözlerim önümdeki patıkaya sabitlenmişti.

"Şimdi sana güzel bir soru soracağım," diye seslendi . "Ve cevabını vermeden önce uzun uzun düşünmeni istiyorum. Senin sözüne ihtiyacım olduğundan değil."

Devam ettim, avuçlarım kartonun üzerinde ıslaktı.

"İkimizin birlikte küçük bir gezintiye çıkmasını istiyorum. Belki konuşabiliriz."

Bir köke takıldım ve neredeyse civcivleri düşürüyordum ama kendimi düzelttim.

LeBaron, atını neredeyse enseme soluyana kadar yaklaştırdı ve başının etrafında vızıldayan at sineklerini duyabiliyordum.

"Senden küçük bir karşılık bekliyorum, Jemma. Sen de en az annen kadar kötüsün, bana saygısızlık ediyorsun." Atının boynuna eğildi. "Cevapsız bir davetiye sunmam doğru değil."

Ona cevap vermeden devam ettim, sadece kendime *sana dokunmaktansa yılanı basmayı tercih ederim* dedim.

"Eğer düşündüğünüz buysa, Bay Watson hepinizi korumak için sonsuza dek burada olmayacak."

LeBaron atını dizginledi ve durdu. "Tekrar düşünmen için sana son bir şans vereceğim."

Hızımı artırdım ve biraz ilerledim, sonunda yüzüme biraz serin bir rüzgar vurdu. Arkama baktım, onu atının üzerinde gördüm, yüzü bir bataklık kereviti kadar kızarmıştı, ama döndüm ve devam ettim.

"*Pişmanlık* kelimesini biliyor musun Jemma?" diye
seslendi arkamdan. "Umarım öyledir. Çünkü bundan
kesinlikle pişman olacaksın."

BÖLÜM

10

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND EYLÜL

1861

OSICAK BİR SONBAHAR GÜNÜ FERGUS ve Harry gittiler, Fergus gök mavisi üniformasıyla kuzeye, Yankeeler'in yanına, ABD Ordusu, Birinci Maryland Gönüllü Piyadesi'ne. Harry ise güneye, Konfederasyon'a, Birinci Maryland Piyadesi CSA'ya katılmaya gitti, kolunun altında annesinden kalma balkabağı sarısı ceketiyle. Sınır eyaletinde aile üyeleri karşı taraflarda savaşan tek kişi biz değildik ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. Fergus'un Harry'nin yanında kalıp onu koruması için yanıp tutuşuyordum ama bunun yerine yol ayrımında yollarını ayırdılar.

Ayrılmadan önce mutfakta, Harry Fergus'u bir kardeş gibi kucakladı ve Sally Smith'in gözünden muhtemelen gerçek bir damla yaş akmasına neden oldu. Harry ve Fergus hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı, ama farklı taraflarda savaşacaklarını bile bile yollarını görmek insanı duygulandırmadan edemiyordu.

Fergus, "Umarım yakında tekrar görüşürüz," dedi.

"Çok erken değil," dedi Harry gülümseyerek. "Sen çok iyi bir nişancısın."

Harry sabahı, kendi akrabalarından doğru dürüst bir uğurlama almak yerine, tepenin aşağısındaki zencilerle vedalaşarak geçirmişti.

Fergus sabahı yemek masasında otururken bana talimatlar vererek geçirdi, Saint Joan orada uyuyordu, parlak yüzey onun en sevdiği yerdı. Neredeyse iki aydır benimle birlikte yaşıdıktan sonra, nadiren de olsa elimi ısırmadan onu sevmeme izin vermesini bir zafer olarak görüyordum.

Fergus elindeki kâğıdı masaya vurdu ve matematik dersi düşüncesi başımı ağrıttı.

"Reggie'nin bizim paramızla yaptığı yatırımlar istenen sonuçları vermediği için, korkarım sizi yeterli fondan daha azıyla bırakıyorum, Anne-May. Maaşımı göndereceğim ve bu hepinizi geçindirmek zorunda kalacak. Geçen yılın yaprağını ve yenisini bahara kadar kurutup açık artırmaya hazır hale getireceksiniz. Ama Nisan ayı geldiğinde yeni filizlerle ilgilenmelisiniz."

"Eminim sen ve Harry daha önce dönersiniz."

"Joseph ve Sable'ın tütün tohumlarını her zamanki gibi Noel'den birkaç hafta sonra ahıra ektiğinden emin olun. Tümseklere nakledin. Ve yapraklar söz konusu olduğunda, ikinciler önce gelir-"

Ona salladım. "Tanrı , Fergus, bu hiç mantıklı değil."

"Bunu bir günde öğrendim, Anne-May."

"Ama sen bitkileri öğrenmek için okula gittin. Benim tek öğrendiğim dikişlerimdi."

"Sadece dikkat edin, hepsi bu. Dikkatli bir şekilde yabancı otları ayıklamayı ve yayılmaması için her bitkinin üstünü kapatmayı unutmayın ve tüm tütün kurtlarını aldıklarından emin olun."

"O solucanların yanına gidemem, Fergus."

Kör bir ağrı kafatasımı sardı ve enfiye şişemi aradım. Jemma onu kaybetmiş miydi?

"Yaprakları kazıklara bağlayın ve ahırda kurutun. Sonra ayıklayın, paketleyin ve kasalara koyun. LeBaron onları New York'a gönderecek."

Masanın üzerinde bir harita açtı. "Şimdi, bu tarlaların mısır için ekilmesi gerekecek ve domuzlar, bankadaki para gibidirler. Acil paraya ihtiyacınız varsa her seferinde beş tane satın ya da Joseph'e bir tane kestirin, sadece..."

Annem bana çiftlik hayatının çok zor olduğunu söylediğinde neden onu dinlememiştim? Uzaktan nehre baktım. O nehirden körfeze doğru süzölmek ne kadar güzeldi, uzak-

"Dinliyor musun Anne-May? Son çare olarak bir şeyi rehin vermek istersen, babamın gümüş fırçalarını üst çekmecemde bıraktım. Ve o kedinin kaplumbağalarına dokunmasına izin verme. Ve teraryumlarımı sula-"

"Ofisine girmeyi sevmediğimi biliyorsun, Fergus. O kertenkele..."

"Bu bir bukalemun ve Euphemia onu cırcır böcekleriyle besleyeceğine söz verdi. Merak etmeyin. Her teraryuma haftada bir kez sadece bir bardak su. Artık bunu yapabilirsin, değil mi?"

-

İLK BAŞTA, FERGUS ve Harry gittikten sonra, çiftlik neredeyse kendi kendine çalışıyordu. Leonardtown'daki Hasat Balosu'nda ne giyeceğimi seçmek için gardırobumu gözden geçirmekle meşguldüm, bu da bende yeni bir elbiseye şiddetle ihtiyacım olduğu izlenimini uyandırdı.

Smalls and Sons'ın vitrinleri artık en iyi modalarla dolu değildi ve savaşa sadece aylar kala en iyi ithal kumaş ve nosyonları bulmak Bay Smalls için zaten zordu. Son yedi metresi kalmıştı, yirmi beş dolar değerinde gri Çin ipeği, benim yetersiz bütçemle büyük olasılıkla Bayan Charlene Tidwell Weed'in sırtında kalacaktı.

Çocuklar yola çıktıktan bir hafta sonra Fergus'tan bir mektup geldi, onun dolambaçlı eliyle kaleme alınmıştı.

Sevgili Anne-May,

Phillipsburg'a olan yolculuğumuzda sık sık seni düşündüm. Beni yüzbaşı rütbesiyle bir bölüğün başına getirdiler ve adamlarım beni takip etmekten mutlu . Bir tanesi Harvard'dan eski bir sınıf arkadaşım, inanabiliyor musunuz aynı kimya sınıfındaydık. Bana verilen ilk görev, demiryolu deposu yakınındaki eski bir dükkânı korumak, ki bu dükkânda çok önemli bazı ekipmanlar bulunuyor (botanikçi kocanızın gerçek bir barut fiçisinin başına getirildiğine inanabilerseniz). Emirlerim ara sıra geldiği için daha fazlasını söyleyemem, ama seni sevdiğime ve...

Jemma'nın yanına gittim ve kırmızı defteri ona uzattım. "Mektuptan kopya çek ve buraya yaz. Sadece trenle ilgili kısmı."

"Evet, hanımefendi."

"En iyi yazını yaz, şimdi."

Jemma'nın yazdığı gibi, soğuk pekmez kadar yavaş bir şekilde, yangın ihtimaline karşı evin geri kalanından ayrılmış olan mutfığa gittim. Geniş pencerelerinden uzun çim yamacından nehre kadar uzanan bir manzara sunan bu oda büyük bir memnuniyet uyandırıyor. Yaşlı Tandy Rose Teyze'nin tüm hatalarına rağmen, sağlam ahşap tezgahları ve geniş porselen lavabosuyla bir mutfığın nasıl döşeneceğini biliyordu.

Odanın etrafındaki çirkin dökme demir tencereler ve sobanın yanındaki tezgâhta duran, kafası koparılmış çiçekler gibi duran en az yüz tahta kaşık, Fergus'un seyahatleri sırasında alışılmadık oyma saplı ya da nadir ağaçtan yapılmış bir kaşığa rastladığında katkıda bulunduğu yaşlı Sally Smith'in koleksiyonuydu. O odaya kaç kez girmiş, elini arkasından dolaştırmış ve koleksiyonu için ona yeni bir tahta kaşık hediye etmişti.

"Ah, Bay Watson. Bunu kendiniz mi yaptınız? Yetenekli bir adamsınız."

Onu serçe parmağının etrafına böyle sardı.

Sally Smith elinde o kaşıklardan biriyle tencerede buharlı bir şeyler karıştırıyordu, teni demir soba kadar karanlıktı. Tek bildiğim, düzgün bir akşam yemeği hazırlamak yerine, Fergus her hapşırdığında uyguladığı eski Afrika ilaçlarından birini pişirdiği idi.

"Hiç paran var mı, Sally?" diye sordum.

Sadece tencereye biber attı.

"Bana biraz ödünç vermeni istiyorum. Bakkalda bir şeyler lazım. Un, sabun-"

"Yaz, Charl'ı şehre göndereceğim."

Sol bileğime masaj yaptım. "Yaralandığımdan beri yazamadığımı biliyorsun."

Sally şöyle bir baktı. "Geçen hafta sağ elindeydi." "Yazma konusunda iyi olmadığımı biliyorsun, Sally. Verme Bana öyle bakma. Tanrı aşkına, okuyabiliyorum. Yazmak için değil. Önemli olan bir şeylere ihtiyacımız olması. Pirinç -"

"Kilerde dokunulmamış bir fıçı dolusu mükemmel pirinç var."

"Eğer kabaca kesmeseydiniz, ben de hepinize kışlık palto yapmak için yeni kumaşlar almam gerektiğini söyleyecektim."

Sally bir tencereyi lavaboya çarptı. "Ne için para biriktirdiğimi biliyorsun."

"Sana o kızı hiçbir satmayacağımı *söyledim*. Ayrıca, Jemma para harcamaya değmez, Sally. Özgür bir kız olarak beş dakika bile dayanamaz. O çok aptal."

"Harfleri biliyor."

Başımda sıcak bir rüzgâr esti. "Bu jöle işi yasadışı, Sally. Bay Watson görmezden gelebilir, ama benden şerife tek bir kelime-"

Sally Smith kilere doğru yürüdü.

Beklerken pencereden nehre doğru baktım. "Biraz daha küstahlık edersen seni cebime koymayı düşünüyorum."

"Bay Watson beni sattığınız için çok kızar, Bayan Anne May," diye cevap verdi Sally kilerden boğuk bir sesle.

"Gayet iyi hayatta kalır. Bay Watson'ın arkasından konuşabilirsin ama elimde seninle ilgili bir belge var, Sally ve bunu sakın unutma. Buradaki yerini hatırlamanın tam zamanı."

Sally kilerden döndü, gözleri iyice kısılmıştı, elinde rulo yapılmış bir tomar banknot vardı. "Sadece yirmi beş var."

Parmaklarının arasından aldım. "Şimdilik bu kadar yeter. Bir ruha söyle ve sabaha kadar gitmiş olacaksın."

-

EUPHEMIA VE BEN KASABAYA GİTTİK, yedi metre güvercin grisi ipek ve birkaç şey daha aldık, Jubal Smalls ortalıkta görünmüyordu, sadece ev kadını Doreen ve dört oğlu her zamanki gibi onun etrafında toplanmıştı. Yaşlı Dr. Gardener'ın, daha doğrusu dul Beulah Bickford Gardener'ın evine gittik.

Geniş verandası ve ön bahçesinde yetişen sonbahar gülleri, ayçiçekleri ve yüksükotu ile Hollywood'un en güzel eviydi, gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu. Euphemia ve ben eve girdik ve doğruca dikiş çemberindeki yerimize gittik, asker yararına açık artırmada satılacak mavi ve gri Uçan Kaz yorganının etrafındaydık, yarısından fazlası bitmişti.

Dul Bahçıvan, "Yeğenim Phillip sonunda bir mektup gönderdi," dedi.

"O benim Fergus'un alayında değil mi?" Ben sordum.

"Aynısı. Shenandoah Vadisi'ne doğru yürüdüklerini söylüyor."

Bir savaştan bahsedilince aklım karıştı. Harry'm içinde olmadığı sürece, hepsi kafa karıştırıcı isimlerden ibaretti. Daha da kötüsü, Kuzey ve Güney onlara farklı isimler veriyordu.

Bir vantilatörün serin esintisini özlemiştim ama Dul Bahçıvan'ın sadece bir hizmetçisi kalmıştı, sakat yaşlı Bitty May. Kocası Ambrosia'daki kölelerden birini tedavi ederken tifüse yakalanıp öldükten sonra diğerlerini azat etmiş ve kuzeye göndermişti.

Yaşlı Bitty çay bardağını koydu, bardağın altından kağıt parçası çıktı. Yüzüne baktım ve bu notla ilgili hiçbir anlayış izi bulamadım, sadece tüm renklilerin sahip olduğu olağan aptal bakışını gördüm. Fincanı ve tabağı aldım, bardağı kaldırdım ve okudum.

Aşkım, benimle kahyanın kilerinde buluşJ.

Kendimi affettirdim ve kız kardeşimin dikkatli bakışları altında odadan çıktım. Kilerde Jubal'ı bir un fıçısına yaslanmış, puro içerken buldum.

"Kulak misafiri oluyorsun, kötü adam."

"Yaşlı dul bir kadına biraz un götürüyordum." "Birliğin savaş sırlarına sahip olabilecek yeğeni mi?"

"Küçük bir hediye hoşuna gider diye düşündüm." Cebime bir kutu Altın Bantlı Oco enfiye koydu.

"Kötü olduğun sözünü geri alıyorum, Jubal."

Bir parmağını korsajımda gezdirdi ve göğsümdeki jet düğmeyi hafifçe çekiştirdi. "Kesinlikle güzel jet düğmeler."

"New Orleans'ta küçük bir dükkanda buldum."

"Büyük İngiltere'den gelmişlerdir."

Baş ve işaret parmakları arasında yuvarlayarak düğmemle oynamaya devam etti.

"Bu dünyada bilinmesi gereken her şeyi biliyor musun, Jubal Smalls?"

Bir anda düğme küçük bir patlamayla çözüldü ve bana uzattı. "Çok özür dilerim, Bayan Watson. Görünüşe göre kendi gücümün farkında değilim."

Düğmeyi cebime attım. "Oraya geri dönsem iyi olacak."

"O kitabı aldın mı?"

"Olabilir."

Gülümsedi. "Hadi ."

"Bütün ne yapıyorsun? Satıyor musun? Casusları asıyorlar, biliyorsun. Boynumu daha çok seviyorum."

"Ben de öyle." Bir parmağını boğazımda gezdirdi. "Ama bu sadece ikimizin arasında."

Cebimden kitabı çıkardım ve Jubal' uzattım. "Şu kızıma yazdırdım."

Kitabı ceketinin cebine soktu. "Söylemiyorsun." "Jemma aptaldır, ama iyi bir yazardır ve iyi bir kitap. Zenciler hırsızlıkta ustadırlar ve salgılayan şeyler."

"İşim bitince geri göndereceğim."

"Orada savaşla ilgili pek fazla bilgi yok. Fergus mektuplarını askeri gerçeklerden çok şiir ve bilim konuşmalarıyla doldurur. Eğer kimseyle paylaşmayacaksan, neden istiyorsun?"

Bir anda Jubal beni çekti, dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı ve beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü. Onu ittim, elimi göğsüne dayadım, ama sonra bir elimi

elimi gömleğinin içine soktum. Parmaklarımı sıcak teninde gezdirdim ve o da beni daha derin öptü.

Dudaklarını nazıkçe dudaklarımdan çekti ama yine de bana sıkıca sarıldı. "Altın Oco'nun tadını alabiliyorum. Sana çok yakışmış."

Kendimi geri çektim ve eteğimi düzelttim, tüm vücudum titriyordu. "Bir kızı uyarmanız gerekir Bay Smalls."

"Bu eğlenceyi bozar, sence de öyle değil mi? Bunun geldiği yerde daha fazlası var, Anne-May. Şimdi oraya geri dön ve daha fazlasını öğren."

"Belki yaparım, belki yapmam," dedim gülümseyerek.

Başım biraz dönmüş bir halde aceleyle kilerden çıktım ve dikiş çemberinde Charlene'in yanındaki yerimi aldım.

Yorgancılığından başını kaldırıp baktı. "Bunca zaman nereye gittin?"

"Gerekli odaya. Biraz midem bulanıyor."

"İçtiğin enfiye yüzünden olmalı." Charlene yaklaştı. "Tütün kokuyorsun ve ellerin titriyor."

Euphemia masanın üzerinden bana kaşlarını çattı. "Ve jet düğmelerinden birini kaybettin."

Euphemia'ya gülümsedim. "Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim. Shenandoah Vadisi hakkında nerede kalmıştık? Lütfen bana orayla ilgili her şeyi anlatın. Bundan daha büyüleyici bir yer yok."

BÖLÜM

11

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

EKİM 1861

ALEBARON'un ona iyi davranmazsam beni kötü şeylerle tehdit etmesinin üzerinden birkaç ay geçti. Yazdan sonbahara geçerken ve hiçbir şey olmamışken, bunu unuttuğunu ve hayatın devam ettiğini düşündüm.

Babamın gizli gece toplantısına gitmek için sabırsızlanıyordum ama Anne-May bütün gün enfiye çekmeye ve Bay Smalls'u ziyaret etmeye başladıktan sonra her zamankinden daha titiz davrandığı için öğleden sonra uzadı. Sandalyesinin arkasında durup üzerini kaplayan sinekleri kuş tüyü yelpazeyle kovalarken bana sinirleniyor ve bütün gün şikâyet ediyordu.

"Sırtım kaşınıyor, Jemma," dedi Anne-May. "Bu sabah neden bu kadar sıcak banyo suyu çektin?"

Ama ne kadar kötü olursa olsun, LeBaron'un beni tehdit etmesinden ne kadar korktuğumu neredeyse unutturuyordu.

-

O gece Anne-May'i nihayet uyuttuktan sonra, babamın gizli toplantısı için gizlice kulübeye indim. İçerisi kapkaranlıktı; Sally, annem, babam, Celeste ve ben babamın küçük çam masasının etrafındaydık, sadece küçük bir domuz yağı mumu yanıyordu, böylece hiçbir devriye bizi saat dokuzdan sonra görmeyecekti. Ama gece bizim günümüzdü, biraz özgür olabildiğimiz tek zamandı.

hem iyi hem de kötü kokuyordu, Sally'nin bamyası ve ateşin yanında kuruyan kokuşmuş Şeytan Gübresi gibi. Babam, bu tür şeyler için çok yaşlı olmama rağmen her zamanki gibi kucağına oturmama izin verdi ve göğsüne yerleştim ve büyük kalbinin koluma çarpışını hissettim.

Annem saçlarını en sevdiği pembe baş bezine sarmış, yukarıdan bağlamıştı. Anne-May Peeler'a geldiğinde, Louisiana'da insanları köle olarak işaretlemek için kanunen yaptıkları gibi, tüm hanımların başörtüsü takmaya başlamasını sağladı, oysa daha önce onları sadece istersek işe giderken takıyorduk. Sadece Pazar günleri bone takabiliyorduk. Annem, Anne-May'in kuralının bizi baskı altında tutmaya çalıştığını biliyordu ve sırf Anne-May'e inat olsun diye her gün yeni ve süslü bir şekilde bağladığı başörtülerini en güzel hale getirmek için bunu bir sınav olarak kabul etti.

Sally Smith asla başörtüsü takmazdı, sadece mutfaktan kurtardığı krem rengi şeker çuvallarını yıkar ve saçlarını bunlarla bağlardı. Yıkanmış olsalar bile bu çuvallar Sally'ye kendine has tatlı bir koku verirdi.

Yaptığı sağlam beyaz badanalı basamaklara bakınca içimden Bay Harry'yi özlediğime dair küçük bir sızı geçti, çatı katından aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla iniyordu, tutunmak için duvara yumuşak bir ip asılmıştı.

Charl merdivenlerden inerken üzerinde Delly'nin onun için diktiği, Bay Watson'ın ince kahverengi yün paltosu vardı ve annem iğnelerini onun için geçirmesine rağmen, tek eliyle dikiş dikebildiği için becerisini kanıtlamıştı.

Charl kendini annemin yanına bıraktı. "Delly sonunda düştü."

"Güzel," dedi annem. "Zavallı kız, karnında o kadar bebekle tarlada çalışıyor."

Sally, "Benim büyük büyük büyükbabam Fari de 1720 yılında Afrika'dan *Cömert Jenny* ile Peeler'ın ön bahçesine bir bebekle geldi," dedi.

Annem babama "*İşte gidiyor*" der gibi bir bakış attı.

"Peeler'ların bu evi satın aldığı yaşlı Kaptan Smith, onun için yirmi dokuz yatak çarşafı takas etti. O gemideki seksen dokuz köle arasında en yüksek fiyat, çünkü o bir kraliyet kadınıydı."

Annem sıkılmış görünüyordu ama bu hikâyeyi yüz kere dinlesem yine de daha fazlasını isterdim.

"Sana benziyor mu?" Ben sordum.

"Daha uzun boylu ve saçları buraya kadar uzundu, erkekler o sokakta durur, tüm bu güzellik karşısında şaşkına dönerlerdi."

Babam biraz daha dik oturdu. "Başlamadan önce, Jemma'ya ödül olarak üzerinde çalıştığım bir şey vermek istiyorum. Geyik kemiğinden oyulmuş."

Daha dik oturdum, gururla kabarmıştım.

"Geri kalanımız ayinin tadını çıkarırken Papaz Kearn'ün kör annesine haftalardır kilise koridorunda kitap okuduğu için." Bana başparmağım büyüklüğünde, mükemmel oyulmuş bir kemik haç uzattı. "Ona kutsal yazıları bu kadar güzel okuduğun için çok şanslı bir kadın Jemma."

Dönüp babama sarıldığımda annem gülümsedi, Bayan Kearn ile oturmayı sevdiğim için içimde bir tutam kötü his vardı. Beni düzenli ayinlerden kurtarıyordu ve en sevdiğim havarinin Peter olduğunu söylediğim her seferinde kızına bana çilekli gazoz hazırlatıyordu, oysa gerçekte Thomas'tı, ölümden dirilen birini en azından biraz araştırmadan kabul etmeyecek kadar sağduyulu olan tek kişiydi.

Parmaklarımdaki haçı düzelttim. "Teşekkürler, baba."

Babam aynı şekilde başka bir kemik haçı havaya kaldırdı. "Bu da bende kalacak, böylece birbirimize bağlı olacağız. Nereye gidersek gidelim, sen ve ben, bu hep yanımızda olacak."

Celeste gülümsedi, benim adıma mutlu görünüyordu.

"Evet, şimdi," dedi babam. "Paylaşacak haberi olan var mı?"

Tandy Rose Teyze tarafından Leonardtown'daki bir şirkette çalışması için ödünç verildiğinden, babam bunu kendi avukatlık tarzıyla sormuştu

gençken.

Charl eğildi. "Bay Watson onunla konuştuktan sonra LeBaron sonunda bloğu kaldırdı."

LeBaron, Bay Watson'ın önünde utandıktan sonra, Charl'ın ayak bileğine günlerce zincirlenmiş bir tahta blok taktırmıştı. Daha da kötüsü, tarlada ona Delly'nin şimlisini de giydirmişti ama Charl bu konuda konuşmazdı.

"Ayrıca Anne-May'in kız kardeşinin Asilerin Güney için savaşmak üzere köleleri kullanmayı düşündüklerini ama bundan vazgeçtiklerini söylediğini duydum. Ve LeBaron'un Lincoln için başka bir yenilgiyle övündüğünü duydum. Ball's Bluff denen yerde. Orada bir sürü adam nehirde boğulmuş."

"Başka bir şey var mı?" Babam sordu.

Sally Smith eğildi. "Anne-May zor kazandığım yirmi beş doları aldı. Borç olduğunu söyledi. Bize palto yapmak için. Gerçekten mi? Ve *pirinç* almak için. O kadına inanabiliyor musun?"

Ma, "Orada hiçbiri pirinç yemiyor," dedi.

"Ne tür insanlar pirinç yemez? Bu doğru değil." "Bir dahaki sefere ona bir kuruş bile verme," dedi babam.

"Beni cebine koymakla tehdit etti."

Annem güldü. "*Seni* satmak mı? Bir dahaki sefere paranı daha iyi sakla."

"Kilerdeki her teneke ve kutuda biraz var zaten. Güzel bir ev sohbeti de duydum."

Bunu duyduğuma sevinerek eğildim, çünkü Sally en iyi haberi diğer aşçılar reçellerini almaya geldiklerinde almıştı.

"Dul Bahçıvan'ın yaşlı Bitty May'i, Anne-May'in paramı Smalls and Sons'da kendisi için ipek almaya harcadığını söyledi. Düşünebiliyor musunuz? Hem de savaş zamanında. *Ve* Jubal Smalls dikiş çemberinde Anne-May'e bir not yazarak onunla kilerde buluşmasını istemiş. Ona *sevgilerini* ilettili."

Masanın üzerine eğildim. "Öpüştüler mi?"

"Bitty uzun bir süre orada kaldıklarını söyledi."

Celeste gülümsedi ve parmaklarıyla ağzını kapattı.

Annem bana endişeli bir bakış gönderdi. O ve babam her gün altı kölenin yapacağı işi yapıyordu, Peeler'ı ayakta tutmak ve para kazanmak için, böylece hiçbirimiz satılmayacaktık. Mister Watson uzaktayken, Anne-May'in Jubal'la pahalı bir takla atması, annemin kontrol edemediği küçük ailemiz için bir tehditti.

"Sıradaki mesele?" Babam sordu.

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Ambrosia'ya giderken kapıya bağlanmış ayçiçeğini başka gören oldu mu? Örumcekli ağaca giden yolda daha fazlasını da gördüm. Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Ma.

Charl ceketini daha sıkı sardı. "Benim geldiğim Kuzey Carolina'ya gidin ve bunu çok görürsünüz - bir ağaca ya da bir direğe bağlanmış bir tane, bizim için tehlikeli olan herhangi bir yer."

"Bu bir uyarı mı?" Annem sordu. "Kimden?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla kimden uzak durması gerektiğini bilen siyahlar. Bazı beyazlar da bunu yapıyor."

"Anne May'in cevizini almak için yarın Leonardtown'a gidiyorum," dedi babam. "Etrafa soracağım."

Annem bana ve Celeste'e döndü. "Bu arada, eğer bir tane görürseniz, yanına yaklaşmayın."

Babam eğildi ve beni dizine doğru kaydırды. "Konuşmamız gereken bir sonraki şey: Monroe Kalesi'ne taşınmamızı ve kendimizi ABD Ordusu'na kaçak mal olarak sunmamızı öneriyorum, belki de yeni yılın başlarında."

"Kaçak mal nedir?" Ben sordum.

"Birlik askerlerine teslim olan herhangi birimiz," dedi baba. "Bize savaş kaçağı diyorlar ve bizi güvende tutuyorlar."

"*Yeni yıl* mı?" Charl sordu. "İki koca ay mı?" "LeBaron bizi için aramaz ne zaman biz kapalı için Noel'e. Umuyorum ki oradan Yeni Yıl'a geçeceğiz. York."

Kelimeleri duyunca içimdeki her şey titredi. *New York*. Celeste ve ben göz göze geldik, onunki genişti.

"Savaşmalıyız," dedi Charl. "İsyan. Adalarda yaptıkları buydu."

Babam eğildi ve alçak sesle konuştu. "Bıçakları bir araya getirmek için bir planım var."

Charl bir masaya vurarak mumun sıçramasına neden oldu. "Bıçaklar mı? Anladıkları tek şey barut ve top."

"Sinsi görünemeyiz," dedi babam. "Sabırlı olmalıyız."

"Sabırlı mı? Delly her o bebeği doğurabilir. Sabırlı olamıyorum. Beyazlar tarafından yargılanmaktan çok yoruldum.

Millet. Sessiz olursak, sinsi oluruz. Tarlada kalırsak, köle olmayı severiz. Kaçarsak, çalışmaktan nefret ederiz. Şarkı söylersek, çocuksu oluruz. Kaşlarımızı çatarsak, küstah oluruz. Kazanamayız. Tek seçenek Kanada'ya gitmek."

"Sessiz ol Charl," dedi annem. "Delly'yi uyandıracaksın."

Sally eğildi. "Ona ne olduğunu bize anlatabilir misin..."

"El mi?" Charl sordu. "Beni isteyeceğinden emin değilim-"

Annem merdivenlere baktı ve sonra hepimiz baktık, Delly karnını tutarak, Sally'nin yaptığı bebek yorganını omuzlarına alarak sallana sallana aşağı inerken.

Delly ikinci merdivene oturdu ve yorganı daha yakına çekti. "Söylemekte sakınca görmüyorum ama bu küçükler için kolay bir hikâye değil."

"Oldukça yaşıyız," dedim.

"Tamam o zaman." Delly çıplak ayaklarına baktı. "Her şey Georgia'da, son birkaç yıldaki üçüncü bebeğimde başladı."

"Kız mı erkek mi?" Annem sordu.

"Bir kız." Delly gülümsedi. "Başından beri iyiydi, kolay çıktı ve daha bir günlükken küçük, tatlı bir doğası vardı, parlak gözlerinden anlaşıyordu. Onu saklamaya çalıştım, çünkü spekülâtör Bay Fisher'ın her zamanki gibi geleceğini biliyordum. Onu alıp götürecekt ve yüz dolara satacaktı. O da geldi. Ona öldüğünü söyledim ama evin altını üstüne getirdi ve onu çekmecedeki bıraktığım yerde buldu. Onu aldı ve atına bindi, kolunun altında ekmek somunu gibi tutuyordu, ben de peşinden koştum.

" 'Lütfen,' diye seslendim arkasından. 'O çocuğun bende kalması için sol elimi verirdim.

"Güldü ve dedi ki, 'Bunu görmek isterim. Bu güzel bebeği geride bırakmaya değebilir.

"İki yüz tavuğun Yaratıcısıyla buluşmasına yardım ettiğim doğrama tahtasına koştum, baltayı aldım ve kendi elimi kemiğine kadar kesip orada bıraktım. Yumuşak başlı olduğumu söyleyebilirsiniz ama hayır, net düşünüyordum. O kızı elimde tutmak için her şeyi yapardım. Başım döndü, ama ona geri koştum, zaten bir parça sürdüm.

" 'Bay Fisher,' diye seslendim, tek kolumu kaldırmıştım, kolumdan kan akıyordu. Atını durdurdu ve eyerinin üzerinde dönüp bana baktı. Başını uzunca bir süre bir yana eğdi ve sonra geri atını sürdü."

Sessizce oturup cırcır böceklerinin şarkılarını dinledik.

"Kasabadaki hayvan doktoru tarafından dikildi ve kimse ondan bahsetmedi. Sadece her gün onu düşünüyorum, onu bu kadar istediğimi bilmemesini."

Delly ayağa kalktı. "Bir tane daha verebileceğimi sanmıyorum." Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Yani Bay LeBaron geldiğinde ve bunu İsa'ya geri vermek zorunda kaldığımda yapmam gerekeni yaptığım için beni affedeceksiniz."

-

Anne-May beni Ambrosia'ya göndersin ve ben de Patience'ı görebileyim diye tavukları fazladan yumurtlatmayı başardım ve bu sihir gibi işe yaradı. Ertesi gün Bayan Charlene'e bir düzine taze yumurta teslim etmek için gönderildim. Yürürken LeBaron'u ve onun kadar güzel olmasam da birçok kez annemin peşinden koştuğu gibi benim de peşimden koşacağını düşündüm. Bana istediği pisliği yapması an meselesiydi ve ben de güzel görünmemek için elimden geleni yaptım.

-

Ambrosia'ya vardığımda Patience'ı göreceğim için heyecanlıydım ama Bayan Charlene'in ev kızı sıska küçük Sybil arka kapıdan çıktığında en sevmediğim kişiden kötü haberi aldım, benim kadar siyahtı ama her nasılsa Bayan Charlene'in en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyordu.

"Umarım Patience'ı göreceğinizi düşünmüyorsunuzdur. Bugün batı sahasında."

"Peki," dedim, yumurtalarımı arka verandaya koyarken.

"Bayan Charlene'e söyledim, biliyorsun. Uğradığınızda ziyaret için oraya nasıl gizlice . Bu yüzden sen burada olduğun zaman köpekleri dışarı salabileceğimi söyledi."

"Nasıl bu kadar tatlı oldun Sybil?"

"Artık gitsen iyi olur," dedi acı bir gülümsemeyle. "Yemleme zamanı geldi ve ağılın kapısını açık bırakmak istemem."

-

Geri d6nerken ve Sybil'den intikam almak için on yol d6şund6kten sonra Delly'yi ve kendi çocuğunu 6ld6rebileceğini s6ylemesini d6şund6m. Bunu nasıl y6ksek sesle s6yleyebilmişti? Muhtemelen anneme k6uk Toby'yi ve onun nasıl 6ld6ę6n6 d6ř6nd6rm6řt6r.

Peeler'a ve m6ştemilata açılan patikanın sonuna geldiğimde, t6ts6 odasının bacasından gri bir dumanın çıktığını g6rd6m. Annem ve Sally beyaz badanalı k6uk evin yanında durmuş, daireler çizerek y6r6yor, arada bir belleri iki b6kl6m oluyor ve ellerini ovuşturuyorlardı.

Annem g6zyaşları içinde bana doğru koştu. "Jemma, bu çok k6t6."

"Ne?" T6ts6 odasına doğru y6r6d6m. Sally

de bize katıldı. "Bakmasan iyi edersin, kızım."

Hızlandım. "*Anlat* bana."

Annem takip etti. "Babam Leonardtown'a gittikten sonra, LeBaron elinde Celeste'nin ondan aldığını ve adını yazdığını s6ylediği bir kitapla Anne-May'e gitti."

"Her şeyi mutfaktan duydum," dedi Sally. "LeBaron ona, 'Kitapta yazdığı adrese bak. Orası New York'ta. Muhtemelen kaçtıklarında hepsinin gittiği yer. Sonra Anne-May ona bir baktı ve hiç g6rmediğin bir kriz geçirdi. Buraya geldi, bağırıp çağırdı, ağzından k6p6kler saçtı. Celeste'i k6şeye sıkıştırdı ve onu anahtarıyla yakaladı."

Annem ellerini g6ęs6nde kavuşturmuş bir ileri bir geri y6r6yordu. "Anne-May onu çok k6t6 kırbaladı ve sonra LeBaron'a 'O zenci hırsıza elinden geleni yap' dedi, o da yaptı ve o da her şeyi izledi."

Sally eğildi. "Sonra kantinde yangın çıkardı. Celeste başına gelecekleri biliyordu, bu y6zden kaçmaya çalıştı ama LeBaron onu oraya kilitledi ve Lord'un işini bitirdi.

ona ne olduğunu biliyor, çok kötü çılgılık atıyordu. LeBaron'un devriyeleri de atlarının üzerinde oturmuş bekliyorlardı."

Tütsü odasına doğru yola çıktım. "Hadi onu dışarı çıkaralım."

"LeBaron oraya adım atarsak hepimizi öldüreceğini söyledi. Kulübesinde baygın yatıyor, anahtarı duvardaki halkada."

Annem beni tutmaya çalıştı ama ben LeBaron'un tütün ambarına karşı birbirini tutan tahtalardan oluşan bir yığın gibi görünen kulübesine doğru koştum. Kapıyı hafifçe araladığımda LeBaron'u kirli mavi şiltenin üzerinde uyurken, sarhoş bir şekilde yatarken, karyolasının altında boş bir viski şişesi ve leğende kirli bulaşıklar buldum. Yüzüğün üzerindeki anahtar duvarda onun yanında asılı duruyordu, ışığın küçük bir parıltısı gümüş rengini yakalıyordu.

Kapıyı gıcırdayana kadar açtım. İçimden bir sarsıntı geçti ve LeBaron'a baktım, hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, ağzı açıktı. Ölü fare kokusu, yerde bırakılmış şeftali çekirdeği üzerinde parti veren sinekler arasından yavaşça anahtara doğru adım attım.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde yüzüğü kancadan çıkardım ve kapıyı kapatmak için durmadan hızlı adımlarla dışarı çıktım ve Sally ile annem beni takip ederken tütsü odasına geri koştum.

Anahtarı kilide soktum, parmaklarım o kadar titriyordu ki zorlukla çevirebildim.

Kapıyı açtığımda güçlü bir duman dalgası dışarı fırladı ve hepimizi öksürüğe boğdu. Dumanı elimle silerek içeri girdim ve odada Celeste'i aradım, ateş kütükleri hâlâ kırmızı kırmızı parlıyordu. Jambonları aşağı indirmek için duvara yaslanmış iki merdiven duruyordu, toprak zemin boştu.

Anneme döndüm, içim rahatlamıştı. "O burada değil."

O ikisi arkamdan içeri girdiler ve etrafa baktılar.

Sonra Sally dumanın arasından yukarı baktı.
"Cennetteki Tanrım, o ne yaptı?"

-

MA VE BEN bir an donup kaldık, Celeste'e baktık, jambonlarla birlikte asılmıştı, şeker çuvalından iç çamaşırlarına kadar, ip ortasından bağlıydı, kolları gevşek bir şekilde aşağı sarkıyordu. Yoğun dumandan öksürerek merdiveni aldık ve onun altına yerleştirdik ve ben de yukarı tırmandım. İpi çözmek sonsuza kadar sürdü. Gözleri kapalı, ağzı açık asılı duruyordu. Bir elimi sırtında gezdirdim.

"Benim, Celeste," dedim ama kendine gelmedi.

Sonunda onu aşağıda annem ve Sally'ye teslim ettim ve aceleyle kulübeye götürüp yatağına yatırdık. Korkunç bir şekilde hırıldıyordu ve üzerindeki tüm yorganlara rağmen titreyerek kötü bir şekilde titriyordu.

Sally başını salladı. "En zoru akciğerler. Ama deri için pokeweed'i deneyeceğim."

Yatağa doğru adım attım ve nazikçe yan tarafa oturdum, Celeste orada titriyordu. Sally'nin onu ıslak, yırtık çarşaf parçalarıyla örtmesine yardım ettim, her birinin altında yeşil pokeweed vardı.

Annem ateşi yakabildiği kadar yaktı ve sonra uyuyakaldı; ben de Celeste'in yanında oturdum, bezlerini değiştirdim ve kanı leğene sıktım, o da uykuya daldı ve daldı.

Gece ilerledikçe nihayet konuştu, sesi zayıftı. "Jemma."

"Şimdi sessiz ol. Dinlen."

"Öğürmem gerekebilir."

"Leğeni aldım." Saçlarını düzelttim, dumanı hâlâ içindeydi. "LeBaron'un o kitabı bulacağını bilmeliydim. İçine yazmana izin vermekle çok aptallık ettim."

"Aptal değilsin. Sadece benim zamanım. Anne-May çok kızgındı ama. Buradan kaçıp New York'a gidip gitmeyeceğimi sorup durdu. Ama ona hiçbir şey söylemedim. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?" Bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Ve Jemma, bundan sonra LeBaron'dan uzak durmanı istiyorum."

"Zaten . Bunu kim koklamak ister ki?"

Gözlerinde fazladan acı dolu bir ifade vardı. "Asla yalnız kalmamayı kastediyorum."

Kanım dondu. "Sana ne yaptı, Celeste?" "Sanırım biliyorsun." kaçırdı. "Söyleyemem, o kadar Kötü."

Soğuk elini kendi elime aldım. "Tütsü odasında seni erkekçe bir şekilde aldıysa elimi sıkarsın."

"için çok korkunç."

"Biliyorum. Sadece bu seferlik bana söyle, Celeste. O zaman bu konuyu bir daha konuşmak zorunda kalmayız."

Ellerine baktı ve benimkini elinden geldiğince sıktı ve bakışlarını bana çevirdi.

Onun gözleri yaşlarla doldu, benimkiler de. "Çok üzgünüm, Celeste."

"Elimden geldiğince onunla savaştım. Sadece seni de yakalamasını istemiyorum."

Soğuk elini ovuşturarak ısıttım. "Şimdi sessiz ol ve iyileş. Beni onunla savaştık bir arkadaşım olmadan bırakamazsın."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Kartımı almanı istiyorum."

"Bunu kabul edemem."

"Burada yatağın altında. Ben gidersem, sende kalır. LeBaron'un almasının bir faydası yok."

Ateşin kıvılcımını ve patlamasını dinledik.

"Baban bana bir kutu mu yapacak?" diye sordu.

"Senden önce ölmüş olacak Celeste."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki tekrar uykuya daldığını sandım.

"Keşke mezar için bir doğum günü bilseydim."

"O eve gidip orada tuttuğu büyük deftere bakmayı ve doğum gününün ne olduğunu öğrenmeyi düşünüyorum."

Celeste gülümsemeye çalıştı. "Yapar mıydın?"

"Neden olmasın? Anahtarı aldım. Anne-May uyuyor."

Celeste bir iki saniye düşündü. "Çok minnettar olurum."

"Sen burada bekle. Biraz zaman alabilir."

Kulübeden çıktım ve yolda bir parça yürüdüm ve durup gökyüzüne fırlatılmış yıldızlara baktım ve İsa'dan, adını yazmak dışında yanlış bir şey yapmamış olan tek arkadaşımı korumasını istedim.

Dışarıda epey bir zaman geçirdikten sonra kulübeye geri döndüm ve onun yanına, yatağın üzerine oturdum. "Haberler iyi Celeste. Buna inanmayacaksın ama o kitapta doğum gününün yazılı olduğunu gördüm."

"Benim olduğuna emin misin?"

"Adının hemen yanında, gün gibi , Delly'den sonraki satırda. Ve bu June, her şeyden önce."

Biraz gülümsedi. "Tam düşündüğüm

gibi." "26 Haziran 1845, gün gibi açık."

Celeste yavaşça bana doğru yuvarlandı. "Mutlu

günler." "Sen de benim gibi on altı yaşındasın."

"Çok üşüyorum, Jemma."

Yorganı geri çektim ve annemle her zaman yaptığımız gibi yanına uzandım, kendimi ona nazik ve sıcak bir şekilde bastırdım ve ikimiz, en iyi arkadaşım ve ben uykuya daldık.

-

CELESTE'Yİ Tatlı Clementine'in yanına gömdük, annem, Sally ve ben o kadar çok ağladık ki tüm gözyaşlarımızı tükettik. Gece onu yeterince sıcak tutmaya çalışmışım ama sabah olduğunda üşümüştü ve Sally ile annem onu yataktan kaldırıp bir battaniyeye sardılar. Babam eve geldiğinde, gözyaşları yüzünü ıslatırken onun kutusunu yapmaya başladı. Ona tahtadan güzel bir haç da yaptı ve üzerine Haziran ayındaki doğum gününü yazıp başına koydu, sonra İncil'den bazı sözler söyledi ve biz de orada durup kiliseden bildiğimiz tüm şarkıları söyledik.

Sally Smith gözlerini silerek durdu ve mezara baktı. "Onunla birlikte cennete götürmek için çarmihına ne bırakacağız? En iyi neyi yapardı?"

Cebimden babamın kalemini çıkardım ve taşın üzerine koydum. "Yeni olmasına rağmen iyi bir yazardı."

Annem oraya küçük bir hasır sepet koydu. "Güzel de bir sepet çilek topladı."

Orada uzun süre oyalandım, arkadaşımı toprağın altında bırakmak zor geliyordu, ruhu için dua etmenin bir faydası olup olmadığını merak ediyordum. Celeste'in ölümüne neden olan şey benim aptalca davranışlarım olsa da, ona adını yazmayı öğretmiş olsam da, bana öyle geliyordu ki Tanrı bizden iyi olan her şeyi almaya kararlıydı. Küçük Toby. Clementine ve Celeste. Geriye sadece Delly, Charl ve ailesi, annem, babam, Sally ve Patience kalmıştı.

Anneme ve Sally'ye LeBaron'un ölmeden önce Celeste'e ne yaptığını anlattığımda, annem her zamankinden daha çok yıkıldı.

Sally kolunu benimkine doladı. "LeBaron şeytanın ta kendisi, kızışmış bir domuzdan farkı yok. Ve İsa'ya dua ediyorum ki biz bu terk edilmiş yerden ayrılmadan önce seni yalnız yakalamasın."

Celeste'in hazin sonunu sarsmak zordu, özellikle de Anne-May ile aynı evde yaşamak zorunda kaldığımda ve onu öldüren kişi o olduğunda. Ertesi gün beni de neredeyse öldürüyordu, aynı şalter.

"Kilere git. O kıza yazmayı öğrettiğin için sana otuz veriyorum."

"Evet, hanımefendi. Ama-"

"Ters konuştuğun için otuz beşlik. İçeri gir ve elbiseni çıkar, hemen."

Kilere gittim, elbisemin düğmelerini belime kadar açtım ve ellerimi rafa dayayarak bekledim, parmaklarım Sally Smith'in raflara serdiği, kenarları kağıt dantelli, güzel kırmızı kumaşın etrafındaydı. Anne-May de acele etmedi, gelecek acıyı düşünmenin en az kırbaçlanmak kadar kötü olduğunu biliyordu.

Sonunda anahtarıyla birlikte geldi ve tüm gücüyle sırtıma vurmaya başladığında kedisi tepelere kaçtı. Celeste'i kaybetmenin acısına ek olarak her zamankinden daha fazla canımı yaktı ve nefesimi tutup durması için dua ettim.

Anne-May işine doğru eğildi. "O kalemi eline verdiğinde o kızı kendin de öldürmüş . Onun yerini doldurmak bana yüz dolara mal olacak."

Yedinci kırbaçta kan ılık ılık belime aktı ve başımı rafın kenarına yasladım, hindistan cevizi ve unu içime çektim ve bağırمامam gerektiğini bildiğim için dudağımı ısırdım. Bu sadece darbeleri arttırdı. Zihnimi Celeste hakkındaki iyi şeylere odaklamaya çalıştım. Gamzeleri ve küçük kardeşleri hakkında anlattığı hikâyeler, ama kırbaç beni geri getirmeye devam etti.

Sally, kızgın olduğunu göstermek için mutfakta tencerelere vurdu, sonra da kilere geldi

ve içeri baktım. Acıdan ve utançtan, ama en çok da Sally'nin beni o halde görmesinden duyduğum utançtan gözlerim doldu.

"Yirmide duruyorum," dedi Anne-May sonunda. Bir mutfak bezi aldı, şalterini sildi, raftan bir şişe sirke indirdi ve kileri dolduran korkunç kokusuyla açtı.

Sally başına gelecekleri biliyordu.

"Bayan Anne-May, kız yeterince acı çekmedi mi?"

"Sıradaki sen olacaksın, bana yine sataşıyorsun."

Sıçramaya hazırlandım ama sirke sırtıma çarptığında nefesim kesildi, her bir kirpik yeniden canlandı ama iki katına çıktı.

Anne-May bana sirke şişesini ve üzerinde kanımın taze olduğu bezi uzattı.

"Şimdi düğmelerini ilikle. Çok . Ben dinlenirken sen de ön salonun pencerelerini açmaya başla."

Bütün sırtım yanarken, kesiklerin acısıyla elbisemi üzerine çektim ve gözlerimden daha fazla su akmaması için başımı dik tutarak bez ve şişeyi aldım.

Ön salonun penceresine gittim ve bezin üzerindeki sirkeyi, kanı ve her şeyi silkeledim ve camlardan birini silmeye koyuldum. Çok yorulmuştum, sırtım çok sıcaktı, alnımı bir cam bölmesine, avucumu diğerine dayadım.

Kendimi oradan uzaklaştırdım, ağaçların üzerinden kuzeye, New York'a, Central Park'a, kokusunu alabileceğim kadar yeşil ve taze çimlere, sonra da içinde mühür olan müzeye, kaybolabileceğim kalabalık caddelere gönderdim. Bir dakikalığına bile olsa oradan uzaklaşmak iyi hissettirdi.

Sonra bir anda elimin camda ısındığını hissettim ve başımı kaldırdığımda annemi pencerenin diğer tarafında, verandada ayakta dururken buldum.

elini benimkine bastırđı, aramızda sadece cam vardı. Gözleri benimkiler kadar doluydu ve sadece başını salladı, "Celeste'i ben de özledim ve Bayan Anne-May'in sana yaptığı günahtı ve seni kalbimde taşıyorum ve bunu yapmak son nefesime kadar sürse bile seni buradan çıkaracağız" diyen o bakışıyla, çünkü tüm bunları bir bakışta söyleyebiliyordu.

Annem pencereden uzaklaştı ama ben elimi camın üzerinde tutmaya devam ettim. Onun tarlalara doğru gidişini izledim ve sonra kendi işime döndüm ve biraz daha dik durdum. Çünkü bundan sonra oradan uzaklaşacağımızı biliyordum.

geçen ilk fırsatta.

-

Ertesi gün, ANNE-MAY giriş katını yıkarken yanıma geldi, sırtım her zamankinden daha fazla yanıyordu. Eğildi, cebinden kırmızı bir kitap çıkardı ve "Buraya kopyalaman gereken bir mektup var" diye fısıldadı.

Kitabı aldım.

Anne-May'e zar zor bakabiliyordum, ondan çok nefret ediyordum ve yapmak istediğim son şey onun kitabına yazmaktı, ama eğer reddedersem LeBaron'un da beni dumanlayacağını düşündüm ve bunun ne yararı olacaktı? LeBaron. Tanrı nasıl böyle şeytani bir parça yaratabilir? Kimseye kötü söz söylemeyen, bu dünyada yürüyen en nazık kız olan Celeste'e bunu yapmasına nasıl izin verebilirdi? Acı gerçek şuydu ki, Tanrı'nın hiçbirimizi güvende tutacağına güvenemezdik.

Sırtımı duvara dayamamaya dikkat ederek kilerin zeminine oturup Bay Watson'ın mektubundan kelimesi kelimesine aldığım uzun bir hikâyeyi daha deftere kopyalarken gözlerimden yaşlar süzölüyordu, içerideki gün ışığı o kadar loştu ki.

Sevgili Anne-May,

*Hâlâ Annapolis'te demiryolu muhafızlığı
görevinde olan askerler arasında, bir süre sonra*

Yakında Winchester, Virginia'ya yürüyeceğim. Her ne kadar canlıların büyümesini sağlamakla övünsem de, söylenenlere göre komutanım bir şeyleri nasıl havaya uçuracağımı bildiğime güveniyor ve ne pahasına olursa olsun savunulması gereken bir köprünün tek yetkisini bana verdi ve isyancıları uzun yoldan gitmeye zorladı....

Sırtımdaki ateş aklımı mektuplarda tutmamı zorlaştırdı ve onları düzgün bir şekle sokmak için elimden geldiğince yavaş yazdım ve Celeste'i, ona yazmayı öğreten ve onu öldüren kişinin, tek gerçek dostumun nasıl ben olduğumu düşünerek kendimi iğneledim.

-

O öğleden sonra ANNE-MAY beni kitabı Jubal Smalls'a teslim etmem için Hollywood'a gönderdi. Ekim ayına göre hava çok sıcaktı ve yürürken ter sırtımdan aşağı akıyor, Sally Smith'in bana yaptığı lapaya rağmen kirpik izlerini acıtiyordu. Mister Watson ve Harry'nin gitmesiyle tüm gün endişelendim. Babamın bıçakları saklaması hakkında. Doğacak bebek hakkında. O örümcekli çınar ağacıyla ilgili rüyalar görüyordum, o kitapla casusluk yaptığım için asılmıştım.

Süslü bir erkek paltosu ve vitrininde birkaç av tüfeği olan Smalls ve Oğulları'nın verandasına vardığımda kavrulmuştum. Üç Smalls çocuğu, adlarının tam tersi, domuz yavruları kadar şişman ve pembe, verandanın basamaklarında oturmuş vals yapıyorlardı. Neredeyse benim kadar uzun olanı ben geçerken yoluma tükürdü.

"Lanet zenciler. Sokakta yanlarından geçerken üstlerine nezaket göstermeyi bile bilmiyorlar."

"Reverans yap,"

dedim. "Ne

diyorsun?" "Kelime

reverans."

Bay Smalls'un ev hanımı Doreen, yanında dört küçük çocuğundan ikisi olduğu halde kapının önüne geldi. Bay Smalls kölelerini çok çalıştırırdı ve küçüklerin bile yapacak işleri vardı.

"Ders için içeri girme zamanı," diye seslendi Smalls çocuklarına.

Ayağa kalktılar ve her biri yüzüme toz attı ve kapıdan içeri doluştular.

Doreen verandaya çıktı ve bana gülümsedi. "Efendi Smalls'u görmeye mi geldiniz?"

Annemin arkadaşıydı, bu yüzden onunla konuşabileceğimi biliyordum. Başımı salladım.

"Beni Bayan Anne-May gönderdi."

Bir adım daha yaklaştı ve alçak sesle konuştu. "Ona karşı dikkatli ol, duydun mu? Limonatayı ne kadar sevdiğini de biliyorum. Terrence'a biraz gönderirim."

O içeri girdiğinde, Doreen'in en sevdiğim oğlu elinde bir bardakla dışarı çıktı, soğuk görünüyordu, bardağın üzerinde ter gibi küçük damlalar vardı. Terrence benden birkaç yaş küçüktü ve yaşlılarından zeki, tatlı bir çocuktü.

Fincanı bana uzattı. "Senin için, Jemma. Tam sevdiğin gibi."

Hiç bu kadar mükemmel, sarı limonata görmemişsinizdir. Sadece bakarken bile ağzım sulandı.

"Kendim yaptım. Anneme yeni yaptığım limon sıkacağı ile çekirdeklerini nasıl öğrettim."

"Sen benim favorimsin, Terrence."

Bana utangaç bir gülümseme gönderdi ve bir elinin arkasından fısıldadı. "Çünkü sana şeker kutusundan meyan kökü kırbaçları veriyorum."

Tam limonatayı içmek üzereydim ki Bay Smalls kapıdan çıktı ve Terrence'ı kovdu.

"Sen Jemma mısın?" diye sordu.

Bana doğru geldi ve elimden limonatayı aldı.

"Teşekkür ," dedi.

Mükemmel limonatamı uzun bir yudumda içerken dişlerimi sıktım.

Boş bardağı verandanın basamağına koydu. "İçeri gelmek ister "

"Hayır, suh."

"Enfiye mi

kullanıyorsun?"

Başımı salladım.

Çoğu kişi Bay Smalls'un yakışıklı bir adam olduğunu, konuşma tarzının yumuşak ve Güneyli olduğunu söylerdi. Ama ona bakmak bile tüylerimi ürpertiyordu. Onun bu hali bana bir keresinde gördüğüm bir yılanı hatırlattı; bir tavşan yavrusunu yakalamış, onu sarmalları arasında sıkıca kavıyor ve çenesini açıp zavallı şeyi bütün olarak yutmadan önce başını güzelce ve yavaşça yalıyordu.

. "O kitabı benim için mi aldın?"

Gözlerinin içine bakmamaya dikkat ederek ona uzattım.

Tek eliyle tuttu. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona cevap vermedim.

"Anne-May sana iyi geldi mi, Jemma?"

Hangi köle dürüst fikirler ileri sürecektik kadar aptal olabilir?

Ayağımla toprağı tekmeledim ve sonra başımı salladım. "Evet, suh."

"*Sadık* kelimesini biliyor musun,

Jemma?" Başımı salladım.

"Bir insanın sadakati olmadığında kötü şeyler olur. Anladın mı? Arkadaşının başına gelenler gibi. Çok mücadele ettiğini duydum."

Geri çekildim. Bu kadar şeyi nereden biliyordu?

Yaklaştı. "Senin için bir sırrım var."

Yerimde durdum.

"LeBaron Caruthers'ı tanıyor

musun?" Başımı salladım.

"Senin iyi biri olduğunu düşünüyor."

Beni dinleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için etrafıma bakındım.

Kurbağa çömelişi şeklinde çömeldi. "Ona bir mülk kiraladım. Yaşlı Bay Burns'ün Ambrosia yolu üzerindeki çiftliğinin birkaç dönümünü yeni satın aldım. Kendisine yeni küçük bir ev yapmak için kullandığı keresteleri ona sattım. Çok güzel ve özel."

Eve doğru yürümeye başladım. "O yüzden çeneni kapalı tut, duydun mu?" diye seslendi.

Ben. "Yoksa onun için biraz daha kolay hale getireceğim güzel bir genç kız var."

Yürürken arkama hızlıca bir göz attım ve orada durup beni izledi, yüzünde kocaman yılan gibi bir gülümseme vardı.

"Çünkü sadakati olmayan kızlar oraya gider, Jemma."

BÖLÜM

12

Georgy

WASHINGTON, D.C.

ARALIK 1861

EERKEN BİR SABAH Ebbitt Evi'nin kapısını açtığımda Bay Olmsted'in yanında yardımcısı Bay Knapp'ı buldum; daha sonra filo sorumlusu olarak görev yaptığını öğrendiğimiz mütevazı bir adamdı.

"İyi günler hanımlar. Acelemi bağışlayın, çünkü çok az zamanım var, ancak her birinize *Wilson Small* hastane gemisinde hizmet vermek üzere şirketimizde bir pozisyon teklif etmek istiyorum."

Eliza ve ben sadece birbirimize bakmaya cesaret edebildik.

"Evet, Bay Olmsted," dedim. "Hizmet etmekten büyük onur duyarız."

"Yani New York'a kadar gemilerle mi seyahat edeceğiz?" Eliza sordu.

"Hayır, yaralılarınızı kuzeye giden nakliye gemilerine aktaracak ve ana geminiz *Daniel Webster No. 1* ile burada kalacaksınız."

Cebimden küçük defterimi ve kalemimi çıkardım. "Gemideki görevlerimiz?"

"Şimdilik sadece *Wilson Small'u* Noel iznine kadar kullanıma hazırlayacaksınız. Kileri stoklayacak, çarşafları hazırlayacak ve hasta yataklarını yapacaksınız. Noel'den sonra döndüğünüzde ameliyatlara yardımcı olacak, şaraplar, alkollü içkiler ve diğer pahalı eşyalar için kilitli depolar tasarlayacak ve

Burayı iyi koruyun, kendinizi hasta konforuna adayın ve genel olarak kendinizi Dr. Robert Ware ve diğer doktorların hizmetine sunun. Koşullar şık ya da ferah değil."

Listeyi kopyaladım. "Anlaşıldı, efendim."

"Ve bu pozisyonlar ciddi riskler barındırıyor. Gazetelerde savaş hakkında bir şeyler okumak başka, kendini fırtınanın ortasına atmak başka bir şeydir."

Eliza'nın soğuk elini tuttum. "Peki ne zaman rapor vermeliyiz Bay Olmsted?"

Bay Knapp'a baktı.

"Hemen mi?"

"Elbette," dedim.

Bay Olmsted ve Bay Knapp ayrıldıktan sonra halı çantalarımızı kaptık ve eşyalarımızı sağa sola savurduk, iç çamaşırlarımız elbiseler ve ambalajlarla karıştı. Şık bir depolama için zaman yoktu. Fırtınanın gözüne doğru yelken açıyorduk.

-

Gemimizle buluşmak üzere Eliza ve ben, kaptanı bizi götürmeyi kabul eden *Wissahickon* römorkörüne bindik. Güvertede durduk, soğuk rüzgar yüzümüze vuruyordu ve Potomac'tan aşağıya, nehrin kıyıları boyunca uzanan tütün plantasyonlarının uçsuz bucaksız tarlalarının yanından geçtik, Aralık soğukunda bile tarlalarında eğilmiş köle lejyonları, sona erdirmek için savaştığımız şeyin canlı bir hatırlatıcısıydı.

Güvertenin altında her şey yeterince huzurlu görünüyordu; özenle yapılmış yataklar, bakımlı bir koğuşun sesleri, mezar fısıltıları ve birkaç inilti. Ama geldiğini hissedebiliyordum.

Bu barış uzun sürmeyecekti.

-

O NOEL AKŞAMI savaşta bir durgunluk oldu ve Eliza ile ben geçici olarak Ebbitt Evi'nin birinci katındaki küçük salonumuza döndük. Köşelere çeşitli yerlerden topladığımız bol miktarda hastane malzemesini yığdık ve Sağlık Komisyonu mağazalarından aldığım bir kamp ocağı, otelin çöp kutusunun yanında duran eski bir ekmek kızartma makinesi, çay ve kahve fincanlarıyla Paris'teki Htel de Vendme'a rakip olacak bir mutfak kurduk.

Moritz'in Baltimore'daki arkadaşlarını ziyarette gitmesi ve Joe'nun Virginia'daki Franklin Kampı'nda askeri görevde olması ve bizi ziyaret edememesi nedeniyle, sabah elbiselerimiz ve sargılarımızla kaldık ve kendi Noel yemeğimizi yaptık. Joe'nun bu kadar yakınımızda olması ve ziyaret edememek zordu. Ama birbirimize sahiptik ve derme çatma yemek masamızın yanında diz ktk, iki tahta sandık birleşmişti, ikisinin de üzerinde keten bir örtü vardı. Eliza ve ben, annemin odun talaşıyla paketlenmiş olarak gönderdiği ikramları büyük bir dikkatle atık: mumlu kâğıda sarılmış hurmalı ekmek, üzerinde pembeleştirilmiş patiska bir parçayla süslenmiş küçük bir marmelat kabı ve çuval bezinden bir paket kahve.

Birbirimize bir kavanoz Porto şarabı ile kadeh kaldırdık. "İşte hastane gemilerini yapmış olmanın şerefine."

Eliza bir kutu sardalya çıkardı. "Bu bir ziyafet. Bizim için çok fazla, Georgy."

"Biraz Noel neşesini hak etmiyor muyuz?"

Kapı çalındı ve Eliza aceleyle kapıya yöneldi. "Eğer elinde başka bir paket olan resepsiyon grevlisiyse-"

Kapıyı açtığında kocası Joe'nun orada durduğunu gördü. Ona doğru koşarak hararetle sarıldı ve sonra ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Oh, Joe. geldin."

Hiç kimse Joseph Howland'a asil bir adamın huzurunda olduğunu hissetmeden yaklaşamazdı.

Her Woolsey, Eliza'yla böylesine iyi bir çift oldukları için gurur duyuyordu.

Fiziksel olarak güçlü ya da geniş değildi ve bu nedenle askerlik işine uygun değildi. Ancak en iyi ustaların yanında aldığı erken eğitim bünyesini güçlendirmiş ve büyük bir zekâ geliştirmişti. Bal sarısı saçları, berrak mavi gözleri ve sıcak yakışıklılığı onu herkesin sevdiği ve New York'un on altıncı bölgesinin idolü haline getirmişti.

"Günlerdir biliyordum ama sürpriz yapmak istedim." Eliza'ya ketene sarılı bir bohça sundu, zencefil kokusu odaya yayılıyordu. "Çok üzgünüm ama hediye getirmediğim, sadece at keki getirdim. Bir İskenderiye kurumu."

Eliza çarşafı açtığında, kulakları çok belirgin, zıplayan iki atın düz, kaba biçiminde kesilmiş zencefilli çöreklerle karşılaştı. "Ah, Joe. Annemin onlarla ilgili harika çocukluk anıları var."

Joe odaya girdi. "Ve tabii ki On Altıncı ve Eski Scott'un adamlarının iyi dileklerini ve coşkusunu da getirdim."

"Bütün bu yolu onunla mı geldin?" Eliza sordu. "Sanırım o atı bizden daha çok seviyorsun."

Joe'nun yanına koştum ve şapkasını aldım. "Kendine en güzel hediyeyi getirdin ve ziyafete tam zamanında yetiştin. Kahve mi, Porto şarabı mı?"

"Kahve lütfen." Joe küçük masamızın yanında bizimle birlikte diz çöktü. "Daha şık bir akşam yemeği sunamadığım için çok üzgünüm."

Eliza, Tioronda'dan getirttiği porselen çay fincanlarından birini Joe'nun önüne koydu ve içine kahve doldurdu.

"Aslında tam da istediğimiz gibi oldu, değil mi Georgy? Annem bize bir Noel ziyafeti gönderdi."

"Kötü kahve ve çekirdeklerden uzak kaldığım için mutluyum" dedi.

"Gerçi bu İtalya'daki Noelimizden oldukça farklı," dedi Eliza. "Ne güzel bir yolculuktu, değil mi?"

Hepimiz sessizleştik ve annemin arkadaşlarıyla Malabaila di Canale malikanesinde bir gece geç saatlerde yediğimiz tatil yemeğini, Alp Dağları'nı fon olarak kullandığımızı, sofralarımızın horoz ve morina balığı dolması, mayalı panettone ve eski mahzenlerden gelen sonsuz Barolo ile dolup taşığını hayal ettik. Ve sonra, sanki bir işaretmiş gibi kar yağarken, Joe Eliza'ya evlenme teklif etmiş, ben de gizlilik yemini ederek bahçeden izlemiştim.

Joe'ya bir tabak hurmalı ekmek ikram ettim. "Savaşla ilgili olarak bizi nelerin beklediğini söyleyebilir misiniz?"

"Gizli emirlerim var Georgy, elimden gelse sana söylemezdim. Bunu yakında hastane gemilerinde öğreneceksin."

"Winthrop kardeşler tüm askeri geçişlerini yazdılar."

"Eve gönderilen mektup farklıdır, Eliza, sevilen birinin ellerinde güvende olmak."

"General McClellan'ın sizi Virginia'da, nehir kıyısında kampta tutmak için bir nedeni var," dedim.

Joe bir elini uzattı. "Tereyağını uzatır mısın lütfen?"

"Franklin Kampı beklemek için mükemmel bir yer, Richmond'a saldırmaya hazırlanıyor. Konfederasyon başkentini ele geçirmekten daha iyi bir darbe olabilir mi? Orayı ele geçirirseniz savaş biter."

Joe gülümsedi. "Sen McClellan'dan daha iyi bir general olurdun, Georgy."

Eliza ayağa kalktı ve biraz daha porto aldı. "Bay Olmsted de esasen aynı şeyi söyledi. Alıntı yapıyorum, 'Georgy, emir üzerine deniz filosunun kontrolünü ele al, onları silahlandırır ve tedarik eder ve denizcilerini düşmana karşı tanıdığım herhangi bir karacıdan daha iyi yönetirdi. '"

"Coğrafya hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim," dedim. "Eğer general olmak üzereysen."

"İşte, özetle böyle." Joe elini ters çevirdi. "Yarımadayı büyük, yeşil bir eldiven gibi düşünürseniz, tepesi aşağıya bakar, etrafı sularla çevrilidir, başkentleri Richmond da batıda ona bitişiktir... Generalimiz McClellan birliklerini Richmond'a saldırmak için her iki taraftaki nehirlerden geçirmeye karar verirse ve bu sefer zayıat *verirse*, Sağlık Komisyonu gemileri yaralıları denize taşıyacak, Kuzey hastanelerine götürecek ve sonra geri dönecekti. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu ve Olmsted'in sizi gemilere bindirmek konusunda neden isteksiz olduğunu anlayabilirsiniz."

Eliza Joe'ya bir peçete uzattı. "On altıncı alay bizim alayımızmış gibi hissediyoruz, Joe. Yakın olmak ve yaralılarınıza yardım etmek istiyoruz."

"Siz ikiniz o gemilerde neler olacağını bilmiyorsunuz. Kızamık ve sıtmayla uğraştınız. Önemli işler ama nakliye hastanesi gibisi yok. New York'a sağ salım dönmenizi tercih ederdim ama Bay Olmsted'in sizi koruyacağına inanmak zorundayım. Bu arada size anlatabileceğim kadarını anlatacağım."

"Bizi oyalama Joe," dedim.

"Zavallı Frank Bacon'a yaptığınız gibi mi? O sana iltifatlar ve hediyeler yağıdırıyor ama sen onun şakalarına bile nadiren gülümsüyorsun."

"Uyumlu olduğumuzdan emin değilim."

Joe arkasına yaslandı. "Şey, ülkemize ölümcül bir savaşta hizmet ediyor ve yarın Washington'a geliyor ve sizi ziyaret etmeyi planlıyor. Noel'de ABD Ordusu'nun böylesine sadık bir hizmetkârına karşı nazik olabilirsin."

"Elbette ona nazik davranacağım Joe. O çok sevdiğim bir arkadaşım."

Eliza bana çay doldurdu, buhar alnındaki saçları kıvırıyordu. "Bu kez kendini diz çökmüş bulabilir Georgy."

"Umarım öyle olmaz. Evlilik çok daraltıcı. Ayrıca Frank beni pek eşit görmüyor. Bazen benim üzerimden konuşuyor."

"O zaman onu serbest bırak Georgy," dedi Joe. "O seni çok seviyor ve sadık bir dost. Onun hafife alındığını görmek bana acı veriyor."

-

FRANK BACON GELDİĞİNDE, bize Noel günü kaçak kölelerin korunmak için geldikleri F Caddesi'ndeki asker kışlasında sözde kaçakları ziyaret etmek istediğini söyledi. Bölgeyi tıbbi bir sıfatla ziyaret etmiş ve bakım ve konfor ihtiyacını anlatmıştı.

Eliza ve ben, Abby ve annemin bizim için gönderdiği, içi yumuşak örtüler, taze mendiller, mumlu kâğıda sarılmış nane şekerleri ve Carry'nin yaptığı mavi çizgili küçük yastıklarla dolu kâğıt kutuyu çok sevmiştik. İyi talihimizi orada yaşayanlarla paylaşmak tatilin ruhuna uygun görünüyordu.

Frank ve ben Noel sabahı kiliseden sonra Ebbitt House'dan çok uzak olmayan alçak gri barakalara vardık. İçeri girdiğimizde çoğunlukla kadın ve çocukların ve birkaç yaşlı erkeğin karyolalarında oturduğunu ya da ateşin başında toplandığını gördük; Frank ve ben de etrafta dolaşp tıbbi bakım sağlıyorduk. Bu kadar uzaktan gelmiş, bu kadar sabırlı ve umut dolu bu grubu incelemek ve Başkan Lincoln'ün onları kendi başlarına tehlikeli bir savaşa korumasız bir şekilde göndererek onlara büyük bir kötülük yapıp yapmadığını merak etmemek zordu.

Diz çökmüş bir çocuğun ayağını saran Frank'e yaklaştım.

"Georgy, iğnen var mı?"

Cebimden bir çengelli iğne çıkardım ve ona uzattım. "Düşünüyordum da Frank. Şikâyetlerini iyileştirebiliriz ama ilerideki hayatları ne olacak?"

Buradaki anneler çocuklarıyla birlikte - her gün nasıl geçinecekler?"

"Bana iyot getir, Georgy."

Şişeyi ona uzattım. "Sorumu duydun mu Frank? Hemşireliğin temellerini yardımcı olsak nasıl olur?"

"Hükümet onlara göz kulak oluyor."

"Benim özgürlük anlayışım bu değil."

"Bu kadınların çoğu okuyamıyor." "Bu düzeltilebilir. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Kafasını kaldırmadan bana bir leğen uzattı. "Şunu tutar mısın?"

Esmer, genç bir adam yanımıza yaklaştı, her gerçek beyefendinin yapacağı gibi gri kamgarn yün frak ve şal kravat giymişti. "Bana Nathan derler. Yardım edebileceğimi düşündüm."

Frank tüm dikkatini adama çevirdi ve elini uzattı. "Nasılsın, Nathan. Yardımın işimize yarayabilir."

Nathan'ın güzel, koyu kirpikli, canlı yeşil-mavi, kızgın bir deniz rengindeki gözlerine bakmamak için kendimi zor tuttum.

"St. Mary's County'de bir doktorla birlikte yaşıyordum. O öldükten sonra özgürlüğüme kavuştum ve buraya bu gruba doktorluk yapmaya geldim çünkü buna çok ihtiyaçları var."

Frank gülümsedi. "Ne kadar takdire şayan bir , Nathan."

Nathan çocuğun önünde diz çöktü ve Frank ona dönerek, "Bu çocuğun ayağında iltihap var," dedi.

"İyot mu?"

"Evet. Ama gönderdikleri bandajlar-"

"Çok geniş, efendim, bu doğru. İyot sürerseniz onları keseceğim."

İkisi sessizlik içinde çalıştılar.

"Affedersiniz Doktor," dedi Nathan. "Tıbbi çantanızın etiketinde 'Nanterre, Fransa' yazıyor. Oraya hiç gittiniz mi? Maryland'de yanında çalıştığım doktor bana tıbbi açıdan büyük ilerlemeler kaydettiklerini söylemişti."

"Evet, gittim ve bu savaş biter bitmez dönmeye niyetliyim. Fransızlar bizden yıllar önde."

Frank ve Nathan odayı dolaştılar, orada burada durup şikâyetler hakkında bilgi aldılar; ben de onları takip ettim, istekleri üzerine sargı bezi ve leğen getirdim. Çürük dişiyle gelen bir adamın yanına vardık, ağrısı yüzünden okunuyordu.

Frank adamın açık ağzına bir dil basacağı bastırdı. "Bunu çektirmelisin."

"Belki de toz şap deneyebilir?" Ben sordum.

Nathan eğildi ve gözlerini kısarak adamın ağzına baktı. "Çürüme oldukça derin."

Hastaya yaklaştım. "Dr. Blackwell'in talimatına göre şap sadece ağrıyı kalmayacak, aynı zamanda daha fazla çürümeyi de önleyecek. Kısa vadede düşünülmesi gereken iyi bir eylem olabilir."

Frank bana cevap vermeden yoluna devam etti ve bir sonraki hastayı incelemek üzere eğilerek Nathan'la görüştü.

İki saat süren bandajlama, neşterleme ve kaynattığım sığır eti çayını reçete ettikten sonra, uyumak için yerleşen grubu ayakta durup inceledik.

"Ücretli bir pozisyona ne dersin, Nathan?" Frank sordu. "İşimde bana yardımcı olmak mı?"

"Bundan çok memnun olurum efendim."

"Zaman zaman tehlikeli olabiliyor. Kendimi sık sık ateş hattında buluyorum."

"Anlaşıldı, efendim."

"Çadırımda eşit ayrıcalıklarla uyuyacaksın ve ihtiyaç duyduğun her an çıkabilirsin."

"Doğru, efendim."

"Yakında Fort Monroe'ya gidiyorum. Bu arada size buradaki işlerinizi üstlenecek bir doktor bulacağız. Tatmin edici mi?"

"Çok, efendim."

Frank Nathan'a elini uzattı. "Amerikan Ordusu'na hoş geldin, Nathan."

Çocuklar başları annelerinin kucağında uyurken, biz ayağa kalktık ve orada bulunan herkesle birlikte sesimizi yükselttik, sessiz ve nazik "Go Tell It on the Mountain" şarkımız odayı doldurdu.

-

YENİ YIL GÜNÜ, Frank Bacon'ın Fort Monroe'ya rapor vermek için geri dönmesinden ÖNCE, benimle Ebbitt House'a kadar yürüdü. ve her zamankinden daha da sert bir tavır geliştirdi, ben de boş havayı doldurdum.

"Nathan'ın size katılmayı kabul etmesi ne kadar güzel."

"Bu bir nimet olacak. Dışarıda her gün az adamım var. Bana ve Nathan'a katılmayı düşünür müsün? ABD Ordusu'nun çadırı Ebbitt House değil ama bizim de küçük konforlarımız var."

"Bu iyi bir teklif Frank Bacon, ama her şeyden önce bir hastane gemisinde yeni bir görevim var. İkincisi, sanırım Washington bunun uygunsuzluğu karşısında dehşete düşerdi. Katı sosyal yasalara göre burada refakatsiz dolaşmamamız gerekir."

"Bu uygunsuzluğu çözmenin bir yolu var."

"Frank-"

"Sanırım sizinle ne hakkında konuşmak istediğime dair bir fikriniz vardır."

"Yine mi Frank?"

"Bu kez annen ve Edward Amcanla konuşma cüretini gösterdim. Bu fikre en içten iyi dileklerini sundular. Annem bunu duyunca hemen kasasına koştu ve annesinin yüzüğünü bana taktı." Ceketinin cebini yokladı.

"Yakut değil."

"Onlar da benim gibi hissediyorlar, Georgy. Sana daha önce de söylediğim gibi, seni küçüklüğümüzden beri seviyorum. Annem New Haven'da bir evliliği ve evimizde bir resepsiyonu destekleyeceğini ima etti. Umarım bana karşı duyguların değişmiştir. Eğer değişmediyse, bu konuyu bir daha açmayacağıma söz veriyorum."

"Hep Brevoort Place'de evlenmeyi hayal etmişimdir."

"Babam törenin kendi kilisesinde yapılmasını tercih ederdi."

Otele varmak üzereyken durdum ve döndüm. "Frank, sana çok değer verdiğimi biliyorsun ama eşit bir ortaklık istiyorum."

"Seni birçok açıdan kendime denk görüyorum."

"Ama bunu göstermiyorsun. Ben Brevoort Place diyorum, sen New Haven diyerek beni geçersiz kılıyorsun. Daha geçen hafta kadınlara hemşirelik eğitimi verilmesi konusundaki fikrimi görmezden geldiniz."

Bu fikri elinin tersiyle itti. "Böyle küçük şeyler."

"Çürük dişle ilgili fikrimi de göz ardı ettiniz. Sen ve Nathan, benim deneyimimi ya da fikrimi dikkate almadan kendi aranızda bir hareket tarzı seçtiniz."

"Ama biz tıbbi biliyoruz, Georgy."

"Peki ya ben? Elizabeth Blackwell bana tıpta gerçek bir ortak olmayı öğretti. Nathan'a olduğu gibi bana da danışılmamalı mı? Annemle babamınki gibi bir ilişki istiyorum. Onlar birbirlerine her konuda danışmanlık yaparlardı."

"Çoğu şeyde erkekler liderlik etmelidir."

"Her gün k   lmektense hiç evlenmemeyi tercih ederim."

"Yani seni küçültüyor muyum?"

"Anlamıyorsunuz. Tuhaf bir çıkmazın içindeyim. Annem iyi bir eğitim almamı sağladı ama bu eğitimi hayırseverlik ve  ocuk yetiştirme dışında kullanabilece im resmi bir şey olmadığı için dışarı çıkıp iyi yapabilece im bir şey bulmalıyım. bunu hemşirelikte buldum."

" ocuk sahibi olmak için kadınca bir arzu duyduğunuz kesin."

"Bilmiyorum, Frank. Keşke Mary gibi olsaydım, kocasına sadakatle ba lı bir hayat ya asaydım, her yıl doğum yapsaydım, ama serseri hayatımdan ho lanmaya ba ladım. Belki de evlilik için doğru kişi de ilimdir."

"Yani evlenmeden kalmayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Savaş bittikten sonra özgürce seyahat etmek için farklı bir hayat yaşamak istiyorum. Uzak yerler görmek istiyorum. Peru ve Afrika - kadın hemşireler için hastalara nasıl bakmaları gerektiğini   renebilecekleri bir okul açmak - kendi kariyerimin heyecanını yaşamak, uygun g rd  m şeyleri yapmak."

"Belki de babanızın ölümünün açtığı yarayı dindirmek için heyecan arıyorsunuz."

"Ne kadar saçma bir düşünce."

"Görmüyor musunuz? Bu basit bir kaçınma. Bunu askerleri tedavi ederken gördüm. Bir insan sorunlarıyla y zle mezse, ruhu g d kle ir. Sen ağlama, Georgy."

Frank elime ve ben onu çektim. "Ben de senin için aynı  eyi söyleyebilirim, Frank."

"Ko u unuzdaki yaralılarla hiç yakınla tınız mı? Eliza yemek hazırlamayı ve depoyu düzenlemeyi adamlarla en basit temasa tercih etti inizi söylüyor."

Ellerimi belimde kavuşturdum. "Yani kız kardeşimle emeği bölüşmeyi tercih ettiğimiz için zihinsel olarak dengesiz miyim?"

"Babanızın ölüm haberini aldıktan sonra anneniz o sahilden çıkaramadı. Yedi yaş, böylesine korkunç bir çile çekmek için çok küçük bir yaştı. Görmelisin-"

"Hayatımdaki bu sıkıntılı sorunlarla kendimi sana layık görmediğimi ilan ediyorum. Zaten eşit bir ortaklık kurabilecek kapasitede değilsin."

Frank elimi tutmaya çalıştı. "Georgy, lütfen."

Kendimi geri çektim. "Bu konuşma, açık sözlülüğümü bağışlayın ama size karşı hiçbir zaman aşk duygusu besleyemeyeceğim fikrini zihnimde sabitledi."

Frank yüzümü inceledi. "İtiraf etmeliyim ki beklediğim cevap bu değildi."

"Gerçekten üzgünüm, Frank. Ama seni her zaman sevgili bir dost olarak kalbimin yakınında tutacağım."

Bir adım geri çekildi. "En azından artık biliyorum Georgy. Bir daha sormayacağım."

Frank yüzüme son bir kez baktı, şapkasını eğdi ve Fort Monroe'ya doğru yürüdü.

BÖLÜM

13

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND NOEL

1861

THE SAAT AÇIK ANNE-MAY'S YEMEK oda ŞÖMİNE Noel günü öğleyi vurdu. Sandalyesinin arkasında dururken, onun ve kız kardeşinin daha hızlı yemesi için ayak parmağıma vurmamak elimden gelen tek şeydi, böylece tepeden aşağı koşup annemi ve babamı ve eğer Tanrı yüzümüze gülerse yakında yeni bir bebek görebilecektim. Çocuk Delly'nin karnında olmaya o kadar alışmıştı ki, neredeyse patlayacakmış gibi görünüyordu.

Anne-May sabahın yarısını bana korkunç bir Noel hediyesi vererek, saçını ve kedisinin saçını taratarak ve eski, üzgün anı defterindeki her küçük şeyi bana anlatarak geçirdi.

Noel bizim için ailece bir arada olma günüydü. Anne-May bile Noel günü öğle yemeğinden sonra dinlenmemize izin vermenin bir gelenek olduğunu biliyordu. Pencereilerin dışında birkaç kar tanesi .

Anne-May ve kız kardeşi, o sabah balmumuyla cilaladığım uzun masada oturuyorlardı; Anne-May'in ekşi yüzünü o parlaklıkta görebilmesi için bazı zavallı arıların emeğinin meyvelerinden vazgeçmeleri gerekiyordu. Yemek odası dediği yer büyük bir odaydı ve kışın her zaman soğuk olurdu, her beş dakikada bir odun atmama rağmen, ama kedi Saint Joan masanın üzerine uzanmış, Anne-May'e hiç zaman ayırmadan gayet iyi görünüyordu. Sally Smith kapıya geldiğinde ve kedinin yemek yediğini gördüğünde

Anne-May'in tabağından alıp masaya uzattı ve sadece başını salladı.

Anne-May'in sandalyesinin arkasında tam da sevdiği gibi, bir asker gibi dimdik durur, yeşil elbisemin üzerine kolalı beyaz önlüğümü giyerdim. Arada sırada bana tavuğun beğenmediği kısmının olduğu bir ekmek tabağı uzatır ve sanki büyük bir ikrammış gibi davranarak onu soğukta dışarı çıkarıp yememi isterdi, ben ise kargalar için bahçeye atardım.

Oturup tabağındaki kızarmış tavuğu itip kakıyor, zavallı kız kardeşiyle para konusunda kavga ediyor ve ne kadar şeker aldıklarını daha iyi takip etmediği için ona sövüyordu. Anne-May'in para sıkıntısı çekmesi, kıymetli enfiyesine ve kedi için balıklara bu kadar çok para harcaması beni endişelendiriyordu. Bir muhabbet kuşundan daha az yiyen bir kadın için, birdenbire yiyecek dükkanlarını şahin gözüyle izlemeye, şeker ve unu kilo ve ons bazında saymaya başladığından beri bunu anlayabiliyordum. Her biri bir kadının avuç içi büyüklüğünde olan on sekiz bisküvinin ne kadar undan yapıldığını tam olarak öğrenmişti.

Sally'nin en iyi yemeklerini Noel Günü'nde ailemiz için sakladığını bilmiyordu. Yiyebileceğimiz kadar çok jöleli kül keki ve bütün yıl Anne-May'den aşırıldığı şekerden yapabileceği her türlü tatlı şeyi pişirdi. Özleyeceğimiz tek şey kız kardeşim Patience'tı, çünkü Bayan Charlene Tanrı'nın doğum gününde Ambrosia Plantasyonu'ndaki tüm kölelerini ertesi gün normal işlerine geri döndürürken, Bay Watson Noel haftasının çoğunda bütün işlerinden ve ev işlerinden izin almamızı sağlamıştı, Sally hariç, o hala akşam yemeklerini hazırlıyordu, dokuma evinde dokuma yapmak, Anne-May'in eldivenlerini örmek ve hayvanlarla ilgilenmek gibi başka şekillerde çalışmadığımızdan değil.

Saat biri vurur vurmaz, olabildiğince sakın bir şekilde mutfağa yürüdüm, önlüğümü çözdüm ve kilere astım ve neredeyse mutfakın menteşelerini yırtacaktım

O tepeden aşıya sanki şeytan peşimdeymiş gibi koşmadan önce kapıyı açtım ve bir kez bile soğuşu sevinçten hissetmedim.

Ama kapıyı açıp o barakaya adımımı attığımda, ocakta ateş yokken, Delly yatağında, kucağında bir bohça, yanında Sally Smith, asık suratlı anne ve babasıyla bir şeylerin ters gittiğini anladım.

"Ne oldu?"

Annem başka tarafa baktı.

"Gel otur, Jemma," dedi babam. "Çocuk ölü doğdu. Charl çukuru kazması için LeBaron'u getirmeye gitti."

Her parçam bir kaya gibi battı. "Hayır."

Sally elinin tersiyle gözlerini sildi. "Bir oğlan."

Delly'ye yaklaştım, yatağın üzerinde oturmuş bohçasına bakıyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı. "Ölü mü yoksa o mu öldürdü?"

Annem yanıma geldi. "Öyle söyleme, Jemma. Delly aklını kaçırmış, üzgün."

"Öyle misin?" Delly'ye sordum. "Bir damla gözyaşı göremiyorum. Yazıklar olsun sana, Noel günü kendi çocuğunu öldürdün."

Çocuğu daha yakın tuttu ve benim bakışlarımdan kaçındı. "Gece geldi. Yuvarlanmış ve onu boğmuş olmalıyım."

Bana bohçasını uzattı ve ben de onu kucağıma aldım, yorgan iyi büyüklükte bir bebeğin etrafına sarılmıştı, ellerini uyuyormuş gibi çenesinin altında kavuşturmuştu, teni Tatlı Clementine'inki gibi mavi renkteydi.

Küçük eline dokundum, soğuktu. "Çok üzgünüm, Delly."

LeBaron kapıdan içeri girdi, ısıtmak için ellerine hava üflüyor ve üşümüş gibi ayaklarını yere vuruyordu. "Nerede o bebek?"

Charl onu takip etti ve Delly'nin yanına, yatağa oturdu.

LeBaron'a döndüm, bebek kucağımdaydı. "O öldü." Bir damla gözyaşı boynuma kadar kaydı.

"Kendim göreyim."

LeBaron'un yanına gittim ve yorganı geri çektim, böylece kapıdan gelen ışıkta daha da mavi olan zavallı ölü bebeğın yüzünü görebilecekti. "Gece ölmüş."

LeBaron , iyice yakından baktı ve sonra daha dik durdu. "Onu gömmeyeceğım. Toprak . Siz kendiniz bakın."

Ellerini ceplerine soktu, döndü ve gitti ve Charl kapıya gitti ve gidişini izledi, tek ses benim ağlama sesimdi, her zamankinden daha kötü.

LeBaron yoldan biraz uzaklaşır uzaklaşmaz Charl kapıyı çarpmamaya dikkat ederek kapattı ve Sally Smith'e döndü.

"O gitti," dedi Charl.

Bir anda herkes ayağa fırladı. Ölü bir grup insanın bu kadar çabuk canlandığını hiç görmemişsinizdir.

Sally Smith çocuğı kollarımdan çekip aldı ve masanın üzerine koydu. "Acele et."

Delly ve Charl yataktan fırladılar ve annemle babamın etrafında . Sally zavallı ölü bebeğın ağzını açtı ve içine biraz kırmızı su döktü.

"Ateş bir odun at," dedi Sally.

Delly ayağa , yüzünde korkunç bir korkuyla bebeğın bakıyordu. "İşe yaramıyor, Sally."

"Artık her şey Tanrı'nın elinde." Sally çocuğı yorgana sardı ve Delly'ye verdi.

Bir dakika boyunca nefesimizi tuttuk, sonra bebeğın elini hissetti. "Sanırım ısıyor. Hisset,

Charl."

Charl çocuğun elini hissetti. "Ben de hissediyorum."

Hepimiz o bebeğin etrafında toplandık ve Tanrı'nın büyük mucizelerinden birinin gerçekleştiğini gördük; sonunda küçük bir nefes aldı ve bir kedi yavrusu gibi küçük bir ses çıkardı, cildi çoktan maviliğini kaybetmişti.

Annem elimi tuttu ve birbirimize şaşkınlık ve mutluluk birbirine karışmış bir şekilde baktık.

"Bunu İsa yaptı," dedim.

Çocuk kollarını oynattı ve küçük bir ayağı yorgandan kurtuldu.

Delly ve Charl'ın çocuğa bakışlarını izlerken annem hıçkırıklarını bastırdı. "Sally Smith yaptı. Onu geçici olarak derin bir uykuya yatırmak için belladonna kullandı ve sonra bir tonikle geri getirdi."

Sally geldi ve bir parmağını bebeğin yanağında gezdirdi. "Pirinç ülkesinde yapıldığını gördüm. Çok fazla tehlikeli olabilir ama nasıl yapılacağını bilmeniz gerekir."

"Neden bana söylemedin?" diye sordum.

Sally sırtımı okşadı. "LeBaron'u kandırmak için gerçek gözyaşları dökmen gerekiyordu."

Delly'nin ayaklarının dibinde diz çöktüm, o çocuğun üzerine kapandım. Yaptığı her küçük harekete gülümsedim ve annem aşağıya baktı, çok mutluydu. Küçük Toby'sini mi düşünüyordu?

"Adı ne?" Sally sordu.

Delly, Charl'a baktı. "Kofi'nin güzel bir isim olacağını düşündük."

Bu ses hepimizin hoşuna gitti ve babam zorlukla yutkundu ve ağlamaya hazır görünüyordu.

Sally Smith, bir çocuğun doğumu için söylediğimiz "Let Us Break Bread Together" (Ekmeğimizi Birlikte Kıralım) adlı şarkıyı, masaya vurarak hepimiz için zaman tutarak başlattı.

Sessizce, babamın rüzgarı dışarıda tutan iki güzel kapısı, ocakta güzel bir ateşle şarkı söyledik ve o mutlu, mutlu zamanın neşesini içimize .

-

NOEL HAFTASI boyunca Charl ve Delly'nin bebeğe bakmasına yardım ettim. Sabahları korna çalınmadığı için hepimiz şafaktan sonra uyuyabildik, ben üst kattaki çatı katında Sally Smith ile birlikte yatıyordum.

Kofi iyi bir bebektir, çoğu zaman sessizdi ve ona sarılması için annemin bebeklerini ve sanki harika bir şeymiş gibi bakmayı sevdiği kağıttan katlanmış bir kuş verdim ve Charl bazen onu bükülmüş bir dal ve ip parçasıyla sepetin üzerinde sallandırdı. Carter'ı ve nerede olduğunu, onu bir daha görürsem Kofi'yi de seveceğini, çünkü her zaman çocukları sevdiğini çok düşündüm. Küçüklüğümüzden beri oyuncak bebeklere anne ve baba olma oyunu oynardık, onları yataklarına yatırır ve başlarından öperdi. Ama ben Delly'nin bebekle ilgilenmesine yardım etmekle o kadar meşguldüm ki, eski neredeyse sevgililer hakkında çok fazla düşünmüyordum.

Kofi'nin sessiz tarafta olması iyi bir şeydi, çünkü hepimiz LeBaron'un geri gelip o küçük çocuğu yağmur gibi görüp cebine koyacağı korkusuyla yaşıyorduk.

Bir sabah uyandığımızda kulübemizin içine, ocağın yanına konulmuş bir kutu bulduk. Annem yanına çömelip kutuyu açana ve içinden güzel bir yün battaniye ile minicik bir örgü şapka çıkarana kadar hepimiz kutuya bakıp durduk.

Sally Smith'e baktı. "Bu bebekten bizim dışımızda kimin haberi var?"

Sally omuz silkti.

"Onu bırakan Patience'tı," dedim.

Annem ateşe baktı. "Elbette öyleydi."

-

Kofi bebek için yapacağımız cenaze töreni için küçük bir kahve çizdi ve onu yapmaya koyuldu. Sonra Charl'la birlikte demir çubuk ve kürekle Sweet Clementine ve Celeste'nin mezarlarının yanına bir çukur kazdılar; toprak gerçekten donmuş olduğu için bu uzun zaman aldı.

Yetişkinler sahte törenlerini büyük bir şov haline getirip boş bir kutuyu gömerken, ben de bebeğimle ilgilenmeye başladım. Onu babamın kendisi için yaptığı sepete koydum, ateşin yanına koydum, bebeklerinin yanına ve kağıttan kuşuna baktım ve Celeste'in onu ne kadar seveceğini ve kız kardeşim Patience'ın onu asla göremeyeceğini düşündüm.

-

O HAFTA SONU, tüm kadınlar dikiş ve dokuma çalışmak ve değerli bebeğimiz Kofi'yi sevmek için tezgah evinde toplandı. Benim görevim onu sessiz ve mutlu tutmaktı, böylece LeBaron onu duymuyordu, ne kadar iyi olursa olsun hiçbir bebek için küçük bir görev değildi.

Pa'nın Peeler'da yaptığı tüm ek binalar arasında en sevdiğim dokuma tezgahı eviydi; Peeler'ın tamamı ve Bay Watson'ın pancar çiftliği için tüm kumaşlar burada yapıldı. Anne-May'in masa örtüleri, yatak örtüleri, peçeteler, sandalye altlıkları. Tarla kıyafetleri için kumaş. Orada yorgan diktik ve annem ev dokuması ve keten yün dokudu. Anne-May'in eldivenlerini ördük ve Bay Watson'ın çoraplarını ördük.

Alçak tavanlı, içinde durulabilecek kadar büyük bir taş şöminesi olan küçük, rahat bir odaydı. Babamın yaptığı meşe masa ortada duruyordu, köşede de büyük, eski bir battaniye sandığı. Bir tarafta, onu çok sıcak yaptığı için ateşten uzakta, annem büyük eski ahşap dokuma tezgahının başına oturmuş, elleriyle mekiği ileri geri çekiyor ve ayaklarıyla pedalların üzerinde dans ederek ter döküyordu.

Anne-May'in mutfak masası için bir kumaş yapıyordu, hepimizin "sirke ve bit" diye adlandırdığımız benekli bir kumaş, ama Anne-May'in önünde değil. Annem dünyanın en iyi dokumacısıydı.

Bu parçalar, her türlü kumaşta iyi: muslin, ev dokuması, yün, aklınıza ne gelirse ve hepsi hurma suyu veya ceviz kabuğu ile doğal olarak boyanır. Bana dokuma tezgâhından arta kalan iplik uçlarını verdi ve onları kumaş artıklarıyla birlikte kullanarak çöp çiçeklerimi yaptım.

Delly ve Sally masada oturmuş projeler üzerinde çalışıyorlardı; Delly bir eliyle yaptığı yastık kılıfının kenarına papatyalar , Sally ise Bay Watson'a göndermek üzere çorap örüyordu, işaret parmağı iğnenin onca yıl komik bir şekilde vurması nedeniyle sonsuza dek eğilmişti.

İçerisi bal, sedir ağacı dumanı ve ev gibi güzel kokuyordu.

Taş ocağın kenarına bağdaş kurup oturdum, popom sıcacıktı, eve götürmek için masa örtüleri, peçeteler ve şallar katlıyordum, küçük Kofi yanımda, babamın yaptığı bataklık otu sepetindeydi. Çok sıcak olmasın diye ateşin önünü kapattım ve huysuzlanırsa serçe parmağımı ateşin yanında ısınan bir bardak bala batırıp izin verdim, böylece Delly çalışabilirdi. Sert küçük diş etlerinin parmağımda olması iyi hissettiriyordu.

Bir kadın mendilinden daha büyük olmayan ev bezini yeni değiştirmiş ve daha sonra temizlemek üzere ateşin yanına koymuştum. Mutlu bir çocuktuk, sadece acıktığında ağlardı.

"Gittikçe büyüyor, de öyle değil mi?" Delly sordu.

Doğduktan bir gün sonra Sally mutfak tartısını gizlice kulübeye getirmiş ve Kofi'yi neredeyse beş kilo olarak tartmıştık.

"Hiç bu kadar mutlusunu görmemiştim," dedi Sally, benimle bakışarak.

Onun da hepimizin düşündüğü şeyi düşündüğünü . Delly tarlaya geri döndüğünde bebeğe ne ?

"Bu sabah onu emzirdikten sonra bana gülümsedi," dedi Delly.

"O çok küçük," dedi annem. "Bu sadece rüzgar."

Delly tek eliyle bir ipliği bağladı. "On İncil üzerine yemin et, gülümsedi."

"Mantıklı," dedim. "Tek yaptığımız ona çılgın insanlar gibi sırtmak."

Sally Delly'ye baktı. "İşe geri döndüğünde ne olacak?"

Delly bir sineği kovar gibi el salladı. "Zamanı geldiğinde bununla ilgilenirsin."

Sally anneme baktı. "Onu sonsuza dek gizli tutamazsın."

Hepimiz bir süre sessiz kaldık, sadece annemin dokuma tezgahının vızıltısını duyduk.

"Herhalde Tanrı edecektir," dedi Sally.

Soğuk havanın esintisini hissettim ve LeBaron kapı aralığından içeri girerek tüm içimi buza çevirdi ve sepetteki bebeğin üzerine ev yapımı bir şal örttüm. Dışarıda, iki köpeği pencereye doğru zıplayıp mızımızlanmaya başladı.

LeBaron kapıyı kapattı ve domuz gözleriyle odayı inceledi. "Dokuma tezgahını tamir etmeye geldim."

Onu görmek bile içimi kaynatıyordu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım ve Celeste'i onun yaptığı gibi mahvedeceği düşüncesini bastırmak için dişlerimi sıktım.

Annem ona zar zor döndü, dokumaya devam etti. "Kendim tamir ettim."

LeBaron gülümsedi ve dokuma tezgâhına doğru yürüdü. "Şu haline bak, aletlerle aran ne kadar iyi, Sable." Bir parmağını kızın ensesinde gezdirdi ama Ma çalışmaya devam etti.

"Öyle," dedi Sally masadan.

Şalın altında Kofi sepetinin içinde biraz kıpırdandı. Parmağımı bala batırdım ve ona parmağımı uzattım.

berbat, ve o aldı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, LeBaron?" Annem sordu. Köpekler kapıyı tırmaladı.

LeBaron sakallı çenesini ovuşturdu. "Sanırım bir kaçağımız daha var. Pancar çiftliğinden." LeBaron battaniye sandığına doğru yürüdü ve kapağı kaldırdı. "Kimseyi gördün mü?"

Kofi'nin nefes aldığından emin olmak için şalın altına baktım.

"yok," dedi Ma.

LeBaron köpeklerinden biri gibi havayı kokladı. "Burası tuhaf kokuyor."

Toplanmış bezi kaydardım.

Annem Sally'ye doğru el salladı. "O sadece yaşlı Sally. Bilirsin işte, artık yaşlandı."

LeBaron tek gözünü kıstı. "Pis yaşlı kadın."

"Pisliği bilirsin," diye mırıldandı Sally.

"Ağzından çıkana dikkat et, Sally. Bay Watson gittiğine göre, yaşlılığında ayağın takılıp düşebilirsin."

Kofi parmağını bıraktı, öksürdü ve ben de sesi bastırmak için öksürdüm.

LeBaron geldi. "Hasta mısın?"

Kofi sepetinin içinde döndü, küçük bir ayağını kaldırıp şalı tekmeledi ve içimi bir korku kapladı. LeBaron'un da görüp görmediğini anlamak için gözlerine bakamadım.

"Sanırım Jemma grip oldu," dedi annem.

"Belki de ateşten," dedi Sally. "Hepimizde var."

LeBaron bir adım geri çekildi. "O zaman bana yaklaşma. Kolay hasta oluyorum."

Köpekler kapıyı daha sert tırmaladılar, çarparak açtılar ve salyalı ve hızlı bir şekilde içeri koştular, bir numaralı köpek

Tezgâh ve iki numara yanımdaki ocağın üzerindeki bala doğru, uzun, pembe dilini bardağa vuruyor.

Bir numaralı köpek sepete atladığında soğuk terler döktüm ve burnuyla bataklık otu örgüsünü dürttüğünde zar zor nefes aldım. Balı bitirdiğinde, iki numara da sepette ona katıldı ve şalın altını kokladı.

İki numarayı tekmeleyerek uzaklaştırdım ve bana ters ters baktı. "Köpeğime zarar mı verdin?"

LeBaron sordu.

Sepeti daha yakına çektim ve bakışlarımı ocaktan ayırmadım. "Balı yedi."

Bir numaralı köpek şalı ısırды ve sürükleyerek çıkarmaya başladı, ben de sessiz bir halat çekme savaşıyla onu sıkıca tuttum.

LeBaron bana doğru yaklaştı ve sepete baktı. "Orada ne var öyle? Bayan Anne-May'in evinden yiyecek mi çaldın?"

Tam o sırada dışarıdan bir erkek sesi geldi. "Bir koku aldık, LeBaron!"

"Geliyorum, Clem," diye seslendi LeBaron omzunun üzerinden. LeBaron kapıya doğru yürüdü. "Sadece hatırla,
Bir kaçağa yataklık etmek de, bir kaçağın kendin kaç."

Hangi ceza olduğunu söylemesine gerek yoktu. Kızgın demirle kendi özel damgası, göğse kaçak için bir R. Ambrosia'da yaşlı John-William'a yapıldığını sadece birimiz görmüştük ama LeBaron bir tane daha yapmak için can atıyor gibiydi.

"Evet efendim," dedi annem, gözleri sepetin üzerindeydi.

LeBaron iki parmağını ağzına sokup ıslık çaldı ve sonra "Gelin!" diye bağırdı ama köpekleri burunlarını sepetimin içine daha da soktular.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Hey-" diye seslendi LeBaron. Sepete doğru yürüdü, bir köpeği ensesinden tutup kapıya doğru sürükledi. İkinci köpek de onu takip etti ve hepsi dışarı yuvarlanırken içimi bir rahatlama kapladı.

Sally ayağa kalktı ve aceleyle pencereden dışarı baktı. "Atının üzerinde. Köpekler de arkada."

Annem, Delly ve Sally aceleyle sepete koştular ve ben de şalı çektiğimde Kofi'yi o sevimli bebek haliyle yumruğunu çiğnerken buldum.

Delly derin bir iç çekti ve sağlam elini göğsüne götürdü. "O iyi."

Sally kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, öyle yapacağım," dedi.

Tıpkı o bebeğin küçük yüzünde kocaman, dürüst bir gülümsemeyle ortaya çıktığı gibi.

-

Ertesi sabah kulübede erkenden uyandım ve bebeği görmek için aşağıya indim. Uyuyan annem ve babamın yanından geçtim, ateş çoktan sönmüştü ama Charl ve Delly'nin yatağı boştu, bebek Kofi'nin sepeti de ateşin yanındaydı. Yaklaştım ve yatağın Delly'nin zaman yaptığı gibi hazırlandığını gördüm ve uzun bir an kanımın donmasına neden olan bir şey gördüm, sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Yatağın üzerinde kurumuş bir ayçiçeği vardı.

BÖLÜM

14

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND NOEL

1861

CHRISTMAS SABAH JEMMA WAS İÇİNDE yatak odam Ona mutfak bezi ve sicimle sardığım hediyeıı verdiğimde kaka kavanozunu değiştiriyordu. Ateřin yanı sııcaktı ve Noel olduğu için biraz dinlenmek isteyebileceğini dűřündüm. Jemma şömine şöminesini yaprak dökmeıen yeşilliklerle süsledikten ve babamın kupasını tüm odaya yansııacak kadar parlattıktan sonra yatak odası Noel zamanı çok güzeldi. Aziz Joan yatağımda oturmuş, pençelerini saten yastığımın üzerinde gezdiriyordu.

Jemma yemek kavanozunu yere bıraktı ve hediyeıe bakarak öylece durdu. "Teşekkür , Bayan Anne-May."

"Bir embesil gibi öylece bakıp durma."

Jemma ipi çözerek bir saç fırçasını ortaya çıkardı.

Fırçayı elinden aldım ve başparmağımı kılların arasında gezdirdim. "Bu bir yaban domuzu kıl fırçası. Gördün mü? Bu siyah kıllar domuzdan geliyor. Saçları parlak tutmak için en iyisi."

"Benim tarzım saç değil."

"Bu senin saçın için değil, benimki için. Beni fırçalama işini çok daha kolaylaştıracağını dűřündüm." Fırçayı ona geri uzattım. "Ve hemen şimdi başlayabilirsin. Euphemia ile öđle yemeği yiyeceğim ve gardırobumda giyecek doğru dürüst bir řey olmadığı için elimden iyi görünmek istiyorum."

Sandalyeye oturdum ve Jemma fırçayla uzun vuruşlar yaptı, o siyah kıllar kafa derime en iyi şekilde vuruyordu.

"Oradaki çaydanlık ne için, Bayan Anne-May?" "Bu

çok önemli bir kupa. Onu benimle kazandım

Babacığım. Güvercin vurma
yarışması."

"Neden Harry'nin adı var?"

"Babam hastalandığında baba-oğul turnuvasında Harry'nin yerine atış yaptığımdan beri benim adım yazmıyor. Babam sık sık bana ve Harry'ye vurduğu güvercinleri toplatırdı, ama Harry bunu yapmayı bıraktı, babam tüfeğini her eline aldığı anda kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Ama sen ."

"Silah sesini duymaktan ve o tatlı kuşların düştüklerini görmekten ben de nefret ettim. Bir tanesinin kalbi hala atıyordu ve ellerimde ölürken bir bebek gibi ağlıyordu."

"Güvercinler nazik kuşlardır."

"Babama yakın olmak için her şeyi yapardım. Sadece kargalarmış gibi davrandım. Elime silah alır almaz bana ateş ettirdi. On yaşıma geldiğimde Harry'den çok daha iyiydim. Söylemem gerekirse babamdan da iyiydim." Yatağa doğru el salladım. "Git bana yatağın altındaki anı defterimi getir."

Jemma aceleyle yanıma geldi ve kapağında altın harflerle *Scrapbook (Karalama Defteri)* yazan büyük yeşil kitabı geri getirdi. Bir gazete haberinin yapıştırılmış olduğu sayfayı çevirdim. "Babam birlikte gazeteye çıktığımız için çok gurur duyuyordu, gerçi annem bundan nefret ediyordu tabii, iyi hanımların hayır işleri dışında gazeteye çıkmadığını düşünüyordu ama babam buna bayılıyordu."

Sayfayı *Godey's Lady's Book'tan*, eteğinin ortası güllerle süslenmiş ipek bir elbise giymiş bir modelin kesilmiş resmine çevirdim. "İlk kotilyonumda giymiştim. Annem Paris, Fransa'da yaptırmıştı. İlk sevgilim,

Chase William, bütün gece benimle dans etti." Bir parmağımı dans kartında gezdirdim, pembe bir püskül sarkıyordu, her boşluğa Chase William'ın adı yazılmıştı. "Başka bir erkeğin yaklaşmasına izin vermedi. Skandal, gerçekten."

"Neden onunla evlenmedin?"

"İzin verilmedi, nedeni bu. Babam bu evliliği kutsardı, iyi bir Louisiana çocuğuydu ama babam o sırada ölmüştü ve üvey babam Reggie, Fergus'un ailesinin daha çok parası olduğunu düşünüyordu ve annem Reggie için her şeyi yapardı. Chase William'ın kalbi tam beş dakika boyunca acıdı ve sonra gidip kuzeniyle evlendi. İkiz oğulları var, ikisi de onun tıpatıp aynısı, düşünebiliyor musunuz?"

Jemma fırçayı biraz fazla hızlı çekti ve gözlerim . "Kes şunu artık."

"Evet, hanımefendi."

Yelpazemle ona vurdum. "Git. Beni rahat bırak ve gidip Sally Smith'e Noel yemeği için yardım et. Neden beni hep geçmişle ilgili konuşturuyorsun anlamıyorum. Bir insan için iyi değil."

-

O YILBAŞINDA, postane tatil haftası için kapanmadan hemen önce kardeşim Harry'den bir mektup geldi. Arabaya dönmeden önce yırtıp açtım ve okudum:

Hiç sevgili kardeşim,

*Şükran dolu bir kalple, hala yaşayanlar diyarında,
Centreville, Virginia'da bulunduğumu bildirmek için
size birkaç satır yazmak üzere kalemimi elime
alıyorum. Katı sağlık kurallarına olan hepimizi dinç
ve zinde tutan Albay George Steuart'ın yetenekli
komutası altında durmaksızın talim yapıyoruz ve
akşam geçit töreninden önce sık sık futbol oynuyoruz.
Hiç savaş görmedik ama buradaki birçok kişi hala*

Kuzeyde Bull Run dedikleri Manassus'taki zaferlerinden dolayı büyük bir gururla doluyum ve bu moral gücünün bizi başarıya ulaştıracağını umuyorum. Tek endişem Fergus'la Birlik tarafında karşı karşıya gelme ihtimalim ama Tanrı'ya güveniyorum ki karşılaşmayacağız. Hayatım üzerine bir sigorta poliçesi satın aldım, böylece defin masraflarını karşılayacak ve ölümüm halinde yapılacak düzenlemelerin yükünden sizi kurtaracağım. Ama asker arkadaşlarımla ve Albay Steuart'ın gücü , ekteki kağıt parçasına çok az ihtiyacım olabilir. Bunu alır almaz yaz ve nasıl gittiğini bana bildir. Euphemia'ya sevgilerimi ilet ve Joseph'e Sally Smith'in pencere tırnaklarını kış yaklaşırken yeniden kaplamasını söyle.

*Bu sevgi dolu
kardeşinizden-*

Harry Wilson

Not: Bu şiire kampta rastladım ve bir kopyasını beğenebileceğinizi düşündüm.

Kampta Yağmurlu

Bir Gün Yazan:

Anonim

Neşesiz, yalnız bir akşam,

Sırılsıklam, çamurlu toprak

Yankılanmaz ayak seslerine

Nöbetçinin donuk turundan.

Tanrı'nın mavi yıldızlı bayrağı bu

gece açılmadı;

Elbette terk etmedi bu

yorgun, savaşan dünyayı.

Karanlığa bakıyorum,

Ve kalabalık hayaller gelir:

Kuzeye doğru esen gece rüzgarı,

Tüm kalbimi eve doğru taşıyor.

Sally Smith'in penceresiyle ilgili kısım hariç, muhteşem bir mektuptu ve sevgili Harry'nin sesi kafamın içindeyken en azından saat okudum.

-

NOEL AKŞAM YEMEĞİ, çocukların gittiği ve sadece Euphemia ile kedinin eşlik ettiği kasvetli bir akşamdı, Joan her zamanki gibi yemek masasına uzanmıştı. Kedi çok güzel olmasına rağmen cılızdı, büyük bir yavru kediden daha büyük değildi. Ama cüssesinin eksikliğini bana olan düşmanlığıyla telafi ediyordu, en sevdiği konserve çirozlardan kabına ne kadar koyarsam koyayım.

Savaş devam ettikçe, bir evi geçindirmek için gerekli olan her şeyin maliyeti tavan yaptı ve Fergus'un gönderdiği para uzun süre dayanmadı. En azından yaşlı Tandy Rose Teyze'nin şarap mahzeninde altı şişe iyi şeri vardı. Gözlerimi yemek odasında gezdiriyor, satılık eşyaları düşünüyordum. Belki Jubal altın aynayı alırdı. Şöminenin üzerindeki mavi Sèvres vazolardan ayrılmamın imkânı yoktu.

Jemma'ya kadehlerimize biraz daha şeri doldurmasını işaret ettim. "Biraz domuz satabiliriz."

"Fergus sadece son çare olarak dedi. Yemek için onlara ihtiyacımız var."

"Fergus'un altın iğnesi o zaman? Ya da Tandy Rose'un şamdanları."

Euphemia elindeki şeri şişesini salladı. "Ama onlar uzun zamandır bizim ailemizde-"

Çatalımı yere bıraktım. "Peki o zaman, kendimizi ve tüm bu zencileri nasıl besleyeceğimizi ve giydireceğimizi söyle. "O zaman

Tütün ne zamana kadar pazara hazır olmaz?"

"Şubat."

"En azından hızlandırabilirsin."

"Kuruması lazım Anne-May. Kötü bir yağmur yağarsa ahırın çatısı akabilir diye endişeleniyorum. Ama giysi ve yiyecek olarak fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Yemek yemen lazım. Ve bu evde çok fazla şeker tüketiyoruz."

"Yüzünüzü her fırçaladığınızda bir fincan kullanıyorsunuz, Tanrı aşkına."

"İstediğim gibi fişleri kontrol ettin mi? En son ne zaman şeker aldık? Un?"

Euphemia başını öne eğerek, "Emin değilim," dedi.

"İsa aşkına, senden burada o kadar çok şey yapmanı istemiyorum, Euphemia. Makbuzları takip etmek bu kadar zor mu?"

Euphemia'nın yanaklarına renk geldi. "Senin ve benim payıma düşen tütün işlerini yapıyorum, Sable'a fideler konusunda yardım ediyorum ve sen oraya girmediğin için Fergus'un ofisini düzenli tutuyorum. Günümün yarısını kediye cırcır böceği kutusundan uzak tutmakla geçiriyorum. Ve sanırım Fergus'un semenderlerinden birini yedi."

Azize Joan bakışlarını kaçırdı.

Euphemia devam etti. "Ve eğer okuma yazma öğrenirsen, belki makbuzların yarısını kaydetmeyi üslenebilirsin."

Sandalyemde yer değiştirdim. "Okuyabilirim. Sadece yazmada iyi değilim. Annemin bana öğretecek zamanı olmadı."

Euphemia ikinci bisküvisini yağladı. "Görünüşün için çok fazla zaman harcıyorsun ama birçok şeyde iyi olabilirsin. Fergus'la bir aile kurmayı hiç düşündünüz mü?"

"Eğer yapabilseydi yapardık. Ne demek istediğimi anladıysanız, gerçek mühimmatla ateş ettiğini düşünmeyin."

"Belki daha çok yersen ve korseni gevşetirsen. Annem diyor ki-"

"Annem hakkında sessiz olur musun? Yoksa seni eve, ona geri gönderirim, çünkü başka kimse kabul etmez."

Euphemia bıçağını inceledi. "İyi o zaman."

Bir tabağa biraz koyu et ve taşlık koydum, özel bir Noel ikramıydı ve arkamdaki Jemma'ya uzattım.

Euphemia peçetesiyle dudaklarını sildi, bu kadar uzun boylu bir kıza göre zarıftı. "Sen benim kadar iyi ateş ediyorsun, Anne-May. Benimle dışarı gelmelisin. Bu sabah bir tavşan yakaladım. Akşam yemeği için Sally'ye verdim."

"Tanrı aşkına, bizden daha iyi yiyorlar. Eminim Jubal Smalls ailesi birden fazla sıska tavuğa oturuyordur. Belki de ondan borç istemeliyim."

"Siz ve Jubal hakkında konuşulmaya başlandı, biliyorsun. Şaşılacak bir şey değil. Nadiren kiliseye gider."

Şarabımdan uzun bir yudum aldım. "Oradaki bütün zencileri sevmiyor."

"Arkada oturuyorlar, kimseyi rahatsız etmiyorlar."

"Bir erkekle arkadaş olamaz mıyım, Euphemia? Bu kasaba tamamen çok küçük."

"Evli bir kadının, karısı ve çocukları olan bir adamla ilişki kurmasının sonu iyi olmaz."

"Buraya akın edip seni arayan pek erkek göremiyorum. Dürüst olalım, ne servetin var ne de doğal güzelliğin."

Euphemia ateşe doğru baktı.

"Bu kadar acımasız olduğum için üzgünüm, PHEME. Para sorunları beni zorluyor. Güzel gözlerin var. Ve o siyah saçlarına imrendiğimi biliyorsun. Ama en azından biraz ruj sürebilirsin."

Euphemia saçlarını geriye doğru düzeltti. "Bekârlar utangaç bir oyundur. Aldatıldıklarına ikna olduklarında, çok daha fazlasını hayal edebilirler. Eğer bir erkek beni kozmetik eksikliğim yüzünden reddederse, öyle olsun. Ayrıca, güzellik faturaları ödemez."

"Elimde kalan tek para birimi bu." "Jubal'a dikkat et, kardeşim."

"Siz alet çantanızdaki aletleri kullanın, ben de benimkileri kullanacağım."

-

KARANLIKLAR tembellik edip sıkıcı Noel'lerini geçirirken, ben Euphemia'yı Smalls and Sons'daki bayanlar dikiş grubunun Noel partisi için şehre götürdüm. Gri ipeğimi, küçük beyaz kürkümü giydim ve göğsüme Fergus'un yakut gözlü martılı altın iğnesini taktım. Sonra Jemma'nın bana yaptığı, New York'un bu yakasında Fransız modasına en yakın şey olan, artıklardan yaptığı güzel küçük çiçeklerle süslü şık saksı bonesini taktım.

Yaşlı Dul Bahçıvan mavi damarlı elini koluma . "Çok güzel bir şapka, Anne-May. Bunu senin için Jemma mı yaptı?" Her zamanki gibi benden çok hizmetçilerimle ilgileniyordu. "O küçük çiçeklerin her birinin gerçek olduğuna yemin edebilirsin, kumaştan organları ve taç yapraklarıyla."

"Jemma , evet."

"Sally Smith'in hiç jölesi kaldı mı? Tatilden sonra gelip biraz daha alabilirim. Dr. Gardener onu hep çok sevmiştir."

Abraham Lincoln'ün kişisel güzelliği üzerine bir başka konuşmadan korktuğum için izin isteyip Euphemia ve Dul Bahçıvan'ı baş *baş*a konuşurken bıraktım; kız kardeşim Temmuz ayında dikiş grubuna katıldığından beri ikisi de çok yakın arkadaşı.

Her yerde Jubal'ı aradıktan sonra onu arka tarafta, deponun yakınında buldum.

"Nasılsınız Bay Smalls? Daha fazla enfiye almak isterdim ama hesabıma ihtiyacım var."

"Hepsi bitti, çok üzgünüm Bayan Watson."

Martı iğnesini çıkardım ve yakasına sapladım. "Mutlu Noeller, Bay Smalls."

Küçük altın kuşa baktı ve gülümsedi. "Bu şimdiye kadar aldığım en tatlı hediye değil mi?" Elimi tuttu ve beni depoya doğru çekti. "Sana bir şey göstermem gerek."

Beni küçük odaya çekti, kapıyı kapatıp kilitledi ve odanın ortasındaki ahşap masayı ve duvara dayalı kutu yığınının aydınlatan bir mum yaktı.

"Burada seninle olamam, Jubal. Bunu biliyorsun. Kapıyı aç."

Kibriti toprak zemine fırlattı. "O partide senin de olduğunu bilmek benim için çok fazlaydı Anne-May. Seni düşünmeden duramıyorum."

"Karın-"

"Tek konuştuğu hizmet işi ve zamanı geldiği için beni yanına yaklaştırmıyor. Bu evde çıldırabilirim."

Beni belimden çekti ve o yavaş Güneyli tarzıyla öptü, uzun ve kalıcı, ama aynı zamanda acil, ben toprak, kibrit kükürdü ve portakal baharatlı kolonyasının kokusundan zevk alırken.

Bir kolunu eteğime soktu ve ipeksi iç çamaşırlarımın altından beni doğru şekilde okşadı. Çok geçmeden beni daha sert öperken masaya yaslanmışım, partinin sesleri kapıdan geliyordu.

"Jubal, lütfen dilini ağzımdan uzak tut."

Jubal yumuşak dudaklarını kulağıma bastırdı. "Yatak odama gel."

Kapı çalındı.

Jubal doğruldu ve saçlarını düzeltti. "Kim o?" diye seslendi.

"Benim, Jubal," diye seslendi Harriet Smalls. "Oraya girmem gerek."

Jubal kapıyı açıp karısıyla konuştuktan sonra nihayet kapatırken ben kutuların arkasına saklandım.

"Bunu daha fazla yapamam, Jubal. Öğrenecek ve herkese anlatacak."

"Louisiana kadınları ne zamandan beri gelenekleri önemsiyor?" diye sordu, mumu söndürdü ve beni kendine çekti.

BÖLÜM

15

Georgy

WASHINGTON, D.C.

O NE MAYIS GÜNÜ, BAY OLMSTED bize gemiyle geldi.
Wilson Small.

"Richmond'a doğru yürüyüşe geçtiğimize göre askeri durum hızla geliyor hanımlar. General Lee şiddetli bir mücadele verecek ve ağır kayıplar verebiliriz. Toparlanıp *Daniel Webster No.1*'e gidebilir misiniz?"

"Elbette efendim," dedim.

"Bayan Howland, Albay Howland ve adamlarının bugün Ship Point'e giderken geçeceğiniz *Daniel Webster No. 2*'de bulunabileceğini not etmek ilginizi çekebilir. Hepimiz dua edelim de Albay Howland'ın On Altıncı Alayı'nı koşuhalde bizimle birlikte görmeyelim."

-

ELIZA VE BEN römorkörle yeni gemimize transfer olduk. York Nehri'nin ağzını geçtikten hemen sonra *Daniel Webster No. 2*'yi geçtik ve sonunda Joe'muza yaklaştığımızı bilerek el ele tutuştuk. Yeni evimiz olan *Daniel Webster No. 1*'in yanına yanaştık, iki uzun siyah bacası olan, çark gövdesinde beyaz renkte U.S. HOSPITAL yazan eski ve güzel bir yandan çarklı vapurdu ve bir erkek hemşire tarafından güverteye çıkarıldık. On dokuz meslektaşıyla birlikte bizi selamlamadı.

"Koğuş katı alt katta," dedi özellikle yardımsever olmayan genç bir hemşire, yüzüme bile bakmadan parmağıyla kapağı işaret ederek.

Merdivenden indik ve güvertenin altında şaşırtıcı derecede geniş, yüksek tavanlı bir koğuş bulduk; her duvarda asker karyolaları sıralanmıştı, birkaç yatak hasta ve yaralı askerler tarafından işgal edilmişti. Erkek meslektaşlarımız güvertede şakalaşıp bilek güreşi yaparken, kilitli yumruklar yukarıdaki fiçilerin tepelerine vurarak alay koroları oluştururken, tekne hafifçe sallanıyordu.

Vardığımızda, iki kadın hemşire arkadaşımız bizi karşılamak için koşuşturdu: Christine Griffin, etkileyici mavi gözleri ve parlak bir tarzı olan zayıf bir kadın ve siyah saçlı Katharine Prescott Wormeley, annelerimiz birbirlerini tanıdıkları ve sevdikleri için ailenin sevgili bir arkadaşı. Onlar kendilerini özverili amaçlara adanmış kadınlardı, papaz evi için masa örtüleri işlemek üzere aşırı sosyal seçkinlik içinde bir araya gelen dikiş çevrelerine değil.

"İkinizi de görmek çok güzel," dedi Katharine. "İkinizin bize katılacağını duyduğumda bunun değerli bir çaba olacağını biliyordum. Bu geminin en ağır yükü taşıyacak gemi olduğunu söylüyorlar."

Newport'lu iyi bir aileden gelen Katharine de benim gibi İngiltere'de doğmuştu ve babasını da genç yaşta kaybetmişti, bu nedenle pek çok ortak noktamız ve karşılıklı derin bir sevgimiz vardı. Başkaları tarafından çirkin olarak tanımlansa da, ben onda zekâ ve neşe dolu sevimli bir yüzden başka bir şey görmedim.

"İkiniz hakkında da çok iyi şeyler duyduk," dedi Christine. "Dr. Blackwell ile mi çalıştın Georgy? Ve Bay Lincoln'den bizzat papazları temin etmesini mi istediniz? Herkes bundan bahsediyor."

Onlar da bizim gibi siyah ipek elbiseler giymişlerdi, çemberleri yoktu, sadece basit kombinezonları vardı, bizim dört kişilik küçük ordumuz.

Katharine onu takip etmemiz için bize el salladı. "Arayı sonra kapatırız ama şimdilik yardımınıza ihtiyacımız var. Gemiye iğrenç derecede kirli bulduk ve erkek hemşireler iyi işlerimizi zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadıkları için hâlâ bizi tatmin edecek şekilde temizlenmedi."

Christine Eliza'ya doğru eğildi. "Mümkünse onlardan uzak dur, gerçi elli kişi oldukları için bu imkânsıza yakın. Çoğu savaşa geri dönmek için burada hizmet veren eski hastalar."

Katharine devam etti. "Bu yaralılar bir gündür buradalar, yaraları kıyıdaki son çatışmaların sonucu. Üç ya da dört amputasyon, dizinden vurulmuş ve acı içinde kıvranan bir teğmen, zavallı adam ve ciğerlerinden vurulmuş on yedi yaşında genç bir çocuk."

Christine sessizce konuştu. "Her nefes alışımında yaradan tıslama sesi geliyor. Çok korkunç."

Eliza ve ben Christine ve Katharine'i, çoğu temiz çarşafların altında uyuyan hasta adamların sıraları boyunca takip ettik.

Christine, "Ayrıca birkaç tifüs ve sıtma vakamız var" dedi.

Katharine durdu ve bir askerin bandajını düzelitti. "Güne saat beşte kahvaltı tepsilerini taşıyarak başlıyoruz, sonra cerrahlar viziteye çıkıyor ve biz de yaraların ıslatılmasına ve bandajların değiştirilmesine yardımcı oluyoruz. Bu sabah kulaklarımızı tutmak zorunda kaldık, acı çığlıkları çok işkence ediciydi."

Katharine başka bir genç askerin yatağının önünde durdu, on beş yaşlarında bir davulcu çocuktı, kolu askıdaydı.

"Bu gece ölecek miyim, hanımefendi?"

"Oh, tüh," dedi Katharine. "New York'ta gemiden ineceksin. Geldiğinde çayını iç."

Tur devam etti.

"Daha sonra adamlara kolonyayla ıslatılmış temiz mendiller veriyoruz," dedi Christine. "Yaralarını sargıların üzerine süngerle sarar, evlerine mektup yazar ve ilaç ya da konyak veririz. Doksan yatağın hepsinin yakında dolacağını söylüyorlar, bu yüzden kalan karyolaları hazırlamalı, çamaşır dolaplarını doldurmalı ve karaya çıktığımızda çalmak için ikinci bir hastane sobası aramalıyız."

Bir kolumu Eliza'nınkine doladım. "Sadık birer kleptoman olacağız."

Christine, "Richmond'da her bir hareketlilik bekliyoruz," dedi.

Katharine eğildi. "Dr. Ware bizim baş doktorumuz. Sadece yirmi altı , ama iyi mizah dolu."

Christine bana doğru eğildi. "Dr. *Rogers* tamamen farklı bir hayvandır - gerçek bir gösteriş meraklısıdır, ama ayıkken oldukça yetkin bir cerrahdır, gerçi ameliyat sırasında bıçağını dişlerinin arasında sıkılı tutar."

Katharine Eliza'ya döndü. "Joe'nuzun New York Onaltıncısı ile savaştığını duyduk. Elbette nehrin yukarısına doğru ilerlerken neredeyse onlarla birlikte hareket biliyorsunuz."

"Evet, biliyoruz," dedi Eliza. "Gerçi günlerdir ondan bir mektup almadım. Dayanılmaz olan şey bilgi eksikliği."

"Asilerin bize doğru ilerlediğine dair söylentiler duyduk," dedi Christine.

"Lütfen bizim yararımız için onu hafifletme," dedim. "Evet," dedi Eliza. "Her türlü habere minnettarız."

Katharine bizi kendine çekti. "Pekâlâ, az önce kâhyadan duydum. Şimdi Grant Batı'da kazanıyor, Lincoln McClellan'a saldırıya geçip Richmond'u alması için baskı yapıyor. Önümüzdeki birkaç gün hikayeyi anlatacak, tabii Lee'den ele geçirebilirsek. Bazı birliklerimizin kilise çanlarını duyabilecek kadar yaklaştığını söyledi."

Orada. Umalım da McClellan sonunda agresifleşsin."

"Ve savaş bitecek mi?" Eliza sordu.

"Eğer başkentlerini alırsak? Bu, Konfederasyon için felç edici bir darbe olur. On altıncı birliğinizin saldırı için harekete geçmeyi düşündüğünü duydum."

Eliza bana karanlık bir bakış gönderdi.

Katharine elimden halı çantamı aldı. "Seni hemen yerleştirelim, yapılacak çok iş var. Pamunkey Nehri'nin yukarısına, White House Landing'e doğru yola çıkma ve yaralıları bekleme emrini aldığımızda bir savaş olduğunu anlayacağız."

-

BONELERİMİZİ ÇIKARDIK ve işe koyulduk; gece çökerken yorgun ve aç ama gururlu bir şekilde kolektif emeğimizin meyvelerini inceledik. Ambardan kasırga güvertesine kadar yerler temizlenmiş ve cilalanmıştı, her boş karyola hastane köşeleriyle mükemmel bir şekilde yapılmış, ordu battaniyesi ve kolalı yastık kılıfında dolgun bir yastıkla birlikte nizami bir iç yorgan eklenmişti. Çamaşır dolabını düzgün çamaşırlar, hastane giysileri, çoraplar, bandajlar, tiftikler ve paçavralarla düzenledim ve ecza dolabını kontrol ettim ve iyi bir şekilde tedarik edildiğini, ancak yeterli konyak bulunmadığını gördüm. Bu sorunun çözülmesi gerekiyordu, çünkü bu çoğu zaman tek anesteziğimiz oluyordu.

Sonra bir anda, erkek hemşirelerden oluşan bir grup merdivenden indi ve her biri yatmak için bir tane seçene kadar boş yatak sıralarından aşağıya doğru ilerledi; bazıları çarşafı söküyor, iç yorganları çıkarıyor, diğerleri hala çizmeleriyle çarşafın altına tırmanıyor, birçoğunun nefesinde konyak vardı.

Birinin üzerinde durdum. "Umarım kilerimizden alkol al, efendim."

Bana sıırttı. "Bunu bize Dr. Rogers verdi. Kendisi de biraz içmiş."

Katharine yanıma geldi ve onu yatağın dışına itti. "Kırlı çizmelerinle dışarı çık."

Eliza ve Christine yataktan bir tane daha çıkardılar. "Bunlar savaşıa katılmış hasta adamlar için. Ranzalarınıza gidin."

Biri bana doğru eğildi, nefesinde konyak vardı.

"Korkarım sizi ihbar etmek zorundayım, efendim," dedim.

"Sana burada ihtiyacımız yok. Belki bunu gidip Bay Lincoln'e söylersin," dedi gülümseyerek ve başını arkaya atıp son tıbbi konyağımızı içti.

-

Mayıs 31'de uyandığımızda, hiçbirimiz üzerimize bu kadar çabuk çökecek olan acı ve ölüm çılgınlığına hazırlıklı değildik.

Şafak vakti Pamunkey Nehri'ne doğru yelken açma emri geldi ve bacalarımız kıyı boyunca sarkan dalları süpürerek neredeyse tam hızla yol aldık. Eliza ve ben güvertede durduk ve Virginia'daki White House Landing'e yaklaştığımızda, Martha Washington'ın eski evini, nehre doğru eğimli yeşil bir çimenliğin üzerinde duran gösterişsiz beyaz bir kulübeyi ve çimenli kıyıya taşınan bir yaralı akıntısını gördük.

Dr. Ware güvertede yanımıza geldi ve ben onun geniş aralıklı, nazik gözlerine ve hızlı gülümsemesine hayran kaldım. "Konfederasyonlar Richmond'un dışında saldırıya geçti," dedi. "Lee, McClellan'ın sol kanadını Fair Oaks İstasyonu yakınlarında yakaladı. Her iki tarafta da büyük kayıplar var. Yaralılar tren garına gelmeye başladı. Kıyıya çıkıp elimizde ne olduğuna bakacağız."

Körfezde demirledik ve karaya doğru kayıklara bindik, hava sıcak ve ağırdı. Çimenlik alana yaklaştığımızda

Kıyıya, sağlık görevlileri tarafından bırakılmış, her türden ağır yaranın acısıyla ağlayan çok sayıda yaralı yığılmıştı. Sandalımız karaya çıkar çıkmaz yaralıların yanına koştuk, ancak daha fazla ordu treni, tamamen sahipsiz bir şekilde geldikçe, hızla üstesinden geldik. Kapalı yk vagonlarında l ve diriler bir arada, diğerleri de atlı sedyelerde ve ambulanslarla, tüm kıyı dolana kadar akın akın adam geldi. Kurmay askerler yaralıları nehir kenarına atarak onları acı içinde yardım çığlıkları atmaya terk etti.

Bu benim savaşın taze yaralarıyla ilk karşılaşmamdı; bazıları süngü ve kılıçla açılmıştı ama büyük çoğunluğu mini top olarak bilinen yumuşak kurşun mermilerle açılmıştı. Bu mermiler etle buluştuklarında dzleşiyor ve kemikleri parçalayarak neredeyse her zaman ampütasyon gerektiren iltihaplı yaralar oluşturuyordu.

Hepimiz yaralıları kıyıdaki hastane adırımıza taşıdık; birçoğunun kemikleri, bu tür vakaları neredeyse umutsuz kılacak şekilde dışarı çıkmıştı. Geçen her sedyeye bir öncekinden daha korkunç yaraları olan adamları taşıyor gibiydi. İki bacağı da kopmuş bir adam aceleyle sarılmıştı. Bir adamın yüzünün alt kısmı uçmuş, boyun kemikleri ve dişleri ortaya çıkmıştı.

Dr. Ware bize geldi. "Hayatta kalma ihtimali yüksek olan doksan hastamızı neredeyse aldık. Hemen gidiyoruz."

"Daha fazla hasta sığdırabiliriz doktor," dedim.

"Zamanımız yok. Hiçbir savunma aracımız olmadan burada yakalanamayız. O zaman hiçbirimiz hayatta kalamayız."

Dr. Ware ve Rogers ağlayan yaralılar arasında dolaşırken, hangi cerrahi vakaları kabul edeceklerini seçerken onları takip ettim ve şimdi kemerime bağlı olarak taşıdığım küçük defterime isimlerini yazdım. Muhtemel amptasyonları seçtiler ve en kötü vakaları çimenlerde ölmeye terk ettiler, göğsü patlamış zavallı adamlar

ya da bağırsakları ve yumuşak dokuları açıkta kalmış ve iltihaplanmış, sepsis başlamış.

Gemiye döndüğümüzde koğuşlar ağır yaralılarla dolmuştu. Mendillerimizle nefes alıyorduk, çünkü iltihaplı yaraların kokusu en güçlülerimizde, hasta ve yaralılarla ilgilenmeye alışkın olanlarda bile kusmaya neden oluyordu.

Eliza ve ben hastaları yataklarına yatırdık, hava sevdiklerini arayan ve susuzluk, açlık ve acıyla inleyen adamların sesleriyle doluydu.

Eliza ve ben bir erin alt bacağının güdük kısmına yeni bir bandaj uygularken Dr. Ware koşarak yanımıza geldi.

"Hiç bir ampütasyona yardım mı, Georgy?"

"New York'ta bir tanesini antrenman yaparken izledim, Doktor. Ama uzaktan."

"Ya sen, Eliza?"

"Hayır, Doktor."

"Dr. Rogers'ın bir konuda yardıma ihtiyacı var. Ona biraz eğitime ihtiyacınız olabileceğini söyledim. Süreç boyunca sizinle konuşabilir."

Zar zor başımızı salladık Dr. Ware uzaklaşıp omzunun üzerinden geri seslendi: "Ön güvertede ameliyat yapıyor!"

Dr. Rogers'ı traş olmamış, önlüğü kanla ıslanmış bir halde geminin ön tarafındaki alçak tavanlı açık alanda ameliyat yaparken bulduk. Genellikle personelin yemek yemesi için ayrılan masada yatan genç bir adamın yanında duruyordu, tamamen uyanıktı ve biri adamın kolunun üst kısmını tıraş ederken erkek hemşireler tarafından zapt edilmişti. Doktorun ahşap ameliyat seti yanındaki masanın üzerinde açık bir şekilde duruyordu; gümüş aletler kapaktan sızan güneşte parlıyordu.

Yaklaştığımda adamın ampütasyona ihtiyacı olduğuna dair çok az işaret gördüm.

Dr. Rogers, "Buraya gelme vaktiniz gelmişti," dedi. "Konyağını içti. Kloroformun etkisini göstermesine yardımcı olur."

Yaklaştıkça konyak kokusunun sadece hastadan değil, Dr. Rogers ve erkek hemşirelerden de geldiği anlaşıldı.

"Ware böyle bir ameliyatı hiç görmediğinizi söylüyor ve bugün en iyisinden öğreneceksiniz. Bunlardan yüzlercesini yaptım."

"Bizi nerede görmek istersiniz, Doktor?" Ben sordum.

"İkiniz de kloroformu uygulayın. Biriniz masanın başına gelsin ve havluyla bir koni oluştursun. Diğeri de bir çorba kaşığı kloroform damlatsın."

"Lütfen, hayır," dedi masadaki adam. "Quincy'deki arazimde çiftçilik yapıyorum. Kolumu alırsanız çiftçilik yapamam."

Eliza ve ben, masanın başındaki yerimi alıp elimi adamın sağlam omzuna koyarken, bazı bacaklarında hâlâ ayakkabı ya da çizme bulunan kopmuş uzuv yığınının sıyrıldık.

Er bana baktı. "Lütfen izin vermeyin hanımefendi."

"Aileni görmek için yaşaman gerek," dedim ve Eliza kloroformu koninin tepesine damlatırken havluyu alıp bir koni şeklinde katladım. Adam bir anda daha fazla egzersiz yapmaya başladı ve sağa sola savruldu.

"Havlu külah olarak kalmayacak doktor," dedim.

"Elinden geleni yap. Ajitasyona neden olan sadece kloroform."

Hasta sakinleşti ve Dr. Rogers hiç vakit kaybetmedi. Kloroformun sedasyon süresi değişkendi, bu yüzden cerrahlar çabukluklarıyla övülürdü. Üst kolu bir turnikeyle bağladı.

"sonra, kontrolsüz kanamalı primer amputasyon dediğimiz bu yarayı ele alacağım."

"Kanıyor gibi görünmüyor doktor," dedim.

"Şurada bir kurşun yarası var, Bayan Woolsey."

"Yüzeysel bir yara."

"Tut, tut, Bayan Woolsey. En iyisinden öğrenmek üzeresiniz. Eğer baygınlık hissederseniz, masadan uzaklaşın."

"Belki de Dr. Ware'e danışmalıyız."

Erkek hemşirelerden biri bana doğru eğildi. "Kendisi de bir ameliyatın ortasında."

"Ana atardamarı kemiğe doğru sıkıştırdığıma göre, Hemşire, deriyi geri çekin."

Doktor bıçağını salladı. "Liston'ın küçük amputasyon bıçağına bakın, setteki en çalışkan bıçak. Kolun etrafından ve kaslardan kemiğe doğru kesik bir daire çiziyorum." Eliza ve ben birbirimize karanlık bakışlar fırlattık. Dürüst bir adamın kusursuz kolunun bir başkasının kibrine kurban edildiğini görmek ne kadar mide bulandırıcıydı.

"Şimdi derinin daha da geri çekilmesi gerekiyor, teşekkür ederim Hemşire, kemiğin sıradan bir yay testeresiyle bu şekilde kesilmesine izin vermek için. Masada geçirdiğiniz zaman içinde bunlardan çok göreceksiniz. Kemik bu şekilde hızlıca kesilir."

O keserken kanı temiz bir havluyla sildim ve Eliza ile ben masanın kenarını tutarak kendimizi öfkemizi bastırmaya ve onun yöntemini incelemeye zorladık.

Ve kemik testeresinin birkaç sürtünmesiyle genç adamın kolu koptu ve Dr. Rogers onu yığının üzerine attı. Kemiği örtecek yeterli deri ya da doku kalmadığı açıktı.

Havluyu yaraya sıkıca tuttum. "Dr. Rogers, hemşirelik okulunda bize yarayı örtmek için yeterli deriden daha fazlasının kalması gerektiğini öğrettiler-"

"Kendime fazlasıyla deri verdim." Bana döndü, iğnesinde keten ipliği vardı. "Ben farklı alıyorum

Kendinizi bir doktor olarak gördüğünüz izlenimini edindim, Bayan Woolsey. İlk olarak, bu askerin ampütasyon ihtiyacını sorguluyorsunuz."

"Bence kolu kurtarılabilirdi. Kendi kibriniz uğruna onun geçim kaynağını elinden aldınız."

Yüzü koyu kırmızı-mor bir renk aldı. "*İkincisi*, tekniğimi sorgulamak. Sanırım yazdığınız hemşirelik el kitabında bu konuyu da ele alıyorsunuz."

"Nereden bildin-"

"Erkek hemşireler her şeyi biliyor, Bayan Woolsey."

"Özel eşyalarımı mı karıştırmışlar?" "Sanırım tezinizi eğlenceli buldular."

"Bilmeniz gerekiyorsa, bu ciddi bir endişe. Bir gün açmak istediğim bir okul için kadın hemşirelere yönelik bir el kitabı . Ve evet, uygun cerrahi teknikler de yer alacak."

"Bayan hemşireler için bir el kitabı mı?" Bir kahkaha attı. "Bunu görmek isterdim." Birden ciddileşti. "Ama birkaç günlük hemşirelik okulu size on yıllık bir cerrahı sorgulama izni vermez. Burada işim bittiğinde, bu hastaya ana koğuşa kadar eşlik edeceksin. Ve seni bir daha ameliyat masamda görmeyeceğim."

-

HASTALAR , Eliza ve ben başımızı kollarımızın üzerine koyarak ve sadece kısa süreliğine, "kritik hastalarımıza" bakabildiğimizden emin olmak için uyuduk. Çoğunun sürekli ilgiye ihtiyacı vardı, öyle cesur çocuklardı ki, çok genç ve şikayet etmiyorlardı. İyileşmelerinin en acil evresinde onlara göz kulak olduk, etrafımızda insanlar ölürken onlara brendi sütlü punç ya da emmeleri için küçük bir et parçası getirdik.

O gece gemimizin hareket ettiğini hissettik, her iki yanımızdaki küçük römorkörler tarafından pençelendik ve yaralılarımızı kuzeye geri götürmek için bizi nehirden aşağıya doğru aceleyle geri çekilmeye gönderdik.

Yola çıktığımızda hava almak için güverteye çıktım ve kıyıdaki zavallı umutsuz vakalardan en az yüz tanesinin hâlâ hayatta olduğunu ve bizim gidişimizi izlediğini gördüm. Onları geride bıraktığım için çok üzgündüm ama aralarında New York On Altıncısı'ndan tek bir yüz bile tanımadığımız için rahatlamıştım.

BÖLÜM

16

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1862

T DELLY VE Charl ile bebek ortadan kaybolduktan üç ay sonra bile onları çok özliyordum. Yataklarında o ayçiçeğini bulduğumda, bunu aniden ortadan kaybolmalarını bir sır olarak saklamamız gerektiğine dair bir işaret olarak aldık ve LeBaron, hepimiz normal işimize dönene ve o ikisi rapor vermeyene kadar onların gittiğini anlamadı.

Bunu öğrenen LeBaron, Chester ve Bayan Charlene'in köpekleriyle birlikte kulübemize daldığında ben Sally ile aşağıdaydım. Köpeklerin evimizde bir aşağı bir yukarı koşturmasına izin verirken ben sadece gözlerimi sımsıkı kapadım ve babamın bıçaklarını bulmak için döşeme tahtalarını kaldırmamalarını umdum.

LeBaron, yüzü kıpkırmızı kesilmiş ve vahşi gözlerle kırbacının sapını Sally Smith'in yüzüne doğru salladı. "Eğer onları sakladığını öğrenirsem, seni kara cadı, seni çınarın tepesinde kendi ellerimle sallandırırım."

-

DELLY VE CHARL bebekle birlikte ortadan kaybolduktan sonra Peeler'da işler daha da kötüye gitti. Annem ve babam için bütün işlerini tek başlarına yapmak daha zordu, ben de elimden geldiğince yardım ettim. Sonra hasadın bir kısmı ambarda ıslandı, bu bir yaprak mahsulü için en kötü şeydi ve annem gece gündüz Anne-May'in Peeler'ı yerin dibine soktuğundan endişelendi. Tandy Rose Teyze tutumlu .

Kasabadan Peeler'a giden ana yolun adını *Moneysunk Yolu* olarak değiştirerek bu konuda bir mizah anlayışı vardı, çünkü bu büyük yerin bakımı pahalıydı. Ama herkes Anne-May'in hiç kimseyi gibi para harcadığını bilirdi. O ilkbaharda bir gün kalkıp sebepsiz yere on domuz sattı ve hemen ardından alışveriş için Smalls and Sons'a gitti. Domuzlar bile onları satmanın aptalca olduğunu düşünüyordu, çünkü Leonardtown'dan gelen domuz çobanları "Soo-ee!" diye bağırarak onları almaya geldiklerinde sürekli ağıllarına geri koşuyorlardı. Zavallılar büyük mezbahaya sessiz sedasız gitmeden önce çobanlar sonunda göz kapaklarını dikmek zorunda kaldı.

Bu yüzden o gece babamın bir sonraki gizli toplantısı için sabırsızlanmama şaşmamalı. Anne-May, iki iyi işçi olan Charl ve Delly'yi kaybetmiş ve ceza olarak Sally'ye mısır ekmeği lapamızı kalan domuzlara yedirmesini emretmişti, ama o öğleden sonra çoktan yoluna devam etmiş ve yeni bir elbise diktirmek istemişti, bu da aklımı guruldayan karnımdan uzak tutuyordu.

Savaş nedeniyle, giysileri süslemek için çok sayıda süslü zımbırtı ve fırfır bulmak zordu. Anne-May'in ipek kumaş bulması bir mucizeydi. Anneme verdiği döküntü elbiseyi geri almamı, siyah kumaşı süslemeler için kullanmamı söyledi ama annem onu kilise elbisesi olarak kullanıyordu ve onu geri almamın imkanı yoktu.

Onun yerine Anne-May'in eski nane yeşili bombeli elbisesini buldum, Mister Watson'ın bir kasırgada ters dönmüş eski şemsiyesini aldım, siyah kumaşını keserek eteğinde güzel izler oluşturdum ve Pa'ya düğmeler için kemik sapını düzleştirtip ön yakaya diktirdim.

Bir saat kadar dikiş diktikten sonra aklım Anne-May'in mücevher kutusuna ve içindeki annemin kulak memelerine gitti. Ayağa kalktım ve içinde siyah kadife olan koyu bordo deri kutuya doğru ilerledim. Kutuyu açtım, mücevherler öylece dizilmişti. Anne-May ilk geldiğinde bana her bir parça hakkında ders vermiş, herhangi biri kaybolursa başıma gelecek kötü şeylerle ilgili uyarılarda bulunmuştu.

Tandy Rose Teyze'nin anneme verdiği ametist k pelerden birini çıkardım ve pencereye doğru tuttum, mor taşlar ışıkla canlanıyordu. Tütün ambarında o kötü olay olduğunda, biz çocuklar orada oynarken anneme vermişti. Tandy Rose bu hediye-yi annemin kendini biraz daha iyi hissetmesi için vermişti ve bir süre de öyle oldu.

Ama Anne-May geldiğinde, LeBaron Anne-May'e o kulak memelerinin annemde olduğunu söylediğinde Tandy Rose Teyze bir saat bile ortalıkta yoktu ve LeBaron onu bulmak için her yeri dağıttı. Ta ki annem onları ona verene ve Tandy Rose Teyze'nin ona olan saygısını da elinden alamayacağını söyleyene ve kırbaç sapıyla yüzüne sert bir tokat atana kadar ve kırbacın metali çenesinde küçük bir yarım ay bırakana kadar. Anne-May'in kulaklarından sarkan ve çok güzel parıldayan o mor taşları her gördüğümüzde, annemin kanının kaynadığını hissederdim.

Anne-May'in sesi merdivenlerin olduğu yönden geldi ve kulaklıkları tekrar kadifenin üzerine bırakıp kapağı kapattım.

Odaya adımı-nı attı, bir gözü yarı kapalı. "Burada neler oluyor?" Odanın etrafına baktı.

"Sadece yeni elbiseni bitirdim, hepsi bu."

Mücevher sandığının yanına gitti ve kapağını açtı. "Buradaydın, değil mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"İşler eskisi gibi değil. Kilere inin." "İncil  zerine yemin ederim ben-"

"Tanrı'nın adını kirletme. Kilere git yoksa seni burada iki kat daha fazla kırba larım."

-

BU GECE SONRA ANNE-MAYIS beni kırba lamaktan yorgun düşüp , hepimiz aşağıda buluştuk. Babam beni

Sally elindeki tüm ilaçları sırtıma sürüp üzerimde titrerken, papatya çayını pamukla yaralarımaya sürerken.

"Yeni bir planım var," dedi babam.

Annem volta atıyor, mum ışığı gözlerindeki yaşları yakalıyordu. "*Planlardan* bıktım, Kofi. Daha ne kadar dayanabiliriz? Burada bir gün daha kalmayacağım. Nehri yüzerek geçeceğim, umurumda değil, kızım bir daha böyle acı çekmeyecek. Ayrıca, LeBaron'un Celeste'ye yaptığı gibi onu da yakalayıp en kötüsünü yapmasına az kaldı. Gerekirse onu Fort Monroe'ya kendim götürürüm."

Babam Sally'ye biraz daha pamuk verdi. "Yeni bir planım var, Monroe Kalesi'nden daha iyi. Point Lookout'a gidiyoruz, buradan yarımada'nın hemen aşağısında kurulmuş bir Birlik ordusu kampı. Orada bir kaçak kampı var, bizi içeri alacaklar."

"Kim demiş?" Sally Smith sordu.

"Leonardtoun'da boyalarımı aldığım dükkândaki çocuk serbest bırakıldı. Sadece oraya gitmemiz gerektiğini söylüyor. Hepimizi para karşılığı çalıştıracaklar. Bazıları kuzeye giden gemilere biniyor."

Annem yanıma oturdu. "Bana uyar. Ama yakında olsa iyi olur."

"Oraya nasıl gideceğiz?" Ben sordum.

"Bataklıktan geçeceğiz. Jemma, sen Patience'a haber ver."

"Bataklık mı?" Sally dedi, sonra dudaklarını sertçe birbirine yapıştırdı.

Düşüncesi bile ellerimin titremesine neden oldu. "Başka bir yolu var mı baba? Patience korkuyor ve köpekler de beni çok iyi tanıyor."

"Ana yolda öylece yürüyemezsin. Mecbur kalana kadar ne yapabileceğini bilemezsin, Jemma."

Annem elimi tuttu.

" olacağız," dedi babam, gözlerinde gülümseme yoktu.
"Özgürlüğe çok yakınız, bunu hissedebiliyorum."

BÖLÜM

17

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1862

EUPHEMIA VE BEN bir sabah yemek odasında otururken, kedi pencere perdelerindeki küçük şönil toplara vururken, enfiyem bittiğinden beri kafamdaki uğultu giderek artarken, aklım Jubal'ın daha fazla alıp almadığını görmek için kasabaya gitmekte iken, çakıl taşları üzerinde tekerlek sesleri duyduk. Aceleyle avluya çıktık ve iki şapkalı adam tarafından sürülen bir araba gördük, işinde gücünde insanlar için oldukça taze yüzlü ve neşeliydiler, arabanın arkasında gri metal bir tabut vardı.

Euphemia tüm ağırlığıyla bana yaslandı. "Fergus."

Adamlar inip yanımıza gelirken onu dikleştirdim ve saçlarımı düzelttim.

"Kötü haber getirdiğim için üzgünüm hanımefendi, ama bu Bayan Anne-May Wilson Watson için bir teslimat."

"O benim."

"Merhumu nereye teslim edebiliriz? İki testereye ve cenazeyi yerleştirmek için bir yere ihtiyacımız var."

"Fergus Watson? Aman Tanrım." Bir adım geri attım. Ne korkunçtu, Fergus ölmüştü. Hiç beklenmedik bir şeydi. Beni parasız ve işletmem gereken bir çiftlikle bırakıp gitmesi de tam ona göreydi.

"Onu ön salona götürün, sanırım, Tandy Rose Teyze için yaptığımız gibi. Nehre bakıyor. Evlerden biri

Maryland'in en güzel manzaraları, çocuklar."

Euphemia kolundan bir mendil çıkardı. "Fergus o nehri severdi."

Tabutçu çocuklara döndüm. "Size ne kadar borcumuz var beyler? Korkarım pek bir şeyimiz yok."

"Bir sent bile yok, hanımefendi. Ön ödeme yaptı. Muhtemelen zamanının dolduğunu hissetmiştir."

"Ah, Fergus," dedi Euphemia. "Bu şekilde çok düşünceliydi."

Ön salona geçtiğimizde, Euphemia o hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Onu kolundan tutup sarstım. "Kes şunu artık. Sanki Fergus'la evliymişsin gibi, Tanrı aşkına. Tam da onun zamanıydı. Joseph kapıyı indirsin ve tabut için iki testere kursun, Sable ve Jemma da cesedi hazırlasın."

Tabutçu çocuklar beni takip etti. "Savaş cephesinde içine koruyucu sıvı pompalandı, bu yüzden çürümeden bir hafta -belki daha fazla- bakılabilir."

" söyleyince ne kadar rahatlatıcı," dedim.

Joseph kapıyı menteşelerinden söküp iki testerenin üzerine yerleştirdikten ve Sable ile Jemma ortaya çıktıktan sonra, adamlar tabutu içeri getirip derme çatma masanın üzerine koydular.

İnsana benzeyen o mavi-gri çinko kutuya bakmaktan nefret ediyordum. Omuzları genişti ve üzerinde aynı malzemeden yapılmış soğutmalı bir sandık vardı.

"Sadece bu kağıtları imzalayın ve kalıntılar yerine yerleştirildikten sonra tabutu alıp götüreceğiz."

İçlerinden biri buzdolabındaki kutuyu çıkararak altındaki tabutu ve üstündeki tebeşirle yazılmış *Harold Wilson* yazısını ortaya çıkardı. *Bayan Anne-May Wilson Watson'a teslim edin, Peeler Plantasyonu, Hollywood yakınları, Maryland.*

Geri adım attım. "Anlamıyorum."

"Sana ön ödemeli olduğunu söylemiştim. Tam sigorta paketi satın aldı."

"Yani *anlamıyorum*. Bu benim kocam Fergus Watson değil mi?"

"Hayır. Bu Harold Wilson. Bu adresi yazmış. Bakın, başka bir teslimatımız var, . Kutuyu almamız gerekiyor."

"Elbette." Başka bir şey söyleyemedim, çünkü bir uçuruma bakmak gibi baş döndürücü bir boşluk üzerime geldi.

Euphemia kolumu kavradı. "Oh hayır, bizim *Harry* olmaz," dedi ve ağlamaya başladı.

Tabutun metal kapağını levyeyle açıp bir kenara koydular.

"Cesedi görmek ister misiniz? Sözleşmeye uygun olarak tamir edildi. Savaş alanındaki bir beyefendi gönderilmesini sağladı."

Titreyen bacaklarımın üzerinde kardeşimi görmek için öne çıktım, yakışıklı oğlumu, gözleri kapalı, yanağında gerçekçi bir renk vardı. Üniformasını giymiş halde onu kutudan çıkarırlarken parmaklarımı çenemin altında kilitledim.

"Gömleği değiştirmek zorunda kaldım. Göğsünden vurulmuş. Kimse eve canlı dönemez. Şarjör delip geçmiş. Acı çekmedim, orası kesin."

Nasıl Harry olabilirdi, o kadar soğuk ve beyaz, uyuyormuş gibi, dudaklarının etrafı çirkin mavi, ağzı kimse uyumazmış gibi yarı açık, kolları iki yanında?

Kedi kanepenin üzerine sıçradı ve Harry'ye baktı. Gözlerim yaşlarla doldu. Joan onu hatırlıyor muydu?

Sable, Sally ve Jemma başları eğik, her birinin elinde yarısı su dolu bir leğen ve temiz bezler, ve işe koyulurken Euphemia aceleyle yukarı çıkıp yatağına girdi. Ben onlar gibi uyumuş durdum.

Kardeşimin üniforma ceketini ve pantolonunu çıkardı, mahrem yerlerine bir havlu katladı, sonra Sally her an kalkıp giyecekmiş gibi mezar kıyafetlerini kanepenin üzerine koyarken o bezi son bir kez yan tarafına ve aşağıya gönderdi.

"Onu iyice yıkadığından emin ol, şimdi," dedim uzaklardan bir yerden.

Sable bez parçasını zavallı kardeşimin üzerinde gezdirirken sadece başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Arka kapı çarpılıp bir ses evin içinde yankılanınca hepimiz sıçradık.

"Bu doğru mu? Oğlum nerede?"

Gözüme sıcak bir acı saplandı.

Anne.

"Seni gördüğüme sevindim anne. Buraya çok hızlı

geldin." Zoretha Wilson Stickman fırçalayarak

odasına girdi,

siyah çay kaşığı şapkalı sıska, küçük bir eşek arısını akla getiriyordu, siyah bombeli elbisesi, bu fırsatı bekleyerek diktirdiğı üç elbiseden biriydi.

"Haberı aldığımda Baltimore'daki kuzenim Sissy'nin yanına yeni . Buna hala inanamıyorum. Benim Harry'm değil."

"Evet, doğru anne," dedim.

Geçmesine izin vermek için geri çekildim, arkasında yoğun gardenya kokusu vardı.

Annem her seferinde bir parmağını çekiştirerek eldivenlerini çıkardı. "Eldivenlerimi kendim mi çıkarmam gerekiyor? Burada ne kadar geri kalmış olduğunu unutmuşum."

"Jemma şu an meşgul."

Harry'nin yanına gitti ve ona baktı. "Oğlum benim." Harry'nin omzuna dokunmak için uzandı ve sonra elini geri çekti.

"Kurşun deliği nerede?" diye sordu, özel birine değil.

Harry'nin yanına gittim ve göğsünün tam ortasındaki korkunç, kırmızı halkalı deliği gösterdim. "Tam burası, anne."

"onu."

Jemma ve Sable birbirlerine baktılar.

"onu, diyorum. Yüce Tanrım, sizin neyiniz var?"

Harry'mi oturur gibi kaldırmaya çalıştıklarında zorlukla bakabildim, ama zavallı, gri-beyaz vücudu hala çok sertti ve annem sırtına bakmak için eğilmek zorunda kaldı.

Ayağa kalktı, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "İşte. Biliyordum. Çıkış yarası ön taraftakinden çok daha büyük. Cesaretle ölmüş, yüzüne ateş edilmiş, kaçmamış."

Onu kolundan tuttum. "Gel anne. Sable'ın işini bitirmesi lazım ki millet törene gelebilsin."

Zoretha sanki ilk kez görüyormuş gibi Sable'a baktı. "Onları buradan çıkarın."

Onu dışarı çıkarmaya çalıştım. "Ama bitirmek zorundalar."

"Oğluma dokunmalarını istemiyorum. Kız kardeşini getir." "Ama anne, Euphemia dinleniyor. Harry."

Zoretha derin bir nefes aldı ve düzgün bir sesle, "Bu siyah sürtükleri bu evden çıkarın yoksa dolaptan bir silah alır ve her birini vurarak öldürürüm, beni duyuyor musunuz?" dedi.

Sable ve Jemma aceleyle dışarı çıktılar ve kardeşimi derme çatma masanın üzerinde çırılçıplak bıraktılar.

"Harry için dua etmeyecek misin? Yüzüne bile bakmadın."

"Zamanı gelince, Anne-May. Önce yerleşmeliyim. Senin odanı alacağım. Beni sakinleştirecek bir manzaraya ihtiyacım var."

"Harry senin hiç umurunda değil. Ona o üniformayı kendi yüceliğin için gönderdin. O senin öldü ve sen hiç umursamıyorsun."

Annem hızla yanıma geldi, gözleri yaşlarla parlıyordu ve titreyen bir parmağını göğsüme soktu. "Sakın bir annenin oğluna olan sevgisini sorgulamaya kalkma. O bu dünyaya geldiği andan itibaren benim ayım ve yıldızımdı, ikinizin de olabileceğinden daha fazla ve asla daha fazla sevdiğim başka biri olmayacak. İyi, nazik ve bana merhem olan, dizimin dibinde olmaktan mutluluk duyan, siz kızlardan çok babanıza benzeyen biriydi. Onu temizleteceksiniz ve ben de bu akşam diğer konuklarımızla birlikte onu düzgün bir şekilde göreceğim. Sandıklarımı yukarı gönder ve Sally'ye odama çay göndermesini söyle."

-

HARRY'NİN İZLEME GÜNLERİNİN YARISINDA, Fergus geldi Ambulansla eve getirilmiş, bir bacağı kopmuş.

İki görevli onu sedyeyle dışarı çıkarırken Euphemia avluya koştu. "Fergus," diye haykırdı ona doğru giderken. "Seni çok özledik."

Ben de takip ettim. "Umarım bu ambulansın parası ödenmiştir, çünkü tek kuruşumuz yok, Fergus."

Tam orada, çakıl taşlı kavşakta, görevli battaniyeyi indirdi ve Fergus'un dikilmiş ucu hâlâ bandajın içinden kanayan bacağına çıkardı.

Euphemia'ya bir kâğıt torba uzattı. "Binbaşı Watson'ın yarası için günde iki kez bandaj değişimi ve iyot gerekiyor."

Euphemia tıbbi talimatları bir kuş köpeği gibi yerine getirirken, kahvaltımı kaybetmek üzereyken arkamı döndüm.

Görevliler Fergus'un ayağa kalkmasına yardımcı oldular ve her iki kolunun altına birer koltuk değneği yerleştirdiler.

Fergus, "Hepsi bu kadar asker," dedi ve Euphemia onun eve doğru dönüp kapıya yönelmesine yardım etti.

Onları takip ettim. "Duydun mu bilmiyorum, Fergus, ama Harry öldü. Burada, içeride." Gözlerim yaşlarla doldu.

"Aynı savaşta çarpıştık, Anne-May. Onun düzenlemelerini tamamlayan bendim."

"Nasıl oldu bu?"

"Emin değilim. Onun rejimiyle savaştığımızı biliyordum-"

" de gittin mi? Savaşmayı reddedebilirdin kendi kayınbiraderin, ."

"Asker kaçaklarını vuruyorlar, Anne-May. Onu aramaya çalıştım."

"Onu neden kurtarmadın, Fergus?" Kollarımı belimde kavuşturdum. "Onun benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun."

"Elimden geleni yaptım, Anne-May. Cesedin eve gönderilmesini için şanslıydım. Genellikle sigortacılar cesetleri öylece bırakırlar."

Euphemia Fergus'a yardım etti.

Ben de takip ettim. "Onu koruyacağına söz ."

Bana döndü, gözleri donuktu. "Kimseyi korumak diye bir şey yoktu, Anne-May."

Euphemia onun ilerlemesine yardım ; koltuk değneklerinin tahta uçları ara sıra çakıllara saplanıyordu.

"O saçma savaşta hiç işi yoktu," dedim. "Nazik biriydi."

"Ve ben değil miyim? Ölen bir asker için hiç bu kadar kötü bir karşılama görmemiştim. Ben de ölmek üzereydim Anne May."

"Burası bizim için çok zor oldu. Bilmeni isterim ki Fergus, Sally Smith bu evi soyup soğana çevirdi. Altın çengelli iğneni alıp sattı. Parayı kilerin her yerine saklamış. Onu bir an önce satmak için çok düşünmelisin. Jemma da sorun çıkarıyor."

"Tütün açık artırması nasıl gitti?"

"LeBaron'un alacak bir şeyi yoktu. Geçen yılın yaprağı çatıdaki bir delikten ıslanmıştı."

Fergus olduğu yerde durdu. "Yani bu yıl için hiç paramız yok mu? Neden LeBaron'u oraya gönderip tamir ettirmedin?"

"Joseph bir merdivene çıkıp çekiç ve çiviyle işe koyuldu ama yine de yaprağın açık artırmaya kadar kuruması mümkün değildi."

"Sana güvenemeyeceğimi bilmeliydim, Anne-May." Fergus eve doğru ilerledi. "Ve şimdi, eğer bir adamın kendi evine huzur içinde girmesine izin verirsiniz?"

Buranın kendi evi olduğuna dair yorumumu görmezden geldim. Yukarıdaki bir hareket gözüme çarptı. Yatak odamın penceresine baktığımda annemin siyah örtüsünü yüzüne indirdiğini, bir eliyle perdeyi çektiğini, Fergus'a soğuk bir tiksintiyle baktığını ve sonra karanlığa çekildiğini gördüm.

-

Jubal'ın benim için bıraktığı küçük bir parça enfiye bile Harry'nin cenazesinde bana yardımcı olamadı. Annem cenaze töreninde sanki sıcak bir bisküvinin üzerinde oturuyormuş gibi zar zor ayakta durabiliyordu. Tören bittiğinde tabutun yanına gitti ve orada durup bir eliyle tabutu okşadı. "Oğlum. O şimdi Tanrı'nın yanında," dedi kafasında bir şarkıyla sallanarak. Onun için zor olmuştu, cenaze töreni ve

Mary's County'nin dört bir yanındaki diğer plantasyonlardan Harry'yi görmeye gelen, neredeyse hiç tanımadığı bir sürü insan vardı.

Cenazeden sonra eve döndüğümüzde, her zaman kusursuz bir ev sahibesi olan annem yemek masasında Dul Bahçıvan'ın yanına oturdu ve ona böğürtlen likörü sürahisini sunarken kocasının zencileri tedavi etmekle aptallık ettiğini ve ölmeyi hak ettiğini söyledi.

"Ve Yankee davasını desteklediğin için cehennemde yanacaksın," dedi annem.

Daha sonra ayağa kalktı ve dinleyen herkese Maryland'de Lincoln'ün otuz bin oydan sadece binini aldığını söyledi.

Ondan sonra, Ocak ayından daha solgun olan Bayan Smalls'un koluna asılmasına rağmen, annem Jubal'sokuldu.

"Louisiana'daki tüm çekici erkekleri toplayıp bir araya getirirler, bu yakışıklı görünüşün ve daha da yakışıklı tavırlarıyla sen olurdun Jubal Smalls. Bu kasabadaki her kadının senin için deli olmasına şaşmamalı."

Jubal . "Senin kadar güzel bir kadına hiç rastlamamıştım Zoretha."

Ona olan sevgisinin, bir gün önce Smalls and Sons'dan siyah kaşmir bir şal ve jet küpeler almasıyla bir ilgisi olabilir. Jubal'ın keyfi yerindeydi, evimin içinde dolaşıyor, her küçük şey hakkında sorular soruyor, Fergus da ocağın yanındaki koltuğundan onu izliyordu.

"Burası hangi yıl inşa edildi?" Jubal sordu.

"Belki taşınmak istersiniz?" Fergus sordu.

Her zaman kaliteden anlayan Jubal, mavi Sèvres vazolarına baktı. "Belki de alırdım."

Annem Jubal'ı koku alan bir av köpeği gibi takip ediyordu. "Keşke Anne-May seninle Fergus'tan önce tanışsaydı," dedi, sesini alçaltmaya çalışmadan.

Harriet Smalls annesine döndü. "Oğlunuzun yasını tuttuğunuzu anlıyorum ama atıfta bulunduğunuz kişi benim kocam."

"Eğer onu elinde tutmak istiyorsan, kendine bakmaya başlasan iyi edersin."

Jubal'ın yüzündeki gülümseme bir ipucu muydu?

Annem ona doğru eğildiğinde, içkisi ağzından taştı ve eteğine döküldü. "Kızıma nasıl baktığını görüyorum. Bana da öyle. Louisiana erkekleri annelerini çok seviyor."

Annem Hollywood'daki herkesi gücendirmeden önce onu yatağına gönderdim ve Jubal'ın karısını ön kapıdan çıkarışını izledim. Dönüp bana gülümsedi ve o anda, istersem ona sahip olabileceğimi anladım.

-

ANNEM Baltimore'daki kuzeni Sissy'nin yanına gitmeden BİR GÜN ÖNCE, ikimiz şehre bir görev için gittik. Tepeden tırnağa siyah giysiler içinde, yüzlerimiz tüllerle örtülü ve erkek çoraplarından oluşan bir kargoyla arabayı Hollywood postanesine sürdük.

"Sen ve Fergus'un bir bebeğiniz olacak mı?" Annem bakışlarını yoldan ayırmadan sordu.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum anne."

Bir an düşündü. "Belki de en iyisi budur, çocuğun Fergus'u tercih etme ihtimali vardır."

"Sence ben iyi bir anne olur muyum?"

Her zaman taşıdığı, içinde hapları, tarağı ve parfüm kutuları bulunan, küçük, sarı boncuklu çantasını kontrol etti. "Sanırım allığımı evde unuttum."

"Konu değiştirmekte pek iyi değilsin anne."

"Bırakın bir çocuğu, keline bile zar zor şefkat gösteriyorsun Anne May."

"Hadi ama, küçük bir torun sevmez miydin?" "Sanırım fena bir anne olmazdın."

Küçük, pis postanenin önüne yanaştık ve içeri girdik. Burası aklıma bir mezarı getirdi, dar ve havasız, tek mobilya küçük bir masa ve sandalye, arkasında oturan gözlüklü, kel bir adam. Aklıma Harry'nin o ilk gece ön salonumuzda uzanmış cansız bedeni geldi ve derin bir nefes aldım.

Dikiş grubunun örmek için canını dişine taktığı üç karton çorabı birliklere göndermeye gelmiştik. Dul Bahçıvan'a bazılarının Konfederasyon birliklerine postalanması gerektiğini söyledim ama o Euphemia'ya sadece ABD Ordusu birliklerinin adreslerinin olduğu, dolambaçlı eliyle yazılmış bir liste gönderdi. Kernstown ve Newtown gibi hiç duymadığım yerler, hepsi Virginia'da. Euphemia'dan paketleri göndermesini istemişti, çünkü ikisi neredeyse evliydi, ama kız kardeşim, belki de annemin ustaca rahatsız etmesi ve kışkırtmasıyla baş ağrısı tozlarıyla yatağa , bu yüzden iş bana düştü.

Listeyi posta müdürüne verdim.

"Çoğu insan buraya paketleri hazır olarak getirir," dedi ve adresleri paketlerin üzerine kopyaladı, böylece yavaş yavaş aramızda bir sıra oluşmaya başladı.

"Çoğu posta müdürü parasını ödeyen müşterilerine küstahlık etmez," dedi annem. Tam beş dakika geçtikten sonra nihayet *Strasburg, Virginia* yazarak bitirdi ve kalemını yere bıraktı.

Annem peçesini kaldırdı. Yas, yanağına gri bir solgunluk getirmişti, sanki sevgili Harry'nin rengine uymaya çalışan bir sempati gibi. Cildi ne kadar da ,

Kırk yaşını çoktan geçmiş olsa bile, yıllarca geceleri yüzünde ince kesilmiş sığır eti dilimleriyle uyumaktan.

Posta müdürüne "Anayasayı hazırlayanlar onu yazmak için daha az zaman harcadılar," dedi.

Posta müdürü gözlüklerini çıkardı. "O Güneyli tavrını takınarak geldiğin yere geri dönebilirsin."

Annem masanın üzerinden eğildi. "Seni iğrenç bir Yankee üniforması içinde görmüyorum."

Saate bir göz attı. "Burası bir ABD hükümet kuruluşudur ve haince bir dile müsamaha göstermeyeceğim, hanımefendi."

Annem gözlerini devirerek bana baktı ve ağzından *eşek sıpası* kelimesi *çıktı*. "Oğlum o çorapları giyecek olan adamlar tarafından öldürüldü."

Posta müdürü başını kaldırmadan cevap verdi. "Belki de yanlış taraftaydı."

Annemin ağzı gerildi. "Belki de yanlış ülkedir."

"Kanun açık. Sadakatsiz düşünce, söz ya da eylemlerinizi dolaylı olarak sizi herhangi bir haklı sebep olmaksızın hapse attırabilirim."

"Peki ya ifade özgürlüğü?" diye sordum.

"Bu ülke savaşta, hanımefendi. Siz bir sınır eyaletinde yaşıyorsunuz. Burada ifade özgürlüğü yok."

"Dürüst seçimler de yok," dedi annem. "Hepiniz oy sandıklarını dolduruyorsunuz."

Adam omuz silkti. "Birlik dağılırsa çok daha kötüsünden korkarım. Yerinizde olsam dikkatli olurum. ABD Ordusu daha azını söyledikleri için Point Lookout'ta başkalarını hapse attı."

Annem pencereden dışarı baktı. "Nerede bu?"

Posta müdürü dönüş adresini bir çırpıda tamamladı. "Buranın hemen güneyinde, Point'in sonunda

Lookout yarımadası, bir grup zengin insanın evini kampa dönüştürdüler. Kaçakçılar, hainler ve casuslar için bir Asi hapishanesi var. Onları orada başparmaklarından asıyorlar."

Karnımdaki bir şey ters döndü ve saçlarımı düzelttim. "Kesinlikle bayanlar değil."

Posta müdürü son pulu yapıştırdı. "Şu anda orada dört tane olduğunu duydum. Birlik hainleri. Düşmana yardım ve yataklık eden casuslar."

Bana kalem listesini geri verdi ve annemle birlikte verandaya çıktık.

Listeyi buruşturup bir top haline getirdim. "İyi kurtulduk. Umarım Dul Bahçıvan mutludur."

Annem topu elimden aldı, düz bir şekilde çıkardı, eğildi ve alçak bir sesle, "Bunu paylaşabileceğin biri olmalı Anne-May, bu adresleri iyi bir şekilde kullanabilecek biri. Yankee birliklerinin nerede olduğunu gösteriyor. Bunu kardeşin için adalete hizmet ederek yap."

Parmaklarının arasından aldım. "Kesinlikle, anne."

O öğleden sonra bu listeyi kırmızı fas kitabımın içine yerleştirdim ve Jemma'yı onunla birlikte kasabaya geri gönderdim. Jubal kesinlikle memnun olacaktı.

Ve toprağın altında soğuk, damarlarında mumyalama sıvısı hâlâ taze olan Harry'm intikam almayı hak ediyordu.

BÖLÜM

18

Georgy

DANIEL WEBSTER'DA

HAZİRAN 1862

Sevgili ,

Tüm hastane gemileri filomuz Fort Monroe'ya doğru yola çıktı, orduyla ve onun özel bir parçası olan Joe ile tüm iletişimimiz kesildi. Joe ve 16. Gaines Mill denilen yere doğru yola çıktıkları ve General Lee ile büyük bir çarpışma beklediklerine dair söylentiler var. Eliza ve ben diken üstündeyiz. Atlı bir haberci, Stoneman'ın süvarilerinin biz güvenli bir şekilde uzaklaşana kadar onları endişelendirdiğini duyurdu, biz de buharlaştık. En ilginç şey, Yankeeler'in olduğunu öğrenince bütün taşradan akın akın gelen, küçük eşyalarını, tavaralarını, eski şapkalarını ve bohçalarını nehir kenarına getiren kölelerin hareketiydi. Aralarında hiçbir endişe ya da heyecan belirtisi yoktu. Yem teknelerinde onlar için bolca yer vardı; biz geçerken bir tanesi en neşeli elbiseleri ve parlak türbanlarıyla sadece kadınlarla dolu görünüyordu. Arada sırada savaşın gürültüsü geliyordu ama köle kadınlar sessizce çocuklarını emziriyor ve ilahiler söylüyorlardı. Kurtuluş günleri gelmişti ve bu değişimi büyük bir sükûnetle kabullenmişlerdi.

Seni seven Georgy

Fort Monroe'ya doğru yola çıktığımızda yaralılar gelmeye devam etti. Christine sıtma yakalanıp bir nakliye aracında, kuzeye gönderilen yaralı askerlerin yanında yatana kadar, korkunç yaraları sarmak için elimizden gelenin en iyisini yaparak savaşmaya devam ettik. Bay Olmsted'le temasa geçtim, o da Yardımseverlik Rahibeleri'nden genç ve sevimli bir rahibe adayını gönderdi.

"Bayan Woolsey?"

Döndüğümde kapıda duran, kahverengi gözleri parlayan bir kızdan daha fazlası olmayan bir çömez buldum.

"Ben Rahibe Marguerite. Tarikatımdan iki kişiyle birlikte geldim ama gemide şapel olmadığı için gittiler. Ama eğer isterseniz kalabilirim."

Ona doğru yaklaştım ve elini tuttum. "Çok teşekkür ederim, Rahibe. Sizin için bir ibadet yerimiz olmadığı için üzgünüm."

Gülümseyerek eğildi. "Bütün bu koğuş benim şapelim olacak."

-

O ÖĞLEDEN SONRA en kötü vakalara yardım ettik, altı ölümle ilgilendik ve Dr. Rogers ile üç amputasyona katıldık, onu sorguladıktan sonra bize karşı soğuk davrandı.

Rahibe Marguerite ateşle başlatıldı, çamaşır makinesinin sorumluluğunu üstlendi ve büyüleyici ve çelik gibi bir katkı olduğunu kanıtladı.

Joe'nun alayından tanıdığımız adamlar için sürekli nöbet tutuyorduk, On Altıncı Alay'ın üyelerini göreceğimizden korkuyorduk ama yine de cepheden haber bekliyorduk, sonunda birini bulana kadar, Joe'nun alayının bayrak taşıyıcısını. Yatağında yatıyordu, çok gençti ve o kadar zayıftı ki zavallının göğüs kafesindeki her bir kaburga kemiği sayılabilirdi; sağ gözündeki kurşun yarası yüzünde kocaman bir delik açmıştı ve saat başı bandaj değiştirmesi gerekiyordu. Bu bir mucizeydi.

O yaşadı ve biz onu evcil hastamız yaptık, ona gizlice ekstra jöleler ve sütler verdik.

Eliza onun elini tuttu.

"Bayrağımızı yaptırmıştınız Bayan Howland. Son birkaç gündür epey hırpalandı."

Eliza onun alnındaki saçları düzelitti. "Cesurca taşıdığına eminim."

"Albay Howland nasıl?" diye sordum.

"Albay çok cesur davrandı, adamlarıyla birlikte en önde gitti. Eyerinde kaldı, ta ki..." Çocuk önce bana, sonra da Eliza'ya .

"Neye kadar, Asker?" Eliza sordu.

"Size söyleyemem hanımefendi. Bunu benden duymanız doğru değil."

"Lütfen, asker."

"Yaşlı Scott'ı bir ağaca bağlanmış Albay Howland'ı izlerken gördüm. Onu şu yeni ambulanslardan biriyle götürdüler, yüzü pelerininiz kadar griydi. Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama kurtulduğundan emin değilim, hanımefendi."

-

Joe'nun olası ölümcül yarasını aklımızdan çıkarmak için Eliza eve mektuplar yazdı ve ben de vardiyam biter bitmez yaraların yönetimi, uygun hijyen ve hastaların en sevdiği ahududulu sütlü panç, vişneli turta ve annemin sığır eti çayı gibi tarifleri de içeren diyet bölümlerinden oluşan kadın hemşirelik el kitabımı bitirmeye başladım. Bunu bir gün benimseyip öğreteceğim bir hemşirelik okulu müfredatı için bir taslak olarak hayal ettim ve bütün bir geceyi ellerim uyuşmuş bir şekilde yazarak geçirdikten sonra iki kopyayı çabucak bitirdim.

Ertesi sabah bir kopyasını Dr. Rogers'ın asistanı olan ve kadın hemşirelerle nadiren göz teması kuran St. Pierre adında sert bir genç adama teslim ettim.

"Lütfen doktorun bunu aldığından emin olun Hemşire, çünkü böyle bir kitabı okumak istediğini ifade etti. Ve bunu kardeşleriniz arasında dağıtma nezaketini gösterirseniz çok memnun olurum."

"*Hemşirelik El Kitabı* mı?" diye üst sayfadan okudu.

"Hemşirelik hakkında bilinmesi gereken her şeyi içeriyor.
meslek."

Gülümsedi. "Doktora haber veririm. Eminim bundan çok ."

-

ERTESİ GECE ELIZA ve ben oturarak uyuduk, soğuk kompres ya da ağrı için bir kadeh konyağa ihtiyaç duyan askerlerden gelen telefonlar arasında uyukladık. Rahibe Marguerite, bir bardak süt almak ya da uykusuz bir askerden bir hikâye dinlemek için orada burada durarak gece yarısı turları yaptı.

Tam uykuya dalmıştık ki Rahibe Marguerite omuzlarımıza hafifçe dokundu ve uyandığımızda en çok korktuğumuz manzaranın koğuşumuzda belirdiğini gördük: On Altıncı New York'tan Yüzbaşı Holland hazır olda bekliyordu.

"Bayan Howland, hanımefendi, sahadan bir mesaj var."

Sandalyelerimizden yavaşça kalktık ve Eliza elime uzandı. "Buna tek başıma katlanamam."

Yüzbaşı Holland dik durdu, bakışları dosdoğru ileriye bakıyordu. "Albay Howland yaralandı ve ambulansla buraya geliyor."

Elimi sıkıca kavradı. "Peki yarasının niteliği, efendim?"

"Size hafif bir yara olduğunu söylememi istedi, hanımefendi." "Teşekkür ederim, Yüzbaşı," dedi.

Dördümüz de sessiz kaldık, soru havada asılı duruyordu.

"mi, Kaptan?" Eliza sordu. "Yani hafif mi?"

Mum ışığı yüzbaşının gözündeki bir damla yaşı yakaladı. "Albay Howland eyerden düştükten sonra, yaşlı atı Scott ona göz kulak oldu." Gözünü manşetiyle sildi. "Bildirecek başka bir haberim yok, Bayan Howland."

Merdivenlere doğru bir adım attı ve sonra durup döndü. "Siz ve kız kardeşinizin bizim için yaptıklarınız için teşekkür ederim, hanımefendi."

Eliza ona doğru bir adım attı ve koluna dokundu. "Rica ederim Kaptan."

"Albay Howland'ın emrinde görev yaptığımız için en şanslı alay biziz. Düşman hiç kimse bu kadar cesur olmamıştı."

-

Şafak önce, Joe'yu sedyede taşıyan iki askeri doktor geldi. Sağlık görevlilerinden biri Eliza'nın yanına geldi, kepini çıkardı ve selam verdi. "Gaines's Mill'den bildiriyorum, Bayan Howland. Albay Howland'ın acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı var."

Joe'yu bir yatağa taşıdık, orada tepkisiz yatıyordu, çenesi gevşekti. Kız kardeşimin hatırı için yüzümdeki şoku belli etmemeye çalıştım. Askerlerin yüzlerinde o tuhaf gri-yeşil tonunu görmüştük ve her seferinde çarşafı üzerlerine çekmiştik.

Eliza Joe'nun yanında diz çöktü ve onun elini tuttu. "Joe, benim."

Bana baktı, gözleri kararmıştı. "Yanıt vermiyor."

"Marguerite, Dr. Ware'i getir,"

dedim. Aceleyle gitti.

Sağlık görevlisi yaklaştı. "Sorumlu cerrahımız Albay Howland'a eşlik edemediği için üzgün. Yaralılarla kuşatılmış durumda ve en iyisinin

merminin çıkarılması ve diğer ameliyatlar Dr. Ware'e aittir."

Bir elimi Joe'nun soğuk yanığına götürdüm. "Yaranın niteliği?"

"Albay Howland adamlarıyla birlikte cephe boyunca ilerledi ve düşman ateşi altında kalarak kalçasından vuruldu. Devam etti ve demirle kaplı havada bile onlarla birlikte hücumu yönetti. Muazzam bir kan kaybı oldu."

"Teşekkür ederim, Doktor," dedi Eliza.

Doktor selam verdi. "Bize izin verirseniz Bayan Howland, ilgilenmemiz gereken başka hastalarımız var."

Rahibe Marguerite, Dr. Rogers ve üç erkek hemşireyi peşine takarak geri döndüğünde sağlık görevlileri merdivenlere doğru aceleyle ilerledi.

Durduğum yerden bile üzerindeki konyak kokusunu alabiliyordum. "Marguerite, Albay Howland için Dr. Ware'i çağırır mısın lütfen?"

"Ware'e kıyıya gitmesi emredildi," dedi Dr. Rogers, zar zor bana hitap ederek. "Sahadan ayrıntıları bildirin."

Sağlık görevlisi bize doğru bir adım attı. "Dr. Ware'e rapor vermem emredildi."

"Burada sorumlu doktor benim ve bana rapor vereceksiniz."

"Uyluk yarası, efendim. Kurşun bulunamadı. Şiddetli iltihaplanma. Yara birkaç gün önce olmuş ama Albay Howland savaşı tamamlamak için eyerde kalmış."

Dr. Rogers Joe'ya baktı. "Yani, görkemli bir ölüm."

"Vaka sıtma ile komplike hale geldi.

kloroform

Uygulamanın etkisi geçti ama hepimiz dışarıdayız."

"Biz de öyle, Medic."

Dr. Rogers battaniyeyi geriye atarak Joe'nun bacağını ortaya çıkardı: pantolonu kesilmişti ve kalçasını alçıdan bir bandaj kaplamıştı. Rogers bandajı tek parça halinde çekti ve iyotla silinmiş, irinle çevrili, şişmiş ve iltihaplanmış siyah bir giriş yarasını ortaya çıkardı.

Eliza haykırdı ve iki parmağını dudaklarına bastırdı. Bunun gibi sayısız ciddi yara görmüştük, çok azı iyi sonuç vermişti.

Dr. Rogers battaniyeyi tekrar Joe'nun bacağının üzerine attı. "Septik durumda. Onu masaya yatırın."

Eliza bana baktı. "Georgy, hayır."

Titremeyi durdurmak için ellerimi belimde kenetledim. "Dr. Ware'i bekleyeceğiz."

Dr. Rogers bana döndü, ayaklarının üzerinde duramıyordu. "Dr. Ware buradan bir saat uzaklıkta, savaş alanında ona ihtiyaç var ve ben sorumluyum. Bu adamın çürümüş, iltihaplı bir yarası var. Beklediğiniz her dakika ölümcül bir olayla karşılaşma ihtimalini artırıyor."

Ona yaklaştım. "Sarhoşsunuz Doktor, Bayan Howland ve ben Albay Howland'ı ameliyat etmenize izin vermeyeceğiz."

"O zaman, siz lanet olası aptallarsınız. Bacağını almak bile hayatını kurtarmayabilir. Ama denemezseniz öleceği kesin."

"Bu yataktan çıkmayacak," dedim.

"Pekâlâ." Dr. Rogers erkek hemşirelere döndü. "Görevimizi burada yerine getirmememiz için hiçbir neden yok. Bu hastayı hazırlayın ve bayanlara dışarı kadar eşlik edin."

Hastabakıcılar Eliza'yı Joe'nun yanından çektiler.

"Hayır, lütfen, Dr. Rogers," dedi. "Onunla kalmalıyım."

Rahibe Marguerite karyolaya tutunmaya çalıştı, Eliza ve ben de onların sıkı tutuşlarına karşı mücadele ettik, ama görevliler kısa sürede galip gelerek bizi merdivenlere taşıdılar.

"Wood'un dairesel amputasyon bıçağı," dedi Dr. Rogers bıçağını sunarken hastabakıcılardan oluşan dinleyicilerine.

BÖLÜM

19

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

HAZİRAN 1862

IKURAK BİR BAHARDI ve Haziran geldiğinde, her gece gideceğimiz zamanın o zaman olup olmayacağını merak ediyordum, ta ki bir Pazar günü babam ertesi gece Point Lookout'a gidip kaçak olarak teslim olacağımızı söyleyene kadar. Mantıklı gelmişti, çünkü yaprakların altını görebiliyordum ve yağmur yağıyordu.

"Bataklıktan mı geçeceğiz?" Ben sordum.

"Tek yol," dedi babam. "İyi bir yağmur için dua et. Köpekler bizi kolay kolay takip edemez."

Ertesi gün, Patience'a o gece gideceğimizi haber vermeden önce yapmam gereken çok şey vardı: tavukları yemlemek, Bayan Anne-May'in yeni bonesini bitirmek ve yatak çarşaflarını yıkayıp asmak. Anne-May ancak o zaman yumurtaları Bayan Charlene'e teslim edebileceğimi söyledi.

Yeşil pamuklu elbisemi, Anne-May'in rengine iyi gelmediğini söylediği leylak kurdeleli en güzel saksı bonemi giydim, Delly'nin eski taş kutusunu aldım ve Patience'a iyi haberi vermek için Ambrosia'ya doğru yola çıktım.

Babam evde çalışırken annem evin yakınındaki tarlada çalışıyordu.

Annem geçerken bana el salladı. Ağzı "dön" diyordu. Ama gözleri diyordu *ki, bu gece*

Bedava.

-

Yine o eski gri kapıdan geçtim, mevsimin ilk ayçiçeklerinden biri oraya bağlanmıştı ve açıklıktaki örümcekli çınar ağacına bakmamaya çalıştım. Ambrosia Plantasyonu'na doğru aceleyle ilerlerken teneke kutu avuçlarımda kayganlaştı. Doğruca kız kardeşimin kulübesine gittim ve yastığının altına o gece kuzeye gitmek için onu göreceğimize dair bir not bıraktım ve aceleyle toparlanmak için geri döndüm.

Eve dönerken tepemde sert görünümlü kara bulutlar belirdi, hava karardı ve neredeyse tüm yolu koşarak geri dönüyordum. Neredeyse Çiftçi Burns'ün kapısına varmıştım ki LeBaron atının üzerinde ormandan fırladı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

"Geçiş kartını aldın mı?"

Onu ve atını atlatmaya çalıştım ama yolumu kesti.

"Buradaki yerinin ne olduğunu anlamıyorsun, Jemma. Geçiş kartın nerede dediğimde bir cevap bekliyorum."

Atından indi ve bana doğru yürüdü. "O kadar da kötü olmayacak. Bir kere rahatlarsan."

Geri çekildim, her yanımda korkuyla doluydu. Tıpkı Celeste gibi. "Hayır-"

Bir elini uzattı. "Bu olacak, Jemma. Sessizce gelsen iyi olur."

Elimdeki taş kutusunu olabildiğince sert salladım ve ses ağaçların arasında .

"Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun?" LeBaron beni kolumdan tuttu ve kulübesine doğru patikadan aşağı sürükledi, ben de o taş kutusunu yüksek sesle salladım, ta ki sonunda onu ormana fırlatana kadar.

O kadar çok mücadele ettim ki başlığım düştü, ama bir süre sonra beni hala yeni çam kokan küçük evine sürüklemeyi başardı, içerideki tek mobilya demir bir yatak ve Anne-May'den çaldığı bir sandalyeydi. Beni yatağın üzerine itti ve kemerini tek bir hamlede ilmeklerinden geçirdi. Tekme ve yumruk attım ama yine de bir elini elbiseme soktu ve iç çamaşırımı dizlerime kadar çekti.

Tam o sırada kapı açıldı ve annem nefes nefese içeri dalıp LeBaron'un sırtına vurmaya başladı. "Onu rahat bırak."

Ayağa kalktı ve anneme doğru yürüdü. "Ne istersem yapabileceğimi biliyorsun."

Çekmecelerimi kaldırdım.

"Onun yerine beni al," dedi Ma. "İşleri nasıl yapacağını bilen birini istiyorsun. Bir çocuk değil."

LeBaron gülümsedi. "Zamanı gelmişti Sable. Uzun zaman önce teklif etmiş olsaydın, ihtiyaçlarım karşılanmış olurdu ve bu beni baştan çıkarmazdı."

Annemin gözleri bana döndü. "Sen ve ben, hiç konuşma fırsatı bulamıyoruz, LeBaron."

LeBaron gülümsedi ve ona doğru yürüdü. "Pekala, şimdi. Bir fikrim var. Gel, otur ve konuşalım."

Annem başını hafifçe eğerek kalkmamı işaret etti.

LeBaron yanına geldi ve şalını yavaşça çekerek çıkardı.

"Sonunda bana döndünüz Bayan Sable."

"Bırak kızı gitsin," dedi Ma. "Sadece ikimiz olduğumuzda kendimi daha rahat hissediyorum."

"Ben aptal değilim. Doğruca babasına gidip her şeyi anlatacak ve sonra biz nerede olacağız?"

"Babası şehre gitti."

Gözlerimiz buluştu. Bu düpedüz bir yalandı. Babam Anne-May'in yapışkan şifonyer çekmecesini tamir ediyordu.

LeBaron annemin boynunu öpmeye ve her yerine dokunmaya başladığında çorbamı kusacağımı sandım. Ne yapacağımı bilemeden ellerimi iki sıkı top haline getirdim.

Sonra LeBaron o iğrenç eski kemerini aldı ve bir ucunu demir karyola direğine, diğer ucunu da annemin boynuna doladı. "Kaçıp gitmeni şansa bırakmayacağım."

Annemin gözleri benimkilerle buluştu, korkmuştu ve işte o zaman koştum, oradan çıktım ve Peeler'ın yanına gittim.

Babamı Anne-May'in şifonyerinin önünde diz çökmüş buldum. "LeBaron annemi kulübesine götürdü" dedim. ve kapıdan çıkıp hızla tepeden aşağı koşarak tütsü odasına ve o kulübeye doğru.

Olabildiğince hızlı takip ettim ve tam babam kapıdan girerken oraya vardım. Ben içeri girdiğimde LeBaron'u duvara yaslamış, bıçağı boğazına dayamıştı ve annem beni yanına çekti.

Babam onu sertçe yere fırlattı. "Ona bir daha asla dokunma."

LeBaron boynunu ovuşturarak öylece yattı, domuz gözlerinde kendine özgü nefret vardı.

-

Babamı almaya gelmeleri uzun sürmedi. Hava kararmadan hemen önce kulübemize geldiler, LeBaron ve dört devriyesi, hepsi de at üzerindeydi. LeBaron'un elinde büyük siyah sopası, diğerlerinin elinde ise gelebilecek her türlü çirkin görünümlü sopa vardı. Chester uzun bir zinciri sürüklüyordu, kütükleri çektikleri zincirlerden ve ona bile her tarafımın buz kesmesine neden oluyordu. Annem, babamı Mister Watson'a ya da Anne-May'e kendi tarafını anlatması için ikna etmeye çalıştıysa da, onlar hiçbir yerde ve babam bunu denemedi bile.

ve LeBaron'un adamlarından biri ellerini arkadan bağlarken kaçtı.

Sonra adamlar küçük kulübemizin her tarafına dağıldılar ve biri elinde bir bıçakla çatı katından aşağı indi. "Bakın burada ne buldum. Yirmi bıçak olmalı. Görünüşe göre bir yere gitmek için toplanıyorlar."

Bunun üzerine adamlar bağırıp çağırmaya başladılar ve bıçaklardan birini babamın boğazına dayayıp ona "Git" dediler.

Zinciri boynuna doladılar ve onu Ambrosia Plantasyonu'na doğru patikadan aşağı çektiler ve babam bize baktı, gözlerinde korkunç bir üzüntü ve korku vardı. Annem onları takip etti, LeBaron'a onun yerine kendisini götürmesi için yalvardı ve Sally Smith ile ben eve doğru koştuk, annem çılgılık atıyordu.

"Bay Watson! Çabuk gelin! LeBaron Joseph'i yakaladı ve onu öldürecek."

Evin her yerinde ve kıyıda onu aradık ama kimse gelmedi ve ben de Sally'yi çınarın yanındaki kulübeye götürdüm, babamı oraya götüreceklerini düşündüm. Yola düştü ve onu almak için geri koştum.

"Bırak beni," dedi Sally ama bana yaslanmasını sağladım ve arada bir soluklanması için durdum.

Oraya vardığımızda, babamı dört alçak fiçiden yapılmış küçük bir sahneye koymuşlardı, üstüne kalın bir kalas yerleştirmişlerdi ve LeBaron elinde bir süpürgeyle yanında duruyordu. Babamın boynundaki zinciri daha da sıkmışlar ve elleri hâlâ arkadan bağlıyken onu ağacın bir dalının üzerine atmışlardı.

Annem ağlıyor ve yere düşüyordu, o kadar korkunç bir şekilde çırpınıyordu ki zorlukla dayanabildim. Bay Watson'ı bulmak için yola döndüm.

Babamı her zaman çok severdi. Kesinlikle yardıma gelirdi.

LeBaron süpürge­nin sapını aldı ve Pa'yı onunla birlikte sahnenin kenarına doğru itti.

"Hayır!" dedim. Dedim ve onlara doğru koştum ama Sally beni geri çekti. Gözlerimi kapatmaya çalıştı ama LeBaron'un babamı tahtadan aşağı itişini izledim.

Georgy

DANIEL WEBSTER'DA

HAZİRAN 1862

J *Daniel Webster*'ın merdivenlerine ulaştığımızda, Dr. Rogers'ın hastabakıcıları tarafından aceleyle indirilen Frank Bacon, omzuna astığı tıbbi çantasıyla aceleyle aşağı indi.

"Ameliyat olmayacak, Dr. Rogers. Sağlık görevlileri beni bilgilendirdi ve siz de bu vakayı ve hemşireleri bana teslim edeceksiniz."

Dr. Rogers daha uzun boylu durdu. "Ben sorumlu doktorum ve benim otoriteme tabisiniz."

"Ben Dr. Francis Bacon, Geçici Tugayların Baş Tıbbi Sorumlusu ve siz de emir erlerinizle birlikte kenara çekileceksiniz Doktor."

Frank'i gördüğüme her yanımda sevindi; mavi frakının önü, yaban mersini çayı ile lekelenmiş gibi göğsüne kadar kanla kaplanmıştı. Siyah saçları yakasını geçip alına kadar uzanmıştı.

"Kimin direktifiyle?"

Frank'in gözlerinin akı karanlığın içinde parladı. "Benim ve Dr. Ware'in. O çok yakında."

Dr. Rogers küfürler savurarak ve parmağını bize doğru sallayarak hızla uzaklaştı. "Bununla doğrudan Olmsted'e gideceğim."

Frank Joe'nun yatağına doğru ilerledi. "Kurşun çıkarıldı mı?"

Ben de ona katıldım. Sorumluluğu Frank'in alması ne kadar da iyi olmuştu. "Gaines's Mill'deki saha doktoru en iyisinin beklemek ve onu buradan çıkarmak olduğunu düşündü."

Eliza Joe'nun yanına diz çöktü ve elini tuttu.

"Muhtemelen Joe'nun hayatını kurtardı," dedi Frank. "Ama sıtma ateşi bir komplikasyon yaratıyor."

"Onu ameliyathaneye götürelim mi?" Ben sordum. "Rahibe Marguerite bize yardımcı olabilir."

"Hayır, hareket ettirilmemeli. Ama bu karanlıkta hiçbir şey göremiyorum. Elinizdeki tüm lambaları getirin. Sargı bezleri, üç leğen temiz su ve küçük bir masa."

"Kloroformumuz yok, Frank. Kanyak da. Sadece az miktarda kinin."

Rahibe Marguerite masayı getirdi ve Frank tıbbi çantasını masaya yerleştirdi. "İhtiyacımız olan her şeyi getirdim," dedi.

Frank yatağın başına gitti ve Joe'nun zar zor tepki verdiğini gördü. Joe'nun saçlarını alnından geriye doğru taradı, o kadar hızlı ve şefkatliydi ki.

"Çok şey atlattın, Joe. Kurşun hala kalçada. Onu çıkaracağız. Dinlenmelisin."

bir ispirto lambası getirdim, yatağın yanına koydum ve alevi yükselterek Frank'in gölgesini duvara düşürdüm. Alev onun ağırbaşlı bakışlarını, koyu çay rengindeki gözlerini, siyah kirli sakalını aydınlattı. Gözlerini Joe'ya diken Frank aceleyle paltosunun düğmelerini çözdü, ben de at, barut ve gece havası kokusu yayılan paltosunu çıkarmasına yardım ettim. Kollarını sıvadı, yanakları gölgeler içinde çukurlaştı ve Eliza'ya bir şişe kloroform ile bir ucunda iki çatal bulunan, sabun kalıbı büyüklüğünde metal bir dikdörtgen uzattı.

"Rahibe Marguerite, botlarını çıkarın. Eliza, sen başının yanında dur ve bu inhalerden kloroform ver. Yavaş ve sabit. Bu onu hafifçe sakinleştirecektir. Georgy, bir leğen bul ve bana yardım et. Ve Rahibe Marguerite, 'ya en içten dualarımızı gönderirseniz. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

-

Kızkardeş MARGUERITE Joe'nun giysilerini çamaşırhaneye götürürken, ben Joe'nun bacağına altına temiz bir çarşaf serdim ve Frank yarayı incelemeye başladı. "Kurşunu bulmamız son derece önemli, çünkü içeride kalırsa bu yara iyileşmez."

"Belki de bacağı delip geçmiştir?" diye sordum. "Lambayı yaklaştır, Georgy."

Frank gümüş ekartörü ile yaranın derinliklerini nazikçe araştırdı. "Kemiği buradan delmiş olabilir ama lanet olası mermi nerede?"

Rahibe Marguerite, elinde Joe'nun çizmelerinden biriyle arkamızda belirdi. "Dr. Bacon, Albay Howland'ın botlarını temizliyordum ve birinin içinde bunu buldum. Önemli olabileceğini düşündüm."

Avucunda bir adamın başparmağı büyüklüğünde şekilsiz gri metal bir topak tutuyordu.

Frank kurşunu onun elinden aldı, lambaya tutup inceledi ve bakışları benimkilerle buluştu, gözleri rahatlamayla ıslanmıştı.

"O kurşun bu yaraya nasıl sebep oldu ve botuna nasıl girdi, asla bilemeyeceğim," dedi gülümseyerek. "Ama teşekkür ederim, Rahibe Marguerite. Sanırım Yaraticımıza da teşekkür borçluyuz. Sanırım artık kapatabiliriz."

-

Frank baletik bir ustalıkla çalışırken ben sabit duruyordum. Joe'nun yarasını iyotla temizledi, metal dikişlerle kapattı ve en iyi tiftiklerimizden ve kurudukça yapışkan bir film oluşturan şurupumsu bir çözelti olan kolodyondan dönüşümlü katmanlarla bitirdi.

Joe'nun uyumasını izlerken ve aralıklarla nabzını kontrol ederken, iki parmağı Joe'nun bileğinde, babasının altın saatine bakarken Frank'in ifadesi kasvetli kaldı. Kısa süre sonra diğer hastaları dolaşmaya başladı, arada bir durup fenerini bir askerin yüzüne tutuyor, alnında ateş olup olmadığını kontrol ediyor ya da nazik bir söz söylüyordu. Her zaman Frank'in babası gibi olmasını dilemiştim, kayıtsız ve karizmatik, ama o gece Frank'i yeni gözlerle gördüm ve onun sessiz gücünü babasının gösterişli tarzından daha çekici buldum.

Joe şafaktan önce uyandı ve Frank ona kinin ve viski karışımı içirirken hastamızın yüzüne yavaş yavaş renk geldi. Joe'nun başının arkasına bir yastık yerleştirdik ve onu her türlü rahatlatmaya çalıştık.

Frank çantasını topladı. "Gücünü yeniden kazanana kadar Joe'ya çiçek aşısı yapamam. Ama sen ve Eliza buna uygunsunuz ve bunu tavsiye ederim."

"Kiti yanında mı ?"

"Her zaman. Bende saf Amerikan Ordusu sığır çiçeği aşısı var." "Tehlikeli mi?"

"Burada aşılanmamış askerlere hemşirelik yapmak daha tehlikeli. Halk aşılar konusunda gevşek davranmaya başladı ve çiçek hastalığı yeniden yükselişe geçti."

"Ancak tüm askerlerin aşılanması gerekmektedir."

"Askerleri savaş alanına sokmak için acele ederken, pek çoğunun bunu yapmadığını görüyoruz."

"Ben hazır değilim-"

"Bir Sağlık Komisyonu hemşiresi olarak her zaman hazırlıklı olmalısın, Georgeanna. *Semper paratus.*"

"İyi o zaman. Nasıl yapıyor?"

"Özel bir yere gitmeliyiz. Kadırga işimizi görür."

Geminin mutfağına girdik; Frank kapıyı kapattı ve tıbbi çantasını tezgâhın üzerine koydu. "Kolunuzun üst kısmının açıkta kalmasını istiyorum."

Uzun bir süre bakışlarını üzerimde tuttum ve sonra düğmelerimi açmak için boynumun arkasına uzandım. "Annemi aşılamaya çalıştığın ve onun senden kaçtığı zamanı hatırlıyor musun?"

Frank gülümsedi ve lavaboda ellerini ve neşterini yıkamak için döndü. "Sevgili annen kahvenin astımı iyileştirdiğini düşünüyor."

Elbisemi aşağı çekerek kolumu odanın soğuğuna maruz bıraktım ve elbisemi göğsümde topladım.

Frank dönüp açıkta kalan tenime baktı -yüzünde tuhaf bir ifade vardı- ve sonra bir parça tentürdiyotu tiftikli bir yere silkeledi.

"Burada biraz üşüyeceksin."

Frank kolumun üst kısmına soğuk iyot sürerken nefesim boğazımda düğümlendi.

"Biliyorsunuz, Dr. Rogers enfeksiyona neden olan küçük böcekler hakkındaki fikirlerinizin çılgınca saçmalıklar olduğunu söylüyor - cerrahi ateş, Tanrı'nın yarayı arındırma yöntemidir."

"Dr. Rogers'ın deyimiyle bu küçük böcekler gerçekten de ölümcül. Fransa'da onları öldürmek için karbolik asit kullanıyorlar ve bunun iltihaplanmayı ve hastalığın ilerlemesini önlediği tespit edildi. Keşke burada biraz bulabilsem. Joe'ya çok daha iyi bir şans verirdi."

Frank neşterini eline aldı. "Gözlerini kapat Georgy. Kolunun üst kısmında üç kesik açacağım ve her birine az miktarda serum vereceğim."

"İzleyeceğim, Frank. Prosedürü öğrenmek için."

Frank bir an tereddüt ettikten sonra üç kesiyi hassasiyetle yaptı ve her birine serum şişesini hafifçe dokundurdu. Kesiklerin üzerine bir kare tiftik yerleştirip üst kolumun etrafına bir bandaj sararken başımın döndüğünü hissettim ve dengemi kaybettim ama Frank kolumu tuttu.

Bir elini saçlarımı düzeltmek için kaldırdı ama sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve geri çekildi. "İyi değil misin?"

Ona baktım, çok yakındı ve onun, defne romu sabunu ve iyot kokusunu içime çektim. Korseme baktım ve omzumun üzerinden yukarı çektim.

Frank beni çevirdi ve elbisemin arkasını ilikledi. "İhtiyacın olan tek şey biraz konyak ve iyi olacaksın. Kolun birkaç gün ağrıyabilir ama çiçek hastalığıyla kıyaslanamaz bile."

"İyi bir dokunuşun var, Frank Bacon. Belki de tıp alanında kariyer yapmayı düşünmelisin."

Frank bakışlarını çantasından ayırmadı. "Gitmem gerekiyor. Eliza'nın daha sonra kendini aşılama istemesi ihtimaline karşı bir aşı seti bırakıyorum. Joe tam üç gün yatakta , daha da fazla. Kurşunun kemiği sıyırmış olma ihtimali yüksek, o yüzden bacağına ağırlık vermeyin ve kimse pansumanı bozmasın - bunu Dr. Ware'e bırakın. Metal dikişler ve şurup sargıyı hava geçirmez hale getirecek ve çıkarılacağı günü o . Bıraktığım kininleri iki saatte bir uygulayın. Hafta sonuna kadar belirgin bir iyileşme görürseniz, Eliza'yla birlikte Joe'ya New York'a kadar eşlik etmenizi öneririm. Tioronda'nın temiz havası ateşe bu bataklıklardan daha iyi gelecektir." Frank bir adım daha yaklaştı. "Ve burası gün geçtikçe daha tehlikeli bir hal alıyor. Lee, Konfederasyonlar için muazzam bir varlık olduğunu kanıtıyor ve yoluna çıkmaları halinde hastane gemilerimize ateş etmekten çekinmeyecektir."

"Kalamaz mısın, Frank?" Elini tutmak için can atıyordum. "Sabah vizitesini yaptıktan sonra çay içebiliriz."

Frank mutfaktan çıktı ve merdivenlere yöneldi. "Karaya çıkmam bekleniyor ama Dr. Ware bu sabah dönecek. Joe'nun durumu kötüleşirse benimle temasa geçsin."

Frank'in peşinden gittim. "Eliza ve Joe gitse bile ben kalacağım.
Bir daha ziyaret etmeyecek misiniz?"

"Korkarım başka bir yere ihtiyacım var."

"Frank, Noel'de konuştuğumuz şey hakkında, ben-"

"Güle güle, Georgy." Şapkasını eğdi. "Tanrı seni korusun sen."

-

JOE yavaş yavaş iyileşti, bir gün daha iyiydi, ertesi gün nüksetti ve ben Eliza'yla birlikte başucunda oturup evden gelen mektuplarla moralini yüksek tutmaya çalıştım. Abby'nin Birlik generali George McClellan hakkındaki görüşleriyle dolu mektupları Joe'nun her zaman favorisiydi:

Sevgili Georgy,

General McClellan'ın savaştaki "ihtiyatlılığı" ülkeyi mahvetti. Bu çok pahalı bir politika. Zaten iflas etmiş durumdayız. Stewart's ve Lord & Taylor dün müşterilerine para üstünü posta pulu olarak vermeye başladı, Carry'ye üzerinde 50 ABD senti damgası olan küçük bir zarf verdi, o da Aitkin & Miller'da bir parça kurdelenin parası olarak verdi, tamam, hiçbir şey konuşulmadı. Gidiyoruz! Edward Amca çivit mavisini gibi. Bu lanetli savaşı ve köleliği sona erdirmek için her dolarımı verirdim.

Seni seven Abby

Çok geçmeden Eliza ve Joe *Daniel Webster*'dan ayrıldılar ve Tioronda'ya yapacakları uzun yolculuk için tüm eşyalarıyla birlikte gemi değiştirdiler. Acı tatlı bir yolculuktu.

Hoşça kal: Joe'nun sonunda güvenli bir yere gittiğini biliyordum ama ikisini de çok özleyecektim.

Tüm bunların üzerinde durmak için çok az zaman vardı, çünkü yaralılar istikrarlı bir şekilde gelmeye devam ediyordu ve erkek hemşireler kadın hemşireleri kötü göstermek için ellerinden gelen her şeyi yapıyor, çamaşır vardiyelerini hiçe sayıyor ve onları uyarmak için elinden geleni yapan Dr. Ware'e defalarca şikayette bulunmama rağmen içki dolabının kilidini zorluyor ve yeniden stoklanan tıbbi konyacı aşırıyorlardı.

Akıl sağlığını korumak için, Dr. Blackwell'den öğrendiğim bilgileri paylaşmak üzere Katharine Wormeley ve Marguerite'in ilk öğrencilerim olduğu bir dizi hemşirelik dersine başladım. İlk sınıfım için içki dolabında üç sandalye, bir tezgah ve denizde dökülmelerini önlemek için ahşap çıtalara dizilmiş kare şişeler bulunan rahat bir oda kurdum.

Bandajlama teknikleri üzerine verdiğim dersin yarısına gelmişim ki kapı aniden açıldı ve karşıma St. Pierre adında, alışılmadık bir şekilde neşeli görünen bir hademe çıktı.

"Böldüğüm için özür dilerim hanımlar, ama merkezden bir mesaj getirdim." Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Şu andan itibaren tüm kadın hemşireler kuzeydeki bir vapura binmek üzere binayı terk edecekler. Hizmetinize artık ihtiyaç duyulmamaktadır ve Kongre tarafından yeni yetkilendirilen ek bir *erkek* hemşire ekibi tarafından karşılanacaktır."

"Bu olamaz," dedim. "Bay Olmsted biliyor mu?" "Bana söyleyen oydu ve ayrılmaya hazırlanıyor. kendisi." Bay St. Pierre üç sarı kitapçığı Tezgâhta. "Genel cerrahın yeni hemşire ekibi için bir prosedür el kitabı hazırladığını bilmek istersiniz diye düşündüm."

Bir kitapçık aldım. "*Hastane Görevlisinin El Kitabı* mı?" diye sordum. "Dr. Winslow Rogers tarafından."

"Dr. Rogers'ın yeni kitabı. Biz erkekler için İncil olacak."

Katharine bakarken ben sayfaları . "Bu, Dr. Rogers'a ödünç verdiğim metnin aynısı."

Katharine Wormeley durdu. "Georgy'nin en ünlü tariflerini içeriyor. Bandaj şemaları. Tüm müfredatı."

Er St. Pierre omuz silkti. "Tek bildiğim siz kadınlar bu gece gidiyorsunuz. Ve bu dolabın anahtarını bıraktığınızdan emin olun. Siz gittiğinizde büyük bir kutlama gerek."

BÖLÜM

21

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

HAZİRAN 1862

LEBARON babamı aşağı çekmemiz için bize bıraktı ve ben karanlıkta çınarın kaygan ve ıslak kabuğuna tırmanırken annem ve Sally onu aşağıda tuttular. *Lütfen babam hayatta kalsın, en azından birazcık*, diye tekrar tekrar söyledim kendime. Onunla da konuştum. "Eğer beni duyabiliyorsan, baba, ." Zinciri çözmek çok uzun sürdü ama sonunda gevşediğini hissettim ve bedeninin aşağıya düşmesine izin verdim.

Annem onun için ağlarken koşarak aşağı indim ve yanağımı göğsüne koyarak kalbinin güm güm atmasını bekledim. Bir elimi gömleğinin altına soktum ve göğsündeki derinin soğuduğunu hissettim. Orada ellerim çamurda kuru kuru ağladım ve beni yakalayacak kimse olmadan bir çukura düşüyormuşum gibi hissettim.

"Lütfen baba," dedim, sanki bu onu geri getirecekmiş gibi on kez.

Karanlıkta çamurun içinden Pa'yı eve geri çekmek üçümüzün de zamanını aldı, üçümüz de ağlıyorduk, neyin yağmur neyin gözyaşı olduğundan emin değildik, sanki Tanrı da bizimle ağlıyordu.

O gece uyumadık, babam yatağında uzanmıştı, teni ateşin ışığında parlıyordu, biz de üstündeki kiri siliyorduk. Kendi kendime ağladığımda, içimde nefret başladı ve hızla büyüdü, siyah ve soğuk.

Ertesi gün, akşam yemeğinden önce, Sally Smith ve ben spekülâtörün iki atlı arabasında oturmuş, gönderilmeyi bekliyorduk. Adam ellerimizi ve ayaklarımızı derimizi kesen kaba bir sicimle sıkıca bağlamadan önce babamın haçını avucumun içine saklamayı başarmıştım.

Orada, evin yukarısında, atlar çakılları eşeleyerek, yola çıkmaya hazır bir şekilde bekledik. Sally, Bay Watson'ın gelip bize yardım edebileceğini düşündü. Yukarıdaki pencerelere baktım ve yatak odasındaki perdenin hareket ettiğini gördüm ve o olduğunu anladım. Neden bizi sattı? İçerisi boştu, kulübeye baktım, babam hâlâ içerideydi, kaskatı kesilmişti. Kim onu gömer ve üzerine sözler söyler ki? Onu çamdan bir kutu mu yapacaktı?

Spekülâtör geldi ve çiçekli halı çantamı yanıma taşıdı ve sonra at arabasına tırmandı. Annem uzak bir tarlada çalışıyordu ve ben de gelip bana veda etmesini umarak öylece bakıyordum.

Bayan Anne-May evden çıkıp arabanın yanına yaklaştığında yağmur başladı.

"Neden gitmek zorundayız?" Ben sordum.

"Joseph'i hep senin yüzünden kaybettik. O en iyi adamlarımızdan biriydi. Fergus senin daha büyük bir bela olduğunu düşünüyor ve Sally... o ne yaptığını biliyor."

Sally yüzünü başka tarafa çevirdi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Herkes ağlasa bile, yeni gözyaşlarının geldiğini hissettim. "Neden babama yardım etmedin? O senin için her şeyi yaptı."

Anne-May bana doğru eğildi. "O kitabı nereye koydun, Jemma?"

Anne-May'in yağmurda gevşemeye başlayan buklelerine bakakaldım. Onları o sabah kendisi yapmış olmalıydı, ütüyü yeterince ısıtmamıştı.

"kırmızı defter. Bay'a götürdüm. Smalls."

"Casusluk kitabın mı?" Ben sordum.

Anne-May spekülátöre doğru baktı. "Sesinizi *alçaltın*. Yanında mı?"

Arkamı döndüm. "Eminim gazeteler bununla ilgilenecektir."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Bana hemen nerede olduğunu söyle."

Eve doğru başımı salladım. "Her zaman sakladığım yerde. Neredeyse göz önünde."

Yağmur daha sert yağmaya başladı ve arabanın ahşap zeminine sıçradı. Spekülátör atlara "Yürüyün!" diye bağırdı ve bir sarsıntıyla yola .

Anne-May peşimizden bir adım attı. "Tam olarak nerede, Jemma?"

Birden annem koşarak geldi, çıplak ayaklı ve onu hiç görmediğim kadar hızlıydı, su birikintilerinde sıçırıyordu, saçları parlak mavi fularıyla bağlıydı.

Atlar tırıs kalktı ve Annem de onu takip etti, ama çok geçmeden onun için çok hızlıydık ve Anne-May'in hemen önünde durdu.

"Sakin umudunu kaybetme, beni duyuyor musun Jemma?" seslendi bana, ellerini ağzının etrafında kavuşturarak. "Sen *savaş*."

Sally Smith ve ben gittikçe koyulaşan karanlıkta bir yerlere doğru ilerlerken hiçbir şey söyleyemedim. Onu duydum ama umursamayacak kadar uyuşmuştum.

PART
TWO

..

BÖLÜM

22

Georgy

PORTSMOUTH GROVE, RHODE ISLAND

1863

A KABUL EDİLEMEZ BİR ŞEKİLDE İHRAÇ EDİLDİKTEN
SONRA

Bir önceki yaz *Daniel Webster* ve erkek hemşireler tarafından değiştirildikten sonra kendimi Brevoort Place'deki evime dönmüş buldum. Ön salona güzel bir Lloyd's Virginia haritasının eklenmesi dışında pek bir şeyin değişmediğini görmek beni mutlu etmişti. Birliklerin hareketlerini takip edebilmemiz için annem haritayı kanepenin üzerine, hepimizin oturup gazeteleri okuduğu Bakire resminin altına asmıştı. Kadın hemşireler için kendi eğitim hastanemi kurmaya her zamankinden daha kararlıydım. Kız kardeşlerim bu hedefime ulaşmamda bana yardımcı olmuyor, hatta hak ettiğim saygıyı bile göstermiyorlardı, çünkü eve döndüğümde çocukluğumdaki o eski sıralama yeniden canlanıyordu.

Ön kapıdan içeri girdiğimde Jane, "Kısa ama seçkin bir hemşirelik kariyeriydi," dedi.

Kapıcıya sandığımı ön merdivenlerden yukarı çıkarmasını söyledim ve ardından eczacı kavanozlarından oluşan file çantamı ön salonun halısının üzerine koydum.

Abby ceketimi ve başlığımı çıkarmama yardım etti. "Sülük kavanozunu yemek odasında bırakmasan iyi edersin."

"Mutfakta o zaman?" Ben sordum.

Eve döndüğümünden beri savaşa ilgili çok şey olmuştu, buna bir Birliği zaferi çeşit de dahildi.

Sonbaharda Maryland-Pennsylvania sınırı yakınlarındaki Antietam'da bir gün süren çatışmalarda yirmi iki binden fazla asker öldü ya da yaralandı. Lincoln, aşırı ihtiyatlı General McClellan'ı değiştirmişti ve Birlik taraftarları onun yerine gelen General Ambrose Burnside'in savaşa hızlı bir son vereceğini umuyordu. Eli neredeyse tamamen iyileşmiş olan kardeşim Charley, New York City Home Guard ile birlikte askerler için kitap toplarken, kendi adamlarımızın zarar görmemesi için dua ediyorduk. Kendisini dinleyen herkese askere yazılma arzusundan bahsediyor, annem de onu yeni hayır projeleriyle oyalayarak kaçınılmaz olanı erteliyordu.

New York, Fishkill'deki güzel malikâneleri Tioronda'da Joe, Eliza'nın yardımıyla iyi bir şekilde iyileşiyordu, ancak savaşa yeniden katılmak için yorulmak bilmiyordu. Frank Bacon da alayıyla birlikte savaş alanında görev yapmaya devam ediyordu, ancak teklifini reddettiğim için artık bizim adamlarımızdan biri sayılamazdı ve bu durum beni zaman zaman üzüyordu. Ama en çok da savaşa geri ve kendimi hemşirelik mesleğine vermek istiyordum.

Ne Kuzey'in ne de Güney'in kazanamadığı savaşlar devam ederken, yaralı birlikler gelmeye devam etti eski dostumuz Katharine Wormeley, Bay Olmsted'in kendisinden Rhode Island, Portsmouth Grove'da yeni bir ABD Ordu hastanesinin başına geçmesini istediğini yazdı. Başhemşire olarak kız kardeşim Jane ve beni önermişti ve Jane yüz küçük şey hakkında endişelense de, kışı orada geçirme ve nihayet tekrar işe yarama şansını yakalamak için sabırsızlanan ikimiz için hemen kabul ettim.

Portsmouth Grove'a beklenmedik bir şekilde erken vardık ve yüksek tavanlı koğuşlarımızı soğuk, çamaşır makinesini bozuk ve altmış demir yatağı mavi kumaşlarına kadar soyulmuş halde bulduk. Ancak çok geçmeden her ocakta bir ateş yanmaya başladı ve hastalar yeni çarşafli yataklara yatırıldı,

ve koğuşlardan gelen kızarmış tavuk kokusu.

O haftanın ilerleyen günlerinde, sabah çarşaflarımızı değiştirirken Katharine yanımıza geldi. "Newport'taki bir balo için oldukça ilginç bir davetiye aldım."

Bana ekru kart stoğu üzerine altın mürekkeple basılmış davetiyeyi uzattı.

SEACREST BEYAZ BALOSU,
BİR NUMARA BELLEVUE CADDESİ,
NEWPORT, RHODE ISLAND.
SAAT YEDİ YÖNÜNDE.

Newport'taki bazı büyük evleri uzaktan görmüştük ama içine hiç adım atmamıştık.

"Neden davet edildik?" Ben sordum.

Katharine mektubu cebine attı. "En ufak bir bilgim yok. Sanırım askerlerin yararına olacak."

Jane bembeyaz katlanmış bir çarşafı salladı. "Askerler için üzerimize düşeni yaptığımızı söyleyebilirim. Burada yatak çarşaflarını elde yıkamak karanlık çağlar gibi."

"Belki de ihtiyacımız olan şeyler için fon toplayabiliriz," dedim.

Jane çarşafı havaya uçurdu ve çarşaf yatağa dalgalanarak kızıl saçlarını bir hale gibi yüzünün etrafında kabarttı. "Mary'nin şiirlerinden satabileceğimiz çok sayıda kopyam var."

"Peki Katharine kutusunu sunduğunda onu kim reddedebilir?" Ben sordum. "Dans bitmeden yeni bir çamaşır makinesi almamızı sağlayacak."

-

KATHARINE, JANE VE BEN diğer hemşireleri koğuşlarımıza bakmaları için ayarladık ve Seacrest Cottage'a

Belirlenen saatte, hastanenin arızalı arabasını ödünç alarak.

Bir mil öteden bile görülebilen Seacrest, modaya uygun Bellevue Caddesi üzerinde, çok sayıda kalkan ve çatı penceresi, evin etrafını saran geniş bir verandası ve şu anda içinden kaliteli arabaların aktığı süslü bir porte cochere'si olan ahşap çerçeveli büyük bir yazlık ev olarak dimdik duruyordu.

Sıradaki yerimizi aldık ve yaklaştıkça Katharine diğer konukların özenli giyim tarzlarını görünce nefesi kesildi; arabalardan inen, kürk halıların altından çıkan, en yeni beyaz organzalar ve ipekler içinde, boğazlarında pırlantalar olan hanımlar, resmi kesik paltolar ve askeri üniformalar içindeki erkekler. Konuklar içeri girerken, sadece gömlek kolları ve pantolonlarıyla giyinmiş olan siyahi uşaklar atların başına geçti.

Her zamanki gibi kendisini sürücü olarak atamış olan Jane, atı ileriye doğru itti. "Konukların hepsi beyaz giyinmiş. Neden birden kendimi zavallı bir kuzen gibi hissettim?"

Katharine, "Dava için para toplamak üzere buradayız," dedi. "Çok müreffeh görünemeyiz."

Brevoort Place'deki evimizin kapladığı alandan daha büyük olan ve sağ tarafımızda geniş bir merdivenin kıvrıldığı ön salona girdik. Ortadaki açık avlu tavanına ve beyaz çiçek çelenkleriyle süslenmiş, odanın etrafına yerleştirilmiş yaldızlı heykellere baktık.

"Altınlarını seviyorlar," dedi Katharine.

Jane etrafına bakındı. "Kötü terbiye hiçbir zaman ağır yaldızlı olduğu zamanki kadar kötü görünmez."

Bayanların soyunma odasına gitmeyi reddettik, çünkü neyse ki ayarlamamız gereken çok az tuvaletimiz vardı ve kendi eldivenlerimizi çizebilecek durumdaydık.

Liveried uşakları her birimize bir dans kartı verdi, ekru saçaklı beyaz kağıttan bir kitapçık, *Seacrest*

Balo, özenle hazırlanmış altın harflerle basılmıştı ve ipek sicimle tutturulmuş küçük, şirin bir kalem vardı. Kitaplarımızı açtık ve her sayfanın içinde aşağıda listelenen programın *Dans Sırası* başlığını bulduk. *Büyük Marş. Polka. Vals.*

"Yirmi beş dans mı?" Jane sordu. "Bu uzun bir gece ."

Katharine sayfanın altını işaret etti. "Bakın, *erkeklerin dans başına beş dolar ödemesi gerektiği* yazıyor."

Kitapçığımı kapattım. "Jane, sen şiir sayfalarıyla yola çık, Katharine de teneke kutunu al. Ben ev sahibimizi bulacağım."

Şenliklerin başlayacağını belirten trompet sesinden sonra, uzun boylu bir beyefendi hemen Jane'e dans etmek isteyip istemediğini sordu, ancak Mary'nin şiirlerini satmaya niyetli olan Jane onu elinin tersiyle itti. Katharine para kutusunu sallayarak kalabalığın arasına daldı ve para istedi.

Ev sahibemizi bulmak üzere yola çıkmıştım ki Frank Bacon yoluma çıktı ve kelepçelerini düzelterek önümde durdu. Özellikle iyi görünüyordu, temiz traşlı ve üniformasını giymişti, üniformasının koyu çivit rengi gözlerinin mavisini ortaya çıkarıyordu.

"Merhaba, Georgy."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Oh. Frank Bacon. Burada ne işin var senin? Abby bana Louisiana'daki bir hastaneye atandığını söyledi."

"Annemi ziyaret etmek için yirmi günlük izin, geldiğimden beri durumu aniden iyiye gitti. Buraya nasıl geldin?"

"Jane ve Katharine ile Portsmouth Grove'daki hemşireler."

"Annen gitmene çok üzölmüş olmalı. O nasıl?"

"Biraz gergin. Son mektubunda, çay içmeye gelen bir papazın Woolsey'den bir miktar çalmasından korktuğunu söylüyor."

ama kısa süre sonra Margaret'in kayıp kaşıkları parlattığını rahatladı."

Frank kocaman gülümsedi. Eski Frank.

"Annenizin kalbimde her zaman özel bir yeri olacak."

"Peki sizi Connecticut'tan buraya getiren nedir?"

Frank odanın ortasına doğru döndü. "Bekleyin, sürprizi açıklamak üzereler."

Orkestra bir davul çaldı ve tüm dikkatler odanın ortasındaki beyaz saten kaplı kutuya çevrildi.

"Ne oldu Frank?"

Bir adam kutunun kapağını açtı ve büyük bir beyaz kuş sürüsünü havaya bıraktı. Etrafımızdaki tüm konuklar, kuşlar odanın içinde bir arada süzülürken ve ardından açık çatıdan dışarı uçarken nefes nefese kaldılar.

"Ne kadar hoş," dedim. "Ama belki de bu beyaz temasını fazla abartmak olur?"

Frank eğildi. "Kalabalığı kirletmemeleri için Salı gününden beri tohum ve sudan uzak tutuldular."

"Bütün bunları nereden biliyorsun Frank?"

Müzik şehvetli bir kabarışla yükseldi, bir vals, "Onursal Üyelerimiz".

Frank bana elini uzattı. "Belki bir dans eder ve bu konu hakkında konuşabiliriz?"

Bir vals yaptık, belime doladığı kolu hem rahat hem de tanıdıktı. "Pratik yapıyormuşsun Frank."

Yüzüm omzuna dönükken, kahvenin hoş kokusuyla karışık defne romu sabununun tanıdık kokusundan zorlukla kaçabildim.

Gülümsedi. "Gerçekten öyle."

"Korkarım beyaz giyinmedim."

"Seni beyaz ipekler içinde hayal edemiyorum, Georgy. Ayrıca, Amerikan Ordusu hemşirelerinin giydiği en güzel kıyafeti giymişsin."

"Peki burada ne işin var Frank? Hastaneye gelmelisin. Yardımın işimize yarayabilir. Sana çayda dondurma ve taze kurabiye ikram edebileceğimizden değil. Oldukça Spartalı."

"Sadece bir geceliğine buradayım-"

"Neden burada olduğun konusunda beni merakta bırakmamalısın Frank. Aklıma bir sürü neden geliyor. Zengin bir teyzen öldü ve sana bir servet bıraktı. Korkunç bir hastalığın tedavisi Narragansett Körfezi'nde yatıyor."

"Aslında ikisinden de biraz."

"Ne yazık. İlk başta bunca yolu beni görmek için gelmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Müzik durdu ve hepimiz alkışladık.

"Böyle bir tehlike yok, Georgy. Son zamanlarda çok şey oldu."

"Frank, Washington hakkında. İçimden ne geldi de söyledim bilmiyorum-"

Omuzlarına kadar inen, bolca çiçek ve fiyonkla süslenmiş somon rengi bir elbise giyen siyah saçlı bir kadın Frank'in yanına geldi. Saçlarını ortadan ayırmış, her iki kulağının altından ince bir örgü geçirmişti ve sağ elinde fildişi çubukları olan pembe ipekten yelpazesini tutarak bekâr olduğunu belli ediyordu. Elini Frank'in kolunun kıvrımından geçirdi.

Ona doğru başını salladı. "Georgeanna, seni hemşire asistanım Bayan Bethada Barnett ile tanıştırayım."

Geri adım attım. "Asistan mı?"

O ve Frank bakiştılar. "Bir ilan verdim ve Bayan Barnett cevap verdi. Sahip olduğu onca deneyimle şansıma inanamadım."

İlk bařtaki tamamen kařma dűrtűme rađmen kaldım ve Bayan Barnett'e bařımı salladım. Daha yakından incelediđimde, hafif at uezellikleri tařıdığını gűrmek beni mutlu etti.

"Memnuniyetle," dedim.

Bethada da bařıyla onayladı. "Frank bana siz Woolsey kardeřlerden bahsetti." Eđildi ve gűzlerini bűyűttű. "Yedinizi de bir arada tutmak zor gerři."

Ben de . "Belki not alırsınız, Bayan Barnett."

"Louisiana'da yaralılara bakıyordum ve akla gelebilecek her tűrlű yaralanmayı gűrdűm. Hastalarla ilgilenmeyi çok űdűllendirici buluyorum."

"Peki senin bu partiyle bağlantın nedir?" diye sordum.

Frak giymiř bir garson gűműř bir tepside řampanya kadehleri sundu ve Frank bir tanesini kaptı.

"Teyzem, Bayan Cherie Barnett, ev sahibemiz. Amcam kısa bir sűre űnce űldű, tifűsten řűpheleniyorlar ve amcamın hatırı sayılır mal varlığının bir kısmını tıbbi geliřmelere yatırmakla çok ilgileniyor. Hastalıkları űnleme konusundaki arařtırmalarını anlatması için Dr. Bacon'ı davet etti."

Frank'e dűndűm. "Senin için ne bűyűk řans. Sen de műze deđerinde altın heykelciklere bakacaksın."

şampanyasını yudumladı.

Bethada boğazındaki madalyonla oynadı. "Bayan Woolsey, davette talep edildiği gibi beyaz giymemeyi tercih etmeniz ne kadar ilginç."

"Kız kardeşim, ben ve bize eşlik eden arkadaşımız Katharine Wormeley Portsmouth Grove'da hemşireyiz.

Doğrudan koğuştan geldi. Siz de beyaz giymemeyi tercih ettiniz Bayan Barnett."

"Bu bizim açımızdan kasıtlıydı. Teyzem ve ben bu beyaz denizde renkli giyinen tek kişiler olarak öne çıkmayı seçtik. Ve işte teyzem de mavisiiyle geliyor."

Bir kadın kalabalığın arasından bize doğru ilerledi, tıpkı bir buharlı geminin tuzlu denizleri yarması gibi, konuklar itişip kakıştılar ve rahatsızlıklarının nedenini aramak için döndüler. İnsan Bayan Barnett'in yeğeninin şişirilmiş bir versiyonu olduğu izlenimine kapılıyordu; bebek mavisii cilalı pamuk ve şifondan oluşan bir dağın içinde, boğazında sinyal lambaları kadar büyük elmaslar vardı.

Bethada teyzesine bir kadeh şampanya ikram etti, o da elinin tersiyle itti. "Teyze, biz de tam senden ve Dr. Bacon'ın araştırmasıyla ne kadar ilgili olduğundan bahsediyorduk."

Bayan Barnett, "Bir şey istediğimde hesaba katılması gereken bir güç oluyorum," dedi. "Ve Dr. Bacon'dan benim kişisel doktorum olarak hizmet etmesini istedim."

"Ordudan ayrılacak mısın, Frank?" diye sordum. "Bunların hiçbirii doğrulanmadı," dedi.

Bethada tepsiden bir şampanya kadehi aldı. "Savaş bitince bırakacak tabii ki. Bu arada teyzem de birliklere destek olmak için böyle balolar düzenlemeye devam edecek."

"Kuzey birlikleri mi, Güney birlikleri mi?"

diye sordum. "Nereyi uygun görürsem,"

diye yanıtladı Bayan Barnett.

Ona döndüm. "Kocanız servetini pamuktan mı kazandı?"

Bayan Barnett kalabalığı inceledi. "Diğer şeylerin yanı sıra. Ben ölü kocamın işine karışmam."

"Barnett Industries'in en büyük ikinci pamuklu kumaş üreticisi olduğunuu biliyorsunuzdur," dedim. "Köleliğin bir ürünü."

"Peki bu sizi neden ilgilendiriyor?"

"Bu herkesin endişesi olmalı. Ayrıca renkli uşaklarınızın gömlek kollarıyla soğukta kalmalarından da endişe duyuyorum-"

"Ah. Bir kölelik karşıtı, anlıyorum. Çok asil ve özverili. Bu gece beş bin dolar toplamayı umuyoruz. Bir davayı desteklemenin en iyi yolu. Para." Birden bakışlarını bana dikti. "İşte bu yüzden partide para istememeyi tercih ediyorum."

"Beni mi kastediyorsunuz, Bayan Barnett?"

"Kız kardeşinizin -Jane, değil mi?- şiirlerini satın almaları için konuklara ricada bulunmamasını tercih ederim."

Kollarımı belimde kavuşturdum. "Kız kardeşim Mary'nin şiiri aslında. Jane sayfası için sadece bir peni istiyor."

"Yazarlıktan kazanç sağlayan bir kadın mı?" Frank'e . "Bugünlerde kadınlar böyle mi yetiştiriliyor?"

Frank gülümsedi. "Woolsey kadınları New York'un demirbaşlarıdır. Herkes tarafından çok saygı görürler."

"New York," dedi Bethada. "Kim orada bir aile kurar ki?"

"Mary'nin şiirleri askerler arasında çok popüler," dedim. "Bir tanesi Winslow Homer'ın bir tablosuna ilham verdi."

Bayan Barnett kendini yelpazeleyerek buklelerinin altında dans etmesini sağladı. "Bu balonun konuklarımın *rahatlayabileceği* ve *eğlenebileceği* bir yer olmasını istiyorum. Bayan Wormeley dans kartını doldurursa, *bu* birlikleri desteklemek için para toplar, her konuğa tenekesini sallamaz. Teklif yağmuruna tutulacağından değil."

Geri çekildim. "Bayan Barnett. Yakın bir arkadaşımın bu şekilde aşağılandığını duymak istemiyorum. Biz sadece hastaneye yeni bir çamaşır makinesi almak için para toplamaya çalışıyoruz.

."

"Ben de sadece misafirlerimi eğlendirmeye çalışıyorum. Belki de bu çabalarını yarın köyün yeşil alanında gösterebilirler. eder misiniz?"

Bayan Barnett uzaklaştı ve Bethada da Frank'e anlamlı bir bakış atarak onu takip etti.

Eldivenlerimi düzelttim. "Gidip Jane ve Katharine'e ayrılmamız gerektiğini söyleyeceğim."

"Bak, Georgy-"

"Anlıyorum Frank. Her erkek böyle bir kadına karşı koyamaz."

"Niyeti iyi."

"Bir zamanlar siz de Union Meydanı'nda bozuk para kutusunu sallardınız. Barnett Industries'in pamuk satarak kölelerin sırtından milyonlar kazandığının farkında mısınız? ABD Ordusu'ndaki bir yüzbaşı nasıl böyle bir girişimle ilişki kurabilir? Baban kürsüden buna karşı çıkıyor."

"Ben sadece bir misafir olarak buradayım. Bu parayı alıp hastalıklarla savaşmak yanlış mı?"

"Bethada senin yanında, Frank. zerindeki tüm mücevherler kölelerin hediyesi. Seni daha iyi tanıdığımı sanıyordum."

Gitmek için döndüm.

Frank kolumu tuttu. "Belki de tüm bunlar teklifimi reddettiğin için pişmanlık duymandan kaynaklanıyordur."

"Tam tersine, Frank." Kolumu ektim. "Bir karardan hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

BÖLÜM

23

Jemma

HAGERSTOWN, MARYLAND

HAZİRAN 1863

SALLY SMITH BEN Hagerstown, Maryland'de, yeni bir sahiple, sıska Bay D. W. Swift, *güzel sanatlar fotoğrafçısı*, sokakta dağıttığım kartlarında yazdığı gibi, çoğu insanın çöp kutusuna attığı. *Güzel sanatlar*. Daha çok uyuyormuş gibi göstermem gereken ölü bebeklerin resimleri ve Konfederasyon ya da Birlik'ten, aynı fiyata geçen her askerin portresi gibi.

Bir yıldır oradaydık ve Hagerstown'ın New York City olmadığı sonucuna varmıştık. Birçok insan çukurlu sokaklarda koşuşturuyor, Main Street'te yüksek binalar sıralanıyordu ama en ilgi çekici şey Market House'un tepesinde herkesin aval aval baktığı bir Alman askerinin rüzgar gülüydü. Ama ben, buzhaneden buz taşımak ya da ticarethaneye yaptığım nadir yolculuklar dışında, günün büyük bölümünde Bayan Swift'in gözetiminde çalıştığım için pek bir şey görmedim.

Haziran ayına göre soğuk olan o bahar günü, Bay Swift beni stüdyonun önüne dikmiş, kartını almak isteyen herkese kartını dağıtıyordu. At arabalarının hızla geçtiği caddenin ortasında durdum, rüzgâr Bayan Swift'in çok büyük, döküntü pamuklu elbiselerinden birini dizlerime kadar savurmaya çalışıyordu. O gün başlangıçta kötü bir ruh hali içindeydim, babamın tekrar hayatta olduğuna dair bir rüya görmüştüm ve

Uyandığımda bunun doğru olmadığını gördüm ve o yolda durmak durumu daha da kötüleştirdi.

Silindir şapkalı bir adama bir kart attım ve Bay Swift'in yeğeni Jim'in tabanı yıpranmış, çok sıkı bağlanmış ayakkabılarımdan birine bir tomar tükürük attı.

Bir kadına kartımı uzattım ve sanki tifüs olmuşum gibi çocuklarını aceleyle uzaklaştırdı. Sally Smith'in mısır ekmeğinin kokusu esintiyle mutfaktan dışarı süzüldü ve midem guruldadı. O yerde dört gözle bekleyeceğim hiçbir şey yoktu. Sally'nin mısır ekmeği bile yasaktı.

Bayan Swift kapıdan bana seslendi.

"Jemma, buraya gel. Büyük bir iş daha aldım. Koca bir alay."

"Evet, Bayan Swift."

Bayan Swift baş aşağı inşa edilmişti, kolları ortasından sicimle bağlanmış şişman yastıklar gibiydi, hiçbir çember eteğin saklayamayacağı sağlam bir vücudu vardı. Kocasının çok sert bir rüzgârda savrulabileceği yerde, o bir sirk güçlüsünün fiziğine sahipti ve saçlarını tam istediği gibi kıvırdım, şişman küçük İspanyol sosisleri gibi kafasının üzerinde uzanıyordu.

Resim çalışması için üzerimi değiştirmek üzere Sally ile paylaştığım odaya geri döndüm. Mutfağın hemen dışında, eski bir kiler içine sıkıştırılmış iki yatak, odayı saran raflar, duvarlara sinmiş un ve vanilya kokuları vardı. Çiçekli halı çantam yatağımın üzerinde duruyordu. Yeğen Jim'in terk ettiği, Bay Swift'in resim çalışmalarına yardım ederken giymemden hoşlandığı, kış tarafı yamalı, eski, yırtık pırtık bir pantolonu giydim. Böylece fotoğraflarına hizmet etmek için ön salonunun her yerine tırmanabiliyor, lambaları yüksekte tutarak masaların üzerinde durabiliyor ve daha fazla ışık almak için metal bir levhayla tavandan sarkabiliyordum.

En azından zamanın daha çabuk geemesini sağladı.

Mutfaėa girdiğimde Bayan Swift elinde usturayı bir ağağı bir yukarı hareket ettiriyordu ve tek kelime etmeden beni bir sandalyeye oturttu. İlk bağta boğazımı kesmeyi planladığını dűşündüm, ki bu bir bakıma hoğuma gitti. Annemi, babamı ve Patience'ı özlememe bir son verecekti.

Çok geçmeden Bayan Swift usturayı kafa derimde gezdirmeye bağladı ve nazik de değildi, iyice parçaladı.

"otur. Siz zenciler çok kıpır kıpırsınız."

Pazar sabahının beni bir koyun gibi kırmak için iyi bir zaman olduėuna karar verdi, Sally ve benim istediėimizi yapmamız gereken tek gűndű.

Bayan Swift bağımın yan tarafını tırağ etti ve kulağımı kağıdı. "Banyo yaparken bir saç teli buldum ve eminim sizinkiydi."

Sally Smith mutfaėa girmiş, nlűėűyle bir tabaėı kuruluyordu. "Bunu seve seve yaparım hanımefendi. Bűylece oturup kahvaltınızı yapabilirsiniz."

"Yani bu usturaya eriėip bize bűyűk bir zarar verebilecek misin? Hayır, teėekkűr ederim, bu teklifi reddediyorum. Seni geri satmayı dűşűnűyorum Jemma, űnkű söz verdikleri gibi bir iėi deėilsin, aklın hep baėka yerde. Bana söz verdiėin siyah dantelli çay kaėıėı boneyi bile yerine getirmedi. Seni Bay Watson'dan aldıėımızda, senin sorun yaratacaėını hiç söylememiėti."

Yűzűmű ona dűnmek için koltuėumda dűndűm. "Beni Bay Watson'dan mı satın aldınız? Ama bana sahip olan Bayan Anne-May."

Bayan Swift beni geri itti. "Fark etmez. Sally bizde kalacak. Bay Swift mısır ekmeėi ve ayva reçeli olmadan yapamaz. O kadar domuz yaėı yűzűnden kush yemediėimden deėil." Bir elini řiėman karnında gezdirdi. "Dűzenli hareket ederek ve dua ederek formumu koruyorum."

Sally yeni jöle işini çoktan kurmuş, tüm Hagerstown'u arka mutfağının kapısına getirmiş ve özellikle ayva türünü aramaya başlamıştı.

Bayan Swift usturasını katlayıp hangi koyduğunu görmememiz için gözlerimizi kapattırarak büyük bir gösteri yaptıktan sonra kahvaltı için Bay Swift'e katılmak üzere yemek odasına gitti.

"Bir şeyler yemelisin Jemma," dedi Sally.

"Hadi seni kilise için hazırlayalım," dedim, karnımda beni fazla yemekten alıkoyan ağrıdan bahsetmek istemiyordum. Babamı, annemi ve Tanrı'nın benden aldığı diğer herkesi özlemekten kaynaklanıyordu. Konuşmak sadece daha da kötüleştiriyordu.

Odamıza geçtik. Sally'ye en güzel kombinezonunu giydirdim ve sonra yatağın üzerinde durdum, ayaklarımın altındaki mısır kabukları çıtırdadı ve Sally'nin en iyi elbisesini, Bayan Swift'in hurdalarından birinden diktiğim siyah bir ipeği başına geçirdim.

Sally eteğini düzeltti. "Benimle kiliseye gel." "Kiliseyle

işim bitti." Başlığını onun üzerine koydum.

Bayan Swift için yaptığım siyah çay kaşığı.

sonunda Sally'ye verdi, çünkü yüzünü çok güzel gösteriyordu. "Tanrı babamı aldıktan sonra, benim için her şey bitti. Gömülecek bir kutu bile alamadım."

"Bunu yapanlara saldırın, Tanrı'ya

değil." "Doğrusunu söylemek

gerekirse uyumayı tercih ederim."

"Baban öldü. Şimdi ne olacak? Buruşup ölmenin kimseye faydası yok."

Kurdeleleri çenesine bağladım. "Kilise yardımcı olmaz. Ayrıca o vaiz sadece kölelerin yasalara uyması gerektiğini yoksa Tanrı'nın bizi cezalandıracağını söylüyor. Bıktım artık. Her neyse, bu sabah iki ölü geldi ve ondan sonra da bazı askerler resim yaptırıyor."

"Tanrı'nın gününde mi?"

"Tanrı bana uzun zaman önce sırtını döndü."

"Küfür etme, Jemma."

"Bir de bakmışsınız, Anne-May'in kitabına onun için o şeyleri yazdığım için beni cezalandırıyor."

"Hala o kitabı mı düşünüyorsun?"

"Ayrılmadan önce benden istediğini duydun. Onu almak için peşime düşeceğini söyledi."

"O kadın fıçıda eşek bile bulamaz.
Artık kilometrelerce uzaktasın."

"Anne-May istediğini alır. Satışı Bay Watson yaptıysa, kanunen hâlâ bana sahip."

"Seni bulsa bile Bay Swift seni ona teslim etmez ve ben buradayken sana zarar veremez. Ve o şeytan kitabı olmadan da idare etmek zorunda kalacak." Sally elimi tuttu ve sıkıca kavradı, yıllarca ekmek hamuru yoğurmaktan ve yün taramaktan yumuşamıştı.

Lacivert, sapı dikilmiş güzel çantasını uzattım, o da koluna geçirdi.

Saçlarındaki şeker kokusunu alabileceğim kadar yakınıma eğildi ve fısıldadı, "Sakladığın yeri sevdim. Kimsenin onu orada bulmasına imkan yok. Çok da komik."

Dışarı çıkıp arka mutfak kapısının arkasından çarpmasına izin verirken gülmekten tir tir titriyordu.

Saklandığım yeri düşününce ben de gülümsemek zorunda kaldım. Anne-May'in o kitabı orada bulmasına imkan yoktu.

BÖLÜM

24

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

HAZİRAN 1863

A HARRY'yi gömdükten bir yıl sonra, hâlâ karanlık düşünceler peşimi bırakmıyor, o kutunun içinde eve geldiği korkunç günü tekrar tekrar yaşıyordum. Fergus'un saatlerce bilim kulübesine gidip gelerek çıkardığı gürültü ve göğsümde bir boğa gibi oturan keder yüzünden zar zor uyuyordum. Sonra bir sabah ön bahçemize iki adam geldi ve Jemma artık onları kovmak için orada olmadığından, ön kapıya vurulan yumruk sesleriyle uyandım.

Euphemia benden hemen önce aşağıya inmiş, mütevazı bir genç kız gibi, sanki ona bakmakla biri varmış gibi şalını kendi etrafında toplamıştı. Yine de farklı bir görünümü vardı. Odası, Fergus'un uyuduğu misafir yatak odasının hemen yanındaydı. O ikisi geceleri ziyarete mi geliyorlardı? Euphemia'nın içinde böyle bir şey yoktu ama kocamın her sözünü dinlerdi.

Adamlar kapının hemen dışında durdular, sabahın sert ışığıyla hatları belirginleşti ve melon şapkalarını hep birlikte çıkardılar. Biri daha yaşlıydı, şeytan sakallı, zayıf, sert bir adamdı. Diğeri ise babasının ceketini ve pantolonunu giymiş, ince sarı saçları her annenin kesip bukleler halinde, mavi saten kurdeleyle bağlanmış, büyümüş bir bebeği andırıyordu.

"Bayan Fergus Watson?" diye sordu şeytan adam.

"Evet. Ve kız kardeşim, Euphemia."

"E. J. Allan, hanımefendi ve soruşturma asistanım Dedektif Todenhofer." Bana bir kart uzattı ve ben de parmaklarının arasından aldım.

Pinkerton Ulusal Dedektiflik Ajansı. O kartı okumak bile başımı ağrıttı. Euphemia'ya uzattım.

"Burada bizimle ne işiniz olabilir ki, Mr. Allan? Sakat kocam üst katta uyuyor."

"Evet, biliyoruz. Umarım Kaptan Watson iyidir. Ama biz buraya sizi görmeye geldik, Bayan Watson. Bu evin tek sahibi siz misiniz?"

"Kesinlikle çok şey , değil mi, Mr. Allan?"

"Bilmek için para alıyoruz, Bayan Watson. ABD hükümetinin ."

Başımı eğdim ve gülümsedim. "İkiniz de ne kadar önemlisiniz."

"Az önce Hollywood'da Myrtle Caddesi'ndeki Bayan Beulah Gardener'ı görmeye gittik."

Mide bulantısının asit tadı boğazımda yükseldi. "Ne kadar güzel bir kadın."

"Bir dizi paket hakkında bilgi almak istedik, her biri..." Kağıt notlarına atıfta bulundu. "...evinde on iki çift çorap yaptı."

"Bunun benimle ne ilgisi olduğunu düşünemiyorum." "Bize o paketleri senin postaladığını söyledi."

Euphemia'ya döndüm. "O sen değil miydin?"

"Bayan Gardener bize kız kardeşinize adreslerin bir listesini verdiğini, ancak paketleri postalamanız için size verdiğini söyledi. Posta müdürü Donald Wetstone ile yaptığım görüşme, sizin ve annenizin posta işlemlerini tamamladığınızı doğruladı. Özellikle de sizin

anne." gazetesinden okudu. "Ona bir Aslında yıkıcı bir güç."

"Bu tanım anneme uyuyor. Ama sorun nedir, Bay Allan? Maryland'de ülkesine hizmet eden her kadının çorap göndermesi sizi rahatsız mı ediyor?"

"Sitlington Tepesi Savaşı'nı duymuş olabilirsiniz."

Euphemia'nın kolundaki bir sineği salladım. "Bugünlerde çok fazla savaş var."

"Daha geçen yıl gerçekleşti. Yine de bu konuda rahatsız edici bir şey var."

Gözlerimi kocaman açtım. "Nedir o, Dedektif?"

"Komutanın bize söylediğine göre kimse askerler orada, McDowell ormanında konuşlanmıştı, Virginia'ya. Bu operasyonu gizli tutmak için büyük çaba sarf ettiler: birliklerin eve mektup göndermelerine izin verilmedi ve karanlıkta geldiler. *Yine de* bir şekilde Stonewall Jackson ve adamları tarafından pusuya düşürüldüler. Otuz dört adam öldürüldü."

"Bu çok utanç verici Bay Allan."

"Dedektiflik çalışmalarımız sırasında, çorap paketinizin o bölgeye giren ya da çıkan tek posta parçası olduğunu tespit ettik. Dolayısıyla, ABD Ordusu personeli dışında bu birliğin yerini bilen tek kişiler siz, anneniz, Bayan Gardener ve posta müdürüdür. Yanılıyorsam düzeltin ama yaşlı Bay Wetstone ABD Ordusu'nun sırlarını aktaracak birine benzemiyor. Aslında, bize Bay Lincoln için bir kurşun bile yiyebileceğini . Bayan Gardener'la da konuştuk, kendisi her türlü yanlış reddediyor ve sizin Konfederasyon sempatisini olduğunuza inanmasına yol açacak yorumlar yaptığınızı söylüyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum Bay Allan."

Cebinden bir çift kelepçe çıkardı. "Sakıncası yoksa arkanızı döner misiniz Bayan Watson?"

Euphemia nefesini tuttu, bir elini ağzına götürdü. "Ben Fergus'u çağırayım."

Bay Allan'ın yanına gittim ve koluna dokundum. "Tekrar düşündüm de efendim, size söylemem gereken bir şey var. İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da-"

"Bütün gün bekleyemeyiz, madam."

"Bunu söylediğim için üzgünüm, çünkü bu aile için korkunç bir leke, ama-"

"Bayan Watson-"

"Annem Zoretha Wilson Stickman, yaşı ilerliyor ve bunu hatırlamıyor bile olabilir ama o kalem listesini bir şekilde Asilere vermiş olabilir. Oğlu ABD Ordusu'nda savaşırken öldürüldükten sonra şiddetli bir nostalji yaşıyor."

"Onu nerede bulabiliriz?"

"Korkarım Baltimore'daki kuzeni Sissy'yi ziyarete gitti. Eğer eve dönmek için oradan ayrıldıysa, onu New Orleans, Louisiana'da Chartres Sokağı altı numarada bulabilirsiniz."

BÖLÜM

25

Georgy

NEW

YORK

ŞEHİRİ

HAZİRAN

1863

T PORTSMOUTH GROVE Hastanesi kapandıktan sonra Haziran ayında Brevoort Place'e geri döndüm, artık askerlere hemşirelik yapmanın heyecan verici pratiğine kapılmamıştım ve her gün gazeteleri bekliyordum. Joe'nun Tioronda'da, Eliza'nın yanında yaralanmasından sonra iyileşmesi ve Frank Bacon'la bağlarımın kopmasıyla, savaş haberleri konusunda en güvenilir muhabirlerimizi kaybetmiştik, bu yüzden gazeteler ve kız kardeşlerimden gelen mektuplar her şeyimiz olmuştu. Jane, Carry ile birlikte vakit geçirdikleri Litchfield, Connecticut'tan yazıyordu:

THE AMERICAN HOTEL,

LITCHFIELD, CONNECTICUT

Sevgili Georgy,

Güzel Litchfield'da daha sıcak günleri karşılarken, bu ilçede toplanan 19. Alay'ın büyümesini büyük ilgiyle takip ediyoruz; tepelerin kırıksıklıklarına düşmüş kasabaların tüm küçük beyaz kırıntıları, yirmi, otuz, elli savaşçı adamlarını gönderiyor, çok küçük köyler tarafından dövülüyor, her gün pencerelerimizin altından kamp alanına yürüyorlar. Litchfield köyündeki genç erkeklerin neredeyse tamamı gitti; çiftçiler, dükkânlardaki tezgâhtarlar, korodaki şarkıcılar. Gelecek yılın

mahsulünü kim toplayacak? Onları kim ekecek?

*Neye gittiklerini çok iyi anladılar; hastalık,
ölüm, sıradan bir askerin isimsiz mezarı....*

*Seni seven kız
kardeşin, Jane*

Rhode Island'da artık bana ihtiyaç duyulmadığında geri dönmek ve annemin tuğladan yapılmış evinin dimdik ayakta olduğunu görmek güzeldi. Ancak haftalarca kız kardeşim Carry ile aynı odayı paylaştıktan ve Bellevue Hastanesi'nde çörek ve çizgi roman dağıttıktan sonra, işlerin yoğunluğuna geri dönmeyi özlemiştim. New York İç Güvenlik Teşkilatı'nda çalışmaktan bıkmış olan kardeşimiz Charley, her an bir alaya kaydolup yola çıkabilirdi ve ben de onun yanına atanmayı umuyordum. Bay Olmsted'e dilekçe verdim ve Dr. Blackwell'e yazdım ama cevap alamadım. Günlerimi Carry ile kapı kapı dolaşıp evlerden kinin dilenerek geçirmeye çalıştım, çünkü Maryland bataklıkları yakınlarında askerlerin ölmesine neden olan ciddi bir kıtlık vardı, ancak bir şişe bile bulamadığımız için bu çok zor bir görevdi.

-

SICAK BİR HAZİRAN SABAHI, bir kurye kapımıza Carry'den alelacele yazılmış bir mesaj getirdi; Carry günlerini, çoğu zaman kucağında ve kollarında altı çocukla hayır işleri yaparak geçirdiği New York Yetimhanesi'ndeki iş yerinden geliyordu.

Georgy,

*Lütfen hemen gelin. Bütün koğuş ateş içinde.
Durum çok vahim.*

Taşıma

New York'un beş mil kuzeyinde, bir zamanlar Alexander Hamilton'ın eşi Eliza tarafından yönetilen ve West Fourth Street'te bulunan, şimdi ise şehrin kuzeyindeki güzel, kırsal Bloomingdale bölgesinde bir malikaneye taşınan ve adını Hamilton'dan alan saygıdeğer bir kurum olan akıl hastanesine arabayla aceleyle gittim.

Eski bir Hollanda köyü olan Bloemendael, "Çiçekler Vadisi" anlamına geliyordu.

Annemin şoförü arabayı, uzakta minare gibi kuleleri parlayan devasa taş İngiliz Gotik binasına giden uzun yola doğru hızlandırdı. Varlıklı bir işadamı tarafından bağışlanan ev, New York'lu zenginlerin diğer devasa hafta sonu ve yazlık evleriyle birlikte duruyordu. Hudson Nehri kıyısındaki yumuşak bir yamacın tepesinde, muhteşem salkım söğüt ağaçlarının esintisiyle sallandığı, New York'u saran kolera ve tifüs mikrobunun ulaşamayacağı bir yerde, hoş bir konuma sahipti.

Arabam ön merdivenlere vardığında, küçük çocuklardan on altı yaşındakilere kadar birkaç çocuk orada toplanmıştı, temiz ikinci el kıyafetler giymişlerdi, saçları Bloomingdale yetimhanesine özgü bir şekilde kesilmişti.

Elimde hemşire çantamla taş basamakları hızla çıktım.

Genç bir kız ayağa kalktı. "Sen de mi gideceksin?"

Ona doğru eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Doktor buradaydı ve gitti. Onlar için bir şey yapamayacağını söyledi."

"Her zaman yapılacak bir şeyler vardır," dedim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim.

Carry beni meşeden yapılmış ön kapıda karşıladı, kucağında her iki kalçasında birer tane olmak üzere, tokat gibi yanakları olan ikiz bebekler vardı. "Acele et, Georgy. Bütün koğuşta bir şey var. Bir doktor geldi ama aynı hızla gitti."

"Belirtileri nelerdir?"

"En genç kızlar koğuşu. Çoğunlukla ateş."

Bir zamanlar eski evde yemek odası olarak kullanılan koğuşa girdik; tonozlu tavan ve ceviz panelli duvarlar, sıra sıra dizilmiş mobilyalarla keskin bir tezat oluşturuyordu.

beyaz demir yataklar, her birinde küçük battaniyeler, büyük şömine karanlıktı. Carry ikizleri kapının yanındaki yaşlı bir kıza uzattı.

"Otuz kişiler," dedi Carry. "Bu sabah yataklarından kalkamayacak kadar hastaydılar."

"Cennet günü, Carry, bu nasıl oldu?" "Hiçbir fikrim yok. Aniden oldu."

"Herhangi bir yere gittiler mi?"

Bir eliyle saçlarını geriye doğru düzeltti. "Son zamanlarda değil. Sadece geçen hafta havanın çok sıcak olduğu bir gezide."

"Nereye gezi?"

"Yeni su kemerini görmek için."

"Bataklığa yakın mı?"

"Evet."

Carry en yakın yatağa doğru ilerledi ve avucunu, battaniyenin altında vücudu çok küçük olan siyah saçlı bir hastanın alnına tuttu. "Bu Constance. Babası Bull Run'da cennete gitti ve annesi de geçen ay gripten aramızdan ayrıldı. Constance, Bayan Peabody'nin gözbebeği ve çok cesur. Sadece sekiz yaşında."

Sekiz yaşındaydım. Babamı kaybettiğimde olduğumdan sadece bir yaş büyük.

Constance başını kaldırıp Carry'ye baktı. "Çok üşüyorum, Bayan Woolsey."

Carry onun elini tuttu. "Bu sabah titreme ve ateşle uyandılar."

Tepeden tırnağa siyah ipek ince, yakışıklı bir kadın eteği hışırdayarak içeri girdi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu gülümsemeden.

Carry ona doğru adım attı. "Bayan Peabody. Küçük kızlar bu sabah ateş ve titremeyle uyandılar."

"Ve bana söylenmedi mi? Tanrı aşkına, ben hemen yanı başınızdayım."

"İlk aklıma gelen, Sağlık Komisyonu'nda hemşire olan kız kardeşim Georgeanna'yı aramak oldu."

"Peki doktor nerede?" Bayan Peabody sordu.

Öne çıktım ve elimi uzattım. "Ben Georgeanna Woolsey. Hastane gemilerinde görev yaptım."

Bayan Peabody elimi görmezden geldi, yatağa doğru adım attı ve Constance'a baktı. "Evet, komisyona oldukça aşinayım. Ama senin hastalık tedavi etmekle işin yok. Bir doktor bekleyeceğiz."

"Dr. Simpkins buradaydı," dedi Carry. "Bana onlar için hiçbir şey yapamayacağını söyledi."

Başlığımı çıkardım. "Bayan Peabody, şu anda New York'ta askeri hastalarını ihmal edip şehrin bu kadar kuzeyine gelecek başka bir doktor bulmak zor . Kızları burada tedavi edebileceğime eminim."

"Kendinizi oldukça yükseklerde görüyorsunuz, Bayan Woolsey." "Dr. Elizabeth Blackwell'in kendisi tarafından eğitildi." Carry söyledi.

Bayan Peabody bana döndü. "Duyduğuma göre daha çok etli çay demlemeyi ve mektup yazmayı öğreniyormuş."

"Hayır, Bayan Peabody. Dr. Blackwell bana çok daha fazlasını öğretti. Doğru, askerlere günlük konfor sunmaya kararlıyız ama artık kırıklardan hastalıklara kadar her şeyi tedavi edebiliyorum - aralıklı, patlak ve sürekli ateşler." Kol düğmelerimi açtım ve elbisemin kollarını sıvadım. "Aslında hemşireler için bir okul açmayı düşünüyorum."

Bayan Peabody havaya vurdu. "Böyle bir şeyi hiç ."

"Sadece kadınlar için. Belki sizin kızlarınız da belli bir yaşa geldiklerinde orada sertifika almaya aday olabilirler."

"Ve çiçek hastalığına mı yakalanacaklar? İtibarlarının zedelenmesinden bahsetmiyorum bile. Bu kızlar terzi olacak, hemşire değil."

Yatağın ayak ucundan bir battaniyeyi Constance'ın üzerine çektim. "Tedaviye devam etmemizi öneriyorum. Önce üşümeyi önlemek için bir ateş yakmalıyız. Ve sonra her biri için fazladan bir battaniye."

"muzdarip olduklarını nereden bilebiliriz ki?" Mrs. Peabody sordu.

"İlk başta tifüsten şüphelenmiştim," dedim.

Bayan Peabody kendini toparladı. "Bu beşinci sınıf, tahtakurusu gibi bir mesele değil, Bayan Woolsey."

"Tifüs her yerde olabilir, Bayan Peabody. Ama bunun tifüs değil, sıtma olduğunu tespit ettim."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Washington hastanelerinde ve hastane gemilerinde çok sayıda hem tifüs hem de sıtma ateşi gördüm. Tifüste ateşe döküntü, baş ağrısı ve öksürük eşlik eder, ancak bu hastalarda sadece aralıklı ateş ve titreme görülüyor, bu da sıtmaya işaret ediyor. Geçen haftaki gezilerinde kaptıklarına şüphe yok. Ancak hiç kininimiz yok. Hastane sisteminde ciddi bir kıtlık var. Askerler her gün bu eksiklik yüzünden ölüyor."

Bayan Peabody, Constance'ın elini tuttu. "Onların acı çekmesine izin vermeyeceğim. Hayatımı bu çocuklara adadım."

"Becerikliliğimizi kullanmalıyız," dedim. "Dolabınızda terebentin var mı, Bayan Peabody?"

"Büyük ihtimalle."

"Carry, getir de kızların göğsüne sürelim. Kinin yerine geçer. Peki ya nehir kenarındaki söğüt ağaçları? Dallarını kesip hemen getirin ve söğüt çayı demleyelim. Viski ile karıştırıldığında kinin kadar etkili olmasa da bu küçük bedenlerin ateşini düşürecektir."

Bayan Peabody söğüt dalları getirmeleri için iki uşak gönderdi, çayımızı yaptık ve üçümüz gece boyunca yataktan yatağa dolaştık. Ninniler söyledik, genç kızların göğüslerine terebentin sürdük ve tatlı yüklerimiz mışıl mışıl uyuyana kadar söğüt suyundan yudumlar ikram ettik.

Güneş ufukta belirene kadar Constance'ın yatağının yanında dinlenmek için biraz zaman ayırdık.

Bayan Peabody geldi ve bir kolunun üzerine katlanmış yün bir battaniye ile önümüzde durdu. "Bu işte oldukça iyi olduğunuzu itiraf etmeliyim, Bayan Woolsey."

Doğrudan ona baktım. "Hemşirelik konusunda yetenekliyim." "Bazıları buna kibir diyebilir."

"Başkalarının hizmetinde kullanılan bir yeteneği takdir etmek yanlış mı?" diye sordum. "Bir insan hukuk ya da bankacılık konusunda yetenekli olduğunu kabul ederse kendini beğenmişlikle mi suçlanır?"

Carry, "Yetenekli bir doktorun sahte bir tevazu sergilediğini görmedim," dedi.

Hemşire çantamı toplamak için döndüm. "Gitmem gerekiyor. İdeal kadın anlayışınıza uymadığım için üzgünüm Bayan Peabody, ama umarım çocuklar iyileşir."

Bir elini uzattı. "Lütfen bekleyin." Yatakta uyuyan genç Constance'a baktı. "Belki de düşüncelerim biraz geri kalmış. Bu zavallı çocuklara karşı sevgim o kadar derin ki, bazen aşırı korumacı olabiliyorum."

Carry ve ben baktık.

"İkinize de bir özür borçluyum ve sadece sizi nasıl ödüllendireceğimi düşünmek için biraz zaman harcayacağım." Bayan Peabody

yatağın ayak ucundaki battaniyeyi düzeltti. "Teşekkür mektubumun çok yakında New York'a ulaşmasını bekliyorum."

-

Yetimhaneye yaptığım ziyaretin ertesi günü, ağabeyimiz Charley savaşa katılmak Brevoort Place'den ayrılmaya hazırlanıyordu. Mary ve kızları yemek odasında oturup askerler için kitap tasnif ediyorlardı, biz de onları izledik ve değerli ağabeyimizin askere gittiğini düşünmemek için geleni yaptık. Salon patenlerimle bir içeri bir dışarı kayıyor, ön girişten kitap kartonlarını alıp Mary'ye teslim ediyordum. Küçük köpeğimiz Pico, ziyarete geldiğinde her zamanki gibi ayaklarının dibinde oturuyor, nadiren yanından ayrılıyordu.

Konuşmaya başladığımdan beri ona taktığım isim olan "Mary'm" ile vakit geçirmek ne kadar da güzeldi. Şimdi bir yaşındaki tombul kızı Georgeanna'yı kucağına almış, üç yaşındaki Una, dört yaşındaki Bertha ve dokuz yaşındaki May'in kitapları tasnif etmesine yardım ediyordu; çocuklar kitapları *Büyük Edebiyat*, *Çizgi Roman*, *Sürelî Yayınlar* etiketli çeşitli kutulara atıyorlardı.

Yemek odasının zeminine bir karton kitap yığdım.

"Bugün kaymak zorunda mısın, Georgy?" Mary sordu.

"Olmaz.

annemin ruh haline yardımcı olur."

Deri kayışlarla botuma tutturulmuş metal bir pateni göstermek için eteğimi kaldırdım.

"Gerçekten denemelisin, Mary. Ön salondan yemek odasına sekiz saniyede ulaşabiliyorum."

En mutlu zamanlarımıza ev sahipliği yapan, mutlu bir ateşle ısınan, masasında ağır keçe susturucu üzerine beyaz bir masa örtüsü serili ve Woolsey ailesinin gümüşleriyle donatılmış bu yemek odası her zaman misafirleri kendine çekmiştir. Annemin meşhur Norwich kuru fasulyesini ve çoğu zaman gece yarısını geçene kadar süren heyecanlı bir satranç oyununu da ekleyince, ve misafirler güvenilir bir şekilde

geri döndü. Ama şimdi masanın yığılmış savaş malzemeleri ve kitap kutularıyla o oda küçük ve klostrofobik görünüyordu, her duvarda babamın ölümünü hatırlatan izler vardı.

Yanaklarından renk süzülürken Mary bir elini karnına götürdü.

Yanına bir sandalye çektim ve oturdum. "Kendini iyi hissetmiyorsun."

"Sadece hafif bir
kafa." "Beş numaralı
bebek mi?"

"Belki de. Hayal edebiliyor musun?"

Babam yedi kızını da çocukken çok severdi, salonun önündeki halıda elleri ve dizleri üzerinde durmadan yürür, bizi sırtında gezdirirdi ve Mary'nin çocukları da istisna olmazdı. Tatlı May'i ve küçük Bertha'yı ne kadar çok severdi, o kadar dengeli, gülüşü o kadar hazır ve netti ki. Ve şaşırtıcı mavilikteki gözleri ve tatlı, hafif dokunuşuyla Mary'yi çok seven Una'yı. Ve ben onu kucağıma aldığımda tatlı başını omzuma yaslayan bebek Georgy, altın rengi bukleleriyle o kadar yuvarlak ve pembeydi ki. Dördünün en yeteneklisi olduğunu ve sırf adı için bile olsa benim tarafımdan ömür boyu şımartılacağını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Mary, May'in kitabı için bir kutu seçmesine yardım etti. "Beşinci bir kutu ne büyük bir nimet olurdu."

"Mary, belki de dört kişi yeterlidir. Robert'ın cemaati, kızlar ve burada anneme yardım etmekle çok yoruluyorsun. Anneme Charley'nin kendi bavulunu hazırlaması gerektiğini söylemeliyiz. O yirmi üç yaşında."

O sabah Charley elindeki yaranın iyileştiğini ve derhal rapor vermek üzere Potomac Ordusu'na atandığını öğrenmiş, savaşa hazırlanmak ve ordunun yarısını arayıp toparlamak için Anne'de panik yaratmıştı.

Ev. Savaşın en kötü çatışmalarından biri olacağı tahmin edilen çatışmanın tam ortasından haber veriyordu. Konfederasyon Generali Lee, Washington'un güneyinde, Virginia'daki Chancellorsville'de ABD Ordusu'nu ağır bir yenilgiye uğratmıştı ve kuvvetlerini kuzeye doğru yürüterek güney Pennsylvania'ya ulaştığını ve işgal ettiğini duymuştuk, gözleri şüphesiz yakında başkentimizi işgal etmeye dikilmişti.

Annem beyaz şapkası yamuk bir halde yemek odasına doğru aceleyle yürüdü. "Charley'nin battaniyesi nerede?"

Kutunun içine bir kitap daha attım. "Charley kendisi bulsun, anne."

Mary bir elini anneme uzattı. " dinlen. O artık bir çocuk değil ve bunu kendi başına yapabilir."

"Bunu duydum, sevgili kardeşlerim," dedi Charley gülümseyerek, annesinin ona diktiği yeni üniformasını giymiş, göğsünde iki sıra pirinç düğme bulunan lacivert ceketiyile odaya girerken. "Bir askerden battaniyesini esirgeyecek misin?"

Mary ve ben küçük kardeşimizi tam teğmen üniforması içinde görünce nefesimizi tuttuk, o kadar uzun boylu ve asker gibi görünüyordu ki onu tanımakta zorlandık.

Kısa bir süre durdu. "Georgy, sandviçleri sen mi yaptın?"

"Söz verildiği gibi, ancak bir 'teşekkür' duyulduğunda teslim edilecekler."

"Çok fazla et olmadan mı? Çocuklar çok kalın sevmiyor."

"Gerçekten de burada, Ev Muhafızları'yla kalmalısın, Charley," dedim. "Bu annem için çok zor olacak."

"Korkak bir oğlun olması daha da kötü."

Ona doğru kaydım. "En azından cebine adının ve adresinin yazılı olduğu bir kağıt koy, ne olur ne olmaz-"

"Ne gulyabanisin sen, Georgy. General Meade'in basit bir sekreteri olacağım ve banka m¼d¼r¼yle yazışmayı saymazsanız, muhtemelen çok az gerçek iş g¼receđim."

Mary battaniyesini getirdi ve ¼¼¼m¼z de sırt çantasının altına bağlamasına yardım ettik.

Annesi ona altın bir saat uzattı. "Bu babaninkilerden biriymi. ondan bir parça olsun diye."

"Ağlama anne." Charley saati ceketinin cebine koydu ve annesinin yanağına bir ¼p¼c¼k kondurdu. "Noel'e kadar evde olacağım, g¼receksin."

Gazeteye sardığım sandviçleri aldı ve k¼¼¼k kızlar yemek sandalyelerine tırmanıp yanaklarını ¼pmesi için ona uzattılar. Sonra ¼n merdivenlerde toplandı ve onun gidişini izledik. Mary ve ben basamaklarda durduk, annem aramızda, bebek onun kollarında, Mary'nin b¼y¼¼k kızları da ayaklarımızın dibindeydi.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordu," dedim.

Annesi onun gidişini izledi, y¼z¼ asılmıştı. "Bu kampanyaya her şeyimi verdim, ama oğlumu da vermeli miyim? Baban bunu istemezdi. Keşke burada olup bunu bir şekilde durdurabilseydi. N¼fuzunu kullanır ve onun için daha g¼venli bir g¼rev ayarlardı. Kimse babana hayır diyemezdi."

Mary annesinin şapkasından kaçan bir tutam saçı geri topladı. "Charley de babam gibi inatçı ve sen onu yiğit bir adam olarak yetiştirdin. Birinin onu dışarıda tutmak için ¼ y¼z dolar ¼demesine izin vermediği için gurur duymalıyız."

"Bu endişeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Charley, Potomac Ordusu'na katılmak ¼zere, iyimserlikle dolu bir şekilde uzaklaşırken, birlikte oturduğum sayısız yaralıyı ve o zavallıların ne kadar kolay elimden kayıp gittiğini d¼ř¼nmemeye çalıştım.

-

ANNE, MARY VE BEN sonraki iki haftayı New York'taki tüm evleri askerler için kullanılmış giysilerden boşaltarak ve bunları Bayanlar Sanayi Evi'ndeki Abby'ye taşıyarak geçirdik. Bir zamanlar her renkten muhtaç kadının ücret kazanmak için sessizce dikiş diktiği sakin bir yer olan ev, kız kardeşimizin yönetiminde bağışlanan savaş malzemeleri için bir İsviçre saati gibi çalışan bir dağıtım merkezine dönüşmüştü.

Charley bize kısa bir mektup göndermiş ve mektubunda Gettysburg, Pennsylvania'ya gideceğinden bahsetmişti. Haziran biter bitmez Jane her gün gazeteleri almak için zavallı gazete dağıtıcısının peşine takıldı, biz de Pennsylvania'dan haber almak için sütunları hızla taradık ama pek bir şey bulamadık. Carry sonunda Washington'dan Edward Amca'dan savaşın başladığını, ilk günkü çatışmaların muazzam olduğunu ve duyduğu haberlere göre savaşın erken bitmeyeceğini bildiren bir telgraf getirdiğinde annem ayağa kalktı ve Margaret'i ceketini almaya çağırdı.

"Benim Charley'im," dedi. "Şimdi oraya gitmeliyim."

Harriet annemi sandalyesine geri çekti. "Gideli bir aydan az oldu, anne. Kendini sakinleştirmelisin. Ayrıca seni savaş alanına almazlar canım, gerçi sen o generallerin bazılarından çok daha iyi savaşırsın."

-

BİR SABAHİ ANNE VE MARGARET düşündü
Mary ve ben bağışlanan kitap kolilerini Abby's House of Industry'ye götürürken çocuklar da yanımızdaydı. On altıncı caddedeki küçük ahşap eve girdik ve kız kardeşimizi aradık. Ne kadar tatmin edici, rahat bir yerdi. Abby, 1854 yılında bu eski konutun on altı bin dolara satın alınması için fon toplanmasına yardımcı olmuş ve burayı bir hayırseverlik faaliyeti kovanına dönüştürmüştü.

Mary ve ben bir odadaki dikiş sınıfına göz attık; burada altı ila on altı yaş arasındaki beyaz ve siyah genç kadınlar masalarda oturuyor ve Lucy Locker'dan nakış eğitimi alıyor, onları düzenli bir gelirle geçimlerini sağlamaya hazırlıyordu. Koridorda yürüdük, gelip giden kadın ve erkeklerin kakışmaları arasında her odanın tavana kadar *Gömlek*, *Havlok* ve *Konserve Et* yazılı kutularla dolu olduğunu gördük. Özellikle evin hediyelik eşya dükkânının görüntüsü çok hoşuma gitti; bizim kilerimizden daha büyük olmayan bu dükkânda öğrenciler özenle diktikleri küçük ütü tutacaklarını, kalem mendillerini, kadın elbiselerini ve erkek sargı bezlerini satıyorlardı.

Sandıklardan çıkan taze sedir, baharatlı kolonya kartonları ve deri tarla çantaları, hepsi olmak istediğim yere giden ilerleme gibi kokuyordu.

Abby koşarak yanımıza geldi. "Ne kadar enerji verici değil mi? İki palet havelock geliyor. Güneşi bir askerin boynundan uzak tutmak için çok iyi."

Mary ve ben kitaplarımızı yere bırakırken o hediyelik eşya dükkanına doğru koştu.

Mary kutusundan küçük yeşil bir kitap çıkardı, *Merry'nin Kuşlar Kitabı*, kahverengi kapağında altın kabartma vardı. "Bu bana Frank Bacon'ı hatırlatıyor. Kuşları çok sever."

"Eliza sana Frank'in yeni bir sevgilisi olduğunu söyledi mi?"
Ben sordum.

"Evet, bahsetmiş olabilir ama fazla bir şey söylemedi. Senin hakkında konuşmamızdan hoşlanmadığını biliyoruz. Washington'da onu geri çevirdiğiniz için pişman mısınız?"

"Belki biraz."

"Frank ailemiz için çok iyi bir dost oldu. Belki de onu sadece o gözle görüyordunuz. Neredeyse bir kardeş gibi."

"Ama Rhode Island'da onu farklı bir şekilde gördüm. Artık kadınların eşitliğine daha açık görünüyor." Bir havaya girdim

soğukkanlılıkla. "Yeni arkadaşıyla orada tanıştım."

Mary yüzümü inceledi. "Bazen rekabet yeni bir ilgi uyandırır. Ve sakalın gittiğini duydum. Bu en büyük etken olabilir."

"Bu onun şansını artırmış olabilir."

"Babama bu kadar yakın olduktan sonra bazen insanlarla samimi olmanın senin için zor olduğunu biliyorum Georgy."

"Belki geçmişte, ama şimdi kendimi Frank'i özlerken buluyorum."

Mary yumuşak bir elini benimkinin üzerine koydu. "Ona söylemek için çok geç değil."

Birdenbire evin ön kapısında büyük bir gürültü koptu ve tanıdık bir kadın içeri girdi; onu, koridorun zeminine koydukları kâğıt kartonları taşıyan canlı giysili uşaklardan oluşan bir falanks izledi.

"Georgeanna Woolsey'i nerede bulabilirim?"

Abby koridora çıktı. "Ve kim soruyor diyebilirim?"

"Bayan *Peabody*," dedim.

Uşaklara içeri girmeleri için el salladı. "Neden şaşkın bir ifade var? Size bir hediye getireceğimi söylemiştim."

"Açıkçası unutmuşum. Bayan Peabody, lütfen kız kardeşlerim Mary ve Abigail ile tanışın. Abby burayı işletiyor-"

Bayan Peabody salondaki büyük karton ziggurat karşısında afallamış bir halde duran kız kardeşlerime zar zor baktı. "*Bunu* unutmayacaksınız, paranın satın alabileceği en iyi kininlerden yirmi dört kasa."

Abby kasalara doğru ilerledi. "Johnston's Quinine. Bu markayı Beyaz Saray'da tutuyorlar."

"Nereden buldun bunu?" diye sordum. "Genel cerrah yeterli depoyu nerede bulacağını şaşırmış durumda."

Bayan Peabody kollarını göğsünde kavuşturdu. "İhtiyaç arttığında daha yüksek kârla satmayı umarak stokladığı kartonlar için bir komşuma baskı yaptım, korkunç adam. Kıtlık olduğunu söylediğinizde, kızlarıma yaptığınız hayırseverlik için minnettarlığımı göstermenin yolunun bu olduğunu biliyordum."

"Peki nasıl ilerliyorlar?" Ben sordum.

"Her çocuk sizin ve kız kardeşinizin bakımı sayesinde sadece hayatta kalmadı, aynı zamanda gelişti de Bayan Woolsey. Genelde çek dağıtmak gibi bir alışkanlığım yoktur ama bugün sana bunu veriyorum Georgeanna. İkna edici bir şekilde savunduğunuz hemşirelik okulunun kurulması için kullanılacak. Bankam bunu kabul edecektir."

Bir zarf uzattı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Abby zarfı aldı ve bana uzattı. "Bu benim günümü güzelleştirdi. Georgy'nin nutkunun tutulduğunu görmek."

"Kadınlar için şimdiye kadar görülmüş en iyi hemşirelik okulunu inşa edeceğinizi söyleyin. Ve New York Yetimhanesi'ndeki kızların ilk sıralarda yer almasını sağlayın."

-

BAYAN. PEABODY DIŞARI ÇIKTI, tüm bunların akkor halindeki sevincini anlamamız için bize ancak zaman tanıdı ve Mary, Abby ve ben hep birlikte kucaklaştık.

Mary parmaklarını belinde birleştirdi. "Ne güzel bir gün. İstedığımız kinin ve okulun için bir başlangıç, Georgy."

"Çek ne ?" Abby sordu.

Zarfı açtım, ellerim titriyordu. "Beş yüz," dedim biraz baygın bir sesle.

Mary'nin nefesi kesildi. "Hiç bu kadar güzel bir hediye görmemiştim Georgy."

Mutluluktan uyuşmuş bir halde mektuba baktım. "Bunların hepsi babamın işi."

Abby çeki parmaklarımın arasından aldı ve inceledi. "Babam bizim kurtarıcımızdı, ama bunların hepsi Bayan Peabody'nin, Georgy."

Zarfı cebime koydum ve üçümüz şişe kartonlarını kaldırıp depoya doğru taşımaya başladık.

"Bay Olmsted bu kadar kinin görünce düşmez mi?" Abby söyledi.

Annem bir anda aceleyle ön koridora çıktı, başında bone ya da şal yoktu ve telaşla etrafına bakınıyordu.

Elimizdeki kartonları yere bırakıp ona doğru koştuk. "Ne oldu?"

"Çabuk gelmelisiniz kızlar." Nefesini tuttu, bir elini göğsüne götürdü, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Sakin ol anne," dedim.

Hepimizin içinde telgraf olduğunu bildiği sarı bir zarf tutuyordu. "Bu yeni geldi."

"Ne ?" Abby sordu.

Zarfı bana uzattı. "Bilmiyorum. Ama kardeşinle ilgili olduğu kesin. Açmaya kıyamıyorum."

Mary bir kolunu annesinin omuzlarına doladı. "Hiçbir şey olmayabilir canım."

Zarfı yırtıp açtım ve sesimi sabit tutmaya çalışarak okudum. "*Charles yaralı. Eğer buraya geliyorsan*

Gettysburg, izin ver Ben biliyorum." I baktı
yukarı at Anne.
"Frederick Olmsted."

Mary telgrafı elimden aldı. "Başka bir şey yazmıyor mu?"

Annem bana doğru uzandı ve kolumu kavradı. "Georgy, sen ve ben hemen gitmeliyiz."

BÖLÜM

26

Jemma

HAGERSTOWN, MARYLAND

TEMMUZ 1863

TO sabah SWIFTS'in keyfi yerindeydi çünkü bir gün içinde iki para kazanma fırsatı yakalamışlardı. Birçok fotoğrafçı gibi onlar da geçimlerinin büyük bir bölümünü ölülerin fotoğraflarını çekerek sağlıyorlardı, dolayısıyla savaş ve hastalıklar sürerken işler iyiydi. Bir fotoğraf çok pahalıya mal oluyordu ve çoğu zaman ancak sevilen biri öldüğünde aile onu hatırlamak için para harcıyordu. Benim işim onları olabildiğince canlı göstermekti.

Bay Swift, küçük bir hasır tabut taşıyan adamlara, "Önce onu öne getirin," diye seslendi. İki çocuk, küçük boyutlarından kolayca anlaşılıyordu.

Swift'in evi büyük şehir Hagerstown'ın ana caddesi üzerindeydi ve şehirdeki diğer işyerleriyle omuz omuzaydı. Alt katta resimlerin yapıldığı bir ön salon, bir yemek odası ve arkada bir mutfak ile benim ve Sally'nin odası vardı. Üst katta ise iki Swift'in tek yatakta yattığı bir yatak odası vardı, Sally kendi payına düşenden çok daha fazla yer kaplıyordu.

Anne ve baba küçük tabutu takip etti ve adamlar tabutu salonun önündeki masanın üzerine oturtup kaldırarak havaya korkunç bir mumyalama kokusu -civa ve arsenik- yaydılar. Ön kapı tozlu sokağa doğru açık duruyordu, sıcak esinti kötü kokunun bir kısmını

Sally Smith'in fırında pişen tereyağlı cipslerinin kokusu da biraz yardımcı oldu.

Odayı her zamanki şeylerle hazırladım. Süslü kumaş fon, annenin oturması için kadife kanepeler ve büyük çocuk için demir sehpa. Bay Swift, işi için para alma zamanı geldiğinde, bu resimlere "ölümünü hatırla" anlamına gelen *memento mori* adını verdi, ama benim için onlar sadece ölü insanların, akrabaları tarafından hatırlanabilmeleri için çekilmiş sade resimleriydi.

Bayan Swift bir keresinde *ölü* kelimesini söylemekten korkarak, "Ölen talihsiz insanlarla kadar rahat olman çok şaşırtıcı, Jemma," demişti. "Ölüye dokunmaktan hiç çekinmiyorsun."

O haklıydı. Bir sürü cinayet görmüştüm. Tatlı Clementine. Harry. Celeste. Baba.

Ondan sonra, ölmüş iki çocuğa dokunmak beni çok rahatsız etmedi. En azından onlara dokunan son kişi nazik biriydi.

Bay Swift resimleri yaptı ve sonra çocukları hasır kutuya geri koyduklarında anneleri korkunç bir şekilde ağlamaya başladı ve kendini tabutun üzerine attı. İşte o zaman Bayan Swift en iyi işine başladı, *her çocuğun cennete gitmesini garantilemek* için onlara *bir* tabut daha sattı ve resimler için *İsa'nın onlara baktığı gibi* meleklerle oyulmuş iki ekstra özel çerçeve de ekstra *ücrete* tabi oldu.

Ebabiller paralarını ve tabutu kapıdan çıkarır çıkarmaz, bir bölük asker resimlerini çekirmek için geldi. Ön salona yığıldılar, çoğu saçları özenle düzenlenmişti, bir yavru köpek sürüsü gibi, en az otuz kişiydiler, renkli aşçıları ve kamp takipçileri ön tarafta otururken.

Ebabiller maliyet konusunda oymak lideriyle pazarlık yaptı ve kızıl saçlarını arkaya horoz kuyruğu gibi diken sıksa bir çocuğun elinde büyük kahverengi bir davul vardı.

omzunda bir kayışla yanıma geldi ve göğsümü dürttü.

"Bize bir iyilik yap ve resim için davulcumuz gibi giyin. Eddie'yi Fredericksburg'da kaybettik ve sen onun boyunda görünüyorsun."

Tıraşlı kafam ve pantolonumla beni bir erkek çocuğu sandı, ben de sesimi biraz alçalttım. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Bu arada ben Raymond Gleason olarak tanınıyorum ve sahibiyle konuşan da Binbaşı Ellis. Patron o. Ve burası da Ondördüncü Connecticut. Nutmeg Alayı. Bize sadece gömlek ve pantolon giyecek ve bu davul ve bagetlerle böyle poz verecek bir çocuk lazım. O kadar zor değil."

Dolaba gidip giysilerimi çekiştirdim ve sonra Raymond davulun kayışını başımın üzerinden kaydırarak büyük davulu belime dayadı. Uzun aynada kendime bir göz attım ve neden erkek olduğumu düşündüklerini anladım, kemik kadar zayıf ve yavru bir kuş kadar keldim.

Dolaptan çıktım, gömleğimi içeri soktum. "Eddie nasıl öldü?"

"Kafama bir tane yedim. Hiçbir şey hissetmedim. Bir çuvalı paylaştık, eşyalarını ben aldım. İsyancılar davulcuları hedef alır çünkü onlar vuruşlarıyla bölüğü yönlendirir. Özellikle de senin gibi karanlık olduklarında."

"Zor mu? Yani davul çalmak?"

"Yürüyüşte yanımızda yürümeli, bizi bir arada tutmak için davulunu çalmalısın. Sonra, sahada, Binbaşı Ellis'in komutalarının her birinin onu temsil eden bir ritmi var."

Bir dizi küçük ritim tutturdu. "Bu 'burada buluşalım' demek. Burada 'ileri' var, yürüyüş için. Ve en iyisi, 'saldırı' anlamına gelen uzun rulo'."

"Annem davul çalardı. Kolay görünüyor."

"Hiç de kolay değil. Davulcu çocuklara çağrı için ihtiyaç duyulmadığında, başka bir işleri var. Yaralıları tıbbi bakıma götürmek için sedye taşıyıcılığı."

"Resim için iki sıra, beyler!" Bay Swift seslendi.

Raymond çantasından bir şapka çıkardı. "Al, bunu tak. Benimki babamın, Fredericksburg'da öldürüldüğünde bunu takıyordu. Hemen yanımda öldü." Kasketi başıma geçirdi ve düzeltti.

Bay Swift askerleri iki sıra halinde dizdi ve üç ayaklı büyük ahşap kutu fotoğraf makinesini gruba yaklaştırdı. Bayan Swift hazırladığı ve kimsenin dokunmasına izin vermediği ıslak plaka camıyla aceleyle geldi.

Bay Swift kamerasındaki siyah bezin altına girdi. "Kıpırdamadan dur. On saniye boyunca nefes bile alma."

Bittiğinde Sally Smith mutfaktan çıktı ve elinde fırından yeni çıkmış sıcak karamela cipslerinden oluşan bir tabakla yanımda durdu. Askerler etrafımızda toplandı ve her biri tabaktan bir kurabiye alarak ona nazikçe teşekkür etti.

Neredeyse boş olan tabağına bakarak gülümsedi. "Pişirdiklerimin hiç bu kadar çabuk yok olduğunu görmemiştim. Mısır ekmeğim hariç. Onu zar zor görüyorsun, çok çabuk bitiyor. İnsanın aklında kalıyor. Erkeklerin bir tabakla bütün gün idare ettiği bilinir."

Binbaşı çemberi yarıp içeri girdi. "Güvercin turtasına ne dersiniz? Yapabilir misin?"

Sally gülümsedi ve bunu bir dakika düşünmesi gerekiyormuş gibi davrandı. "Taşlıklı mı taşlıksız mı?"

"Bu onun uzmanlık alanı," dedim. "Peeler Plantation'da her Pazar Bay Watson için yapardı. fazladan tereyağı sürülmesini severdi, kabuğunu güzel ve çıtır yapardı."

"Adınız nedir hanımefendi?" diye sordu binbaşı.

"Sally Smith, efendim."

"Peki ya davulcu çocuk?"

Sally önce bana sonra da yere baktı.

"Um," dedim, beynimde bir erkek ismi ararken.

Binbaşı tek gözünü kısarak bana baktı. "Kendi adını bilmiyor musun?"

"Jem, efendim," dedim.

Binbaşı dik durdu ve adamlarına seslendi. "Bu ikisini yanımıza alıyoruz. Hepiniz yola çıkın."

Adamlar ön kapıdan içeri doluştular ve Sally bizim için önceden hazırladığı çiçekli halı çantamı kaptığı gibi merdivenlerin dibine bıraktı.

"Babamın haçını da aldın mı?"

diye sordum. "İlk aldığım şey."

"Bütün bunları sen planladın," dedim sokağa çıkarken, davul kalçama iyi bir şekilde vuruyordu.

"Sadece kurabiyelerin gücü, hepsi bu."

Raymond' bana gösterdiği en kolay ikinci vuruşu denedim ve davul beklediğimden daha büyük bir ses çıkardı.

Bayan Swift peşimizden koştu, yastığının kollarındaki yağlar sallanıyordu.

"O *benim* !" diye bağırarak beni kolumdan yakaladı ve bir şahinin tavşana sarılmasından sert şekilde tuttu.

Raymond geldi, davulu aldı, göğsüne astı, beni kucağına aldı ve Bayan Swift'in elini kırarak omzuna attı. Askerler Raymond'un beni bir şalgam çuvalı gibi taşımasına güldüler ve Bayan Swift'e "Bunlar artık kaçak mal!" diye bağıldılar.

Biz yürürken biri ona bir bozuk para attı ve o da eğilip parayı aldı.

"Beş sent mi?" dedi. "Onun için neredeyse yüz dolar ödedim."

Yürümeye devam ettik ve bir parça sonra Raymond beni yere bıraktı.

"Resmen Birleşik Devletler Ordusu'na alındın, Jem, oğlum. Abraham Lincoln'ün malı olan bu üniformaya iyi bak."

"Yapacağım," dedim, uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Gözlerinde bir gülümsemeyle bana baktı. "Umarım aksiyonu seviyorsundur. Kasabanın adı Gettysburg."

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

TEMMUZ 1863

ONE SABAH FERGUS beni ofisine çağırdı, karanlık bir zindan gibi bir yerdi, meşe panellerle kaplıydı, her türlü tütün kutusu ve teneke raflara yığılmıştı, böylece rekabeti inceleyebiliyordu. Odanın etrafına yerleştirilmiş, her biri her an bir kayanın arkasından fırlayabilecek bir çeşit sümüksü kertenkele ya da yengeç barındıran cam tanklar yüzünden oradan çiçek hastalığı gibi kaçıyordum. İçerisi ölü salyangoz gibi kokardı ama kadınsı hassasiyetten yoksun Euphemia o odayı çok severdi ve kocamın tüm sürüngeçleri için cırcır böcekleri sarkıtmaktan zevk alırdı.

Kapı aralığında durdum, kedi ayaklarımın dibindeydi. "Evet, Fergus?"

Euphemia çıplak bacağının ucuna masaj yaparken, bacağından geriye kalanlar yüksek bir tabureye yaslanmış bir şekilde masa sandalyesinde oturuyordu.

"İçeri gel, Anne-May." Keyfi . Bir adamı neşelendirmek için kütüğüne masaj yaptırmak gibisi yoktur.

Ben kapı aralığında kaldım. "Euphemia'nın sana yaptığı tüm o tıbbi şeyleri görmeye tahammül edemediğimi biliyorsun. Midemi bulandırıyor."

İçinde donmuş kıllı bir örümcek bulunan cam bir kâğıt ağırlığını okşadı. "Sana neler olduğunu anlatmak istiyorum

içinde ve dünya- Özgürleşme
Bildiri Yeni başlayanlar için."

"Tanrı aşkına, bu geçen Ocak ayında oldu. Arada sırada gazete okuyorum, biliyorsunuz."

"O halde siyah birliklerin artık resmi olarak savaşılabileceğini ve isyan bölgelerinde tüm kölelerin özgür olduğunu biliyor olmalısınız."

"Hangi eyaletler gibi?"

"Herhangi bir yerde Güney o o Kavga.
Hayır. Yine de Maryland."

"Nedenmiş o?" Aziz Joan'ın Fergus'un görüş alanının altından odaya süzülüşünü izledim.

"The Yasa yok değil uygulamak için sınır
devletler Maryland gibi. Bu konuda bir şeyler okuduğunuzu söylemiştiniz."

Gözlerim yaşardı ve oda teraryum yeşili bir denizin içinde . "Sert olmana gerek yok, Fergus."

"Sable hariç tüm hizmetçiler kaçtı. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Kapımı çalıp bana söylemiyorlar, Fergus." "Gitmeleri en iyisi. Hepsi özgür olacak
Umarım yakında. Tütünü getirdikten sonra Sable'ı serbest bırakmak."

"O benim, Fergus. Bunu yapamazsın."

"Ve artık köle almayacağız. Bu zalimlikle işim bitti. Ve bizi bu yılın tütün gelirinden mahrum bıraktığın için, Sable ücret karşılığında kalmayı seçerse onun yardımıyla ve Ambrosia'dan ödünç aldığımız birkaç el ile burayı elimizden geldiğince iyi bir şekilde işletmek zorundayız. Sen ve Euphemia tarla işlerine yardım ettiğiniz sürece."

Kafamın içinde tiz bir ses hissettim, telin üzerindeki cam gibi. "Tarlada ben mi? Etrafta dolanmayacağım, Fergus. Buranın sahibesi benim."

"Masrafları umursamadığınızı gösterdiniz ve eğer yemek yemeyi umuyorsanız, bazı şeylerin değişmesi gerekiyor."

"Çok yıprandım, Fergus ve bir tür hanımefendi hizmetçisine ihtiyacım var. Temiz bir elbise bulamıyorum."

"Kız kardeşiniz tuvaletini hizmetçi olmadan yapıyor." "Onun ilgilenmesi gereken bir tuvaleti yok."

Fergus avucunu kurutma kâğıdına vurdu. "Euphemia'yı eleştirmeyeceksin. Senin yardımın burayı bir arada tutuyor."

Bakışlarını Fergus'un kütüğüne dikmiş, onu ekmek hamuru gibi yoğuruyordu.

"Peki gümüş fırçalarım nerede?" diye sordu. "Sesini yükseltmene gerek yok, Fergus. Sen gittikten sonra, hizmetçilerin hepsi istediklerini aldılar. Bu doğru değil mi? Euphemia?"

Bir bezin üzerinde merhem çalkaladı. "Bildiğim kadarıyla hayır." "Domuz satışından gelen para nereye gitti? Freddie Fairchild bana sizi Smalls and Sons'da enfiye ve ipek alırken gördüğünü söyledi."

"Bir kızın elbiseye ihtiyacı vardır, Tanrı aşkına, Fergus. Buranın hanımı benim."

"Söylentilere göre Sally Smith'in jöle parasını *sen* almışsın. Onu sattım çünkü bana çaldığını söylemiştin."

"Benim yerime Freddie Fairchild'a mı inanıyorsun?"

"Ve Jemma. *Bela* olduğunu söylemiştin. *LeBaron'u baştan çıkarıyor*, dedin. Bana LeBaron'un onu ve Sable'ı kulübesinde sıkıştırdığını ve bu yüzden adamlarıyla birlikte Joseph'i öldürdüğünü hiç söylemedin. Bunu Euphemia'dan duymak zorundaydım."

Kız kardeşime hançer bakışları gönderdim ve o sadece işine devam etti.

"Ve altın rozetim. Freddie bunun bir Smalls and Sons'da satıldığını söyledi."

"İhtiyacımız olursa o iğneyi rehin bırakmamı söylemiştin. Ve Sally'nin parasını hiç almadım, ama Euphemia ve ben aç kalırken o zencilere süslü yiyecekler yapmak için şekerimizi çaldı. Bu doğru değil."

"Hepsi yalan, Anne-May. Gerçekle kurguyu ayırt edebiliyor musun? Bana doğruyu söylemeye *başlasan* iyi edersin. Eğer vergilerimizi ödeyemezsek, bu evi kaybederiz."

"Eğer bir tütün tarlasında derimi mahvetmek isteseydim, bunu bana iyi davranan biriyle yapabilirdim."

"Asil Jubal Smalls gibi mi? Herkes sizin hakkınızda konuşuyor. Siz benim karımsınız ve öyle davranmaya başlamanızın ya da gidip eski üvey babanızla yaşamanızın tam zamanı. Ondan para alın, çünkü bizimkilerin hepsini aldı."

"Reggie yatırım , ne mutlu sana Fergus."

"O paranın bir kuruşunu bile göremeyeceğiz. Ona beş mektup yazdım ama cevap alamadım. Bizi sadece bu nedenle evlenmeye zorladığı artık çok açık; mirasımı almak için."

Fergus arkamdan seslenirken o pis kokulu eski odadan çıkıp dinlenmek için yukarı çıktım.

"Yarın tarlada olacaksın ya da Şerif Whitman'ı arayıp seni oraya sürüklemesini isteyeceğim. St. Mary's County'de bir kocanın isteklerinin hala bir önemi var."

"Sen sadece dene, Fergus," diye karşılık verdim.

Merdivenleri hızla çıktım, kedi de yanımda koşuyordu. Sahanlığa ulaştığımızda kedinin ağzında Fergus'un değerli yavru yengeçlerinden birinin olduğunu, yarattığın bacaklarını ve kısıkaçlarını salladığını memnuniyetle fark ettim.

Eğildim ve yumuşak başını okşadım. "Aferin kızıma," dedim ve Aziz Joan'ı bana getirdiği için kardeşim Harry'ye sessiz bir teşekkür duası ettim.

SÖZÜNÜ TUTAN Fergus, ertesi sabah saat dokuzda şerifin bana tütün tarlalarına kadar eşlik etmesini sağladı. Şişko Şerif Whitman yol boyunca özür diledi ve ben de her şeyi sineye çektim ve eğer orada, tütün bitkileriyle dolu o büyük eğimli tepede yeterince uzun süre kalırsam, serin bir banyoya kaçabileceğimi ve daha sonra kasabadaki Jubal'ı görmek için gizlice kaçabileceğimi düşündüm.

Euphemia ve Sable ile birlikte tarlada durdum ve sahip olduğum en büyük hasır şapkayı bağladım, o erken saatte bitkilerin sıcaklığı çoktan buharlaşmıştı. Bir sıra yeşil tütün üzerine eğildiğimde Sable bana nefret dolu bakışlar fırlattı.

"Sıkı çalışmaya karşı değilim, tahammül edemediğim şey solucanlar. Onlardan nasıl nefret ettiğimi biliyorsun, PHEME."

"Artık hepimiz elimizi taşın altına koymalıyız Anne-May. Onları öldürmek benim de hoşuma gitmiyor."

Güneş gökyüzüne tırmanırken, en iyi tohumları toplamak için bütün sabah bitkilere kahverengi kağıt torbalar bağlayarak eğilmekten sırtım ağrıyordu. Tanrı'nın en korkunç yaratıklarından biri olan boynuzlu tütün kurdunu görmekten korktuğum için yaprakların altına zar zor bakabiliyordum.

Doğrudum ve sırtımı ovuşturdum. "Fergus beni burada aşağılanmış halde görmeye bayılıyor."

Euphemia bana döndü. "Eğer tohumları alamazsak, gelecek yıl ürün olmayacak."

Her nasılsa, başkalarının yaprakların arasında saklanırken göremedikleri zavallı şişman yeşil solucanları fark etme gibi eşsiz bir yetenekle kutsanmış olarak, özellikle büyük bir tanesinin, bir devin başparmağı kadar büyük, alttaki bir yaprağa doğru süzüldüğünü fark ettim. "Tanrı merhamet etsin, bu büyük bir tane. Euphemia, gel al onu."

Makası bana uzattı. "Biraz da kendin yapmalısın, Anne-May."

"Yapamam. Onları bu şekilde ikiye bölmek benim hassas mizacım için çok fazla."

Sable bana doğru yürüdü, makası ellerimden kaptı,

solucanı ikiye böldü, makası

ve çantasına geri döndü.

"Bu konuda küstahlaşmana gerek yok," diye arkasından seslendim. Makası elime aldım. İsteyeceğim son şey Sable tarafından sırtımdan bıçaklanmaktı.

Euphemia gülümsedi ve bana baktı. "Fergus. Şu engebeli yokuşta ne kadar iyi yürüdüğüne bir bak."

Fergus, takma bacağını takmış, bir elinde bastonu, diğer elinde bir tomar kâğıt, tütün bitkilerinin arasında topallaya topallaya ilerliyordu.

Boştaki elimin tersiyle alnımı sildim. "Yardıma gelmenin tam zamanı."

"İçerideyim, kayıtlar üzerinde çalışıyorum," dedi. "Bu yıl Smalls and Sons'da yüz doların üzerinde harcama yaptığını tespit ettim, Anne-May."

"Sable'ın kıyafetleri için ev dokuması alıyorum." Sable bana bir bakış daha gönderdi. "Euphemia'nın giysilerini de."

Euphemia çantasını hazırlamaya devam etti. "Yeni elbiselerim yok."

Fergus makbuzları bana doğru salladı. "kadarıyla çoğunlukla enfiye ve boneler satın almışsın. Reggie ailemi dolandırmadan önce sorun yoktu. Ama şimdi senin sayende her kuruşa dikkat etmek zorundayız."

Makası yere attım. "Ben kasabaya gidiyorum." Fergus kolumu tuttu. "Sen burada kalıp çalışacaksın."

Elinden kurtuldum ve eve doğru yürüdüm. "Son baktığımda buranın tapusunda benim adım yazıyordu. Yani istediğimi yaparım. Beni kovalayabileceğinden değil."

Fergus topallayarak geldi. "Jubal'ı görmeye mi gidiyorsun? İkinizin birlikte casusluk yaptığınız söyleniyor. Casusları asarlar, bilirsin Anne-May."

Döndüm. "Bu hoşuna gitmez miydi? Evim senin olur, sen ve PHEME birlikte kaçarsınız."

Euphemia bakışlarını bitkilerinden ayırmadı.

Fergus bana doğru bir adım attı. "Artık seni tanımıyorum bile, Anne-May. Ne zaman bu kadar nefret dolu oldun?"

"Kardeşime yardım etmek için kendi hayatını riske atmadığın gün."

"Bazen o gün ölsem daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

Döndüm. "Sonunda anlaşılabileceğimiz bir şey var, Fergus Watson."

-

Hayatımın en büyük korkusunu yaşadığım gece gök gürledi ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı.

Euphemia ve Fergus bilim kulübesinde akşam yemeklerini yerken, kertenkele ve yengeçleri kataloglayıp kim bilir daha neler yaparken, ben karanlık şöminenin önünde tek başıma oturmuş, salondaki kanepenin kuştüyü gömülmüş, nehrin üzerindeki gökyüzünde çakan şimşekleri izliyordum. En güzel eşyalarımı inceledim: şöminenin üzerindeki, siyah nehri yansıtan, arada bir çakan *şimşeklerle* aydınlanan altın renkli chinoiserie ayna ve şöminenin üzerindeki uzun turkuaz renkli Sèvres vazolar.

Birden avlu kapısının gürültüyle açıldığını duydum ve Sable kapıda belirdi, patiska elbisesi sırılsıklamdı, bir kolunda odun demeti vardı.

"Sable. Saçımı taramak için tam zamanında geldin."

Odunları sepetin içine bıraktı. "Bay Watson kuru kalması için ipin geri kalanını ayırmamı istedi. Bu ateş kutusunun temizlenmesini istiyor."

"Burada iki aydır ateş yakılmadı ve ocakta hâlâ küller var. Biraz dirsek koymalısın

"Ev işlerine yağ sür, Sable."

"Gün batımına kadar bütün gün tarlada. Sonra tamirat ve pişirilecek akşam yemeği var." Sable küçük demir kül küreğini kavradı, ocağın yanında diz çöktü ve külleri metal kovaya doldurdu.

Daha dik oturdum. "Yarın burada şu mavi vazoları temizlemeni istiyorum. bir santim toz var. Bu bir rezalet."

Sable işine devam etti. "Tandy Rose Teyze o vazoların kötü şöhretli bir eve ait olduğunu söylerdi, üzerlerine yarı çıplak kadınlar resmedilmişti."

"Bak sen, fikrini nasıl da rahatça söylüyorsun. Bunlar Peeler ailesinin yadigârları ve sadece en kültürlü olanlarımız onların güzelliğini takdir edebilir. Senin gibi sefil bir kadının böyle *sanat eserlerini* takdir etmesini bekleme."

Sable durmuş, önlüğüyle demir küreği siliyor, sadece bana bakıyordu.

"Peki o zaman, git şimdi," dedim onu sallayarak.

Sable bana doğru yavaş bir adım attı, yanında kürek vardı ve orada öylece durup baktı.

"Git *dedim*."

Sonunda konuştu, o kadar sessizdi ki dikkatle dinlemek zorunda kaldım. "Yaptıkların için hiç üzüldün mü?"

"Konyak mı içtin?"

Sable bir adım daha yaklaştı, küreğin sapını daha sıkı tutuyordu. "Tandy'nin bizi özgürleştirmek için yazdığı mektubu yok etmek. Joseph'imi öldürtmek. Sanırım hoşuna gitti."

Koltuk minderimin üzerinde kaydım. "O küreği hemen yere bırak."

"O zavallı kızı tütün deposunda tüttürmek, Jemma ve Sally'yi satmak. Küçük oğlumuzu kaybetmemiz hoşuna gitti."

"Yangını senin Jemma başlattı."

Bir adım daha yaklaştı. "Bu bir kazaydı. Birisi ahırdaki feneri devirmiş."

"Jemma'nın yaptığı aptalcaydı." Sable bana doğru bir adım attı. "Daha fazla yaklaşma, Sable."

Durdu. "En azından yazabiliyor. Ona tüm casusluklarını kopyalattırdığın o lanet defteri bilmediğimi sanma. Bütün bu kötülükler sana geri dönecek."

"Senin için yaptıklarımı hiç takdir etmedin. O sakat kızını satmam gerekirken Ambrosia'da çalıştırmaya devam ettim."

"Ne kadar nazıksınız."

Bir elimi koltuk minderinin ipeğinde gezdirdim. "Duymak isteyebileceğin bir haberim var."

Uzun bir saniye bekledi. "Eee?"

"LeBaron geçen gün uğradı." Sable bekledi, dudakları birbirine kenetlenmişti.

"Birdenbire bana çok tuhaf bir soru sordu. "Bayan Anne-May," dedi bana, Patience'ınızı satın almam konusunda ne düşünüyorsunuz? "

Sable küreğin sapını daha sıkı kavradı ve bana yaklaştı.

"Orada dur bakalım. Beni incittin ve Joseph'in kötü olduğunu düşünüyorsun..."

"Hangi Tanrı korkusu olan Hristiyan kadın, sana tek bir kötü söz söylememiş iyi bir kıza böyle bir şey yapar? Bay Watson'a gideceğim."

Tırnak etlerimi inceledim. "Fergus hangi hayal dünyasında yaşarsa yaşasın, hepiniz *bana aitsiniz*. Ve LeBaron'a evet demeyi düşünüyorum. Açıkçası para işime yarayabilir."

Şeytan tarafından ele geçirilmiş bir kadın gibi, Sable şömineye doğru hamle yaptı ve kürek kafasını turkuaz porselen vazoma doğru gönderdi. İçi boşaltılmış bir yumurta gibi milyonlarca parçaya bölündü ve ben de çıplak omuzlarıma yağın cam parçalarından kaçmak için ellerimi yukarı kaldırdım.

Çılgılık attım. "Bunlar on sekizinci *yüzyıldan* kalma," dedim kalbim göğsümden fırlayacakmış *gibi* atarak. "Şerif Whitman'ı arayacağım."

Sable diğer vazoya doğru adım attı. "Hayır, hayır, dur," diye yalvardım.

Sable ikinci vazoyu da paramparça ettikten sonra geri döndü ve kül küreği yanında olduğu halde başımda dikildi.

Ayağa kalktım. "Bunu ödeyeceksin, Sable."

"Bir gün buradan gideceğim ve gittiğimde yer yarılacak ve burayı yutacak ve sen bunu göreceksin kadar yaşayacaksın, hiçbir şeyin kalmayacak."

Saçımdaki cam parçalarını fırçaladım. "Sanırım bu bana yaptığın renkli bir büyü."

Küreği bir şangırtıyla ocağın üzerine fırlattı ve ellerindeki ispi çırpı. "Evet hanımefendi, bu renkli bir büyü ve gerçekleşmesi uzun sürmeyecek."

Kapıya doğru yürüdü ve karanlık bakışlarını üzerime dikerek geri döndü. "Sadece bekle ve gör."

-

Sable'ın ön salonumu tahrip etmesinin korkusunu atlatmam günler sürdü; bu konuda kız kardeşimden hiçbir teselli alamadım ve son hizmetçimiz olduğu için onu cezalandırmak için zayıf Fergus'tan da destek göremedim. Fergus, "O küreği senin üzerinde kullanmadığı için şanslısın," dedi ve LeBaron'a söylememi yasakladı. Fergus bu devriyelerin itaatsizliği hoş görmeyeceğini biliyordu, kendisi haklı olsa bile.

O haftanın ilerleyen günlerinde, Euphemia'yla birlikte dikiş çemberi için şehre gittik ve Dul Bahçıvan'ın evine vardığımızda neredeyse sıırıslıkam olmuştum, tüm St. Mary's County büyük bir buhar banyosu gibiydi, o korkunç bataklık berbat bir şekilde kokuyordu.

O sıcakta yaşlı kazlarla oturup dikiş dikmek yapmak isteyeceğim son şeydi ama Jubal'ın sık sık yaptığı gibi oraya uğrayıp bilgiler toplamaya çalışacağını umuyordum. Yine de pek iyi görünmüyordum. Jemma'nın gitmesi ve tuvaletimin yarıda kesilmesiyle tırnaklarım kabarmamış, saçlarım günlerdir yıkanmamıştı, kirlenmiş manşetlerden bahsetmiyorum bile.

Kızkardeşim ve Fergus'un kerevitleri hakkındaki konuşmalarından sonra şakaklarım zonkluyordu ve Jubal'ı görüp olan biteni ona anlatmayı çok istiyordum. Belki bu kadar üzüntü ve korkunç sıcaktan sonra beni neşelendirmek için biraz enfiye ya da güzel bir şey getirirdi. Orada olacağımı biliyordu. Elini için elinden geleni yapardı.

Dul Bahçıvan'ın kapalı ve alçak tavanlı, en küçük bir esintiden bile eser olmayan ön salonuna girdik ve masadaki yerlerimizi alıp üzerinde çalıştığımız mendilleri çıkardık, askerlere gönderileceklerdi, sadece ABD Ordusu askerlerine, Dul Bahçıvan bunu açıkça belirtmişti. Ketenleri kıvrırken, el işime burunlarını üfleyen sefil Yankee askerlerini düşünerek bilerek dikişlerimi düşürdüm.

"Yardım balosunda herkes ne giyiyor?" Sohbeti biraz ilginç kılmayı umarak sordum.

"Eski kahverengi tartanım," dedi

Charlene. "Gri ipeğimi giyiyorum,"

dedim. "Siyah eklentileri olan mı?"

diye sordu.

"Bir tane. İyi yerleştirilmiş siyahın bir elbiseye değer ve ton kattığını düşünmüyor musunuz? Tam Fransız işi. Fransızların doğuştan gelen bir renk duygusu vardır ve bunu dükkanlarını süsleyen tüm önemsiz şeylerde görebilirsiniz. Küçük bir Fransız kutusu her zaman

iki renkle boyanmıştır ve bu renkler o kadar uyumludur ki onlara bakmak bir zevktir."

Charlene başıyla onayladı. "İngilizler iki farklı renk seçtiğinde, bu sadece göze sorun getirir."

Dul Bahçıvan işinden başını kaldırdı. "Burası biraz kapalı olduğu için özür dilerim. Sinekleri uzak tutmak için pencereleri kapattım."

Dul Bahçıvan hizmetkârlarını serbest bıraktığından beri bizi yelpazeleyecek ve sinekleri uzak tutacak kimse yoktu.

"Sorun değil," dedi Euphemia, iğnesini yaparken kollarının altında koyu halkalar vardı. "Bu sıcakta savaşılan askerler için üzülüyorum. Yeğeninden haber var mı Beulah?"

"Gettysburg'a doğru yola çıktığını söyleyen bir mektup aldım."

"Nerede bu?" Ben sordum.

"Pennsylvania," dedi Beulah Gardener, sanki bir çocukmuşum gibi. "Hagerstown'un hemen yukarısında. Maryland sınırının kuzeyinde, belki altı saat."

"Yankilerin sangria içmek için Konfederasyon kafataslarını kullandıklarını duydum," dedim.

Euphemia işinden başını zorlukla kaldırdı. "Bunu LeBaron'dan mı duydun? Kaynağını düşün. Konfederasyon'un Yankee kaval kemiklerinden baget yaptığını duymuştum."

Charlene eğildi. "Burada taraf tutmanıza gerek yok hanımlar. Her iki tarafta da iyi niyetli insanlar var, gerçekten."

Dul Bahçıvan mendilini bıraktı ve arkasına yaslandı. "Bir taraf, diğer insanları kendi çıkarları için mülk olarak tutma hakkını korumak adına silahlı ayaklanma ve ihanetle uğraşıyor. Bunun neresi iyi niyetli?"

Charlene diş ipini yaladı ve iğneye iplik geçirdi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Güney zafer yolunda ilerliyor gibi görünüyor." Bana gülümsedi. "*Richmond Enquirer*'a göre."

Euphemia kendine biraz daha çay doldurdu. "Aslında tam tersi doğru, Charlene. Vicksburg'da Grant şehri kuşatmış durumda ve Pemberton yakında teslim olacak gibi görünüyor. Grant tüm Mississippi'yi kontrol etmeye hazırlanıyor ve bu da savaşı büyük ölçüde Kuzey lehine çevirecek."

"Bunu *Enquirer*'da okuyamazsınız," dedi Dul Gardener. "Onlar Güney'in zaferlerini göklere çıkarır ve Güney'in yenilgilerini küçümserler."

Euphemia ipliğini bağladı, büyük bir kız için garip bir şekilde zarıftı. "The *Enquirer* olayların Kuzey tarafını nadiren verir."

Charlene, "Buldukları Konfederasyon casusu kadının asılmasıyla ilgili bir haberdir," dedi.

Boğazım düğümlendi ama iğnemi hareket ettirmeye devam ettim. "Kuzey savaşıyla ilgili bilgileri ve Güney'e sattı. Zehirlenmiş Kuzeyli askerlere de verdi. Maine'den genç bir eri öldürdü."

"Artık neyin propaganda olduğunu kim bilebilir?" Dul Bahçıvan sordu. "Bütün bu çocuklar ölüyor. Bu çok utanç verici."

Ölen çocuklardan bahsetmek bile kafamda sıcak bir rüzgârın esmesine neden oldu ve Harry'nin resmi gözümün önünde canlandı ve Yankee'lerin zehirli turta yemesi beni mutlu etti. Kardeşimin gülümsemesini tekrar görmek için can atıyordum.

Ayağa kalktım. "Biraz baygınlığım. Pencereyi açmamın sakıncası var mı?"

Camı kaldırdım ve bir adamın kafasının arkasını gördüm - siyah saçları güneşte parlayan Jubal.

Kendimi gerekli yere bıraktım ve aceleyle arka kapıdan bahçeye çıktım, Jubal orada durmuş piposunu tüttürüyordu.

"Kulak misafiri olma konusunda çok beceriklisin, Jubal Smalls. Neden benim için bir not göndermedin?"

Jubal omuz silkti, yüzündeki deri bronzlaşmıştı. Dışarıda çalışıyordu.

"Benim için biraz daha enfiye var mı, Jubal? Fergus para konusunda sakinleştiğinde sana ödeme yapabilirim."

"Hiç enfiyem yok, Anne-May. Savaş zamanında mağaza işletmek nasıl bir şey biliyor musun?"

"Az önce buraya büyük bir teslimat yaptın, değil mi?" Bir adım daha yaklaştım. "Beulah Gardener'ın yeğeni hakkında söylediklerini duydun mu? Savaş muhabbetleri yüzünden içeride çıldırabilirim."

Geri adım attı. "Hepsini deftere yaz. Dul Gardener'ı yeğeni hakkında konuşturuyor olmanız gerekiyordu. Onun yerine Paris hakkında konuşuyorsunuz."

"Kulağa doğal gelmeli, Jubal. Casuslar hakkında ne dediklerini duydun mu? Charlene söylediğinde Dul Gardener bana baktı. Geçen gün Pinkerton dedektiflerinin kapıma gelip askerlere gönderdiğim çorapları sorması ve beni onların yerlerini düşmana bildirmekle suçlamasından bahsetmiyorum bile. Annemi o kurtların önüne atmak zorunda kaldım."

"Bizden şüphelenmelerinden iyidir. Ben de yüksek yerlerden baskı hissediyorum. Şerif onlara bir şey vermeyeli çok uzun olduğunu ve eğer yeni bilgiler bulamazsam artık benimle iş yapmayacağını söylüyor."

"Sana tüm o demiryolu olaylarını anlattım. Çorapları nereye gönderdiğimi de. Hepsi o kitapta yazıyor."

"Tüm bunları takdir ettiler ama yeni haberler istiyorlar. Peki o kitap nerede? Jemma gideli epey oldu. Şimdiye kadar bulamadın mı?"

"Mesele de bu, Jubal. Jemma kitabı görünür bir yerde bıraktığını söyledi, ben de her yere baktım. Ama yalan söyledi, kötü kız, ve onu hiçbir yerde bulamıyorum. Tütün ambarını ve tütsü odasını bile aradım. Fergus'un bilim kulübesine de bakabilirim."

"İlgili hep bir bahanen var." "Tanrı bilir, belki de yanında götürmüştür."

Jubal yumruklarını sıktı. "O kitapta tüm tarihimiz var. Haritaları ben çizdim Anne-May."

"*Sessiz* ol, Jubal. Bir kez daha bakacağım."

"Beni yakalarlar ve ölürüm. Ailem mahvolur."

"Peki ya ben?"

"Hoş olmayacak."

"Yakında bir gün eve gel. Fergus önümüzdeki Salı doktora gidecek. O zaman uğra. Biraz eğlenebiliriz. Ve o kitabı bul."

BÖLÜM

28

Georgy

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

T Annem ve ben Edward Amca'nın Baltimore'dan bizim için getirttiği arabayla Gettysburg'a doğru koşarken ay gece boyunca bizi takip etti ve savaş alanına varmadan çok önce savaş alanının kokuları bizi karşıladı. Normal zamanlarda dört saatte varabileceğimiz yere, trafikten tıkanmış yollarda yirmi dört saatte varmıştık.

Karanlıkta önümüzde oturan şoförle birlikte ilerledik.

"Siz hanımları Gettysburg'un bir mil dışında, tren garının yanında bulunan Sağlık Komisyonu kulübesine götürüyorum."

"Kasabaya daha yakın bir yere kurulamazlar mı?"

Annem sordu. "Hayır, hanımefendi. İstedik ama

isyancılar

köprü." Bir demiryolunun kömürleşmiş kalıntılarının yanından geçtik.

köprü, gecenin içinde karanlık bir delik. "Gördün ? Bu demiryolu köprüsüydü. Yeniden inşa etmek biraz zaman alıyor."

Gecenin içine baktım. Annemle birlikte babamı tren istasyonundan aldığımız gece, ben henüz altı yaşındayken ay aynı şekilde dolunaydı. Yumuşak vagon koltuğunda onların arasında oturuyordum, yeni bir piyano solosu öğrendikten sonra ailemle yalnız yolculuk yapmak için tüm kız kardeşler arasından seçilmiştim.

"Bizi kovalıyor," dedim ayı göstererek. Yüzümü babamın yumuşak yün paltosunun geniş kıvrımlarına sakladım.

Babam kocaman kolunu bana doladı, sıcak nefesini ellerime ve onları sıkıca tuttu. "Artık aydaki hiçbir insan seni yakalayamaz."

Boston'un Doğu Yakası'ndaki evimize giden yol boyunca ellerimi tutmuştu, ben annemle babamın arasında otururken, aydan korunmuş, bir mutluluğun uğultusu içinde kozalanmıştım.

Babamın o gece yanımızda olması, ruhumuza merhem olması, her zaman yanlışları düzeltmeye hevesli olması ve her şeyi esprili ve olumlu bir şekilde görmesi nasıl olurdu?

Annem penceresini açtı, sıcak hava beni Gettysburg'a geri götürdü.

"Her şeye rağmen efendim," dedi Anne, "Birleşik Devletler hükümetinin yaralıları için elinden geleni yaptığından eminim."

"Onlar için bir tek Sağlık Komisyonu bir şeyler yapıyor. İki gün süren korkunç çatışmalardan sonra, bir buçuk mil uzunluğunda bir ambulans ve sedye kuyruğu yaralıları gece gündüz sargı yerlerinden trene taşıyor. Tam bir karmaşa."

"Yaralıları trenle hızla buradan götürdükleri kesin."

"Günde sadece iki tren, döner tablası olmayan tek hatlı bir hat, bu nedenle trenler Baltimore'a geri dönüş yolculuğunu tersten yapıyor."

"Sonuna kadar geri mi gittiler?" Ben sordum. "Çok uzun sürüyor olmalı."

"En azından modern trenlerimiz var," dedi annem.

"Sadece inek dışkıları hala içinde olan sığır arabaları. Yere saman atıyorlar ve yaralıları yatırıyorlar. Gemide su da yok, yol boyunca yakındaki akarsulardan su tugayları yaralıları su getiriyor."

"Bu zavallı çocuklar," dedi annem.

Başımı ve omuzlarımı pencereden dışarı uzatıp geçtiğimiz tarlaları taradım ve mavi ay ışığında yıkanan ölü askerlerin, atların ve devrilmiş arabaların tümseklerini gördüm. Uzaktaki karanlıkta uzun bir sırt belirdi.

"Lütfen acele eder misiniz?" diye sordum. "Kardeşimin hayatı tehlikede." İleride çadırların beyazlığı karanlık gecede göze çarpıyordu. "Uzakta bir kulübe var anne."

Kolumu çekti. "Pencereyi kapat, Georgeanna."

Sürücü koltuğunda döndü. "Burası aktif bir savaş alanı hanımefendi. Keskin nişancılar olabilir."

Annemin elini tuttum, siyah deri koltuk soğuktu. Diğer eliyle burnuna bir mendil bastırdı.

"Ne korkunç bir koku."

"Savaş kokusu, hanımefendi. Ellerinden geldiğince kireç klorür kullandılar ama burada iki gündür çatışma var ve korkunç kayıplar var. Şu anda sükûnet olduğu için şanslısınız. Bugün görmeliydiniz, demir cehennem gibi . Yarın daha fazlası olacak."

"Elbette ölüleri savaş alanından kaldıracaklar," dedim.

"Hayır, hanımefendi. Tüm kayıpları ortadan kaldırmak için ne zaman ne de kaynak vardı. Dışarıda hala hayatta olan birçok zavallı ruh var. İyi dinlerseniz kasabanın güneyindeki tarlalarda inlediklerini duyabilirsiniz. Bugün birini gömmeye çalışmışlar ve tam üzerine toprak yağarken uyanmış." Şoför bir kolunu tepeye doğru salladı. "Birlik askerlerimiz şu tepede. General Lee'nin yarın tüm gücüyle onların peşine düşme ihtimali yüksek."

Annesi ellerini kucağında kavuşturdu. "Buna bir dakika daha katlanamam, Georgy. Neden kardeşine izin verdim-"

"Neredeyse geldik anne."

Bay Olmsted'den aldığımız telgraf için cebimi tekrar kontrol ettim. Charley'i düşünmemek için her şeyi yapardım. Bebekken biz yedi kız kardeş ona bakıcılık yapmak için nasıl mücadele etmiştik, öyle ki iki yaşına gelene kadar ayakları yere neredeyse hiç değmemişti. Babam öldükten sonra, o bizim her şeyimiz oldu.

Tren garının yakınındaki bir dizi çadırdan oluşan kulübeye yaklaşırken yavaşladık ve yaralı ve ölmekte olan adamların korkunç iniltilerini ve çığlıklarını duyduk. Annem ilk çadıra koştu ve ben de onu takip ettim. Gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen, yağ lambalarıyla ıslıl ıslıl aydınlatılmıştı ve üniformalı askerler ve yataktan yatağa dolaşarak yaralılarla ilgilenen doktorlarla doluydu.

Kâğıtlarla dolu bir masaya, uzun favorileri olan bir erin yanına koştuk.

"Üzgünüm hanımlar ama sorular sabaha kadar beklemek zorunda. İşlememiz gereken yaralılar var ve her beş dakikada bir duramayız. Bu akşamki beşinci grupsunuz, gezginler ve-"

Annesi eğildi. "Oğlum Charles Woolsey yaralandı."

Er bir kâğıt kılıfına göz attı. "Yaralılar listesinde Woolsey yok."

"Tekrar kontrol edebilir misiniz?" Annem sordu. "Woolsey, *e ile*."

"Bugün sadece bu istasyonda yüz altmış üç yaralıya işlem yaptık hanımefendi. Oğlunuzun ismi parmaklarımın ucunda değilse beni bağışlayın."

"Bir telgraf aldık," dedim. "Kardeşim General Meade'in kamp yardımcısı."

"Meade? Emir subayı burada."

Annem çantasını masanın üzerine koydu. "Şükürler olsun. Onunla konuşabilir miyiz lütfen?"

"Bunu kesinlikle ayarlardım hanımefendi, ama görüyorsunuz, göğsüne bir darbe aldı ve artık bu dünyada değil. Meade'in diğer şehit askerleriyle birlikte gömülmek üzere burada. Altmış zavallı ruh."

"Ve aralarında Charles Woolsey diye birine dair bir kayıt yok mu?"

"Büro işlerimi yetiştirme fırsatım olmadı, hanımefendi, ama onları hava kararmadan yeni aldık ve eşyalarını poşetledik - birkaçının isimleri kağıt parçalarına yazılmıştı veya ceplerinde kimlik diskleri vardı. Çoğunun yoktu. Yarın tekrar gelin."

Anne daha dik durdu. "Oğlumun aralarında olmadığından emin olmak için *bu gece* her birini göreceğiz. Sanırım sizin de bir anneniz var ve böyle bir durumda onun da üzüntüden kahrolacağını biliyorsunuz. Buraya Sağlık Komisyonu'ndan Frederick Olmsted tarafından çağrıldık ve burada olmak için her türlü hakka sahibiz, lütfen devam edin efendim."

"Peki, Bay Olmsted hakkında neden öyle demediniz? Ben Er Trembley. Sanırım biraz zaman alabilirim. Ama çabuk olmak zorunda."

Anneme döndüm. "Ben bakarım."

El ele tutuştuk, ikimiz de eldivenlerimizle üşüyorduk. "Ben de gelmeliyim," dedi.

"Birinin Charley'den haber getirmesi ihtimaline karşı burada kalmalısın."

Başını salladı, dudakları gergindi.

Erin peşinden çadırdan çıktım ve ay ışığının aydınlattığı avluya doğru uzanan cesetlerin sayısı karşısında soluğumu tuttum.

"Burada kaç kişi var, asker?"

"Yüzlerce. Altı bin kişi hala savaş alanında ve sargı yeri çadırlarında. Meade'in askerleri burada. Eğer şanslıysanız, o da

Tanınabilir. Bazılarının kafaları tamamen kopmuş. Kimlikleri tespit edilemediği sürece toplu mezara gidecekler."

Lambasını yere uzanmış bir askere doğru tuttu. "Bu o mu?"

Belimden eğildim ve korkunç genç askerin yüzüne baktım, gözleri açık, ağzı bir karış açık, sarı saçları kanla alnına yapışmıştı.

Bir mide bulantısı dalgası hissettim ve yumruğumu ağzıma bastırdım. "Hayır. O çocuk en fazla on beş yaşında."

Er omuz silkti. "Burada on üç yaşında çocuklar var. Yaşları hakkında yalan söylüyorlar. Gelin, yüz elli dokuz kaldı."

"Kardeşim Charles yirmi üç yaşındaydı. Uzun boyluydu. Babamın cep saatlerinden birini taşırdı."

"Altın mı? Süslü bir tane mi?"

Titremelerini engellemek için parmaklarımı belimde kilitledim. "Evet."

"Çok da güzel bir üniforma. Düğmeleri güzel mi?" Gözlerim yaşardı. "Onu burada gördün mü?"

Er, lambasını sallayarak hızla uzaklaştı. "Beni takip edin." Durdu, lambasını yere bıraktı ve bir cesedin yanında duran kâğıt torbayı aldı.

Charley miydi? Yarı karanlıkta bunu söylemek zordu. Belki de aynı boydaydı.

Çantayı bana uzattı. "İşte eşyalar."

Kese kağıdını, cep saatini orada hissettim, ağır ve soğuktu.

"En iyisi tabiri caizse bandajı yırtıp atmak, bu işi çabucak halletmek. Daha yakına gel ki daha iyi görebilesin. Bayılmak yok, yalvarırım."

"Yarımada Harekatı'nda hastane gemilerinde hemşireydim, efendim."

Omuz silkti. "Burada koca koca adamlar öldü. Görmeden önce kovayı istemediğine emin misin?"

Dizlerim titriyordu. "Daha fazla gecikmeyin, efendim."

Er lambasını yüzüme doğru kaldırdı ve ben de kolunu tutarak ona düştüm.

"Lütfen, Özel Trembley, MayısI bkz. ve cep saati?"

BÖLÜM

29

Jemma

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

W GECEYARISI GETTYSBURG'A GİRDİK, Günün çatışmaları sona erdikten sonra, askerlerimiz sıra sıra dizilmiş, büyük siyah bir topu ve cephane arabalarını çekiyorlardı; onları siyah aileler, refakatçiler ve yardımcılardan oluşan gruplar izliyordu, bazıları özgürdü, bazıları değildi. Ay dışarıdaydı, bu yüzden tarlalarda yatan ölü yığınlarını görebiliyorduk ve kesinlikle kokularını da alabiliyorduk. O sıcakta hiçbir şey taze kalmıyor.

Ritmime ayak uydururken çocuk olmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm, sürüdeki bir inek gibi, sadece grubun bir parçası. Tükürmek, taş atmak ya da bacaklarınızı açarak oturmak istediğinizde kimse size iki kez bakmıyordu. Gerçi tuvaleti özel olarak kullanmam ya da ormana gitmem gerekiyordu ama o askerlerin hiçbiri bana aldırış etmiyordu, tam da hoşuma gittiği gibi.

Kampa yaklaşırken davulun sesini alçalttım, beyaz çadırlardan oluşan küçük bir şehirdi, birkaç ateş yanıyordu.

Raymond yürümeye başladı. "Ritimleri çok çabuk öğrenmişsin."

Sally Smith bize yetişti. "Pastırma kokusu alıyorum. Umarım yumurtaları vardır."

Bir çadıra geldik ve albay durma emri verdi ve ben de davul çalmayı bıraktım. Çimlerin üzerine oturdum.

Sally ve Raymond, ayaklarını ağrıyor ve su topluyordu, beyaz çadırlar ay ışığında parlıyordu, havada tütün ve kahve kokusu vardı. Tam davulumu yanıma koymuştum ki, benim rengimde, gördüğüm en uzun boylu, saçlarını şeker çuvalıyla toplamış bir kadın çadırdan fırladı, iri bir koluyla çadırın kapağını geriye attı.

Bize geldi. "Sakin buraya inmeyin." Uzaktaki bir tepeye doğru el salladı. "Siz şu tepeye doğru gidin. Mezarlık Sırtı."

Raymond ayağa kalktı. "Pek umut verici görünmüyor. Yiyeceğin var mı?"

"Çabuk yemelisin," dedi ellerini ev yapımı önlüğüne silerken.

"Peki sen kimsin de ABD Ordusu askerlerine patronluk taslıyorsun?"

"Mag Palm. Eski fuar alanının arkasında yaşıyorum. İlk başta buraya güneye götürmek için geldiğini düşünmüştüm."

Raymond ağrıyan bacağına ovuşturdu. "Özgür değil misin?"

"Bunu kanıtlayacak belgelerim var. Ama yine de dikkatli olmalısın. Zencileri Dixie'ye götürüp para kazanmak isteyen insanlar her zamankinden daha kötü. Bunu neredeyse bana da yapıyorlardı."

"Seni nasıl yakaladılar?" Raymond sordu.

"Ellerimi önümden bağladılar ama bağlı olmama rağmen sıkı dövüştüm. Birinin erine botumla tekme attım ve sonra birinin başparmağını neredeyse koparacak şekilde ısırđım. Sonra sakat yaşlı John Karseen bana yardım etti, koltuk değneğıyle onları dövdü ve beni çözdü." Mag tüfeğini havaya kaldırdı. "İşte o zaman en iyi arkadaşım için eve gittim."

"Yemek pişirmeye yardım etmek için buradayım," dedi Sally. "Bu işte iyi misin?"

Raymond ayağa kalktı ve pantolonundaki tozu fırçaladı. "Binbaşı Ellis kaşık ekmeğini yedikten sonra

zaten bir karısı olmasaydı onunla evlenirdi."

Mag çadıra doğru el salladı. "Siz benim yanımda kalın, güzel bayan."

Sally bana döndü. "Eğer ayrılırsak, Jem, yarın aynı saatte burada buluşalım mı?"

Mag Palm eğildi ve yüzüme iyice baktı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel çocuk."

Sally Smith ona aldırmadı ve beni diğerlerinden uzaklaştırdı.

"Sen binbaşının yanında kal, duydun mu? Birinin geri dönüp annene ve Patience'a yardım etmesi gerek."

"Ya döndüğümde burada olmazsan?" Sesim titreyerek sordum.

"Eğer birbirimizi kaybedersek, unutma, hayat bensiz de devam eder."

"Hayır, Sally."

"Ağlama şimdi. Sen akıllı ve güçlüsün. İyi olacaksın."

Bana sarıldı, ikimiz de uzunca bir süre bırakmadık ve sonra gözlerimin içine baktı. "Unutma, benim bedenimden olmayabilirsin ama kalbimdensin."

Sally yeni arkadaşıyla birlikte aşçının çadırına doğru yola çıktı.

Onlar karanlığa karışırken ben de Raymond'a doğru geri çekildim.

Karanlık tepeye doğru baktı. "Hadi bir tepeye tırmanalım. Ama önce şu toprağı öpüp geri döndüğümüzden emin olalım."

-

Neredeyse Mezarlık Sırtı'nın tepesine kadar yürümek epey zamanımızı aldı ve güneş yükseldiğinde

Sıcak. Bazı çiftçilerin inşa ettiği sağlam bir taş duvarın arkasında kamp kurduk. Altımızdaki tepe eğimli, dik ve kayalıktı, siyah toplarımız aşağıdaydı, askerler etraflarında toplanmıştı, buharlı havada sadece ölüm kokusu vardı.

Çok uzaklardan gök gürültüsünün sesi yankılandı.

Raymond başını ona doğru çevirdi. "Bu savaşın sesi, Jem, oğlum. Fazla uzun sürmez. Yakında isyancılar bu tepeye sığıra üşüşen kuşlar gibi üşüşecekler."

Duvarın arkasında bekledik, güneş daha yakıcıydı ve o silahının sivri ucunu yere sapladı ve güneşten korunmak için battaniyesini duvarın üzerine . Bir yerlerden gelen kahve kokusu sıcak bir esintiyle burnuma geliyor ve midemi ağrıyordu.

Uzaktan gelen gök gürültüsü bu kez daha yüksek sesle geri döndü ve içimi bir ürperti kapladı.

Raymond gözlerini kısarak bana doğru baktı. "Eğer bunun için çok korkaksan, binbaşıya söyleyen iyi olur."

"Tavuk değil, sadece insanlar için iyi bir şans değilim. Uzun süredir tanıdığım çoğu kişi öldü."

Raymond omuz silkti. "Büyülü düşüncelere, şansa falan pek inanmam. Bana göre, elinden geleni yaparsın ve zamanı geldiğinde ölürsün. Peksimetini ye."

"Bu kurtlu."

"Bir şey için üzgün müsün? Bu insanın iştahını kapatabilir." "Babam geçen yıl öldürüldü. Hâlâ yanımda oturuyor."

"Bir çocuk için babasını kaybetmek zordur. Ama keder tuhaf bir şeydir. Seni grip gibi öldürecektir. Her seferinde gün."

Ağustos böceklerinin vızıltısını dinledik.

"Sadece Sally Smith'i tekrar görebilmek için hayatta kalmak istiyorum. Annemi ve kız kardeşimi de."

"Connecticut'ta sadece annem var. Artık kör sayılır ama kaydolmama karşı tek kelime . Sally Smith'in kaşık ekmeğinden biraz daha yemek için hayatta kalmak istiyorum. Flapjack de. Ve birlikte yaşayabileceğim güzel bir kız bulmak. Tam da bu sırada."

Bir parça saman kopardım ve tatlı ucunu çiğnedim. "Bana öyle geliyor ki, askerlik çoğunlukla beklemektir."

"Olmayana kadar ve sonra böyle bir şeyi hiç görmediniz. Zamanı geldiğinde, arkamızdaki bir subay ateş etmemizi emredecek. Ve buralarda bir şeyler olmaya başladığında, sen Binbaşı Ellis'in yanında kal."

"Bana borazancının emirleri çalacağını söyledi. Buranın davul için çok gürültülü olduğunu söyledi. Bir hiç uğruna on davul vuruşu öğrendim. Ambulansla çalışmam gerektiğini söyledi."

"Ben ona ölü arabası diyorum. Ölmek üzere olan bir adamı daha yavaş öleceği bir yere götürüyor."

"Burada bırakılmaktan iyidir."

Omuz silkti. "Sanırım öyle." Yokuş yukarı, ağaçların arasında bizi işaret etti. "Şu iki yanında sedyeler olan arabayı görüyor musun? O ambulans. Oraya giderseniz alçakta kalın."

Karanlık bir şey havada hızla uçtu, gölgesi üzerimizden geçti ve büyük bir gürültüyle yokuş yukarı indi ve yeryüzünü salladı.

Her bir parçam jöleye dönüştü. "O da neydi?" Raymond diz çöktü ve silahını topraktan çekti. "*Hemen* Binbaşı Ellis'in yanına dön. Bu top ateşiydi. ve sadece başlangıç."

Etrafımızdan, her adam tüfeğinin horozunu kaldırırken çıkan kilit sesleri ve tüfeklerini taş duvara dayayıp aşağıya doğru nişan aldıklarında metalin taşa sürtünme sesi geliyordu.

Yakındaki ormana düşen başka bomba ağaçlarını ve parçalayarak kokusunu çam ve

Barut bize esintiyle geliyor.

Zorlukla hareket edebiliyordum, kalbim çok hızlı atıyordu, sırtımı duvarın serin taşlarına dayamıştım.

Sonra bir gümbürtü daha geldi, bir gümbürtü daha - fırtınanın başlangıcındaki yağmur damlaları gibi yavaş yavaş, sonra daha hızlı geldiler, bazıları tam üzerimizde patladı, bazıları yere çarptı ve havaya toprak püskürterek yağdı. Çok geçmeden o kadar hızlı gelmeye başladılar ki, tek duyabildiğiniz uzun bir kükreme oldu. Hemen altımıza bir bomba düştü ve bir adamın tüfeği ve sırt çantası, koluyla birlikte, toprak ve ot fiskiyesinin içinde havaya uçtu.

Bir mermi arkamızdaki mühimmat vagonunu patlattı, ağaçlar kadar uzun siyah bir duman duvarı yükseldi, barut üzerimize süzüldü, talk kadar inceydi. Hemen altımızdaki topumuz atışları geri gönderirken yeryüzü titriyordu, adamlar bazen bir hedefi vurduklarında tezahürat yapıyorlardı, bu sırada her yeri çok fazla duman kaplıyordu.

Çok geçmeden dumanlar dağıldı ve hepimizi bir sessizlik kapladı, çünkü tepenin aşağısında herkesin nefesini kesecek bir manzara vardı, Reb askerleri yamacı boydan boya kaplamıştı, kırmızı bayrakları tepelerinde dalgalanıyordu, uzun kılıçları güneşte parlayarak bize doğru yürüyorlardı. "İşte oradalar," dedi Raymond. "İşte geliyorlar."

İsyancılar tepeye doğru düzenli bir şekilde geliyordu. "Ateş etmeyin," diye seslendi arkamızdaki bir subay.

Ellerim o kadar titriyordu ki koltuk altlarımda tutuyordum. "Geliyorlar, Raymond. Neden ateş etmiyorsun?"

"Yeterince yaklaşıp kadar beklemeliyiz."

Arkamızdaki subay sonunda "Ateş!" diye seslendi ve bütün toplar ve tüfekler aynı anda patladı.

Raymond ve duvardaki diğer adamlar kendilerini taşlara dayayıp ateş ettiler, ben de kulaklarımı kapattım. Duvardaki bir çatlaktan baktım ve

Tepenin aşağısındaki isyancılar gelmeye devam etti, birbiri ardına dūřuyorlardı, havada yoğun bir barut kokusu vardı.

Ağağların yakınındaki mavi birliklerimiz diz çöküp ateř ederken Raymond hızla yeniden doldurdu. Duvarın üzerinden baktığında altımızdaki Asi hattının, askerler birbirlerinin üzerine dūřup yığıldıka parçalandığını gördüm.

Raymond beni kolumdan yakaladı. "*Yere yat.*"

Tam o sırada sol tarafımda bir ıslık sesi duydum.

"Tanrım," dedi Raymond. Yanıma dūřtı, ceketi açtı, gömleğinin önünden kırmızı sızıyordu. "*şapkam.*"

"Ben bakarım."

Etrafında onu aradım ve sonra duvarın tepesinde bir şapka gördüm, hemen kaptım ve gömleğinin içine soktum.

İki elimi Ray'in kollarının altına koydum ve başımı eğerek onu tař duvar boyunca ambulansa doğru çektim. Kurřunlar tepemizde vızıldıyor, bazıları yakındaki ormandaki aęaę gövdelerine çarpıyordu. Kaçan bir at koştu, vuruldu ve tekmeleyerek ve ağlayarak dūřtı, göğsünden öyle kan akıyordu ki zar zor bakabildim. Duvarın sonunda durdum, her yerim üşüyordu. Ambulansa yaklaşırken bir görevli bana el salladı.

Duvarın arkasından çıkmaya korkarak durdum.

"Hadi oğlum," diye seslendi hademe.

Nefesimi tuttum ve Ray'i açık alana, ambulansa doğru çektim.

Görevli aceleyle geldi. "*Neredeyse .*" "*Adı*

Raymond Gleason. Annesi-"

Sıcak bir telaş koluma çarptı ve beni yüzüstü yere devirdi. Çimenlerin tadına baktım ve göğsümün altındaki toprağa sıcak kanın sızdığını hissettim, sessizlik üzerime kapandı ve yavaşça karanlığa doğru kaydım.

BÖLÜM

30

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

TEMMUZ 1863

IEUPHEMIA'nın Fergus'u Leonardtown'daki Dr. Wentworth'u görmeye götürdüğü gün yağmur yağdı ve Jubal at sırtında sırlıklam bir halde geldi. Paltosunu aldım; gömleği frakının altında göğsüne kadar ıslanmıştı.

"Hizmetçi yok mu?" diye sordu.

"Sadece Sable kaldı ve yalnız kalabilmemiz için onu mutfakta meşgul ettim."

"Büyük bir mutfağınız var mı?"

"İyi büyüklükte. Bağlı değil. Yangın ihtimaline karşı evin arkasından yola çıkın."

Aceleyle ön salonun penceresine gitti.

Jubal'ın bir zamanlar hayran olduğu pembe ipek elbisemi giydim, dizlerimin arkasını parfümledim ve Sable'a Tandy Rose Teyze'nin Tiffany repoussé çay takımını hazırlamasını söyledim, beş parçanın her santimini gülhatmi ve kamelyalar, yaşlı yengecin Paris'ten getirdiği tek iyi şeydi.

Pencerede Jubal'a katıldım ve eğimli çimlerin üzerinden çivit mavisi nehre baktık. "Peki, küçük evim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Patuxent'in yukarısında ve aşağısında hiç böyle bir manzara görmemiştim. Bakın, ABD Ordusu'na ait bir gemi var."

"Nereden biliyorsun?"

Fergus'un teleskopunu aldı ve nehre baktı. "Bu Bay Lincoln'ün *Thomas Freeborn*'u, Potomac filosunun bir parçası olan ve Yıldızlar ve Şeritler'i dalgalandıran yandan çarklı savaş gemisi."

"Yankee tekneleri buralarda ne arıyor?"

"Altı gemi körfezde ve nehirlerde kaçakçıları için devriye geziyor. Mümkün olduğunda Konfederasyon telgraf tellerini kesiyorlar."

"Bana kaçakçılık yaptığını söyleme, Jubal Smalls."

"Bugünlerde bir adamın parmaklarını birçok kapta tutması gerekiyor, Anne-May." Teleskopu bir takırtıyla kapattı. "Şerif Whitman'a Yankee gemisinden haber getirirsem mutlu ve bu da anlaşmamız için iyi olur. Buraya ne zaman gelersen gemilere göz kulak ol ve bana haber ver, olur mu?"

"Neden olmasın? Manzara güzel değil mi, Jubal?"

"Bütün ev nehirdeki açık ara en güzel ev. Yapabilirim kendimi bir gün burada göreceğim."

"*Bizi* burada görebileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Bana döndü ve bir parmağını yanağında gezdirdikten sonra elbisemin önünden aşağı doğru inerek kollarımdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Tabii ki. Bir sürü çocukla birlikte."

"Erkekler mi kızlar mı?"

Bir an için düşündü. "Her birinden eşit sayıda."

"Charlene Tidwell Weed, şeriften vergi durumları hakkında. Yaşlı Bay Burns'ün çiftliğine yaptığınız gibi Ambrosia'yı da ellerinden almaya çalıştığınızı düşünüyordu."

Elimi tuttu. "Evet, emlak piyasasındayım. Bazen vergilerini geciktirmiş bir aileye yardımcı oluyorum. İhtiyacı olanlara bir hizmet bu, gerçekten."

Paltosunun düğmesine bastım. "Bizimkiler güncel. Fergus evrak işleri için yaşıyor."

"Elbette güncelsiniz. Ama bazı insanlar değil ve ben onlara karşılıklı fayda sağlayan bir sözleşme öneriyorum. Şerif Whitman sadece anlaşmaları hızlandırmama yardım ediyor. Ona Jemma'nın kırmızı kitapta yazdıkları gibi Güneyli birliklerimize yardımcı olması için ihtiyaç duyduğu bazı bilgileri veriyorum ve o da bana icraya çıkmaya hazır mülkler konusunda doğru yönü gösteriyor, böylece onlara yardım edebiliyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Jubal."

Pantolonunun cebinden el yazısıyla yazılmış bir not çıkardı. "Sana bir şiir yazdım."

Yelpazeyi kolumdan çıkardım ve kendimi serinlettim. "Duygusal olduğumu bilmiyordum."

"Bunu doğru yapmak bir haftamı aldı. Adı 'Aşk Asla Ölmez'. " diye okudu:

*"Aşk asla ölmez -'güneş gibi
Sınırsız çağlar boyunca
durmaksızın ilerleyen Dünyanın
değişen aşamalarında Sağlam,
değişmez ve gerçek, Sonsuza dek
yaşar aşk,
Ve sonra zamanın kendisi bitecek,
Aşk asla tereddüt etmeyecek."*

Jubal sayfayı cebine geri koydu ve başparmağıyla işaret parmağı arasında burnunun köprüsüne bastırdı.

Koluna dokundum. "Ağlama, sevgilim."

Jubal yan masadaki kupanın yanına gitti. "Güvercin avcısı kim?"

"Babam. O kupayı birlikte kazanmıştık. O şimdi ölü."

"Nasıl öldü?"

"Genelde bundan bahsetmem ama o ve annem, zencileri gece peşlerine düşmüşler ve o silahına zamanında ulaşamamış. Annemin yara almadan kurtulmasına yardım etti ama onu yakaladılar. Her şeyi yatak odamdan duydum, yardıma gelemeyecek kadar korkmuştum."

Jubal elimi tuttu. "O cesur bir adamdı."

"Yağmacılar gittikten sonra yatak odasına gittim ve onu yerde buldum. Boğazını kesmişlerdi, kulaktan kulağa, kafirler. Kanı görmeliydiniz. En değerli Aubusson halısını mahvetmişlerdi. O gece on hizmetçimiz de gittiği için annemle ben halıyı rulo yapıp kendimiz çıkarmak zorunda kaldık. Annemin elmas broşunu aldılar. Babam da onlara hep iyi davranmıştı. Dürüst olmak gerekirse, istediklerinin annem olduğunu düşünüyorum."

"Konfederasyon birliklerimiz işte buna karşı savaşıyor Anne-May, bu tür ahlaksız katliamlara. Ama o kitabı bulmamız gerek Anne-May. Şerif Whitman'a ABD Ordusu'nun sırlarını verdiğimi öğrenen olursa hepimiz asılabiliriz."

"Onu bulacağım, Jubal. Bu evi edeceğim."

"Eğer bulamazsanız, Jemma'nın izini sürüp ondan zorla almanız gerekecek. Fergus onları kime sattı?"

"A fotoğrafçı içinde Hagerstown, birlikte ile kıymetli Sally Smith'i. İlk durağım orası olurdu."

"Senin malın olduklarını sanıyordum. Neden Fergus'un onları satmasına izin verdin?"

"Burada bir eşin haklarının ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Fergus'un bunu yapmasına şaşırdım. O zencilere karşı her zaman yumuşak olmuştur."

"Gittikleri gün bir çocuk gibi ağladı, ama nakit parayı kabul etti. Bütün kötü şeylerin

Joseph'in asıldığı geceyi ve burada olsaydı onu nasıl kurtaracağını anlattı."

"Yaşlı Sally'nin gitmesine nasıl izin verdi?"

"Ona bizi kör ettiğini söyledim. Gitmesi için küçük beyaz bir yalan."

"Peki ya Hagerstown'dan taşınmışlarsa?" "Jemma'nın arkadaşı bir kitaba New York adresini yazmış. "Woolsey adında biri var, oradan kontrol edebilirim."

"Seyahat parasına ihtiyacınız olacak. Korkarım verecek çok az şeyim var."

"Eski üvey babam Reggie Stickman Washington'da yaşıyor, Hagerstown'dan sonra onunla kalabilirim. Sonra da New York'a geçerim."

"Reggie Stickman? Stickman Industries'den mi? Fon sağlayabilir."

"Evet. Tek sorun, onunla bazı zorluklar . Bazen biraz eli açık olabiliyor. Hiç de uygun olmayan yerlerime dokunuyor."

Beni kendine çekti, eteğimi kaldırdı ve bacaklarımın arasını okşadı. "Böyle mi?"

"Oh, Jubal, lütfen. Nefes alamıyorum."

Elini çekti ve eteğimin düşmesine izin verdi. "O kitabı bulacaksın."

Çay masasına tutundum ve elimden geldiğince gülümsedim. "St. Mary's County'nin yarısına sahip olmana hiçbir şeyin engel olmasını istemiyorum."

"Neden hepsini satın almıyorum?" Beni kollarına aldı. "Ve sen benim kraliçem olacaksın."

Dizlerimin bağı çözüldü ve neyse ki beni tutuyordu yoksa orada düşebilirdim.

Jubal beni öptü, uzun ve derin.

"Hadi yatak odasına gidelim," dedim.

Gülümsedi. "Ya da burada bir şeyler deneyebiliriz."

"Kötü adam." O her hareketimi izlerken elbisemden çıktım ve altımdaki kafesin düğmelerini açtım.

Pantolonunu çıkardı, hâlâ uzun, beyaz pazen donunun içindeydi ve kanepeye uzandı. "Burayı sevdim. Bunu hiç Fergus'la yaptın mı?"

Korsemin bağını çözdüm ve düşmesine izin verdim. "Hayır. Bugünlerde çoğunlukla o iribaş kulübesinde uyuyor."

"Sana ne yaptı?" diye sordu gülümseyerek.

Kanepede onun yanına uzandım. "Diyelim ki her şey çok çabuk bitti."

Bir anda girişten bir ses geldi. "Anne- May?"

Dimdik oturdum. "Buraya gelme, Euphemia."

O içeri girerken, Jubal bir dirseğinin üzerine yaslandı.

"Anne-May-" Kısa bir süre durdu, manzarayı inceledi ve gözlerini kaçırdı. "Dr. Wentworth bir doğum için çağrıldı. Siz ikiniz kendinizi toparlarken ben de Fergus'u kulübesine götüreceğim."

-

Ertesi sabah, Jemma'nın kitabını bulmaya kararlı bir şekilde evin altını üstüne getirdim. Önce yazı masamın bütün çekmecelerini çıkardım, sonra ön salondaki kanepenin minderlerini kesip açtım, her yere kaz tüyleri saçtım ve mutfığa gidip Sally Smith'in çekmecelerini boşalttım, sonunda mutfak zemininde tahta kaşıklar, teneke bardaklar ve gümüş takımlardan oluşan bir kunduz barajıyla karşılaştım.

"Bütün bunlar da ne Anne-May?"

Döndüğümde Euphemia'yı kapı aralığında buldum. "Bilmen gerekiyorsa, suyumu aldığım kristal bardağı arıyorum-"

"O kitabı arıyorsun."

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Bir bıçak kaptım ve rafları mısır nişastası kutuları ve un çuvallarıyla dolu olan kilere doğru ilerledim. Bir çuvalı kestim ve bir un bulutu yere döküldü.

Euphemia da onu izledi. "Kuzey sırlarını Jubal Smalls'a aktardığını biliyorum Anne-May."

İçime bir korku buz kıracağı saplandı. "Yine Fergus'un afyonuna mı bulaştın?"

"Jemma'yı o kitapla kaç kere kasabaya gönderdin? Daha açık olamazdı."

"Kardeşimiz Yankiler tarafından ve ben onun intikamını alıyorum. Eğer onu , aramama yardım ederdin."

"Hainleri asıyorlar, biliyorsun."

Sırayla her kutuyu ve tenekeyi elime aldım ve derinliklerini araştırdım.

Euphemia yaklaştı. "Bütün dikiş çemberi seninle Jubal'ı biliyor -zavallı karısının önünde aşk ilişkinizi ediyorsunuz. Harekete geçmeyi düşünüyor Anne-May. Şerifi bu işe karıştır. Bir süreliğine New Orleans'ta annenin yanında kalmayı düşünebilirsin."

"Bir savaş olduğunu fark . Ülke çapında seyahat etmek tehlikeli . Ayrıca, ölmeyi tercih ederim."

En üst raftan bir ararot konservesi aldım ve içinde düzgün bir deste dolar banknotu bulmak için üstünü kaldırdım. "Vay canına, Euphemia. Şu sinsi Sally Smith."

"Onun jöle parası."

Kutudan banknotları çıkardım. "Bunu yapmak için bizi kör etti, bu yüzden bu para benim hakkım." Paraları eteğimin cebine soktum. "Ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Yemek odasına Tandy Rose Teyze'nin resmine doğru ilerledim, çerçevesinden tutup kaldırdım ve kasayı açtım. "Washington'da Reggie'nin yanında kalmam gerekebilir."

"Anne-May, hayır. Bizi böyle terk ettikten sonra mı?"

"Ben de annemi terk ederdim, de. Ve ayrıca, ne zaman bir üvey babası Washington'un çoğuna sahipse, onlar Onlara iyi davran. Fark etmediysen söyleyeyim, Euphemia, para burada eksikliğini hissettiğimiz bir şey."

Pırlanta yüzüğümü çıkardım, kasaya koydum, kapattım ve resmi üzerine yerleştirdim.

"Oraya gitme, Anne-May. New Orleans'ın yarısını dolandırıp birikimlerini aldı ve diğer yarısına da dava açtı. Yalnız mı seyahat edeceksin?"

"Peki, gelmeyeceksin."

"Bana sormadın. Ama hayır, burada kalıp Fergus'a bakmam gerekiyor."

"Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma, kardeşim, onun o kütüğünü ovma. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

"Jeff Davis topallayan askere bir aristokrat gibi davranılması gerektiğini söylüyor. Bir Güney sempatizanı olarak, onun sözlerine kulak vermelisiniz."

"Peki bana nasıl davranılmalı?" "Sen savaşa gitmedin, Anne-May."

"Ama de her şeyimi kaybettim. Bana bak, ellerim çilli. Fergus bizi tarlaya götürdükten sonra çok korktum. Hangi erkek iki kere bakar ki?"

"Reggie, işte o. En kötü bela o, kardeşim. Sable'ı almalısın ve onunla yalnız kalmana izin ."

"Sable bana bakmaz gece boğazımı keser. Ama Reggie ile fazla kalmayacağım. Eğer o kitabı bulacaksam, Jemma'yı Hagerstown'da ziyaret etmeliyim."

"Bırak öyle kalsın, Anne-May. Jemma o kitabı kimseye göstermeyecek. O da bir o kadar suçlu."

"Jubal onu istiyor ve o ateşe at kadar kendimi güvende hissetmeyeceğim. Bu yüzden onu bulacağım. Kedime bakar mısın? Joan seni benden daha çok seviyor zaten."

"Elbette yapacağım. Ama ya Jemma ve Sally Hagerstown'dan taşınmışlarsa? Satıldılar mı? Onları her yerde takip etmeye hazır mısın? Savaş devam ediyor."

"Eğer taşınmışlarsa, nereye gittiklerini bildiğime dair bir önsezim var. Celeste'in kitapta yazdığı adres. Sekiz Brevoort Place, New York City."

-

Ertesi gün yolculuğa çıkmaya hazırlanırken Hagerstown'dan bir mektup geldi; fotoğrafçının karısından gelen mektupta sorduğum soruya cevap veriliyor, sadece Jemma ve Sally'nin artık orada ikamet etmedikleri belirtiliyordu. Ben de Sable'a valizimi hazırlattım, yeni durağım Washington, New York'a giderken uğrayacağım bir duraktı.

Ayrılmadan önce Jemma'nın kız kardeşi Patience'ı görmek ve Jemma'ya onu ne kadar özlediğini anlatan bir mektup yazmasını sağlamak için Ambrosia Plantasyonunu ziyaret ettim. Jemma'yı bulduğumda onu Peeler'a geri götürmek için işe yarayabileceğini düşündüm.

Washington'a trenle giderken Yıldızlar ve Çubuklar korsemi giydim ve oradaki tren istasyonunda Yankee askerleriyle alay ettim. Çoğunlukla sadece güldüler ve refakatsiz yürümemle ilgili çirkin hakaretlerde bulundular ve iffetimi sorguladılar. Bunu Harry için yaptım, gerçi zavallı ağabeyim olsa gülümser, bir elini koluma koyar ve "Boş ver Anne-May" derdi.

Washington cehennem gibi sıcaktı ve ısırın sinekler dışarıdaydı; Washington'un pis kokusunu bastırmak için Jubal'ın mendilini burnuma tuttum. Arabacı beni üvey babamın K Sokağı'ndaki evinin kapısına bıraktığında nihayet nefes ; dört katlı, mavi taştan bir canavar olan bu ev sokağın büyük bir kısmını kaplıyordu. Önündeki kaldırımında her türden at arabası sıralanmıştı. Normalde mevsim sonbahar ve ilkbahar iken, yaz ortasında eğleniyor olmak ne kadar garipti. Savaş her şeyi darmadağın etmişti.

Arabadan indiğimde gece çöküyordu ve lambalar sönmüştü. Arabacı yukarıdaki tüneğinden deri valizimi aşağı attı, valizim sokaktaki bir su birikintisine düştü ve ipek eteğime çamur sıçrattı.

Arabacı ıslık çaldı. "Burası bir güzel yer. Otel mi?"

"Özel konut," dedim.

Valizimi çamurdan çıkardım, eteğimi kaldırdım ve granit basamakları tırmandım. Kapı o kadar parlak siyaha boyanmıştı ki içinde kendimi görebiliyordum ve küçük belime ve Jemma'nın benim için yaptığı, Fransız mavisini saten kurdeleleri gözlerime uyan saksı boneme hayran kaldım.

Zili çaldım ve alacakaranlıkta eriyerek durdum, tembel bir Birlik bayrağı girişin üzerinde zar zor sallanıyordu.

Kapı açıldığında dar siyah bir palto giymiş beyaz bir uşak belirdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Başımı salladım. "Ben Anne-May Wilson Watson, üvey babam Reginald Stickman'ı görmeye geldim."

"Kendisi meşgul hanımefendi. Yarın tekrar gelin." Kapıyı kapatmaya çalıştı ve ben de kapanmasını önlemek için valizimi içeri salladım.

"O zaman karısını ara. Melody."

"Bu Bay Stickman'ın partisi, bayan. İkisi de rahatsız edilemez. Bir mesaj bırakmak ister misiniz?"

"İşte mesajım. Ona söyle, eğer hemen buraya gelmezse bu güzel mahalleye bunun adaletsizliği konusunda sesimi yükselteceğim."

Uşak eğildi. "Burada bekleme nezaketini gösterir misiniz?"

Ben kolumdan bir yelpaze çıkarıp kendi esintimi yaratırken ve mahalleyi gözden geçirirken kapıyı kapattı. Her zamanki gibi, Reggie şehrin en iyi bölgesine hükmediyordu, tam da süslü bir parkın üzerinde. Stickman Industries, annemden ayrıldığından beri iyi iş çıkarmıştı. Oldukça zengin bir tüccar olan bizim zavallı, ölü babamız asla buna rakip olamazdı. Fergus, Reggie'nin tüm paramızı kaybettiği konusunda yanılıyor muydu? Reggie'nin Fergus'un ailesinin hesabına yaptığı yatırımlar kesinlikle başarılı olmuştu.

Kapı açıldı ve Melody öne çıkarken serin hava beni karşıladı. "Ne istiyorsun Anne-May?"

Zavallı Melody çirkin ağaçtan düşmüş ve aşağı inerken her dala çarpmıştı, burnu bir yaban havucu büyüklüğündeydi ve ortadan ayrılmış saç modeli bunu daha da belirginleştiriyordu. Ancak Melody'nin evcimenliği Reggie'nin görmezden gelebileceği bir şeydi, çünkü babası Washington'ın diğer yarısına sahipti ve yakışıklı bir arkadaşı başka bir yerde arayabilirdi. Melody, solgun tenini daha da belirginleştiren donuk pastel tonlarda kıyafetler giymekte ısrar ediyor, ama basit kameolardan ve günün zarif, pembe tonlu mücevherlerinden akıllıca kaçınıyordu. Boğazındaki yirmi karatlık göz kamaştırıcı elmaslar kimsenin yüzünü fark etmemesini garanti ediyordu.

Yelpazemi kapattım ve koluma geri soktum. "Bu güzel bir nasılsın Melody."

Ellerini belinde kavuşturdu. "Kendini iyi insanların kapısına öylece bırakamazsın Anne-May."

"Sadece bir gecelik bir yere ihtiyacım var. Yarın New York'a gidiyorum."

Boynunu büktü ve kapıdan dışarı, sokağın aşağısına yukarısına baktı. "İçeri gel o zaman."

Leylak rengi bir senfoni olan Melodi'yi serin salonda ve parke döşeli bir dönümlük alanda takip ettim. Beyaz ve altın rengiyle döşenmiş, kırmızı ve mavi saten döşemeli, perdeleri ince dantellerle kaplı salonları geçtik. Yemek odasının kapalı kapılarının ardından kadeh şıngırtıları ve konukların kahkaha sesleri geliyordu.

Arka merdivene gelince durdu ve döndü. "Lincoln'n kendisi dışında Washington'daki tüm önemli kişiler burada. Senatörler. Muhabirler her şeyi takip ediyor."

"Savaştan elde edilen gelirlerle kurulan altı milyon dolarlık bir şirket her insana çok sayıda dost kazandıracak gibi görünüyor."

Melody beni kendine çekti. "şu anda o adamın sadakasına muhtaçsın, bu yüzden diline dikkat et Anne-May. Parti nedeniyle tüm misafir odaları dolu ama sanırım üçüncü kattaki Bridget'le paylaşabilirsin. Koridorda yıkanmak zorunda kalırsın."

"Bana karşı çok iyisin."

"Jackson size gösterecek. Akşam yemeğınızı üst kattaki odanızda yerseniz memnun olurum. Ve sabaha kadar gitmiş olacak mısınız?"

Gülümsedim. "Elbette, Melody. İzinsiz girmeyi asla düşünmem."

-

Bana hizmetinin odasını gösterdiler; odada topak topak yatak ve lavabonun üzerinde çatlak bir ayna vardı.

"İyi uykular," dedi Jackson ve eğilerek kapıdan ıktı.

Valizimi yatağın üzerine koydum, eşyalarımı yerleştirdim ve çalışmaya başladım. Yakın zamanda uyumaya hiç niyetim yoktu.

BÖLÜM

31

Georgy

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

I Çadıra geri döndüğümde annemi sedyelerde adam taşıyan bir dizi görevliyi iterek geçerken buldum. Yüzü korkunç bir şekilde parçalanmış, kardeşim olduğunu düşündüğüm genç askeri gördükten sonra her parçam tükenmiş hissetti. Ama söz konusu cep saati başka bir zavallı annenin oğlunun baş harfleriyle işlenmişti.

Annem aceleyle geldi.

"Oh, Georgy canım. Bay Olmsted haber bıraktı. Görünüşe göre çok talihsiz bir karışıklık olmuş. Charley gerçekten de yaralanmış ama sadece elinden ."

"Kötü eli mi?"

"Evet, eğer inanılırsa. Basit bir yüzey yarası ve kolayca tedavi edilebilir. Bay Olmsted'in Gettysburg'a gelip gelmeyeceğimizi sorduğu mektup sadece bir soruydu ve biz de Charley'nin yarasının ciddi olduğunu *düşündük*."

Her parçam rahatlayarak sarktı. "Anne, ne kadar aptalız."

Annem daha yakına eğildi. "Ama o zamandan beri Charley yeni bir alayla güneye gitti. Ve şimdi Olmsted tekrar haber gönderdi, kayıplar çok fazla olduğu için ikimizi de burada kalmaya ve hemşire olarak hizmet etmeye davet etti. Dr. Letterman'ın yardımıyla, yolun karşısında, tepede daha büyük bir hastane kuruyorlar. Biz de

Şimdilik burada, daha sonra da kasabada kalacak yer bulacağız. Tüm bunların tuhaflığına inanabiliyor musunuz?"

Başımı salladım, Charley'nin güvende olmasının verdiği rahatlamayı zar zor kabul edebildim.

Annem kolunu benimkine doladı. "Frank Bacon, Charley olayını duyduğunda Washington'daydı ve o da geldi. Birazdan bir muhafız gelecek ve bize geceyi geçireceğimiz çadıra kadar eşlik edecek. Yarın cehennemın kapıları bir kez daha açılacağı için uyumaya çalışmamız gerektiğini söylüyorlar."

-

ERTESİ SABAH, ANNEM ve ben şafak vakti kalk borusu sesiyle uyandık ve yeni evimizi inceledik. Trenlerin, Kuzey hastanelerine giden yaralı askerlerle yüklü olarak günde iki kez tren garındaki küçük beyaz çadır kümemizden ayrıldığını çabucak öğrendik. Ve her gün, uzun ambulans kuyrukları taze yaralılarla geliyordu, çoğu zaman son trene yetişemiyorlardı ve ordu onlar için hiçbir hazırlık yapmamıştı. Bizim işimiz bu zavallıları gece tutmak, beslemek, giydirmek ve ilaçlarını vermek, sonraki vagonlar geldiğinde inek gübrelerini süpürmek, taze saman sermek ve onları güvenli bir şekilde hastanelere götürmektir.

Annem ve ben, en basit peronların yanında mütevazı beyaz bir kulübe olan derme çatma tren deposunun yanında sıra sıra dizilmiş yirmi çadırın arasında yürürken uzaktan silah sesleri geliyordu. Küçük çadırlarda yaralıları kalıyor, büyük çadırlarda ise cerrahlar yaşıyor ve acil durum kesimleri yapıyorlardı.

Annem ve ben, içinde her akşam yemeğinin temeli olan çorbayı yapmak için geçici bir soba ve kazanların bulunduğu mutfak çadırını ve ekmek pişirmek, çorba yapmak, sığır eti ve sebze kızartmak için görevlendirilmiş kendi adamlarını bulduk.

Rastgele daha büyük bir çadıra girdiğimizde çadırın tıka basa dolu olduğunu, havada hastalık kokusu olduğunu ve hastaların

Bir karyolada iki ya da üç kişi yatıyordu. Uzak köşede, balköpüğü renginde ev yapımı üniformaları içinde bir grup yaralı Asi askeri samanla kaplı toprak zeminde oturuyordu.

Görevliler ambulanslardan adam taşıyor, yaralıları cesetlerin üzerinde oturuyor, göğüs ve karın yaraları, ezilmiş ve eksik uzuvlar ve her türlü korkunç yüz yaralanmasıyla ilgilenemeyecek kadar sersemlemişlerdi. Yüzleri barutla kararmış olan hastaların yaşlarını söylemek çoğu zaman zordu. Çadırın içinde o kadar çok kirli gazete, bayat tütün artıkları ve kirli teneke tabaklar vardı ki nereden başlayacağımızı bilemiyorduk.

İki doktor, donanma üniformaları ve altın süslemeli apoletleriyle, aceleci bir havayla ameliyat için adayları seçerek tur atıyorlardı ve ben birine arkadan yaklaştım.

"Affedersiniz, Doktor. Frederick Olmsted bizden hizmet vermemizi istedi. Daha önce de askerlere hemşirelik yapmıştım.

."

Adam döndü. "Dur tahmin edeyim. Washington'daki Patent Ofisi Hastanesi'nde. Kariyerinizi takip ediyordum Bayan Woolsey."

O sabah topladığım tüm pozitiflik, o sert yüzü düşündüğümde dağıldı.

Geri çekildim. "Anne, lütfen Dr. Compton'la tanış. Kendisi hemşire adaylarını muayene eden doktorlar kurulunda yer alıyordu."

"Oh, yardımcı melekler gelmeye devam ediyor. Sizinle tanıştığım memnun oldum, Bayan Woolsey. Kızınızı oldukça iyi tanıyorum. Tahtada biz doktorlara uygulama için doğru yazı gereçlerini seçme konusunda bazı dersler vermeyi denemenin akıllıca olduğunu düşündü, sanırım öyleydi?"

Annem başıyla onayladı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum, Dr. Compton. Tecrübelerime göre, derslerden en çok faydalanabilecek insanlar nadiren bu derslere ihtiyaç duyduklarını bilirler."

"Her ne kadar sohbet etmekten hoşlansam da, sadece benim sorumluluğumda altı yüz yaralı var. Kendinizi işe yarar hale getirin ve bu sıra çadırlara bakın. Beslenme siparişlerimizi doldurun, çarşafları temizleyin-"

"Ne yapacağımızı biliyoruz, Doktor."

"Peki o zaman, atla. Elinizden geldiğince bu zavallıların konforuyla ilgilenin. Ve unutmayın, her an ameliyat çadırına ağrılabilirsiniz."

"Köşedeki adamlarla neden hiç ilgilenilmiyor?" diye sordum.

"Asi tutsaklar," dedi elini sallayarak. "Konfederasyon birlikleriyle ilgilenecek zamanımız yok."

"Savaş kuralları, Asi ve Birlik askerlerine eşit muamele yapılmasını gerekli kılıyor, değil mi Doktor?" diye sordum.

"Kendi birliklerimizle ilgilendikten sonra onları tedavi edeceğiz. Ama çoğu zaten çoktan ölmüş durumda, şu bacağı çürümüş olan gibi. İleri sepsis. Yetersiz dikkatinizi kurtarılabilirler olanlar üzerinde yoğunlaştırın, Bayan Woolsey. Ve enerjinizi kendi görev alanınızla sınırlayın."

Dr. Compton aceleyle gitti.

"ABD Ordusu'na hoş geldin anne."

"Güçlü ol canım ve inançlarına sadık kal. Çünkü Dr. Compton'ın da mükemmel bir şekilde gösterdiği gibi, bilginin cahillerden başka düşmanı yoktur."

-

Annem ve ben başlıklarımızı çıkarıp işe koyulduk. Etrafımızda ölen insanlar varken, doktorların en ciddi vakalar için saklayarak erişimimizi reddettiği sütlü punç veya buz parçaları için acil ricalarla çadırdan çadıra ağrıldığımız için nazik bir söz söylemeye bile zaman yoktu.

Anne bu işe büyük bir ruh kattı, hepsinin hikayesini dinledi, onları sevdi, besledi ve kolonyalı mendiller de dahil olmak üzere kıyafetler dağıttı ve kendisine Anne denmesini sağladı. "Bu taraftan anne." "İşte kova, anne." "Anne muhteşem bir kadın değil mi?"

Ben bir kova sığır çayı yapıp bekleyen fincanlara doldururken, annem Konfederasyon birliklerinin yanına gitti, samanlarını tazelemek için bir emir eri çağırdı ve temiz gömlekler bulup yırtık pırtık isyancılara dağıttı.

Dr. Compton'ın yarasına baktığı genç teğmenle kısa sürede arkadaş oldu. Zavallı genç adam yerde yatıyordu, pantolonunun paçası , bacağı korkunç derecede iltihaplanmıştı, derisi mavi-siyahtı. Annesi elinin tersini adamın alnına dayadı.

"Bana serin bir havlu getir, Georgy. Çok sıcak."

Görünüşte masum bir yüzü, parlak mavi gözleri ve herhangi bir New England kızının gururla takabileceği sarı saçlarıyla sıradan bir çocuk gibi görünüyordu.

"Henry Rauch, hanımefendi. Ondördüncü Güney Carolina Gönüllüleri. Babam Güney Carolina'da bir Lutheran papazıdır."

"Peki ya annen?"

"Ben altı yaşındayken öldü. Yine de sesin ona çok benziyor."

Annem onun elini okşadı. "Ben Virginia'da büyüdüm, belki hâlâ aksanım vardır. Biraz ısırabilir misin?"

Annesi bir onun için bir yastık istedi.

Annemi kenara çektim. "hastanın üzerine titrememelisin. Doktoru duydun. Ona yardım edilemez. Dikkatimizi kurtarılabilecek olanlara odaklamalıyız."

"Deneyimli bir hemşire olduğun için sana minnettarım Georgeanna, ama bunu kendi yöntemimle yapacağım." Hastasının yanına döndü.

Henry, "Teşekkür ederim, hanımefendi," diye tekrarladı. "Güzel bir akşam yemeğiydi. Çok zahmet olmayacaksa bana kitap okur musunuz? Kendi çocuklarınızla ilgilenmeniz gereken çok şey olduğunu biliyorum."

"Hepiniz benim için Amerika'nın evlatlarısınız, Teğmen Rauch. Benim oğlum savaşmak için güneye gitti ve Güneyli bir hemşirenin ona adil davranacağını umuyorum."

Annem yemek tepsilerini hazırlamama yardım etti ve çocuklarımıza iyi bakılıp sessizlik sağlandıktan sonra aralıklarla Henry'nin yanına ona Emerson'un *The Conduct of Life* adlı kitabından bölümler okudu. " 'Yapılması gereken bir şey olduğunda, dünya bunu nasıl yapacağını bilir. "

"Emerson ölmek hakkında ne düşünüyordu?" Henry sordu. "Şöyle demişti: 'Yapmaktan korktuğun şeyi yap ve korku ölecek.' "

Henry bir an sessiz kaldı. "Yani ölümden korkmayın, bırakın gelsin mi demek istedi?"

"Sanırım."

Teğmen Rauch uyurken yağmur çadırın çatısına vuruyor, biz de Dr. Compton'ın verdiği özel diyetleri uyguluyor, sargıları değiştiriyor ve elimizden gelen konforu sağlıyorduk. Ama o öğleden sonra Henry giderek zayıfladı ve bir an dualar, bir an askeri emirler sayıklamaya başladı; gölgede derinlere daldıkça çocukluğundan aldığı dersler tekrar aklına geliyordu.

Birdenbire kolu sargılı, gri üniforması yağmurdan lekelenmiş bir Asi askeri çadıra koştu ve onun yanında diz çöktü.

"Henry," dedi.

Adam yanıt alamadı ve annesine döndü. "O benim ağabeyim. Ben Jacob Rauch, hanımefendi, Güney Carolina B Bölüğü eriyim, yan çadırdaki tutsağım."

"Henry'nin fazla zamanı kalmamış olabilir," dedi annem. "Burada onunla kalmak ister misin?"

Kardeşinin yanında yatabilmesi için Henry'nin yanına taze saman serdik ve Jacob günün geri kalanında orada kaldı. Geceye doğru annem ve ben Henry'nin yanına diz çöktük ve son nefesini vermeye başladığında annem onun elini tuttu.

Dr. Compton içeri girmek için o talihsiz zamanı seçti. "Ameliyat çadırında hemşireye ihtiyacımız var." Annemle bana salladı. "Siz ikiniz en yaparsınız."

Annem ayağa kalktı. "Gördüğünüz gibi, ölmek üzere olan bir
-"

Dr. Compton bana doğru geldi. "ABD Ordusu askerlerinin ihtiyacı varken, değerli kaynaklarınızı bir düşman askeri için harcıyorsunuz."

Annem kendini toparladı. "Dr. Compton. Bu iyi genç adamla gerektiği gibi ilgilenilir ilgilenilmez ihtiyaçlarınızla ilgileneceğiz."

Ayağa kalktım ve eteğimdeki samanları fırçaladım. "Yardımcı olacağım, Doktor."

Dr. Compton hızla uzaklaştı ve annem Henry Rauch'a döndü.

Jacob, "Böyle bir neden olduğum için özür dilerim hanımefendi," dedi.

Annesi ona gülümsedi. "Önemli olan kardeşine düzgün bir şekilde veda etmek. Hiç şüphe yok ki zamanın büyük fırlıdağı bir gün Dr. Compton'dan intikamını alacaktır."

-

HENRY RAUCH , bir tabut çağırdık, cesedini tabutun üzerine koyduk ve yaralı kardeşimiz bütün gece boyunca o tahta kutunun yanında yattı. Annem bölük pörçük uyudu ve akşam boyunca her teselli çağrısıyla ilgilendi

Ben de gecenin büyük bir bölümünde ameliyathanede yardımcı oldum ve sabaha doğru çadıra geri döndüm.

Şafak yaklaşırken ve toplar uzaktan usulca patlamaya başladığında ikimiz de fazla uyumamıştık. Esirler yürüyüşe çağrıldı ve yaslı kardeş yoldaşlarıyla birlikte gitmeye hazırlandı ama önce annemle bana geldi.

"Henry'ye bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim." Ölen kardeşinin şapkasından palmet süsünü ve ceketinden bir düğme çıkardı. "Fazla bir şeyim yok hanımefendi, ama ilginize minnettar olduğumu göstermek istiyorum."

Simgeleri kabul edip zümrüt gibi göğsüne bastırırken annemin gözleri yaşardı. "Babana yazacağım ve Henry'nin cesur bir asker olarak öldüğünü söyleyeceğim. Amerika'nın en iyilerinden biri."

-

O sabah silahlar daha yüksek sesle patlarken hasta adamlarımız kıpırdandı. Hepimizden daha dayanıklı bir malzemeden yapılmış olan annem uyumadan da gayet iyi çalışıyordu ve bir kutu üzerinde, bir dizi morina balığının gölgesinde oturmuş, Henry Rauch'un babasına bir not yazıyordu. Frank Bacon çadırımızın kapağını açıp içeri girdiğinde ben de uyanan adamlara mantarlanmış sütlü punç şişelerini dağıtmaya başlamıştım.

Karyolaların arasından geçti, orada burada durup bir hastayla konuştu ya da bir kayışı veya bandajı gevşetip düzeltti. Sonra bana doğru geldi, uzun boylu ve ciddiye, arkasında küçük bir maiyeti vardı.

O yaklaşırken Mary'nin her zamanki gibi ne kadar haklı olduğu aklıma geldi; nazik yüzü ve keskin gözleriyle onu özlemiştim. Siyah tıbbi çantasını taşıyordu ve boynu açık, kolları bronzlaşmış kolları gösterecek şekilde geriye kıvrılmış beyaz bir gömlek giymişti. O acı ve ölüm fonunda bile, bir şekilde

daha iyimser bir his uyandırıyor. O korkunç yerde temiz traşlı kalmanın yolunu nasıl bulmuştu?

Ona doğru koştum ve elimi uzattım. "Seni gördüğüme *çok* sevindim Frank."

Kısa bir süreliğine elimi tuttu. "Seni görmek de güzel. Sahada bir soyunma istasyonunda çalışıyorduk."

"Sana anlatacak çok şeyim var. Son konuşmamızdan bu yana, değerlendirebileceğimiz projeler hakkında pek çok şey düşündüm."

Washington'da tanıştığımız Nathan, Frank'in yanına geldi.

"Nathan'ı hatırlıyor musun?" Frank sordu.

"Elbette." Elini samimi bir şekilde . "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Frank döndü ve Bethada'yı kolundan tutarak nazikçe öne doğru götürdü. Bordo renkli, güzel, açık pagoda kollu, yapımı çok masraflı bir elbise ve *Godey's Lady's Book*'ta hayranlıkla incelediğime benzer bir Fransız çay kaşığı başlık giymişti.

"Bethada'yı hatırlıyor musun?"

Başımınla onu onayladım. "Tabii ki."

Annesi Frank'in yanına gitti. "Charley'e olanları duyduğunda geldiğin için teşekkür ederim."

Ona döndü. "Neyse ki onu gitmeden önce gördüm. Olayın tam ortasında bir mesaj iletliyordu ve bileğinden yüzeysel bir yara aldı ama iyileşecek. Charley, tüm yaraları tek bir elde tutma konusundaki muazzam yeteneğine hayret ettiğini bile söyledi."

Bethada kendini annesiyle Frank'in arasına sıkıştırdı. "Ben de yardım ettim. Doktorlardan birkaçı bandajlama becerim hakkında yorum yaptı."

Frank tıbbi çantasıyla meşguldü. "Üçümüz birkaç gün kalacağız. Burada olmak yanlış geliyor."

"Burada kıyamet koparken git."

Bethada cebinden bir mendil çıkardı ve burnuna tuttu. "Her şey yolunda gitti; annemin doğum günü olduğu için Washington'ı ziyaret ediyordum, bu yüzden partiyi kaçırmadım."

"Pastamızı kaçırmamalıyız," dedim.

Annem bana uyarıcı bir bakış gönderdi.

"Havayla ilgili sorun mu yaşıyorsunuz Bayan Barnett?"

diye sordum. "Oh, hayır. Sadece burası biraz yakın."

Frank, Bethada'yı sabitlemek için kolunu tuttu ve bileğindeki yeni gümüş bilezik ışığa yakalandı.

Frank, "Bize bu çadır sırası tahsis edildi," dedi. "Bugün kayıpların artması bekleniyor." Frank Nathan'a döndü. "Hemen dışarıda fazladan bir ameliyathane kurmalıyız."

Nathan daha dik durdu. "Çoktan yaptım, Doktor."

Bir anda çadırın kapağı açıldı ve iki hasta bakıcı sedyede bir adam taşıyarak hızla içeri girdi, Dr. Compton da onu takip etti.

"Mezarlık Tepesi'nden yaralılar," diye seslendi bir emir eri. "Acil müdahale gerekiyor."

Frank yüzü barut ve kandan simsiyah adamı kontrol etti. "Onu ameliyata hazırla, Nathan."

Daha fazla hasta bakıcı sedyelerle içeri girdi ve yaralıları yerdeki birkaç boş karyola ya da hasır yatağa taşıdık.

Annem ve ben genç bir zenci çocuğu bir karyolaya taşıdık. "Muhtemelen dünden beri tarlada kalmış," dedi

Frank.

dedi. "Kim bilir ne kadar zamandır bilinci yerinde değil. A Üniformaya bakılırsa davulcu. Her seferinde daha da gençleşiyorlar."

Davulcunun kolunu omzundan yırtarak açtım ve kötü bir yarayı ortaya çıkardım. "Omzu kötü durumda."

Dr. Compton şöyle baktı. "Önce beyaz askerlerle ilgilenin." "Bu çocuk bakılmazsa ölecek," dedim.

"Neredeyse bir nabız."

"edin, Bayan Woolsey."

Frank yanıma geldi. "Compton, sen başındaki yarayı dışarı çıkar, ben burada çalışacağım."

Dr. Compton aceleyle dışarı çıktı ve annemle ben çocuğu ameliyata hazırladık. Bilinci yerinde değildi, ağzı hafifçe açıktı, kapalı gözleri kirpikliydi. Ne kadar zayıftı. Tekrar nabzına baktım ve hâlâ zayıf olduğunu gördüm.

"Acele etmeliyiz, Frank."

Bethada çocuğun yanına gitti. "Belki de Dr. Compton haklıdır. Askerlerin önceliği olmalı."

"Beyaz askerleri mi kastediyorsun?" diye sordum. "Bu çocuk diğerleriyle birlikte savaştı ve yaşamayı en az onlar kadar hak ediyor."

"Bölgeyi boşaltın," dedi Frank. "Burada operasyon yapacağız. kirli giysileri çıkarın. Eğer uyanırsa, Bethada, sen kloroform uygula. Bayan Woolsey, nabzını tutun ve Georgy, yardımcı olur musun?"

"Ama-" Bethada itiraz etmeye

başladı. "Elbette Frank," dedim.

Nathan, Frank'in Fransız hastanelerinde öğrendiği gibi, ameliyat setindeki aletleri temizlemek için iki kova sabunlu su taşıdı.

Frank bir kova aldı ve masanın üzerine koydu. "Elimi yüzümü yıkamama yardım eder misin Georgy?"

Nathan ameliyat için ikinci bir masa kurup Frank'in ilaç çantasını taşıırken, tahta bir kutu

Her türden şişelenmiş ilaçlarla doluydu, ellerimizi yıkadık ve üzerine temiz bıçakları, mermi çıkarıcıları ve turnikeleri yerleştirdiğimiz taze bir havlu koydum.

Frank'in çantasından bir bandaj makası çıkardım. "Çabuk anne, çocuğun pantolonunu kesmeme yardım et."

Ben paça boyunca keserken o da kumaşı sıkıca tuttu. Kısa süre sonra keten pantolon ve yün şort düştü ve annemle ben gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık.

Şalı omuzlarından çekti ve davulcunun alt yarısının üzerine yerleştirdi.

Frank'e döndüm. "Dr. Bacon, korkarım davulcu çocuk davulcu bir kız."

Jemma

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

I O kadar çok gürültüye ve bağırıya uyandım ki kendimi hâlâ savaş alanında sanıyordum. Çadırın etrafına baktığımda başım ağrıyordu, etrafımda insanlar ölüyordu, bazıları son anlarında diğerlerinden daha sessizdi, bazıları ağlıyor ya da dua ediyordu. Askerler bağırarak koşturuyor, sedyelerdeki ölü ve dirilerle gelip gidiyorlardı. Yanımdaki yatakta yatan adam kilise şarkıları söylüyordu, pazar günkü bir vaiz gibi yüksek sesle, sonra ilahinin ortasında guruldadı ve onu götürüp yerine sessiz birini getirdiler.

Toplar uzaklarda gürlerken doğrulmaya çalıştım ve omzuma bir bıçak saplandı. Kolumu kesmişler ve üst kolumu sertçe sarmışlardı. Sally orada olsaydı, üzerine koymam için bana pokeweed ve acım için afyon marul getirirdi.

Raymond. O da mı buraya gelmişti?

Soluma baktım, ölü bir adam gördüm, gözleri ve ağzı sonuna kadar açıktı, sinekler üzerinde parti yapıyordu. Karşımda bir asker vardı, alt bacağının tamamı gitmişti, tıpkı Bay Watson'inki gibi.

Yatak yumuşaktı ve içerideki onca gürültüye rağmen biraz daha uyudum ve uyandığımda gri saçlı beyaz bir kadının başımda dikilip beni korkuttuğunu gördüm.

Sıcak bir elini benimkinin üzerine koydu. "Adın ne canım?"

İçimden bir sürü endişe geçerken elimi geri çektim. ABD Ordusu tarafından verilen gömleğimin kolunu kesmişlerdi. Bunun için beni tutuklayacaklar mıydı? Yaşlı fotoğrafçıya ve karısına gelip beni almalarını mı söyleyeceklerdi? Anne-May? Sadece sessiz kaldım.

Bize daha genç, siyah saçları arkaya doğru toplanmış ve ağla bağlanmış başka bir kadın katıldı.

"Kolunuzun üst kısmından vurulmuşsunuz," dedi. "Omzunu kurtarmak için Dr. Bacon tarafından gerçekleştirilen bir ameliyat gerektiren ciddi bir yara."

Adını domuz parçalarından alan bir doktor olarak gülümsedim ve o da bunu yemeğe evet olarak algılamış olmalı ki yanıma metal bir tepsi ve içinde et çorbası gibi kokan bir teneke bardak koydu. Başımı çevirdim.

"Yemek için henüz hazır değil misiniz?" dedi yaşlı kadın.

Genç olan yanımdaki bakkal kasasının üzerine oturdu. "Endişelenmen için bir neden yok. Sırrını biliyoruz ve bizimle güvende."

Hangi sır? Son saydığımda en az üç tane vardı.

Yaşlı kadın başka bir bakkal kasası getirdi ve ilkinin yanına koydu. Daha yakına eğildi ve Tandy Rose Teyze'nin kullandığı gibi talk pudrasının kokusunu aldım.

Sır saklayan biri gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Savaşa gitmek için çok cesur bir kızsın."

İkisi de bana baktı, elleri kucaklarında kenetlenmişti.

Çadırın beyaz tavanına baktım.

Yaşlı kadın bana doğru eğildi. "Benim adım Bayan Charles Woolsey. Bu isim size bir şey ifade ediyor mu?"

Başımı salladım.

Bana iyice baktı. "8 Brevoort Place?"

Celeste'i düşündükçe gözlerim doldu. "Kart."

Bayan Woolsey geldi ve yatağımın kenarına oturdu. "Kızım Georgeanna ve ben hemşireyiz, bir askerin eşyalarını kataloglamakla yükümlüyüz. Sizin kartı da şekilde bulduk. Ona nasıl sahip olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Arkadaşım."

"Sana o mu verdi?"

Başımı salladım. "Adı Celeste'ydi. Ondan önce Sukey."

Bayan Woolsey bir tahta gibi dik oturdu ve Georgeanna'ya baktı. "Kız Charleston'da satıldı. Tanrı gizemli yollarla çalışıyor."

"Ben *çalmadım*. Celeste bir kadının annesine verdiğini söyledi. New York'a giderse orada arkadaşı olacağını söylemiş."

"Elbette," dedi Georgeanna. "Sana inanıyoruz. Annemin kartını burada seninle birlikte görmek çok olağanüstü. Kaderimizde tanışmak olduğuna inanmamak elde değil."

"Celeste'in en değerli eşyasıydı ama ölmeden önce bana ."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama nasıl öldü?" Georgeanna sordu.

"LeBaron Caruthers. Onu o öldürdü."

"Peki o kim?"

"Peeler Plantation'da gözetmen."

"Peki ya senin adın?"

Başka tarafa baktım.

Bayan Woolsey elimi kendi eliyle sardı, sıcak ve yumuşaktı. "Bizimle güvendesin, canım."

"Jemma,
hanımefendi."

"Jemma ne?"

"Sadece Jemma. Hollywood, Maryland yakınlarındaki Peeler Plantation'dan Bayan Anne-May Wilson Watson'a ait."

"Demek serbest bırakıldın?"

"Hayır, hanımefendi. Bay Watson beni Hagerstown, Maryland'den Bay Swift'e sattı."

"Peki sen nasıl ?"

"Ondördüncü Connecticut'tan Binbaşı Ellis tarafından ABD Ordusu'na alındım."

Bayan Woolsey ağlamak üzereydi. "Çok büyük zorluklar yaşadınız."

"Buraya büyükannem Sally Smith ile birlikte geldik, benim kanımdan değil ama olabilir. Tepeye çıkmadan önce onu kampta bıraktım. Geri dönüp onu almam gerek."

Georgeanna bandajımı kaldırdı ve altından baktı. "Güzelce iyileşmeye başlıyorsun, belki de gençliğin faydasıdır, ama dinlenmelisin. Yakında gidip Sally Smith'i bulabilirsin. Onu bulması için bir haberci göndereceğiz ama şimdilik dinlenmeli ve bir şeyler yemelisin."

Georgeanna bana yeni bir tepsi getirdi, içinde yumuşak sarı bir peçete ve porselen bir kâse tavuk çorbası vardı, her lokması bir öncekinden daha güzeldi ve iki tarafı da tereyağlı, üzerinde jöle olan beyaz ekmek vardı.

Tekrar uykuya daldım ve rüyamda annemle kız kardeşim Patience'ın bir nehirde benimle birlikte yüzdüklerini, diğer tarafta Sally'nin iki büyük kolunu bana doğru uzattığını gördüm.

-

BİR KEZ UYANDIM, BİR SÜRE SONRA kendime iki sarı peçeteden bir askı yaptım ve yataktan kalktım. Bayan Woolsey ve

Georgeanna beni dinlendirmek için başımın etini yiyordu ama yapılacak çok iş vardı, samanların üzerinde yatan askerler su istiyordu ve yatağımı kullanabileceklerini düşündüm. Sally Smith'i görmeye gitmek istiyordum ve bunu yapmanın en iyi yolunun işe yaramak olduğunu düşündüm.

Bayan Georgeanna elinde bir erkek gömleği ve küçük bir kare şeklinde katlanmış beyaz bir önlükle yanıma geldi. "İşte temiz bir gömlek, bulabildiğim en küçük önlük ve yeni bir pantolon. Hâlâ senin numaranda ayakkabı arıyorum. Üstünü değiştirmene yardım edeyim."

Gömleğimin düğmelerini açmak için uzandı ama ben geri çektim. "Hayır."

Bayan Georgeanna gülümsedi. "Elbette alçakgönüllüsünüz. Senin için bir çarşaf tutacağız, Jemma."

O ve annesi karyolamın etrafına büyük beyaz bir çarşaf serdiler ve ben de tek kollu gömleğimin düğmelerini açıp karyolanın üzerine katladım ve dikkat etmezsem omzumdan kayacak kadar büyük olan temiz gömleğimi giydim. Bayan Swift'in bana en son verdiği kirpiklere karşı yumuşaktı, hala hassas. Sonra pantolonun içine girdim ve üzerine önlüğü bağladım.

Sağlam elimle bir meşe kova kaptım ve Bayan Georgeanna'nın yanına gittim. "Su getirebilirim."

"Sadece kendinizi vergilendirmezseniz."

Benim rengimde uzun boylu bir adam yanımıza geldi, benden belki beş yaş büyüktü. Tüm askerler gibi önünde parlak düğmeleri olan mavi bir üniforma giymişti. Burnunun ucuyla bana baktığı için yüzünü tam olarak görmek zordu ama renkli ya da beyaz, herhangi bir erkekte gördüğüm en güzel gözlere sahipti, sonbahar sassafrası kadar yeşil. Ona baktım ve bu gözleri daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım.

"Bu Nathan," dedi Bayan Georgeanna bana ve sonra ona döndü. "Jemma'mıza pınara kadar eşlik eder misiniz?"

Bana zar zor baktı. "Elbette," dedi ve yola koyuldu, ben de onu takip ettim.

"Hemen geri dönün," diye seslendi Georgeanna . "Hâlâ keskin nişancılar olduğunu söylüyorlar, ormanda isyancı askerler varmış."

"Evet, Bayan Georgeanna," diye karşılık verdim.

Çadırdan çıktık ve temiz havayı içime çektim, o pis kokulu çadırdan iyi bir değişiklikti. Bizim çadırımız diğerlerinden daha büyüktü ve geriye dönüp tren raylarının arkasına baktım, orada daha küçük çadırlar sıra sıra dizilmişti.

Nathan raylardan uzaklaştı ve ormanın kenarını işaret . "Bahar orada."

Uzun otların arasında onu takip ettim, tahta kova kalçama çarpıyordu, diz yüksekliğindeki otlar yabani bitkiler ve çiçeklerle doluydu, kelebekler birinden diğerine gidiyordu. Ölen adamların çığlıkları ve esintideki hasta kokusu olmasa ne güzel bir yerdi.

Uzakta, sıcakta parıldayan, beyaz çan kulesi hâlâ ayakta duran küçük kasabaya doğru baktım ve Sally Smith'in beni o tarafta beklediğini umdum.

Yürürken, "Daha büyük bir hastaneye ihtiyaçları var gibi görünüyor," dedim.

"Dr. Bacon yolun karşısında, Wolf Farm'da seksen dönümlük bir hastane yapacaklarını söylüyor. Dr. Letterman'ın adına ithafen Letterman Kampı olacakmış. Buradaki gösteriyi o yönetiyor."

Bir yaban arısını uzaklaştırdım. "Seksen dönüm o kadar da fazla değil. Benim geldiğim Peeler çiftliğinde doksan dönüm vardı."

Döndü ve geriye doğru yürüdü. "Peeler? Hollywood'da yaşadım. Dr. Gardener'ın çırağıydım."

Kısa kestim. "O öldüğünde serbest kalanlardan biri de sen misin?"

Nathan'ı oradan tanıyordum, onu uzun zaman önce ara sıra kilisede görmüştüm.

Durdu ve bana ilk kez tam olarak baktı, sonra omuz silkti ve yürümeye devam etti. "Seni hatırlamıyorum."

Bir sap pokeweed toplamak için eğildim. "Ben de öyle." "Orada sadece iki yıl yaşadım."

Güneş vururken yürümeye devam ettik ve hastalara yardımcı olabilecek bitkileri toplamak için ara sıra durdum. Bir buket halinde otlar ve dikenli mor dulavratotu çiçekleri topladım. Parlak yeşil şeytan gübresi. Afyon marulu.

Nathan ilerledi. "Acele edebilir misin? Yakında ameliyata gireceğim."

"Doktor musun?"

"Pratik olarak. Ben Dr. Bacon'ın asistanıyım." "Sanırım oldukça zekisin."

Cebinden bir kök birası fiçısı çıkardı ve ambalajından çıkarıp yedi. Rüzgârda o sassafras kokusunu aldım ve midem guruldadı.

"O beyaz kadınların sana patronluk taslamasına izin vermemen gerektiğini bilecek kadar akıllısın."

Daha dik durdum. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Woolsey'ler iyi insanlar, ama senin Dikkatli ol. Şuna dikkat , buna dikkat et dediklerini duyuyorum, Sana "*bizim* Jemma" diyorlardı. Kısa bir süre sonra da size küplerini boşaltmanızı ve pamuk toplayabileceğinizi söylüyorlar. Köleliğe son verme konusunda çok dürüstler ama babaları parasını şekerden kazanıyor, birinin Dr. Bacon' böyle dediğini duydum. İşte ikiyüzlü dedikleri budur ve buna dikkat etmelisiniz."

Eğildim ve bütün bir nane bitkisini köklerinden tutup çektim, burnuma götürdüm ve taze biber kokusunu içime çektim. "Senin için yargılamak kolay. Özgürsün. Bay Watson beni annemden alıp yaşlı bir züppeye sattı.

Bay Watson'a ait olmadığım halde ölü insanların resimlerini sattım, sanırım hâlâ Bayan Anne-May'e aitim."

"Bu, fikir sahibi olamayacağınız anlamına gelmez. Hiç sinirli ya da üzgün oldun mu? Bunu asla bilemezsin, yüzün bir tahta kadar sade."

"Sanırım Anne-May kendisinden başka kimsenin fikir sahibi olmasını pek istemiyordu."

"Onu hatırlamıyorum."

"Sanırım sen gittikten sonra geldi."

Ormanın kenarında, gümüş bir borunun yanında durduk, üstüne kırmızı pompa kafası vidalanmıştı.

"Okulu bitirmek için para biriktiriyorum," dedi Nathan. "Brooklyn'de. Williamsburg'daki Özgür Afrika Okulu."

"New York yakınlarında mı?"

"Nehrin hemen karşısında. Bir tekneye binmeliyiz."

"Hep New York'a gitmek istemişimdir. Nasıl bir yer? Köleler yok, değil mi? Yani her şey yıkık dökük ve yıpranmış mı, kimse bir şeylerle ilgilenmiyor mu?"

Nathan nadir görülen bir gülümsemeyle gülümsedi, dişleri çok güzeldi. "Neden böyle düşünüyorsun ki? New York gördüğüm tüm şehirlerden daha güzel. Güzel binalar. Mağazalar ve müzeler. Botanik öğrendiğim okulu görmelisin."

"Botanik diye bir şey duymadım."

"Bitkileri incelemek. Bir gün toprağı işlemek istiyorum." Nathan pompaladı ve temiz su fişkırdı.

Diz çöktüm ve kovamı derenin altına soktum. "Özgür olduğumda şapka yapmak istiyorum."

Yanımda diz çöktü. "Her şey senin özgür davranmanla başlar. Artık 'Hayır, suh' ya da 'hanımefendi' yok. Yüksek sesle konuş. Aksi takdirde kendi adına düşünemeyen aptal bir köle olursun."

"İşte düşündüğüm şey." Elimi kavradım, pompanın altına tuttum, sonra soğuk suyu pompanın arkasına boşalttım.

gömleğini.

Ayağa kalktı ve güldü, elini suya daldırdı ve gömleğini çıkarıp sırtına su döktü. Sonra aniden şeytanın kendisini görmüş gibi uzaklaştı.

"Ne oldu?" Ben sordum. "Ne olduğunu biliyorsun."

Gömleğimin yakasını topladım. "Daha önce hiç bir kızın sırtını görmedin mi?"

"Tabii ki var. Ama bu kadar kötü değil."

"Diyelim ki Dr. Gardener sizi hiç ." "Hayır, kırbaçlamadı."

Omuz silktim, kirpiklerim ve omzum acıdı. Afyon marulundan bir parça kopardım ve ipeksi bir tatlılıkla dilimin altına koydum. "Bu işler . Babamı da öldürdüler."

Kulübeye geri dönmeye başladım.

Nathan da onu takip etti. Kovayı benden alırken, "Dur, ben taşıyayım," dedi. "Bunu neden bu kadar kabulleniyorsun, Jemma? Sana yapılan şey günah."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Söz hakkınız , işte bu. New York'un yarısı hala köleliği destekliyor. Dünyaya bunun gerçekte nasıl bir şey olduğunu gösterin. Gazetede bir arkadaşım var."

"Hiç sinirli değilim, Nathan. Sadece annemi ve kız kardeşimi alıp dört gözle bir yere gitmek istiyorum. Maaşlı bir iş belki."

"başkalarına da yardımcı olursunuz."

Tepeden aşağı inmeye başladım. "Beni rahat bırak, Nathan, olur mu? Bırak kaybolayım."

Anne-May

WASHINGTON, D.C.

TEMMUZ 1863

I MELODY'NİN YATAK BULDU, kâğıt kaplı duvarlarda ve kadife kanepede bolca kullanılan pembeler ve leylaklarla onun olduğuna emindi. Reggie'ninkinden olabildiğince uzaktı, şüphesiz onun isteği üzerine, o anki hanımını kendi odasında ağırlamak için.

Şeftali ipeğinden fırfırlı başlığıyla gölgelikli yatağın yanından geçtim ve saten kaplı kuştüyü yatağa uzanmaktan kendimi alıkoyarak gardıroba doğru ilerledim ve açtığımda hepsi de Pennsylvania Bulvarı'ndaki en şık moda evi *olan Willian*'ın etiketini taşıyan sayısız elbise buldum.

Melody'nin krem rengi ipek elbisesini seçtim ve koridordaki hizmetçi lavabosunda yıkadığım ve çatı penceresinin dışında kuruttuğum kendi dantel manşetlerimle . Melody'nin orta kısmı benden daha kalındı ama belimdeki kahverengi kadife bant elbiseyi çok güzelleştirmişti. Bir hizmetçinin odasında tuvaletimi hazırlamak kolay değildi ama Bridget'in yardımıyla saçlarımı yüzümü çerçeveleyecek şekilde iki güzel muz buklesi haline getirmeyi başardım.

Akşam yemeği saatinde parti tüm hızıyla devam ediyordu ve birinci kattaki tüm odalar, her biri bir öncekinden daha güzel elbiseler giymiş siyah ceketli erkekler ve bayanlarla doluydu ve her Paris modası geçtikçe dikkatim dağılıyordu, beyaz ipek üzerine zümrüt yeşili orkideler, yakut güller

kremalı tarla. Çoğunlukla ABD Ordusu'nun Gettysburg'daki zaferleriyle ilgili baş döndürücü savaş konuşmalarının yapıldığı sohbetlerin arasından geçtim. Ama hiçbir şey kalabalığın arasından geçerken, ipekler ve kadifeler tenimi okşarken, parfümlü kadın ve erkeklerin baş döndürücü havasını içime çekerken, o seçkin konuk kalabalığının içinde olmaktan duyduğum mutluluğu azaltamazdı.

Reggie'yi ocağın yanında buldum, etrafı yakıkl erkek ve kadınlardan oluşan bir at çevriliydi ve her kelimesi dikkatle dinleniyordu.

"Bana gelen bilgilere göre General Lee Gettysburg'da yanlış hesap yapmış," dedi bir kadeh bordo şarap sallayarak. "Bizim ocuklar Pickett' Mezarlık Sırtı'nda paketlediler."

Kırmızı yüzlü bir adam eğildi. "Tüm savaş haberlerini nereden biliyorsun, Reggie?"

"nce muhabirler beni aradı. Lincoln'n Gettysburg boyunca telgraf ofisinde yaşadığını söylediler. Savaşla ilgili resmi açıklamasının bir kopyasını gazeteler almadan önce bana gönderdiler." Reggie yeleğinin cebinden bir kağıt çıkardı ve okudu.

"Başkan, Potomac Ordusu'ndan  gün önce saat 10'a kadar gelen haberlerin, bu orduyu en yüksek onurla kapsayacak, Birlik davası için büyük bir başarı vaat edecek ve birçok cesur şehit için herkesin taziyesini talep edecek şekilde olduğunu ülkeye duyurur."

Kızıl saçlı bir kadın, "Nihayet Birlik'in sağlam bir zaferi," dedi. "Lincoln süslü bir konuşma yazmış ama duyduğuma göre Lee'nin bu kadar kolay kaçmasına çok kızmış. Gettysburg'da onun işini bitirebilir ve savaşı orada kazanabilirdik."

Reggie gülümsedi. "Olacak." Ona doğru eğildi ve elbisesinin göğüs kısmına baktı. "Sözlerime kulak verin, bu savaş her şeyi değiştirecek."

Çembere katıldım, kendi elbisemin dekoltesini aşağı çektim, daha uzun durdum ve Reggie'nin gözlerinin üzerime düşmesini bekledim.

"Anne-May? Buraya gel, sevgilim. Ne kadar da reçelsin, değil mi? Millet, lütfen en büyük üvey kızım la tanışın. Sizce de çok güzel değil mi?" Elimi öptü ve dudaklarının orada uzun süre kalmasına izin verdi.

Elimi çektim. "Seni görmek güzel, Reggie. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki istiyorsun, sevgilim." Bir elini belime doladı. "Ama önce birileriyle tanış. Bu ünlü gazeteci Martin Davies. *Washington Register* için yazıyor."

Başımı salladım. "Tanıştığımıza oldum."

Reggie beni kızıl saçlı kadına doğru yönlendirdi. "Ve imparatorluk elbise asansörünü icat eden çok kötü Bayan Demorest. Duymuş muydunuz?"

"Ah, evet. Ama hiç görmedim."

Bayan Demorest belindeki bir ipi çekti ve eteği sihirli bir değnek değmiş gibi havalandı.

"Çamurlu sokaklardan geçmek için mükemmeldir," dedi. "Babanda ona verdiğim bir çekmece dolusu var, sana da bir tane hediye etsin. Ya da New York'a yolunuz düşerse dükkânıma uğrayın."

"Olabilir. Ve lütfen söyle bana, en iyi insanlar nerede yaşar?"

"Beşinci Cadde boyunca, tabii ki."

"Brevoort Place'i biliyor musun? *Çok çekici* olduğunu duydum."

"Oh, gerçekten de öyle. Hotel Brevoort'un evi. En iyi ailelerin çoğunu o sokakta bulabilirsiniz. Lanfordlar. Carsonlar. Woolseys ve Keplers."

"Woolseys mi dediniz?"

"*Eski* bir Boston ailesi. Mayflower soyundan."

"New England ailelerine hayranım, Boston tüm ulusumuzun beşiği ve her şey. Geniş bir aile mi?"

"Brevoort Place'de yaşayan Bayan Charles Woolsey, yedi kızı ve bir oğlu olan dul bir kadın. Sadık kölelik karşıtları. Kölelerin topladığı pamuktan yapılmış kumaş bile almaz."

"Ne kadar takdire şayan."

"Kayınbiraderi Edward Woolsey ticaret işleri için sık sık Washington'a gelir. Hoş bir adam. Tarihe olan merakınızdan dolayı eminim aile hikâyelerini sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyacaktır. Melody sizi tanıştıracaktır."

Reginald beni kenara çekti. "Ofisime gel, Anne- May."

"Konuşuyordum, Reggie. Ayrıca, misafirlerini yalnız bırakmamalısın."

Beni kolumdan çekti. "Bayan Demorest'in sana bahsettiği şu elbise asansörlerinden almak istiyorum."

Ofisine girdik ve kapıyı kapattı, kalın halı partinin sesini bastırıyordu. Büyük bir odaydı, neredeyse Peeler Plantation'ın tüm yemek odası ve mutfak kadar büyüktü, duvarları ve tavanı cevizle kaplıydı, tek penceresi panjurluydu. Uzak duvardaki şezlongda neler oluyordu?

"Reggie, senden biraz enfiye alabilir miyim?" "Ne beri bana baba demiyorsun?"

Şöminenin üzerindeki gümüş fincanlara hayranlıkla baktım. "Annemden ayrıldığından beri."

Büyük masasına doğru ilerledi ve bir çekmecenin kilidini açarak kahverengi kâğıttan bir paket çıkardı ve bana uzattı.

"Aç ."

Elimi kâğıdın altına kaydurdım. "Bayan arkadaşlarına bunu mu veriyorsun? Melody bu konuda ne düşünüyor?"

"Pembe en sevdiği renk olduğu için aslında bunları onun için almıştım ama sizin de almanızı istiyorum."

Kenarları ince dantellerle süslenmiş, gerekli açık, inanılmaz derecede pürüzsüz, soluk pembe bir külot çıkardım. Gördüğüm manzara karşısında yüzüm yandı. "Ne kadar güzel. Ancak bunları kabul edemem, Reggie."

Pantolonu geri uzattım ama o bana doğru itti. "*Babamı* kastediyorsun," dedi.

Bir parmağımı dantelin üzerinde gezdirdim. "Kimse görmeyecek olsa da bu kadar güzel bir şeye sahip olmayalı çok uzun zaman oldu."

Yanıma geldi ve ipeği okşadı. "Ama orada olduklarını bileceğim. Onları giymeni istiyorum, böylece onları eteğinin altında düşünebilirim."

Geri çekildim. "Paraya ihtiyacım var, Reggie. Fergus'un yatırımlarından avans almam lazım."

Reggie bir puro yaktı. "Oh, o tahvillere bağlı."

"Birazını satamaz mısın?"

"Şimdi değil. Her şey Güney'e yatırıldı. Umalım da savaş onların istediği gibi gitsin, gerçi Gettysburg'da yaşananlara bakılırsa siz Watson'ların şansı yaver gitmeyebilir."

"Ama paraya ihtiyacımız var, Reggie. Harry'nin Güney için savaşıırken öldüğünü duymuşsundur. Fergus da aynı savaşta bir bacağını kaybetti. Ve tütün mahsulümüzü yetiştirmek zor oldu. Yapacak bir şey yok mu?"

Reggie gülümsedi. "Yaşlı Reggie'n için şu güzel pantolonları giy de ne yapabileceğimize bir bakalım."

Gece yarısına doğru, eğlencenin doruğa ulaştığı saatlerde partiden kayarak uzaklaştım. Üçüncü kata çıkıp valizimi aldım, sonra Melody'nin odasına döndüm, ipeksi pantolonum kalçalarımı okşuyordu. Aceleyle makyaj masasına ve gümüş mücevher kutusuna gittim, üzerinde ozanlar ve keçilerden oluşan pastoral bir sahne olan kapağını kaldırdım ve yeşil kadife kutunun şaşırtıcı derecede seyrek olduğunu gördüm, içinde sadece birkaç yüzük ve ucuz bir bilezik vardı. Pembe bir turmalin çıkardım ve bir parmağıma taktım.

Kapı arkamdan açıldı ve döndüm. "Merhaba, Melody."

"Burada hırsızlık yapman an meselesiydi Anne-May. Ama bu bir rekor. Hemen eşyalarını topla, sen, lekeli dişlerin ve kirli kelepçelerinle."

Bana katlanmış bir deste kâğıt para uzattı. "Bunu sana vereceğim ama bir daha geri gelmemelisin. Reggie'ye eve çağrıldığını ve hemen gitmen gerektiğini söyleyeceğim."

Paraları aldım ve cebime soktum. "Burada ne kadar var?"

"İki yüz dolar. Çok cömertçe bir teklif ama kabul etmenizi tavsiye ederim."

"Bu adil bir başlangıç. Ama otursan iyi olur Melody. Burada işler değişmek üzere."

BÖLÜM

34

Georgy

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

TO GECE, büyük silahların sesi kesildi ve Gettysburg'daki çatışmalar durdu. General Lee Virginia'ya geri kaçtı ve ordusunun üçte birini ölü ya da yaralı olarak elimizde bıraktı. ABD Ordusu zafere ulaşmıştı ama buna kazanmak denemezdi.

Birlik ve Konfederasyon askerlerinden oluşan yedi bin asker tarlalarda ölü olarak yatıyordu ve onları gömme işi ertesi gün başladı. Küçük kasabanın içindeki ve çevresindeki tüm binalar yaralı askerleri barındırıyordu ve çadırlarımız hayal edilebilecek en kötü yaralanmaları yaşayan askerlerle dolup taşıyordu; birçoğu en yüksek dozda afyon aldıktan sonra bile acı içinde çığlık atıyor, getiremediğimiz rahatlama için yalvarıyordu.

O sabah aceleyle bir verdim ve pirinç dürbünü çadırdaki kancadan kaldırıp savaş alanını, etrafa saçılmış cesetleri, bazıları Birlik mavisi, bazıları Konfederasyon bordo ve grisi giymiş cesetleri inceledim. Bir ağacın altında kurulan pansuman istasyonunu, yaralıları sedyelerle oraya taşıyan sağlık görevlilerini, arkası açık, küçük çekmeceleri ve rafları malzemelerle dolu bir ilaç arabasından ilaç veren doktorları gözlemledim. Yakınlarda bir ambulans bekliyordu, at çimenleri eşeliyordu. Öteye bakmak için odağı ayarladım, kasaba halkının cesetleri gömmek için yol kenarlarına dizdiğini gördüm.

Annem yanıma geldi.

"Henry Rauch'un babasına yazdığım mektubu size okuyabilir miyim?"

"Elbette," dedim ve başladı:

"Sevgili efendim,

"Ondördüncü Güney Carolina Gönüllülerinden Teğmen oğlunuz Henry'nin son saatleriyle ilgili size henüz bir haber ulaşmamış olmasından korkarak şu anda size sesleniyorum. Kızım ve ben, Temmuz ayının başlarında orada yaşanan korkunç savaş sırasında Gettysburg'da bulunma ayrıcalığına sahip olduk - bu savaşın sonucu tüm topraklarımızda büyük bir üzüntüye neden oldu. O sırada Sağlık Komisyonu'nun çadırlarına bakım ve elimizden konfor için getirilen yüzlerce hasta, yaralı ve ölmek üzere olan kişi arasında oğlunuz bu genç teğmen de vardı.

"Çok bitkin düşmüştü, ancak o ilk öğleden sonra kendisine verilen besin ve tüm bakımlarla öylesine canlandı ki, yaşayacağını umuyorduk. Sürekli onunla ilgileniyorduk ve onun için yapılabilecek her şey yapılıyordu ancak gece bir değişiklik oldu ve ertesi sabah vefat ettiği belliydi.

"Henry bu durumda yatarken kardeşi geldi - o da yaralı bir esirdi. Oğlunuzun Birlik kadınlarının elinde ölmesine rağmen kendi halkı arasında daha nazik bir ilgi göremeyeceğini bilmek eminim evdeki kalplerinizi rahatlatacaktır. Sağlık Komisyonu üyeleri olarak oradaydık, acı çeken askerlerimize yardım ve teselli sağlıyorduk ve 'düşmanlarımız bize aç, susuz ve çıplak getirildiğinde, onları doyurduk, giydirdik ve içirdik'. Oğlunuzun naaşının bir tabuta yerleştirildiğini bilmek sizi rahatlatacaktır.

Kilisedeki ayinle birlikte gömüldüğünü ve mezarının, üzerinde adı ve rütbesinin yazılı olduğu bir başlıkla işaretlendiğini öğrendim. Bunu aldığınızı bilmek sizi memnun edecektir.

Jane Eliza Woolsey

"Bunun Peder Rauch'u teselli edeceğini düşünüyor musunuz?" Annem sordu.

Başımı salladım. Annem tam bir teselli . Orada geçirdiğimiz birkaç gün içinde bir hediye koleksiyonu biriktirmişti -şapka amblemleri ve ceket düğmeleri- benim sahip olmadığım bir yeteneğin, ölmekte olan ve minnettar insanlara böylesine sevgi dolu bir teselli sunma yeteneğinin kanıtları.

"Sanırım bu onu rahatlatacak, anne. Evet. Daha kaç tane yazmayı düşünüyorsun?"

"Bu çadırdaki her şehit çocuğumuzun bir tane olacak. Kuzey ve Güney."

-

HER GECE OLDUĞU GİBİ O DE Gettysburg ve çevresinde yatak sıkıntısı vardı ve bulabildiğimiz her yerde uyuduk. Frank, Nathan ve Bethada kuzeninin evinde kalırken, annem ve Jemma, Konfederasyon askerleri tarafından yakın zamanda boşaltılmış bir çiftlik evinde, cömert bir yerel kadın tarafından bize sunulan yatakları buldular. Kocalarını ve oğullarını arayan hemşirelerin ve ziyarete gelen ailelerin dinlendiği yaşlı bir dulun pansiyonundaki tek yatağı almak için gönüllü oldum.

"Size ödeme yapabilir miyim?" Dul kadına sordum.

"Öldüğümde bu günahın ruhumda kalmasını istemem," dedi. "Sadece erkekleri her saat etrafta dolaştırma. Uykum hafiftir."

İkinci katta, bir süpürge dolabından daha geniş olmayan bir odadaki yatağıma henüz yerleşmişim ki

Pencereden garip bir ses, boğuk bir çarpma sesi geldi. Ses tekrarlanana kadar kafası karışmış bir kuş olduğunu düşündüm. Pencereye gidip kanadı kaldırdım ve kendimi dışarı attım. Karanlıkta Dr. Compton duruyordu, tekrar fırlatmaya hazırlanıyordu, eli havada, elinde bir rulo sargı bezi vardı.

"Bunu hemen durdurun, Dr. Compton."

Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sessiz ol. Sana bir mesajım var."

Dar merdivenlerden aceleyle indiğimde Dr. Compton'ı yan bahçede beyaz bir karanfil bitkisini kökünden sökerken buldum.

"Muhtemelen karanfillerden nefret ediyorsundur," dedi. "Yarın ilgilenmen gereken erkekler var."

Çiçeği bana uzattı. "Yeni başlangıçların sembolüdür."

"Gitme vaktiniz geldi, Doktor."

"İlk adımı bile biliyor musun?"

Sessiz kaldım.

Biraz tökezledi ve neredeyse düşüyordu.

"Mutfığa gel. Viski kokuyorsun."

"İlaç depoları değil, Hemşire, söz veriyorum, yemin ederim."

"Sana soğuk bir içecek bulacağım ama sonra gitmelisin. Burada uyuyan yirmi kişi ve çok özel bir dul var."

Onu mutfakta bir sandalyeye oturttum ve buzlukta limonata buldum.

"Leonard." "Leonard

kim?" "Bu benim

adım."

Gülümsedim. "Tahmin ettiğim son isim buydu. Seni daha çok bir Harold olarak gördüm."

"Aşağılık bir piç olarak demek istiyorsun. Bu aşağılık bir piç ismi."

Başını ellerinin arasına aldı ve ben de yanına diz çöküp ona limonatasını uzattım. "İç bunu. Ayılman ve sonra kampa geri dönmen gerek. Önünde erken bir sabah var."

"Annen nerede?" "Kasabada

Jemma ile kalıyor."

"O iyi bir kadın, Bayan Woolsey. Erkekler ona büyük saygı duyuyor."

"Askerlerin minnettarlıklarını ifade ettikleri bir koleksiyonu var."

"Ama sen değil. Adamlara neredeyse hiç dokunmuyorsun. Sadece yüzlerini fırçaladığını söylüyorlar, o da çok nazikçe değil. Neden böyle Georgeanna? Tam bir bilmecesin." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sana gerçekten hayret ediyorum. Her yerdesin, yanlışlara doğrular ekliyorsun. Bir elinde matara, diğerinde bir kutu et çayı, yerden bir yük vagonunun zeminine sıçırıyor, ailelere kötü haberleri iletmek için hepsini küçük defterine kaydediyorsun."

Dr. Compton'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve elimi kaldırıp öptü, dudakları orada kaldı.

"Gitmeniz gerekiyor, Dr. Compton."

Başını eğdi ve ağladı. "Sana bakmanın acı verici olduğunu söylemeliyim."

"Peki neden?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam." "Bundan bahsetmek size yardımcı olabilir." "Karım, Lucy..."

"Peki ya o, Doktor?"

Bakışlarını yüzüme çevirdi. "Öldüğünde on yedi yaşındaydı. Sen onun kız kardeşi olabilirsin. Kızımız Bess onu takip etti. Altı aylıktı. İşimde kendimi kaybettim."

"Çok üzgünüm Leonard," dedim ve onu salondaki kanepeye götürdüm.

"Dr. Bacon'ın her zaman etrafta çok yüksek ve kudretli olması yardımcı olmuyor. Yetkinliğime meydan okuyor."

Kanepeye oturmasına yardım ettim. "Dr. Bacon'ın böyle bir eğilimi var."

"Ve gözlerini sizden alamama eğilimi." "Lütfen, Dr. Compton. Dinlenmelisiniz."

"Bu doğru. Bayan asistana rağmen. Onun değer verdiği kişi sizsiniz. Ve belli ki sen de bu duyguya karşılık veriyorsun."

Dr. Compton başını kanepenin koluna yasladı ve ben de şalımı yuvarlayıp başının altına sıkıştırdım. "Şimdi uyu."

"Siz ikiniz lanet olası aptalsınız." Gözlerini kapadı ve daldı. "Gerçek aşk hayatta sadece bir kez gelir."

Uyurken onu izledim, zavallı adam, en az hastalar kadar bakıma muhtaçtı. Frank ve benim hakkımdaki düşüncelerini düşündüm.

-

ERTESİ GÜN, ÇATIŞMALAR BİTMİŞ OLSA DA, yaralılar küçük kulübemize gelmeye devam etti. Ameliyat çadırının dışındaki kol ve bacak yığınları her geçen gün daha da büyüyordu.

Koğuşları dolaşırken, doktor emriyle her gün üç vardiya sıcak yemek servisi yaparken, Jemma çok doğal bir şekilde annemle bana katıldı. Frank'in iyi ameliyatı ve annemin onu en sevdiği papaz gibi sütlü punch ve muhallebiyle beslemesi sayesinde kolundaki yara iyileşiyordu.

Sessiz ama asla susmayan, hastalara karşı nazik ve kibar ve her zaman yardıma hazır olan Jemma, bir şekilde tıbbi sorunlarımızı bizden önce sezmiş ve ustaca çözümler üretmiştir. Geçmişinden nadiren bahsederdi ama sık sık annesinden ve kız kardeşinden ve bir gün onları kuzeye getirmek için Maryland'e dönme fikrinden bahsederdi.

Jemma ile bir çiftlik evindeki odayı paylaşırken, annem bana bir sabah onu yatağının ucunda uyurken bulduğunu söyledi ve sıkıştırıldığında Jemma, Maryland'de metresinin yatağının ucunda uyumaya zorlandığı için alışkanlıktan orada dinlenmeye gitmiş olabileceğini söyledi. Annem ve ben, doğamız gereği son derece meraklı olsak da, Jemma'yı ayrıntılar için zorlamadık, ama ona çok düşkün olduk ve Gettysburg'dan ayrıldığımızda bizimle New York'a dönmesini umduk. Henüz çok gençti, annesini ve kız kardeşini geri almak için yardıma ihtiyacı vardı ve bu arada enerjik ve iyi niyetli kadınların arkadaşlığına ihtiyaç duyuyordu ve Brevoort Place'de fazlasıyla sahip olduğumuz bir şey de buydu.

O öğleden sonra Dr. Compton, belki de bir önceki geceki içkinin etkisiyle, herkes için sadece sert sözler sarf etti, ama yemek taleplerini doldururken onu bu huysuzluğundan kurtarmaya kararlıydım.

Önceki gecedan kalan çiçeğini koluma sıkıştırdım. "Senin karanfilini takacağım Leonard, sade bir sevgi ve meslektaşlıkla."

Gülümsedi. "Çok naziksin, Georgy. Belki bu öğleden sonra ilaç listelerini birlikte kontrol edebiliriz?"

Frank çadıra adım attı, Nathan da peşinden. "Dr. Compton, soyunma istasyonuna gitmeli ve kurtarılabılır adamların geride kalmadığından emin olmalıyız."

"Ciddi olamazsın, Bacon. Burada baş edebileceğimizden fazlası var. Ve ormanda keskin nişancılar var. Az önce tepede birini yakaladılar.

Vurulanlar asker kaçakları olabilir. Son yaralıları da hademeler getirsin."

Dr. Compton aceleyle çadırdan çıktı ve Frank yanıma geldi. "Ameliyatta ona yardım ediyormuşsun. Bethada söyledi."

"Beni ihbar ettiğini bilmek güzel."

"Flört. O karanfil. Hepsi bana inat olsun diye."

"Yeterince uyudunuz mu, Dr. Bacon?"

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Sen ona Leonard bana Dr. Bacon diyorsun."

"Yemek taleplerinizi tamamladınız mı? Çenesi telli olan er sütü kokteyli reddediyor. Ona eski karısını hatırlattığını söylüyor."

"Dr. Compton'dan nefret ediyordun ve şimdi birdenbire onun taklitlerine bir ahmak gibi gülmeye başladın. Ve ilaçları birlikte kontrol ediyorsunuz."

"Onu şimdi daha iyi anlıyorum Frank. Özel hayatında çok acı çekmiş."

"İyi bir hikaye anlatıcısı, şüphesiz."

"Frank, birbirimize olan sevgimizin her zaman uyuşmadığını biliyorum. Newport'ta birlikteliğimizi yeniden gözden geçirmeye istekliydim ama sen çoktan başka bir ilişki kurmuştun. Ve şimdi burada yeni *meslektaşınla* birliktesin. Dr. Compton ve ben sadece iyi arkadaşız, ama kendi arkadaşını ithal etmişken, arkadaş aradığım için beni suçlayamazsın."

"Bethada ve benim sadece arkadaş olmadığımızı kim söyleyebilir?" "Aşk simgesi. Sana sarılma şekli."

"Ve bana inat olsun diye o adamın arkadaşlığını mı arıyorsun? Kendi kalbini bir günden diğerine zar zor tanıyorsun. En azından Bethada sabit."

Frank çantasını topladı.

"Öfkeli bir kafayla gitme, Frank."

"İşimi yapacağım ve dışarıda hayatta kalan bir asker daha varsa onun kurtarılmasını sağlayacağım."

"Bekle, Frank. Dr. Compton'ı duydun. Daha güvenli olana kadar burada kal."

"Ameliyat çadırında cerrahi aletlerimi hazırlayın. Ve döndüğümde, eğer arkadaş aramakla meşgul değilseniz, sizden yardım istiyorum."

-

BETHADA öğleden sonraki vizitlerde JEMMA VE BENE KATILDI, bir şekilde her fırsatta ilerlememizi yavaşlatmayı başardı, "Bu sütlü punç ekşi" gibi açıklamalar yaptı ve bir tepsiyi veya bardağı alması istendiğinde, her zaman uzun yolu seçti, mükemmel bir salyangoz.

Çadırlardaki sıcaktan adamların yaraları kokmuş ve sinirleri bozulmuştu. Jemma ve ben bir kova içinde taze su getirdik ve Jemma son derece nazik bir şekilde minnettar adamların alınlarına serin kompresler uyguladı.

Turumuzu tamamladıktan sonra dürbünü kancasından çıkardım ve dışarı çıktım. Kampın yukarısındaki hafif yükselti üzerindeki ormanı inceledim ve keskin nişancılara dair bir iz bulamayınca çadıra döndüm.

Çöp kutusunu karıştırdım ve bir gün önce ölen Georgia'lı genç bir çocuğa ait olduğunu anladığım birkaç bot buldum. Tabanları yıpranmıştı ama botlar gayet kullanışlı geçici ayakkabılar gibi görünüyordu, ben de onları Jemma'ya uzattım. "Senin numarana yakınlar."

Onları aldı ve göğsüne bastırdı. "Başkasının kötü şansından faydalanmaktan nefret ediyorum ama onlara sahip olduğum için mutluyum."

Sıcak, hastalarımızın çoğunu kutsanmış uykuya gönderdiğinde, öğleden sonra ilerledi ve ben volta atarak

Frank, Bethada eteğini çalışma masası olarak kullanarak bir çorabı yamar gibi oturuyordu.

"Neden Dr. Bacon'la birlikte sahaya gitmediniz?" diye sordum.

"Ona eşlik etmenin çok tehlikeli olduğunu söyledi. Frank'in en çok bu yönünü seviyorum. Düşünceli doğası. Ama bana saygı duymasına şaşmamalı. İhtiyaç duyduğu anda tam da ihtiyaç duyduğu enstrümanı üreterek turlarına belli bir kolaylık sağlıyorum."

"Ne büyük bir yeteneğin var, Bethada. Belki de karnaval falcılığında kariyer yapmalısın."

Jemma gülümsedi.

"Çok komiksin Georgy," dedi Bethada. "Frank'in sana bu kadar hayran olmasına şaşmamalı. Bu kadar şaşırmış görünme. Seni çok sevdiği bir kız kardeşi gibi görüyor. Bana söylemesine gerek yoktu, insanların en ufak duygularını bile anlayabiliyorum. Bu bir ."

Bethada yün yumurtasını kaldırdı ve çorabında delik olup olmadığını inceledi, bir o yana bir bu yana çevirdi, ta ki bileğindeki gümüş bileziğe dikkat çektiği aklıma gelene kadar, içinden küçük bir gümüş para sarkıyordu.

Ona doğru bir adım attım ve iki parmağımı madeni paranın altına kaydırdım. "Frank'in jetonu."

"Oh, bu mu? Kabul etmem için ısrar etti. Bu onun için çok önemli, çünkü bu tür simgeleri derin bir sevginin gerçek sembolleri olarak görüyor."

"Ne kadar güzel, değil mi?" Dedim.

"Daha yakından bakmak ister misiniz? Oyma iyi yapılmış."

Onu görmezden gelerek dürbünü tekrar askıdan aldım ve çadırdan çıkıp kampın karşısındaki tepeye doğru yürüdüm. Çimlerin üzerine bir taş attım. *Frank neden aşk simgesini istediği kişiye vermesin ki? Ne de olsa reddettim.*

Gözlüğümü uzağa, yolu bize doğru kapatan ambulans sıralarının ötesine çevirdim. Frank ve Nathan'ı pansuman istasyonunda bir ambulansı uğurlarken bulana kadar savaş alanını araştırdım. Gözlükteki çıkıntılı odak çarkını çevirerek iki adamı net bir şekilde odakladım.

Jemma geldi ve yanımda durdu. "Ne görüyorsun?"

"Frank ve Nathan soyunma istasyonundalar. Az önce bir ambulans onları bırakmış gibi görünüyor."

"Ne kadar ?"

"En az yarım mil."

Bakışlarımı yakındaki tepeye diktim, keskin nişancılara karşı tetikte, baldıran ve ladin sırasını araştırarak orman zeminini yavaşça taradım.

"Şimdi sadece odunlar," dedim.

Saatimi ağaçların arasına doğru götürdüm ve daha önce yaptığım gibi sıra boyunca taradım. Gözüm bir hareket yakaladığında içimi bir ürperti kapladı ve o noktaya geri döndüm. Odağı ayarladım ve genç bir adama odaklandım, neredeyse bir oğlan çocuğu, Konfederasyoncularda yaygın olan hımbıl bir şapka takıyordu, bir çam ağacının dalında oturuyordu, gövdesine sırtını , tüfeği soyunma istasyonu yönünde eğilmişti.

Bir elimi Jemma'ya uzattım. "Ağacın içinde."

Çocuğun tüfeğinden gri bir duman çıktı ve birkaç saniye sonra bir el silah sesi duyduk ve Frank'in Nathan'ın başında dikildiğini görmek için gözlükleri tekrar soyunma istasyonuna çevirdim.

"Tanrı , Nathan vuruldu," dedim.

Gözlüğü bıraktım ve Jemma ile birlikte o noktaya doğru koşmaya başladık; yol boyunca, bir tarlanın içinden ve sonra savaş alanına, ceset yığınlarının ve ölülerin yanından geçtik.

Atlar. Ormanın aynı bölgesinden bir el silah sesi daha duyuldu ve süvariler dumanların yükseldiği yöne doğru atlarını sürdüler.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir koşuşturmanın ardından soyunma istasyonuna geldiğimizde Frank'i yerde, kauçuk bir battaniyenin üzerine uzanmış, kanlı beyaz gömleğinin düğmeleri açılmış ve yayılmış halde bulduk. Nathan onun üzerine çömelmiş, kendi eli gevşekçe sargılanmış, kalın bir tiftik karesini Frank'in yanına bastırıyordu.

İçimden korkunç bir ürperti geçti. "Frank!"

"Burada ne yapıyorsunuz Bayan Woolsey?" Nathan sordu.

Eğildim, nefesim kesildi. "Olanları gördüm. Vurdukları sendin."

"Sadece elimi sıyırdı. Aynı Reb Dr. Bacon'ı da yandan yaraladı. Bilinci yerinde. Ama nabızı zayıf, kol ve bacakları soğuk."

"Ambulans nerede?"

"Gitti. Yollar tıkalı zaten. Asla geri dönemeyiz."

"Çantam," dedi Frank.

Yüzü korkunç derecede griydi, ben izledikçe rengi soluyordu. Nathan, tentürdiyotla yıkadığı kötü görünümlü giriş yarasını göstermek için tiftik pedini çıkardı. Aceleyle Frank'in çantasına doğru koştu.

Diz çöktüm ve tiftiği kaburgalarının hemen altındaki yaraya bastırdım. "Frank, beni bırakamazsın."

Onu orada öyle çaresiz görmek içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

Frank başını kaldırdı, bakışları odaklanmamıştı. "Georgy. İyi ki geldin."

Saçlarını alnından geriye doğru düzelttim. "Tabii ki geldim Frank. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Frank gözlerini kapattı.

"Benimle kal, Frank." Yanağını okşadım. "Şimdi uyuyamazsın, Frank. Beni dinle."

Jemma, Frank'in matarasını aldı, önlüğünün kenarına su sıçrattı ve Frank'in alnına uyguladı.

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Frank, sevgilim, çok gençken kamptaki o büyük karaağaçtan düştüğünü ve bayıldığını hatırlıyor musun? Seni uyandırmak için yüzüne limonata dökmüştüm ve sen çok sinirlenmiştin çünkü boynun yapış yapış olmuştu ve karıncalar çizmiştin?"

Frank zayıf bir gülümsemeyle yetindi.

Tüyleri kontrol ettim, şimdi kanla kalınlaşmıştı. Her yerim buz kesmişti. "Ne yapmalıyım, Frank? Kan..."

Frank başını kaldırmaya çalışarak, "Nathan bir çıkış yarası olduğunu söylüyor," dedi usulca. "Top tam içinden geçmiş. Bir kaburgayı deldiğini ama akciğeri düşünüyor." Frank başını geriye yasladı, gözlerini kapattı ve uzun bir süre sessiz kaldı. "Akciğerin delinmesini önlemek için yaradaki kemik parçalarını çıkarmalı ve ardından basınç uygulamaya devam etmelisiniz."

"Ama, Frank-"

"Çapraz dikişle bitir. Bunun yapıldığını yüzlerce kez gördün, Georgy."

"Seni bu şekilde kaybedersem kendimi asla affetmem. Belki de kanamanın durmasını beklemeliyiz."

Nathan, Frank'in siyah çantasıyla döndü. "Kloroformu hazırlamalıyız."

"Gözbebekleri büyümüş," dedim. "Önce konyak mı içmeli?"

"Zaman yok. Ameliyat ederdim ama ellerim işe yaramıyor."

"Diğer cerrah yardımcıları nerede?" diye sordum.

"Ambulansla birlikte gittiler," dedi Nathan.

Frank başıyla çantasını işaret etti. "Parmak bıçağını bul ve yarayı araştıır."

"Hayır, Frank. En azından biraz afyona ihtiyacın var."

"Brandy ile sil. Ve kolodyon şurubunu bulun. Kemiği çıkarmak için önce küçük ekartörü ve düz arter forsepsini kullanın..."

Titreyen ellerimle Frank'in kırmızı kadife kaplı doktor çantasında parmak bıçağını aradım, keskin bir nefes aldım ve sonra yarayı olabildiğince nazikçe inceledim.

Frank acı içinde haykırdı. "Yüce İsa."

Arkama yaslandım. "Lütfen Frank, seni bu şekilde incitemem.

Afyonu al."

Frank bu fikri elinin tersiyle itti. "Hayır. Lütfen devam edin."

Yarayı bir kez daha yokladım ve Frank yine haykırdı.

"Kloroform, Jemma," dedim. "Beyaz şişe. Beyaz külâhı burnunun ve ağzının yerleştir ve yavaşça damlat. İlk başta sadece iki damla."

Frank, Nathan'ın kolunu tutmaya çalıştı. "İpek ipliği kullan, at kılını değil."

Nathan, Jemma kloroformu uygularken onun yanında diz çöktü, koniyi çıkardı ve Frank derin bir uykuya daldı. Uyurken ne kadar genç görünüyordu, dudakları hafifçe ayrılmıştı; uzun zaman önce yaz kampında tanıdığım çocuk gibiydi. Hayatımın geri kalanını onunla birlikte nasıl yaşayamazdım?

Hızlı bir şekilde çalışarak yedi kemik parçasını çıkardım ve Nathan'ın yardımıyla yarayı çapraz dikişle diktim ve kolodiyon şurubuyla tamamladım. Başka bir ambulans beklerken Nathan'ın elindeki yarayı diktim.

Sonra Frank'yanına döndü ve nefes alıp verişini izledi.

Frank uyandı ve bakışlarını benimkilere dikti. "Kal meleğim," dedi ve tekrar kutsanmış uykusuna daldı.

Ayağa kalktım ve Frank'in nabzını yokladım. *Lütfen, diye dua ettim. Eğer onun sabahı görmesine izin verirsen hayatımda başka hiçbir şey istemeyeceğim.*

BÖLÜM

35

Jemma

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

THE DAY AFTER GEORGY SEWED up Dr. Bacon, by Öğleden sonraki turlarda durumu daha da kötüye gidiyordu. Nathan'la Gettysburg'da bulduğumuz ve Sally'nin en sevdiği ilaç olan örümcek ağlarının yarısını yaranın üzerine koymamıza rağmen, kulübedeki çadırda kirli kar gibi gri bir halde yatıyor, ara sıra yüzünde kötü bir acı . Nakliye trenleriyle eve götürülemeyecek kadar hastaydı ve başkaları için çalışan böylesine iyi bir adamın bu şekilde acı çektiğini görmek çok zordu. Her ne kadar geri dönüp Sally Smith'i görmek istesem de Dr. Bacon bu kadar hastayken buradan ayrılamazdım.

Dr. Compton gelip yaraya baktı ve irinin sarı olmasının iyiye işaret olduğunu söyledi ama iki gözü olan herkes Dr. Bacon'ın ölmekte olduğunu görebilirdi.

Yatağın başında nöbet tutan Georgy'nin yanına gittim. Bethada Dr. Bacon'ın diğer tarafındaydı, çoğumuz gibi oturarak uyuyordu, bir yumruğu çenesinin altındaydı.

"Bayan Georgy, bütün gece uyumadınız," dedim.

Sadece birkaç aşık kadın görmüştüm, annem ve Delly gibi, ama Georgy'nin Dr. Bacon'a baktığında kötü hissettiği yüzünden okunuyordu.

"Sende de yok, Jemma. Nabız bulabilir misin?" diye sordu, gözleri Dr. Bacon'ın yüzüne sabitlenmişti. "Sadece iki parmağınızla kalp atışlarını hissedin, işte böyle." Dokundu

boynunun yan tarafına hafifçe vurdu. "Bir tane bulmayı başaramadım."

İki parmağımı boynunun yan tarafına bastırdım. "Sanırım hissediyorum. Zayıf ama orada, hanımefendi. Umarım Maryland'deki ailemin kullandığı bazı eski tedavileri deneyebileceğimizi önermemin bir sakıncası yoktur."

Georgy başını kaldırıp bana baktı, gözlerinin altında mor lekeler vardı. "Korkarım o çoktan gitti, Jemma."

"Babam bir sandalye için çıta keserken kolunu kestiğinde işe yaramıştı. Sally dulavratotu köküne yemin ederdi. Şeytan Gübresi de."

Gözlerini ovuşturdu. "Ne tür bir gübre?"

Omuz silktim. "Sadece bitkiler. Sally doktor ilaçlarına hiç ihtiyacımız olmadığını söyledi. Bahçe bizi iyileştiriyor. Kendi omzuma pokeweed koydum ve ne kadar çabuk iyileştiğini gördün."

Bethada uyandı ve daha dik oturdu. "Bitkiler mi? Saçmalık. Ayrıca, siyahlar için işe yarayan bir şey bizim için işe yaramayabilir. Dr. Compton-"

Georgy ayağa kalktı. "Dr. Compton'ın onun için yapabileceği başka bir şey yok, Bethada." Bana döndü. "Jemma, gidip şu bitkilerden bulabilir misin?"

Check-in masasındaki sürahiye doğru el salladım. "Sanırım hepsi orada. Terebentin var mı?"

"Terebentin mi?" Bethada sordu.

Georgy masaya yaklaştı. "Hemşirelik kursuna gitmiş olsaydınız, birçok kullanım alanı olduğunu bilirdiniz. Bazılarını bulabiliriz, kesinlikle."

Sürahiyi getirdim ve Dr. Bacon'ın yanındaki masaya koydum. "Bu yeşil bitkinin suyunu terebentinle karıştırın ve bir bez çuvalın içinde göğsüne asın. Boynuna yüksükotu ve naneden bir kolye ve ağrı için dilinin altına biraz kıyılmış afyon marulu koyun. Sonra yaranın üzerine ıslak pokeweed koyun. Bu Sally'nin en iyi tedavisidir. Zehirleri hemen dışarı atar."

Bethada ayağa kalktı. "Bu saçma ve onu öldürebilir." Yola koyuldu. "Dr. Compton'ı arayacağım."

Georgy onun kolunu tuttu ve iyice sıktı. "Ameliyatta. Rahatsız edilmemesini istedi."

"Annen o zaman. Kesinlikle bu aptallığı görecektir-"

"Annem ona yardım ediyor."

Bethada kendini geri çekti. "Müstakbel kocama böyle pervasızca davranılmasına seyirci kalmayacağım."

"Gitmekte özgürsün, Bethada."

Bayan Georgy bana döndü. "Sen ve naneyi hazırla, Jemma, ben de terebentini getireyim. Hadi işe koyulalım."

-

DR. BACON'U HAZIRLADIKTAN SONRA. BACON'u göğsünde terebentin ve şeytan gübresi, boynunda çiçek ve naneden oluşan güzel bir halka ile hazırladıktan sonra Georgy ile birlikte bekledim. Bethada'yı savuşturmak zorunda kaldı, ama onu izledi, tüm gerginliğiyle, en ufak bir işaret için gözleri yüzündeydi.

Biraz zaman aldı ama sonunda uyanıp biraz daha afyonlu marul aldığında, onun iyileşme yolunda olduğunu biliyordum ve ben de yakında Sally ile buluşmaya gidiyor olacaktım.

-

Rüzgârda omzunun üzerinden uçan uzun, sarı sakallı sıska bir adam olan pansiyon şoförlerinden biri beni Sally'yi son gördüğüm yere yakın bir yere arabayla götürürken, arabanın kasasında zar zor oturabiliyordum. Bayan Woolsey'in bana bulduğu ev yapımı bir şalvarı giydim, pantolondan güzel bir değişiklikti, çünkü esinti eteğimden yukarı doğru güzel ve serin bir şekilde ilerliyordu. O sırada çatışmalar durmuş, askerler kasabadan ayrılan bir karnaval gibi uzaklaşmışlardı ama ben hala

Dr. Bacon o keskin nişancı tarafından vurulduğu için en ufak bir gürültüde sıçradı.

Ölü adamların tarlalarından, güneşte buharlaşan at leşlerinden geçerken, sürücü burnuna bir mendil tuttu ve bana da tatlı nane yağıyla ıslatılmış bir mendil uzattı.

"Sally Smith'i görmeye gidiyorum," dedim mendilin içinden, o sessiz kalırken. "Büyükannem. Onun mısır ekmeğinin tadına bakmalısın. Onunla sonra Hollywood, Maryland'e annemi ve kız kardeşimi alacağız."

Arazinin çok uzaklarında, öldürülen askerlerin cesetlerini arayan, hatta hala yaşıyor gibi görünenlerin bile botlarını ve değerli ıvır zıvırlarını soyan, yardım taleplerini görmezden gelen kaba görünümlü tiplerin yanından geçtik.

"Oradaki kim?" Ben sordum.

Şoför bir elini onlara doğru salladı. "Savaş alanı soyguncuları. İki gündür yağma yapıyorlar. Ölülere saygıları yok."

Şoför sonunda Raymond'la birlikte çıktığımız dağın eteklerinde beni indirdi ve sessizliğini geri alabileceği için rahatlamış görünüyordu. Toprak yolda durdum, güneş ve ensemde bir waffle ızgarası kadar sıcaktı, ağustos böcekleri yüksek sesle vızıldıyordu. Bir elimle gözlerimi siper ettim ve tepeye baktım, tepenin her yerinde ölü atlar ve askerler vardı, sanki Tanrı onları oraya fırlatmıştı.

Garip bir sessizlik vardı, artık top sesleri duyulmuyordu, sadece birkaç çocuk dere kenarında oynuyordu. Yaklaştım ve şişmiş ölü atlarla dolu olduğunu gördüm ve geri döndüm. Etrafta askerlerin eşyaları vardı, kalın bir şekilde yere saçılmıştı. Mataralar, teneke fişek kutuları, kemer tokaları. Tanrı'nın kitabı, açık, ıslak ve oldukça kirlenmişti.

Kollarında yeşil kolluklar olan üç adam ceset yığınları arasında dolaşıyor, çömeliyorlardı.

Arada sırada bir tanesinin yanına gidip yaşayıp yaşamadığını kontrol edin ve dua edin.

Mag Palm'la birkaç gün önce buluştuğumuz yeri buldum, onunki hariç çadırların çoğu gitmişti, kâğıt kartonları ve çöpler tarlaya yayılmıştı. Ayağa kalkmış, tencere ve tavalarını .

"Yardımcı olabilir miyim?"

diye sordum. "Tek kolunla yapabileceğinin en iyisi."

Sessizce çalıştık, tabakları ve bardakları bakkal kasalarına yükledik, ter sırtımdan aşağı süzüldü ve askımın altında birikti.

Mag eşyalarını toplamayı bıraktı, elinin tersiyle alnını yokladı ve gözlerini kısarak bana baktı. "Daha önce buralarda bulundun mu?"

"Adım Jemma. Şuradaki tepeye çıkarken uğradık. Sally Smith ile birlikte."

"Sen şu küçük davulcu musun? Senin bir kız olduğunu söylemiştim, değil mi? Bana senden bahsetti."

Tüm vücudum hızlandı. "Hâlâ burada mı?"

"Hayır. Çoktan gitti. Bana geri dönebileceğini söylemişti."

Gözlerim yaşardı. "Beklemedi mi?"

"Yapamadı. Gitme şansını gördü ve bunu kullanmak zorunda kaldı." Mag etrafına bakındı. "Buralarda takılmak tehlikeli."

Arabaya bir sandık yüklemesine yardım ettim. "Nereye gitti?"

Mag geri adım attı, elleri kalçalarında, her iki kolunun altında koyu bir ter çemberi vardı. "Bunu sana söyleyemem, üzgünüm."

"O benim kanımdan değil ama şu anda dünyada sahip olduğum tek şey."

"Onu götürenler iyi insanlar ama katı kuralları var. Bana pek bir şey söylemiyorlar. Ne kadar az bilirim o kadar iyi." Mag

arabasına tırmandı ve katırı yürümeye başladı. ". Gelip benimle yaşayabilirsin."

"Gelemem. Annemi ve kız kardeşimi almam gerek."

"Yine de yalnız gitme." Mag küçük bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Kendine iyi bak."

"Sally'yi görmemin bir yolu yok mu?" seslendim.

Mag bana el bile sallamadan gitti ve ben de onun gidişini izledim. Bir anda kolum daha da ağrımaya başladı ve dünyadaki tüm endişeler üzerime çöktü.

Yolun biraz aşağısında Mag durdu ve koltuğunda dönerek geri seslendi. "Hey, Jemma."

Gözlerimi güneşten korumak için bir elimi kaldırdım. "Ne?"

"Sally bana senin onun kan bağı olduğunu söyledi. Senin büyükannen olduğunu söyledi." Bir saniye sessiz kaldı. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Mag dizginleri katırına vurdu ve yola koyuldu, ben ise yolda duruyordum, sıcak bastırıyordu, Sally Smith'i çok özlüyordum, ölmeyi diliyordum.

BÖLÜM

36

Anne-May

WASHINGTON, D.C.

TEMMUZ 1863

MELODY gölgelikli yatağının direğine tutundu. "Oturmayacağım ve yüzüğümü hemen yerine koy yoksa Jackson'ı ararım."

Dolabını açtım ve içindekileri inceledim. "Ben olsam bunu yapmazdım, Melody."

"Seni bu kadar cesur yapan ne?"

"Sevgili kocanızın bana verdiği bir şey."

"Hemen söyle."

Ona doğru geri adım attım. "Saten ve dantelden yapıldıklarını ve özel alanlarının tamamen açık olduğunu söyleyeyim."

Melody iki elini karnına bastırdı. "Kocam asla yapmaz. Tanrı aşkına, sen onun eski üvey kızıydın."

Mücevher tabutuna doğru ilerledim ve bir parmağımı kalan parçaların arasına soktum. "Elbette mücevher kasanızın anahtarına ihtiyacım olacak."

"Bunu önermek için deli olmalısın-"

"Bu gece harika bir gazeteciyle tanıştım. Bunu *The Washington Register*'ın baş sayfasına taşımak istemez mi?" Eteğimi kaldırdım. "Reginald Stickman Eski Üvey Kızına Karısının Yaramaz Donunu Hediye Etti. İşte bu

Gazeteleri sattıran türden bir başlık, değil mi? Hatta 'Ve Eteğini Kaldırıp Onları Giyerken Büyük Bir İlgiyle İzler' diye eklemesini bile isteyebilirim. "

"Bunları kendin aldın, seni korkunç kız."

Eteğimi indirdim. "Oh, hayır, Melody. Reggie bunların senin için tasarlandığını ve Washington'daki en sevdiğin mağazadan satın alındığını söyledi. Satış elemanı satış çekinin üzerine sana tatlı bir not bile yazmış. Pembeyi sevdiğin için onları beğeneceğini söylemişler. Ama Reggie onları bana verdi, cömert adam. Onları giydiğimi düşünmek istediğini söyledi. *Bu duyulduktan* sonra, kim bilir, bu güzel şeylerden bazılarını satman gerekebilir."

"Ne istiyorsun Anne-May?"

"Reggie'ye fikrinin aniden değiştiğini, bu evde istediğim kadar kalmamı istediğini ve Peeler Plantasyonu'ndaki ani talihsiz durumumuz nedeniyle her türlü konforu hak ettiğim için bana bu odayı vermek istediğini ve senin de bir misafir odasına taşınacağını söylemeni istiyorum. Makul bir harçlık, terzinde bir hesap ve benden hoşlanıyormuşsun gibi davranmanı istiyorum. Ve en ufak bir soğukluk hissettiğimde, bu pantolonlar ertesi sabah kahvaltıda okunacak."

Melody kapıya doğru ilerledi. "Bir hafta."

Gülümsedim. "Bunu göreceğiz."

Melody odadan çıktı ve kapıyı hafifçe çarparak kapattı.

Valizimi açtım, eteğimi ve gömleğimin belini çıkardım ve çember kafesimden çıktım; üzerimde bir korse ve pembe bir pantolon vardı. Bir bardak Porto şarabı doldurdum, New York haritamı komodinin üzerine koydum ve yatağa uzanarak bir tüy bulutunun içine daldım.

Porto şarabımı yudumladım ve haritayı açtım. Gözlerimi kısıtım ve bulduğumda gülümsemekten kendimi alamadım. Böyle bir

kulağa hoş gelen küçük bir sokak. Brevoort Place.

-

Sonraki birkaç gün mükemmeldi. Her birinde yeni arkadaşım Chauncey Bainbridge ile öğle yemeği yiyordum, Reggie'nin müşterisi olan Chauncey ondan daha zengindi ama iki kat daha şişmandı. Kendimi Washington'un kraliçesi gibi hissediyordum, çünkü Chauncey bana sürprizler getiriyordu; içinde şatafatlı bir safir yüzük ya da tohum incili bir iğne bulunan küçük deri kutular gibi, çoğu zaman hoşuma gitmeyen, hemen rehin verdiğim ve gelirin bir kısmını istediğim tüm Altın Bantlı Oco enfiyesini satın almak için sürprizler.

Chauncey beni Washington sosyetesiyile tanıştırdı. Evli olmamı hiç umursamıyor gibiydi ve bana hiçbir şekilde aşkla dokunmadı, benim için mükemmel bir durumdu. Ayrıca Melody'yi de anlaşılmamıza bağlı tuttu, her ne kadar her saniyesinden nefret etse de.

Melody bir gün beni görmeye geldi, ben Ebbitt House otelindeki bir restoranda beklerken.

"Umarım Chauncey'i çok beklemiyorsundur, canım. En derin üzüntülerini ilettili."

"O gelmiyor mu? Kuzu siparişı verdim bile."

"Görünüşe göre bugün ya da herhangi bir gün

gelmeyecek." Omuz silktim. "Benim için sorun değil."

"Dün karısını çay içerken gördüm. Chauncey'nin evli bir kadınla yemek yerken görüldüğünü hizmetçisinden duymuş."

"Bunun nesi yanlış? Washington'ın yarısı bunu yapıyor."

"Yeterince komik, söylediği buydu. Karısı itiraz etmedi, gerçekten. Başka bir kadının yaşlı Chauncey'e katlanmasından oldukça mutlu görünüyordu."

"O zaman onu korkutan neydi?"

"Şey, *bu* evli kadının federal dedektifler tarafından soruşturulduğunu onunla paylaşmak zorunda hissettim. Jackson bana bugün yine eve geldiklerini ve nerede olduğunuzu bilmeleri konusunda çok daha ısrarcı olduklarını söyledi, bu yüzden bunu Bayan Bainbridge ile paylaşmak zorunda olduğumu anladığınızdan eminim. Dedektifler *casusluk* kelimesinden bahsettiler. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Kuzu pirzola geldi, yiyebildiğimden değil, yakında hapsedilme ihtimaliyle tüm varlığım sarsıldı. Melody'ye el salladım.

Eğildi, şapkasının kurdelesini tehlikeli bir şekilde tabağıma yaklaştı. "Yasanın geldiği her gün gardırobunda saklanamazsın, sevgili Anne-May. Bir dahaki sefere onlara nerede olduğunu söylemek için orada olacağım."

Georgy

GETTYSBURG, PENNSYLVANIA

TEMMUZ 1863

FSAVAŞLAR BİTTİKTEN BİRKAÇ GÜN SONRA, yaralıların geçit töreni devam etti ve askerler Baltimore'a giden trenleri beklerken çadırlar acı dolu çığlıklarla yankılandı.

Tam en kötüsüne şahit olduğumuzu düşündüğümüz anda, yeni bir sevgili adam sedyede gelirdi, yüzünün yarısı vurulmuş ya da bağırsakları açıkta, metanetli olmak ve ağlamamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdı. Kronik dizanteri ve ishal en acımasız katillerdi ve açık ara en çok insanı öldürüyorlardı.

Demiryolu köprüsü onarıldıktan sonra, annem ve ben Gettysburg tren garının yakınında, şehre daha yakın yeni bir Sağlık Komisyonu kulübesi kurmak için çalıştık. Molalarımızda kazanları ve sobaları yeni yere taşıdık ama ben Frank'in iyi sargılandığından emin olmak için asıl yerimize yakın kaldım. Bethada ona o kadar sıkı bağlanmıştı ki onunla özel olarak konuşmak imkânsızdı ama bir sabah uyandığında, sargı istasyonunda yaşadığımız hassas anları hatırlayacağını umarak yanına koştum.

Gülümseyerek elini tuttum. "Umarım bu, sağlık memurlarının ateşe maruz kalmadığı fikrine bir son verir, Frank."

Frank bakışlarını kaçırdı. "Seni görmek güzel, Georgy." Soğukkanlı tavrından, o gece ne hissetmiş olursa olsun

soyunma istasyonu buhar olup .

"Jemma senin hayatını kurtardı, Frank. Bitkisel ilaçlar ve şifalı bitkiler önerdiğinde seni kaybetmek üzereydik."

"Son derece minnettarım ve bunu ona söyleyeceğim. Siz de yardımcı oldunuz. Teşekkür ederim."

Frank bandajının bir ucunu tutarken ben de diğer ucunu yeniden sardım. "Frank, artık iyileştğine göre, sana bir fikir sunabileceğimi düşündüm, düşündüğüm bir proje, oldukça büyük bir proje."

Bethada Frank'in yatak örtüsünü düzeltti. "Dr. Bacon böyle bir konuşmaya giremeyecek kadar zayıf."

Gözlerinin içine baktım. "Kurşun ağzına değil, karnına isabet etmiş."

Frank nazık bir el salladı. "Lütfen devam edin." "İyi hemşire sıkıntısı nedeniyle, iyi eğitimli kadınlar için bir okula ihtiyacımız olduğuna inanıyorum. hemşireler."

Frank başını eğdi ve beni inceledi. "Hangi modelde?"

"Florence Nightingale'in İngiliz okulunu temel alır ve Dr. Blackwell'in müfredatının bir versiyonunu öğretir, temizlik, iyi beslenme ve havalandırmanın değerini vurgulardım."

"Ama siz bunların hepsini zaten görüyorsunuz."

"Bu hemşireler sadece hastaların arkasını toplamayı, öğle yemeklerine bakmayı ve doktorların önünde eğilmeyi değil, hastaları iyileştirmeyi de öğreneceklerdi."

Bethada Frank'in alnına dokundu. "İyileştirmeyi kadınlar mı Bunu sadece doktorlar yapabilir, öyle değil mi Frank?"

Frank onun elini itti. "Açıkçası kadınlar da erkekler kadar iyi iyileşiyor. Ancak böyle bir okul için hatırı sayılır miktarda para gerekir."

"İşte iyi haber, Frank. New York Yetim Tımarhanesi'nden Bayan Peabody bana iyi bir meblağ hediye etti-"

Bethada beni Frank'in karyolasından uzaklaştırdı. "Dr. Bacon artık uyumalı. Bir adamı hayata döndürmenin en iyi yolunu bilmek için hemşirelik kursuna ihtiyacım yok."

"Kimse tarafından, özellikle de eğitimsiz kişiler tarafından kovulmayacağım."

Bethada beni kolumdan çekerek yataktan uzaklaştırdı. "Okuldan bahsederek Frank'i etkilemeye çalışmayı bırakabilirsin, Georgy. O buna kanmaz."

"Geri çekil, Bethada."

"Teyzem bana Frank'in sağlığının burada kötüye gittiğini hissettiğini yazdı ve annesiyle temasa geçerek Bayan Bacon'a, doktor ekibini taşıyan özel tren vagonunun onu New Haven'daki ailesine geri götürmek üzere yolda olduğunu söyledi. Onun taşınmasını bizzat yönetmek için geliyor."

Frank'in yatağına doğru baktım. "Peki Frank'e haber verildi mi?"

"Aslında bunun için minnettar."

Frank'in yanına gittim. "Bu doğru mu Frank? Bayan Barnett'in planını kabul ettin mi?"

Başıyla onayladı. "Nathan için New York'ta bir cerrahi eğitim ayarladı ve bu şekilde daha hızlı iyileşip işime dönebileceğim."

"En azından Jemma'nın New York'a dönmesine izin vermelerini isteyebilirsin. Söylemiyor ama hâlâ acı çektiğini söyleyebilirim. Burada çalışmak bunu yakın zamanda hafifletmeyecektir."

Bethada Frank'in yatağının yanına geri döndü. "Teyzemin buna izin vereceğinden eminim. Nathan'la birlikte arka arabaya binebilir."

Frank'e doğru eğildim. "Onun yerine annen ve ben sana eşlik edebiliriz, Frank. Bunun için Bayan Barnett'e borçlu olacaksın ve o da senden büyük iyilikler isteyecek."

"Bana acımana gerek yok, Georgy. Duygularının nerede yattığını çok iyi biliyorum. Eğer nazik olursan, beni rahat bırak."

-

ANNE, JEMMA VE BEN, Jemma'nın seyahati için birkaç parça eşya ve depodaki yeni sağlık evimiz için bayraklık ipek almak üzere Fahnestock House mağazasından alışveriş yaptık. Dükkânın yetersiz malları, sağlam görünmeleri için en iyi şekilde sergilendi; nosyon kutusu Carter'ın ince beyaz, siyah ve kırmızı iplik makaraları ve Milward iğneleriyle doluydu. Her biri bir öncekinden daha güzel olan birkaç gümüş yüksük sunuldu: birinin kenarı Yunan anahtarı desenindeydi, diğerinin kenarında ayçiçekleri vardı.

Annem onları incelemek için eğildi. "Düşünsenize, iğneyi kumaşa batırmaya yarayan bir şey için bu kadar çok tasarım var."

Jemma bana döndü. "Diğerleriyle birlikte New York'a gitmek zorunda mıyım? Geri dönüp annemi ve kız kardeşimi almam gerekiyor."

Kolumu Jemma'nınkine bağladım. "Hepimiz yakında onları nasıl alacağımızı bulacağız, ama önce New York'ta iyileşmelisin. Seni çok özleyeceğiz, biliyorsun. Burada bize çok yardımcı oluyorsun ama mesele de bu zaten. Her gün çalışıyorsun, tam iyileşmeni geciktiriyorsun. Ayrıca burası senin için hala tehlikeli, haydutlar renkli herkesi yakalayıp güneye götürüyor."

Annem bize geldi. "Ve bilmenizi isteriz ki, eğer arzu ederseniz bizim ismimizi kendi isminiz olarak kullanabilirsiniz."

"Hayır, bunu yapamam Bayan Woolsey."

"Tam bir yasal isme sahip olmanız iyi bir fikir olacaktır," dedim. "Avukatımıza bunu resmileştirmesi için talimat verebiliriz."

"Mesele o değil. Kendi ismimi istiyorum, kendi seçimimle. Teklifi takdir etmediğimden değil. Şimdilik sadece Jemma olarak kalacağım."

"Seçiminizi dikkatli yapmakla akıllılık ediyorsunuz," dedim. "İsmin sonsuza dek seninle olacak."

"Karar vermeden önce anneme ve kız kardeşime sormak istiyorum.
Fikirleri olacaktır."

Kısa süre sonra Nathan ortaya çıktı ve Jemma'yı alıp götürdü; annemle ben kumaş tezgâhına doğru ilerledik ve sergilenen kumaşları inceledik. Çok geçmeden dikkatimiz dükkânın ön tarafına ve Bethada'nın teyzesi Bayan Barnett'in tanıdık sesine yöneldi.

"Bunlardan yirmi tanesini tren vagonuma getirin. Yarın sabah tam onda yola çıkıyoruz."

Bayan Barnett bize doğru ilerledi, bir adam da elinde defter ve kalem koçanıyla onu takip ediyordu.

Yakınımızda durdu. "Oh. Bayan Woolsey."

"Bu benim annem, Bayan Charles Woolsey."

Annem başıyla onayladı.

"Yani Dr. Bacon'ı New Haven'a geri götürüyorsunuz," dedim.

Bayan Barnett anneme doğru eğildi. "Bu pamuk Barnett pamuğu," dedi tezgahın üzerindeki cıvataları göstererek. "Daha iyi bir el bulamazsınız. Tezgâhtarın istediğiniz kadar metre kesmesini memnuniyetle sağlarım."

"Biz ipeği düşünüyorduk, Bayan Barnett," dedi annem. "Köleliğin meyvelerini satın almıyoruz."

"Oh, evet. Tabii ki. Siz Woolsey'ler hakkında çok şey okudum. İyi işler yaptığınızı, kölelik karşıtı konferanslara katıldığınızı ve

Zenci arkadaşlarını gezdiriyorsun. Az önce giden iki kişiyi tanıyor musun?"

Annem omuzlarını dikleştirdi. "Hiçbir şey göstermiyoruz, Bayan Barnett. Ve eğer bize izin verirsiniz-"

Bayan Barnett gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Bunların hepsi bir maskaralık, değil mi? Kızlarınıza iyi evlilikler sağlamak için."

Annem güldü ve hızlandırdı.

Bayan Barnett yolumuzu kesti. "Oh, dürüst olalım. Tüm bu hemşirelik ve erkeklerle uğraşma işi kızlarınızın fark edilmesini sağlamak için. Bu korkunç savaştan sonra çok az uygun aday kaldı, anlayabiliyorum, ama Dr. Bacon'ı rahat bırakın. Bana yeğenimi sevdiğini ve onunla niyetli olduğunu söyledi. Birlikte dünyayı değiştirecek harika bir araştırma yapacağız ve siz hanımların bunu bozmasına ihtiyacı yok."

Anne kendini toparladı. "Kızlarımın evlenip evlenmeyeceği ya da ne zaman evleneceği beni ilgilendirmez. Çocuklarımı seçtikleri kişiyi sevmeleri için teşvik edeceğim."

"Dr. Bacon ile tüm ilişkinizi kesmeniz bana neye mal olur? İyileşmesine ve işine odaklanmasına izin vermenin? Ne de olsa dul bir kadınsınız, imkanlarınız kısıtlı olmalı."

Annem Bayan Barnett'e bir adım daha yaklaştı. "Paranızla doktorlar, tren vagonları ve hatta insanlar satın alabilirsiniz Bayan Barnett, ama siz hanımefendi, asla bir Woolsey satın alamayacaksınız."

-

Ertesi gün, tam şafak sökerken, kır saçlı bir teğmen annemle beni ikmal arabasıyla ilk iş günümüz için yeni derme çatma hastanemize götürdü. Demiryolu köprüsü tamamen onarıldıktan sonra birinci sınıf bir kamp yerinde, sınırsız miktarda saf ve soğuk su bulunan geniş bir arazide kulübemizi kuracaktık.

İtalyan tarzı Gettysburg tren garının tam karşısındaydı. Ama taşınacağım için ne kadar heyecanlı olsam da, Frank Bacon'ın o gün ayrılacağını düşünmeden edemiyordum ve Bethada'dan uzakta yolunu kesip, annemle benim ona eve kadar eşlik etmemiz gerektiğine ikna etmeyi planlıyordum.

"Duydunuz mu?" Alana yaklaştığımızda ve demir kazıklara vurulan çekiçlerin sesi kulaklarımıza ulaştığında annem sordu. "Bu ilerlemenin sesi," dedi. "Burada, kasabaya yakın bir yerde işimiz çok daha kolay olacak."

Onunla kollarımı birleştirdim. "Ve kendi mutfak çadırımızla."

Annemin arabadan inmesine yardım ettim ve çadırları gezdik, yaralıları zaten rahatça dinleniyordu.

Orada her şeyi mükemmel bir düzene sokmak için günlerce çalışmıştık; temiz gömlekler ve sabahlıklarla dolu fiçılarımız, çoraplar ve sargı bezleri çadırın duvarları boyunca sıralanmıştı. Mutfak çadırında iki ocak kurmuştuk ve dört büyük tencere her zaman çorba ve kahve ile doluydu; yemek pişiren ve bütün gün avazları çıktığı kadar şarkı söyleyen dört zenci adam tarafından izleniyorduk.

Tüm Birlik eyaletlerinden bağışlar gelmişti. Abby bize House of Industry'den yumuşak gömlekler ve temiz çarşaflar, Canandaigua ise erkeklerin burunlarına ve kalplerine giden kolonya şişeleri gönderdi.

Annem ve ben kahvaltı tepsilerini hazırladık.

"Frank'i iyileşmesi için bir hafta kadar daha burada tutmanın akıllıca olacağını düşünmüyor musun?" diye sordum. "Ona New Haven'a kadar eşlik edebiliriz, orada annesi bakımına devam edebilir."

Annem tepsiye teneke bir fincan koydu. "Ona karşı her zaman bu kadar düşünceli değildin, Georgeanna. Sanırım bu Frank'in kararı."

"Eğer onu Bethada'dan bir dakikalığına ayırabilirsem."

"Fikrini sunma hakkına sahipsin Georgeanna, ama Frank seçimini yapmış görünüyor."

Annem ve ben çadırları dolaştık, kolonya şişelerini temiz mendillerin üzerine koyduk ve her adama son bir hatıra bıraktık. Annem iki kolunu da kaybetmiş Vermontlu bir teğmene yaklaştı ve mendili nazikçe yüzüne tuttu. Adam derin bir nefes aldı ve annesine gülümsedi. "Bu koklamak için bir penny değerinde. Ve benim için eve yazdığınız için çok teşekkürler, anne."

Mendili gömleğinin yakasına sıkıştırdı. "Seni tanıdığım için gurur duyuyorum oğlum."

Trenin istasyona yanaşma sesini duyunca, annem ve ben aceleyle trenin hattın sonunda durduğunu görmek için dışarı çıktık, tepemizdeki motor güneşte simsiyah parlıyordu, ışık gümüş sığır kapanından yansıyor. Eski sığır vagonları olan üç ABD Ordusu tren vagonu motorun arkasında duruyordu. Ardından Bayan Barnett'in iki kişisel vagonu geliyordu, şatafatlı bir zümrüt yeşiline boyanmış, ince döşemeli koltuklar dantel perdeli pencerelerden görülebiliyordu.

Makinenin bacasından buhar tütüyordu ve trenlerin yaptığı olağan iç çekişleri ; biz de vagonlardaki gübreleri çabucak süpürdük, taze saman serdik ve sağlık görevlilerinin hastalarımızı yeni yataklarına yerleştirmelerine yardımcı olduk.

Anne, bacağını kaybetmiş genç bir askere doğru eğildi ve kolonya ile kokulandırdığı kendi mendilini uzattı. "Bunu burnuna tut asker, gübre kokusuna iyi gelecektir."

Onu tuttu ve içine çekti. "Bu bir çeşit hayat verir. Çok teşekkürler anne."

Bir ambulans geldiğinde vagondan indik, atlar bir toz bulutu savuruyordu, brandanın kapakları bağlıydı. Jemma'nın bu kadar dinlenmiş ve iyi görüldüğünü görmek ne kadar güzeldi, sürücünün yanında oturuyordu, kolunu

sarı askı. Jemma'nın iyileşmek için kuzeye gitmesi ona çok yardımcı olacak olsa da, Frank'le birlikte gitmesi iki kat daha zor bir kayıp gibi geliyordu.

Nathan ve Bethada onların arkasında, vagon yatağının altında, yatmakta olan Frank Bacon'ın yanında oturuyorlardı. Ambulans trene yaklaşırken, hasta bakıcılar ve Bayan Barnett'in özel doktorlarından oluşan bir ekip, onlara yardım etmek için öndeki Barnett vagonundan koşar adımlarla geldiler.

"Georgy," diye seslendi Jemma. "Bayan Woolsey."

Ambulansa doğru ilerledim ve inmesine yardım ettim. "Seni çok özleyeceğiz, Jemma." Ona bir zarf uzattım. "Burada biz dönene kadar sana yetecek kadar para bulacaksın."

Elinin tersiyle itti. "Hayır, sadaka alamam. Paralı bir iş bulacağım."

"Yakında bir tane bulacaksın ama bu o zamana kadar seni idare eder. Zarfın içinde ayrıca iki yüzden fazla küçük çocuğu barındıran Zenci Yetimhanesi'nin müdürü dostumuz Dr. Smith'in adresini de bulacaksınız. Gerçek ve parlak bir beyefendi. Omzunuz için Dr. Bacon tarafından reçete edilen merhem için onu görün."

Jemma zarfı cebine soktu. "Bana bir iş verebilir mi?"

"Kendisinin bir eczanesi ve birkaç başka işletmesi daha var, yani tek yapmanız gereken sormak."

Annesi Jemma'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "New York'ta yankesicilere dikkat et, canım. Margaret'e haber gönderdik - Brevoort Place'teki işlerle o ilgileniyor - ve seni kanatları altına alacak."

Hemşire kıyafeti giymiş olan Bayan Barnett, Barnett arabasının kapısında belirdi ve hastabakıcılara seslendi. "Dr. Bacon'ı bu tarafa getirin. Yavaşça, şimdi."

Görevliler Frank'i sedyeyle vagondan indirdi ve trenine doğru yöneldi, Bethada yaklaştı

Arkada.

Ona doğru adım attım. "Frank-"

Hastabakıcılar durdu ve Bethada Frank'le benim arama girdi. "Geç kaldık ve vedalaşmak için çok az zamanımız var."

Kendimi daha yükseğe çektim ve bir elimin tokat şeklinde yüzünü bulmasını engellemek için parmaklarımı birleştirdim. "Dr. Bacon ile görüşmem gereken özel bir konu var."

"Ne oldu Georgy?" Frank sordu ve Bethada kenara çekildi.

Frank'e bir adım daha yaklaştım. "Burada kalıp en azından bir hafta daha iyileşmeni öneriyorum, sonra annenle ben New Haven'a dönmeni sağlayabiliriz."

Frank tren vagonlarına doğru baktı. "Bu konuda sana yük olmak istemem Georgy."

Bayan Barnett tren vagonunun penceresinden seslendi. "Çabuk, şimdi."

Frank'in elini tuttum. "O kadınla gitmene gerek yok Frank."

Elini benimkinden kaydırdı. "Tahmin edebileceğin gibi, yeni hasta rolüm pek hoşuma gitmiyor ama iyileşmem ve savaşa geri dönmem gerekiyor. Bayan Barnett bana büyük bir saygı ve nezaket gösterdi, Georgy."

"Yapmadığımı mı söylüyorsun? Denedim, Frank. Sahra hastanesindeki o gün-"

"Tüm bunlardan bıktım, Georgy. Gitmemiz gerek."

"Dinlemeyi bıraktın, Frank. Sanki ölmeyi diliyor gibisin."

"Connecticut'a gidemeyebilirim, o yüzden bu dileğim gerçekleşebilir."

Hastabakıcılar sedyeyi alarak ilerlediler.

"Lütfen tekrar düşün Frank," diye arkasından seslendim, ama arkasına bile bakmadı.

Bethada döndü ve Frank'in yanından bana doğru bağırdı. "Sizin daha fazla endişelenmenize gerek yok. Bunlar ülkedeki en iyi uzmanlar."

Jemma'nın son vagonda Nathan'ın yanına gitmesine yardım ettik ve diğer yaralıları taşımak için hastabakıcılara yardım ettik. Daha sonra tren istasyondan geriye doğru hareket ederken annemle birlikte durdum.

Jemma pencereden bize el salladı ve yaralı adamlarımız onlara hediye ettiğimiz mendilleri havaya kaldırarak anneme ve bana "Tanrı sizi korusun" diye seslendiler.

Yıkanmış, beslenmiş, giyinmiş ve evlerinin yolunu tutmuş adamlarımızın sevinçli teşekkürlerini duymak ne kadar güzeldi. Ama ne kadar uğraşsam da Bayan Barnett'in Frank'i bizden çalmasına duyduğum öfkeyi üzerimden atamadım.

Annem ve ben herkese el salladık, günün sıcaklığı platformda yükseliyordu. "Belki de Bethada ve teyzesinin gitmesi en iyisidir," dedi. "Cinayet işlemiş olabilirim ve biz buraya iyileşmek için geldik."

Kolumu onunkine bağladım. "Bethada Frank'i bana karşı zehirledi. Onu burada tutma planımı dikkate almayı reddetti. Artık bana hiç saygı duymuyor."

"Tekliflerini reddettiğine pişman olmuş gibisin Georgy, ama hayatına devam etmekte haklı. Artık gençleşmiyor ve her ne kadar patavatsız ve züppe bulsam da, Bethada'da Frank açıkça kendini adamaya hazır bir eş buldu."

"Ama o-"

"Kendi tökezlemelerinizi örtmek için onda hata mı buluyorsunuz? O sadece siz harekete harekete geçti."

"Bahsettiğim için özür dilerim anne."

Beni daha yakına çekti. "Ama kesin olan bir şey var, sevgilim. Bu dünyada Barnett'ler gibi insanlar varken

"Aşkın size gelmesini beklerseniz onu asla bulamayabilirsiniz."

BÖLÜM

38

Jemma

NEW YORK ŞEHİRİ

TEMMUZ 1863

M

RS. BARNETT, Nathan ve

bizi New York'ta trenden indirdiklerinde. Tüm turistik yerlerin önünden geçerken, o kadar kalabalıktı ki zar zor hareket edebiliyorduk. Uzun bir kıştan sonra kabuğundan başını çıkaran bir kaplumbağa gibi kafamı vagonun penceresinden dışarı uzattım, her şey yeniydi, renkler çok parlaktı.

Nathan binaların çok güzel ve bakımlı olduğu konusunda haklıydı. Her yerde uzun binalar ve içerisi çok sıcak olduğu için insanları yol boyunca dışarıdaki masalarda doyuran restoranlar vardı, insanlar yemek yiyor, konuşuyor ve kavga ediyordu. Her renkten, ama çoğunlukla beyaz insanlar, bazıları vatansever renklere sahip kağıt yelpazelerle, kalabalığın üzerinde kelebekler gibi kendilerini yelpazeliyorlardı. Yan yollara o kadar çok Birlik bayrağı asılmıştı ki, kırmızı, beyaz ve mavi çamaşır günü gibi görünüyordu, az da olsa esen rüzgarda hafifçe sallanıyorlardı. Her yere tabelalar asılmıştı. WALLACE VE REED BİLARDO SALONLARI. VAN BUREN GENTS MOBİLYALARI. UCUZ KİTAPLAR için olan

Benim için en iyisi. Daha önce hiç bu kadar çok çeşit araba görmemişsinizdir, iyi durumda olanından olanına kadar, her yöne giden işleri olan insanlar, bazen şaha kalkan bazen de şundan bundan ürken atlar.

En iyisi de her şeyin gerçek olmasıydı. Patience gözlerine inanamadı. Annem de.

"Şu ambulansa bak, üstünde insanlar oturuyor," dedim ve arkasından merdivenle çıkılan daha küçük bir tren benzeyen, üstünde güneşten korunmak için şemsiyelerin altında oturan insanları gösterdim. Her birinin tepesinde farklı bir isim yazılıydı. 6 SENT 5. CADDE. MERKEZİ PARK.

Nathan bana doğru eğildi. "Bu bir omnibüs, Jemma. Kendi arabasını alamayanlar için bir ulaşım aracı. Geçen yıl buraya ilk geldiğimde sokakta ilk gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Birbirlerine çok benziyorlar."

"Hiç bu kadar güzel görünümlü insan görmemiştım. Geceleri nerede uyuyorlar?"

Nathan gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "İçinde daireler olan yüksek binalarda, yaşadıkları ve yemek pişirdikleri odalar."

"Ne iş yapıyorlar? Umarım paralı bir iş bulabilirim." "Her türlü iş var. Bazılarının iki ve üç Bazen. İnsanlar buraya servet aramaya geliyor. Burada New York'ta yaşayan yüz on beş milyoner gibi bir şey."

Kalabalıkta benim gibi esmer olanları düşündüm, bazıları oldukça iyi giyinmişti. "Bütün zenciler özgür mü?"

Bana doğru döndü. "New York kölelerini 1827'de serbest bıraktı. Yani buradakilerin çoğu özgür. Kaçaklar hariç."

"Sanırım o benim."

Nathan arabanın penceresinden dışarı baktı. "Buradaki zencilerin çoğu Broadway'in batısında yaşıyor. Tabii burası benim yaşadığım yere hiç benzemiyor. Brooklyn'de. Weeksville. Daha küçük bir kasaba. Her şeyimiz kendimize ait. Kiliseler. Okullar. İstedığınız mezarlığa gömülebilirsiniz."

"Burası neresi?"

"Nehrin karşısında. Oraya gitmek için bir tekneye binmeniz gerekiyor."

Tepesinde BARNUM'S AMERICAN MUSEUM yazan, kırmızı, beyaz ve mavi bayrakların dalgalandığı, çatısından sarkan büyük bir bez parçasının esintiyile dalgalandığı, üzerinde konuşan fok Ned'in resminin bulunduğu, bıyıkları süpürge kamışına benzeyen, gök yüksekliğinde beyaz bir binanın yanından geçtik. Önündeki kaldırım boyunca, bazıları sopalı on ya da on iki beyaz adam birlikte yürüyordu.

"Peki neden bu kadar çok insan bela arıyor?"

Nathan yanımdan geçerken eğildi ve penceremden dışarı baktı. "İrlandalı kabadayılar. Onlardan uzak durun. Göstericilere benziyorlar. Gazeteler, buranın kuzeyindeki sokaklarda söz sahibi olduklarını söylüyor. Bazı İrlandalılar yeni Askere Alma Yasası'na itiraz ediyor, bekâr erkekleri askere alma kurasına tabi tutuyorlar."

"Hiç kura çekimi diye bir şey duymadım."

"Askerlik şubesinde askerlik çarkı denen bir şey var, içinde her uygun erkeğin adının yazılı olduğu büyük bir tahta varil. Bunu bir krankla döndürüyorlar ve vatandaşların isimlerinin yazılı olduğu kartları seçip onları üç yıl boyunca savaşa katılmaya zorluyorlar."

"Neden üzgünler?"

"Çünkü gördüğünüz gibi, savaş kolay bir iş değil. Zenginler yerlerine geçecek birine para vererek ya da üç yüz dolar ödeyerek savaştan kaçınabilirler."

Omzum fena halde ağrımaya başladı ve askının içinden omzumu ovuşturdum. "Yani zengin insanlar dövüşmez mi?"

"Eğer kaydolurlarsa çok var ama değiller. Benim gibi özgür bırakılmış zenciler vatandaş değil, bu yüzden askere alınamayız. Bu yüzden İrlandalılar sadece kendilerinin ülke için öleceğini düşünüyor. Bazıları da serbest bırakılan kölelerin işlerini ellerinden aldığını düşünüyor ve bu yüzden bizden nefret ediyor."

Bir mobilya mağazasının önünden geçtik. "Babam burayı çok severdi."

"Arkadaşımın babanla ilgili hikayeyi yazması için teklif hala açık. Herkese anlat. Weeksville'de *Freedman's Torchlight* adında bir gazetemiz var. Bu gazetede -"

Brevoort Place 8 numaranın önünde durduk. "Burada olduğumuza sevindim. İçeri girsem iyi olacak."

"Bir ara bir şeyler hakkında konuşmalısın."

Nathan beni merdivenlerden kapıya kadar geçirdi.

"Ve bunu benim için postalayabilir misin?" Trende yazdığım mektubu ona uzattım. Patience'a, en sevdiğim kodla yazılmıştı:

Sevgili Patience,

En çok şimdi ilgileniyorum, tam olarak teklif ettiğinizde değil, kır çiçeklerini güzel mektuplara dahil etmeye devam etmekle ilgili. Karanfiller veya kadife çiçekleri, hatta yüksükotu veya güller, taşan, doğadaki diğer birkaçını teşvik ediyor.

Sevgilerimle,

Ayçiçeği kardeşin

Mektubun kıvrımlarına Gettysburg'da yaptığım, ortası Bayan Georgy'nin bana verdiği kahverengi yünün mükemmel tonundan yapılmış küçük turuncu keçe bir ayçiçeği ekledim. Patience, mektubun gerçek niyetini ortaya çıkarmak için her kelimenin ilk bilecek ve iyi bir okuyucu olmayan Anne-May mektubu açarsa oyunumuzdan asla şüphelenmeyecekti:

New York'tayım. Yakında senin için geleceğim.

"Memnuniyetle, bir bedel karşılığında. Önce bunu kabul etmelisin." Kolundan başparmağım büyüklüğünde kahverengi kâğıttan bir paket çıkardı ve bana uzattı.

"Nedir bu?" Ben sordum. Kağıdı açtığımda gümüş bir yüksük buldum, bir mağazasında beğendiğim bir ,

ayçiçekleri altta uzanıyor.

Omuz silkti. "Beğeneceğini düşündüm. Tüccardan aldım."

Bir anda utandım ve hepsini cebime doldurdum.

"Teşekkürler, Nathan," dedim.

Zil sesi çıkaran bir anahtarı çevirdi. "Çabuk içeri gir," dedi ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Kapı açıldı ve gri elbiseli sıska bir kız orada durdu ve Nathan aceleyle arabaya geri döndü.

Eve girerken arkasından "kalın," dedim.

"Çok tatlı," dedi kız. "Senin arkadaşın mı?"

"Emin değilim," dedim arabanın uzaklaşmasını izlerken. "Gerçi bana sadece bir yüksük verdi."

"Şanslısın. Bazı erkekler için bu bir nişandır. Düğünden önce alt kısmını kes ve yüzük olarak tak."

"Hayır. Eminim bu adam onun sadece bir yüksük olduğunu düşünüyordur."

Eve girdim ve ön salondaki tüm güzel şeylere baktım, iyi kadife kaplı şişman kanepeler ve babamın bir zamanlar yaptığı gibi oyma ördek ayaklı bir masanın üzerinde altın boyalı bir ayna. Babam orayı çok severdi, kristallerle ve süslerle süslenmemişti ama yine de güzeldi, güzel halıları ve pencerelerdeki kalın perdeleri vardı.

Kızın aksanını Leonardtown'da daha önce duymuştum ve İrlandalı olarak bilindiğini biliyordum ve Charlotte Brontë'nin Tandy Rose'un en sevdiği kitap olan *Shirley*'de dediği gibi "yoncalar ve patatesler ülkesinin yerlisi" olduğundan emindim.

Margaret hakkında ilk fark ettiğiniz şey mavi gözleriydi, bazı insanlarınki gibi soluk değil, bir Haziran günündeki Patuxent kadar parlak. Sonra çillerini fark ettiniz. Bir insanda hiç bu kadar çok çil görmemiştim.

Bana başıyla işaret etti. "Ben Margaret Lynch, Woolsey'lerin gündüz hizmetçisiyim. Mary, diğeri, bir süreliğine evde, geçen hafta hastalandı, ama geri dönecek, değil mi, Tanrı'nın izniyle. Hakkınızda her şeyi duydum, çoğunlukla iyi şeyler tabii."

Çantamı almaya çalıştı ama ben daha sıkı tuttum.

Margaret omuz silkti. "Sen bilirsin. Sadece misafirperver olmaya ve sizin için taşımaya çalışıyorum."

Merdivenlere doğru ilerledi ve sonra döndü. "Peki, ne bekliyorsun? Bayan Georgeanna'dan haber aldım, seni ikinci kattaki yatak odasına yerleştirmek istiyor. Ben bodrumdayım."

"Bütün kız kardeşler nerede?"

"En varlıklı olan Eliza, yaralı savaş kahramanı kocası Joseph Howland ve onları ziyarete gelen en büyükleri Abby ile birlikte Fishkill'deki malikanesinde. Bayan Mary, yine Howland adındaki din adamı kocasıyla birlikte nehrin karşısındaki Astoria'da yaşıyor, kuzen olduklarını düşünüyorlar ve Carry ile Hatty bir saat önce Astoria'ya, Edward amcalarının yanına gittiler, İrlandalıların silahlandığına dair bir şeyler söyleyerek kaçtılar. "Ne zamandan beri değiller?" diye sordum onlara. Amcaları onları almak için arabasını gönderdi ve onlar da 'Evi erkenden kapatın ve pencerelerle kapıları sıkıca bağlayın' diye bağırarak kaçtılar.

"Konuşmanızı bölmek istemem ama dışarısının güvenli olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Zenci yetimhanesinden ilacımı almam gerekiyor. Omzum çok kötü ağrıyor."

" lazım. Beşinci Cadde'den Kırk Dördüncü Cadde'ye kadar. Otuz bloktan fazla. Bayan Carry ve Jane bazen orada çalışırlar ama arabayı alırlar, o da onlarla birlikte gitmiştir. Ama yerinizde olsam şimdi oraya gitmezdim. Belli ki Woolsey'ler bir şeyden korkmuşlar ki buradan kaçıp gittiler. Ama gitmeniz gerekiyorsa

Omnibus'a bin. Beşinci Cadde'ye doğru yürüyün ve onu yakalayın."

"Geçiş kartına ihtiyacım var mı?"

"Geçiş izni mi? Şehirde dolaşmak için mi? İşte o gün gelecek." Elime iki bozuk para sıkıştırdı. "Hem gidiş hem dönüş için. Arkada oturmak zorundasın ama seni oraya iki sallantıda götürür."

-

Kalabalık omnibüse doğru yolumu buldum, benim rengimdeki diğer insanlarla arkada oturmaya dikkat ettim ve Hollywood'un tamamından daha büyük evlerin yanından geçerek Beşinci Cadde'ye çıkmaya başladık. Yolda, uzaklardan, buradan öfkeli sesler duydum ama sadece kabadayılara benzeyen birkaç küçük grup gördüm.

Güneş gökyüzünde alçalırken Kırk Dördüncü Cadde'deki Zenci Yetim Tımarhanesi'nde indim. Başkan Lincoln'ün evinin nasıl görüldüğünü hayal ettiğim, dört pencere, her yeri çevreleyen düzgün siyah bir kapısı olan, kar beyazı büyük bir binaydı.

Sıcaktan yan taraftaki ağılardan gelen gübre kokusu yükselmışti ve aceleyle ön kapıdan içerideki taş zeminli serin odaya girdim. Yeni yürümeye başlayanlardan neredeyse benim yaşımdakilere kadar her yaştan siyahi çocuk grupları, beyaz önlüklü ve yakalı siyah elbiseler giymiş siyahi bayanlar tarafından küçük gruplar halinde yönlendirilen en güzel geniş taş merdivenlerden inip çıkıyordu. Dr. Smith'in ofisine giden tabelayı takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım.

Yol boyunca, okul odalarında, uyku odalarında, beşiklerle dolu kreşlerde, bakıcı kadınlar tarafından bakılan renkli çocuklarla dolu odalardan geçtim. Bir odaya göz attığımda yirmi küçük Toby'ye benzeyen bir şey gördüm, giysilerinin üzerine açık mavi önlükler giymiş, tahta oyuncak atlara binen sağlıklı, küçük çocuklar. Havadaki güzel kızarmış tavuk kokusundan bir yerlerde mutfak olduğunu anladım.

Tabelasında DR. yazan odaya vardığımda SMITH, Bay Watson'ın Peeler'daki ofisine çok benzeyen, masasının üzerinde doldurulmuş bir ördek ve ilaç şişeleriyle dolu uzun bir dolap gibi merak uyandıran şeylerle dolu bir ofise vardığımda, uzun bir pencerenin yanında duran yaşlı bir adam beni içeri buyur etti. Koyu tenliydi, siyah bıyığı ve kulaklarına doğru kıvrılan beyaz saçları vardı.

"Siz Dr. Smith misiniz? Buradaki işaretleri takip ettim."

"Sizi buraya getiren nedir?" diye sordu kibar bir şekilde. Ayağa kalktı ve tıpkı Bay Watson'ın masasının üzerinde duran gibi humidorunu açtı.

Woolsey'lerin bana verdiği kâğıdı ona uzattım.

"Siz bu reçetenin yazıldığı Jemma mısınız?"

Başımı salladım. "Evet, suh. Jemma, Peeler Plantation, Hollywood, Maryland'den Anne-May Wilson Watson'a ait."

"Bu reçete Dr. Frank Bacon tarafından yazılmıştır. ABD Ordusu."

"Woolsey'lerin bir arkadaşı."

"Peki şu anda nerede ikamet ediyorsunuz?"

"Sekiz Brevoort Place. Bayan Carry ve Jane Woolsey burada çalışıyor."

"İkisi de iyi kadınlar."

"Burada iki yüzden fazla küçük çocuğunuz olduğunu söylüyorlar."

"Tam olarak iki yüz otuz üç. Yani, merhem için mi geldiniz? Woolsey'leri nereden tanıyorsunuz?"

Askıdaki koluma baktım. "Gettysburg'dan. Beni orada hastanede buldular."

Dr. Smith kutusundan bir puro çıkardı. "İçmemin sakıncası var mı?"

Omuz silktim. "Bana aldırmayın."

Purosunu yaktı ve duman yukarı doğru kıvrıldı.

"Aroması hoşuma gitti," dedim. "Sanırım kokusundan anladığım kadarıyla bu bir Kübalı. Bay Watson, piposunda Doğu Portakal Çiçeği'ni severdi."

Dr. Smith tekrar kâğıt parçasına baktı. "Nasıl yaralandığınızı öğrenebilir miyim, Jemma?"

"Bir savaşta savaşmak. Gettysburg'da."

Bir adım geri çekildi. "Vay canına. Genç bir bayanda bunu her gün göremezsin. Bir kitap yazmalısın, değil mi?"

Elini uzattı ve benimkini sıktı. "Ben Dr. James McCune Smith. Dr. Bacon ilacını iyi bilir. Bu merhemi sık sık ben de tavsiye ederim."

Dr. Smith dolaplara döndü, bir şişe çıkardı ve bana uzattı.

"Bu ağrınıza hemen iyi gelecektir. Ve ücretsiz. Hemen eve git. Kasabada huzursuzluk var."

"Benim için endişelenmeyin. Ama sormak istedim, Dr. Smith, burada yetimhanede herhangi bir iş olup olmadığını biliyor musun?"

"Korkarım şu anda tam kadro çalışıyoruz. Yeni bir asistan işe aldık."

"Anlıyorum. Yine de teşekkür ederim." Gitmek için döndüm.

"Ama bekle, Jemma. Tütünden anlıyor gibisin." "dolu bir tarlada büyüdüm. Fiş. Twist." I elimin arkasını kokladı. "Hâlâ kokmadığıma şaşırdım."

Dr. Smith gülümsedi. "Buranın batısında, Beşinci Cadde'nin diğer tarafında bir tütün dükkanıyla ilgileniyorum,

Bir arkadaşıma ait. Adı Superior Cigars, ama her çeşit yaprak satıyorlar. Her zaman iyi ve dürüst bir yardımcı arar. Sadece ortalığı süpürüyor ve kavanozları dolu tutuyor ama işler iyi ve akıllı bir kız yükselebilir."

"Oh, ben akıllı değilim."

"Bırakın ben karar vereyim, Bayan Jemma, olur mu? Beni bulmak için buradaki işaretleri takip ettiğinize göre okuyabildiğiniz anlaşılıyor. Kelime dağarcığınız da oldukça iyi. Kendini okuryazar gören pek çok kişi *aroma* kelimesini sizin kadar iyi kullanamaz. Bu yüzden *aptal* kelimesini sözlüğünüzden çıkarın ve sokaklar güvenli olduğunda Superior'ı ziyaret etmekten çekinmeyin ve beni referans olarak kullanın. Ama şimdilik asistanım size evinize kadar eşlik etsin."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Dr. Smith."

"Israr ediyorum, Jemma. Yaralı bir gazi için en azından bunu yapabilirim. Yeni asistanım yolda geliyor. Ona sana eşlik etmesini söylediğimi söyle."

Şişeyi cebime soktum ve geniş mermer merdivenlerden aşağıya aceleyle indim, ilacı aldığım ve yakında maaşlı bir işe gireceğim için çok mutluydum.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde bir adamın yanından geçtim ve olduğum yerde durdum. "Carter?"

O da durdu ve döndü. "Evet?"

"Benim. Jemma. Peeler'dan."

Hiç bu kadar kocaman gülümseyen bir adam görmemişsinizdir, cennetin tüm neşesiyle. Yanıma geldi, ortama sarıldı, beni kaldırdı ve merdivenlerin üzerinde döndürdü.

"Bana bunun gerçek olduğunu söyle, Jemma? Her gün bunu diledim."

" de emin değilim. Sadece bir gündür buradayım."

Onun yakışıklı yüzünü, çekik kahverengi gözlerini, geniş gülümsemesini ve ince çenesindeki bir tutam sakalı görünce mutluluktan eriyecektim.

Ellerimi tuttu ve sıcak nefesini üfledi. "Ellerin buz gibi."

"Sadece şimşek çaktı, hepsi bu." "Anne-May seni serbest bırakabilir mi?"

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. "Hayır. ABD Ordusu tarafından askere alındı. Yine de gazetem hâlâ onda."

"Ben de kaçıyorum. Dr. Smith için çalışmaya yeni başladım ama buralarda hiçbir yer hala güvenli değil. Bir arkadaşım geçen gece köle avcıları tarafından yatağından alındı ve muhtemelen güneye götürüldü."

"Burada olduğumu kimse bilmiyor."

"Emin olamazsın. Bu yüzden biraz para biriktirir biriktirmez benimle Kanada'ya gelmelisin."

Bir adım geri attım. "Bilmiyorum, Carter. Annemi ve Patience'ı almak için geri dönmem gerek."

"Hâlâ oradalar mı? Kendini yakalatmadan geri dönebileceğin gibi değil. Savaş kazanıldığında Kanada'ya gelebilirler."

"Sanırım benim bir işim olacak. Bunu bırakamam."

Bir anda dışarıdan korkunç bir ses korusu duyuldu. Ön kapı pat diye açıldı ve beyaz kadınlarla çocuklardan oluşan büyük bir kalabalık içeri dalıp heyecanlı ve vahşi bir şekilde bodrumdan çatı katına yağmalamaya başladı. Onlar içeriği istila ederken biz de koridordaki perdeli bir pencereye saklanmak için acele ettik. Odalara koşullar ve mobilyaları pencerelerden aşağıda bekleyen ellere fırlattılar, okul sıralarını ve kanepeleri, çocuk boy yatakları, pencerelerin önünden yoğun kar gibi düşen beyaz yatak bulutlarını soydular.

Dr. Smith merdivenlerin üstündeki balkona geldi, beyaz ateşkes bayrağını parmaklıklara astı ve kalabalığa seslendi.

"Lütfen. Ele alınması gereken meşru endişeleriniz var, ancak bunlar masum çocuklar. Amacı iyilikten başka bir şey olmayan hayırsever bir kurumu taciz etmek kadar insanlık adına utanç verici bir şey yapmayın. Bu, bu şehir için kalıcı bir utanç kaynağı olacaktır."

Sözleri kalabalığı pek etkilemedi ve doktorun yanından geçip gittiler, akılları yağmalamaktaydı. Evin dört bir yanından gelen başhemşireler hala mavi oyun önlükleri içindeki çocukları yanımdan merdivenlerden aşağı indirirken, Dr. Smith de onlara katıldı ve Carter ile ben, Dr. Smith'in ofisindeki çerçeveli resimleri ve doldurulmuş kuşu, hatta kucak dolusu çekmeceler dolusu yetimler için küçük giysiler taşıyan kalabalık yanımdan geçerken gözlerini kocaman açarak bana bakan bir kızın elini tuttuk.

Ağzında piposu olan ve küçük bir masa taşıyan şişman bir kadın beni iterek metal korkuluklara çarpmana neden oldu ve bacağımda bir şeylerin patladığını hissettim. Kendimi bir merdivene bıraktım, acı çok fazlaydı.

Carter yanıma geldi ve bir elini uzattı. "Acele et, Jemma."

"Yürüyemiyorum. Bensiz git."

Ön kapının yanındaki cam kırıldı ve biri içeri alevli bir bohça fırlattı. Hemen duvar ve perdeler tutuştu, alevler tavana kadar sıçradı. Carter pencereye koştu ve perdeleri indirdi, ikinci bir pencere kırılana ve bir başka alevli paket içeri girene kadar yangını kendi elleriyle söndürmeye çalıştı ve sonra bir başkası. Kısa süre sonra, kalabalığın büyük çabaları sonucunda tüm duvar alevler içinde kaldı.

Merdivenlerde yanıma geldi. "Jemma yürümek . Ön tarafta yarı sarhoş iki bin kişi olmalı.

Arka taraftan çıkacağız. Çocukları takip edin."

Alevler arkamdaki duvara tırmandı, tıpkı yıllar önce tütün ambarında çıkan yangın gibi. Olduğum yerde donup kaldım ve aynı korkunç yanık çam kokusunu içime çektim. Tıpkı geri dönüp küçük Toby'yi alamadığım zamanki gibi. Dumanı dışarıda tutmak için önlüğümün kenarını burnuma ve ağzıma bastırdım.

"Devam et Carter," diye seslendim ona.

Carter beni kollarına aldı ve merdivenlerden arka kapıya kadar taşıdı. Binadan çıktığımızda kabadayılardan oluşan kalabalık dağılırken yüzümü onun göğsüne sakladım. Korkmuş çocuklar anneleri ile birlikte önümüzden koşarken, erkekler ve kadınlar sopalarını ve sopalarını sallayarak "Lanet olası Lincoln'cülerin boynunu vurun!" diye bağırıyorlar.

Daha fazla çocuğun dışarı çıkarılmasına yardım ettikten sonra Carter beni Brevoort Place'e kadar taşıdı ve sanki kesme camdan yapılmışım gibi ön salondaki kanepeye oturttu. O ve Margaret ön salondaki kanepede hariç tüm mobilyalarla kapıya barikat kurdular ve korkunç bir kavga ve sokaklarda yağmalama sesleri duyduk.

Sesler kesilip Margaret yatağına yattığında, Carter ve ben kanepeye oturup konuştuk, ayağımı onun kucağına koydum.

"Tandy Rose'un seni kulak trompetini saklarken yakaladığı zamanı hatırlıyor musun? Çok kızmıştı."

"O kadın benden nefret ederdi. Ne zaman yanıma yaklaşısam sanki bir canavar görüyormuş gibi gözlerini siper ederdi. 'Bana yaklaşma, sen,' " dedi yüksek Tandy sesiyle.

"Sadece kardeşine benzediğin için olduğunu biliyorsun."

"Babam olmasından nefret ediyorum. Gerçi bir keresinde bana meyan kökü kırbacı vermişti. Hala ne kadar güzel olduğunun tadı damağımda."

"O öldü, biliyorsun. Tandy Rose'un sinekleri öldürmek için un, zehir ve pekmezli suyu nasıl karıştırdığını hatırlıyor musun? Yanlışlıkla onu içti ve bir gün kiliseye gelmediğinde onu kaskatı kesilmiş halde buldum. Hâlâ pazar kıyafetleri içindeydi."

"Kimse onun zeki olduğunu söylemedi."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Wilfred'in ailesinde bakışlar var. Tandy Rose gibi görünebilirdin."

Gülümsedi. "Oh, hayır. O boncuk gibi gözleri ve tavuk kıçığı gibi ağzıyla mı?"

"Annem ve Patience'ın hâlâ orada olduğunu düşünmek zor." "Sen yetişkin bir kadınsın, Jemma. Onlar senden onları kurtarmaya gelmen için. Annen pratik bir tip. O Kendinizi korumanız gerektiğini bilirsiniz."

"Sanırım öyle."

-

Birkaç kez göz kırptık ve şafak vakti kanepede uyandık, ben onun kollarındaydım, ayakları sarkıyordu. Uyurken onu izledim, biraz horluyordu, güzel gül yaprağı pembesi dudakları bir aralık açıldı. Dinlenirken, pancar çiftliğine taşınmadan önce Sally Smith'le birlikte uyuduğumuz zamanlardan tanıdığım Carter'ı geri getirdi.

Carter, Patience ve ben altı yaşındayken bütün günümüzü ayçiçeği tarlalarında çılgınca koşarak ve Sally'nin bahçesinden bezelye ve havuç çalarak geçirirdik. O kadar küçükken köle olduğumuzu bile bilmiyorduk. Ta ki bir sonraki yaz hepimiz tütün tarlalarına gidene kadar.

Güzel bir yüzü vardı. Tıpkı Lucy'nin çok sevdiği ama yakışıklı doktor John Bretton'ın *Villette*'teki resmi gibi, geniş bir kaş, bir kızın sahip olmaktan gurur kirpikler ve sağlam bir çene.

Eğildim ve onun güzel pembe dudaklarını uzun ve yavaş bir şekilde öptüm ve Carter uyandı.

"Uyanmak için iyi bir yol. Burada kahve var mı?"

"Seni öpüyorum ve tek düşünebildiğin bu mu?"

Tekrar uyumaya çalıştı. "Saat daha erken, Jemma."

"Biraz para biriktirmek için bir süreye ihtiyacın olabilir. Kız arkadaşın var mı?"

"Uyandığımda konuşmayı severim." Sırt üstü döndü. "Ama hayır. Peki ya sen?"

"Sadece Nathan adında biri. Daha fazla arkadaş."

Ayağa kalktı ve bir gözündeki uykuyu sildi. "Buradan çıktığımıza göre ikinizin arkadaştan öte bir şey olma şansınız olmayacak. Benimle gelmeyi düşündün mü? Dün geceyi gördün. Burası güvenli değil."

"Düşünmesi bile eğlenceli," dedim elimi yanağında gezdirirken. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

BÖLÜM

39

Anne-May

WASHINGTON, D.C.

TEMMUZ 1863

LTEMMUZ AYINDA, Melody'nin opal yüzüğünü parkta benim için nöbet tutan bir adama verdikten sonra Pinkerton'lardan kaçmayı bir sanat haline getirmeyi başardım. Melon şapkalı adamlar Reggie'nin ön kapısına her geldiklerinde oturma odamın penceresini çakıl taşlarıyla dolduruyordu. Asla yaratıcı olmayan dedektifler sürekli olarak öğlen saatlerinde ortaya çıkarlardı.

Bir sabah kahvaltıda Melody altıncı kahvesini içmeden ona yaklaştım, bu tehlikeli bir hareketti.

"Pinkertonlar seninle tam olarak ne konuşmak istiyor?" diye sordu. "Hepimizi astıracaksın."

Bir parça çörek kopardım. "Edward Woolsey'i çay içmek için eve davet etmeni istiyorum."

Melody bu fikri elinin tersiyle itti. "Ne için?"

"Ona eski New England ailelerinin, özellikle de Boston'un soyağacına büyük ilgi duymaya başladığımı söyleyin."

"Eğer onu parası için tuzağa düşürmeyi düşünüyorsanız, değerli bir kadınla mutlu bir evliliği var. Size asla ikinci kez bakmaz."

"Kâhyayı kartınızla birlikte evine gönderin."

"Gelmeyecektir. Onu çok az tanıyoruz."

Omuz silktim. "Erkekler kadınlara kendileri hakkında ders vermeye bayılır. Bana bir iyilik yap ve New York'a gideceğim, söz veriyorum."

-

EDWARD WOOLSEY, Melody'nin öngörüsünün aksine, ertesi Cuma çaya geldi ve ben de Jemma'nın New York'ta nerede olabileceği hakkında daha fazla şey öğrenmeye kararlı bir şekilde sorularımı hazırladım. Oturma odasında Melody, gümüş bir tepside, erkeklerin sevmiyormuş gibi görünüp içten içe bayıldıkları türden, çörekler, yumruk büyüklüğünde çilekler, kaymak ve şeftalili bisküvilerden oluşan muhteşem bir sofrayı sundu. Şimdiye kadarki en geniş kasnağımla güzel bir şeftali rengi ipek giymiştim, bu da vücudumu iyi gösteriyordu. Genelde her yerim ince olmadığından değil, ama çemberin dehası bel ve ayak bilekleri arasında olabilecek küçük eşitsizlikleri gizli tutmaktı.

Bay Woolsey ilerlemiş yaşına rağmen sevimli ve yakışıklı bir adamdı ve Boston'un erdemleri üzerine sıkıcı bir konuşmadan sonra, ölü bir açmak kadar kolay olduğunu kanıtladı.

Sandalyemde öne doğru eğildim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "New York'ta nerede yaşıyorsunuz Bay Woolsey? Çok mu büyük?"

Bir çöreğe tereyağı sürdü. "Astoria, Queens. *Büyük* diyemeyiz ama pastoral güzellik açısından eşi benzeri yok."

"New York'u görmeyi arzuluyorum."

"Yolculuğa değer. Ama değerli eşyalarınıza dikkat edin; etrafta hırsızlar . New York'un en büyük alçaklarını asmaya karşı bir önyargısı var."

"Peki nerede kalmasını tavsiye edersiniz?" Melody sordu. "Hemen ayrılmak istiyor."

"New York en iyi otelleriyle tanınır." Dudaklarını büzdü ve gözlerini tavana dikti. "Peki, sen

Astor House'u d    nebilirsiniz. Ba  kan Lincoln bir keresinde orada kalmı  tı. Ya da Hotel Brevoort en iyisi." Tepsiden bir   ilek kopardı. "Baldızım, Bayan Charles Woolsey,   n kapıdan bir ta   atımı uzakta oturuyor."

"Bana bu haritada Hotel Brevoort'u g  sterebilir misiniz?" Ben sordum.

Yakı  ıklı bir parma  ıyla haritaya dokundu. "Tam burada, Be  inci Cadde ve Sekizinci Sokak'ta."

"Ne kadar da s  sl  ."

Bay Woolsey   ayını yudumladı. "Sizi uyarmalıyım, Bayan. Watson, Brevoort z  ppe tarafındadır."

"Aslında ger  ek Kuzey deneyimini i  in z  ppe bir havayı tercih ederim. G  ney misafirperverli  i gibi de  il."

"Bizim tavrımız en azından samimi. Bazen G  neylilerin tavrında biraz sahtekarlık seziyorum."

"Benim a  ımdan de  il, umarım, aslen Louisiana'lı oldu  um i  in."

"Yakında New York'a mı gidiyorsunuz, Bayan Watson?" diye sordu. Melody bordosunu yudumladı. "  ok yakında, şöyle de  il mi? Anne-May?"

"Benim ya  ımda olup da yeni tanı  malara a  ık olan bir bayan tanıyor musunuz, Bay Woolsey?"

"Yedi ye  enimin hepsi de sava   yardımlarıyla me  gul; birliklerimizin hizmetinde   alı  maktan sava   ikmal depolarını y  netmeye kadar her   ey. Hatta bir tanesi Gettysburg'da Bayan Woolsey ile birlikte askerlere hem  irelik yapıyor."

"Ne   alı  kan kadınlar. Cana yakınlar mı?"

"Ger  ekten de   yleler. Evleri her renkten ya da inan  tan insana her zaman a  ıktır." E  ildi ve elindeki tereya  ı bı  a  ını bana do  ru salladı. "Sadık k  lelik kar  ıtları."

Tatlı bir g  l  msemeye zorladım. "Ger  ekten *takdire   ayan*."

"Birkaç yıl önce Güney Carolina'da bir köle müzayedesine rastlamışlar. Korkunç bir iş."

Bir şeftalili bisküvi ısırdım. "Sadece hayal edebiliyorum."

"Bayan Woolsey orada satılan insanlardan bazılarıyla konuştuğundan sonra, o ve kızları ömür boyu kölelik karşıtı oldular. Cooper Enstitüsü'ndeki konferanslarda, Wendell Phillips ve Dr. Cheever gibi isimler için her zaman en ön sırada, 'Haçın Askeri miyim? "

"Sanırım Woolsey'ler siyahi kız ve erkek kardeşlerimize uygun bir Hristiyan eli uzatıyorlardır?"

"Oh, kesinlikle. Abigail Sanayi Evi'nde siyahi kızlara dikiş öğretiyor. En küçüğü Carry, şehrin dört bir yanındaki yetimhanelerde çalışıyor ama özellikle Zenci Yetimhanesi'ne yatırım yapıyor. Jane orada defterleri tutuyor."

"İhtiyaç sahiplerini evlerine kabul ediyorlar mı?"

"Onlara hak vermemek elde değil. Zencisiyle beyazıyla her türden iyi insan her gün girip çıkıyor. General Robert E. Lee'nin kölelerinden birinin oğlu Colbert, Quaker arkadaşları Bayan Gibbons ile birlikte yaşıyor. Onu sık sık buraya getiriyor."

"Ne kadar büyüleyici hanımlar. Onlarla tanışmak için can atıyorum."

Melody eğildi. "Anne-May, Bay Woolsey senin sosyal takviminle uğraşamaz."

"Broadway'deki Yeni Gelenler Kulübü'nü deneyebilirsiniz. Şehre yeni gelenlere tanışma konusunda yardımcı oluyorlar. Şehir evlerinin hemen alt sokağında."

"Peki adresleri nedir?"

"Sekiz Brevoort Place. Sanırsınız ki ABD Ordusu levazım karargâhı, o kadar çok savaş malzemesi gelip gidiyor ki."

Sertçe yutkundum. "Sekiz numara mı dedin?"

Bay Woolsey dizindeki peçeteyi aldı. "Daha fazla yardımcı olamadığım için özür dilerim."

"Tam tersine, Bay Woolsey," dedim gülümseyerek. "Gerçekten de bana çok yardımcı oldunuz. New Yorka varmak için sabırsızlanıyorum. Eski bir arkadaş bulabilecek miyim diye bakacağım."

*PART
THREE*

..

BÖLÜM

40

Jemma

POINT LOOKOUT, MARYLAND EYLÜL

1863

MRS. WOOLSEY VE GEORGEANNA RETURNED from Taslak Ayaklanmalarından sonra Gettysburg ve beni üst kattaki yatağa yatırdı, ayağımı yastıklarla ve buz torbalarıyla destekledi. Eliza'nın hizmetkârı Moritz benim için oyduğu, kırmızı pötikareli ekoseyle kaplı, yastıklı bir kolçakla küçük bir koltuk değneği bile gönderdi. Her zamanki gibi yürüyememek zordu ama yetimhanedeki o geceyi yeniden yaşamak en kötüsüydü; her yer yanıyordu, çocuklar ağlıyor ve çığlık atıyordu. Ahırda Toby'nin öldüğü ve kirişin Patience'ın üzerine düştüğü o geceyi hatırladım.

Meğer çeteler yetimlerin evini yakıp yıkmaktan fazlasını yapmış, tüm şehri yağmalamışlar. Vitrinlere kaldırım taşları atmışlar, telgraf hatlarını kesmişler, tramvayları çeken atları öldürmüşler ve arabaları mahvetmişler. Georgeanna bana, zorbaların sokaklarda siyahları avladıklarını ve onları acımasızca dövüp öldürdüklerini yazan gazeteleri okudu. Belediye başkanının evini, otelleri ve gazete ofislerini yaktılar ve isyancılar *The New York Times*'ın ofislerine yaklaştığında, personel mitralyözleri kalabalığın üzerine çevirerek onları dağıttı. Günlerce devam eden olaylarda yüzden fazla siyahi öldü, bunlardan on biri asılarak öldürüldü.

Ama Carter'ı tekrar bulmak bir mucize gibiydi ve bunu zihnimde tekrar canlandırımdı, gülümsemesine ve

İkimiz birlikte kanepedeydik, tüm vücudu bana sarılmıştı.

Carter, Margaret ve ben Woolsey'lerin evini yağmalanmaktan kurtarmıştık ama arkadaşları Bayan Gibbons o kadar şanslı değildi. Çeteler evini yağmalamış, tüm eşyalarını alıp götürmüş ve ateşe vermeye çalışmışlardı. Bu olaydan sonra Bayan Gibbons Jane, Georgeanna ve benden Maryland'e gidip kendisi New York'a dönüp eviyle ilgilenirken onun yerine bakmamızı istedi.

Şehirden uzaklaşıp annem ve Patience'a bu kadar yakın olma şansını yakaladığım için mutluydum. Onlara daha yakın olma düşüncesi bile beni gülümsetiyordu, gerçi hepimiz bir araya gelme şansımızın zayıf olduğu konusunda hemfikiridik.

-

GEORGY, JANE VE BEN o Eylül ayında Bayan Gibbons'ı hecelelemek için vapurla Maryland'e vardık. Alt güvertede sadece beyazların bulunmasına izin veriliyordu, bu yüzden gemi geldiğinde üst güverteye çıkıp yeni evimiz olan, yarımadanın en ucunda, Peeler'a yakın, arabayla yarım saat uzaklıktaki büyük bir ABD Ordusu kampı olan Point Lookout Kampı'na baktık. O gün teknedeki herkes, Georgia ve Tennessee sınırında bir yerde, her iki tarafta da ölü sayısının Gettysburg'dan sonra ikinci sırada olduğu Chickamauga'daki savaşta Birlik'in yenilgisinden bahsediyordu.

Çantalarımızı Hammond Hastanesi'ne getirdik ve Bayan Gibbons bizi kampta gezdirdi; buna kampı hızlıca görmek için bir nöbetçi kulesine çıkmak da dahildi; uzun eteklerimiz ve sargılı bileğimle o kadar yükseğe tırmanmak oldukça zor bir işti.

Yukarıda, uzun, alçak ve rüzgârlı bir şekilde uzanan, etrafındaki en yüksek şey olan deniz fenerini, uzaktaki ormandaki ağaçların sonbahar dönüşüne yeni başladığı noktayı kuşbakışı gördük. İlk baktığım şey Peeler Plantasyonu oldu, biraz kuzeyde, güneş biraz parlıyordu.

ağaçların arasından görünen çatı. Annemi tarlada, Patience'ı Ambrosia'da yolun aşağısında, bu kadar yakın olduğumu bilmeden hayal ederken gözlerime su doldu.

Bir tekerleğin parmaklıkları gibi daire şeklinde inşa edilmiş Hammond Hastanesi'nin çevresine göz gezdirdim. Suyun yanındaki geniş iskele kalabalıktı, tarafta beyaz adamlar vardı. Bazıları iskelede balık tutuyor, bazıları çırılçıplak denize giriyor, bazıları iskeleye bağlı bir tekneden fiçileri aşağıya yuvarlıyor, bazıları da yaralı askerleri koğuşlara taşıyordu.

Bayan Gibbons bir kolunu manzaranın üzerinde gezdirdi. Bir Quaker'dı ve Leonardtown'da duyduğum diğerleri gibi konuşuyordu. Woolsey'lerden daha düzgün konuşuyordu ama "sen" ve "sen" olmadan.

"Point Lookout. Yeni eviniz. Hammond Hastanesi, tabii ki, on dört yüz yataklı bir kompleks. Bunun ötesinde depolar, ahırlar ve subaylar, doktorlar ve ABD Ordusu birlikleri için ek odalar bulacaksınız. Hemen ötesindeki dikenli tellerle çevrili alanda az sayıda Asi mahkum bulunabilir, bunlar davaya ihanet edenler ve casuslardır; ancak bu sayının artması beklenmektedir."

"Peki ya hastanenin yanındaki barakalar?" Georgy sordu.

"Burası kaçak kölelerin korunmak için çok sayıda geldiği kaçak kampı. Ne yazık ki son zamanlarda birçok efendi buraya sığınan köleleri geri almak için geliyor."

"Ama korunmuyorlar mı?" Jane sordu.

"General öyle olmaları gerektiğini söylüyor ama ne yazık ki onları koruma sözü veren Birlik askerleri bazen rüşveti kabul ediyor ve onları efendilerine geri teslim ediyor."

"Ne kadar kötü bir oyun," dedi Jane.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, ne pahasına olursa olsun buna karşı korunmaya çalışıyorum. Kuzeyli ruhlar tüm zamanların en düşük seviyesinde olabilir ama

Savaşı kazanamamak bile elimizden geldiğince çok kişinin özgürlüğüne kavuşmasına yardımcı olabiliriz."

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Georgy sordu.

"Lütfen sığınma arayan kaçak kölelere karşı tetikte olun. Bunu buradaki en önemli görevlerimizden biri olarak görüyorum. Birçoğu için tek umut biziz."

Koğuşlarımızı temizledik, yatakları hasta ve yaralı askerlerle doldurduk ve Jane askerler için özel bir ikram olan pekmezli kurabiyeleri bir masa ayağıyla açtı, oklavası yoktu ama yine de tadı güzeldi.

Lavabodaki sandalyemde bolca bulaşık yıkadım ve alçaltılmış ütü masamda her şeyi ütülerdim. Sonra yan odaya geçtik ve kaçakların kaldığı yerleri temizledik. Bunlar sıradan asker barakalarıydı, içinde sadece karyola olan alçak kulübelere, ağzına kadar zencilerle doluydu, çoğu kilometrelerce ötedeki efendilerinden kaçan kadın ve çocuklardı. Çarşafı yıkamadan önce Jane, Georgy ve ben bitleri öldürmek için gazyağı ile ıslattık. İşlerin diğer ucunda olmak, siyahlara yeni hayatlarında yardım etmek garip hissettiriyordu, ben de resmi olarak özgür değildim.

Oradaki pek çok kadın neredeyse paçavra giyerken hemşirelik kıyafetle dolaştığım için kendimi kötü hissediyordum ama bunu telafi etmek için Woolsey'lerin kapı kapı bağış toplarken yakınlardaki evlerden topladıkları altı elbiseyi yeniden dikmişim.

Bir gün karyola sıralarında bir aşağı bir yukarı yürüyor, elbiseleri dağıtıyor ve bir kovadan soğuk su veriyordum ki biri adımı seslendi.

"Jemma? Sen misin?"

Döndüğümde çok iyi tanıdığım bir yüzle karşılaştım: Sybil, Bayan Charlene'in Ambrosia'dan gelen sıksa küçük ev kızı. Pencerenin yanındaki bir karyolada yatıyordu, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Sen olduğunu düşünmüştüm, o kibirli konuşma tarzınla." Bir avucunu havaya kaldırdı. "Çok yaklaşma."

Tifüs olabilir. Sanırım St. Mary's County'deki tüm tahtakurularını buraya getirmişler." Doğrulamaya çalıştı. "Ayağının nesi var? Sakat gibi görünüyorsun."

"Buraya nasıl geldin, Sybil?"

"Bir sabah kalkıp Ambrosia'dan ayrıldım ve buraya kadar yürüdüm." Sanki ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. "Bayan Charlene'in saçını tarasam daha iyi olmaz mıydı emin değilim."

"Kimse seni yakalamadı mı?"

"Gittiğimi fark etmedi bile, en azından köpekleri çağırarak kadar zaman vardı. Bayan Charlene şimdi bir çeşit karmaşa içinde. Bana sorarsanız evi kaybetmeye hazır."

"Annem nasıl? Sabırlı mı?"

Sybil eğildi. "Uzun zamandır Peeler'a gitmediğim için annen hakkında bir şey bilmiyorum ama Patience yeterince iyi sanırım. Söylemekten nefret ediyorum ama LeBaron Ambrosia'nın üzerinde çok duruyor, ona şunu bunu öğretiyor. Botlarını ve silahlarını nasıl temizleyeceği gibi. Aldırmıyor gibi görünüyor."

"O umursuyor. Ondan her şeyden daha çok nefret ediyor." "Bu kıyafetin içinde ne kadar da süslüsün."

"Bu bir hemşire kostümü. Sağlık Komisyonu'nda çalışıyorum. Burada yaralı askerlere bakıyorum."

"O zaman belki Doreen'e yardım edebilirsin. Jubal Smalls'un sahibi kim? Dört küçük çocuğuyla birlikte burada, buraya gelemeyecek kadar korkmuş bir halde ormanda, en büyük oğlu on dört yaşında değil, kafasından vurulmuş."

"Terrence?" Gözlerim yaşardı. "O iyi bir çocuk."

"Masta Smalls kafasına halı torbasıyla vurdu, ve alttaki metal çubuk zavallı kafasına çarptı, eğer İnanabiliyor musun, bir kulağının üstünde öyle bir delik açmışlar ki beynini görebilirsin. Masta Smalls daha da kötüleştirmek için üzerine sıcak katran döktü ve Doreen dördünü de alıp kaçtı. Onlarla yolda karşılaştım."

"Ormanda nerede?"

Camın arkasını işaret etti. "Birkaç çubuk içeride, hemen şurada. Çabuk olmanız iyi olur. Zavallı çocuk ölümün eşiğinde."

-

GEORGY VE JANE'e Doreen'den bahsettim ve onlar da sedye getirmeye gittiler. Bayan Gibbons'ı bulduk, hastalarımız için yardım aldık ve hava kararmaya başlamış olmasına rağmen hemen kapıdan çıktık. Eylül ayında hava hâlâ sıcaktı ama geceleri serinliyordu, ateş böcekleri her yerdeydi ve yolu aydınlatmaya yardımcı oluyorlardı.

Bayan Gibbons'ı ormana doğru takip ettik, elinde bir fener vardı, kurbağalar gece konuşmalarına başlamıştı. "Senden buraya gelmeni istemekten nefret ediyorum, Jemma, ama arkadaşının Doreen'in kamp yaptığını söylediği yeri bize gösterebilir misin?"

Önden ben gittim, koltuk değneğim adım atmamı kolaylaştırıyordu ve Sybil'in işaret ormanın bir parçasına doğru ilerledik. Uzun bir süre aradık ve yumuşak bir ses duyduğumuzda neredeyse vazgeçiyorduk.

"Jemma. Sen
misin?" "Doreen?"

Terrence'ı göğsünde tutarak çalılardan arasından çıktı. "Oğlumun kötü."

Karanlıkta bile gözlerindeki acıyı görebiliyordum. "Artık konuşmuyor, Jemma."

Georgy yanımıza geldi. "Onu sedyeye koymanıza yardım edebilir miyiz? Ve hastaneye geri dönmenize. Jemma ve Bayan Gibbons diğer çocuklar konusunda size yardımcı olabilir."

Bayan Gibbons ikizlerin ellerinden tuttu ve Doreen Terrence'ı büyük bir dikkatle sedyeye yatırırken ben de küçük Sam'i tuttum. Georgy ve Jane onu aldılar, çocuğu nazikçe kaldırdılar ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık. Sonra, sadece

Ormanın kenarında, yakınlardan erkek sesleri geliyordu, ikisi de benimki kadar tanıdıktı.

Bayan Gibbons alçak bir sesle, "Bizi buldular, hanımlar," dedi. "Kıpırdamadan durun ve geçip gitmelerine izin verin."

Neredeyse karanlıkta iki adam bize doğru gelmeye başladı. "Buralarda bir yerdeler," dedi biri.

Jubal Smalls ve Şerif Whitman ormandan bize doğru gelirken, diğeri gülererek, "Kokularını alabiliyorum," dedi.

BÖLÜM

41

Jemma

POINT LOOKOUT, MARYLAND EYLÜL

1863

I Jubal Smalls benim ve küçük Sam'in yanından koşarak geçerken kendimi bir ağaca dayadım, kabuğun damarları sırtımı kesti.

"Sessiz ol, şimdi," diye fısıldadım ona ve ısılatılmış gibi titrerken elimi ağzının üzerinde sıkıca tuttum. Jubal yanımdan geçerken kalbim küt küt atmaya başladı, o kadar yakındı ki karanlıkta yılan gibi gözlerinin parladığını görebiliyordum. O ve şerif, Doreen'i ve sedyeyi saklamak için kol kola girmiş olan Bayan Gibbons, Jane ve Georgy'ye doğru ilerlediler.

"Doreen adındaki kölem nerede?" Jubal sordu. "Bu ormanda olduğunu biliyorum."

Georgy soğukkanlı bir şekilde ona döndü. "Bizler Sağlık Komisyonu hemşireleriyiz beyler, şifalı otlar topluyoruz."

Jubal şerife döndü "Köpeklere ihtiyacımız var."

Beyaz saçlı Şerif Whitman'ı daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim ve ağacın arkasına saklandığım yerden sadece genel şeklini görebiliyordum ama göbeğinden kesinlikle bir domuz pastırması yiyicisi olduğunu anlayabiliyordum.

"Sizi uyarıyorum hanımlar. Duyduğuma göre Kuzeyli'ymişsin ve bilmiyorsun. Ama bu adamın mallarının bu ormanda saklı olduğu biliniyor.

Eğer nerede oldukları hakkında bir şey biliyorsan, itiraf etmen akıllıca olur."

Jane, "B Kışlası'ndan bir erin bu tanıma uyan bir aile bulduğuna inanıyorum," dedi.

Bayan Gibbons başıyla onayladı. "İşlem için onları oraya getirdim."

İkisi B Kışlasına doğru koştu ve biz de aceleyle hastaneye gitmeden önce onların içeride iyice yerleşmesini bekledik.

-

Doktorlar gece boyunca Terrence üzerinde çalıştılar ama şafaktan hemen sonra annesini vedalaşmak için çağırdılar. Jane ve ben onun diğer çocuklarına bakarken, o neredeyse bir saat boyunca kalbi kırılacakmış gibi ağladı ve benimki de öyle oldu. Ona özel olarak seçtiğim bir taşla güzel bir cenaze töreni yaptık. Ertesi gün Bayan Gibbons'la birlikte Doreen ve üç bebeğini Boston'a giden bir sonraki gemiye gizlice bindirmek için çalıştık ve Jubal Smalls'un nereye gittiğini asla öğrenmemesi için onun adını rollerden sildik.

Ama o çocuk öldüğünde içimde bir şeyler tersine döndü. Her şey beni rahatsız ediyordu, beni hiç rahatsız etmeyen şeyler bile. Ama beni en çok rahatsız eden Jane ve Georgy Woolsey oldu. Bir zamanlar her küçük şeyde bana patronluk taslamalarına aldırış etmezken, birdenbire beni fena halde rahatsız etmeye başladılar. İçimde kötü bir şeyler mayalanıyordu ve dışarı çıkmak istiyordu ve kütüphanedeki o ertesi geceyi seçti.

Jane ve ben kütüphanede ona katıldığımızda Georgy, "Ayağını kaldır Jemma," dedi ve kucağında bir şeyler dikerek yerleşti.

"İyiyim Georgy," dedim yumuşak bir sandalyeye otururken, kendime biraz sessiz zaman ayırmak, küçük Terrence'ın yasını tutmak ve Carter ile Nathan'ı düşünmek istiyordum.

En çok hangisini sevdiğimi, düzeltmek için elimde kalan tek iyi şeyi.

Jane ayağını çorabın üzerine koydu. "İçinde ne olduğu hakkında bizimle daha fazla konuşmalısın, Jemma."

"Sessiz kalmayı tercih ederim, sanırım."

Georgy bir dikiş attı. "Mutlu musun? Üzgün müsün? Kızgın mısın? Bunu asla söyleyemeyiz. Jane ve benim sırlarımızı paylaşabileceğimiz birbirimiz var, senin ise yakınında kimse yok."

"Şimdi siz söyleyince, evet hanımefendi, bu konuda kızgınım. Keşke benim de bir kız kardeşim olsaydı, ama o şu indigo toplayan bir köle olarak çalışıyor."

"Boneleriniz için mutlu olmalısınız," dedi Jane. "İki hemşire daha bir boneye sahip olmak istediklerini belirttiler. Yaptığın iş için ücret talep edebilir ve iyi bir iş kurabilirsin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onları vermeyi seviyorum."

Jane kitaplığa gitti. "Sana bir kitap getireyim. Belki *Küçük Dorrit*? Okumayı öğrendiğin için ne kadar şanslısın."

"Sanırım *Oliver Twist*'i okuyacağım. Ona Peeler'da başladım ve-"

"Bu kâbus görmene neden olabilir, Jemma." Jane bana *Küçük Dorrit*'i uzattı.

Kitabı yan sehpanın üzerine koydum. "Bugün çatıya çıktım ve Peeler'ı bir kez daha görebilecek miyim diye görmek için bir elma kasasının üzerine çıktım."

Georgy bakışlarını dikişinden ayırmadı. "Umarım bileğinize dikkat etmişsinizdir."

"Ben ateşin başında sıcacık otururken, annemle Patience'ı bu kadar düşünmek zor."

Georgy bir ipliği bağladı. "Jane kaçak mallar listesini kontrol etti ve Peeler'dan kimseyi göremedi. Şu anda

En azından o korkunç yerden kurtuldunuz. Belki onlara bir mektup yazarsın?"

"New York'tan bir tane gönderdim bile." Ayağa kalkmak için sandalyenin kollarını tuttum. "Ama çok geç olmadan ona bir tane daha yazacağım."

Jane bana sandalyeme dönmem için el salladı. "Henüz değil." "Siz ikiniz lütfen durur musunuz?" Biraz fazla yüksek sesle sordum. İki kız kardeş de daha dik oturdu.

"Ne , Jemma?" Georgy sordu.

Yerde volta attım. "Boş . Ben iyiyim."

"Belki de nasıl hissettiğinizi anlatabilirsiniz? Bir insanın bazı şeylerle yüzleşmesi gerekir, yoksa takılıp kalırsınız."

"Nasıl hissettiğimi bilmek ister misin? Tasmalı bir sincap gibi. Ve şunu söyleyeyim, kimse beni kurtarmadı. Ben kendimi kurtardım. Sizin beni korumanıza, 'benim Jemma'm' demenize ve benim yerime karar vermenize ihtiyacım yok. Beni sahiplenmenin ne kadar acı verdiğini göremiyor musunuz?"

Georgy dikişini bir kenara bıraktı. "Jemma, lütfen."

Kitaplığa doğru adım attım. "gibi okumak istiyorum."

Jane parmaklarını birbirine kenetledi. "Bazıları böylesine şefkatli bir ilgiye minnettar olacaktır."

"İlginiz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Ama ben kendi işlerimde söz sahibi olmak istiyorum. Ve istediğimi okumak istiyorum. *Oliver Twist*'tekinden çok daha kötü şeyler gördüm, o yüzden bırakın ben karar vereyim. Kabus görmek istiyorsam ne olmuş? Ve bir şey daha, okumayı öğrendiğim için *şanslı* değilim. Tandy Rose bana kendi bencil sebeplerinden dolayı öğretti, böylece günün yarısında ona İncil okuyabilecektim. Yani, hayır, bana *sahip olan*, beni anlamsızca çalıştıran ve günde altı kez yüksüğüyle kafama vuran kadın bana okumayı öğrettiği için minnettar değilim. Bu benim hakkım değil mi, tıpkı sizin hakkınız olduğu gibi? Beni kabul ettiniz ve minnettarım, ama hepiniz bir şey söylüyor ve başka bir yapıyorsunuz. Siz hakkında konuşuyorsunuz.

Daha az şanslı olanları korumak, sonra kız kardeşlerin ve amcan ayaklanmaların geleceğini bildiklerinde Margaret ve beni kendi başımızın çaresine bakmak için bıraktılar. Sen pamuk almayacaksın ama baban parasını şekerden kazandı."

Georgy, "Babamız iyi bir adamdı," dedi.

"Ama kazandığı para *bizim* sırtımızdan oldu."

Jane, "Bunu telafi etmeye çalıştık," dedi.

"Ama gerçekten ne yapıyorsunuz? *Bu Bir Kadın Değil mi* jetonlarınızla, siyahi yetimlere ve konferans salonlarına yaptığınız ziyaretlerle? Asıl önemli olan özgürlüktür."

"Üzgünüm Jemma," dedi Georgy. "Yardım etmeye çalıştık."

"*Benim* için iyi olan her şeyi yaptınız. Ama asıl yardıma ihtiyacı olanlar annem ve Patience. Onları o yerden çıkarmak. İşte bu yardım olurdu."

-

Ertesi sabah, kaynayan öfkem dinmiş ve kendimi olabildiğince iyi hissediyordum, Jane, Georgy ve ben Hammond Hastanesi ambulansını Leonardtown'da bağış aramaya götürdük. Tanınmadığımdan emin olmak için tüm kanvas yan kapaklar kapalı, ön ve arka kapaklar hava almak için açık bir şekilde arkaya oturdum.

Görünüşe göre içimdekileri söylemem onların daha fazla işe yaramıştı, çünkü duyguları incinmiş görünüyordu, özellikle de Jane, ama Georgy bana onun iyiliği için ılımlı davranmadığıma sevindiğini söyledi ve ertesi gün tekrar arkadaş olarak yola çıktık.

Öğleden sonra erken saatlerde son evimize uğradık ve oğlu Gettysburg'da ölen bir kadından bir karton gömlek aldıktan sonra güneye, Camp Lookout'a doğru yola çıktık.

Georgy at arabasındaki koltuğunda döndü. "Peeler Plantation buradan nerede, Jemma?"

"Uzak değil. Hollywood'dan geçin ve Moneysunk Yolu'nun aşağısında uzun bir yol var."

Jane ve Georgy birbirlerine baktılar.

"Ne?" diye sordum. İçimde bir şeyler kıpırdanarak sordum. "Annemle Patience'ı alıp gidebileceğimizi mi dűřünüyorsunuz?"

Jane atları yavaşlattı. "Oraya kadar gidip durumu değerlendirebiliriz."

Kanvas kapaklardaki çatlaktan dışarı baktım. "Burada gözlerden uzak kalmalıyım."

"Tesislerde bir gözetmen yok mu?" Georgy sordu.

"Hem Peeler hem de Ambrosia'dan sorumlu. Çoğu gün ormanda kim bilir ne yapıyor. Önce Ambrosia'ya uğrayıp Patience'ın çalışıp çalışmadığına bakabiliriz."

"Ama ya Anne-May seni görürse?" Jane sordu.

"LeBaron'a beni kesinlikle geri aldırırdı. Ben onun mülkiyeti." Bir dakika sessiz kaldım. "Ama ben istiyorum ki denemek için."

Georgy, "Eğer başarılı olursak, annen ve Patience Point Lookout'ta kaçak mal olarak kabul edilecek," dedi. "Tamamen yasal."

"Sonsuza kadar borçlu kalırım," dedim.

Jane korku ve umut karışımı bir duyguyla arabayı geri döndürdü ve Peeler Plantasyonuna doğru yola çıktık.

-

Moneysunk Yolu boyunca ilerlerken, görünmemeye dikkat ederek ambulansın ön ve arka tarafındaki branda kapaklarını bağladım.

LeBaron. Anne-May. Jubal Smalls. Beni geri almak için sevinçten havalara umazlar mıydı?

Annem ve Patience'ı almaya gitmeyi aklımdan tutmak için bağışları orada katladım. Az miktardaki bağışlara bakılırsa, ben ayrıldığımdan beri Maryland'in o bölgesinde işler kesinlikle kötüye gitmişti. En sevdiğim şeyi, Carter'ı ve onunla birlikte Kanada'ya gitmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başladım. Zihnimde onu canlandırmaya çalıştım, o tatlı gülümsemesini, o gece kanepede vücudunun benimkine sarılmış halini. Ama uzaklara gitme teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Temmuz'dan beri ondan haber almamıştım.

Zavallı bir kadının oğlu savaşta öldükten sonra bıraktığı dört ev gömleğini katlamak için kafamı geri getirdim. Babamın da böyle gömlekleri vardı.

Pa.

Önceki geceyi geride bıraktıktan sonra, bir şeyleri yumruklamak istemeden onu düşünmek biraz daha kolaydı. Annem şu anda ne yapıyordu? Şüphesiz Peeler tarlalarında. Patience büyük olasılıkla Ambrosia'daydı, tarlada öğlen yemeğinden sonra kulübeye dönmüştü. Hazırladığımız plan iyi bir plandı ama sadece düşünmek bile ağzımın toz gibi kurummasına neden oluyordu.

Hava ekmek kabartacak kadar sıcaktı, ambulansın içinde perdeler kapalı bir şekilde duruyordum. Bayan Jane arabayı sürerken avuç içlerimi eteğime sildim, Georgy de onun yanında, ön taraftaki kasanın üzerindeydi. Ambulans tıpkı Gettysburg'dakiler gibiydi, yere uzanmış iki yaralının sığabileceği kadar yeri vardı ama vurulduktan sonra ambulansa bindiğimi hatırlamıyorum.

Ön taraftaki brandayı geri çektim ve Georgy'nin hazırladığımız planın üzerinden geçmesini dinledim.

"Jane arabayla Ambrosia'nın arka kapısına gidecek, ben de hastane için bağış isteme bahanesiyle evin hanımıyla sohbet edip beni eve davet etmesi için onu ikna edeceğim. Jane atları sulamak isteyecek ve kulübelerin etrafından dolaşacak. Tehlike belirtisi kalmayınca da

gemiden inip Patience'ı bulacaksın. İkinizi de aldıktan sonra beni . Patience'ı güvenli bir şekilde gemiye aldıktan sonra aynısını annen için de yapacağız ve karanlık çökmeden Point Lookout'a geri döneceğiz. Tam olarak anlaştığımız şey bu mu?"

Başımı salladım, tüm bunları düşünürken tir tir titriyordum, annemi ve Patience'ı görecek için yarı heyecanlıydım, yarı korkuyordum.

"Ya Bayan Charlene köpekleri çoktan dışarı çıkardıysa? Kokumu bir mil öteden alırlar."

Georgy bir at sineğini uzaklaştırdı. "Siz Patience'ı almak için arkadan çıkmadan önce Jane güvenli olduğundan emin olacak."

"Ya Bayan Charlene sizi içeri davet etmezse? Onun bir kocası var. Belki ona bakmayı teklif edebilirsiniz?"

"İyi fikir, Jemma. Planımız sağlam ama spontane gelişmelere de yer bırakmalıyız. Şimdi kapakları kapat ve sıkıca bağla."

Bayan Jane atları teşvik etti ama Ambrosia Plantasyonu'na varmak çok uzun sürdü ve ambulans, hasta insanları taşıması gereken bir şey için zorlu bir yolculuktu.

Arabayı sürerken, brandanın ahşapla tam olarak buluşmadığı bir yarıktan her şeye baktım ve Hollywood'u geçip Smalls and Sons mağazasını gördüğümde daha kötü titremeye başladım. Peeler sapağını geçip Ambrosia'ya, yaşlı Bay Burns'ün çiftliğinin kapısını geçtik ve babamın öldüğü o örümcek ağacını tam olarak göremediğim için mutluydum.

Ambrosia'nın önüne geldiğimizde köpekler havlamaya başladı ve sırtımdan aşağı yeni bir ürperti yayıldı. Bayan Charlene mutfak kapısından çıkarken zorlukla nefes aldım, perde arkasından çarparak kapandı, elbisesinin üzerine bir önlük giymişti, elinde siyah bir kızartma tavası vardı. Sybil'e her zaman güzelce tarattığı saçları artık yıpranmış ve

sadece yarısı tutturulmuştı ve her zamanki deve tüyü şalı yoktu.

"Ne istiyorsun?" Bayan Charlene tek gözünü kısarak konuştu.

Georgy ambulanstan indi ve ben sadece arkasını görebiliyordum. "Hammond Hastanesi'nden geliyoruz."

"Point Lookout'ta mı? Orada kaçak malınız mı var? Muhtemelen kölelerimden bazıları, ben kendi bulaşığımı yıkamak zorunda kalırken."

"Burada bağış topluyoruz -iyi kullanılmış giysiler, belki-"

"Hiçbir şeyim yok. Kötü zamanlardayız, süslü şallarınızla bunu bilemezsiniz."

"En mütevazı bağış bile hastanedeki yaralılarımıza yardımcı olabilir."

"Bizim adamlarımız mı? Yankiler demek istiyorsun. Bu savaşı onlar başlattı." "Hayır, aslında hanımefendi-"

"Ve burada hasta bir kocayla birlikteyim. Savaşma şansı bile olmadı."

"Hemşire olarak eğitildim. Onu muayene etmekten mutluluk duyarım." "Hemşire misin? Bu tür bir iş için fazla süslü görünüyorsun. iş."

"Hastane gemilerinde görev yapıyordum. Ve Gettysburg'da. Şimdi de Point Lookout'ta."

"Krup hastalığını biliyor musun?" "Bilirim."

"Bay Weed'in durumu kötü."

"Belki içeri girip bir göz atabilirim?"

Bayan Charlene uzun bir Georgy'ye baktı, ağzı açık kaldı ve elindeki kızartma tavasını hafifçe sallayarak

onun yanında. "İçeri gel."

"Kız kardeşim atlarımızı sulayabilir mi? Zavallı hayvanlar susamış."

Bayan Charlene kulübelerin olduğu yöne doğru el salladı. "Pompa ahırın arkasında."

Georgy, Bayan Charlene'i mutfak kapısından geçerken takip etti ve ambulans hareket etmeye başladı. Georgy'yi daha fazla görmeye çalıştım ama çok geçmeden ağıllarında hiç havlamayan köpekleri geçtik ve sonra ahırın etrafındaki virajı döndük. Kendi ellerimi o kadar sıkı tuttum ki kan kesildi ve karıncalandılar.

Ben de Patience-Ma'yı görmeye gidiyordum.

Jane ambulansı barakaların önünde durdurdu ve ben de brandayı kaldırıp ahşap kapıyı açtım ve zıplayarak dışarı çıktım. Bayan Jane bana endişeli bir bakış attı ve ben de biraz topallayarak barakanın içine girdim.

Patience'ı odayı süpürürken buldum ve nefesimi tutup mutluluktan havalara uçarak beni görmesini bekledim. Sonunda gördüğünde yumruğunu ısırды ve kötü bacağının üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde bana doğru koştu, yüzünde gerçek bir korku ifadesi vardı.

"Jemma. Burada ne işin var? Ayağına ne oldu?"

"New York'ta incittim." Ellerini tuttum. "Anlatacak çok şeyim var. Point Lookout'tayım, askerlere bakıyorum. Annem ve senin için buradayız."

"Gitmeniz gerekiyor. Şimdi."

"Sorun nedir?"

"Kim bu kadınlar?"

"Arkadaşlarım bağış istiyormuş gibi yapıyorlar-"

"Arkadaşlarını al ve git. LeBaron bugün burada. Dışarı Şu anda tarlada, ama her an dönebilir. Bayan Charlene ile bir işlem hakkında konuşmaya geldi."

"Ne tür?"

Ellerimi bıraktı ve döndü. "Ben, sanırım."

"*Sabır*. Neden Bayan Charlene? Anne-May gazetenizi tutuyor."

"Anne-May onun olmadan beni satmaz." Onu kolundan tuttum. "Çabuk gelmelisin." Geri çekildi. "Hayır, Jemma."

"Sen burada kal, LeBaron Celeste'e yaptığını yapacaktır."

"Bana ikinci kez bakmıyor. Ayrıca Bayan Charlene'in gözü üzerimde. Beni kiralamaktan asla vazgeçmeyeceğini söyledi."

Jane ambulanstan usulca seslendi. "Hazır mısın, Jemma?"

Patience kapıya gitti ve dışarı baktı. "Sen devam et. Bu artık benim hayatım. Kendi hayatına geri dön yoksa yine burada sıkışıp kalacaksın."

"Buradan sensiz ayrılmayacağım. New York'a gidiyoruz."

Sabır bana uzun uzun ve sertçe baktı. "Asla pes etmeyeceksin." Sonra derin bir iç çekti ve bir elini uzattı. "Tamam o zaman."

Onu dışarı çekip ambulansa bindirirken yüzümdeki gülümsemeyi silemedim ve Bayan Jane orta yavaşlıkta yola koyuldu. Georgy'yi aldık ve Patience ile ben arkada oturduk, ben onun elini sımsıkı sıkıyordum, kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyordu.

"Yakınlardaki Camp Lookout'a geri dönüyoruz," dedim.

"LeBaron köpekleriyle birlikte burada. Eğer bizi bulursa, ben zıplamak."

"Onu atlatırız. Bayan Jane yanan bir ev gibi sürüyor."

"Bunun nasıl biteceğini biliyorsun. Seni tekrar bu işin içine çekmeyeceğim, Jemma. Şu güzel hemşire elbisene ve beyaz arkadaşlarına bir bak. Artık bir şansın var. Bu savaş bittikten sonra New York'a başka bir gün gelebilirim."

"Peki ya Güney kazanırsa? Bu bizim tek şansımız."

Moneysunk Yolu sapağına geldiğimizde biraz yavaşladık ve Bayan Jane'in yolunu kaybettiğini söyleyebilirim.

İşte o zaman Patience ve ben sesi duyduk, çok uzaktaydı ama yaklaşıyordu. Gittikçe büyüyen karanlıkta bana baktı ve kollarını ortasına bastırdı.

Köpekler.

"Sağa git Jane," dedim. "Point Lookout'a geri dön. Ma'yı başka bir gün alırız. LeBaron geliyor."

Sağa döndü ve hızlandık, oldukça iyi ilerliyorduk ki ambulansın önünde LeBaron'un sesini duyduk ve hızla durduk. Patience ve ben öne doğru süründük ve brandanın aralığından baktık.

O ve Clem ters yönden gelmiş, köhne bir arabayı sürerek yolumuzu kesmişlerdi. LeBaron aşağı atladığında zorlukla nefes aldım, bir elinde kara yılan kırbacı, yanında en sevdiği iki köpeği. Ambulansa doğru havlıyorlar, bir aşağı bir yukarı koşuyorlardı.

"Nereye gidiyorsunuz hanımlar?" LeBaron sordu.

"Hammond Hastanesi'ne dönüyoruz," dedi Georgy, sesi sabitti.

"Arkada ne var? Köpeklerim oldukça ilgilendi."

"Kullanılmış giysilerden başka bir şey yok, efendim."

"Bir göz atalım. Kullanılmış giysileri severim. Kullanılmış giysileri sever misin, Clem?"

Jane atları teşvik etti ama LeBaron yerinde durdu ve kırbacını açtı. "Gördüğünüz gibi, yabancıların buraya gelip işlerin doğal düzenini bozmasını hoş karşılamıyoruz."

"Geçmemize izin verin, efendim," dedi Georgy.

"Oraya iyice baktıktan sonra. Bakın, izinsiz girdiğiniz yer özel bir arazi."

Atlar yere vurdu ve ambulans sallandı. Jane, "Biz ABD Ordusu hemşireleriyiz, efendim," dedi.

"Sizin Gözcü Noktanız buralarda olduğundan beri, kölelerimizin çoğunun oradaki kaçak kampına kaçtığından şüpheleniyoruz. Bu oldukça büyük bir yatırım kaybı demek."

Patience kulağıma fısıldadı, "Atlıyorum." Elini sıkıca tuttum.

Georgy sesini yükseltti. "Bu bir ABD Ordusu aracıdır ve kirletmenin iki yüz dolar cezası vardır. Açık sözlülüğüm için kusura bakmayın ama siz fazladan iki yüz doları olan bir beyefendiye benzemiyorsunuz."

LeBaron Clem'i bırakıp kırbacının kuyruğunu yolun tozunda sürükleyerek ambulansa doğru ilerlerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Bu köpekler çok sinirli. Orada ne olduğunu merak ediyorum."

Sabır fısıldadı, "Seni bulacak. Kendimi göstereceğim. Yoksa o da seni bulur."

"Hayır-"

"Seni alıkoyacak ve o zaman daha kötü olacak."

LeBaron'un sesi daha yüksek çıktı. "Bir göz atmaya ne dersin?"

Patience beni o kadar yakınımaya çekti ki göğsündeki gümbürtüyü hissedebildim ve sonra sessiz adımlarla arabanın arkasına geçti.

Ambulans.

Bir elimi uzattım.

Bana döndü ve fısıldadı, "Bir şey yapacağım. Beni seviyorsun, burada kalacaksın." Küçük kapıyı iterek açtı, dışarı çıktı ve hızla kapattı.

"!" LeBaron seslendi. "Buraya gel, sen."

Patience elinden geldiğince ormana doğru koşarken bir gözümü brandadaki boşluğa dayadım, iki elimle ağzımı kapattım.

LeBaron onun peşinden gitti ve yolun kenarında kasabın domuzlarını indirdiği gibi üzerine atladı.

Onu bir kolundan tutup kaldırdı ve arabaya doğru sürükledi. Üstü başı yaprak içindeydi, saçlarına dallar takılmıştı.

"Şuraya bakın," dedi. Patience
ondan uzaklaştı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve ambulansın ucuna doğru kaydım. Ya koşup onu elinden çekip alsaydım? Köpekler hemen peşime düşerdi.

Kırbacının sapını Jane'e salladı. "İkinizin iyi bir şey peşinde olmadığınızı biliyordum."

"Onların suçu değildi," dedi Patience. "Onların haberi olmadan oraya tırmandım."

"Yani kaçıp Bayan Charlene'i çiviti bitirecek kimse olmadan mı bırakacaksın? Kaçaklara ne yaptığınızı biliyor musun?" LeBaron arabasından bir ip alıp Charlene'in ellerini bağladı, sonra da onu arabanın arkasına itti. "Tekrar kaçmadan önce seni geri götürmeliyim."

"Zavallı çocuk bir deri bir kemik kalmış, belli ki burada kötü muamele görmüş," diye seslendi Georgy ona. "Kaçmak için bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı."

LeBaron arabasına tırmandı ve dizginleri eline aldı. "O buradaki hanımefendinin şahsi malıdır ve siz hanımların anlamadığı şey, onun türünün diğer insanlar gibi acı ve açlık hissetmediğidir."

Georgy, "Yetkililerden haber alacaksınız," dedi.

LeBaron gülümsedi. "Şerif Whitman'la temasa geçsinler.

İşleri o halledecek. Clem, bırak geçsinler. Şimdi, önerim Siz iki bayan bu araziden defolun."

Clem atlarımıza "Yakalayın!" diye bağırdı ve biz de .

Brandadaki çatlağımdan Patience'ın LeBaron'un arabasının arkasında başı dik bir şekilde gidişini izledim. Kendimi kurtarmıştım ama onu tekrar kaybetme korkusu beni karanlık bir çukura sürükledi, sevgili kız kardeşimi geride bırakarak Point Lookout'a doğru yola çıktık.

BÖLÜM

42

Anne-May

WASHINGTON, D.C.

NİSAN 1864

I Washington'dan ayrılmak için hiç acelem yoktu. Evet, Jemma'yı bulmak ve Jubal'la iyi geçinmek istiyordum ama o lüksün kucağında yaşamak sarhoş ediciydi. Eski üvey babam Reggie'yle arama mesafe koymaya çalışıyordum, neyse ki onun zevki benden çok daha gençlere hitap ediyordu, çünkü her gece odasına bazen aynı anda birkaç tane olmak üzere sürekli genç kız taşıyordu.

Melody'nin küçük anlaşılmamıza sabrı giderek azalıyordu, bu yüzden bir bahar öğleden sonrası beni Washington'daki en lüks otel olan Willard'a çaya davet ettiğinde şüphelenmiştim. Herkes Willard'ın en iyi yemeğe sahip olduğunu bilirdi, çünkü Abraham Lincoln bütün hazır yemekleri oradan sipariş ederdi. En yeni konforlara sahipti: akan su, gaz lambaları ve tuvaletler - bazılarına göre Lincoln'ün Beyaz Saray'ından daha hayranlık uyandırıcıydı.

Melody ve ben yemek salonunda yerimizi aldık; büyük saksı palmyelerinin süslediği, tavanı avluya açılan, konuşmaların fayans zeminde yankılandığı aydınlık bir oda. Kadın ve erkeklerden oluşan gruplar, her türden çay keki ve incelikle dolu gümüş tepsilerin bulunduğu masaların etrafında kümelenmiş oturuyordu. Kadınlar odanın içinde dolaşarak farklı masaları ziyaret ediyor, Melody'yi "Nasılsınız?" diye selamlıyorlardı - Mary Lincoln'ü rutin olarak küçümseyen aynı Washington sosyetesı kadınları.

Birden restoranın girişinde büyük bir kargaşa oldu: Garsonlar bir müşterinin içeri girmesini engellemeye çalışıyorlardı, ama çok geçmeden onun keten örtülü masaların arasından geçerek bize yaklaştığını gördüm.

Anne.

Melody başını kaldırdı. "Oh, Zoretha. Tam zamanında."

Annem olabildiğince sakın bir şekilde doğruca bana doğru yürüdü. "Nasıl Bana ihanet *edebilir* misin Anne-May?"

Melody, "En iyiler tarafından eğitildi," dedi ve garsona biraz daha çay koyması için işaret etti.

Annem titreyen elleriyle pelerininin düğmelerini açtı. "New Orleans'a döndüğüm gün benim için geldiler. Pis Yanki askerleri beni Elm Sokağı'ndan aşağı sürüklediler, üstümü değiştirmeden ve kahvaltı etmeden hapse attılar ve *iki* hafta boyunca orada tuttular."

Daha yakından bakınca Mama'yı görmek üzücü bir manzaraydı, çünkü bir güve pelerinine zarar vermiş ve kelepçelerinin kenarları kirlenmişti. "Özür dilerim anne, ama-"

"Baton Rouge'dan arkadaşım Belinda-Jean insanları tanıyor ve gelip beni dışarı çıkardı, ancak kısa süre sonra kapıma daha fazla asker geldi ve beni geri götürdüler. Başta sesimi çıkarmadım, çünkü sen benim kanımdan ve canımdan birisin, ama beni *ileri yaşta* ve bu tür iğrenç faili olarak tanımladığını söylediklerinde ve *asılabileceğimi* öne sürdüklerinde, sonunda onlara gerçeği söyledim. Bana inanmaları biraz zaman aldı ama sonunda beni serbest bıraktılar ve aylarca ev hapsinde tuttular, parkta bir tur bile atamadım. Onlara senin kırmızı kitabın hakkında anlattığım her ayrıntıyı not ettiler."

"Lanet olsun sana, anne." Şakağım zonkluyordu.

"Şimdi de küfür mü ediyorsun? Kuzey seni mahvetmiş." "Ben bir yetişkinim. İstedikimi yaparım."

"Bu berbat savaş yüzünden bitmek bilmeyen tren rötarlarından sonra buraya gelmem tam bir sonsuzluk aldı.

Kısıtlı imkanlarım nedeniyle ikinci sınıfta seyahat etmek zorunda kaldım."

"Bir mektup gönderebilirdin."

"Kendi akrabalarını ne kadar derinden incittiğini söylediğimde yüzünün alacağı şekli görmek istedim."

Yemek yiyen arkadaşlarımız bizi dinliyorlarsa, dönüp bakmama nezaketini gösterdiler, ancak birçok masada sohbet aniden kesilmişti.

"O askerlere her şeyi anlatmak iyi hissettirdi, sevgili kızım. Tıpkı birliklerin adresleriyle ilgili bilgiyi senin aktarmış gibi."

"Sus, *lütfen*."

"Her kelimeyi yazdığınız küçük kırmızı bir kitabınız var."

"Sesini alçaltabilir misin, anne? Umarım Jubal'dan bahsetmemişsindir."

"Onlara *her* küçük şeyi anlattım. Not aldılar Anne-May, o kitap hakkında on soru sordular. Seni sorgulamaları için ABD Ordusu askerlerini göndereceklerini söylediler. Aslında her an gelebilirler."

"Her şeyi inkâr edeceğim. Ayrıca, burada Reggie ile yaşamak bana koruma sağlıyor."

"Sonsuza kadar burada kalmayacaksın, kötü çocuk. Bugünden itibaren seni ölü sayıyorum."

"Sanırım geriye Euphemia kalıyor."

"Sırf kendini kurtarmak için annesini ele vermezdi."

"Babamın yurt dışına bu kadar çok seyahat etmesine şaşmamalı. Seninle zar zor yaşayabildi."

Gözleri parlayarak eğildi. "O adamın omurgası yerine bir lades kemiği vardı, ama en azından *iyiydi*. Senin dönüştüğün şeyden iğrenmez miydi?"

Ayağa kalktım. "Babam senden iğrenirken mi? Seni kim nasıl sevebilir ki?"

Girişe doğru ilerledim.

Annem arkamdan seslendi. "O gün fena bir ebeveyn olmayacağını söylediğimde yanılmışım. Bir *kedi* daha iyi bir anne olur."

Restorandaki her kafa ona doğru döndü ama ben yürümeye devam ettim.

"Bu gerçek mi?" Omzumun üzerinden geri seslendim.

"İşte bir tane daha," dedi annem, sesi net ve güçlü. "Savunduğun o baba senin baban değildi. hepsi."

Durdum ve ona döndüm.

"Bu doğru. Senin gerçek baban Philadelphia'lı pis bir pirinç tüccarıydı, sırf anneme inat olsun diye onun pis otel odasında yattım."

"Bu *bir yalan*."

"olduğumu öğrendiğimde, senden kurtulmak için sabırsızlanıyordum ama gecede bir litre konyak işe yaramadı. İçimde bir hastalık gibi kaldın ve sonunda o pis pirinç adamla aynı sarı saçlarla dışarı çıktığında bir yaprak gibi titredim. John Wilson bana acıdı ve seni kendi çocuğu gibi büyüttü ama asla kendi çocuğu gibi sevmedi."

"Peki Tandy Rose Teyze beni neden terk etti Peeler?"

"Senin gayrimeşru olduğunu bilmenin tatminini ona yaşatacağımı mı sanıyorsun? Onu bırakmayı düşünecek sadece üçünüz vardınız. Güçlü olanın sen olduğunu söyledi. Harry'nin bunu sürdürebileceğini sanmıyordu. Belli ki bunu hak etmiyorsun."

Kelepçelerimi düzelttim. "Bu senin fikrin."

"İstediğin kadar zengin ve kültürlü görünebilirsin Anne-May, burada en iyilerin en iyileriyle yemek yiyebilirsin, ama gerçek şu ki, sen Yanki pisliğinden geliyorsun. Sen sadece

Pinkertonlar gelip seni o iğrenç kitabı aramaya sürüklediklerinde."

Öfkeyle titreyerek restorandan çıktım ve kaldırıma çıktığımda biraz enfiye çektim. Pinkertonlar için her iki yöne de baktım ve hiçbirini bulamayınca Reggie'nin evine doğru yürüdüm.

New York'a gitme ve Jemma'yı bulma zamanı gelmişti.

Ve o lanet kitap.

-

NEW YORK'TA BAHAR muhteşemdi ve Central Park'ta yürürken hem erkek hem de kadın gezginlerin hayranlığını kazandım. Park görülmeye değer bir manzaraydı, arabaların geçtiği yollar kalabalıktı, gölün suları cıvıl cıvıl renkli teknelerle süslenmişti. Bir fayton şoförü o gün parkta yüz binden fazla insan olduğunu itiraf etti. Annemin beni incitmek için yaptığı umutsuz bir girişim olan talihsiz ebeveynliğimle ilgili haberleri düşünmek için mükemmel bir yerdi.

Oturdum ve cebimden bir mektup çıkardım, Patience'a Peeler'da Jemma'ya yazdığım mektup. Zarfın adresini bile ona yazdırmıştım. Jemma'ya kız kardeşinin onu çok özlediğini hatırlatmak için göndermek için doğru zaman gibi görünüyordu.

Sonra aynı cepten Jubal'ın mendilini çıkardım, benim için kaleme aldığı şiirin sözlerini oraya nakşetmişim. *Aşk asla ölmez.*

Parfümü hâlâ pamuğun içinde miydi? Pamuğu burnuma götürdüm ve onun solmakta olan baldıran otu ve baharat kokusunu içime çektim.

Amerikan karaağaçlarının sıralandığı geniş alışveriş merkezinde, boynumdaki zincirden sarkan gümüş enfiye şişem göğsümde zıplıyordu. Korkunç savaş sürerken bile, hareli ve kehribar rengi kadife pelerinleri içinde ne kadar çok hali vakti yerinde Yankee hanımefendi orada toplanmıştı,

Vizon kürkler ve brokar ipekten koyu ve parlak eflatun, altın ya da pembe elbiseler. Gazeteler hindiba kahvesi içen ve eski elbiselerini ters giyen Güneyli hanımların haberleriyle doluyken, bu kadınlar ne kadar da kendini beğenmiş görünüyordu.

Washington'da Reggie ve Melody'nin misafirperverliğinden aylarca faydalandıktan sonra epey bir gardırop biriktirmiştim ve zümrüt rengi ipek elbisem ve Melody'nin en sevdiği Fransız krku tarafından dikilen siyah kadife, samur astarlı sürücü pelerininimle modaya uygun Yankee'lere çok iyi uyum sağlamıştım. Yeni imparatorluk elbisemi asansörde giydim ve yolumun üzerinde bir su birikintisi ya da küçük bir çukur gördüğümde eteğimi kaldırıp indirdiğimde diğer bebek arabacıları durup bana baktılar.

Washington'dan ayrıldığımda, Melody'nin altı yeni gri kanvas Louis Vuitton sandığı ve şapka sandığının ipek cebine sıkıştırılmış güzel bir ABD para birimi yığınıyla, New York'taki Brevoort oteline giden arabalarına bindiğimi görmekten çok memnun görünüyordu.

O günün erken saatlerinde oraya vardığımda, altı Fransız sandığımla bile, otel görevlisi bana burun kıvırarak bakmıştı. "Geceliği yüz dolar ödeyecek paranız var mı?"

"İmknlardan daha fazlası, efendim. Ben Washington'dan Reginald Stickman'ın kızıyım."

"Anlaşıldığı kadarıyla Gneylisiniz," dedi katip. "Birleşik Devletler zerine yemin ettiniz mi, hanımefendi?"

"New Orleans'ta doğdum ve büyüdüm ama şu anda Maryland'de yaşıyorum. Son kontrol ettiğimde, efendim, orası bir Birlik eyaletiydi."

Ağzı gerildi.

Geniş lobiye, cilalı mermer zeminlere ve kadife perdelere baktım. "Elbette, evim konusunda titizimdir.

standartları, aslen New Orleans'lı olmak. Eğlencenin her türüyle daha fazla dolu bir şehir yoktur."

Kâtip kâğıtları . "Söylemiyor musunuz?"

"Bacchus'a bağlı mısınız bilmiyorum efendim ama orada kırk beş işletme içki satıyor. Ve oteller kıyaslanamayacak kadar iyi. Bu yüzden, elbette, daha iyi bir konaklama sınıfına alışkınım."

Görevli pek etkilenmemişti ama gümüş zincirli *portemonnaie*'mi çıkarıp altın kartal beş dolarlık madeni paralar dağıtmaya başladığımda personel bana çok daha nazik davrandı. Bir bayan hizmetçi üç odalı süitte eşyalarımı yerleştirdi ve ben iki kişilik öğle yemeği sipariş ettim, sadece en seçkin kısımlarını yedim ve gerisini bıraktım, sahip olduğum her takımı denedim ve kıyafetlerimi istediğim yere bıraktım ve odayı havalandırmak için pencereleri sonuna kadar açtım.

Central Park'ta gezinmekten yorulduğumda, gazetede Bigelow'un Ulusal Dedektiflik Bürosu'nun ilanında gördüğüm bir adres buldum; "Asla uyumayız" yazısının altında, bakan tek bir gözün belli belirsiz rahatsız edici bir gravürü vardı.

Bir kilometre merdiven çıktım ve eski püskü bir ofise girdim,

S. M. BIGELOW, ÖZEL DEDEKTİF ve cam kapının üzerinde altın varakla boyanmış aynı rahatsız edici göz. Bir masanın arkasında oturmuş bir kase muhallebi yiyen terli, aşırı büyümuş bir iribaş adam buldum.

"Ne işle ?" diye sordu, başını zorlukla kaldırarak. "Ben

Anne-May Wilson Watson, buraya bir kayıp kişi."

"Güneyli misin? Ödemeyi alıyorum. *Birlik* para."

"Louisiana'lıyım ama şu anda Maryland'de ikamet ediyorum efendim.

Peeler Plantation'da. Belki duymuşsunuzdur."

Bay Bigelow kaşığını bir takırtıyla kâsesine bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Sen kirli bir güvercin misin?"

"Pardon?"

"Sokakta tek başınıza yürüyor gibi görünüyorsunuz. Hiçbir iyi hanımefendi bunu yapmaz."

"Bilmeniz gerekiyorsa, Central Park'ta pek çok hayran bakışa maruz kaldım."

"Hayranlıkla ya da aval aval bakarak Güneyli hanımefendinin dışarıda tek hayallere dalmasını mı? Bu Barnum fok sergisinden çok bakış çekecektir."

Ağ eldivenli bir elimi yanağıma bastırdım ve sıcak olduğunu hissettim. "Size ödemek için burada olduğum şeye sadık kalabilirsek, Bay Bigelow."

"Siyah mı beyaz mı?"

"Pardon?"

"kişi. Renkli mi beyaz mı?"

"Aslında renkli. Jemma adında bir kız. Benim . Kocam onu sattı ama aslında kanunen bana ait."

"İşte başlıyoruz. Bir köle kaçağı daha. Terk edilmiş iyi bir aşık için neler vermezdim."

"En son Hagerstown, Maryland'de yaşadığı biliniyor, ancak burada New York'ta Woolsey adında bir ailenin yanında olabileceğini düşünmek için iyi nedenlerim var. Brevoort Place sekiz numarada."

"Woolsey'leri her zaman gazetelerde duydum. Çok güzel bir adres. Jemma orada mı çalışıyor?"

"Tüm işini ben mi ? Bilmem gereken şey bu - eğer gerçekten oradaysa, ve orada değilse, nerede. Ne yapıyor. Vesaire. Jemma'yı görmek için o adresteki belediye binasının önünde durdum, yoldan geçen biri gibi davranmaya çalıştım ve siyahi bir adam tarafından rahatsız edildim."

"Bu bir kap-kaç mı?"

"Ben-"

"Onu çiftliğinize geri götürmek mi istiyorsunuz?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Sam Amca'nın dolarları için her şeyi yapabilirim." "Birlik parasına dokunmaktan bile nefret ediyorum."

"Ah, Louisiana'dan geldiğin için senin bir bakır kafa olduğundan şüphelenmiştim."

"Yankiler kardeşimi öldürdü, Bay Bigelow. Onları asla desteklemeyeceğim. Eğer bu beni sizin deyiminizle bir bakır kafa yapıyorsa, öyle olsun."

Dedektif elimi okşadı. "İşte, işte. Ben de onlardan nefret ediyorum. Bu savaş büyük ülkemizi mahvedecek, tüm o özgür köleleri buraya getirecek." Gülümseyerek göl suyu kahverengisi dişlerini gösterdi. "Başka bir şekilde ödemek isterseniz, Birlik parasına gerek yok."

"Gülünç olmayın, efendim. Bu kadar alçalacağımı nasıl düşünebildiniz?" *Porte-monie'me* uzandım, bir altın kartal parası çıkardım ve masasındaki kurutma kâğıdının üzerine fırlattım.

Parayı kaptı ve yeleşinin cebine attı. "Bu iyi bir başlangıç ama size elli dolara daha mal olacak."

"Bu bir soygun."

"Orası New York, Bayan Watson. Ama sırf sizi sevdiğim için, işte size bedava bilgi. Woolsey'in en büyük kızı Abigail. Neredeyse her gün gazetelerde, Bayanlar Sanayi Evi'nde iyilik yapıyor. Yoksul kadınları kabul ediyor, onlara para kazanma becerileri öğretiyor. Sen bir , bana söylemeyeceği bilgiler verebilir."

"Nerede o?"

"Onaltıncı Cadde. Sana acımasını sağla ve o eve girip daha fazla bilgi al. Ondan sonra, o köleyi geri almak için biraz güç istersen, ben hazırım. Tek yapmamız gereken casusluk ya da vatana ihanet gibi bir suçlama yapmak. Bu arada ben de kaynaklarımdan onun hakkında bilgi toplamaya başlayacağım ve kölenizi Maryland'e geri götürmek istiyorsanız kararı siz vereceksiniz."

BÖLÜM

43

Georgy

NEW YORK ŞEHİRİ/FISHKILL, NEW YORK

NİSAN 1864

WE İADE EDİLDİ K NOKTA LOOKOUT sonra bizim Patience'ı kurtarmak için felaket bir girişim. Jemma sessizce oturuyor ve kız kardeşinin içinde bulunduğu vahim durumdan kendisini sorumlu tutarak teselli bulmaya çalışıyordu. Annesi Maryland adliyesindeki kuzenine acil bir mektup göndererek duruma müdahale etmesi için yalvardı ama hiçbir yanıt alamadı. Bayan Gibbons'a bir mektup göndererek Jemma'nın annesi ve kız kardeşine yardım etmesini rica ettim ve şifreli de olsa hızlı bir cevap aldım. Bayan Gibbons davayı zaten biliyor olabileceğini ve elinden geleni yapacağını, ancak başarılı olursa bize hiçbir şey söylemeyeceğini ve görüşmemizi gizli tutmamı beklediğini söyledi.

Bundan sonra Point Lookout'taki hayat, genel cerrahın ofisinden bir mektup alana kadar olaysız bir şekilde devam etti:

Cerrah Heger, A.B.D.

*Efendim: Savaş Bakanı, yedi yüz yaralı esirin
Chester, Pa.'dan Point Lookout Genel Hastanesi'ne
nakledilmesi talimatını verdi.*

*Varışta kadın hemşireleri taburcu edeceksiniz,
düşük diyetli mutfakta ve keten odasında sadece
uygun bir kişi ayıracaksınız. Sırayla,*

*C. H. Crane, Cerrah,
A.B.D.*

Bu, hemşirelik dünyasından bir başka kovulmaydı ve bunun onursuzluğu derindi; tam kendimizi toparlamış ve hastalarımızla gerçek bir ilerleme kaydetmeye başlamışken, yerimizi bir kez daha erkek hemşireler alıyordu.

Bavullarımızı hazırlama konusunda uzmanlaştık ve Brevoort Place'e geri dönmeye hazırlandık; Amerika'nın çok sayıda kadın hemşire yetiştirecek bir okula ihtiyacı olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuşum. Uzman ve vazgeçilmez olduğumuzu kanıtlayacaktık ve bir daha asla yerimiz doldurulamayacaktı.

-

Brevoort Place'e geri döndüğümde yaptığım ilk şey, annemin banka müdürü arkadaşı Bay Tempy Green'i ziyaret ederek hemşirelik okulum için bir ev kurmak üzere kredi istemek oldu. Annemden asla para isteyemezdim çünkü babamın ona bıraktığı yatırımlardan elde ettiği sabit bir geliri vardı, Eliza'dan isteyemeyecek kadar gururluydum ve Edward Amca da mal varlığı savaşa ilgili fonlara bağlı olduğu için sadece küçük bir avans verebilirdi. Sonuç olarak Bay Green'in meşe masasının karşısında, muhtemelen müşterilerine kendilerini küçük hissettirmek ve onları dezavantajlı duruma düşürmek için tasarlanmış kısa bacaklı, alçak koltuklu bir sandalyede oturuyordum. Pek çok banka müdürünün sahip olduğu büyük bir öz önem ve zoraki bir sevecenlik görüntüsüne sahip, boş gözlü, kaplumbağa gibi bir adam öne doğru eğilmiş, ellerini kurutma kağıdının üzerinde kavuşturmuştu.

"Bayan Georgeanna. Kadın hemşireler için bir okul açmayı düşünmeniz ne kadar da girişimci. Annenizin parasının tahvillere bağlı olduğunu biliyorsunuz değil mi? Ama talep ettiğiniz bin doları size seve seve veririm."

Bir elimi göğsüme götürdüm. "Çok minnettarım Bay Green."

"Kredi, onun hesaplarını teminat olarak kullanacaktı."

"Oh, hayır. Bunu yapamam."

"O zaman tabii ki bekar bir kadın olarak size borç veremem. Karşı imza atacak bir erkeğiniz var mı? Nişanlı mısınız?"

"Şey, hayır, Bay Green."

"Ne? Senin gibi, en güzel çağını çok da geçmemiş bir kadın mı? Birçok erkek seni kapmak isteyecektir."

"Amcam Edward savaş sona erdiğinde ortak imza atmayı teklif etti."

Kasanın yanındaki uzun boylu bir beyefendiye başıyla işaret etti. "İhtiyacınız olan şey şuradaki Bay Burpee gibi iyi bir adam. Şüphesiz büyük şehrimizde bir başka mülke daha yatırım yapmaya hazırlanıyor. Ticaretin kokusu hoşunuza gitmiyor mu Bayan Woolsey?"

"Babam bir tüccardı, Bay Green. Ama Mr. Burpee üniformalı değil."

"Bay Burpee gibi büyük adamlar savaşa kurban edilemez, Bayan Woolsey. Onun projeleri Birlik ekonomisini ayakta tutuyor. Sizi tanıştırdığım için mutluyum ama sizi uyarıyorum, pek çok güzel hanımefendi onun peşinden koştu ama hiçbiri başarılı olamadı."

"Lütfen yapmayın Bay Green. Bu çok ileri gitmek olur."

"Sizin oturduğunuz yerde oturan müşteriler için üç maç yaptım. Şimdi, Bay Burpee amcanızın kulübüne ait, iyi bir aileden geliyor. Ne derler bilirsiniz, bir beyefendi olmak için üç kuşak gerekir, ama Burpee'ler bunu *bir* kuşakta başardılar. Kısa sürede gemicilikten asillığe yükseldiler. *Mayflower*'dan gelen aileniz kadar seçkin değiller ama yine de oldukça iyi bir eşleşme. Küçük bir kuş tanışmak için gelmesini önerebilir mi?"

"Kesinlikle hayır, Bay Green."

"Abigail ve Jane gibi sonsuza dek 'Bayan' olarak kalmak istemiyorsanız, sinirlenmenize gerek yok Bayan Woolsey, zavallı yaratıklar."

Bay Green bir kolunu kaldırdı ve Bay Burpee'ye Broadway'de bir omnibüs çağırır gibi el salladı. "Archie. Tanışmak için buraya gel, iyi adam."

Doldurduğum deliğe daha da gömülmeye çalıştım.

Bay Burpee telgraf direği boyunda, tertemiz ve kumral saçlı, her zaman hoş karşılandığını varsayan bir adam olarak yanımıza geldi. "Ne oldu, Tempy? Umarım beni buraya bu büyüleyici bayanla tanışmak için çağırmışsınızdır. Bayan Woolsey?"

Bana başını salladı, soluk mavi gözlerinde bir gülümseme vardı, yanakları hafifçe çukurlaşmıştı.

"tanıyor musunuz?" Bay Green sordu.

"Bayan Woolsey'in Gettysburg'da annesiyle birlikte askerlerimizin hizmetinde geçirdiği zamanı anlatan gazete makalesini gördüm. Çizim son derece gerçekçiydi."

"Teşekkür , Bay Burpee. Orada geçirdiğim üç hafta hakkında bir kitap yazıyorum."

Tüm dikkatini bana çevirdi. "Eğer makaleye inanılabilirse, oldukça seçkin bir aileniz var. Baban Howlands soyundan mı geliyor? New England'daki en etkileyici mülklerden bazılarını sahipler. Amcan da Astoria'nın yarısını elinde tutuyor."

Bay Green'e baktım ve o da kaşlarını kaldırarak sanki *bu iş oldukça iyi gidiyor* der gibiydi.

"Ve şu anda Brevoort Place'de mi ikamet ediyorsunuz? Güzel adres."

"hakkında konuşmaktan hoşlanıyor musunuz, Bay Burpee?"

Eldivenlerini çıkardı. "Özür dilerim, Bayan Woolsey. Korkarım işim beni ele geçirmiş durumda. Evler ve atlar, bu iki şey beni tüketiyor."

"İtiraf etmeliyim ki bazen atları bazı insanlardan daha çok seviyorum."

Bay Burpee başını iki yana eğdi. "Ne kadar da açık sözlüsünüz Bayan Woolsey."

Bay Green'e döndüm. "Gitmem gerekiyor."

"Lütfen, Bayan Woolsey, Brevoort'a gelip sizi ziyaret edebilir miyim?" Bay Burpee sordu. "Şehirdeki en iyi bineklerden ikisi olan birinci sınıf eşleştirilmiş bir Brewster arabası kullanıyorum. Birçok insan sırf onlara hayran olmak için Lancaster'daki çiftliğimize geliyor."

"Bunun olacağını sanmıyorum-"

"Lütfen beni onurlandırın, Bayan Woolsey. Berbat bir gün geçirdim ve bu, en azından şimdilik kötü şansımı tersine çevirecektir."

"Sanırım bir aramayı kabul edebilirim."

Bay Green avuçlarını masasına vurarak, "Aferin," dedi.

Bay Burpee bana başıyla selam verdi ve kapıya doğru yürüdü. Omzunun üzerinden, "Adamım sizinle temasa geçecek, Bayan Woolsey," dedi. "Evet dediğiniz için çok mutlu olacaksınız."

-

Bay Burpee'nin emlak dünyasında neden başarılı olduğu çok anlaşıldı, çünkü onun ilgisini geri çevirmek mümkün değildi. Sonunda ona güzel arabasıyla Central Park'a kadar eşlik ettim, burada baraj gölü boyunca aşırı hızda ölümü göze aldık ve Hotel Brevoort'ta muhteşem bir akşam yemeğine katıldık; burada emlak kralı arkadaşlarına açıklamalar yaptı ve biz de *güvercin kompostosu* ve kızarmış çulluk yedik. İyi huylu bir arkadaştı ve zaman zaman iyi bir hikaye anlatabiliyordu, ancak ben çoğunlukla suyla kalırken şarap içti ve sohbeti politikaya ve General Lee arasındaki yüksek bahisli satranç maçına yönlendirmeye çalışsam da

ve Cumhuriyetimizin kaderini belirleyecek olan Grant'a, çoğunlukla sayısız evinin ve atlarının sonsuz niteliklerinden bahsetti.

Bu bir aşk değildi, ama bankadaki Bay Green'in çöpçatanlık becerilerinin bu ürününden heyecan duyduğu ve onu ara sıra sokakta gördüğümde bana tebrik gülümsemeleri gönderdiği gerçeğiyle kendimi teselli ettim.

-

O BAHAR, Jemma'nın ayak bileği hâlâ rahatsızdı ve bir sabah annem, "Hepimizin bir kır gezisine ihtiyacı var," dedi. O, Abby, Carry ve Hatty toparlanıp arkadaşlarını ziyaret etmek üzere Litchfield, Connecticut'a doğru yola çıktılar; Jemma ve ben de trenle New York'un dışına, Eliza ve Joe'nun kır evi Tioronda'ya gittik.

Jemma ve ben trende birlikte oturduk ve tomurcuklanan ağaçların zümrüt rengi bir bulanıklık içinde geçip gitmesini izledik. ABD Senatosu'nun nihayet köleliği kaldıran bir anayasa değişikliği öneren bir kararı kabul ettiği müjdesine bir kadeh bordo şarapla kadeh kaldırdık. Karar Maryland gibi sınır eyaletlerini kapsamasa ve oradaki köleler hala özgür olmaktan çok uzak olsa da, kazanabildiğimiz zaferleri kutlamak yine de iyi hissettirdi.

Ailesinin Maryland'de bırakılması Jemma için sürekli bir endişe kaynağıydı ve yolculuğun büyük bir bölümünde savaş generalleri gibi annesini ve kız kardeşini Maryland'den nasıl kurtaracağımıza dair strateji geliştirdik.

"Nathan'dan benimle birlikte oraya gelmesini isteyebilirim, ancak tüm doğru belgelere sahip olsa bile güvenliğini garanti edemez."

"Belki de bir sonraki adımımız bir mektup yazma kampanyası olmalı?" Ben sordum. "Annem Maryland'deki avukatların yarısını tanıyor."

Bir süre sonra Jemma pencereden dışarı baktı, düşüncelere dalmıştı. Gazetede, Tennessee'deki Pillow Kalesi'ndeki Konfederasyon birliklerinin, esir aldıkları bir grup siyahi askeri, merhamet dilenmelerine rağmen katlettiklerine dair mide bulandırıcı bir haber gördüğümü ona söyleyecek cesaretim yoktu. Köleliğin kaldırılması için kazanılan her zaferden sonra bir adım geri atıyor gibiydik.

-

ELIZA VE MORITZ, Jemma ve benimle tren istasyonunda buluştular ve Howland'ların kapalı vagonuna doluştuk, Moritz şoförün yanında gidiyordu.

O görkemli Nisan gününde kırsal alandan malikâneye doğru ilerlerken bahar sanki tüm Fishkill'i kollarıyla sarmış gibiydi. Çok geçmeden uzaktan Tioronda'yı gördük; Beacon Dağı'nın eteklerine yayılmış, ilk tomurcuklarla yeşillenmiş o büyük dağ eteği ve tepenin ardındaki Fishkill Deresi, bahar çimenlerinin arasından gümüş bir şerit gibi uzanıyordu. Joseph Howland ülkesinin hizmetinde o cennet yeri terk etmekle ne kadar büyük bir vatansever olmuştu.

Uzun araba yoluna girdik ve çok geçmeden kahverengi kumtaşıdan yapılmış yakışıklı malikâne tepemizde yükseldi. Evi hayranlıkla seyretmek için arabadan indim, çatısı korkutucu büyüklükte bir yerdi, tepesindeki Birlik bayrağı rüzgârda sallanıyordu.

Eliza bizi ipek döşemeli kanepesi ve jaluzili aynasıyla serin antreye girdiğimizde karşıladı. Annem küçük Pico'yu malikâneye göndermişti ve o da bizi sırayla havaya zıplayarak ve güdük kuyruğunu kovalayarak karşıladı.

"Eve için ne güzel bir yer," dedim.

Jemma salondaki masanın üzerinde duran mavi-beyaz vazolara hayranlıkla baktı.

"Bunlar annemizin annesine aitti, ta Çin'den getirilmişti," dedi Eliza.

Joe bastonuna dayanarak halı kaplı merdivenlerden inerken eldivenlerimizi Moritz'e uzattım.

Eteklerimi kaldırdım, aceleyle merdivenleri çıktım ve kollarımı ona doladım.

Gülümsedi. "Genelde sadece Pico'dan böyle güzel bir karşılama alırım."

"Seni çok özledim Joe. Seni böyle güzel görmek büyük bir zevk. Ve kasabadaki hemen hemen her belediye binasının üzerinde Howland adının yazdığını görmek."

Onca savaş ve sefaletten sonra nasıl da yenilenmiş görünüyordu.

"Sizi iyi dostumuz Jemma ile tanıştıracabilir miyim?" Ben sordum.

"Joseph Howland," dedi elini uzatarak.

Jemma topallayarak ona doğru gitti, elini tuttu ve karşılığında başını salladı. "Ne kadar güzel bir eviniz var."

"Umarım o kötü ayağınla tadını çıkarma şansın olur. Görünüşe göre bastona ihtiyacı olan sensin. Seni ."

Eliza, Moritz'i valizlerimizle yönlendirip Jemma'ya dinlenmesi ve yaralı ayağını kaldırması için çalışma odasını gösterirken, Joe temiz kır havasını derin derin soluyarak kapıya doğru adım attı.

"Georgy, umarım Frank Bacon'ın New Haven'a giderken Jemma'nın ayak bileğine bakmak için uğramasına aldırılmazsın."

Frank at sırtında bize doğru gelirken kapıda Joe'ya katıldım, tıbbi heybeleri arkasında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Biz konuşurken o geldiğine göre, benim görüşümün ne fark edeceğinden emin değilim, Joe."

Frank girişin yanındaki bloğa geldi ve atından indi, bir seyis atını dizgininden tutuyordu. Üzerinde yeni olduğu anlaşılan bir üniforma vardı, hâlâ çift göğüslüydü ama daha ince pirinç düğmeleri ve güzel altın süslemeli omuz askıları vardı ve gri tüylerle tamamlanmış yeni, güzel bir siyah keçe Hardee şapka giymişti. Bütün bunları hayırsever Bayan Barnett mi sağlamıştı?

Bize baktı, gülümsemedi. "Umarım rahatsız etmiyorumdur."

Eliza kapıda bize katıldı. "İçeri gel, Frank."

Frank yepyeni beyaz deriden heybesini atın sırtından indirdi. Aceleyle merdivenleri çıktı, girişe doğru yürüdü ve şapkasını çıkardı. "İyi görünüyorsunuz, Bayan Georgy," dedi, gülümsemesinde dostluktan eser olmayan bakışlarıyla karşılaştı.

Şapkasını aldım ve Moritz'e uzattım. "İnsan bu ortamda nasıl başarılı olamaz ki? Ve sen de çok iyi iyileşmiş görünüyorsun. Ne kadar zaman oldu?"

"Sanırım Gettysburg'dan bu yana bir yıldan fazla oldu." Frank pantolonunun tozunu aldı.

Joe arkadaşına elini uzattı. "Savaşın haber var mı? Gazeteler buraya kendi başlarına sürünerek geliyorlar."

"General Sherman'ın isyancıları kaçırttığını söylüyorlar. Savannah'da ekmek isyanı haberleri duydum."

Eliza Frank'in elini sıktı. "Belki de Konfederasyonlar pes ediyordur?"

Frank başını salladı. "Hiç şansı yok."

"Seni görmek ne güzel, Frank," dedim. "Ne mükemmel bir zamanlama. Jemma ve ben daha yeni geldik."

Heybesini eline aldı. "Uzun süre kalamam."

Eliza kolunu onunkine doladı ve onu çalışma odasına doğru götürdü. "Geldiğin için teşekkürler, Frank."

"Nathan bana Jemma'nın geçen yaz geçirdiği burkulmadan dolayı hâlâ acı çektiğini söyledi."

Çalışma odasına girdik, Jemma sağ ayağını bir çorabın üzerine koymuş, dikiş dikiyordu.

Yastığı ayağının altına daha sıkı bir şekilde yerleştirdim. "Şişliğin sonunda ineceğini umarak ayağını yüksekte tuttuk."

Frank Jemma'nın elini sıktı. "Görünüşe göre son karşılaştığımızda benim hesabıma şifa dağıtıyordun."

Jemma gülümsedi. "Her zamanki çarelerimin hepsini denedim. Ama hiçbirisi işe yaramadı."

"Bu ayağa baskı uygulamak hâlâ acı veriyor mu?" "Evet."

Frank onun ayağının yanına çömeldi ve iki eliyle bileğini yokladı.

Yüzünü buruşturdu.

Başını kaldırıp ona baktı. "O acı dolu günü tekrar yaşamamanızı istemekten nefret ediyorum ama yaralanma nasıl oldu?"

"Büyük bir kalabalığın içindeydik ve biri üzerime düşerek bileğimin dönmesine neden oldu. Bir patlama sesi duydum. Gayet iyi bir şekilde topallayarak eve döndüm ama ertesi gün ağrım çok daha fazlaydı. Margaret bileğime buz koymaya devam etti ama yine de acıyordu."

"Anlıyorum. Buraya ne dersin?" Frank baldırının daha yukarısını yokladı.

Jemma acı içinde bağırdı. "Lütfen, hayır, Dr. Bacon. Orası daha kötü."

Jemma'nın sandalyesinin arkasında durdum. "Bu onun bileği, Frank."

"Neden böyle düşündüğünü anlıyorum Georgy." Masaya doğru bir adım attı, heybelerden birini açtı ve

iki oyma ahşap atel ve çeşitli bandajlar çıkardı. "Ama aslında öyle değil."

Jemma'nın ayağının yanına oturdu ve baldırının her iki yanına birer atel yerleştirdi ve sabitlemek için her ikisinin de etrafına uzun bir sargı bezi sarmaya başladı.

"Nedir o zaman?" Eliza sordu.

"Jemma en az iki hafta boyunca bu ateli takacak ve ardından terapötik egzersizlere başlayabilir."

"Anlamıyorum," dedim.

"Çok acı verici bir kırık, Maisonneuve kırığı, fibulada spiral bir kırık yaşadı."

"Yani burkulmamış mı?" Jemma sordu.

"Hayır, burkulma aylar önce iyileşirdi. Ayak bileğini döndürdün Jemma, ama travmatik bir şekilde, aslında fibulanı, bacağının daha yukarısındaki bu kemiği kırdın. Bunca ay boyunca yaranın üzerinde yürümek iyileşmesine izin vermedi."

Frank Jemma'nın elini sıktı. "Her gün bu acıyı çektiğin için çok cesur bir kızsın. Dinlenmeden iyileşmez. Bundan uzak duracak mısın?"

Jemma başını salladı.

Frank bana el salladı. "Burada benimle çalışır mısın, Georgy?"

Önündeki mindere oturmam için beni yönlendirdi. Sırtım ona dönükken kollarını bana doladı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Ellerini buraya koy ki, ne olduğunu anlayabilesin." Bandajı sarmaya devam ederken ellerimi atellerin iki yanına yerleştirdi. "Gerilimi sıkı tut ama sıkı olmasın. Fibulayı hareketsizleştir ama kan akışını sağla. Al, sen bitir."

Bandajı Jemma'nın dizine kadar sardım, sıkıştırdım ve Frank ayağa kalktı.

Bir anda onun sıcaklığını özledim. "Bu nasıl bir his?" Frank Jemma'ya sordu.

Büyük bir iç çekti. "Uzun zamandır ilk kez acı yok."

Frank heybelerini topladı. "Ayak parmaklarındaki ilk uyuşma belirtisinde gevşetilmesi gerekir."

Eliza samimi bir bardak konyak doldurdu. "Biraz alabilir mi, Dr. Bacon?"

"Evet, gerçekten de Jemma bunu hak ediyor. Bir bardak konyak ve Sağlık Komisyonu'nun en iyi hemşirelerinden ikisi olan Woolsey kardeşler; bir hasta daha ne ister ki?"

-

FRANK ÖĞLE YEMEĞİNE KALDI ve Eliza'nın aşçısı keklik dolması, eğrelti otları, bahar yeşillikleri ve muhteşem bir muhallebiyle kendini aştı. Jemma'nın sonunda kendini daha iyi hissettiğini görmek ve Frank Bacon'ın böyle muhteşem bir ruh hali içinde olması ne kadar güzeldi.

Eliza Frank'e muhallebi için bir kâse çırpılmış krema uzattı. "Söylemeliyim ki, seninle baş başa kalmak çok güzel bir zevk Frank. Bethada bu gece nerede? Genelde çok iyi, her zaman hazırdır."

"O Poughkeepsie'deki ailesini ziyaret ediyor, ben de Danbury'ye gidiyorum. New Haven'da annemi gördükten sonra rapor vereceğim."

Eliza solundaki Frank'e doğru eğildi. "Ne kadar güzel bir gün, belki Georgy ile buzhaneye kadar yürüebilirsiniz. Korkarım burada hiç buzumuz kalmadı."

"Bu gece Danbury'ye gitmek için yola çıkmam gerekiyor. Akşam yemeği için eski profesörlerimden biriyle buluşacağım."

"Sadece birkaç dakika sürecek ve sonra yolunuza devam edebilirsiniz."

Frank ayağa kalktı. "Siz Woolsey kardeşlerin hiçbirinin isteğini geri çeviremem. Ayrıca, biraz hava alsam iyi olacak."

-

FRANK VE BEN evin arkasından Fishkill Deresi'ne ve onun yeni yeşermiş kıyılarına doğru yürüdük, uzaktaki ahşap buzhaneye doğru ilerliyorduk, her birimizin elinde meşe bir kova .

"Joe ile birlikte sırt üstü nehirde yüzdüğünüzü ve annemin akıntıya kapıldığını düşünerek peşinizden koştuğunu hatırlıyor musunuz?"

"Bak Georgy, lütfen bana patronluk taslama ihtiyacı hissetme. Sadece arkadaş olduğumuz halde benimle bu şekilde yalnız kalmanın garip olduğunu biliyorum. Eliza'nın bir eşleşmeyi teşvik etmeye çalıştığı çok açık. Herkes buz için koşabilirdi."

"Hiç de garip değil Frank; aslında Washington'da sana söylediğim şeyler hakkında epeyce düşündüm. O zamanlar zor zamanlardı."

"Haklısın, Georgy. Ama her şeyin bir nedeni vardır."

Buzhaneye vardığımızda kapıyı açtı, benim için tuttu ve kristal mavi bloklar halinde buzdan bir duvarın durduğu serin, karanlık odaya girdik.

"Düşünüyordum, Frank. Sana Gettysburg'da bahsettiğim proje hakkında."

Frank buz kıracağını aldı ve kovaasına buz kırdı. "O zamandan pek bir şey hatırlamıyorum."

"Size hemşireler için bir eğitim hastanesi kurmak istediğimi söylemiştim. Bayan Peabody'den gelen beş yüz dolara ek olarak nasıl para toplayabileceğimi uzun uzun düşündüm. Bu, derslerin verileceği bir yer bulunmasına yardımcı olacaktır."

"Benden ne istiyorsun?"

"Ortaklığınız."

Bana döndü. "Ciddi olamazsın."

"Eşit ortaklar olacağız. Bir danışmanlar kurulumuz olmasını öneriyorum, çünkü ancak kadın bakış açısı düzgün bir şekilde temsil edilirse kadın hemşirelerin sesi gerçekten duyulacaktır. Okul için ev olarak New Haven'ı öneriyorum. Orada emlak New York'tan daha ucuz."

"Devam bir savaş olduğunu unutmuş gibisiniz."

"Savaştan *sonra*. Bunu hissedebiliyorum Frank, her şey yakında sona erecek ve şimdi işleri ayarlarsak savaş biter bitmez hazır oluruz. Bu ülkede kesinlikle kadın hemşirelere ihtiyacımız olacak. Ciddi hastalık dönemlerinde aileler yetkin bakıcı bulmakta büyük güçlük çekerler. Salgın hastalıklar her an bizi ziyaret edebilir. O zaman hasta ve çaresiz yoksullarımıza kim bakacak?"

"Aile bunun için vardır."

"Herkesin ailesi yok, Frank. Ve ne sıklıkta bir kadın, hiçbir eğitimi olmadığı halde hayatını hasta bir akrabasına adamaya çağrılır. Her zaman hazır olan kadınlardan oluşan bir ordu yetiştirmeliyiz. *Semper paratus*, dediğiniz gibi. Hastaların başucunda bir yıl boyunca kapsamlı bir eğitim ve deneyim kursu, toplumun her sınıfından ailelerin ihtiyaçlarını karşılayacak disiplinli bir hemşire ordusu yaratır."

Frank sessizce buzunu kesti.

"Eee? Bir cevap rica ediyorum, Dr. Bacon. Ortağım olur musunuz?"

Bana döndü ve elindeki kazmayı kovaya attı. "Bir zamanlar, evet. Bir zamanlar seni her yerde takip ederdim."

"Bu bir iş teklifi, Frank."

"Hem evet hem hayır. Seninle sürekli olarak birlikte olup da geçmişimizin acısını hissetmemem mümkün değil Georgy. Hissetmeliyim."

Beni reddettiğın göz önüne alındığında, bu iş ortaklığı önerisinin duyarsızca söyleyebilirim."

Kovamı yere bıraktım ve Frank'in yanına gittim. "Washington'da sana haksızlık ettim."

Orada, serin karanlıkta bakışlarımla buluştu. Uzanıp yanağımı okşadı ve içimi bir ürperti kapladı.

"Üşümüştün." Döndü, kovasını aldı ve kapıya doğru adım attı. "Geri dönmeliyiz."

"Ama, Frank-"

"Georgy, benim ilgim başka yerde. Bethada'nın böyle bir teklife ne diyeceğini düşünmeliyim. O bana sadık bir yoldaş oldu ve ben de bu sadakate karşılık vermeliyim."

Ben de onu takip ettim. Güneş bulutlanmıştı ve bizi ısıtmak için çok az şey yapmıştı.

"Ayrıca, Bethada da benden benzer bir talepte bulundu."

Durdum. "Benzer mi? Ne açıdan Frank?"

Tepeden eve doğru geri dönmeye başladı. "Kendisi bir hemşirelik okulu açmayı düşünüyor."

Frank'i kolundan tutup geri çektim. "Bana bunun doğru olmadığını söyle, Frank."

Yürümeye devam etti.

Eteğimi topladım ve aceleyle gittim.

"Bu başından beri benim projemdi. Bunu benden almasına nasıl izin verirsin?"

"Onun kendi aklı var. Alayıma katılmak üzereyim. Tartışmaya ayıracak vaktim yok."

"Sadakatsizlikten bahsediyorsun. Benim yerime o kadının tarafını mı tutuyorsun?"

"Seninle bir sözleşmem yok, Georgeanna. Sadece işine geldiği zaman bana geliyorsun. Ne de olsa Archie Burpee'yle birliktesin."

"Sen kendini Bethada'ya adadıktan sonra ben manastıra mı katılacağım? Ben sadece Archie ile arkadaşlığımı sürdürmeye çalışıyorum."

"Dürüst olalım, Georgy. Beni seviyorsun. İşte buradasın, pratikte nişanlısın ve hala beni bağlı tutmayı umuyorsun."

"Yardım için kesinlikle yanlış kişiye geldim, Frank Bacon. Görünüşe göre Barnet'lerin parası gözünü kör etmiş. Yeni şık üniforma ve beyaz deri heybeler gibi güzel hediyelerle."

Durdu ve döndü. "Bethada kıyafetlerimi yenilememi önermiş olabilir ama o aileden tek bir toplu iğne kabul etmedim, gerçi sen de onlardan saygı dersi alabilirsin."

"Böyle dürüst bir çaba için senden yardım istemek çok mu yanlış Frank?"

Tepeye doğru ilerlemeye devam etti. "Belki *Archie'nize* sorarsınız. İlgisini sunmaktan mutlu görünüyor."

Eve vardığımızda Eliza bizi ön salonda karşıladı. Frank aceleyle vedalaştı ve damadı çağırdı.

Frank'in arkasında bir toz bulutu bırakarak arabadan inişini izlerken Eliza, "Neden ona söylemiyorsun Georgy?" diye sordu.

"Ona ne söyleyeyim?"

"Ona ne kadar değer veriyorsunuz. Hayatın diğer alanlarındaki görüşleriniz konusunda hiç bu kadar ölçülü olmamıştınız."

"Bir dahaki sefere, belki."

"Bir dahaki sefer olmayabilir, Georgy. Frank, Bethada hakkındaki tahminimi sordu. Bethada'yla evlenmeyi düşündüğünü söyledi."

elini istiyor." "Ve?"

"Ona takdire şayan bir kadın olduğunu ama kendisine daha uygun biri olduğunu söyledim."

"Eliza."

"Ne demek istediğimi tamamen anladı: onu ikinci kez reddettiğinizi söyledi ve konuyu daha fazla takip etmeyeceğine söz verdi."

"O haklı."

"Tanıştığınız andan itibaren birbirinize . Bu bir insanın hayatında nadir görülen bir şeydir."

"Öyle mi?"

"Zavallı Bay Burpee'den kesinlikle aynı şekilde bahsetmiyorsunuz." Eliza saçlarını düzeltti. "Ama sen de bazen kendi yoluna çıkıyorsun, Georgy. Neden onunla yarı yolda buluşmuyorsun?"

Kol kola girerek Frank'in bir toz bulutu bırakarak gözden kaybolmasını izledik.

"Keşke bilseydim."

BÖLÜM

44

Jemma

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

O Tioronda'dan döndükten sonra ayak bileğim çok daha iyi hissetti ve hiç acı çekmeden yürüyebildim. Dinlendirmeye de özen gösterdim. Dönüşümüzün ertesi sabahı, Woolsey'in mutfak masasında oturmuş, üçü saksılarda kurumakta olan çöp bonelerini bitiriyor, bir yandan da artıklardan daha fazla tomurcuk yapıyordum.

O büyük mutfakta oturmayı seviyordum. Patience'ı kurtarma işini nasıl berbat ettiğim aklımdan çıkıyor, tüm evin içinde olup bitenleri izliyordum. Ellerimle çalışmak beynime, annemi ve Patience'ı geri getirmenin tüm yollarını düşünme şansı verdi. Kafamda her sahneyi gözden geçirdim. Oraya kendim gidip LeBaron ve köpeklerini uyuşturmak. Nathan'ın Peeler yakınlarındaki rıhtıma yanaşması için bir tekne kiralaması. Tüm bu planlar beni delirtti.

Bir bonenin yüz çerçevesine noktalı bir İsviçre jonquil diktim. Onlara çöp bonesi adını veren annemdi. Point Lookout'taki her hemşirenin bir tane istemesinden gurur duyardı ve onu ve Patience'ı almak için geri dönüş yolculuğumu finanse etmek için biriktirdiğim Birlik parasından on dolar kazanmıştım.

Georgy mutfaktan geldi. "Jemma, deve tüylerimi gördün mü?"

"Piyanonun üzerinde, son gördüğümde."

Bana patronluk taslamayı bıraktıklarında, Woolsey kadınları etrafımda olmak için çok iyiydiler. O gün yedi kız kardeş de annelerine yardım etmek için koştururken bana her türlü iyiliği . Annem ve Patience bu kadar zor durumdayken bu kadar mutlu olmak yanlış geliyordu ama hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim.

İlk başta hangi kardeşin hangisi olduğunu söylemek zordu, ama bir sistem buldum, tüm isimleri kağıda yazdım ve her birinin yanına küçük bir kumaş çiçek iliştim.

Abigail bir yığın erkek çekmecesini taşıyarak aceleyle yanlarından geçti. O gün gripten hasta olmasına rağmen yine de çalışmış, Moritz'le birlikte askerler için mürekkep sandıklarını ön salonda sürüklemişti. Evin en yaşlısı, sağlam yapılı ve belki de en çok kitap okuyanıydı, gerçi bu o evde bir yarışmaydı. Burnu her zaman bir kitabın içindeydi ve fakirhane tipi bir yer olan Bayanlar Sanayi Evi'nde çalışıyordu ve akşam yemeğindeki konuşmasına bakılırsa neredeyse orayı işletiyordu. Ona güzel bir siyah ipek çiçek verdim, çünkü bütün kız kardeşleri kendisine yeni bir elbise yapması için ısrar etse de o eski siyah elbiselerini ölümüne giyerdi.

En büyük ikinci kız olan Jane en heyecanlı olanıydı, her zaman şu ya da bu konudan etkilenirdi, o gün kötü bir savaş raporundan söz edildiğinde kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınarak ön salonda koşturdu. Bu renk elbisesi ve Sally Smith'inki gibi dalgalı kıvrıl saçlarıyla çok yakışıklı görüldüğü için ona açık pembe bir ev çiçeği verdim. İçlerinde en iyi giyinen oydu, her zaman en doğru şekilde giyinirdi.

Mary Woolsey Howland ile ilgili her şey güzeldi. Resim yaparken giydiği o büyük beyaz önlüğüyle karşımda otururken, her tarafı renklerle kaplıyken, şapkasının kurdelelerine çiçekler çizerken, kucağında bebeği, gülümsemesi ve nazık tavrı aklıma yavru bir geyiği getirdi. Gizlice ona ait olan ünlü şiirler yazdı, ve kocası , Rahip Howland,

Benim için her zaman fazladan bir limon damlası getirirdi ve dört küçük kızı da anneleri kadar tatlıydı. Mary'ye en sevdiği çiçek olduğu ve gözlerinin rengi de bu olduğu için gök mavisi bir sabah zaferi verdim.

Georgy'nin en küçük kız kardeşi olan Eliza oldukça iyi piyano çalıyordu ama müziğe bakması gerekiyordu. Böylesine zengin bir hanımefendiye göre olabildiğince kibardı ve Georgy'nin can dostuydu ve Moritz adında, hepimizin ne istediğini biz kendimizden önce bilen bir Fransız hizmetçisi vardı. Ona mor bir çiçek yaptım çünkü bu kraliyet rengidir ve bana nazik bir kraliçe gibi göründü.

Georgeanna içlerinde en komik olanıydı ve bir keresinde Bayan Jane'i o kadar güldürmüştü ki kaburgalarını bantlatmak zorunda kalmıştı. Salon patenlerini giymiş, Gettysburg zamanı hakkında yazdığı kitapları taşıyarak evin içinde yuvarlanıyordu. Piyanonun başına geçer, Eliza için sayfayı çevirir ve sonra kayarak uzaklaşırdı. Annesiyle birlikte gelip bana bir ev gösterdikleri için belki de en sevdiğim oydu, ama yine de en sevdiğim olabilirdi, çünkü bir insan onu gerçekten dinler, gece gündüz yalnızca kendinden söz eden sevgilisi Bay Burpee için iyi bir şey bu. Georgy sarı ipek bir gül aldı çünkü sarı dostluk demekti ve o iyi bir dosttu.

Bir sonraki en yaşlı Hatty, Bayan Woolsey ile birlikte en sevdiği büyük sandalyesinde oturur, kurutulmuş ciğer parçalarını havada tutar ve köpekleri Pico'yu arka ayakları üzerinde durmaya zorlardı. Her zaman Bayan Woolsey'in yanındaydı, onun küçük gölgesi gibiydi, el pençe divan dururdu ve belki de en cömert olanıydı. Eğer bir şeye ihtiyacınız varsa, Hatty onu almanız için kendini yorardı. Ona beyaz bir muslin rozet verdim, onun kadar saf ve iyiydi.

Carry en genç ve en uzun boyluydu ve Margaret'le birlikte mutfakta, açık pencerenin yanında pembe şekerlemeler çeker, bükür ve çıkarırdı. Carry her konuda çok zekiydi. En küçük olmaktan hoşlanmadığı belliydi ve bazen şikayet ederdi.

Ama büyük kızlar ona hiç yüz vermiyorlardı. Özellikle ağabeyleri savaş alanından eve hatıra olarak gülle ve havan mermileri gönderdiğinde ve anneleri bunları merdivenin altında sergilediğinde çok sinirlenirdi.

"Ölümcül bir korku içinde yaşıyorum," dedi Carry. "Ya mermiler patlarsa, grapeshot ve güller de aynı derecede tatsız bir şey yaparsa?"

Onları arka bahçeye taşımasına yardım ettim, evin içinde patlayacaklarından korkuyordum. Carry için parlak kırmızı bir gül yaptım, çünkü aklı yanıyor gibi .

Mary yanıma geldi ve mutfak masasının üzerine eğildi. "Sharp'taki ikinci haftan için hazır mısın?" diye fısıldadı.

İşime geç kaldığım için endişelenerek ayağa kalktım. Mary bunu annesinden saklamıştı, çünkü Bayan Woolsey bir tütün dükkanında çalışmamı onaylamazdı, çünkü kilisesi *her türlü sarhoş edici maddeyi* hoş karşılamazdı.

"Şimdi gitsen iyi olur. Bunları ben bitirebilirim."

"İşimle sizi rahatsız edemem." Mary bebeklerinin peşinde koşturmaktan ve yaklaşan Sağlık Fuarı için resim yapmaktan yorgun düşmüş ve gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu.

Beni nazıkçe koltuğumdan çekti ve oturttu. "Bu sabah geç kalamazsın, Jemma. Ayrıca, bunlara yardım etmekten zevk alıyorum. Her satılan bir askere yardım ediyor."

-

Birinci Cadde'den Batı Broadway'e doğru hızla ilerledim; dükkânlar süslüden sadeye doğru değişiyordu; evlerin alt katlarında birkaç okul ve Hollanda bakkalları vardı. Bir kabarık etek dükkânının kapısının üzerinde, çember kafesler ve kombinezonlar çan gibi asılı duruyor ve rüzgârda sallanıyordu.

Bir yerlerde birileri annemin eskiden yaptığı gibi davul çalıyor, havayı kızarmış soğan kokusu dolduruyordu ve hepsinden önemlisi, her yerde karanlık yüzler vardı. Dükkânlardan ve restoranlardan gelip geçen, baktığım her yerde benim rengimde insanlar vardı. Çok fazla gülümsemekten kendimi alıkoymam gerekiyordu, çünkü gerçek New Yorkluların çoğu sırtmaya pek önem vermezdi. Ama hayatım güzeldi. Ailemi özlemem dışında, dünyanın zirvesindeydim ve iki adam benim sevgim için yarışlıyordu. Babamın bana verdiği küçük kemik haçı elimde taşıyıp parmaklarımla ovuşturarak karar vermeme yardım etmesini istedim.

Kendimi bildim bileli Carter'ı severdim ve neredeyse kardeş gibiydik. Komik ve zekiydi ve hayattan daha fazlasını istiyordu, bunda bir günah yoktu. Peki ya aile? Carter anneme ve Patience'a saygı duyuyordu ama hayatımıza onlarsız başlamak istiyordu. Carter'ı, tatlı kahverengi gözlerini, pürüzsüz kakao tenini ve güzel gülümsemesini hayal ettim. Benden daha güzel olduğu kesindi.

Diğer yandan Nathan benden yaşça büyüktü ve bunun güzel olan pek çok yanı vardı. Dünyayı daha iyi tanlıyordu ve yakışıklı tavırları vardı. Biraz da uzun boyluydu ama daha ciddi idi. Belki Carter kadar yakışıklı değildi ama o yeşil gözleriyle güzel bir yüzü vardı. O da bir askerdi, bu da ona geniş omuzlarında çok hoş duran mavi üniforması için ekstra puan kazandırılıyordu. Annem ve Patience'ı da çok önemserdi. İstesem günlerce benimle bu konuda konuşurdu.

Batı Broadway 93'e vardığımda hiçbir karar verememiştim, babamın haçını öptüm ve cebime koydum. Karar vermeme yardım edecekti.

İkinci haftama başlayacağım için heyecanlıydım ve büyük ön pencereye baktım. İlk günümde beni oraya götürdüğünde Nathan "Gerçekten iyi bir endişe" demişti. Ortasında SUPERIOR CIGARS yazan, bir devin içebileceği kadar büyük bir puronun sallandığı tabelanın altındaki kapıdan hızla içeri girdim. Her türlü tütün mamulünü satılıyordu ve burası iyi tütün mamulleriyle doluydu.

İki duvarı tavana kadar kaplayan yüzlerce cam kavanoz, çiğnemenin tadını güzelleştirmek için kullandıkları meyan kökü, rom ve balla doluydu.

Savaş tütün alışkanlığını yaygınlaştırmak için çok şey yapmıştı ve Superior'da işler yoğundu, uzun meşe tezgâhta bazen iki kişi oluyordu, özellikle de koca bir alay geldiğinde. Dr. Smith'in arkadaşı Bay Sharp, siyah ve beyaz, çoğunlukla erkeklerden *oluşan karma bir müşteri kitlesine* sahipti. Bay Edward Woolsey purolarını oradan alırdı çünkü *Havana'nın bu tarafındaki en iyi* puro olduğunu düşünürdü. Belediye başkanı bile adamlarını gönderirdi.

Bir günde süpürgecilikten tezgâh yardımcılığına yükselerek zaten iyi çıkarmıştım, çünkü hayatım boyunca tütünün içinde olduğum için tütün hakkında çok şey biliyordum. Yalnızca Bay Watson'ın ofisinde elli çeşit tütün vardı, her zaman kendi tütününü daha iyi hale getirmeye çalışırdı ve Anne-May enfiyesini severdi. Pipo tütününe plug, çiğnemeye de twist dendiğini zaten biliyordum. Bir adamın tercihini ondan önce söyleyebilirdim.

Boston'dan gelen bir askere "Yalnız Jack gibi bir adama benziyorsun" dedim. Sonunda bir çanta satın aldı ve Bay Sharp o zaman beni temelli tezgâha koydu.

Bay Sharp nazik bir adamdı, Dr. Smith kadar yaşlı ve babam kadar siyahtı ama hayatı boyunca özgür olduğunu söyledi. sabah bana bir önceki haftanın ücretini ödedi.

"Bu, yeni bir çalışanın sadece beş günde kazandığından daha fazla," dedi ve bana büyük, güzel bir dolar uzattı, elli senti sadece bahşişlerden geliyordu.

Kulaktan kulağa gülümseyerek cebime koydum ve annemin bunu görmesini diledim. Bay Sharp zaten *personelin değerli bir üyesi* olduğumu söylediğinde gözlerimin dolmasına neden oldu ve buna neden ağladığıma şaşırılmış görünüyordu, ama Bayan Anne-May Wilson Watson bir yana, hiç kimse tarafından sahiplenilmemişti.

Bay Sharp'ın bilmediği şey, Tandy Rose Teyzemin Beyaz İnsanların Görgü Kuralları ve

ne zaman kapıdaki küçük ziller çalsa ve bir müşteri içeri girse onları çıkarırdı.

Hemen "Nasılsınız?" derdim, asla "Suh" ya da "Missis" demezdim. Belirli bir yaprağı sorduklarında, "Elbette var, sizin için bir bakayım efendim" derdim, her zaman gülümseyerek ve sonunda başımı eğerek. "Kokusu bayanlar için oldukça hoş" da iyi bir cümleydi.

Bir müşteri ne kadar iyi giyinirse enfiye ve puroyu o kadar çok severdi. Sade askerler ve kabadayı tipler daha çok çiğnemeyi, subaylar ise pipoyu tercih ederdi.

Bazı tütün şakaları bile yaptım. "Kahve içmekten daha iyi," derdim ve bu her zaman bir kahkaha alırdı.

Bir tütün plantasyonunda nasıl büyüdüğümü duymak hoşlarına gidiyordu ama hangisi olduğunu söylememeye dikkat ediyordum. "Domuz kafalarına kendim paketledim" derdim.

Bu bana her zaman fazladan yarım peni kazandırırđı.

New York'a gelmeden önce paraya hiç dokunmadığım için parayı hemen öğrenmem gerekiyordu. Nathan'ın *ikiyüzlü* diyeceğı biri olduğumu biliyordum, orada siyahların sırtından, hatta belki kendi annemin yaprağından elde edilen bir üründen para kazanıyordum. Ama o paranın cebime girmesine herkes kadar benim hakkım olduğunu düşündüm.

Carter o sabah da geldi, o hafta pek çok kez olduğu gibi, meşgul olduğum zamanlarda, örneğın bir alayın savaşmaya giderken tezgâhta üç kişı olduğu gün. Gitmeden önce stok yapmak istediler ve beni merdivenden aşağı yukarı indirip onlara biraz ondan biraz bundan aldıldılar. Hâlâ sahip olmadığım özgürlüğüm için savaşmaya giden çocuklar için en azından bunu yapabilirdim.

Carter kalabalığın arasından bana el salladı. "Hey, Jemma!"

Tezgâhın sonuna doğru aceleyle ilerledim. Bir omzunda sırt çantasıyla onu görmek çok güzeldi.

"Ben . Ottawa'ya. Sen de geliyor musun?"

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. "Hâlâ bilmiyorum." "Sanırım öyle, bunu söylemekten nefret ediyorum. Seni bir kadınla yürürken gördüm. Geçen gece kapanışta uğradığımda askerdi." "O sadece Nathan."

"Sadece Nathan senin kolunu tuttuğu için oldukça mutlu görünüyordu."

"O kadar da değil, Carter." Bir elimi kalbimin üzerine koydum. "Her zaman olacağını . Ama annemi ve Patience'ı almak konusunda ciddiym. Senin hiç ailen olmadı. Benim kadar değer vermiyorsun."

"Siz benim ailemsiniz."

"Bir zamanlar, belki, ama işler ikimiz için de değişti. Ne istediğimi daha iyi biliyorum. Burayı seviyorum. Bir işim var ve bugün hayatımda hiç almadığım kadar çok para alıyorum. Ve arkadaşlarım var."

"Şu kutsal New England kadınları mı? O evde rahat ve kendini beğenmiş."

"Bana bir ev ve nakit para verdiler. Onlara geri ödemedem kaçmayacağım."

"O paraya ihtiyacın olacak. New York pahalıdır. Kanada gibi değil."

Cebimden bir dolar çıkardım. "Al. Bunu almanı istiyorum. Kanada'da daha çok işe yarar sanırım. Kendine biraz meyan kökü kırbacı al."

Carter tereddüt etti, sonra banknotu aldı ve cebine koydu. "Ama dikkatli olmalısın. Anne-May durmayacak-"

"Şansımı deneyeceğim, Carter."

Tek gözümü kısıtım ve zihnimde onun bir resmini yaptım, orada duruyordu ve bunun hayatımın sonuna kadar bana yeteceğini biliyordum. "Oraya vardığında bana yazar mısın?"

Kolunun tersiyle bir damla gözyaşını sildi. "Yapacağım. Sana biraz akçaagaç şekeri göndereyim." "Bunu şimdi yap Carter."

Arkasına bile bakmadan çıkıp gitti, ben de gidişini izledim ve karar vermeme yardımcı olduğu için babama teşekkür ettim.

Doğru kararı verip vermediğimi merak ederek işe geri döndüm. Sonunda kendi seçimimi yapabileceğim düşüncesiyle içim ısındı.

-

NATHAN beni eve bırakmaya geldi ve onu gördüğüm için çok mutlu olduğumdan, Carter'a New York'ta kalacağımı söylemekte haklı olduğumu anladım. Tutmam için kolunu uzattı ve uygun bir çift gibi yürüdük.

Eve varmak üzereyken beni kaldırımda durdurdu. "Keşke seni görmek için daha erken gelme şansım olsaydı."

"Ne hakkında?"

"Dr. Bacon dün gece Hotel Brevoort'ta bir hastasını gördü, ben de kinin almak için dışarı çıktım ve buradan geçtim. Tam o sırada caddenin karşısında duran bir kadın gördüm."

"Siyah mı beyaz mı?" Tekrar yürümeye başladığımızda sordum. "Beyaz. Onda hoşlanmadığım bir şey vardı, ve ben ona yaklaştım. ' sende var mı bir çeşit Woolsey'lerle iş mi?' diye sordum. Geri çekildi ve korkunç bir şekilde bağırarak bana doğru yürüdü. 'Daha önce hiçbir zenci benimle bu şekilde konuşmamıştı. *Beni* sorgulamaya nasıl cüret edersin? Sadece biraz hava alıyorum.' "

Bütün vücudum buz kesti. "Neye benziyordu?" "Ben de bunu söylemek istiyordum. Düşündüm ki Bana bahsettiğin Anne-May olabilir."

"Sıska mı?"

"Söyleyebildiğim kadarıyla. Koyu renkti."

"Saçı ne renkti?"

"Kaputun altından görebildiğim kadarıyla kahverengi." "Senden berbat bir dedektif olurdu, Nathan." "Güneyli aksanı kesinlikle."

"Louisiana?"

"Tek bildiğim çok kötü biri olduğu."

İçimi bir ürperti kapladı. "Bu kesinlikle Anne-May. Beni geri götürmeye geldi."

"Bilmiyorum ama bundan sonra daha yakın duracağım."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim Nathan." Beni içeri buyur etti ve ben de kapıyı kapatmadan önce Brevoort Place'de iki tarafa da baktım. O ev benim kalem olmuştu.

Perdeyi kenara çektim ve caddenin aşağısına doğru uzaklaşmasını izledim. Carter'ı geri çevirmekle hata mı etmişim? Muhtemelen Ottawa yolunu yarılamıştı. Anne-May gece gelecek miydi? Beni oraya geri götürmesi ve yeni giysilerimi alması için bir köle tüccarı tutacaktı, beni patiska giydirip ayaklarını ovduracaktı. Ellerimi yüzüme götürdüm, soğuktu.

Anahtarı kilide soktum ve yatağa doğru merdivenleri tırmandım.

Uzun süre güvende yaşayabileceğimi düşünerek ne kadar aptallık etmişim.

BÖLÜM

45

Anne-May

NEW YORK ŞEHİRİ

NİSAN 1864

O NE ÖĞLEDEN SONRA, AN INVIGORATING içeri girin Central Park, Hotel Brevoort'a tazelenmek için geri döndüm, belboyun yaltaklanmaya devam etmesini sağlamak için beş dolarlık bir altın verdim ve resepsiyon görevlisi bana bir zarf sundu. Jubal'ın soluk lavanta rengi kırtasiye malzemelerini ve zarfın kapağına basılmış açık kahverengi iade adresini tanıdım; tanıdığım başka hiçbir erkeğin bu kadar güzel kullanamayacağı renkler.

SMALLS AND SONS

MERCANTILE, HOLLYWOOD,

MARYLAND

Sevgili Anne-May,

Washington'dan size gönderdiğim son mektubuma yanıt alamadığım için bir mektup daha yazıyorum, zira gün geçtikçe endişelerim artıyor.

Maryland'de Yankee destekçilerinin arasında Konfederasyon casusları olan Copperhead'lerden bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Bu sabahki gazetede Maryland'de casuslar olduğunu ve ABD Ordusu'na ait bilgileri güçlü Güney kuvvetlerine ulaştırdıklarını belirten bir köşe yazısı vardı. Daha da kötüsü, Harriet bana kendisine Pinkerton diyen bir beyefendinin

*Leonardtown'daki şüpheli sorgulama hattı.
İkimizin de aşına olduğu bir materyalin ortaya
çıkması ve ikimizi de töhmet altında bırakmasının
vahim sonuçları konusunda sizi uyarıyorum. Yanlış
ellere geçmediğinden emin olabilmemiz için en
kısa zamanda yerini tespit edip bana ulaştırmanızı
rica ediyorum.*

Sevgilerimle, Jubal

Sevgilerimle. Genelde imzaladığı gibi *aşk* yazmamıştı.

Notu tekrar zarfın içine koyarken gişe memuru boğazını temizledi. "İki günlük daha ödeme borcunuz olduğunu unuttunuz mu Bayan Watson?"

"Bunu nasıl unutabilirim ki?" Gülümsedim. "Hemen geri döneceğim."

Şapka sandığımdan ödemeyi almak için odama gittim, ancak paramın kayıp olduğunu gördüm.

Onu astarın arkasında bırakmamış mıydım?

Her bir sandığın astarını yırtıp her bir giysiyi çöpe atarken kanım dondu, ama nafile. Dizlerim titreyerek resepsiyona döndüm.

"Çok korkunç bir şey oldu efendim. Tüm ödeme araçlarım odamdan çalındı. Eminim çalışanlarınızdan biri almıştır."

"Yani faturanızı ödeyemiyor musunuz?" Tezgâhtar deri defterini açtı. "Sadece restoran masraflarınız yüz dolar tutuyor."

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

Kâtip zilini çaldı. "Bellman, Bayan Watson'a odasına kadar eşlik et ve sandıklarını dolaba kaldır."

"Nasıl yaparsın? Bu saatte nereye gideceğim?" Retikülümü çıkardım ve boş olduğunu gördüm.

"Ödeme eksikliğinden daha fazlası var. Önce Pinkertonlar buraya gelip sizi sordular."

"Peki, küçük bir soruşturma nedir?"

"Ayrıca, temizlik görevlisi pencereleri açık bıraktığınız ve oda servisi tepsisini ortalıkta bıraktığınız için süitin hasar gördüğünü ve kargaların içeri girip yenmemiş yiyecekleri odanın etrafına fırlattığını bildirdi."

"için birini bulacağım."

"Sadece çilekler bile Aubusson halımızı kalıcı olarak lekeledi. New Orleans'tan geldiğiniz için belki daha iyi bir konaklama yerinde daha rahat edersiniz. Ödeme yerine sandıklarınızı saklayacağız. Belki Pinkertonlar onları daha yakından incelemek isterler."

Tezgâhın üzerine doğru eğildim. "Sevgili dostum, koşulların beni bıraktığı durum için daha fazla üzülemem. Şimdilik bir senet yeterli olmaz mı?"

Tezgahın üzerinden bana doğru bir kart uzattı. *Bay Gerald Minkman, Rehinci.* "Bu müessese ilginizi çekebilir. Bu arada belboy, Bayan Watson'a dışarı kadar eşlik et. Gelen bir misafir için o odaya ihtiyacımız var."

-

Bay Bigelow'un, ahlaki kalitesi şüpheli kadınları kabul eden ve onları yoksullar evinden uzak tutan nemli görünümlü bir yer olan Bayanlar Sanayi Evi için verdiği adrese vardım. Tepedeki kara bulutlar manzarayı aydınlatmak için pek bir şey yapmıyordu.

Yanaklarımı sıktım, bir kolumu kaldırdım ve altını kokladım. Sokakta uyumuş gibi mi kokuyordum? Mesafemi koruyacaktım.

İçeri elinde kâğıttan bir kutuyla dışarı çıkmakta olan bir kadına kapıyı tuttum.

"Yardımcı olabilir miyim?" En iyi Yankee aksanımı takınarak sordum.

"Çok minnettarım," dedi kadın. Kutusunu bekleyen arabaya bıraktı, geri döndü ve ben de kapıyı onun için tekrar açık tuttum.

"Gazetelerde okuduğum Abigail Woolsey olma ihtimaliniz var mı?" diye sordum.

"Öyleyim," dedi.

"Kendimi tanıtmama izin verin. Lucretia Frick, Vermont eyaletinden."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Frick. Ne kadar sıra dışı bir aksanınız var. Sizinki gibi bir Vermont aksanı hiç duymamıştım."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben Kanada'da büyüdüm." "Ani davrandığım için özür dilerim, ama şu anda

Sağlık Fuarı için biraz bağış bırakmak üzere eve geldim." O gri gökyüzüne baktı. "Yağmur gelmeden önce."

Sağlam yapılı, alyans takmayan ve otuzunu çoktan geçmiş olan bu kadının karşı cinsi cezbetmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu; sade siyah elbisesini giymiş, bir tutam allık ya da kulak çubuğu bile takmamıştı.

"Yardım etmeme izin verin. İyi kalpli Bay Lincoln'ün davasına yardım etmekten ne kadar minnettar olurum."

"Yardıma ihtiyacım var. Bütün hamallar başka işlerde çalışıyor. Benimle ofise gelin ve her birimiz bir kutu alalım."

Onu, duvarları yerden tavana kadar tozlu deri ciltli kitap raflarıyla kaplı, yıllardır dokunulmadığı belli olan bir odaya kadar takip ettim ve hepsinin ortasında kağıtlar ve yığılmış devasa bir masa duruyordu. Birinin üzerinde bir zarf duruyordu.

Defter, Birlik parasının rengi kâğıttan görünüyordu, *Hazine* ön yüzünde ilmekli bir elle yazılmıştı.

Bana bir kutu uzattı. "Umarım bu çok ağır değildir?"

O başka bir kutuya uzanmak için eğildiğinde, zarfı masadan aldım ve elbisemin cebine koydum. "Hiç de ağır değil."

Kartonlarımızı arabaya yükledik. Bana teşekkür etti ve sonra sordu: "Bunları evimde açmama yardım eder misin? Buradan kısa bir mesafede. Orayı fuar için hazırlık alanı olarak kullanıyoruz. Ve sahip olduğumuz her hizmetçi bugün orada hizmet veriyor."

"Hiç sorun değil," dedim, arabanın koltuğunda onun yanına tırmanarak. "Sadece yardım etmekten heyecan duyuyorum."

-

KARTONLARIMIZI 8 Brevoort Place'deki eve taşıdık, eski evim Hotel Brevoort'a bir taş atımı uzaklıkta, yeterince güzel bir kahverengi taş. Onu, kenarları tabandan tavana kadar kasalar ve kutularla dolu olan ön salona kadar takip ettim. Hafif bir küf kokusu ve bazı çok yorgun koyu renkli kanepeler dışında, fena sayılmayacak kadar yaşanabilir bir yerdi. Kanepenin üzerindeki, Konfederasyon'un merkezini gösteren pembe ve yeşil karelerden oluşan haritaya doğru bir adım attım. "Ah, Virginia eyaleti. O asilere tahammül edemiyorum."

"Annem aslında o büyük eyalette doğmuş ve büyümüştür, Bayan Frick."

"Güzel yer, Virginia."

Bir parmağımı haritanın çerçevesinin üzerinde gezdirdim, gerçek altın varak gibi görünüyordu. "Bu büyük şehirde Tanrı'dan korkan insanlarla tanışmak kalbime iyi geliyor. Sanırım siz de biz iyi Hristiyanlar gibi köleliğin kaldırılmasını destekliyorsunuz."

"Kesinlikle, Bayan Frick." Abigail bir koliyi açtı ve içinden bir yığın bayan çocuk eldiveni çıkardı. "Bunlar

elimizdeki tüm eldivenleri fuara getirmemi istedi. Görünüşe göre her çifti satmışlar."

Elimi kartonun içine daldırdım. "Dur, sana yardım edeyim."

"New York'a nasıl geldin?" "Nashua'da

bir çiftlikteydim ve-"

"Ama Nashua New Hampshire'da, Vermont'ta değil."

"Nashua mı dedim? *Montpelier*'i kastetmiştim. İşte o zaman Sağlık Fuarı'nı duydum ve yardım etmek için gelebileceğimi düşündüm. Aslında..." Elimi cebimdeki zarfa attım ve bir banknot çıkardım. "Bu amaç için bağışta bulunmak istiyorum."

Abigail faturayı aldı. "Yirmi dolar mı? Tanrım, Bayan Frick. Tam bir vatanseversiniz. Kardeşim size teşekkür ediyor. Kendisi Fort Monroe'da görevli bir asker."

"Bu koca evdeki tek kardeşin mi?"

"Altı da kız kardeşim var."

"Hepsi savaş yardımı için mi çalışıyor? Sanırım gazetede kız kardeşin Georgeanna ile ilgili bir haber okumuştum?"

"Onunla gurur duyuyoruz. Geçen Temmuz ayında annemle birlikte Gettysburg'da askerlere hemşirelik yaptı. Şehir dışında geçirdiği birkaç günden yeni döndü."

"Savaşın ön saflarında yer almak, ihtiyacı olan pek çok çocuğumuza yardım etmek çok ödüllendirici olmalı. Kölelik belasına son vermeliyiz, sizce de öyle değil mi Bayan Woolsey?"

"Tamamen, Bayan Frick. Aslında, annem ve kız kardeşim bir zamanlar köle olan genç bir kadınla son derece iyi arkadaş oldular."

Doğrudum. "Söylemiyor musun? Ne kadar . Peki nasıl tanıştılar?"

Abigail bir yığın eldiveni mumlu kâğıda sardı ve sicimle bağladı. "Tahmin edebileceğiniz gibi genç kadın savaşta yaralanmıştı. Maryland'deki bir köle sahibinden ABD Ordusu tarafından askere alınmış."

İki parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Hagerstown?"

Abigail bana döndü, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık vardı. "Nereden biliyorsun?"

Kalbim hızla çarptı. "Oh, sadece tahmin ettim. Oraya yakın en büyük şehirlerden biri."

Bakışları üzerimde kaldı. "Evet, gerçekten."

"Peki bu eski kölenin adı ne?" diye sordum. Abigail

bana döndü. "Korkarım artık gitmem gerekiyor, Bayan Frick. Yardımlarınız için teşekkür ederim. Sanırım şimdiden çok fazla zamanınızı aldım."

"Bir bardak su ve gerekli bir oda için sizi rahatsız edebilir miyim?"

Abigail içini çekti. "Lütfen elinizden geldiğince çabuk olun. İkinci katta gerekli bir oda bulacaksınız. Suyunuzu getireyim, ama sonra gitmeliyim."

"Elinde buz varsa çok minnettar olurum Abigail. O kartonları taşıırken epey susadım."

-

ABIGAIL su aramak için evin arka tarafına doğru koşmaya başladı, ben de eteklerimi kaldırıp merdivenleri hızla çıktım. Jemma'nın çiçekli halı çantasını aramak için odadan odaya koştum, gardıropları açtım ve ayaklarımı yatakların altına soktum. Son odaya, evin ön tarafındaki küçük yatak odasına girdiğimde ve Jemma'nın çiçekli çantasını bir sandalyenin üzerinde gördüğümde neredeyse aramaktan vazgeçmiştim.

"Bayan Frick?" Abigail birinci kattan seslendi.

"Bir dakika," diye seslendim.

Jemma'nın çantasını açtım ve gömleklikler ile kumaş parçalarını aradım. İçindekileri iki yataktan birinin üzerine boşalttım ve hepsini karıştırdım ama kırmızı Fas derisi kitap bulamadım. Bir şifonyer çekmecesini açtım ve iğne kartlarını ve iplik makaralarını karıştırıp yere attım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Döndüğümde Abigail Woolsey'i kapıda buldum.

"Bayan Frick, eğer gerçek adınız buysa, derhal gitmenizi rica etmek zorundayım."

BÖLÜM

46

Georgy

NEW YORK ŞEHİRİ

NİSAN 1864

BREVOORT PLACE, N.Y.C.

Sevgili Edward,

Sağlık Fuarı için tam zamanında döndüğünüze sevindim, çünkü on yılın en büyük sosyal etkinliği olacağı benziyor. Yeğenlerinizin hepsi fuar için çalışıyor. Mary çiçek bölümü için yaptığı düzenlemelerle meşgul ve tüm hanımlar yenilikler can atıyor. Abby fuara oldukça ısındı ve güzel bir ipek bayrak ve daha pek çok küçük şey yapıyor; Georgy ise kitaplarını satacak. Mary'nin beyaz hasırdan, uçları çiçeklerle boyanmış geniş kurdeleli bahçe şapkaları yaptırma fikri, çiçeklerle dolu çardağına asılacak güzel fikir. Onun her şeyi bahçe tarzında olacak....

Gerçek

sevgilerimle, Jane

Eliza

Jemma ve ben Eliza'yı ziyaret ettikten sonra New York'a döndüğümüzde annemin evinin her katının Sağlık Komisyonu Fuarı için yapılan hazırlıklarla dolu olduğunu gördük. Savaş dördüncü yılına girmiş, General Grant tüm ABD Ordusu'nun başkomutanlığına atanmıştı. Çatışmalar Güneybatı'da 'u canlandırmıştı.

Kuzey'in askeri görünümü ve savaşın sonunun çok uzak olmadığını ummaya başladık.

New York'ta refahın çarpıcı kanıtları bol miktarda bulunuyordu. Güzel bahar havası otel ve pansiyonları tıklım tıklım doldururken, yaklaşan ve birliklerimize fayda sağlayacak olan panayırdan söz mümkün değildi.

Ev, kritik görevlerin telaşıyla yankılandı ve Jane ile Eliza dışında hepimiz tavan arasında koşuşturarak eski sandalyeleri ve lavaboları bağışlanmak üzere topladık. Her birimiz fuar için bir görev üstlenmiştik ve benim görevim de Yazar Odası'nda *Gettysburg'da Üç Hafta* adlı kitabımın kopyalarını satmaktı. Jemma'nın kırığı iyi bir şekilde iyileşiyordu ve Point Lookout hemşire personeli arasında son derece popüler hale gelen bonelerini satmayı seçti ve hepimiz tavan arasındaki sandıklarda onun kullanabileceği daha fazla kumaş artığı aradık, birlikler için tiftik haline gelmemiş atalardan kalma kumaş hazinelerini topladık.

Carry basma bir boneyi havaya kaldırdı. "Fuar biter bitmez kanepeye uzanıp kendimi yelpazelemekten başka bir şey yapmayacağım."

"Size katılacağım," dedi Hatty. "Kamışımın bir ucuyla şeri ayakkabısının içinde."

En küçük iki çocuk olan Hatty ve Carry bu korkunç savaş sırasında hızla büyümek zorunda kalmışlardı. Bir zamanlar sadece en ünlü kıkırdayanlar olarak tanınırken, bir gecede çok başarılı kadınlar haline gelmişlerdi ve her ikisi de Bellevue'de uzun saatler hemşirelik yapıyordu. Hızla otuz yaşına, o büyük Rubicon'a yaklaşıyorlardı. Tüm bunlar sona erdiğinde yuva kurabilecekleri bir erkek kalacak mıydı?

O tavan arasında vakit geçirmekten hiç sıkılmadım, çünkü tüm endişeler karaağaçların üzerindeki ham ahşap saçakların altında eriyip gidiyordu. Mary ve Abby bizi bazı sandıkları açmaya yönlendirirken, yüksek oval pencereden süzülen tek ışık huzmesinde tozlar dans ediyordu. Saten terlikler, bornozlar ve patiska elbiselerden oluşan kafur kokulu depoları çıkardık.

Hatty eski pembe saten bir burunluk çıkardı ve Jemma onu iki eliyle tuttu.

"Bununla altı gül yapabilirim."

Babam bu küçük tabloda ne kadar hoşlanırdı.

Kırpıntıları ortaya koyar koymaz, Jemma kucağında bir tahta ile oturarak her birini küçük bir çiçek ya da tomurcuk haline getirdi. Dokunuşundaki ustalık ve her bir mükemmel küçük çiçeği ne kadar hızlı sararak kabarttığı karşısında donup kaldık.

Carry küçük bir burun çiçeğine uzandı. "Ve onları artık gerekli olmayan şeylerden yaptığınızı düşünmek. Ama bence 'çöp başlık' böyle güzel eserler için iğrenç bir isim."

Jemma'ya bir muslin çiçeği tuttum, o da çiçeği tabanından bağladı. "Jemma ve ben bugün Edward Amca'ya gidip her çiçeğin ortasına düğme yapmak için quahog kabukları toplayacağız."

Carry Hatty'ye baktı. "Babamın sahili mi? Queens'e kadar mı? O plaja gitmekten iyi bir nedenden dolayı vazgeçtin Georgy-"

" yoksa ben gayet iyiyim. Tamamen .
Tanrı aşkına, bu olay olduğunda ben yedi yaşındaydım."

"Dışarısı korkunç derecede ıssız," dedi Hatty. "Belki Bay Burpee'den size eşlik etmesini isteyebilirsiniz. Ya da güvenilir Frank Bacon'a ne dersiniz?"

Carry sandıktan bir yığın yulaf ezmesi rengine ev dokuması kareler çıkardı. "Bayan arkadaşıyla meşgul. Washington Square Park'ta ayı oynattıklarını duydum."

"Frank kimi onu kucaklayabilir," dedim. "Yine de nişan yok," dedi Carry.

Yün bir parçayı Jemma'ya uzattım. "Hangi eşyalarımızı fuara bağışlayacağımızı tartışmayı tercih ederim."

"Ustaca konu değişikliği," dedi Carry. "Belki de chinoiserie vazolar," dedi Hatty.

"Annelik gururu mu?" Abby sordu. "bile etme."

Hatty başını salladı doğru ve ÇİN Dolap. "Her zaman lavantalı transfer kapları vardır."

"Nasıl yemek yiyeceğiz?" Carry sordu.

"Peki ya şöminenin üstündeki yelpaze?" Jemma sordu. Bir sessiz kaldık.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Jemma sordu.

Carry bir eliyle bana uzandı. "Lütfen bir daha o sahile gitme Georgy."

Çatı katının kapısı çalındı ve Margaret içeri girdi.

"Bayan Georgy, Bay Burpee ."

Bir parçam o güzel sahneyi terk etme düşüncesiyle söndü.

"Birazdan aşağı ineceğim Margaret. Ziyaretinin sebebini paylaştı mı?"

"Annenizi görmek istiyor, hanımefendi. Kütüphanedeler."

Tüm işler durdu ve tüm kardeş yüzler bana döndü.

Abby bagaja bir etek fırlattı. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa cellat geldi sanırsın."

-

Elimizden geldiğince haysiyetli bir Brevoort Place'deki tüm önemli olayların gerçekleştiği kütüphanede toplandık. Jemma bir kolunu benimkine bağladı, Hatty ise hemşiremin çantasına koştı ve

Stetoskopu kapıya doğru tutarak mırıldanmaları dinledi ve Carry camdan kulağa yöntemini uyguladı.

"Hiçbir şey," dedi Hatty.

Abby ikisini de kenara itip bir kulağını kapıya dayarken Mary elimi tuttu. "Annem arıyor," diye fısıldadı Abby. "Diyor ki... Georgy zaman kendi aklını bilirmiş." Bana döndü. "Senin birlikte yaşaması kolay bir insan olmadığını söylüyor."

"Teşekkür ederim anne," dedim.

Abby kulağını tekrar kapıya dayadı. "Sanırım toplantılarını sonlandırıyorlar."

Kapı açıldığında annem ve arkasında, en iyi kravatı ve yeleği içinde, alnında boncuk boncuk terler parlayan, bakışlarını kaçırın Bay Burpee belirdi.

Annemin ciddi bakışları benimkilerle buluştu. "Georgeanna, Bay Burpee bugün buraya sana ciddi bir soru sormak için geldi."

Mary elimi sıktı ve ciddi bakışlarını dikti. "İstemiyorsan gitmek zorunda değilsin"

"Ben iyiyim," dedim ve kütüphaneye, babamın eski meşe masasının her zamanki gibi pencerenin önünde durduğu, ağır perdeli ve halı kaplı iç mabede adım attım. Kız kardeşlerim ve Jemma kapı aralığını doldurmuş, beni izliyorlardı.

"İyi günler Bayan Woolsey," dedi Bay Burpee. "Annenizle yaptığım konuşma oldukça dostane geçse de, moralimi bozdu."

Yeleğinin cebinden bir on sent çıkardı ve Jemma'ya uzattı. "Sen oradaki, bir sinir toniği almaya git."

Jemma parayı yakaladı.

Mary parayı Jemma'dan aldı ve Bay Burpee'ye geri verdi. "Jemma misafirimiz, Bay Burpee."

"Oh." Bay Burpee parayı yeleğinin cebine geri koydu. "Bir insan böyle bir şeyi nasıl bilebilir?"

Kapıya doğru adım attım ve konuşmanın izleneceğini ve kelimesi kelimesine ezberleneceğini bilerek kapıyı kapattım.

Bay Burpee bana doğru geldi. "Buraya ne sormaya geldiğimi bildiğinize inanıyorum."

"Belki de."

"Annen bana kiminle evleneceğine senin karar vereceğini söyledi ve ben de ona katılıyorum. Sana karşı derin bir sevgi beslediğimi bilmelisin. Birlikte geçirdiğimiz bu aylar boyunca seni sevimli, açık sözlü, alçakgönüllü, akli başında ve benim için gerekli tüm niteliklere sahip bir arkadaş olarak gördüm. İyi bir eş olacağımıza inanıyorum ve uzun uzun düşündükten sonra, evlendiğimizde, elbette çocuklar doğana kadar, hemşirelik okulun için seçtiğin eve sahip olabileceğine karar verdim."

Kendimi sabitlemek için bir elimi babamın masasına koydum. "Bu çok cömertçe, Archie."

Ceketinin cebinden deri bir kutu çıkardı ve açtığında içinden pırlantalar çıktı. "Bu annemin, babamın ona verdiği ilk yüzüktü. Bir merkez taşın etrafında sekiz adet gül kesim pırlanta. Mum ışığında görülebilecek şekilde yapılmıştı. Bana bunu hak eden bir kadın bulmamı söyledi ve ben de bunun sen olduğuna kesinlikle karar verdim."

"Çok güzel bir parça, Archie."

"Ama ne hissettiğin hakkında en ufak bir fikrim olmadığını söylemeliyim. Bana karşı neredeyse hiç sevgi göstermiyorsun Georgeanna, hiçbir duygu belirtisi yok. Bugün burada bile evlenme teklifim karşısında sevinç gözyaşları dökmedin."

"Her şey için minnettarım. Her şey çok ani oldu. Sadece biraz zamana ihtiyacım var-"

"Çoğu bayanın böyle bir teklif karşısında tereddüt etmeyeceğini söyleyebilirim." Çantayı kapattı ve cebine koydu. "Yeni bir at satın almak için Saratoga Springs'e gidiyorum ve iki hafta içinde döneceğim. Döndüğümde cevap verirsiniz memnun olurum."

"Elbette, Archie."

Bay Burpee elimi tuttu, dudaklarına götürdü ve ciddiyetle öptü, sonra dışarı çıktı, kapıyı açık bıraktı ve bir kadın seli içeri doldu. Etrafımda toplandılar, etekleri hışırdıyordu, menekşe ve gül rengi tuvalet sularından oluşan bir bulutun içindeydiler.

"Ne cevap verdin?" Carry sordu.

"Düşüneceğimi söyledim."

"İşte bu belirleyici," dedi Hatty.

Masanın arkasına geçtim. "Her şey çok kafa karıştırıcı."

"Frank Bacon duyunca yatağa düşecek,"
Mary söyledi.

Carry ayağa fırladı ve babasının masasına oturdu.
"Jemma'nın hizmetçi olduğunu varsaydığında dehşete
düştüm."

"Tüm bunlar hakkında ne *hissediyorsun*, Georgy?" Abby
sordu. "Hiçbir şey, gerçekten. Sanırım bu gurur verici bir
teklif."

Annem saçlarımı düzeltti. "İstediğin kadar kalabilirsin
canım."

Avuçlarımı babamın kurutma kağıdının üzerine
koydum. "Okulum için seçtiğim bir evi teklif etti."

Mary elimi kendi elinin içine aldı. "Sevdiğin kişinin o
olduğundan emin ol Georgy. Bu sonsuza dek sürecek.
Belki de kabul etmeden önce Frank Bacon'a haber
vermelisin?"

"Bu iyi bir teklif," dedi Abby. "Elbette kabul etmelisin.
Babam da bunu isterdi."

Yüzümü ona döndüm. "Öyle söyleme, Abby."

"Biri olmalı. Herhangi bir duyguya sahip görünmüyorsun. Umarım Frank Bacon'ın sevgilisini terk etmesini beklemiyorsundur. Bu asla olmayacak."

Aceleyle kapıya yöneldim. "Lütfen, beni yalnız bırakın."

Abby de peşimden geldi. "Okuluna gidebilirsin, Georgy. Aptalca davranıp her zaman yaptığınız gibi bunu da bir kenara atmayın. başka bir şans."

"Ne kadar acımasız olabiliyorsun, Abby." Odadan çıktım ve merdivenleri hızla çıktım. "Bir kez olsun kendi kararımı vermeme izin ver."

-

BAY BURPEE'NİN EVLENME TEKLİFİNDEN SONRA BURPEE'NİN EVLENME TEKLİFİNDEN SONRA, kız kardeşlerimin meraklı bakışlarından kaçmam gerekiyordu, bu yüzden Jemma ve ben her zaman "Babamın Plajı" olarak adlandırdığım, Edward Amca'nın en sevdiği yaz mekânı olan Long Island'ın güney kıyısındaki Rockaway Plajı'nı ziyaret etme planımızı değiştirmedik.

Jemma ve ben yürürken hafif bir yağmur yağıyordu, başlarımız eğikti, sık sık Atlantik'in sularıyla yıkanıp pürüzsüz hale gelen mor ve beyaz quahog kabuklarının şekilsiz parçalarına karşı tetikteydik. Belki de düşünecek çok şeyim olduğunu bilen annem bizi arabasıyla ve gazete kağıdına sarılı sandviçlerle gönderme nezaketini göstermişti. Fulton Feribotu'yla Brooklyn'e gittik ve oradan da Rockaways'e doğru uzun bir yol aldık.

Sahile yaklaştıkça nefesim daraldı. Belki de artık dönmeye hazır değildim. Yüzümü hafif yağmura doğru kaldırdım. Babam buna "yumuşak" derdi.

"Belki de geri dönmeliyiz, Jemma. Gökyüzü kararıyor."

"Birkaç dakika daha kalabilir miyiz?" diye sordu. "Fırtına şimdilik denecek gibi görünüyor."

Derin bir nefes aldım ve tuzlu havanın tanıdık kokusu ciğerlerime doldu.

Baba.

Jemma aceleyle ilerledi, kumdan bir şey koparmak için eğildi ve döndü. "İlk parçamı buldum!"

Yaklaştım ve mora bulanmış, pürüzsüz, sütlü kabuk parçasını inceledim. "İyi bir tane."

Jemma bu amaçla yaptığı sarı ipek ipli çantanın içine bıraktı.

"Babam Maryland'de sahilde yürümeyi çok severdi. Eski tahta parçaları bulur ve onları masa ve sandalye yapmak için eve taşırdı."

"O şimdi nerede? Ondan nadiren bahsediyorsun."

"İki yıl önce öldü. LeBaron ve adamları onu astılar."

Durdum ve döndüm. "Yüce Tanrım, Jemma, ne kadar zalimce ve barbarca. Bir insan başka bir insana nasıl böyle bir şey yapabilir?"

"Babam onları geçti. Ama çoğunlukla öyle hissettikleri için."

"Çok özür dilerim. Merak etmek gibi bir niyetim yoktu."

"Özür dilemene gerek yok, Georgy. Konuşmanın iyileştirici olduğunu öğrendim."

"biriydi?"

Jemma gökyüzüne baktı ve gülümsedi. "En güzel günün on katı gibi. Fazla bir şeyi yoktu ama sahip olduğu her şeyi herkese verirdi."

Yürümeye devam ettik, kıyıdaki dalgaların tatlı tatlı vuruşları ve martılarla kırlangıçların vahşi çığlıkları tek sesimizdi.

"Eskiden buraya babanla mı gelirdiniz?" Jemma sordu.

"Yürümek için en sevdiğimiz yerd. Şimdi Mary getiriyor kızları kum kovaları ve kürekleriyle burada."

Bir deniz kabuğu parçasını almak için eğildim ve Jemma'nın çantasına attım. Doğanın sunduklarını basitçe avlamaktan hoşlanan bir arkadaşına sahip olmak ne kadar güzel.

"Babanla birlikte olmak güzel zamanlardı herhalde," dedi.

"Babamla o feribot yolculuğunu yüzlerce kez yaptık ve bu sahilde onunla birlikte hazine arayarak yürüdük, aklıma gelen her küçük şeyi tartışmaktan mutluluk duydum. Her türlü hazineye rastlardık. Bir kadının parfüm şişesi. Gemi enkazından çıkan kapacak."

"O güzel yelpazeyi burada mı buldun?"

"Oh, hayır. Astoria'dan bir Bayan Winslow, aslında Edward Amcanın bir tanıdığı, çok uzaklara yüzen ve kaybolmasından korkulan oğlu William'ı sağ salim kurtardıktan sonra babama ve bana hediye etti."

Jemma ve ben yarım ay şeklindeki koyun ortasında, suyun kenarında durduk. "Babam ve ben onu tam burada bulduk ve hayata döndürdük. Baskı altında çok zarıftı babam. Hemen zavallı adam üzerinde çalışmaya başladı ve ben de onu takip ettim."

"Onu kurtardın mı?"

"Genç adamdan bir galon su çıkardı. Ama daha minnettar bir ebeveyn görmemişsinizdir ve Bayan Winslow babama ve bana, bir zamanlar Marie Antoinette'in sarayındaki bir nedimeye ait olduğu söylenen, en değerli eşyalarından biri olan fildişinden yapılmış yelpazeyi hediye etti."

"İyi para eder mi?"

"Bir koleksiyoncu için belki. Ama benim için daha çok manevi değeri var. Babamdan bana kalan tek şey bu."

"Carry buraya gelmekten iyi bir sebepten dolayı vazgeçtiğini söyledi. Neymiş o?"

Yağmur daha da şiddetlendi ve pelerinimi üzerime çektim. "Sırılsıklam olacağız, Jemma. Gerçekten geri dönmeliyiz."

Jemma bir elini koluma koydu. "Sen değil miydin 'İnsan bir şeylerle yüzleşmeli yoksa tıkanıp kalırsın' diyen?"

Kolumu çektim. "vermekte almaktan çok daha iyi olduğumun farkındayım ama gerçekten-"

"Belki Dr. Bacon hakkında da konuşabiliriz? Ona karşı bir şeyler hissettiğini söyleyebilirim ama bunu gösteremiyorsun. Belki de hepsi burada olanlar yüzündendir. Bunu kız kardeşlerinle paylaştın mı?"

"Bu çok korkunç, Jemma. Bunu onlarla tartışamam."

"İçine atamazsın. Nasıl öldü?"

"Keşke saat getirseydik. Son feribot saat üçte kalkıyor."

Jemma yürümeyi bıraktı ve kollarını arkasında kavuşturarak ayağa kalktı.

Ona el salladım. "Geliyor musun?" "Sen

konuşana kadar gelmiyorum."

Gökyüzüne baktım. "Bizi yıldırım çarpacak." Omuz silkti.

"Güzel. Bilmeniz gerekiyorsa, on üç Ocak 1840 gecesı Sound vapuru *Lexington*'da öldü. Otuz sekiz ."

"Ve?"

"Babam Boston'dan New York'a, yeni evlenen Edward Amca'yı ziyarete gitmişti ve bu olayın şerefine verilecek büyük bir aile yemeği için kalması konusunda ısrar edilmişti. Ama babam o gece Boston'a dönmekte ısrar etti."

Eğildim ve kumdan bir deniz kabuğu parçası aldım.

Jemma onu parmaklarımın arasından aldı ve çantasına attı. "Devam et."

"Gece korkunçtu, cıva sıfırın altında on dereceydi, Ses yüzen buzlarla doluydu."

Konuşmayı kestim, her şeyin görüntüsü gözümün önünde çok canlıydı. Jemma kolunu belime doladı.

"Yangın alarmı verildiğinde gemi yoluna devam ediyordu ve kıyıdan millerce uzaktaydı. Gemi pamuk balyalarıyla yüklüydü ve bu balyalar arasında yangın o kadar ilerlemişti ki gemiyi kurtarmak için tüm umutlar tükenmişti. Mürettebat ve yüz kırk üç yolcudan sadece dördü kurtulabilmiş, babam bunların arasında değildi. Yanmış mı yoksa boğulmuş mu olduğunu sadece Tanrı bilir."

"Zavallı annen."

"Annem üzüntüsünü bizden sakladı. Sadece üç ay sonra, 1840 yılının Nisan ayının on sekizinci gününde, babasının görmekten büyük mutluluk duyacağı oğlu, kardeşimiz Charles doğdu."

"O öldükten sonra neden buraya gelmeyi bıraktın Georgy?"

Denize doğru baktım. "Babamı bulma umuduyla Edward Amca'nın beni buraya getirmesini sağladım ve sonra burayla biraz meşgul oldum. Sanırım aptalcaydı."

" de aptalca değil."

"İlk başlarda çok gençtim, babamın geri geleceğini, burada yıkanacağını ve Willy Winslow'a yaptığımız gibi onu da kurtarabileceğimi düşündüm. Ama yıllar geçtikçe ve ben büyüdükçe, sadece ondan ya da öldüğü vapurdan bir iz bulmayı umdum. Üzerinde *Lexington*'ın yeşil imzası olan bir porselen parçası buldum ve yastığımın altında onunla uyudum. Anneme hayatta kalan dört kişiyle bağlantı kurmama yardım etmesi için baskı yaptım ama onlar babamın tarifine uyan kimseyi hatırlamıyorlardı. Sonra, on altı yaşıma geldiğimde, annem buraya gelmeyi bırakmamı söyledi. Yine de bir kış günü, kazanın on üçüncü yıldönümünde gizlice dışarı çıktım ve sonuç olarak

Kızıl hastalığı. Annem bundan sonra dışarı çıkmamı yasakladı ve beni Philadelphia'daki yatılı okula gönderdi."

"Evi özledin mi?"

"Korkunç. Bana şiddetli nostalji teşhisi koydular ve sıkı egzersiz ve yumuşak bir diyet önerdiler. Geceleri rüyamda babamı görüyordum ve acaba onu bulacak kimse olmadan buraya mı geldi diye düşünüyordum. Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Ölümünün koşulları neydi? Gemi battığında hayatta mıydı? Birini kurtarmaya çalıştı mı? Onu çok özlüyorum, Jemma. Son derece nazık bir adamdı, çok iyi bir mizah anlayışına sahipti ve kimse beni daha iyi anlayamazdı. Onun öldüğü ve benim suçlu olduğum her gün göğsüme bir bıçak saplanıyor."

"Senin hatan olmadığı kesin."

"Ama öyleydi. İşin en korkunç yanı da bu."

Denize baktım, alçak bulutlar beyaz şapkalı dalgaların üzerinde toplanıyordu.

"Devam et."

"Edward Amca babama o gece kalması için ısrar etti ama o piyano resitalim için eve gelmekte ısrar etti. Kardeşine bunu kaçırmayacağını söyledi. Gelmesi için ona ısrar etmiştim. Hatta yalvardım."

"Seni suçlayamam."

Gözlerim sıcak yaşlarla doldu. "Ya bu kadar şımarık bir kız olmasaydım ve kendi kibrim için onu eve çağırmasaydım? Ya o gece New York'ta kalsaydı ve yolculuğu daha iyi koşullar altında yapsaydı? Bugün hala bizimle olurdu. Annem biricik eşini kaybetmemiş olurdu. Hepimiz değerli babamıza sahip olurduk."

Jemma beni kendine çekti ve ben de onun ıslak omzunda ağladım.

"İşte," dedi Jemma ve sırtımı sıvazladı. "Bu iyi hissettirmiyor mu?"

Ben ona karşı sarsılırken yağmur üzerimize yağıyordu.
"Bu korkunç utançtan asla kurtulamayacağım."

Jemma bana sarılırken, "Bence çoktan sahip oldun," dedi.

Ve ilk defa birini itmedim.

-

Ertesi gün yenilenmiş bir insan olarak uyandım, tazelenmiş bir zihin ve yeni keşfedilmiş bir dinçlikle. Sırt çantamı attım ve babamın yelpazesini şöminenin üzerinden yavaşça kaldırdım, cam kutu kollarımda yumuşacıktı ve onu evden çıkarıp Brevoort Place'e taşıdım.

Sağlık Fuarı'nın açılış günüydü ve New York'taki herkes Altıncı Cadde'nin yanındaki On Dördüncü Sokak'ta bulunan büyük binaya sıkışmış gibiydi. Okullar kapanmış, erkekler ofislerini kapatıp akla gelebilecek her türlü ürünün sergilendiği, havada patlayan mısır ve şekerleme kokuları bir insan, bayrak ve çelenk girdabına neden olan tezgahlarda gezinmeye başlamıştı.

Fuar odalara bölünmüştü: Silahlar ve Kupalar Odası, Resim Galerisi ve Eski Merak Dükkânı, buradaki cam dolaplar tahnit edilmiş kuğular, Mısır eserleri, Washington'un kestiği yaşlı kiraz ağacının bir parçası ve altı yüz başka tuhaflıkla doluydu.

Cam kutumu göğsüme bastırarak Resim Galerisi'ne doğru ilerledim; yüksek tavanlı odalarda dolaşan ve satın alacaklarını düşünen iyi giyimli ziyaretçilerin oluşturduğu muazzam kalabalığın arasından geçtim. Her yerden, hanımların birbirlerine sürtünürken çıkardıkları ipek sesleri duyuluyor ve büyük bir askeri bandodan "The Star-Spangled Banner" yükseliyordu.

Açık ara en prestijli oda olan, duvarları bağışlanmış eski usta tabloları ve gölge kutulu savaş eserleriyle kaplı galeriye ulaştım. Cam kutuyu tezgâhın üzerine, Alman aksanıyla konuşan, gözlük camlarına kendi yüzümün yansıdığı, yuvarlak, ufak tefek bir adamın önüne koydum.

"Bunu bağışlamak istiyorum."

Yelpazeye daha yakından baktı. "Bu mu-"

"Evet, bir zamanlar Marie Antoinette'in sarayında giyilmişti."

"Buna nasıl bir değer biçebilirim? Bir müzede olmalı. Size ait olduğunu nasıl bilebilirim?"

"Kasanın altına bantla yapıştırılmış babam Charles Woolsey ve bir adamın hayatını nasıl kurtardığı hakkındaki gazete makalesi. Yelpaze, minnettar bir ebeveynin ona verdiği ödüldü. Onu bana vasiyet etti ve artık onu bırakma vaktim geldi."

"Onu bıraktığınız için çok üzgün olmalısınız." "Son derece üzücü, efendim. Ama bir insanın yüzleşmesi gereken ya da sıkışıp kalırlar."

"Çok makbule geçti Bayan Woolsey."

Üzerimden bir ağırlık kalkmış bir şekilde koştum ve durup her odayı incelemek istedim ama edebi eserim olan, Annem ve Sağlık Komisyonu ile geçirdiğim zamanın bir kroniği olan *Gettysburg'da Üç Hafta'nın* kopyalarını imzalamak için görevime geç kaldım.

Büyük Salon'dan hızla geçtim, yeşilliklerle dolu, çiçeklerle aydınlatılmış ve kutladıkları savaşların isimlerinin yazılı olduğu devasa tapınağın önünden geçtim: Kıpırmızı çiçeklerle *Gettysburg*, mavi ve beyaz *Antietam*, sarı renklerle *Roanoke*. Orada oyalanma ve güzel kokuları içime çekme isteğime direndim, çünkü tropik bir çalılık kadar bereketliydi, tatlı zambaklar ve orkidelerle, şarkı söyleyen kuşlarla ve kelebeklerle dolup taşıyordu.

Sırt çantamı yokladım ve orada bir tomar kâğıt hissettim; Mary'nin çılgınca popüler olan yeni şiiri "Taps" ın kopyalarıydı , annem beyaz kâğıt üzerine kırmızı ve mavi mürekkeple vatansever renklerde kırtasiye malzemesine bastırmıştı. Mary şiiri isimsiz olarak yayınlamış ve insanlar savaşta ölen bir erkek asker tarafından yazıldığını düşünmüş olsa da, çevremizdekiler gerçek yazarı biliyor ve Mary ile gurur duyuyorlardı.

Fuarın en önemli cazibe merkezi olan Silahlar ve Ganimetler Odası'na, yani tüm savaş alanlarının kalıntıları ve ganimetlerine doğru koşarken eteğime basılmasını engellemek için eteğimi çektim. Bütün gün boyunca kılıçları, silahları ve Amerikan tarihinin dört savaşından kalma, aralarında son Bull Run Savaşı'nda taşınan bir bayrağın kalıntısının da bulunduğu ganimet bayraklarını görmeye hevesli insanlarla tıklım tıklım doluydu.

Mary ve Jemma'nın şapkalarını sattıkları, müşterilerle dolup taşan tezgâhın önünden geçtim. Frank Bacon'ı aramak için gözlerim odada gezindi. Fuara katılacak mıydı? Carry'nin tahmin ettiği gibi kitap imzalama masama gelecek miydi? Jemma'yla yaptığım sahil konuşması beni bir şekilde özgürleştirmişti, onu görmeyi ve her şeyi paylaşmayı arzuluyordum. Fırtınanın ortasında kaldığımızda gerçeği görmek ne kadar zor.

Sonunda nefes nefese Kitaplar ve İmza Odası'na ulaştığımda, imzalanacak kitaplarımın bulunduğu bir masanın arkasında imza arayan bir kuyruk buldum.

Masanın arkasına oturdum, Mary'nin şiirlerini yaprak başına bir penny karşılığında sergiledim ve sıradaki ilk kişi, *Godey's Lady's Book*'tan fırlamış gibi ipekler giymiş genç bir kadın, imzalamam için bana bir kitap uzattı.

"Lütfen bunu *Joanna'ya* yazın. Kitabınızı okurken kendimi savaş alanında gibi hissettim, Bayan Woolsey. Ben de bir şiir sayfası alacağım. Kardeşimi Gettysburg'da kaybettik ve ölmeden önce bu şiiri anneme göndermişti."

Sıra hızla ilerledi ve çok geçmeden kayınbiraderim Rahip Robert Howland masanın üzerine eğildi.

"Senden bir iyilik istemeye geldim, Georgy. Mary seni dinliyor. Onu hızını yavaşlatmaya ikna edebilir misin?"

Robert'ın arkasındaki bir müşteriye masaya yönlendirdim ve imzalaması için kitabını açtım. "Denedim, Robert. Hepimiz denedik."

"Sanırım siz kız kardeşler savaş çabalarına bu kadar katkıda bulunduğunuz için o da eşit şekilde çalışması gerektiğini düşünüyor."

"Ama dört kız çocuğu yetiştiriyor. Bu yeterince katkı."

Daha yakına eğildi. "Onu bağlayamam, Georgy. Dün bayıldı ve en güçlü kokulu tuzlarla bile onu hayata döndürmekte zorlandık."

"Dr. Flynn gayet iyi olduğunu söylüyor, ama sana söz veriyorum Robert, tüm bunlar bittiğinde, kız kardeşleri çocukları alırken ve sen de el pençe divan dururken onu yatmaya zorlayacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Robert tereddüt etti ama ayrıldı ve ben de her biri Birlik davası için bir kuruş ekleyerek daha birçok kitap imzaladım.

Sıradaki Frank Bacon masaya gelene kadar imzalamaya devam ettim.

"Neden, Frank Bacon." Geniş bir gülümsemeyi bastıramadım.

Sivil giysiler içinde tepemde dikiliyordu, bu açıdan her zamankinden daha çekiciydi, biraz solgundu, gözlerinde yeni bir hüznün vardı. "İki kopya satın almaya geldim."

Kitabın baş sayfasını açtım. "Ama Abby sana kitabı çoktan gönderdi."

"Evet, okudum ve çok beğendim. Bethada ve teyzesi kopyalarını istedi. İmzalar mısınız?"

İkisini de mi?"

Kitaplardan birini başlık sayfasına kadar açtım. "Bugün aklımdan hiç çıkmıyorsun, Frank. Az önce olağanüstü bir aydınlanma yaşadım. Bunu konuşmak için bir yerde buluşabilir miyiz?"

"Korkarım zamanım kısıtlı. Bethada randevu defterimi doldurdu."

"İzinli misin?"

"Ordudan kısa bir izin. Bu savaş hiç bitmeyebilir. Bir süreliğine hasta görmeye geri döndüm." "Çoğunlukla bir hasta olduğumu duydum."

"Bethada'nın teyzesinin karmaşık bir tıbbi geçmişi var. Resim Galerisi'nde yelpazenizi gördüm. Açık arttırmaya mı çıkarıyorsunuz?"

"Evet, Frank. Sanırım babam bu paranın amacına ulaşmasından mutlu olacaktır."

Gözlerindeki hüznün derinleşti.

Bir elimi uzattım ama o aldırış etmedi.

"Sağlıklı görünüyorsun Frank. Gettysburg'dan bu yana çok yol kat etmişsin."

"Sizi de görmek güzel, yayınlanmış yazar. Ne yapamazsın, Georgy? Artık bir kez daha serseri olmakta özgürsün."

"Kalbimin hâlâ Pamunkey Nehri'nde olduğunu itiraf etmeliyim."

Daniel Webster gemisinde yaptığımız aşığı hatırlayınca yüzüm kızardı. Kırmızı yanaklarımı gördü mü? O zaman sevgimin ne kadar derin olduğunu nasıl fark etmemiştim?

Frank gülümsemeye çalıştı. "Milyonlarca yıl geçmiş gibi görünüyor."

İkinci kitabı imzaladım. "Bethada ile nişanlanacağınız konuşuluyor."

Kalabalığa doğru baktı. "Ah, dedikodu değirmi."

"Bethada'yı uzun zamandır tanıyorsun. Annen karşı mı çıkıyor?"

Ellerini ceplerine soktu. "Gerçeği görme konusunda esrarengiz bir yöntemin var Georgeanna Woolsey. Ama sonsuza dek bekâr kalamam ve bu kız da en iyisi gibi görünüyor."

"Evet, bu çınlayan bir sevgi beyanı."

"Ya siz? Bay Burpee'nin Brewster arabası ve mükemmel midillileriyle Brevoort Place'in etrafında dolaştığını duydum."

"Özel olarak konuşmamız gerek Frank. Eve misin?"

Frank'in arkasındaki sıradaki kadın başını Frank'e doğru çevirdi. "Konuşmanızı biraz ilerletebilir misiniz?"

Frank parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Çok meşgulüm, Georgy. New York'un yarısı grip oldu. Ama istediğin her şeyi istediğin zaman tartışabileceğimi biliyorsun."

"İşte bu, Frank." Eğildim. "Sana vardığım bu inanılmaz anlayışı ve ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anlatmalıyım-"

Bethada Frank'in yanında belirdi ve bir kolunu onunkine doladı. "Şu haline bak, şurada baş başa oturuyorsun-Georgy, ünlü yazar."

Yığından bir kitap aldı ve başını eğerek kapağını inceledi. "Gerçek edebiyat dehaları da dahil olmak üzere sayısız insan bana bir kitap yazmam gerektiğini söyledi, ama onlara zaten iyi işlerle meşgul olduğumu, oturup yazacak çok az zamanım olduğunu söyledim. Yakında teyzem ve ben Savaş Bakanı Stanton'ı ağırlayacağız."

"Barnett Industries'in pamuktan elde etmeye devam ettiği kârı tartışacak mı?" Ben sordum.

"Güçlü insanlar eleştiri alır." Bethada kalabalığın arasından geriye baktı. "Gördünüz mü? Knickerbocker Kitchen'da bir düzine istiridye sadece otuz sent. Ve Grant ile McClellan arasında kimin en iyi general olduğunu oylamak için bilet satın alınabiliyor. McClellan önde gidiyor, inanabiliyor musunuz?"

"O zaman acele etmelisin," dedim.

Bethada kitabı tekrar masanın üzerine fırlattı. "Kısa kesmekten nefret ediyorum ama teyzenin ayağı yine ve eve gitmesi gerekiyor."

Frank, "Hoşça kal Georgy," dedi.

"Lütfen bekle Frank. Robert Mary için endişeleniyor. Çok yoruldu."

Frank bana doğru döndü. "Fuar için çok mu çalışıyorsun?"

"Evet. Annem yaşlı Dr. Flynn'e onu muayene ettirdi ve sağlam olduğunu söyledi."

"Beşinci çocuk olabilir mi?"

"Belki-"

Bethada Frank'in kolunu çekti. "Gitmeliyiz canım. Teyze bekliyor."

Gülümsemeye çalıştım. "Güle güle Frank."

Bethada Frank'i çekti ve Frank geri döndü. "Oraya gidip Mary'yi görmek için elimden geleni yapacağım."

"Jemma'yla birlikte tuhafiyeye tezgahında."

Bethada onu uğurladı. Frank uzaklaşırken imzalamak için bir sonraki kitabı açtım ve onun siyah palto denizinin içinde kayboluşunu izledim.

BÖLÜM

47

Jemma

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

T İlk günün sonunda, gaz lambaları yandıkça ve New York'taki herkes arı gibi Büyük Salon'a doluştukça Sıhhi Fuar daha da kalabalıklaştı. Bütün o insanları orada görmek, Kuzey'in o korkunç savaşı kazanacağını ve artık özgür ya da sahipli diye bir sorunun kalmayacağını ummama neden oldu. Patience ve annemle birlikte olacaktım.

Georgy, şapka satışım için en iyi tezgahı bulmamı sağladı. Bel hizasında bir tezgâh vardı ve üzerine her biri benim kreasyonlarımdan birini takan on ahşap manken kafamızı oturttuk. Bayan Georgeanna ile bir gün önce sahilde ağladıktan sonra, bir insanın üzerinde böyle bir değişiklik olduğunu hiç görmemişsinizdir, koşuşturuyor, yüksek suda bir istiridye kadar mutlu, yüzünde bir gülümseme, şimdi ve sonra en küçük şeylere gülüyor.

Standımda dururken kalabalığın içinde Anne-May'i gördüğümü sandığımda bir an için nefesim kesildi, ancak kısa süre sonra kendimi sakinleştirdim, onun Kuzey birliklerine fayda sağlayan hiçbir etkinliğe adım atmayacağını biliyordum.

Mary, her türlü bahçe ürününü sattığı çiçeklerle dolu kendi standından geldi; beyaz hasır bahçe şapkaları fuarın gözdesiydi. On yaşındaki May, beş yaşındaki Bertha, dört yaşındaki Una ve henüz iki yaşında olan bebek Georgy adlı dört kızıyla ilgilenirken bana yardım etti.

Kollarını. Solgun görünüyordu ve gözleri biraz cam gibiydi ama sanki dünyadaki en önemli şey buymuş gibi şapkalarını tanıtmakla meşguldü. Şapkalar hızla satıldı ve saat beşte hazineye kırk beş dolar kazandırmıştım ve sadece bir tane kalmıştı, pembe patiska güllü bir çocuk boyu.

Faaliyetlerde bir durgunluk olduğunda Mary yanıma geldi. "Neredeyse hepsini satmışsın, Jemma. Olağanüstü."

Bana bir zarf uzattı. "Lütfen bunu kabul edin. Kilise panayırında sattığın bonelerin parasını sana vermeyi unutmuşum."

İçeriye baktım. "On dolar mı? Bu kiliseye gitmeli."

"Sende . Onu ve çok daha fazlasını hak ettin. Kız kardeşine yardım etmek için avukat fonuna koyabilirsin."

Bir kolumla beline sarıldım. "Teşekkür ederim, Mary. Bana tam uyuyor." Elbisesinin arkasından kaburgalarını hissettim. "Belki de dinlenmelisin. Ben çocuklarla ilgilenirim."

"Görüşürüz, Jemma." Eğildi ve gülümsedi. "Son boneyi sattığımızda, memnuniyetle bir limonata alacağım."

Bütün gün kalabalığın arasında Nathan'ı aramıştım, fuarı gezebileceğimizi ve belki birlikte botanik standını görebileceğimizi umuyordum. Sonunda onu gördüğümde içimde küçük bir kıvılcım çaktı, kolunda bir kadınla kalabalığın arasından çıkışa doğru ilerliyordu. Parmak uçlarımda durdum ve taftaya benzeyen ekose bir elbise giymiş olan bayan arkadaşını görmeye çalıştım. Hava kaçırarak bir balon gibi sarkarak, Nathan'ın kaşmir şalını omuzlarına yerleştirmesini izledim.

"Lütfen git ve sergileri gez Jemma," dedi Mary. "Ben senin standını alacağım. Kendi standımda biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Hayır, kalacağım," dedim, ikilinin aceleyle uzaklaşmasını izlerken, başları bir arada, ciddi bir konuşma içindeydiler.

Krem beyazı giysiler içindeki kurbağa gözlü bir kadın ve pembe giysili küçük kızı tezgâha doğru ilerledi.

Mary ona doğru adım attı. "Merhaba, Bayan Caldecot. Sizi fuarı desteklerken görmek ."

Mary'ye doğru başını salladı, bakışları son bonenin üzerindeydi ve onu ahşap manken kafasından kaldırdı. "Bunun için ne kadar istiyorsun?"

Mary'nin işi başından aşkındı. "Beş dolar, hanımefendi."

Bayan Caldecot onu kızın başına yerleştirdi ve beyaz kurdelesini bağladı. "Çok şık."

Cebinden cüzdanını çıkardı ve Mary'ye beş dolarlık bir altın para uzattı. "Boneler Fransa'dan mı gönderildi?"

Mary parayı kabul etti ve bıraktı.

Bir adım öne çıktım. "Hayır, onları ben yapıyorum hanımefendi."

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktı ve yüzü daha da solgunlaştı. "*sen mi* yapıyorsun, ellerinle mi?"

Mary gülümsedi. "Jemma çiçek saksılarının üzerine boneler yapıyor, sonra da her yerde bulduğu kumaş parçalarından çiçekler yapıyor. Her şeyi iyi bir şekilde kullanıyor."

Kadın cüzdanını tekrar cebine soktu, kızının başındaki boneyi çıkardı ve sokulmuş gibi tezgâhın üzerine fırlattı. "Paramı hemen geri ver. Sizler bir vebasınız."

Şaşkın bir bakışla Mary'ye döndüm.

Mary kadına doğru bir adım attı. "İrkınız yüzünden satın almaya karşı çıkıyor, Jemma. Doğru değil mi Bayan Caldecot?"

"O karanlığın oraya ne tür bir pislik getirdiğini kim bilebilir. Derhal paramı iade edin yoksa fuar yetkilileriyle temasa geçeceğim."

Kadına parasını uzattım. "Buyurun hanımefendi." "Şuraya koyun." Tezgâha doğru başıyla işaret etti.

Tezgâhın koydum ve o da kaptı.

Mary bebek Georgy'yi bana verdi, boneyi alıp kendi Bertha'sının başına taktı ve kurdelesini çenesinin altından bağladı. "Bana gayet iyi ve sağlıklı görünüyor."

"Bu tür pisliklerin çocuğunuza dokunmasına izin verebilirsiniz ama ben kızımı seviyorum."

Mary ona doğru bir adım attı. "Jemma'dan özür dilemen konusunda ısrar etmeliyim."

"Buna gerek yok Mary," dedim. "Bayan Caldecot kilisede öğretilenleri anlamıyor sadece. Tanrı taraf tutmaz."

Bayan Caldecot uzun bir süre hareketsiz kaldıktan sonra tezgâhtan uzaklaştı ve omzunun üzerinden seslendi: "Liberya'ya geri dön!"

Mary gülümseyerek yanıma geldi. "Jemma, çok iyidim. Üzerine gerçekten bir kiraz koymuşsun."

Omuz silktim. "Nasıl hissediyorsam öyle."

Mary tezgâha tutundu. "Çok üzgünüm, Jemma. Bu-" Yere kaydı, eteği etrafında su topladı.

"Anne!" May ve Una koşarak gelip kendilerini annelerinin üzerine atarken Bertha seslendi.

Bebek kollarımdaydı, dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimle Mary'nin nabzını yokladım.

"Doktor çağırın!" Herkese seslendim. "Zar zor nefes alıyor."

BÖLÜM

48

Anne-May

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

I Gecenin büyük bir bölümünde New York sokaklarında yürüdüm. Gece yarısına doğru, ani bir yağmur fırtınasına yakalandığımda, bir kız gösterisinin kapısında uyuyakalmışım. Uyandığımda tırnaklarımı tekrar yürümeye başladım. Elimde sadece Endüstri Evi'nden aldığım para varken, Bay Bigelow'un hizmetlerini nasıl karşılayacaktım, eve dönüş tren ücretinden bahsetmiyorum ? kötüsü de enfiye şişem neredeyse boşalmıştı. Ellerim titriyordu. Belli ki ona bağımlı hale gelmiştim.

Günün ilk ışıklarıyla Bigelow'un Ulusal Dedektiflik Bürosu'na döndüm ve Bay Bigelow'u masasında yumurtalı sandviç yerken *ve Trotter's Tales* adlı kaba erkek dergisini okurken buldum.

Daha da yaklaştım ve çoğu atletik pozisyonda, biri kafasında abajurla, tam giyinik olmayan kadınların gravürleriyle dolu sayfayı inceledim.

Bay Bigelow beni bakarken yakaladı. "Gördüğünüzü beğendiniz mi?"

doğrudum. "Bunun için biraz erken değil mi, Mr. Bigelow?"

Yumurtalı bir sırtışla gülümsedi ve dergiyi açık bıraktı. "Birdenbire zor zamanlar mı geçirmeye başladın?"

"Bilmeniz gerekiyorsa, dün gece iğrenç bir Yankee tarafından duygusuzca otelimden atıldım. Ama nasıl olur da

anlatır mısın?"

"Dün giydiğin elbisenin aynısını giyiyorsun." "Ne kadar da dedektifsiniz."

"Bakın, kendi neşeli yolunuza gidebilirsiniz, Bayan Louisiana. Sayamayacağım kadar çok işim var."

"Evet, çok yoğun görünüyorsun. İşimle ilgili ne öğrendin? Brevoort Place'deki Woolsey'in evine girdim. Jemma'nın çantasını buldum ama kitap yoktu. Ama o eve girdim, senin için söyleyebileceğimden daha iyi."

Kurutma kâğıdının üzerine eğildi ve ağırlığını iki kolunun üzerine verdi. "Kaynaklarım tüm Woolsey kardeşlerin Sağlık Fuarı'nda çalıştığını söylüyor."

Zarafeti umursamadan kanepeye oturdum, eteğim etrafımda dalgalanıyordu. "Bunu sana söyleyebilirdim. Her telgraf direğinde o rezil fuar için ilanlar var. Bak, bu soruşturmanın hızını artırmamız gerekiyor, çünkü burada daha fazla kalmayı göze alamam. Eğer bir gece daha kalacaksam, uyuyacak bir yere ihtiyacım olacak."

"Buradaki kanepeyi alabilirsin. Ama bu da sana pahalıya patlar."

"Daha ne istiyorsun?"

Omuz silkti. "Belki o güzel ellerin iyi bir işe yarayabilir." Gülümsedi.

"Size cinsel bir şekilde dokunmak mı? Buna inanmıyorum Bay Bigelow." Ayağa kalktım ve zarftan çıkardığım nakit parayı ona uzattım. "Bu masrafı karşılar."

Paraları karıştırdı. "Burada ancak elli dolar var. Bunu başka yollarla telafi etmeniz gerekecek."

"Normalde birlikte çalıştığım tipte bir adam değilsiniz Bay Bigelow."

"Siz Güneyli kadınların istediği şiir mi? *Aşk asla ölmez-
'o güneş gibi, O sınırsız çağlar için,*

Durmaksızın ilerliyor...."

Geri adım attım ve başımda, çürük bir dişe rüzgar çarpmış gibi keskin bir acı hissettim.

"Sam Hill'de ne var? Bu şiiri nereden öğrendin?"

"*Trotter's Tales*'de bir tavsiye köşesinde. Yazar, bu şiirin hafızaya alınıp seslendirildiğinde, bir kadının bacaklarını 'Açıl susam açıl'dan daha hızlı açtığını söyledi."

Hıçkırıklarımı tuttum. "Ama Jubal bana yazdığını söyledi." "Jubal her , koca bir yalancı." Dedektif Bigelow onun kucagını okşadı. "Ağlama. Gel buraya otur. Nasıl küçük bir öpücüğe ne dersin? Bu iyi bir başlangıç olur."

-

Yankee Sağlık Fuarı'nda korkunç derecede büyük ve asi bir kalabalık vardı; yüzlerce görgüsüz çift, kölelerin mümkün kıldığı kumaştan yapılmış güzel kıyafetleriyle büyük salonda caka satıyordu.

İkiyüzlüler.

Oradaki banka hesaplarının yarısı Güney'le yapılan ticaretle şişirilmişti. Kirişlerden sarkan, kalabalıktan yükselen akıntılarla sallanan ve benimle alay eden Birlik bayrağına zar zor bakabiliyordum. Harry'm savaş meydanında ölürken üzerinde böyle bir bayrak dalgalanmış mıydı?

Bu kadar çok kaba Kuzey dilini dinlemekten başım çatlayacak gibi oldu ve en ufak bir enfiye tutamına bile hasret kaldım. İçeri girerken bana verilen kâğıt haritayı inceledim. Bu fuar ne kadar da muazzamdı. Haritanın üst kısmında boyunca yazıyordu: HEDEFİMİZ: YÜKSELTMEK

ABD ORDU BİRLİKLERİNİN BAKIMI VE KONFORU İÇİN 1.000.000 DOLAR. Peki ya Güneyli birliklerimiz?

Kirli bir parmağımı stantlardaki gönüllüler listesinde gezdirerek Woolsey ismini aradım. Bir Mary Woolsey tuhafiye standında ve bir Georgeanna buldum.

Woolsey, Yazar Odası'nda. Onu görmeyi merak ediyordum. Belki Jemma onlardan biriyle birlikteydi?

Knickerbocker Kitchen tatlı, ücretsiz brendi kokteylleri sunan bir yere girdim ve aç karnına üç tane içtikten sonra sergileri gezdim.

Özellikle iğrenç bir tanesine bakmak için , "Tüylü Kartal", bir küre üzerinde duran ve Başkan Lincoln ve yirmi önde gelen senatörün saçlarından oluşan bir çelenkle süslenmiş bir Amerikan kel kartalı. Midem bulanmak üzereyken -kartalın mı yoksa konyağın mı etkisi vardı- döndüm ve Yazar Odası'nı aramaya koyuldum.

Çok geçmeden buldum: Yazarla konuşmak için sıra vardı ve masasına el yazısıyla bir tabela yapıştırılmıştı:

GEORGEANNA WOOLSEY-GETTYSBURG'DA ÜÇ HAFTA. I

Jemma'mı içeri alan kadını incelemek için yaklaştım. Benden biraz daha büyüktü, saçları ortadan ayrılmış ve gri ipek bir başlığın içine düzgünce taranmıştı. Görünüşünde biraz rujun düzeltmeyeceği bir sorun yoktu. Sırada bekledim ve bir sonsuzluktan sonra masaya ulaştım.

Kitabı açtı. "İsminizin yazılmasını mı yoksa basit bir imza mı istersiniz?"

Oda dönüyordu; konyağın etkilerini kesinlikle hissediyordum. "Gettysburg'de miydin?" Dedim. "Ne kadar heyecan verici. Knickerbocker Kitchen ücretsiz brendi kokteylleri servis ediyor, biliyorsun."

Kitabı imzaladı, bana onu yakından inceleme şansı verdi, kendini beğenmiş küçük gülümsemesi ve delici bakışları, boğazındaki zevkli küçük yadigâr cameo.

"Sadece bir imza lütfen," dedim ve masaya tutundum.

Eğildi. "*Sarhoşsunuz*, madam."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "*Haklısınız* hanımefendi. Yüksek ve kudretli olan siz değil misiniz?"

"Sizden kenara çekilmenizi istemek zorundayım."

"Bir daha düşündüm de, zaten kitabınızı okumak istemiyorum, siz saldırganlar tüm iyi işlerinizle övünüyorsunuz."

Öfkeyle ve içki içtiğimi hissederek, Mektuplar ve Belgeler adlı, New York'taki her aşağılık yaratığın birçoğu Devrim Savaşı'ndan kalma, sararmış bir avuç kırtasiye kağıdına aval aval bakmak için toplandığı bir odaya daldım.

Bir tanesine yaklaştım, kibirli General Grant'ın teneke bir fotoğrafının yanına yerleştirilmişti, insanlar etrafına toplanmış, bir sayfadaki birkaç kelimenin heyecanını yaşıyorlardı. Mektubu, bir mürekkep şişesi ve Grant'ın mektubu yazmak için kullandığı tüy kalemle birlikte, seyahat tipi bir yazı masasının üzerine koymuşlardı. Yaklaştım ve mürekkep şişesini mektubun üzerine devirdim, sayfaya büyük, siyah, tatmin edici bir leke sızdı.

Bir adam tekme yemiş gibi geri adım attı. "Ne yaptın sen?"

Etrafıma bakındım. "Ben değildim."

Adamın yanındaki kadın ona doğru eğildi. "Yaptığını gördüm."

"Belki de koluma . Çok özür dilerim."

Melon şapkalı, fıçı göğüslü bir beyefendi dar çemberimizin içine girdi.

"Dedektif Todenhofer," dedi. "Sorun nedir?"

Silindir şapkalı bir adam beni işaret etti. "General Grant'ın mektubunu mürekkeple tahrif etti."

Dedektifte tanıdık gelen bir şeyler vardı. "Bayan

Watson, sanırım? Sizinle güzel evinizde tanışmıştım. Maryland'deki ev. Dedektif Allan ile mi?"

Beni tutuklamaya geldikleri gün tek kelime etmeyen sarı bukleli bebek adamdı. Nasıl bir

Sesini yüksek ve derin bulmak sürpriz oldu.

Dedektif Todenhofer yanıma geldi. "Tutuklusunuz."

Uşağına işaret etti, o da gelip ellerimi arkamdan çekti, hem de hiç nazikçe değil.

"Ciddi olamazsın."

"Biz sizi takip ediyorduk , burada New York'ta .
Bağlılıklarınız konusunda endişeliyim."

Dedektif ellerimi arkadan kelepçeledi ve sıradan bir
hırsız gibi beni Büyük Salon'dan dışarı çıkardı.

Yürürken, "Kolum o şişeye sürtünmüş olmalı," diye
açıkladım. "Hollywood, Maryland'deki Bay Jubal Smalls'a
bir telgraf gönderin. Kefalet parası gönderecektir."

"Bunu Williams Kalesi'ndeki yetkililere saklayın,
hanımefendi."

-

Konfederasyon askerlerinin tutulduğu hapishanenin
bulunduğu küçük, acımasız adaya doğru yol alırken buharlı
gemi dalgalara çarpıyor, sarhoş halime pek iyi gelmiyordu ve
konyak kokteyllerimi kusmamak için elimden gelen her
şeyi yapıyordum. Dedektif Todenhofer ve ben o
merhametli hızlı yolculuk için güvertede oturduk ve kısa
süre sonra ön cepheyi delen üç katlı karanlık pencereleri
olan garip dairesel bir kale olan Williams Kalesi'ne
yaklaştık. Üzerinde büyük bir Birlik bayrağı daha
dalgalanıyor, şiddetli rüzgârda öfkeyle dalgalanıyordu.

"On altı yüz Asi mahkumlar tutulan
Dedektif Todenhofer," dedi.

Oradaki tüm o cesur Güneyli çocukları, benim Harry'm gibi
çocukları düşününce gözlerim yaşardı.

"Yetkililerden kaçma konusunda iyisin. Sizi Hotel
Brevoort'ta bulmamız biraz zaman aldı."

Sessizliğimi korudum, deniz spreyi yüzümdeki pudranın son kalıntılarını da ıslatıyordu.

Dedektif Todenhofer ayağa kalktı ve kaleye baktı. "Buraya Cheesebox diyorlar. Yuvarlak şeklinden dolayı."

Bakışlarımı önüme diktim.

"Benimle konuşmayabilirsin ama ABD Ordusu'na karşı dürüst olsan iyi edersin yoksa seni burada istedikleri kadar tutabilirler. Mahkumları görmelisin, hepsi Konfederasyon çocukları. Şu anda bir kızamık salgını var. Kızamık mı geçirdin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"O güzel teninin bu lekeler mahvolduğunu görmekten nefret ediyorum. Şimdiden üç kişi bu yüzden öldü. Yazık."

"Eminim koşullar içler acısıdır."

"Gardiyanlar, yaptıkları mücevherler karşılığında mahkumlar için fareleri vuruyor. Aksi takdirde, fareler mahkumları akşam yemeği yapıyor."

"Lütfen, Dedektif Todenhofer. Oldukça ."

Küçük bir rıhtıma ulaştık ve biz karaya çıkarken gemi sallandı. Kıyı boyunca sıra sıra Birlik askerleri toplanmış, tüfekleri yanlarında, körfeze bakacak şekilde dizilmişlerdi. Bir ağıt çalındı ve bir subay tarafından verilen "İleri" emri üzerine elleri bağlı bir adam kaleden dışarı çıktı. Grubun ortasına geldi ve tahta bir kutunun üzerine diz çöktü.

"Üzerinde diz çöktüğü şey bir tabut mu?"

Todenhofer küçük sahneye baktı. "Bir casus infaz ediliyor."

İçimden bir ürperti geçti.

"Jeff Davis'in kendisine çalıntı birlik emirleri verirken yakalandı."

Bir subayın komutu üzerine bir sıra asker ateş etti ve adam yere düştü.

Bu barbarca eyleme tanık olduktan sonra dizlerim titredi ve Dedektif Todenhofer beni binanın içine götürdü, bir koku dalgası bizi karşıladı. Dar bir taş geçitten geçtik, solda bir avlu vardı, bu avluya üç katlı kapılı hücreler, sağında ise sıra sıra hücreler bakıyordu. Her birinde bir öncekinden daha acıklı bir insan ıstırapı tablosu duruyordu. Adımlarımızın sesiyle bir deri bir kemik kalmış adamlar gelip hücre parmaklıklarını kavradılar.

"Tanrı sizi korusun hanımefendi," dedi güneyle bir ses. "Su, lütfen. Suya ihtiyacımız var."

Durdum. ", asker?"

"Baton Rouge, hanımefendi. Peter Clausen. Anneme yazabilir misin? Burada olduğumu söyler misin?"

Todenhofer koluma girdi. "İlerleyin, şimdi."

Kolumu onun elinden kurtardım. "Kardeşim Konfederasyon'un hizmetinde öldü ve kalbim bu adamlar için kan ağlıyor."

Dedektif Todenhofer beni sadece bir sandalyenin bulunduğu bir odaya götürdü. Oturdum ve Todenhofer'in farelerinden biri tarafından ziyaret edildiğim bitmek bilmeyen bir bekleyişten sonra, koyu mavi üniforma ceketli iki ABD Ordusu subayı içeri girdi.

"Anne-May Wilson Watson?"

"Öyleyim. Ve soğuk bir içeceğe ihtiyacım var. Sanırım kanunen buna hakkım var-"

"New Orleans, Louisiana'dan, şu anda Peeler Plantation, Hollywood, Maryland'de ikamet eden?"

Elimden geldiğince güzel bir şekilde gülümsemeye çalıştım. "Evet, efendim."

"ABD Ordusu'nun sırlarını hiç Konfederasyon'a aktardınız mı?"

"Kesinlikle hayır."

"Kaynaklarımız bize Birlik birliklerinin yerlerini paylaştığınızı söyledi."

"Bunu neden yapayım ki? Kocam bacağını Birlik için savaşıırken kaybetti, beyler. Amerikan Ordusu'na malzeme sağlayan bir tütün çiftliği işletiyoruz. Kitaplarda bilgi saklamak için koşturacak vaktim yok. Siz sadece yanlış kişisiniz."

"Kitaplar hakkında hiçbir şey söylemedim, Bayan Watson."

Karnım alt üst oldu. "Şey... her şey çok kafa karıştırıcı."

"Kocanız Binbaşı Watson, Phillipsburg demiryolu deposu yakınlarındaki konumuyla ilgili size yazışmalar gönderdi mi?"

"Bana birçok mektup yazdı." "pas geçtiniz mi?"

"Bu iğrenç yerde bir avukat var mı?"

"Patuxent Nehri kıyısındaki evinizden USS *Thomas Freeborn* olarak bilinen ABD Ordusuna ait bir geminin görüldüğünü bildirdiniz mi?"

"Suçlarıma dair kanıtınız varsa, görmek isterim. Yankeeler başlarına gelen her kötü şeyi hak etmediğinden değil. Kardeşim Kuzeylilerin elinde *öldü*, beyler. Hayatında hiç kimseyi incitmemiş iyi bir adam, sevgili kalbinden vuruldu."

"Bir sonraki kadar burada tutulacaksınız."

Ayağa kalktım. "Hayır. Lütfen bekleyin."

"Nöbetçi subay size bir hücreye kadar eşlik edecek."

"Bir hücre mi? Bir yanlışlık olmalı. Bu yanlış anlaşılmayı nasıl düzeltebilirim?"

"Konfederasyon'da yüksek mevkilerde bulunan birine bilgi aktarıldığını biliyoruz. "Konfederasyon'da üst düzey birine

bize yardım edebilirsen. Daha yüksekte hata yapanları bulmak için kimi izlememiz gerektiğini bize söyleyin."

"Hepinizle birlikte çalışabilirim. Bana da bir şeyler teslim sürece."

İki adam bakışlarını değiştirdi.

"New York'ta Brevoort Place sekiz numarada ikamet eden malımı bana teslim edin - kaçak klem, adı Jemma."

BÖLÜM

49

Georgy

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

JEMMA kitap imzalama standında bana doğru koştu ve iki elini masanın üzerine koydu. "Ben Mary. Çabuk gel."

Ayağa kalktım. "Oh, Jemma-"

"Kabinimizde baygınlık geçirdi. Büyük Salon'daki kalabalığın arasından iki doktor geldi ve ambulans çağırdılar. Annen Dr. Flynn'i bizimle buluşması için Brevoort Place'e gönderdi."

Pelerinimi topladım ve orada duran sırayı terk ettim. "Diğerlerine söyledin mi? Eliza için Tioronda'ya bir ulak göndereceğim."

Görevliler Mary'yi sedyeyle ambulansa bindirirken dışarı çıktım. Elini sıktım. "Geldik, Mary'ciğim."

Yüzünü bana doğru çevirdi. "Sadece sakarca bir düşüş." "Şimdi dinlenmen gerek."

Cevap almak için ona baktım ama tekrar uçuşuma düştüğünü fark ettim. Jemma ve ben ambulansa çıktık ve Mary'nin iki yanında diz çöktük.

"Oraya binemezsiniz," dedi ambulans şoförü. "Kafasına ciddi bir darbe almış ve sürekli izle."

"Seni kim doktor yaptı?"

Jemma'nın elini Mary'nin battaniyeye sarılı göğsünün üzerinde tuttum. "Biz ABD Ordusu hemşireleriyiz ve seni Dikkatli sürün, çünkü o bizim en değerli kardeşimiz."

-

Abby ve ben Mary'nin yatağını ön salonun hemen dışındaki kütüphaneye taşıırken yağmur pencerelere vuruyordu. Abby daha sonra Robert'ın Mary ile birlikte olabilmesi için papaz evindeki kızlarla kalmaya gitti. Annem de gecenin büyük bir bölümünde onunla kaldı ve annemin eski arkadaşı Dr. Flynn, parşömen beyazı saçları ve güven verici bir Orta Batı tarzı olan nazik, sırık gibi bir adam, periyodik olarak geldi ve elinden geleni yaptı. Biz kız kardeşler sırayla Robert ve annemi hasta odasında rahatlatıyorduk. Pico, Mary'nin kapısının önünde nöbet tutuyor, sanki bir haber bekliyormuş gibi her çıkanın ardından ayağa kalkıyordu.

Şafaktan hemen sonra, annem ve Dr. Flynn kütüphaneden geldiler ve Carry Mary ile ilgilenmek için aceleyle hasta odasına girdi.

Hemen yanlarına gittim. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Annem Meryem'in pembe deve tüyü şalını elinde tutuyordu.

Dr. Flynn siyah çantasını kanepenin üzerine koydu ve Margaret paltosunu giymesine yardım etti. "Mary dinleniyor. Şimdilik elimizden geleni yaptık."

Sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Tıpkı babam gibi onu da kaybedebilirdik.

Yaklaştım. "Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı, Doktor."

"Damla olabilir. Zor nefes alıyor. Nabız çok düşük. Son sözlerini daha net söyleyebilmesi için sonlara doğru verdiğimiz narkotikleri sınırlayacağım."

Kapıya doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim.

"Anlamsız bir son söz almak için narkotiklerini kısıtlamayacaksınız efendim. Kız kardeşim her türlü konfora sahip olacak."

"Aile nasıl isterse."

"Son sözlerden nasıl bahsedebiliyorsunuz Doktor? *Pes* mi ediyorsunuz? Yapabileceğimiz daha fazla şey olmalı. Ateşi var mı?"

"Evet, öyle."

" zaman bu damla hastalığı *değil*, Doktor, *değil* mi? Bu teşhisi daha dikkatli değerlendirmelisiniz."

"Hastane vizitelerimi tamamladığımda geri döneceğim."

Halıda volta attım. "Hastane turların mı? Siz sıtmalılı adamlarla dolu koğuşlarınızda gezinirken sevgili kız kardeşimizin ölmesine izin mi vereceksiniz?"

Annem elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Kendine gel, Georgeanna."

Dr. Flynn siyah çantasını aldı. "Mary'nin durumu şimdilik stabil. Üç saat içinde döneceğim."

Annemin masasına doğru ilerledim. "Korkarım başka bir görüş almak için Dr. Bacon'ı buraya çağırmamız gerekecek."

"Nasıl isterseniz, Bayan Woolsey."

Dr. Flynn gitti, annem Mary'nin yanına döndü ve ben de bir not yazdım.

Sevgili Frank,

Lütfen hemen Brevoort Place'e gelin. Mary çok kötü hastalandı. Dr. Flynn damla hastalığından korkuyor ama ben onun teşhisine hiç güvenmiyorum. Cevabınızı bekliyoruz.

Her zaman

sevgiyle,

Georgy

Margaret'i çağırdım ve hemen geldi. "Bu notu son derece acil ve dikkatli bir şekilde ilet."

Broadway'in aşağısında, on yedi numara."

Margaret aceleyle uzaklaştı ve Jane gelip bana sarıldı. "Frank Bacon Mary'yi nasıl kurtaracağını bilir."

-

Ama saatler geçti ve Frank Bacon'dan hiçbir iz yoktu. Mary'nin çarşaflarını değiştirdikten sonra dışarı çıktığımda Jane, Mary'nin hasta odasının kapısında mevzilenmiş ve bana saldırmıştı.

"Frank nerede? Mary onun için çok değerli."

Carry yanıma geldi, bitmek bilmeyen gözyaşları yüzünden yüzü şişmiş ve kızarmıştı. "Neden gelmedi?"

"Belki Margaret yanlış adrese teslim etmiştir?" Jane sordu.

Daha acil ikinci bir not gönderdim, bu kez annemin Charley'nin askerlik belgelerini göndermek için kullandığı profesyonel bir kuryeyle.

Charley. Mary'nin hastalığı hakkında henüz hiçbir şey bilmiyordu. Aşırı fkelenebilirdi.

Öğleye doğru Mary'nin durumu kötüleşti. Keşke Abigail de orada olabilseydi, bizim dayanağımız, her şeyi çözmemize yardım edebilseydi, ama o papaz evinde çocuklara bakıyordu.

Odaya girdiğimde perdelerin çekili olduğunu, Mary'nin yorganın altında uyuduğunu ve havada tatlı bir afyon kokusu olduğunu gördüm. Robert, gömlek kollarıyla Mary'nin başucunda diz çökmüş dua ediyordu.

"Robert, lütfen gel biraz çay i." "O

benim her şeyim."

"Dinlen, şimdi."

Bana baktı, gözleri kan çanağı gibiydi. "Uyumamışsın Georgy."

Bir elimi sırtında gezdirdim. "Bu hemşirelik hayatına olduğumu unutuyorsun."

Dışarı çıktı ve beni Mary ile baş başa bıraktı. Sabah zaferleriyle işlenmiş taze yastık kılıfıyla yatağında yanına oturdum ve elini tuttum. Orada öyle solgun ve sessiz yatıyordu ki, kimse kurmayı akıl etmediği için saatin tik tak sesi bile büyüü bozmuyordu. Kızlarının her biri anneleri için en sevdikleri eşyayı göndermişti; Una'nın pötikareli midillisi yorganının üst kısmına sıkıştırılmıştı.

Meryem'in alnına dokundum -sıcaktı- sonra temiz bir havludan su sıkıp alnına koydum.

Mary döndü ve bana baktı, cam gibi gözleri , yüzü iltihaptan şişmişti. "Çok iyisin, Georgy. Kızlar da gelecek mi?"

"Ateşi düşene kadar küçükler ziyarete gelmemeli."

"Peki ya Frank?" diye sordu.

"Her olabilir. Eliza da Joe'yla birlikte Beacon'dan son sürat geliyor. Moritz de sana söğüt ve hor çiçeği getirecek. Jemma da onlara ilaç olarak kullanmaları için yılın bu zamanında bulabilecekleri bitki ve otların bir listesini verdi."

"Epeyce yaygara koptu."

Elini tuttum, çok sıcaktı ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Baş ağrın nasıl?" bir kez daha suya daldırdım.

"Korkarım daha da kötü, Georgy."

"gibi bisküvileri aldınız mı?" "Kesinlikle alamam. Özür dilerim."

Tifoydu. Dr. Flynn ne derse desin. Gemilerdeki hastalarım da bunu kaç kez görmüştüm? Karın ağrısı. Her korkunç ağrılar var. Birçok

Robert'ın cemaatinden biri bu hastalığa yakalanmıştı ve şüphesiz haftalarca hastalığın ilk evrelerini yaşamış ve sadece mücadele etmişti. O zaman neden harekete geçmemiştim?

"Özür dileme, Mary'ciğim."

"Keşke bu hayatta daha fazlasını yapsaydım. Hepiniz çok başarılısınız."

"Sessiz ol, şimdi."

"Asla senin ve diğerlerinin yaptığı gibi askerlere hemşirelik yapmadım. Annem bile."

"Çok güzel şiirler yazmışsınız. Ölmek üzere olan bir askerin içten gelen duygularını bu kadar inandırıcı bir şekilde kaleme almak ne büyük bir yetenek. Bu şiir hepimizden daha uzun ömürlü olacak ve pek çok kişi için büyük bir teselli oldu. Benim kitabım bunun yanında sönük kalır."

Mary yorganını düzeltti. "Belki de dünyanın bunu bir erkeğin yazdığına inanmaya devam etmesi daha iyidir."

"Şimdilik Mary, belki. Uygun bir zamanda bunu tüm dünyaya haykıracağız. Herkes en yetenekli Woolsey kardeşini tanıyacak."

Mary elimi daha sıkı tuttu. "Annemden her kız kardeşine daha sonra okunmak üzere birer mektup yazmasını istedim, ama sen de bana yardım eder misin Georgy? Anneme ve kızlarımin her birine on altı yaşına geldiklerinde okunmak üzere birer mektup yazmak istiyorum. Bir annenin öğüdünü duymak için en hassas yaş bu, sence de öyle değil mi?"

Mary'nin saçlarını alnından geriye doğru düzelttim.

Yazı masasını işaret etti. "May en büyükleri olduğu için ilk evlenen olabilir. Onunla başlayalım mı?"

"Ama buna gerek yok, Mary'ciğim. Burada olacaksın-"

"Lütfen rol yapmayalım, Georgy. Sen değil." Mary tuttu Bakışları üzerimde sabit. "Senden bunu istiyorum kardeşim."

"O zaman olacak aşkım."

Yazarken satırlara zorlukla bağlı kaldım, değerli kız kardeşim sadık bir annenin en sevgi dolu öğütlerini ve umutlarını kızlarına dikte ederken gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

-

MARY UYUDUĞUNDA, Hatty'nin hasta odasındaki sırasını almasına izin verdim ve ön salona çıktığımda Jane atladı.

"Bir sorun olmalı. Frank şimdiye kadar gelmeliydi. Neden gelmedi?"

"Bilmiyorum, Jane."

Jane pelerinine uzandı. "Oraya gidip onu kendim geri getireceğim."

Jemma bir adım öne çıktı. "Bırak beni gideyim. Sen burada Mary ile kal. Dr. Bacon olmadan dönmeyeceğim."

BÖLÜM

50

Jemma

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

T Saat sekizi çok geçe Bethada'nın teyzesinin New York'un ucundaki evine vardığımda gökyüzü açıldı. Arabadan indiğimde, karanlıkta bile evin Woolsey'lerin Brevoort Place'deki evinin dört katı büyüklüğünde olduğunu görebiliyordum.

Zili çaldım, beyaz bir hizmetçi kapıyı açtı ve parke zeminli, duvarlarında gaz lambaları yanan büyük salona adım attım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ama Dr. Bacon'ın eski doktor çantasını ön salondaki masanın üzerinde görünce kollarımdan aşağı bir sıcaklık fişkırdığını hissettim.

Bayan Bethada ellerini belinde bir halde salona adım attı. "Peki ne istiyorsunuz?"

"Bayan Georgy iki mesaj gönderdi. Kız kardeşi Mary ağır hasta ve-"

"Bunun benimle ne ilgisi var?" "Dr.

Bacon'ı görmesi için gönderdi-"

"Dr. Bacon teyzemle ilgileniyor ve rahatsız edilmek istemiyor."

"Kısa bir süreliğine gelebilse-"

"New Haven'dan yeni döndü ve dinlenmesi gerekiyor. Dr. Flynn'in bakımı fazlasıyla yeterli olacaktır."

"Demek Georgy'nin mektuplarını aldınız. Dr. Flynn'i başka nasıl bilebilirdiniz ki?"

"Peki ya ? Dr. Bacon'ın kendisi iyi değil ve yardım isteyen her kişinin emrinde olamaz."

"Mary onun arkadaşı. Hastalığının ona ulaşmasını nasıl engelleyebilirsiniz?"

Bethada beni kapıya doğru itti. "Sen git onu renkli ilacınla tedavi et."

"Merhamet edin, Bayan Bethada. Mary Woolsey'in dört küçük kızı var."

"Sizin gibilerin bana ilk adımla hitap etmesine izin vermeyeceğim. Şimdi gidin."

Dr. Bacon Bethada'nın arkasından koridora çıktı. "Mary ne zamandır semptomatik?"

Gömleğinin kollarını indirdi ve hizmetçi siyah paltosunu giymesine yardım etti.

"Dün panayırdan beri, Dr. Bacon. Şimdi de ateşi var. Bayan Georgy size haber gönderdi ama karşılığında bir şey duymadım."

Dr. Bacon ön masadan çantasını aldı. "Uzaktaydım ama haber alacak kadar uzun süre önce döndüm."

Bethada ona doğru adım attı. "Lütfen kal,

Frank." "Benden yazışmaları mı sakladınız?"

Bethada onun kolunu çekiştirdi. "Dışarı çıkma. Çok geç oldu ve rutubet göğsünü acıtacak."

Frank kolunu çekti.

Bethada şalını sımsıkı sardı. "Lütfen kızma Frank. Seni rahatsız etmemenin en iyisi olduğunu düşündüm. Ben de geleceğim."

"Zaten yeterince şey yaptın, Bethada." Dr. Bacon koluna girdi. "Acele edelim, Jemma."

BÖLÜM

51

Georgy

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

J Dr. Flynn saat dokuzda kütüphaneden çıktı. "Gitmiş."

Dünya patlayacak gibiydi ve ben Carry'ye sarıldım, o da bana ve saçlarını okşadım.

"Bu gerçek olamaz, Georgy. Ölüm hakkında bu kadar güzel yazan bir kadının babama bu kadar genç yaşta katılması."

Babamın resmine doğru yürüdüm, duvardan kaldırdım, soğuk camı göğsüme çektim ve ağladım. Meryem'imizi kaybetmiş olmamız ne büyük haksızlıktı. Neden onu o cemaatten uzak tutmamıştım? Onu dinlenmeye zorlamadım? Birden fuarın, Frank'in, Archie Burpee'nin, hiçbirinin önemi kalmadı. Hepsi ne kadar önemsiz görünüyordu.

Margaret tavan arasından kuzeni Theodore Winthrop'un yasını tutmak için kullandığı siyah muslin ve kreple dolu kâğıt kutuyu getirirken haç çıkardı.

Dr. Flynn aceleyle ön kapıya gitti ve galoşlarını giydi. "Peder Howland'ın ısrarlarına rağmen annen Mary'nin yanından ayrılmıyor. Sakinleştiriciyi de reddediyor. Ona biraz zaman verin. Ama çocukları içeri almayın."

Cenaze levazımatçısı Bay Sharpton geldiğinde, Jane ve ben annemi dinlenmesi için üst kata çıkardık ve merdivenlerden çıkarken birkaç kez fenalaştı.

"Zavallı kızlar," dedi tekrar. "Sevgili annelerini kaybetmek."

Kısa bir süre sonra Eliza geldi, onu kolları yıldız çiçekleriyle dolu Moritz izledi. Beni şefkatle kucakladı ve ben de başımı onun yumuşak omzuna koydum.

Gözlerini kuruladı. "Senin Mary," dedi. "Frank Bacon hiçbir şey yapamadı mı?"

"Hiç gelmedi." Zar zor nefes alabiliyordum, göğsümde bir örs vardı.

"Zavallı Mary," dedi Eliza. "Tanrı daha saf ve hassas bir ruha sahip olamazdı."

Eliza, Mary'ye son saygılarını sunmak için kütüphaneye girdi. Çok geçmeden küçük kızlar da geldiler, yas renklerine en yakın şey olan koyu griler giymişlerdi ve ellerini kucaklarına kavuşturmuş, çok yetişkin görünerek ön salonda oturuyorlardı. Bertha'yı dizime yatırdım ve okumak için on bir yıl beklemek zorunda kalacağı mektubu düşündüm.

O küçük, dürüst başını göğsüme yasladı. "Annem çok yorgundu ve eve, Tanrı'nın yanına gitmek zorunda kaldı. Belki de ona bizim için buraya dönmesi gerektiğini söyler Georgy Teyze?"

Ben cevap veremedim ön kapı açıldı ve Jemma şemsiyesini kapatarak içeri girdi, onu yağmurdan sırlıklam olmuş Frank Bacon izledi.

Frank sağlık çantasını ön masanın üzerine koydu ve paltosundaki yağmuru silkeledi. "Mary nerede?"

Frank'in bakışlarına karşılık veremedim.

Jemma aceleyle yanıma geldi. "Ne oldu?"

Jane yemek odasından aceleyle içeri girdi, Frank'in yanına gitti ve eliyle yüzüne vurdu.

Nefesim kesildi. "Jane!"

Onun önünde halının üzerinde volta attı. "Sana bu kadar ihtiyacı varken nasıl uzak durabildin?"

Frank kıpırdamadan durdu.

Ayağa kalktım ve Bertha'yı Jemma'ya uzattım. "Mary bizi bir saat önce terk , Frank. Sonunda annemi dinlendirebildik."

Frank annesinin ördek ayaklı masasına oturmuş, ellerine bakıyordu.

Jane de onu takip etti ve kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde onun yanında durdu. "Seni çok severdi ve senin için her şeyi yapardı. Neredeydin?"

Frank başını kaldırıp Jane'e baktı, tokatlanmış yanağı kıpkırmızıydı. "Doğrusu, Mary'nin benden olmamı istediği yerdeydim."

"Bethada Barnett'in evindeydin."

"Değildim. Dün gece annemi acil bir konuda görmek için New Rochelle'deki amcamın evine gittim ve ancak bu akşam dönebildim."

"Peki bu kadar acil olan neydi?"

"Aslında, Mary'nin emriyle oldu. Ama bana gizlilik yemini ettirdi."

Jane, "Burada olsaydın onu kurtarabilirdin," dedi.

Jane'in yanına gittim ve elini elime aldım. "Mary tifo oldu. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki yapılacak bir şey yoktu."

Jane ve Jemma çocukları yemek odasına götürürken Frank yanıma geldi. "Mary'nin yanında olamadığım için çok üzgünüm."

Kollarımı ona doladım ve o kadar yakınına çektim ki gömleğinin içinden kalbinin atışını hissettim ve defne romu sabunu ve kahve kokusunu içime çektim.

"Beni bırakma Frank."

Kucağıma karşılık verdi ve şakağını öptü. "Asla."

-

MARY VEFAT ETTİĞİNDE, ağır kalplerimizle yas yelpazelerimizi ve jet takılarımızı çıkardık ve siyah kenarlı mendiller dikmeye koyulduk. Jane cenaze davetiyelerini bastırdı ve Manhattan'ın yarısına elden teslim etti ve Mary'nin kendi ölümünü ürkütücü bir şekilde önceden haber veren Mary'nin "Taps" şiirinin kopyalarını bastırdı.

Söndürün her dünyevi ışığı

Tanrı'nın gölgesi düşer

Karartan duvarlar

boyunca,

İnsanlar "gece oldu" dediğinde, O bize öyle

yaklaşır ki, gün ışığını kapatır.

-

Kütüphanede bir soğutma tahtasının üzerine yatırılmış, etrafı yüz mumla çevrili sevgili kız kardeşimizi düşünmemek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Mary'nin kocası Robert, saatlerce onun yanında dua etti ve odadan nadiren çıktı.

Jemma tüm aile için değerli bir arkadaşı, her zaman yanımızdaydı, çünkü en çok ihtiyaç duyduğumuz şeyin bir iğne projesinde basit bir el ya da Mary'yi dinlemek için bir kulak olduğunu anlıyordu, çünkü o da kız kardeşimizi sevmişti. Şüphesiz Maryland'deki kendi kız kardeşini düşünüyordu, çünkü bir kişinin kaybı genellikle diğerininkini artırır. Mary'nin ölümü, Jemma'yı Patience'la yeniden bir araya getirme konusunda beni her zamankinden daha kararlı hale getirdi.

Jemma, Nathan ve Frank'in Bethada'nın evinden üniforması da dahil olmak üzere eşyalarını almalarına yardım etti ve her gece ön salondaki topaklı at kılı kanepede uyudu. Margaret, Bay Burpee'ye onunla evlenmeyeceğimi ve nişanlanacağımı ilettili.

Bir diğeri belirlgin bir sıkıntıyla karşıladığı bildirildi.

Frank Bacon muazzam bir teselliydi ve keşke Mary yeniden bir araya gelişimizi görebilseydi. Frank'i her sabah yemek odasında oturmuş kahvesini yudumlarken, bazen annemin Mary hakkındaki hikâyelerini dinlerken, piyanonun üzerinde askeri tarzda katlanmış yatak örtüleriyle görmek ne büyük bir zevkti.

Bir sabah yemek odasına girdiğimde onu masada tek başına otururken buldum, şöminede yeni yapılmış bir ateş yanıyordu. Ben içeri girince ayağa kalktı. "Günaydın, Georgy."

"Senin için daha iyi bir konaklama yerimiz olmadığı için çok üzgünüm Frank. Belki Hotel Brevoort'a yerleşebilirsiniz."

Frank'in kıpır kıpır bir havası vardı ve birden fazla kez arkama, şömineye doğru baktı.

"Ne oldu Frank?"

"Genelde çok dikkatli olursun. Sana söylemekte tereddüt ediyorum."

Yanına gittim ve iki elini tuttum. "Lütfen söyle bana, Frank."

"Şöminenin üstüne bak."

Döndüm ve şömineye doğru adım attım, yelpazemi her zaman olduğu gibi eski cam kutusunun içinde, şöminenin üzerinde otururken buldum, şömine ışığı ipek üzerine resmedilmiş pastoral manzaraya pembemsi bir parlaklık katıyordu.

"Oh, Frank. Babam çok sevinirdi."

Frank kollarını bana doladı ve beni kendine yakın tuttu. "İçin Avusturyalı bir dul kadınla savaşmak zorunda kaldım ama her kuruşuna değdi."

Jemma

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

T Mary'nin cenaze töreni ve Brooklyn'deki Green- Wood Mezarlığı'na defnedildiği gün, Mary'nin kızlarını ve onların cesur tavırlarını görerek çocuklara iyi örnek olmaya ve ağlamamaya çalışırken, Woolseyler için gelen her şeyi yaptım. Hatty'nin Mary'nin evini, papaz evini ve Brevoort Place'i şeffaf siyah kreplerle döşemesine, pencereleri, aynaları ve resimleri kaplamasına yardım ettim, tıpkı Tandy Rose Teyze öldüğünde annemle yaptığımız gibi.

Bayan Woolsey ve tüm kız kardeşler için siyah yas boneleri, büyük çocukların giysileri için siyah süslemeler ve pırıl pırıl annesine ne olduğunu bilmeyen bebek Georgy için siyah bir kurdele diktim. Meşgul olmak ve aklımı Bayan Mary'yi özlemekten ve Anne-May'in olabileceği endişesinden uzak tutmak iyi geliyordu. Nathan'ın bana verdiği yüksüğü orta parmağıma takıyordum ve ara sıra aklıma onunla ilgili düşünceler geliyordu.

Cenaze töreni en çok küçük Bertha için zor oldu, çünkü annesine veda etmek istemedi ve cenazeyi mezarlığa götüren cenaze arabasının peşinden koştu. Sonra zavallı çocuk New York'tan taziye için eve gelen herkesle konuşmak zorunda kaldı, ben de ona yas bisküvileri ve kekleri yapmamda yardım ettirdim. Törenden sonra Nathan gelip Bertha'ya başsağlığı dilemek için elini uzattığında Bertha çok ciddi ve tatlı bir şekilde elini sıktı.

Törenden sonraki gün herkes alçak sesle ve sessizce konuştu ve Bayan Woolsey yas saatini Mary'nin aramızdan ayrıldığı üzücü saate ayarladı.

"Eğer onu ileri sürersek, canlı olarak geri dönecek mi?" Bertha sordu.

-

Ertesi gün, kız kardeşim Patience'ın elinden Brevoort Place'e hitaben yazılmış bir mektup geldi. Yalnız kaldığım bir an bulduğumda mektubu yırtıp açtım, sayfalardan kurumuş ayçiçeği yaprakları döküldü ve okudum.

Sevgili Jemma,

Oh, seni görmeyi ne kadar çok istiyoruz!

Sen ve Sally yola çıktığınızdan beri çok şey oldu.

Az önce Bayan Charlene'in kötü bir çivit mahsulü yüzünden Ambrosia'yı kaybettiği ve vergilerini ödemediği yönünde trajik haberler duydum. Bay Smalls ticarethaneden çıktı, geldi ve onu satın aldı.

Her zamanki gibi,

Sevgi dolu Sabrınız

Oturdum ve her şeyi anladım. Çok garip, kısa bir mektuptu ve üstünde tarih yoktu. Evet, kesinlikle Patience'ın el yazısıydı ama yazış tarzında ona benzemeyen bir şeyler . Olası bir şifre var mı diye kontrol ettim. Her kelime gizli bir cümle mi oluşturuyordu? Hayır. Tersten okudum ama başarılı olamadım. Anne-May'in bunu beni oraya geri getirmek için yazdığını şüphe yoktu ama Patience'ın bir mektubu şifreleme fırsatını kaçırmaması hiç hoş değildi.

Notu bir kenara bıraktım ve Georgy gece tuvaletini yaparken yatağıma yerleştim. Patience neden böyle garip bir mektup yazmıştı ki? Ve ayçiçeği yaprakları eklemişti. Bir çeşit uyarı olarak mı?

Sonra aklıma geldi, yorganı geriye attım ve yatağın başucundaki mektubu kaptım. Her satırın ilk harfi mi? Bir zamanlar çocukça düşüncelerimizi annemden saklamak için kullandığımız eski, favori şifrelerimizden biri.

Bir parmağımı notun gövdesinin kenarında gezdirdim ve okurken içimi bir ürperti kapladı.

Uzak durun.

-

BİR GÜN NATHAN 8 Brevoort Place'e beni ziyarete geldi. Günün çoğunu Anne-May'i arayarak geçirmiştım, bu yüzden dışarı çıkmak güzeldi, ancak onu Sıhhi Fuar'da başka bir kızla gördüğüm için bunun bizimle yürümeyeceğini söylemek zorunda kalacağımı biliyordum.

"Dışarı çıkmak ister misin?"

diye sordu. "Ne için?" Ben de sordum.

"Balık kızartması getirdim," dedi, elinde güzel kokulu balıklarla kapıda dururken, poşetin içinde yağ lekesi sızıyordu, bir kolunun altında sıska ekmek somunu vardı.

Margaret, gözleri kocaman, bana pelerinimi uzattı ve birlikte okuduğumuz *Uygun Davranış Kuralları* kitabıyla ilgili bir sürü hatırlatmada bulundu.

Nathan ve ben bir süre Broadway'e doğru yürüdük, kaldırımında yanımızdan geçen iki pembe yaban domuzunun yanından geçtik.

"Bu bir randevu mu?" Ben sordum.

"Sanırım. Eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız."

İki elimle onu uzaklaştırdım. "Bir bulvarda yürürken aramızda bir somun ekmek mesafesi bırakmamız gerekiyor."

Nathan gülümsedi. "Kardeşimin dediği gibi, 'İyi davranışların en iyi yanı bedava olmalarıdır. "

Ona ve o yeşil gözlerine baktım.

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Dr. Gardener beni satın aldığıında ayrıldık. Zenci askerler kaydolmaz o da orduya katıldı."

"Seni nasıl buldu?"

Omuz silktili. "Dul Bahçıvan ona söylemiş. Kendim de kaydolmayı . Point Lookout'ta konuşlanmışlar."

"Dr. Bacon'ı bırakacak mısın? Yakında savaşa geri dönecek. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

"Dr. Bacon gidersem anlayışla karşılar. Şu anda bir erkeğin doğru olan için savaşması gerekiyor."

Kaldırımında demir katlanır sandalyelerden oluşan bir yığının yanına geldik. Nathan iki tane çıkardı, yan yana koydu ve oturduk.

Çantasını açtı, güzel bir balık kokusu bulutu yaydı ve bana biraz ikram etti. "Sanırım bu pek de randevu sayılmaz."

Bir parça balık çıkardım, yavru kısmı sarkıyordu. "Bu inanılmaz güzel bir balık."

Bana gülümsedi. "Bugünlerde oldukça geniş bir kelime dağarcığının var, Jemma."

Bir süre sessizce oturduk ve sadece yemek yedik ve her türden insanın geçip gidişini izledik.

Somundan bir parça ekmek kopardı ve bana uzattı. "Sirke sosu ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Anne-May benimle işi bittikten sonra beni bununla ıslatırdı. Kokusuna dayanamıyorum."

"Fikir sahibi olduğunuzu gördüğüme sevindim."

"İşte başka bir görüş. Bence sende başka bir kız var." Başımı arkaya yasladım ve bir parça daha balık yedim. "Seni Sağlık Fuarı'nda bir bayanla gördüm."

Gözlerini çantadan ayırmadı.

Cebimden yüksüğü çıkardım ve Nathan'ın dizinin üzerine koydum. "Ben de bunu geri getirsem iyi olur diye düşündüm."

Nathan balığına bakmaya devam etti, yüksük orada dengede duruyordu.

Parmaklarımı kâğıt torbaya sildim. "Siz ikiniz çok sıcakkanlısınız."

Nathan balığından başını kaldırdı. "Seni kilisede ilk gördüğüm andan beri senden hoşlanıyorum, biliyorsun."

Tek gözümü kısarak ona baktım. "Beni hatırlamadığını söylemiştin."

Çantadan bir sinek salladı. "Tabii ki yaptım. Anneni de hatırlıyorum. Senin ve kız kardeşinin onun kadar güzel olduğunuzu düşünürdüm."

"Babamı hatırlıyor musun?"

Gülümsedi. "Büyüktü. Ondan biraz korktuğumu söyleyebilirim."

"Ben de seni hatırladım. Gözlerini beğendim."

"O zaman bu sende kalsa iyi olur." Yüksüğü tekrar elime sıkıştırdı. "Bir insanın evlenmek üzere nişanlandığı anlamına gelir, bilirsin."

"Bunu duymuş olabilirim. Alyans için alttaki gümüş kısmı kesmek gerekiyormuş."

"Bu konuda bir fikrin var mı?"

Omuz silktim. "Bundan hiç bahsetmemene şaşırdım. Ayrıca, kolunda başka bir kadın olan bir adam hakkında ciddi olmak zordur."

"Beni birlikte gördüğünüz bayan botanik öğretmenim. Bayan. Tompkins."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Babası Weeksville'in kurulmasına yardım etti. Şimdi New York'taki bir okulun ilk siyahi müdürü ve bana geceleri ders veriyor. Ve iyi olduğu kadar evli."

Eteğimdeki balık kızartmalarını fırçaladım ve Nathan'ın, Margaret'in dediği gibi, "başka türlü nişanlı" olmadığı için ne kadar mutlu olduğumu düşündüm.

Balığı bitirdik ve Nathan poşeti buruşturdu. "Bir dahaki sefere *ciddi* bir buluşma yaparız. Peçetelerle."

Bir naneyi açtı ve ağzına attı.

Gülümsedim. "Sanırım. Anne-May beni Maryland'de istiyor gibi bir his var içimde. Tütün toplarken randevulara çıkmak zor oluyor. Buralarda gizlendiğini hissediyorum."

Daha yakına eğildi. "biraz param var. Ona bir teklif yapabilirim."

"Bunu yapar
mıydın?" "Tabii ki
yaparım."

"Çok nazıksınız ama Anne-May beni asla satmaz. Ayrıca, annem ve kız kardeşim hala orada. Onları çıkarmaya yardım edebilirim. Onları buraya getir."

"Dr. Bacon'dan onları alması için yetkili birini göndermesini isteyelim. Ama öylece kalkıp gitmeyeceğinize söz verir misiniz? Bu savaş insanları ezdikçe, delice davranıyorlar. Oraya geri dönerseniz ne olacağı belli olmaz."

Yüksüğü cebime attım ve aynı anda beni dudaklarımdan öptü. Onu öpmek kolaydı ve tadı nane, çiğneme tütünü ve inanılmaz derecede güzel balıktı.

Arkama yaslandım ve elimin tersini ağzıma götürerek nefes verdim. "Bunu neden yaptın?"

Gülümsedi. "Kalman için elimden geleni yapıyorum."

Ertesi gün öğlen saatlerinde salonda durmuş sokağı seyrediyordum ve Nathan'ın o müthiş öpücüğünü zihnimde canlandırıyordum ki kapı çalındı ve Margaret açtı. O kadının sesini hemen tanıdığımdan emindim ve o eve kimin girdiğini bildiğinizde hiç şaşırmadım.

"Kim arıyor?" Margaret sordu.

"Benim adım Anne-May Wilson Watson, Louisiana ve Hollywood'dan, Maryland-Peeler Plantation, belki duymuşsunuzdur."

Anne-May merdiven sahanlığında dururken kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu ve saklanacak bir yer arıyordum.

"Hayır, hanımefendi," dedi Margaret.

Sonra bir erkek sesi geldi. "Bayan Watson, mülkünü geri almak için geldi."

"Belki gelecek hafta tekrar gelin, bu ev-"

Menteşelerle birleştiği yerdeki kapı aralığından görebilmek için parmak ucunda yürüdüm ve Anne-May'in şişman, küçük bir adamla birlikte durduğunu gördüm, cep saatinin zinciri konuşurken sallanıyordu.

"Ben Bigelow Ajansından Dedektif Karl Bigelow." Margaret'e bir kart uzattı. "Bunlar da Pinkerton dedektifleri. Jemma adında siyahi bir kız için tutuklama emrimiz var. Bayan Watson kimlik tespiti için burada."

Margaret bana doğru baktı. "Burada o isimde kimse yok."

Anne-May Margaret'i itti ve üç adam da onu takip etti. "Evin hanımını görmek istiyorum."

Bayan Jane ve Georgy ön salona geldiler. "Bütün bunlar da ne Margaret?" Georgy sordu.

Margaret titreyen bir sesle, "Jemma'yı istiyorlar, hanımefendi," dedi.

Anne-May, Georgy'nin yanına gitti. "Yasaları çiğnedi ve bunu ödemek zorunda."

Beyaz sakallı adam elinde bir paket kâğıtla öne çıktı. "Samuel Cash, Pinkerton dedektifi. Tarif edilen kişinin derhal yakalanması ve Maryland'e götürülmesi için emir aldık."

Georgy elini uzattı. "Şu kâğıtları görebilir miyim?"

Pinkerton ona kâğıtları uzattı ve o da okudu.

Zor nefes almaya başladım, orada donup kalmıştım.

Georgy kâğıtları geri uzattı. "Ama bunda casusluk suçlamasıyla tutulduğu yazıyor."

Annem, Meryem'in ona verdiği kırmızı deve tüyü şalı omuzlarına dolamış olan Abby'yle birlikte içeri girdi.

Abby, Anne-May'e, "Sana gitmeni ve geri gelmemeni söylediğimi sanıyordum," dedi.

"*Evimizde* miydi?" Annem sordu. "Burada neler oluyor?"

"Ben Hollywood, Maryland'deki Peeler Plantation'dan Anne-May Wilson Watson. Bu dedektifler kanun adına Jemma'yı yakalamak ve sonuçlarına katlanmak üzere Maryland'e geri götürmek için ."

Abby, Anne-May'in yanına gitti. "Ahlaksız bir yalancı olduğumu anlayabiliyordum ama seni sadece takma isim kullanan bir hırsız sanmıştım, lanet olası bir köle taciri değil."

Georgy Abby'ye katıldı. "Sağlık Fuarı'nda benim kitap sıramdaydınız. Ne zamandır bizi izliyorsun?"

"Mahremiyet hakkımız yok mu?" Carry sordu. "Buraya yasaları uygulamak için geldiğinizi söylüyorsunuz ama evimize izinsiz girerek yasaları çiğnediniz."

Anne-May çenesini kaldırdı. "Kanunları çiğneyenleri saklamak cezalandırılır-"

Kapının arkasındaki yerimden dışarı çıktım. "Aradığı kişi benim."

Georgy geldi ve yanımda durdu.

Anne-May bana doğru koştu ve bir elini uzattı.

"Jemma. Canım benim. Hükümetin casusluk yaptığın için peşinde olduğunu duyduğumda inanamadım." Yaklaştı. "Seni geri getirdiklerinde senin için *çok* mücadele edeceğim Jemma. Ve hapisten çıktığında Peeler'daki evine gelip kız kardeşini ve anneni görebilirsin. Seni bekliyorlar. Arada sırada anneni yolun yukarısına doğru hüzünlü bir şekilde bakarken yakalıyorum."

"Ben casusluk yapmadım," dedim. "O sendin, Anne-May."

Bay Bigelow aramıza girdi. "Bu işi Maryland'de halledeceğiz. Ama şimdilik eşyalarınızı toplasanız iyi olur."

Kıpırdamadan durdum ve Georgy bir kolunu omuzlarıma doladı.

"Sensiz hiç iyi değildim." Anne-May ellerini uzattı. "Buraya bak. Bütün bunlar için endişelenmekten tırnaklarımı ."

Bayan Woolsey Anne-May'in yanına geldi ve dimdik . "Burası yas tutan bir ev, madam. Çok sevdiğim bir çocuğumu kaybettim ve bir başkasını kaybetmeyeceğim."

Anne-May onu soğukkanlılıkla inceledi. "Kaybınız için üzgünüm hanımefendi, ama bu olmadan da idare etmeniz gerekecek."

"Bu bir hükümet meselesi hanımefendi," dedi uzun boylu Pinkerton.

Georgy annesinin yanına gitti. "Ben ABD ordusunda hemşireyim. Jemma da ülkesine hizmet etti. Elbette benim de-"

Ak sakallı olan cebinden kelepçeleri çıkardı. "Emirlerimiz derhal teslim olmanız yönünde." Bana döndü. "Kişisel eşyalarınızı toplayın."

Bayan Woolsey, "Bay Lincoln ile şahsen temasa geçeceğim," dedi. "Bakan Stanton'la da."

"Siz öyle yapın hanımefendi," dedi Bay Cash. "Bu arada, talimatlarımızı aldık."

Sanki bir rüyadaymışım gibi merdivenleri çıkmaya başladım.

Carry parmaklıkların arkasından benimle konuştu. "Bununla savaşıcağız, Jemma."

Ben çantamı hazırlarken Georgy de beni yatak odasına kadar takip etti. "Burada başka seçeneklerimiz de var."

Dolaptan kendi yaptığım siyah bombeli seyahat elbisemi çıkardım. *Neden Carter'la gitmemiştim?*

Eteğimin düğmelerini açmama yardım ederken, "Washington'a başvuracağız," dedi. "Annem insanları tanır."

Yaşlı bir öküz gibi yıkılıp ağlamaktan korktuğum için fazla bir şey söyleyemedim.

"Hemşire kostümümü geride bırakıyorum," dedim. Kollarımı ceketimden çıkardım ve gömlek belimden sıyrıldım.

İşte o zaman Georgy sırtımı olduğu gibi yırtılmış halde gördü.

"Ah, Jemma," dedi, sesi ağlamak üzereymiş gibi çıkıyordu.

"Sorun değil, Georgy." Siyah elbisemi başımın üzerinden kaydırdım. "İyi değil. O yere geri dönemezsin."

" başımın çaresine bakabilirim."

Georgy beni iki elimden tuttu. "Pencereden çık. Seninle arka bahçede buluşuruz. Margaret'i Yargıç Winthrop'a göndereceğiz."

Toparlanmaya geri döndüm. "Kaçmıyorum, Georgy."

"Burada yolsuzluk kokusu alıyorum. Düşünün, casuslukla suçlanıyorsunuz."

"Ben suçlu değilim. Ama bunun bir önemi yok. Her zaman onlar kazanır."

Sonunda Georgy'nin önümü iliklemesini sağladığımda ve teslim olmak için merdivenlerden indiğimde, Bayan Woolsey ve altı kız kardeş etrafımda toplanarak kol kola girdiler.

"geldi," dedim. "Bırakın da huzur içinde gideyim."

Anne-May kapıdan bana seslendi. "Hadi şu işi bitirelim, Jemma."

Kapıya doğru bir adım attım ve Jane beni tutup göğsüne çekti. "İnsanlar nasıl bu kadar acımasız olabiliyor? Ülkemiz özgürlük üzerine kuruldu."

Uzun boylu Pinkerton beni Jane'den çekerek uzaklaştırdı, arkamı döndürdü ve bileklerimdeki kelepçeleri çıkardı.

Georgy kolumu sıktı. "Bununla savaşağız, Jemma."

Arkama dönüp baktığımda Brevoort Place 8'in son sakinlerini, Woolsey kadınlarını, ayaklarının dibindeki güzel Pico'yu, yere vuran küçük kuyruğuyla, gözyaşları içinde beni uğurlarken gördüm.

"Bayan Georgy," diye seslendim. "Nathan'a elimden gelse kalacağımı söylemeyi unutma."

BÖLÜM

53

Georgy

NEW YORK

ŞEHİRİ NİSAN

1864

T PINKERTONLAR Jemma'yı Maryland'e geri götürdükten bir gün sonra, elimde bir yığın kırtasiye malzemesiyle yemek masasına oturmuş, Jemma adına mektuplar yazıyordum. Oda karanlıktı, pencere Mary için siyahla örtülmüştü. Pico, sevgili sahibesinin ölümünden sonra hala somurtkan bir halde pencere kenarındaki koltuğa uzanmış, başını pervaza dayamış, gönülsüzce sokak ve caddede kedi olup olmadığını kontrol ediyordu.

Zaten kabarık olan yığına bir tane daha kara kaplı mektup ekledim ve Washington'da sözü geçen herkese başvurarak Jemma'ya karşı casusluk suçlamasının geri çekilmesi için yardım istedim.

Frank ve Nathan, New Jersey'de birkaç gün geçirip askerleri aşıladıktan sonra hemen içeri girdiler. Frank her zamankinden daha sağlıklı görünüyordu, gözlerinde yeni bir ışık vardı. Onu her seferinde görmek ne kadar güzeldi, nihayet sevebileceğimin farkına varmıştım.

Frank şapkasını çıkardı ve Nathan da onu takip etti. "Jemma'yı götürdüklerine dair mektubunu yeni aldım. Hemen geldim."

Ayağa kalktım ve onlara doğru yürüdüm. "Kız kardeşlerim ve ben yardım edebilecek tanıdığımız herkese mektuplar ve telgraflar gönderdik. Annem de yazdı ve *The New York Times*'a gitti ama onu geri çevirdiler."

"Joe?"

"Bakan Seward'la bizzat temasa geçti. Lincoln'a bir telgraf gönderdim. Henüz bir haber yok."

"Savaşı yönetmekle meşgulüm sanırım," dedi Nathan.

"Başka herhangi bir eyalet Maryland'den daha kolay olurdu," dedi Frank. "Lincoln, Birlik'in kapısının yarısına kadar gelmişken oradaki tekneyi sallamayacaktır."

"Jemma orada çok acı çekti, Frank. Jane ve ben orada gözetmenle yüz yüze geldik ve o tarif edilemeyecek kadar zalim."

"Anne-May Louisiana'dan," dedi Nathan. "Mülklerine karşı acımasız bir tutumları var. Ve Jemma'nın eski hayatına kolay kolay geri dönmeyeceğini hissediyorum."

Frank pencereye çıktı ve Pico'nun kulağını kaşırken sokağı inceledi.

"Bethada'nın teyzesinden yardım istemek konusunda ne düşünürsünüz?"

Nathan ve ben birbirimize hoşnutsuzlukla baktık. "Oh, Frank, hayır," dedim.

"Tüm eksikliklerine rağmen, iyi bağlantıları var."

Renkli Bayan Barnett'in düşüncesi bir ürperti yarattı. "Değerli bir fikir Frank, ama ne kadar garip olduğunu tahmin edebilirsin-"

"Ama başka ne ? Eğer sadece önemli kişilerin onun davasına sahip çıkmasını beklersek bu asla gerçekleşmeyebilir."

Sonra Nathan dimdik durdu ve keskin bir nefes aldı.

Paltosunun koluna dokundum. "Tanrı aşkına, ne oldu?"

Yüzünde kilometrelerce genişlikte bir gülümseme belirdi. "Nasıl bu kadar kalın kafalı olabilirim?"

"Sorun nedir?" Frank sordu.

"sorun yok." Üniformasının kepinı kafasına geçirdi.

"Vahyini paylaşabilir misin, Nathan?" Ben sordum. "İyi haberlere ihtiyacımız var."

"Yardım için kimi arayabileceğimizi çok iyi biliyorum. Bunu neden daha önce düşünmedim?" Kapıya doğru bir adım attı ve geri döndü. "Ama şimdi gitsek iyi olur. Peeler'da işler hızla kötüye gidebilir."

Jemma

POINT LOOKOUT, MARYLAND

NİSAN 1864

I Jane, Georgy ve benim bir önceki Eylül ayında ABD Ordusu hemşireleri olarak geldiğimiz Point Lookout rıhtımına tekneyle vardığımızda kafamı uzattım. Dedektifler beni tekneden indirdiler, ellerim hala bağlıydı ve Leonardtown hapishanesine gitmek üzere bekleyen bir arabaya götürdüler. Anne-May bize eşlik etmek için yalvarsa da, beni New York'ta bir gece tuttular ve Anne-May'in New York'tan trenle dönmesini sağladılar, bu küçük bir nimetti. En azından yol boyunca benimle konuşmuyordu. O adamlara beni orada vurmaları için yalvarabilirdim.

Özgürlüğün tadına vardıktan sonra geri dönmek zordu. Sanki bir sepet yaban mersini düşürmüşüm de hepsi yuvarlanmış gibi içim boşalmıştı, hepsini kovalamak çok zordu. En azından yolculuk boyunca babamın küçük kemik haçını elimde tutmama izin verdiler. Onun yanımda olması iyi hissettirdi.

Dedektifler beni bekleyen vagona kadar götürdüler ve içeride birbirimize yakın oturduk, ikisi de bana dönüktü ve onları vagonun kayışını tutmaya iten bir sarsıntıyla yola koyulduk. Konuşmayı pek sevmiyorlardı ama ben yine de sınırlarımdan dolayı gevezelik ettim.

"Eskiden burada hemşireydim," dedim. "Payıma düşen kangreni gördüm."

Sadece kayışlarını tuttular ve pencereden dışarı baktılar.

Yolda onları aşağı yukarı incelemek için bolca vaktim oldu. Yaşlı olanı, kısa olduğu ve köpeği sevdiği için Bayan Tandy Rose'a altı yüz kez okuduğum hik yedeki Rip Van Winkle'a benziyordu. Çok da yaşlı olmayanı ise *Moby-Dick*'teki Kaptan Ahab'ın resmine benziyordu, siyah tüylü saçları ve çılgın gözleriyle yumruğunu gökyüzüne doğru sallıyordu.

 kisi de muhtemelen yakında beni Peeler'd bırakacakları için mutluydular.

Peeler. Nefesim hızlandı. Anne-May için tekrar orada köle gibi çalışma düşüncesi bile o arabadan atlama isteği uyandırdı bende.

Onun ceviz anahtarı. Yatağının ayak ucunda uyuyor.

Zihnimi annem ve Patience'a geri dönmeye zorladım. Geri dönmek ne kadar kötü olsa da, onları tekrar görme düşüncesi her yerimi karıncalandırıyordu. Bir şekilde hapisten çıkacak ve Georgy'ye yazmanın bir yolunu bulacaktım. Ne de olsa Bay Lincoln' n elini sıkmıştı.

Belki o yardım ederdi.

Point Lookout'taki kaçak barakaların önünden geçtik, Bay Lincoln' n koruması altında yaşayan birkaç eski köle gelip gidiyordu ve ben kıskançlıktan  atlıyordum. Kısa bir süre önce başkalarının kaçmasına yardım ediyordum ve şimdi burada, başladığım yere geri dönmüştüm. Anne-May her zaman istediğini elde ederdi.

Kısa süre sonra Peeler'a doğru yola çıktık ve büyük  n penceresinde sadece çıplak bir elbise kalıbı olan Smalls and Sons'ın önünden geçtik. Nisan ayına göre hava sıcaaktı ve Jubal Smalls'un çocukları verandada oynuyordu, onları son gördüğümden beri epey büyümüşlerdi ama sıska bir anne ve babaya göre hâlâ şişmandılar.

"Bekle," dedim. "Hapishane Leonardtown'da. Bu yanlış yol." Ama kimse beni dinlemedi.

Moneysunk Yolu'ndan aşağı inerken rüzgar hızlandı. Tütün ahırını ve LeBaron'un kulübesini geçtik,

Tütsü odası kendini beğenmiş ve kibirden uzak duruyordu, tarlalardaki tütün tepecikleri inatla değişmemişti. Akrabalarımınla, Celeste'le ya da Carter'la geçirdiğim güzel günlere dair bir anıyı, bir sevinci bir yerlerden çıkarmaya çalıştım ama iyi bir şey çıkmadı. Annem için tarlaları kontrol ettim, ama orada tek bir kişi bile yoktu.

Evin önüne geldiğimizde, tekerlekler çakılların üzerinde çıtırdarken, kendime aslında geri dönmediğimi, sadece orası ile diğer hayatım arasında sıkışıp kaldığımı söyledim. Hâlâ güzel bir yerdin ama şimdi hüznölü bir havası vardı, bahçedeki çiğdemler geçen seneden kalma kuş otlarının arasından çıkmaya çalışıyordu. Birisi kuruması için ipe birkaç eski çarşaf asmıştı ve esintide biraz sallanıyordu ve kapının üzerindeki oluk sarkmış ve çürümüşü, tamir edecek bir Pa yoktu.

Pa.

Anne-May bizi avluda karşıladı, Delly, Charl ve Celeste'nin uzun zaman önce o vagondan indikleri yerde.

Kaptan Ahab beni çözdü ve babamın kemik haçını elimde tuttum. Arabadan inmeme yardım etti, eli bileğimde yumuşaktı, çünkü kaçak köleleri teslim ederken nasır oluşmazdı.

Anne-May evin olduğu yönden geldi. "Tam zamanında geldin."

Rip Van Winkle onun sesini duyunca irkildi.

Bahçedeki yatağa bir taş attı. "Öğlen oldu ve akşam yemeği için hiçbir şeyim yok."

"Neden buradayım Anne-May?"

Dedektifler Anne-May'e bir kâğıt imzalattılar ve arabadan hızla inerek yemek odasına gittik. Hatırladığım kadarıyla ilk kez kendine çay yapmıştı ve benim eski, kesilmiş sarı patiska elbisemi ve beyaz baş bezimi özensiz kareler halinde katlamış ve taze bir ceviz anahtarıyla birlikte masanın üzerine koymuştu

yanlarına koydum. O beyaz paçavraya baktım, onu bağlama düşüncesinden nefret ediyordum.

"Çıkar şu boneyi, Jemma. Ve buradasın çünkü asla hapse girmeyecektin. Sadece seni buraya geri getirmek için bu oyunu oynadım, şimdi git ve üstünü değiştir."

"Burası mı?"

"et, bütün gün bekleyemeyiz."

Başlığımı çıkardım, siyah elbisemin düğmelerini arkadan çözdüm ve iç etekliklerimi de çıkararak elbisemden çıktım. Köle elbisemi tekrar giyip yıpranmış patiskayı omuzlarımın üzerinden geçirirken midemin bulanacağını düşündüm. Küçük haçımı aldım ve elbisemin cebine soktum. En azından yanımda bir parça baba taşıyordum.

Anne-May siyah ipek elbisemi topladı ve omuzlarından tutarak kaldırdı.

"Bu benim ikinci en iyi elbisem olacak. Bunu yeniden yapmaya başlayabilirsin, sadece küçük bir kıvrım ve etek ucunda bir volan, ve inanıyorum ki bana çok yakışacak, kombinezonlar da, hepsini havalandırdığın sürece, böylece senin gibi kokmaz."

Ayağa kalktım, yumruklarımı iki yanımda birleştirdim.

"Başka bir şey var mı?" "Botlarınız çok güzelmiş. Çok Benim için küçük, sanırım, eğer onları esnetmezsek."

Ona baktım, o sopayla onu değiştirmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. LeBaron'u hemen orada yakalardı.

Bana kafa bezini uzattı.

Masanın üzerine geri attım. "Bunu giymeyeceğim."

"Giyeceksin, hem de hemen."

"Beni morarana kadar kırbaçla, ama kırbaçlamayacağım.

Ben artık farklıyım." "Mahvoldum mu demek istiyorsun?"

Anne-May uzun bir süre beni inceledi ve sonra dönüp el sallayarak beni başından savdı.

"Sızlanmayı bırak da Bayan Charlene'e git ve bana biraz yumurta getir. Tavuklarım yumurtlamayı bıraktı. Kasabaya gitmek için kendimi hazırlamam gerekecek."

Bir süre sessiz kaldık ve ağaçlardaki baykuş seslerini dinledik.

"Annem nerede?"

Pencereye doğru el salladı. "Sable yıllar önce gitti."

Gözlerim yaşlarla doldu ve düşmemek için masayı tuttum. "Nereye?"

"Tanrı bilir, siz zenciler buralarda nasıl kayboluyorsunuz."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bilmelisin."

"Pete'e dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. LeBaron köpekleri bile dışarı çıkardı, kontrol etmek için Point Lookout'a gitti ve onu hiçbir yerde bulamadı."

"Ama annemin beni beklediğini söylemiştin."

"Bütün bunları seni savaşımdan geri almak için söyledim. Jubal o kitabı istiyor. Bizi asacağından korkuyorum."

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "O kitap sonsuza dek saklandı."

Anne-May eğildi ve anahtarına uzandı. "Bana ne istersen yap, sana söylemeyeceğim. Sen sadece Senin için yazdığım için suçu bana atmak istiyorsun."

Anne-May sandalyesinde arkasına yaslandı ve gümüş çay kaşığıyla oynadı, kararmış mavi-siyah, görmekten mutlu oldum. Bir eve tek başına bakmak o kadar kolay değil.

"Patience nerede?" diye sordum.

"Bunu Bayan Charlene'e sormanız gerekecek. Şimdi git, böylece yemek pişirmek, mutfığı temizlemek ve o elbiseye başlamak için zamanında geri dönebilirsin. Hemen Hollywood'a gidiyorum, ama yakında evde ve aç olacağım, o yüzden oyalanmak yok. Ve sakın o elbiseye koşmak gibi bir fikre kapılma."

Point Lookout yeri. Sable gittiğinden beri LeBaron adamlarını o yolda devriye gezdiriyor."

Yemek odasından çıktım, eski mutfığa göz attım, evden ayrıldım ve Sally'yi ve o siyah sobanın onsuz nasıl çıplak görüldüğünü düşündüm.

Ambrosia'ya giderken barakalara doğru yürüdüm, babam kapıyı aralık bırakmıştı. Gideli iki yıldan biraz az olmuştu, ama içeri girdiğimde hatırladığımdan çok daha küçük görünüyordu, babamın çapası hâlâ ocağın yanında duruyordu, Delly'nin eski yatağı köşede duruyordu, her şeyin üzerinde bir santim kalınlığında toz vardı.

Annemin babamın tabağını ve istiridye kabuğunu onu hatırlamak için masadaki yerine bırakmış gibi görünen masaya doğru adım attım. Parmağımı kabuğun pürüzsüz iç kısmında gezdirirken, ışık tabağının yanında beyaz bir şey yakaladı, bana yaptığığın ikizi olan küçük haç. Onu aldım ve benimkinin yanına koydum.

Aceleyle dışarı çıktım, boş domuz ağılını geçip küçük mezarlığımıza gittim, Tatlı Clementine'in, Celeste'nin ve babamın mezarları orada sıralanmıştı. Küçük Kofi'ninki de sahte. Babamın mezar taşının önündeki toprak, muhtemelen kutusuz gömüldüğünden ve mezar taşının üzerine biri eski bir çekiç koymuş olduğundan çökmüştü. Anne? Mezarının o şekilde gömüldüğünü görmek bile beni öfkeyle titretti. LeBaron babamızı, o kadar iyi bir adamı ve Tatlı Clementine ile Celeste'i bizden çalmaya nasıl cüret eder?

Kemik haçımın ikizini aldım ve babamın işaretinin önündeki toprağa sapladım.

"Al bakalım baba," dedim. "Seninkini geri almaktan mutlu olursun düşündüm." Ayağa kalktım ve ağaçlardaki kuşları dinledim. "Ve bil diye söylüyorum, bana 'kalana kadar ne yapabileceğini bilemezsin' dediğinde, bu gerçekten doğrudur. Buradan çıktım. Neredeyse Patience'ı da çıkarıyordum. Ama işimiz bitmedi. Tıpkı senin istediğin gibi buradan çıkacağız."

Patience'ı bulmaya ve annem hakkında daha fazla şey bilmesini ummaya kararlı bir şekilde Ambrosia'ya doğru yola koyuldum. Birini öldürmem gerekse bile kız kardeşimi o gün oradan çıkarırdım.

Pa'yı astıkları çınarın eski kapısını geçtim, o yoldan aşağıya zar zor bakabildim, eski ayçiçeği hala orada bağlıydı, şimdi sadece gri, solmuş bir sap. Çok geçmeden Ambrosia'yı gördüm, her zaman olduğu gibi duruyordu, ağaçların arasında karanlıkta kalmış o koca, eski, hantal yer.

Boş köpek ağılının etrafından çivit kulübelere doğru koştum ve Patience'ın evine girdim, her şey temizlenmiş, süpürülmüş ve düzenli bırakılmıştı, diğerleri gibi boştu. Mutfak kapısına koştum ve içeri girdim, ıslak avucumla kapının çarpmasını engelledim. O mutfağa daha önce hiç girmemiştım ve çok kirliydi; kirli peçeteler tezgâhın üzerinde yığılmıştı ve buzluğun üstünde devrilmeye hazır bir yığın tabak vardı.

"Oraya kim gidiyor?" Evin derinliklerinden bir yerden bir kadın sesi geldi. "Harry, sen misin?"

Bir el silah sesi duyuldu ve buzluğa isabet edip tabakları şangırdattı, ben de hemen ayağa fırladım.

"Benim, Bayan Charlene," diye seslendim titrek bir sesle. "Peeler'dan Jemma."

"Buraya gel, duydun mu?" "Bir daha ateş etme, ben de geleceğim."

Sesi takip ederek geniş bir ön salona girdim, pencereler muhtemelen güzel bir nehir manzarasının üzerine kapatılmıştı. Gözlerim karanlığa alışınca Bayan Charlene'i ev elbisesi içinde, saçları omuzlarına dökülmüş, dipleri bembeyaz, kadife bir koltuğa oturmuş, kucağında tüfikle buldum. İçerisi berbat kokuyordu, sanki en kirli oda gibi.

"Harry'nin testere ödünç almaya geldiğini sanıyordum," dedi.

"Bayan Anne-May'in kardeşi mi? O öleli iki yıl oldu Bayan Charlene."

Parmaklarını dudaklarına götürerek uzaklara baktı.
"Demek öyle. İzinsiz girdiğini biliyorsun."

"Sadece kız kardeşimi arıyorum."

Tam o sırada bir köpek hırlaması duydum ve döndüğümde onu kanepenin yanına çömelmiş halde gördüm.

"Sana zarar vermez. Biri onu zehirlemeye çalıştı, bu yüzden onu içeride yanımda tutuyorum."

"Onu dışarı çıkarmamı ister misin? Sanırım halıyı kirletiyor."

"Buraya döndüğünde ev sana nasıl görünüyor?" "Aynı."

"Yalancı."

Eteğimi topladım ve halının üzerindeki yığılara dikkat ederek yaklaştım.

Bayan Charlene sandalyesinde öne doğru eğildi. "Evi kaybettik, biliyorsunuz. Evi boşaltmak zorunda kalmadan önce bir haftam kaldı."

"Özür dilerim hanımefendi."

"Jubal Smalls burayı elimizden aldı. Beni öpmeye çalıştığında burayı gözüne kestirdiğini anlamalıydım. Et böcekleri geçen yıl çivit mahsulümüzü bozunca vergileri ödeyemedik. Kocamı öldürdü. Jubal geldi ve Bay Weed'in ölmek üzere olan elinden tapuyu aldı. Anne-May muhtemelen ona yardım etmiştir, engerek."

İkimiz de şöminedeki saatin tik taklarını dinlerken botlarımın içinde kıpırdandım ve o pis kokuyu içime çekmemeye çalıştım.

"Annemin nerede olduğunu biliyor musun?" "Sable gideli çok oldu."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Nereye?"

Charlene omuz silkti. "Söylentiler duydum ama kimse bilemez."

"Sabır mı?"

Bayan Charlene başını kaldırıp tavana baktı. "Onu görmediniz mi?"

"Kız kardeşim nerede, Bayan Charlene?"

Sıska bir elini uzattı. "Kalıp saçımı tarayabilir misin?"

Yaklaştım. "Patience. Nerede o?"

Bayan Charlene parmaklarını göğsünde birleştirdi. "Ondan vazgeçmek zorunda kaldım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Anne-May'e artık onu kullanması için kira ödeyecek param yoktu."

"Nerede o?"

Bayan Charlene iki kolunu başının üzerine koydu ve acıklı bir şekilde ağladı. "Bana *bağırmanın*. Tanrı aşkına, o satıldı."

"Spekülatöre mi?"

"Hayır. Sakat olduğu için ona iyi bir fiyat veremeyeceğini söyledi."

Charlene'in üzerine eğildim. "Bana söylemiyorsun, Tanrım bana yardım et-"

"Onu soyucu gözetmen aldı. Ona zaten av hayvanlarını giydirmeyi ve silahlarını temizlemeyi öğrettiğini, bu yüzden onu satın alabileceğini söyledi."

Titreyen ellerimin altındaki kadife sıcaklığındaki sandalyenin arkılığına uzandım. "Anne-May, Patience'ı LeBaron'a mı sattı?"

"Sadece bugün. Ona zarar vermeyeceğine yemin etti. Göğsündeki *R* harfini mecbur kaldığı için yaktığını söyledi. Kaçaklar cezalandırılmalı."

Eteğimi kaldırdım ve mutfığa doğru koştum, Charlene arkamdan seslendi, "Bunu yapmaktan nefret ettim. O benim kızım gibi, tatlı şey."

BİR İNSAN GİBİ KOŞARAK yaşlı Çiftçi Burns'ün kapısına gittim, LeBaron'un kulübesine giden yoldan gizlice geçtim, sessiz kaldım ve izlemeye koyuldum. Eskisi gibi görünüyordu, kiremitleri daha da grileşmiş, etrafındaki otlar aşınarak bir toprak parçasına dönüşmüştü. Dışarısı sessizdi, tek ses başımın etrafında dönen bir at sineğinin vızıltısı ve kasaplar kesimlerini yaparken rıhtımın aşağısındaki domuzların çok uzaklardan gelen ciyaklamalarıydı.

Gizlice yaklaşıp bir ağacın arkasına ve LeBaron elinde tüfekte küçük verandaya çıktığında kalbim küt küt atmaya başladı. Bir fişek yerleştirdi, sonra Anne- May'in eski bambu sandalyesine oturdu ve silahını bir bezle parlatmaya başladı.

Patience kulübeden nefesim boğazımda düğümlendi; elinde uzun saplı, şişman metal kafası aşağıya bakan bir keser vardı ve bir keçiboynuzu kütüğünü yontmaya koyulmuştu. Üzerindeki eski kazağı çıkarıp onu ev yapımı elbisesiyle çırılçıplak bıraktı ve gözlerimi göğsünden, oradaki parlak yara izinden, derisine kazınmış şişman bir R'den alamadım.

Elindeki kamayı kütüğün kalbine sapladı ve sonra kütüğü ikiye ayırana kadar uzunlamasına ilerledi, ilerledikçe tahta patlıyor ve parçalanıyordu.

Tam elindeki sopayı tekrar kaldırdığı sırada ağacın arkasından çıktım.

"Sabır," diye seslendim, sesim açıklıkta yankılanıyordu.

Avlunun bana baktı, elindeki değneği yere bıraktı ve ellerini önlüğüne sildi.

Bir elimi uzattım. "Buraya, yangel."

LeBaron'a baktı.

"Orada dur." LeBaron silahını kucağından aldı. "Tekrar hoş geldiniz, Bayan Jemma."

Patience'ı bana doğru salladım ama Lut'un karısı gibi donup kaldı.

LeBaron silahını kaldırdı ve dürbününden bana baktı. "Burayı hatırlıyor musun? Şu ağaç senin yaşlı babanın öldüğü yer."

"Sabır, bana doğru yürü," dedim.

"Evet, efendim, babanız çabuk gitti. Kızı gibi yapışkan bir çekmece gibi inatçı değil."

İki elimi de uzattım. "Bunu yapabilirsin, Patience."

"Belki duymadın ama burası artık benim mülküm." Patience'a doğru başını salladı. "Mürekkep hala ıslak Satış. *Bir yetişkin kadın zenci* yazıyor. Ama isterseniz kendiniz değiştirebilirsiniz."

Patience'a doğru adım attım, botlarım toprakta sessizce ilerliyordu.

LeBaron ateş etti ve mermi yanımdaki çimenleri sıyırdı.

"Gel, Patience," dedim.

"Sen ve ben çok eskiden tanışıyoruz, Jemma. Beni hiç ıskalarken gördün mü? Bir dahaki sefere görmeyeceğim. Şerif Whitman'a bana büyük zarar vererek öldüğünü söyleyeceğim."

Silahını yeniden doldurdu ve tekrar nişangâha baktı. "Aslına bakarsan, seni yaraladıktan sonra yavaşça işini bitirmek eğlenceli olurdu."

Patıkaya doğru geri çekildim. "Anne-May'i ona söyleyeceğim."

"Oh, bunu sen yap, Jemma." Tüfeğini tekrar kucağına koyup cilalama işine geri döndü ve Patience da değneğini alıp işinin başına döndü.

"Buna pişman olacaksın, LeBaron," diye karşılık verdim.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. "Sana ne diyeceğim? Git."

Döndüm ve yerimde durdum.

Rüzgâr gibi sessiz olan Patience onun arkasından yaklaştı ve iki eliyle değneği sapından tuttu.

"*Git* dedim. Ne bekliyorsun, Jemma?" LeBaron sordu.

"Senin ölmen için," dedim.

Belki de orada birinin olduğunu hissederek son anda döndü ve Patience sopayı savurup metal ucuyla kafasının arkasına vurdu.

LeBaron düştü, bir toz bulutu içinde toprağın üzerine kıvrıldı ve sonra yüzü koyun yere yığıldı. Ondan sonra ortalık iyice sessizleşti. Rıhtımdaki domuzlar bile sessizdi.

Hemen yanlarına koştum ve LeBaron'a baktım, başının arkasındaki saçlar kanla kırmızı-siyah keçeleşmişti. Diz çöküp bileğinde nabız olup olmadığını kontrol ettim ve sadece zayıf bir atım buldum. Sonra botumun ucuyla onu çevirmeye çalıştım, yarı yarıya sıçrayıp de boğacağından korkuyordum.

"Öldü mü?" Patience sordu, sesi sulanmış gibiydi.

"Henüz değil."

Patience bir gümbürtüyle maulü yere attı.

"Onu iyi hakladın Patience," dedim, bacaklarım hâlâ sallanıyordu. "Güçlü olduğunu hep biliyordum ama bu büyük bir şeydi."

Sanki biri sırtından aşağı buz dökmüş gibi titredi. "Bize biraz zaman kazandırması için onu iyi saklasak iyi olur."

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1864

WNew Yorktan eve döndüğümde, Hades'ten gelen tren yolculuğundan sonra, yol boyunca Kuzeylilerin Abraham Lincoln'ün tombul karısı Mary ve onun gerçek bir moda anlayışı olup olmadığı hakkındaki tartışmalarını dinlemek zorunda kaldıktan sonra, ki bu tartışmaların cevabı kesinlikle hayırdı, doğruca Peeler'daki eve gittim ve Jubal'ı dükkânda görmek için hazırlandım.

Kedimle yeniden bir araya gelip onu kanepenin altından çıkarmaya çalışırken, adamlar Jemma'yla birlikte gelip çayımı böldüler. En azından Woolsey kadınlarının onun için , dikişleri iyi yapılmış, kendi kaçak malım olarak ele geçirebileceğim düzgün bir ipek elbiseyle gelmişti.

Akşam yemeği için yumurta alması için onu Ambrosia'ya gönderdim, yatak odamdaki şöminede kendime bir ateş yaktım ve hizmetçim olmadan elimden geldiğince tazelandım, yüzümü ve koltuk altlarımı pudraladım, köklerime kömür sürdüm ve saçlarımı kıvırdım. Başım zonkluyordu ve enfiyeye çok ihtiyacım vardı, kendime son böğürtlen brendisini doldurdum ve gardırobumdaki hayal kırıklığı yaratan teklifleri düşündüm.

Jubal'ın bir zamanlar hayran olduğu pembe ipek elbiseyi seçtim ve bir fırça yardımıyla kolları ve boynu boyunca uzanan kahverengi kirleri temizlemeye çalıştım. Pırlanta yüzüğümü kasadan çıkarıp parmağıma taktım.

ametist kulak memelerime sürdüm ve önüme biraz kolonya sıktım.

Çalışan tek arabamız olan ve bir iki jant teli kırılmış olan Smalls and Sons'a kendim gittim. Kokusunu kendime hatırlatmak için Jubal'ın mendilini belli aralıklarla burnuma götürdüm. Elbette bana doğru koşacak ve beni kollarının arasına alacaktı. Onu görmeyeli dokuz ay olmuştu. Yazdığını söylediği o şiiri soracaktım ve uygun bir cevabı olacaktı.

En azından bir özür.

Dükkâna yaklaştım ve ön tarafta yakışıklı bir araba gördüm, canlı giyimli bir zenci atın yelesini okşuyordu. Kapının üstündeki çan sesiyle içeri girdim.

-Jubal'ı camekânının arkasında, bir kadın müşteriyle *baş başa*, ona enfiye vermesine yardım ederken ve ikinci bir hizmetçi çocuk da yanında hazır beklerken buldum. Bir yerlerden tanıdığım, taze fırçalanmış cildi ve hafif allığıyla narin görünümlü genç bir kızdı. Ne kadar güzel bir elbise giymişti, koyu eflatun yün ve mükemmel çemberi belini çok küçük gösteriyordu. Çocuk, gitmek için döndüğünde kadının omuzlarına vizon bir pelerin geçirdi.

Adam kapıyı açıp dışarı çıkarken gülümsedi ve el salladı. "Bir dahaki sefere kadar, Jubal."

Jubal ona el salladı ve sonra cam vitrindeki enfiye kutularını yeniden düzenlemeye başladı. Ben yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı bile. "Demek," dedi, "savurgan oğul geri döndü."

"Eğer bu bir İncil göndermesiyse, biliyorsun ki onları anlamıyorum. Güneyli beyefendilerin hanımlarını şöyle selamladığını söylerler-"

Çantasını çarparak kapattı. "*Nerelerdeydin* Anne May?"

"Hiç enfiye var mı? Kullanabilirim-"

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sakin ol, Jubal. Sana nereye söyledim. Washington'a. Ve sana New York'tan bir mektup gönderdim, Tanrı aşkına."

"Jemma'yı bulduğunu söyleyen iyi olur."

"Bu konuda ilk kez iyi haberlerim var. Hiç Altın Bantlı Oco var mı? Tren yolculuğundan sonra kendimi biraz bitkin hissediyorum."

"Nerede o, Anne-May?"

"Onu büyük bir çabadan sonra buldum. Yankeelerin yaptığı korkunç şeylere inanamazsın, Reggie'nin bana verdiği parayı çaldılar-"

"Döndü mü?"

"Az , bazı iyi Kuzeyli dedektiflerin nezaketiyle. Onu kanunla geri gönderttim."

"Nasıl?"

Kutudaki enfiyeye göz attım. "Onlara vermek zorundaydım *bir şey.*"

"Ne yaptın Anne-May?"

"Onlara sadece bazı bilgileri kabul etmiş olabilecek bir grupla çalıştığımı söyledim."

Jubal beni omuzlarımdan tutup sarstı, saçlarım yüzüme çarptı. "Delirdin mi sen?"

"*Bizi istemiyorlar, Jubal. Büyük balığı istiyorlar.*" "Seni aptal, saklanmam ya da bir gözcü tutmam gerekecek. Yolda. Son geldiklerinde, saklanmak zorunda kaldım. bir köpek gibi karımın dolabında saklıyordum. Neden artık gelmediklerini merak ediyordum. Kendi davalarını senin açmanı istiyorlardı."

"En tepedeki kişiyi bulduklarında her şeyin yoluna gireceğine dair bana güvence verdiler. O zaman ortalık sakinleşecek."

"Ellerinde o kitap dışında tek bir kanıt yok ve eğer onu bulurlarsa beni Leonardtown'a götürecekler."

hapse at ve sonra beni *as*, Anne-May. Seni de."

Ona doğru yaklaştım ve bir elimi göğsüne koydum. "Hallediyorum, merak etme."

Beni itti ve bir varilin üzerine düştüm. "İyi edersin yoksa onlara o Yankee askerlerinin adreslerini isteyip istemediğimi nasıl sorduğunu ama hayır dediğimi anlatırım. Sonra da gidip onları başka bir yerde nasıl sattığını. Şerif Whitman benim tarafımda olacak."

"Ama hepsi senin fikrindi, Jubal."

"Senin için ölmemi mi bekliyorsun? Benim çocuklarım var." "Ama hislerin olduğunu söylemiştin-"

Arkasını döndü, sonra tekrar döndü ve bana bir parmak salladı. "Asla öyle bir şey demedim."

"-Senin kraliçen olacağımı."

"İşler *değişir*, Anne-May."

Safrayı tutmak için avuçlarımı mideme bastırdım. "Evimi alabilmek için gitmemi istiyorsun."

"Hayır-gerçi sen zar zor idare ediyorsun ve Fergus geçtiğimiz çeyrekte vergileri kaçırdı."

Başım uğuldadı. Bir varilin üzerine oturdum ve eteğim dalgalanıp yerleşti. "Şiir. Onu sen yazmadın. Hepsi yalandı. Az buradaki kadın..."

"Hayır bir-"

"Onu tanıyorum. Six Elms'ten Camille Tourand. Onun mülkünü de istiyorsun. Charlene'inkini aldın. Yakında benimkini de. Sonra onunki. Ne mükemmel bir plan."

Jubal elime uzandı ve ben onu geri çektim. "Yorgunsun, Anne-May. Eve git ve
_"

"Bu kadar aptal kitap yeter, Jubal."

Dışarı çıktım, o korkunç küçük çanlar şingirdiyordu. Eski at arabama atladım ve Peeler Plantation'a doğru yola çıktım, hıçkırıklarımı bastırıyordum, rüzgar yüzümdeki gözyaşlarını kurutuyordu. Yolun yarısına kadar hızımı artırdım ve mendilimi rüzgârda dalgalanmaya bıraktım, sonra da nereye gittiğine bile bakmadan karanlık gecede kaybolması için serbest bıraktım.

BÖLÜM

56

Georgy

POINT LOOKOUT, MARYLAND

NİSAN 1864

FRANK, NATHAN VE BEN, Jemma adına hastane personelinde ve Nathan'ın kardeşinden yardım istemek üzere nakliye vapuruyla Point Lookout'a vardık.

Frank ve ben Nathan'ın karşısına oturduk, Nathan'ın planını paylaşp ondan yardım istediğimde geçişimiz bizzat Bay Olmsted tarafından sağlandı.

Nathan vapurun penceresinden kıyı şeridini inceledi. "Kardeşim Joshua'nın Point Lookout'taki komutanı Albay Draper. Belki de önce onunla bir görüşme talep etmeliyiz?"

"Alonzo Draper?" Frank sordu.

"Onu tanıyor musun?" Nathan sordu.

"Sadece gazeteler aracılığıyla. Massachusetts'li bir kölelik karşıtı. Bir Birlik subayı olarak siyahi bir alayı askere aldı; Konfederasyon sempatizanlarını temizlemek için harika bir iş çıkardı ve sonunda tüm burayı ele geçirdiler."

Yolculuğun büyük bölümünde Frank elimi tuttu, koyu mavi frakını giymişti, Colt marka tabancası belindeki kuşağın içindeydi.

Nathan yolculuğu bir botanik dergisi okuyarak geçirmişti. Er üniforması içinde yakışıklı görünüyordu.

Mavi uval ceketi ve deri çizmeleri donuk bir parlaklıktaydı. Jemma'yla ilgili duygularını merak ediyordum ama ketum bir adama benzediği için kendimi tuttum. Kişisel güvenliğini böylesine sadık bir şekilde riske atacak kadar ona değer verdiği kesindi.

Point Lookout rıhtımında karaya çıktık; buraya son gelişimden bu yana çok şey değişmişti; isyancı askerlerin tutulduğu ve siyahi birlikler tarafından korunan derme çatma kafesler inşa edilmişti.

Frank ve Nathan'ı ön büro personeline yönlendirdim ve kısa süre sonra bizi kampın yeni komutanı Albay Draper'a getirdiler. Pencerenin yanında durmuş, dışarıdaki sahada askerlerini inceliyordu.

Frank ve Albay Draper birbirlerini selamladılar.

"Yüzbaşı Frank Bacon, Albay. Ve size Bayan Georgeanna Woolsey ve asistanım Nathan, kardeşi Joshua, sizin saflarınızda görev

yapıyor." Nathan selam verdi. "Albay Draper."

Albay selamına karşılık verdi. "Kardeşiniz iyi bir adam."

Albay Draper üniformasını çok iyi giymişti ve koyu renk gözleri yüzünün kıvrımlarında parlıyordu.

"New England'daki ayakkabıcılar grevinde işçilere verdiğiniz desteğin ve siyahi birliklere liderlik etmeniz büyük hayranıyım, Albay," dedim.

"Teşekkür ederim, Bayan Woolsey. Sizin için ne yapabilirim? Bu Allah'ın belas ı yerde ne istediğinizi hayal bile edemiyorum."

"Aslında daha geçen yıl ABD ordusunda hemşire olarak burada görevliydim."

"ok şey değişti. Muazzam Asi esir akını oldu. Otuz altıncı Piyade Alayı tarafından korunuyorlar. Hiç bu kadar iyi birlikler görmemiştiniz. Ayrıcalıkla hizmet etmeye hazırlar."

Frank, "Sizden bir iyilik isteyeceğiz," dedi.

Albay Draper'a yaklaştım. "Yakındaki Peeler Plantasyonu'nda köle olan arkadaşımız New York'ta bizimle birlikte özgürce yaşıyordu. Federal emirle aniden buraya geri getirildi ve Bayan Anne-May Watson tarafından mülk olarak geri alındı."

"Ve benden yardım mı istiyorsunuz?"

"Çok minnettar oluruz," dedim.

"Özür dilerim. Ama korkarım bu benim yetki alanıma girmiyor. Ayrıca, burası Maryland ve bir Birlik eyaleti, ince bir çizgide yürümek zorundayız."

"Ama buraya kadar geldik, Albay," dedim. "Lütfen tekrar düşünün. O iyi bir insan ve Birlik'e iyi hizmet etti."

"Bu benim kararım değil. Sadece en dar koşullarda federal bir kararı bozma yetkisine sahibim."

Frank, "Başka yok," dedi.

"Keşke her şey farklı olsaydı, inanın bana." Albay Draper elindeki kitabı masanın üzerine fırlattı. "Ama acele ederseniz, New York'a giden vapuru yakalayabilirsiniz."

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1864

WLEBARON'u kulübenin arkasındaki çalılıklara sürükledik ve sonra çam dallarını kana bulanmış izlerimizin üzerine süpürerek elimizden geldiğince topraktaki kan izlerini kapattık.

"Anne-May'e gitmeliyiz," dedim. "Belki bizi saklar. Ne de olsa ben hâlâ onun malıyım. Ölüsü için hiçbir değerim yok."

"Düzgün düşünemiyorum, Jemma."

Onu kendime çektim. "Seninle birlikte oldu mu?"

"Hayır. Ona ateşim olduğunu söyledim ve o da uzak durdu. Geçen hafta yaws oldu."

"Akıllı kız."

Patience'ın her yeri titremeye başladı. "Bu kanı görecekler ve onu bulacaklar, Jemma. Aramaya gelecekler."

"Onu yeterince iyi saklarsak bir süre bulamazlar. Bu arada sakın olmalıyız. Bayan Charlene bana annemin gittiğini söyledi. Doğru mu bu?"

"Uzun süre önce ayrıldı."

Her parçam gevşedi. "Charlene'in uydurduğunu umuyordum."

"Bir gece annem bana Hollywood yolunda beni beklediğini ve birlikte koşmaya hazır olduğumuzu bildiren bir not gönderdi ama Bayan Charlene bütün gece beni yanından ayırmadı ve ben oraya vardığımda annem gitmişti. Big Stink'te annem olabilecek birini bulduklarını duydum. Bunu söylemek için çok geç."

"Orada her hafta ceset buluyorlar."

Patience önlüğünün eteğiyle gözlerini sildi. "O gitti, Jemma."

İki elini de sıktım. "Buna inanamıyorum, Patience. Onu bulacağız. Ama şu anda düşünmek zorundayız. Tren bileti için paramız yokken nasıl bu kadar çabuk gidebiliriz?"

"Bayan Charlene'in unuttuğu bakkal parasını nereye sakladığını biliyorum."

Ormanın derinliklerinden sesler geliyordu. Clem ve diğer devriyeler.

Onu kendime çektim ve kalbinin benimkine çarptığını hissettim. "Hollywood'a giderken yolda buluşalım. Bir saat sonra."

-

Peeler'a GERİ DÖNDÜM ve Anne-May'i yemek odasında büyük eski masasında oturmuş, ateşe bakarken buldum, pembe elbisesinin kolları kenarları boyunca kirlenmişti, ateşin ışığı kulak memelerinin morunu yakalıyordu.

Bana zar zor baktı. "Git benim için şu ateşi yak Jemma."

"Yardıma ihtiyacım var, Anne-May. Çabuk ol."

"*Yardım.* O sefil Yankee kadınlarıyla yaşadığından beri konuşman çok süslü oldu. Biliyorsun, akıllarından geçenleri uluorta konuştukları için çok kaba oluyorlar. Çoğunun evlenmemiş olmasına şaşmamalı."

Clem'in benim için gelmesi ihtimaline karşı odayı olası saklanma noktaları için kontrol ettim. "LeBaron yaralandı."

Yüzünü bana doğru çevirdi. "Nasıl acıdı?"

Islak avuçlarımı eteğime sildim. "Kötü. Ve onu bulmaları uzun sürmeyecek."

Bakışlarını tekrar ateşe çevirdi. "Sen mi ?"

"Yardım aldım. Sabır."

"Ve şimdi bana ihtiyacın var."

"Birbirimize ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim. Patience ve ben annemizi bulmaya çalışacağız ve birlikte ve özgür olabileceğimiz bir yere gideceğiz. Sana o kitabın nerede olduğunu söyleyeceğim ama karşılığında iki şey istiyorum ve bunları hemen istiyorum. Birincisi, Patience ile buradan ayrılmak için yardımına ihtiyacım var. İkincisi, o kulak memelerini annem için alacağım."

"Buraya açık sözlü ve talepkar bir şekilde geri dönüyorsun. Hiç böyle bir şey duymamıştım-"

"Tandy Rose Teyze onları anneme verdiğinde, bunun bir çocuğu kaybetmenin telafisi olmadığını söyledi. LeBaron'a onları geri verdiği gün, Toby'yi yeniden almış gibi oldun."

"Küçük kardeşini izlemek yerine aptalı oynayarak o yangını çıkarman benim suçum değildi."

"Olanlar için suçu üstlenmekten bıktım. Bana bütün gün aptal olduğumu söyleyebilirsiniz ama değilim ve bu bir kazaydı. Kardeşimi her gün özlüyorum. Patience bunu hatırlamıyor ama feneri tekmeledi. Onu kurtarmak için geri dönmesini engellemeye çalıştım ama yine de gitti."

"Bana iki güzel mülke mal oldun. Patience'ın üzerine düşen kirış onun değerini yarı yarıya düşürdü. En azından birini çıkardığın için ."

"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun? Bir kardeş kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Anne-May gözlerinde yaş olduğu anlaşılan bir ifadeyle ateşe baktı ve uzun bir süre alevlere baktı

dakika.

Kapıya doğru döndüm. "Ben gidiyorum."

"Kitabın nerede söyleyene kadar olmaz."

Elimi uzattım. "Kulak memeleri, Anne-May."

"Onları verecek anneni asla bulamayabilirsin, biliyorsun."

Anne-May o kadar uzun süre kıpırdamadan oturdu ki büyü geçirdiğini sandım ve sonra soğuk pekmez kadar yavaş bir şekilde önce bir kulağını sonra da diğerini çıkarıp masanın üzerine koydu. "Ten rengimi hiç tamamlamadı. Şimdi, şu kitap nerede?"

Kulaklıkları aldım ve elbisemin cebine koydum. "Bizi dışarı çıkarmaya nasıl yardım edeceğinizi söylemeniz gerekiyor-"

Bir anda avludan öfkeli erkek sesleri gelmeye başladı.

Yemek odasına baktım. "LeBaron'u buldular. Kilerde saklanabilirim."

Ama ben bir adım bile atmadan avlu kapısı kırılarak açıldı ve LeBaron'un devriye gezen arkadaşları, başlarında Clem, ellerinde küçük sopaları ve sarmal kırbaçlarıyla, silahlarını çekmiş bir halde içeri daldılar.

Anne-May benimle Clem arasında durdu.

"Onu teslim edin, Bayan Watson," dedi Clem. "LeBaron'a saldırdığı için kanunla başı büyük belada."

Anne-May çenesini yukarı kaldırdı. "Eğer öldüyse ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Neredeyse ölmek üzere, evinin orada, kafası fena kırılmış. Kimin yaptığı çok açık, o kölesi ve bu da. Odun kırıcıyla vurmuşlar."

"Onlar benim malım, Clem. LeBaron için üzgünüm ama o hatırı sayılır bir yatırıma temsil ediyor-"

"Alın onu." Clem adamlarına içeri girmelerini işaret etti ve beni kollarımdan yakaladılar.

Anne-May yanımıza geldi. "Onunla nereye gidiyorsun?"

"Yatırımınız için üzgünüm hanımefendi," dedi Clem. "Ama cinayetten bahsediyoruz. Ve babaları için iyi olanın onlar için de iyi olduğunu düşünüyoruz. Bazı kadınlar böyle bir gösteriden hoşlanır ama siz burada kalsanız iyi olur Bayan Watson, ne kadar zarif ve yufka yürekli olsanız da."

Adamlar beni avluya çekerken çırpındım ama ellerimi bağladılar ve boynuma kalın bir ip geçirdiler, böylece atlı olan beni çekiştirerek tenimi yaktı.

Clem gülerek atın üstündeki adama seslendi. "Tanrım, biz oraya varmadan onu öldürme, Jimmy.

Yürürken Clem kulağıma, "Babanı yakalayan kütük zincirinin aynısını getirdik," dedi, dudakları o kadar yakındı ki nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum.

Ambrosia'ya giden patıkaya doğru yürürken tüm vücudum buz kesti. Örümcek ağacını düşünmek bile kollarımı ve bacaklarımı jöle gibi yaptı ve Patience'ın buluşma yerimize gelmemiş olması için dua ettim.

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1864

NJemma'yı almalarından çok sonra, Euphemia içeri daldığında ben mutfakta yüzüncü kez kileri karıştırıyordum.

"Anne-May? Burada mısın?"

Kilerden çıktım. "Hey, PHEME."

"Tekrar hoş geldiniz." Aynı eski siyah ipeğini giymiş, omuzlarına fildişi renginde yeni bir örgü şal sarmıştı. Odaya göz gezdirdi. "Buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı var. Teneke kutuların dışında yaşayamazsın."

"Ben de seni gördüğüme sevindim kardeşim. Sığır eti Wellington yapardım ama elimizde sadece pirinç ve biraz eski patates var ve çok fazla nişasta şekli bozuyor."

"Hâlâ o kitabı arıyorsun, değil ?"

"Jemma hala bana nerede olduğunu söylemiyor. Jubal'ın eli kolu bağlı."

"Jemma döndü mü?"

"Daha bugün. Onu New York'ta saklayan bazı Kuzeyli kadınlardan geri aldım."

Euphemia acı dolu bir bana baktı. "Onu buraya nasıl geri getirebildin Anne-May?"

"Havalara girme. Mülküm üzerinde hakkım var. Ama Clem ve çocuklar onu aldılar. Burns Çiftliği'ne."

Euphemia şalını daha da yaklaştırdı. "Tanrım, Anne- May. Ne için?"

"O ve kız kardeşi LeBaron'a zarar vermişler. Onu bayıltmışlar, öyle dedi."

"Neden söylemedin? Bir şeyler *yapmalısın*." "Sakin ol, Tanrı aşkına."

Mutfakta volta attı. "Onu öldürecekler, tıpkı Tatlı Clementine gibi. Celeste."

Euphemia döndü ve şalı omuzlarından aşağı düştü, karnındaki bebek epeyce ortaya çıktı.

Tezgâha tutundum. "Sanırım kocama yardım etmekte hiç zorlanmadın, kardeşim."

Pencereden dışarı baktı ve bir eliyle önünü düzeltti. "Merak ediyorsan, bu Fergus'un."

"Düşündüm ki o değildi. Şerif
Whitman's. Tahmin et. evliliğin
kutsallığı artık hiçbir şey ifade etmiyor."

"Özür dilerim Anne-May."

Ona el salladım. "Gerçek şu ki, onu görmeye dayanamıyorum."

Şişmiş göbeğine baktı. "Annem ne düşünecek merak ediyorum."

"Eminim kızdır. Kız bebeklerin görünüşünüzü bozduğunu söylerler."

Euphemia şalını tekrar omuzlarına topladı. "Seninle gelirdim ama Fergus'u kulübede çok fazla bırakamam. O kadar kötüleşti ki pek iyi hareket edemiyor."

"Bebegi karnına koyacak kadar iyi hareket ettin."

Euphemia renklendi ve Tandy Rose'un Wedgwood tabaklarından birini lavaboya koydu. "Hemen oraya gitmeli ve Clem ile adamlarını durdurmalısın. Hiç değilse malınızı koruyun."

"Bunu nasıl yapacağım? O pattyroller'lardan altı tane olmalı."

"Tüfeğin var. Onlara kimin patron olduğunu göster. Ayrıca, Jubal orada olabilir. Ya Jemma ona kitabın yerini söylerse ve sen bunu duymak için orada olmazsan? Sana hemen düşman olur. Bunu sadece senin yaptığını söyler."

"Sanırım haklısın. Çocuk sahibi olmak seni daha akıllı yaptı, bunu biliyor musun Euphemia?"

Georgy

POINT LOOKOUT, MARYLAND NİSAN

1864

COLONEL DRAPER NATHAN'I, FRANK'I VE BENİ YÜRÜTTÜ
Kapıya doğru.

"Daha fazla yardımcı olamadığım üzgünüm," dedi albay.
"İnanın bana, yardım etmek isterdim."

I döndü. "Jemma oldu a eski çalışan
burada, bizimle birlikte askerlere bakıyor. Bu bir fark
yaratır mı?"

Albay, "Resmi bir sıfatla mı burada bulunuyordu?" diye
sordu.

"Şey, hayır."

"Ama Gettysburg'da savaştı," dedi Nathan.

Albay durdu ve onunla yüzleşti. ". Bir dakika.
ABD Ordusu mu? Bu nasıl oldu?"

"Hagerstown'dan bir alay geldi ve onu da yanlarında
götürdüler," dedi Nathan. "Binbaşı Ellis."

"Connecticut On Dördüncü Birliği'nden mi?" diye sordu
albay. "Onu askere mi aldınız?"

Nathan başını salladı. "Evet, efendim."

"Neden söylemediniz?" diye sordu albay.

"Anlamıyorum Albay," dedim.

Nathan gülümsedi. "Bu, onun ABD Ordusu'nun resmi kaçak malı, bizim malımız olduğu ve onu bu şekilde geri almaya hakkımız olduğu anlamına geliyor."

"Gerçekten." Albay kapıyı açtı. "Sizinle bir tüfek bölüğü göndereceğim. Üçünüz ata binmeye hazır mısınız?"

-

PEELER PLANTASYONU'NA YAKLAŞTIK, Frank beni kampın dört kişilik açık surrey arabalarından biriyle götürüyordu. Nathan ve kardeşi Joshua, Otuz Altıncı Alay Zenci Birlikleri'nden yirmi mavi üniformalı tüfekçi arkadaşlarının başında, iki sıra halinde at sırtında bizi takip ediyorlardı. Nathan'ın uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra kardeşiyle yeniden bir araya geldiğini görmek ne kadar güzeldi. Joshua, Nathan'ın sadece biraz daha küçük bir versiyonuydu, koyu renk gözleri ve benzer dobra tavırları vardı.

Çiftliğe giden uzun yolda ilerlerken, Albay Draper'ın imzaladığı mektubu elime aldım ve köşeleri rüzgârı yakaladı, kırmızı mühür mumu henüz soğumamıştı.

Jemma'nın kölelikte doğup büyüdüğü ve babasının öldürüldüğü müştemilatı, tütün tarlalarını ve ahırları geçerken derin bir melankoli kapladı içimi.

Çakıl taşlı, dairesel bir yola girdik ve uzun boylu bir kadın kapıyı açtı ve şalını üzerine toplayarak kapının girişinde durdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Jemma'yı arıyoruz. Sanırım yeni döndü? Ben Georgeanna Woolsey, bu da Yüzbaşı Bacon ve elimde onun serbest bırakılmasını talep eden bir belge var."

"Şu anda burada değil."

"Sizi uyarıyorum, madam. Point Lookout'tan Albay Draper'ın imzasını taşıyor."

Endişeli bir havayla bize doğru adım attı. "Ben Euphemia Wilson. Korkarım Jemma, ona büyük zarar vermek isteyen bazı serseriler tarafından kaçırıldı. Kız kardeşim az önce oraya gitti."

"Bize nerede olduklarını gösterebilir misin?" Nathan sordu.

Ormana doğru el salladı. "Çiftçi Burns'ün eski yeri, Ambrosia yolu üzerinde."

"Biliyorum," dedi Nathan ve o, kardeşi ve diğer tüfekçiler dönüp bir çakıl serpintisi içinde atlarını sürdüler.

Euphemia aceleyle kapıdan çıktı ve konuşmamız başladığından beri ilk kez şiş karnından bir çocuk doğurmak üzere olduğunu anladım.

"Size eşlik edeceğim," dedi. Frank onu arabaya kadar götürdü.

"Kaptan Watson bir süre kendi başının çaresine bakabilir. Ama Jemma'yı almak için uçmalıyız efendim, çünkü korkarım çok geç kalmış olabiliriz."

BÖLÜM

60

Jemma

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1864

A CLEM VE PATTYROLLER'LAR beni yaşlı Bay Burns'ün çiftliğine giden aşırı büyümüş patikadan aşağı sürüklediler, kapının üzerindeki kurumuş ayçiçeğinin yanından geçtik, hala orada pörsümüştü, tüm tohumları ortasından dökülmüştü. Bir keresinde biri bize oranın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Keşke dinleseydim.

Atlı beni ipten tutarak sürükledi, boynumu kestiği yerdeki kan yapış yapıştı. Çok geçmeden LeBaron'un kulübesi görüldü, hemen ötesinde örümcek ağacı vardı ve tüm vücudum buz kesti. Zaten orada olan Jubal Smalls, elinde gümüş bir fincanla kulübeden çıktı.

"Bayan Fancy geri döndü. LeBaron'a ne yaptığını gördüm."

Clem ve arkadaşları etrafımızda toplandılar ve Patience orada olmadığı için her tarafımda sıcak bir rahatlama hissettim.

"Az önce son nefesini onun yerinde verdi. Ama bize senin ve kız kardeşinin ne yaptığını söylemeden önce değil. Bundan kurtulmayı , değil mi? Burada işler böyle yürümez prenses." Eğildi. "Nerede o kitap?"

Clem, LeBaron'un kulübesinden kütük zincirini çekerken, babam için yaptıkları küçük sahneyi inşa ederken, hepsi ne kadar da doğal bir şekilde işlerine devam ediyorlardı.

"Hangi kitap?" Ben sordum.

Jubal omuz silkti. "Dua etmeye başlasan iyi olur, kızım."

Clem'den zinciri aldı ve bir dalın üzerinden yukarı fırlattı, diğer ucunu soğuk ve ağır bir şekilde boynuma doladı. Tam da babamın bu ağacın altında dururken hissettiği gibi. Kolları aynı şekilde arkadan sıkıca bağlanmış bir halde gözümün önüne geldi. Sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı. Bir anda annemi özledim. Sessizliğini ve tatlı gülümsemesini. Eğer bir yerlerde yaşıyor olsaydı, ona babamla aynı yoldan gittiğimi söylediklerinde kesinlikle ağlardı.

Nathan beni özler mi?

Kasabadan gelen insanlar, insanların bir yere yeni geldiklerinde takındıkları o meraklı bakışlarla açıklığa doğru yürümeye başladılar. Birkaçını tanıdım. Posta müdür yardımcısı. Rıhtımdaki kasaplar, biri hala parlak sarı önlüğünü giyyordu. Smalls and Sons'da gördüğüm Leonardtown'dan iki bayan. Önce neden buraya kadar geldiklerini merak ettim ama sonra aldığım cevap nefesimi kesti.

İdam için gelmişlerdi.

Birdenbire, patikadan bir at daha geldi, arkasında birini sürüklüyordu, bir grup adam gülerек ve bağırarak onları takip ediyordu. "Kalk ve yürü, tembel."

"Sabır." Onlara doğru ilerlemeye başladım ama zincir beni geri çekti. Jubal'a döndüm. "Lütfen, o olmasın."

Fincanından bir yudum aldı. "Söylentiye göre, beyaz bir adamı öldürmüş."

Kendimi çok güçsüz hissettim. "Lütfen.

Yürüyemiyor." "Kitap nerede, Jemma?"

Pattyrollers Patience'ı açıklığa sürükledi, ip ortasına bağlanmıştı, elbisesi kir içindeydi ve yeri kazımaktan yıpranmıştı.

"Gitmesine izin verecek misin?" diye sordum.

Jubal parmağıyla kalbinin üzerine bir çarpı *işareti* koydu. "Centilmenlik onuru."

Adamlar Patience'ı ağacın diğer tarafına çekip onun için bir zincir daha getirip bir dalın üzerine atarken uzun bir süre düşündüm. Clem de ona bir sahne yapmak için bir varil çıkardı.

"Önce onu bırak. Sonra anlatırım."

Jubal boynumdaki zinciri bir adamın kravatını bağladığı gibi rahatça düzeltti. "Son sinirlerimle oynuyorsun prenses."

"Yalan söylüyorsun. Patience'ın gitmesine izin vermeyeceksin. Bu kadar insan gösteri için gelmişken olmaz."

Gülümsedi ve yaklaştı, nefesinde Anne-May'in en sevdiği burbon vardı. "Sanırım bu göze aldığın bir şans."

"Sen her zaman bir yalancıydın. Umarım o kitabı bulurlar." "Etrafında zincir varken söylenecek akıllıca bir şey değil.

Boyun. Ama ne kadar düşünceli bir adam olduğumu kanıtlamak için ilk kimin gideceğini seçme hakkı var."

Kasaba halkı toplanıp her günkü gibi birbirlerini selamlarken göğsümde bir karanlık büyüdü. Kalabalıktaki heyecanı hissedebiliyordunuz, tıpkı Leonardtown'a sirk geldiğinde aslanların ortaya çıkmasından hemen önce olduğu gibi.

Omuz silkti. "İyi o zaman, önce kız kardeşin gidecek."

Anne-May elinde tüfeğiyle ormandan çıkıp açıklığa, bize doğru yürüdü.

Jubal fincanında kalanı geri devirdi. "Bu küçük güvercin avcısı değil mi?"

"Burada ne yapıyorsun Jubal?" diye sordu.

Clem ona bir süpürge uzattı. Süpürgeyi aldı ve sonra tekrar Anne-May'e döndü. "İzlemeye geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Asmak insani değil," dedi Anne-May. "Bu şekilde olmaz. Sadece boğulacaklar."

"Bugün bir alana bir bedava Anne-May ve insanlar gösteri için geldiler. Ama çok uzun dans ederlerse ikisini de vurmak için iznim var. Bazen sıska olanlar hızlı gidemeyecek kadar hafif oluyorlar."

Bana döndü. "Senin o yaşlı baban gibi değil. Yüce Tanrı'nın onu çabucak aldığını duydum. Ayaklarını çekmek zorunda bile kalmamış."

Clem, Patience'ın boynundaki zinciri sıktı ve Patience haykırdı.

"Seni seviyorum Patience," diye seslendim ona.

Patience önce yere sonra bana baktı, gözleri parlıyordu ama konuşamayacak kadar kendinden geçmişti.

Pattyrollers, tıpkı olaydan önce babamdan uzaklaştıkları gibi, Patience ve benden uzaklaştı ve izleyicilerin çemberine katıldı.

Jubal boğazını temizledi. "Buraya adaletin yerini bulmasına tanık olmaya geldiniz, millet. Bir toplum kendini karanlık unsurlardan temizlemek için bunu yapar. İçimizden birine, Hollywood'a iyi hizmet etmiş bir adam olan LeBaron Caruthers'a ağır bir zarar verildi."

Jubal, çenesi yukarıda, kolları arkadan bağlı, boynunda o büyük zincirle küçücük bir şey gibi duran Patience'a doğru bir adım attı.

"Bu küçük kızın büyük bir zarar verebileceğini düşünmezsiniz, ama bu sadece kötülüğün renkli ruhtaki gücünü kanıtlıyor."

Jubal, Patience'ın boynundaki zincirin uzun ucunu yakaladı ve çekti. Patience'ın nefesi kesildi.

Anne-May'e baktım. "Bize yardım et."

Jubal güldü. "Sana yardım etmez, sadece kendini düşünür. O *enfiye* bağımlısı olarak bilinen biri. Bizim küçük enfiye bağımlısı, kendine saygısı da dahil olmak üzere her şeyden vazgeçmiş durumda. Öyle değil mi Anne-May?"

Jubal, Patience'ın hemen arkasına geçti ve süpürgesinin ucuyla onu sahnenin sonuna doğru itti ve kalabalık hep birlikte soluk soluğa kaldı.

"Hayır, Anne-May yardımcı olmaz. Bırakın sır tutmayı, koca bile tutamaz."

Patience'ı hâlâ kenara doğru itiyordu.

Gözlerimi kaçırdım, kardeşimin ölümünü izlemek çok zordu.

-Kalabalığın içindeki yüzlere baktım, bazıları gülümsüyordu, bazıları heyecanlıydı ve arkaya doğru siyah bir yüz gördüm, Nathan'a benziyordu. Seslenmeye çalıştım ama korku sesimi boğazıma tıkadı.

Jubal, Patience'ı sadece ayak parmakları sahnede kalacak şekilde itmeye başladı.

"Hayır, Anne-May size yardım edemez," dedi Jubal. "Kendisinin de başı kanunla ve o *kitapla* dertte-"

Ve sonra, bir anda, bir silah sesi duyuldu ve Jubal yere düşerken dünya durdu, yılan gibi kalbinde mükemmel bir kırmızı delik açıldı.

BÖLÜM

61

Georgy

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1864

EUPHEMIA BİZİ AYNI YOLA GÖTÜRDÜ Jane Point Lookout ambulansını aylar önce buraya getirmiştim.

"Hemen şurada," dedi. "Korkarım babasına yaptıkları gibi Jemma'yı da asacaklar. Umarım çok geç kalmamışsızdır."

Yolun sonuna geldik, arabadan indik ve ormanın içinden geçen bir patikadan yürüyerek onu takip ettik, ta ki eski bir ahıra ve üzerinde muazzam yaşlı bir çınarın durduğu bir açıklığa gelene kadar.

Jemma ve kız kardeşi, boyunlarında ağır zincirler, diğer uçları çınarın dalları üzerinde sallanan kaba ahşap platformlar üzerinde duruyordu. New York'tan gelen ziyaretçimiz Anne-May açıklıkta durmuş, elindeki tüfeği ağacın altındaki küçük sahneye doğrultmuştu.

Biz olay yerine yaklaşırken Frank tabancasını çekti, tam o sırada Anne-May silahını omzuna dayadı, nişan aldı ve Patience'ın yanındaki adamı vurdu, patlama onu geriye doğru savurdu. Joshua ve mavili adamları gümüş süngülerini takmış kalabalığa bakarken Nathan Jemma'ya koşup onu çözdü, Frank ve ben de aceleyle Patience'ın yanına gittik.

Yere düşen adam seslendi, "Harriet!"

Kalabalıktan bir kadın "Jubal!" diye bağırarak yanına geldi.

Frank ona doğru yürüdü, diz çöktü ve bir sonra öldüğünü ilan etti.

Nathan'ın kardeşi Yeşu kalabalığa seslendi: "Derhal dağılın ya da üzerinize ateş açılsın. Hayatta kalanlar derhal Point Lookout Hapishanesi'ne götürülecek."

Kalabalıktan birkaç kişi tüfekli bölüğü yumruklarla ve sert bir dille tehdit etti ama çabucak ormana doğru uzaklaştılar. Kalabalık dağıldıktan sonra Joshua ve adamları iki platformun etrafını sardı ve kız kardeşlerin çimenlik bir alana gitmelerine yardımcı oldu.

Jemma titreyen eliyle bana doğru uzandı. "Georgy, gelmişsin."

Jemma ve Patience kucaklaştıktan sonra oturmalarına yardım ettik ve Frank tıbbi çantası olmadan elinden geldiğince yaralarıyla ilgilendi.

Euphemia her iki kızın yanına gitti ve ben de onun çimlerin üzerine diz çökmesine yardım ettim. "İkiniz için harika haberlerim var, ama belki biraz zamana ihtiyacınız vardır, önce..."

İki kız kardeş bakiştılar ve el ele tutuştular. "Lütfen hanımefendi," dedi Patience. "Dinlemek isteriz."

Euphemia katlanmış ellerine baktı. "Bir süredir sana söylemek istiyordum ama birlikte çalıştığım insanların katı kuralları var."

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Yakın zamanda annenizin nerede olduğunu öğrenme şansına eriştim ve bir mesaj gönderdi. İkinizi de evde istiyor."

Anne-May

PEELER PLANTASYONU, MARYLAND

NİSAN 1864

In Point Lookout'ta hapishanede olmak o kadar da korkutmuyordu. Gerçek bir hapishane değildi, sadece tel kafes içinde beyaz bir çadırdı ve birkaç karanlık asker tarafından korunuyordu. Fergus bir avukat ayarlayacağına söz verdi. Artık baba olacağı için bana karşı neredeyse nazikti.

Oradaki ilk gecemde gardiyanların gökyüzündeki büyük bir ışık hakkında bağırıp çağırdıklarını duydum ve yaygaranın ne olduğunu görmek için dışarı çıktım.

"Kuzeyde büyük bir şey alev aldı," dedi biri.

Karanlık gökyüzüne karşı sarı parıltıyı izledim. Elbette benim evimdi. Güzel evimin yanık kokusunu o kadar uzaktan alabiliyordum.

Bekçiye doğru koştum ve , "Burası benim *evim*. yanıyor. Kedim !" Ama o sadece yürüyüp .

Ertesi gün albay, ABD Ordusu'nun ölümünden sonra Jubal'ı casuslukla suçladığını ve benim de suç ortağı olduğumu açıkladı ve kovuşturmadan muaf tutulmasam da kefaletle serbest bırakıldım.

Euphemia beni almaya geldi ve arabasıyla eve bıraktı. "Dün gece yanan benim evimdi, değil mi?"

Euphemia başını salladı. "Mutfakta kendime bir fincan çay yapıyordum. LeBaron'un adamlarının burada olduğuna dair ilk ipucum, fincandaki çayın sallanmaya başlaması oldu, atların nal sesleri evin her tarafını inletiyordu. Atlı devriyeler pencerelerden geçip Jubal ve siyahı beyaza nasıl tercih ettiğin hakkında bağıryorlardı."

"Jubal'ın intikamı sanırım." Onun adını söylerken Fergus'un boş salyangoz kabuklarından biri gibi hiçbir şey hissetmedim.

"Önce ön salonu yaktılar, pencereden içeri bir gaz tüpü gönderdiler ve Tandy Rose Teyze'nin portresinin havaya uçtuğunu gördüm, turuncu alevler tüm duvarı yalıyordu. Mutfığa koşup bir kova su aldım ve içine attım ama pek bir şey fark etmedi. Diğerleri evin diğer tarafına geçip üst kattaki pencereye bir şişe daha fırlattı."

Bir elimi kaldırdım. "Bu kadar yeter, Euphemia."

Bana döndü, gözlerinde yaşlar vardı. "Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım ama duman çok kötü olduğu için geri döndüm. Adamlar uzaklaşırken öksürerek avluya koştum. On dakika sonra üst kat çöktü ve kısa bir süre sonra her şey kömürleşmiş bir kül yığınınına dönüştü, dumanı tütüyordu, birkaç kiriş havada kalmıştı."

"Aziz Joan orada mıydı?"

"Emin değilim, Anne-May. Onu aramaya çalıştım ama çok hızlı yandı."

"Denediğin için teşekkürler kardeşim," dedim boştaki elini okşarken ve at eve doğru tırıs gitti.

-

O öğleden sonra nehirde yıkanırken, kasnağımı kıyıya bıraktım ve serin suyun temizleyici etkisiyle suya girdim. Evin yok olduğunu bir anlığına unutarak tepeye baktım ve közden çıkan dumanın rüzgârda sürüklenişini izledim. Sonra giyindim ve eve doğru yol aldım.

mutfak, evin hala ayakta kalan tek bölümü, kendime akşam yemeği hazırlamak için.

Sobanın yanında durdum ve Fergus'un uzun zaman önce bana verdiği yüzüğü düşündüm. Parmağımdan çıkarıp tahta bir kaşığın sapına geçirdim ve Euphemia için oraya bıraktım. Eğer bu yükü taşımaya , doğru olan buydu.

Daha önce elden geçirdiğim kutuları ve konserveleri karıştırdım ama pirinç dışında pek yiyecek kalmamıştı. Su kaynatmaya başladım ve teneke bir kabı inci tanelerine daldırdım ve sert bir şeye çarptım. Parmaklarımı soktum, deriye dokundum ve o kırmızı Fas derisi kitabı çıkardım.

Yere bağdaş kurup oturdum ve Jubal'ı ve evimi ne kadar çok istediğini düşünerek kitabı karıştırdım. Tabii ki Jemma kitabı bu aileden hiç kimsenin kazamayacağı bir yere saklamıştı.

Evin kömürleşmiş kalıntıları arasında yürürken, için için yanan közler buldum, kitabı onların üzerine koydum ve onlar da kitabı alevler içinde tüketmekten çok mutlu oldular, yanan derinin kokusu bir şekilde arındırıyordu. Jubal için yaptığım aptalca hareketlerin son kanıtı olan bu kitabın havaya uçtuğunu görmek ne kadar güzeldi.

Pişmiş pirinç kasemi ve bir kaşığı aşağıdaki beyaz badanalı kulübeye göturdüm, elimden geldiğince ateş yaktım, dumanın dışarı çıkması için kapıyı araladım ve pilavımı oradaki masada yedim. Hava karardığında kâsemi masanın üzerinde bıraktım, çatı katına çıktım ve çıplak şiltenin üzerine uzandım, mısır kabukları altımda çıtırdıyordu.

Aşağıda bir anda kaşığın cama çarptığını duydum ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Sonra tahtaya basan ayakların yumuşak sesi yaklaştı ve hafif bir bedenin göğsümde yaylandığını hissettim.

Bu benim Joan'ımdı, boz kürkünün her yanmıştı, kedi nefesinde pirinç . Bir daire çizerek yürüdü ve

Kendini göğsüme bıraktı ve bir patisini yalamaya başladı.

İkimiz birlikte, Harry'nin aylar önce Sally Smith için yaptığı, güvercin grisine boyanmış, tırnakları güzelce takılmış, dört camlı, kare pencereden dışarı bakarak gecenin gelmesini bekledik.

Hilal gökyüzünde batarken, ucunda bir yıldız, derin bir uykuya daldım ve rüyamda güzel kardeşimi gördüm.

BÖLÜM

63

Georgy

BREVOORT PLACE, NEW YORK ŞEHİRİ

HAZİRAN 1864

I Perşembe akşamı Brevoort Place'de FRANK BACON ile evlendi. Töreni Frank'ın babası Peder Leonard Bacon gerçekleştirmiş, kuzenimiz Yale Koleji Başkanı Theodore Dwight Woolsey de ona yardımcı olmuştu. Annem törenin bol miktarda Haziran gülünün yapabileceği kadar parlak olmasını ve uzun çelenklerle süslenmesini istedi ve Carry ile Hatty evdeki tüm sandalyeleri ön salona tıktırdı. Mary'nin kızları herkes için çiçekten taçlar yaptı ve kız kardeşiyle önemli bir işi olan sevgili Jemma hariç, çilek ve pandispanya bekleyen her aile dostu ve tanıdık geldi.

Katharine Wormeley "A Mighty Fortress Is Our God" şarkısını çalarken Pico bankta onun yanına oturdu ve uluyarak eşlik etti. Mary'nin kızları, salonun önündeki halıya bol miktarda gül yaprağı atmaya hazır bir şekilde törende görev aldılar.

Mary. Anneleri çiçeklere ve bu kadar çekici bir şekilde düzenlenmiş her şeye değer vermez miydi?

"Şarkı söyle," diye seslendi annem Hatty'ye. "Şarkı söylediğinde iki kez dua etmiş gibi oluyorsun."

"Ama kelimeleri unuttum," dedi Hatty.

"Sadece tekrar tekrar *karpuz* söyle," dedi annem. "Kimse aradaki farkı anlamayacak."

Abby ve Jane tüm aktiviteleri yönetme ihtiyacı hissettiler, ancak ne olursa olsun keyifli bir gündü ve Abby, "Sanırım herkes düğünün tadını çıkarıyor, gelinin kendisi bile." diye haykırdı.

Frank'in ailesi bize New Haven'da bir katı hemşirelik okulumuz için kullanılmak üzere geniş bir şehir evinin anahtarını bile hediye etti.

Peder Bacon ve ben yemek salonunda durup ön salondaki koridordan aşağıya doğru yürümeye hazırlanırken, annem elime bir mektup sıkıştırdı.

"Bunu Meryem'in bizi terk ettiği gece yazdırdım," dedi annem. "Bu gün açılmasını istedi."

Okudum:

Sevgili Georgy,

Şimdiye kadar Frank Bacon'la evlenmişsinizdir. Umarım senin adına araya girip o gün Sağlık Fuarı'nda ona ne kadar değer verdiğini ve ona karşı hissettiğin duygunun tamamen sevgi olduğunu ve hiçbir şekilde dostlukla karıştırılamayacağını ve bunu söylemekten gurur duyduğunu söylememe çok fazla aldırmazsın. İlk başta itiraz etti, çünkü inatçı olan sadece sen değilsin, kardeşim, ama sonunda yumuşadı ve annesinin yakutunu almak için hemen gideceğine söz verdi.

Karışmalarımı ifşa etmemesi için ona yemin ettirdim, bu yüzden lütfen bunu sizden sakladığı için ona kızmayın. Bunu bir arkadaşına hizmet etmek için yaptı ve Tanrı'ya şükürler olsun ki yaptı, çünkü dünya neredeyse onu değiştirecek bir çifti kaçıırıyordu.

Uzakta olsam da umarım yoğun günlerinizde ara sıra beni düşünür ve bu mektubu kalıcı bir hatıra olarak yanınızda taşırsınız. Ve lütfen kızlarıma iyi kalpli bir teyze gözüyle bak ve onlara

Seninle ve diğerk altı güzel Woolsey kadınıyla her zaman onların yanındayım.

*Ben her zaman
senin Mary'n
olacağım.*

Mary'nin, Frank'in ilgisine bu kadar ihtiyacı varken onu benim için bir göreve göndermesi tam Mary'ye göre değil miydi?

Gözlerimi kuruladım, mektubu dua kitabımın içine koydum ve koridorda yürüdük, Peder Bacon, Mary ve ben.

Jemma

BETHLEHEM, CONNECTICUT

HAZİRAN 1864

IO bahar günü, Patience ve ben Georgy'nin bizim için kiraladığı güzel arabada ilerlerken, kızılıcak ağaçları tam çiçek açmış, esintide sallanırken, Connecticut'taki ağaçların yarısı karla bembeyaz olmuş gibi görünüyordu.

Haziran ayına göre hava soğuktu ve küçük Beytullahim kasabasına girerken, kasabanın yeşiline bakan, bacalarından küçük gri dumanlar çıkan, belediye binasının tepesinde sallanan Birlik bayrağı olan birkaç kare binanın yanından geçerken zar zor ayakta durabiliyorduk. Bu kasaba içten içe gülümsememe neden oluyordu - sanki kitaplarda geçen, kötü hiçbir şeyin yaşanmadığı uydurma bir yer gibiydi. Patience ve ben dışarıda da gülümsemeyi bırakamıyorduk, çünkü Maryland'in köleliği resmen sona erdirmek üzere olduğunu duymuştuk. Savaşlar hala etse de, özellikle Richmond civarında Birlik saldırılarının General Lee'yi yerinden edemediği kötü bir savaş olsa da, Başkan Lincoln'ün ikinci dönem başkanlığa aday gösterilmesi bizi yüreklendirdi.

"Babam bizi burada gördüğüne sevinmez miydi?" dedi Patience manzaranın geçişini izlerken, sanki buna inanamıyormuş gibi.

Arabacı atlara "Oha" diye seslendi ve küçük bir tepenin üzerindeki büyük sarı hanın önünde "Bird Tavern" diye bağırdı. Arabanın kapısını açtım ve Haziran çimenlerinin, hanımelinin ve umudun kokusunu içime çektim.

Sargılarımızı topladık ve önce ben indim, sonra da Patience'ın merdivenlerden inmesine yardım ettim. Soğuk elini elime aldım, o anın etkisiyle fazla konuşamadım.

"Arka kapıdan mı dolaşacağız?" Arabacıya sordum.

"Şuradaki ön kapıdan girin hanımefendi," dedi başını sallayarak.

Çimenli tepeye doğru ilerledik ve ağır kapıdan meyhaneye girdik, bir antre ve koridor, koridorun sağında içki şişeleriyle kaplı bir bar, solda mutlu bir ateşle taş bir şömine, havada pasta kabuğu ve kümes hayvanı kokusu vardı.

Koridordan annem geldi, bize doğru koşarken gözleri parlıyordu.

"Kızlarım," dedi, ikimize de sıkıca sarıldı, önce birimizi, sonra diğerimizi yanaklarımızdan öptü ve sonra o kadar çok ağladı ki onu bir sandalyeye oturtmak zorunda kaldık. Bunlar mutluluk gözyaşlarıydı ama babamı, Celeste'i ve küçük Toby'yi özlediğim için de gözyaşlarım birbirine karışmıştı.

Koridorun sonunda bir kişi daha
geldi. Kulaktan kulağa
gülümsedim. "Delly."

Arkasından bir çocuk geliyordu, mucize bebeğimiz Kofi, artık kalçam kadar yükselmişti ve her iki kolunda birer tane olmak üzere anne ve baba bebeklerini taşıyordu. Delly'nin eteğinin arkasına saklanmasından anladığım kadarıyla hâlâ iyi gülümsüyordu.

"Kofi'yi hatırlıyor musun?" Delly sordu. "Yolun karşısındaki okula gitmeye hazırlanıyor." Kofi, Patience'ın babama benzeterek yaptığı bebeği bana uzattı. *Baba*.

Annem yanımıza geldiğinde Patience ve ben Delly'ye sarılıp onu sıktık. "Bayan Bellamy'nin caddenin karşısındaki at ahırının başında, frak ceketiyle Charl'ı görmeliydiniz."

"Hepiniz buraya nasıl geldiniz anne?" Patience sordu. "Bize pek bir şey anlatmadılar."

"Hala insanlara yardım ediyorlar, bu yüzden şimdilik sessiz kalmak zorundalar. Ama yaşlı Dul Bahçıvan ve Bayan Euphemia, adamlarıyla birlikte önce Delly, Charl ve bebeği dışarı çıkardılar. Bebek için kulübeye örme şapka ve battaniye getirenler de onlardı. Dönüş yolundan beri Delly ile gizlice konuşuyorlardı."

"Buraya gelene kadar altı yerde kaldık, sadece geceleri seyahat ettik. İki ayımızı aldı."

Anneme döndüm. "Nasıl gitti?"

"Woolsey'in arkadaşı Bayan Gibbons benim için Euphemia ile çalıştı. Kasap Rıhtımı'ndan tekneyle ayrıldı. Gece geç saatte."

Annem Patience'a sıkıca sarıldı ve başının üstünü öptü.

"Aklımı kaçırmak üzereydim ve evdeki eşyaları kırmaya başlamıştım.

Euphemia beni yere yatırdı ve bana LeBaron ve adamları peşimden gelmeden önce gitmeliydim. Seni ormanda bekleyebildiğim kadar bekledim Patience, ama sonunda gitmek ya da yakalanmak zorunda kaldım. Seni orada bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

"Peki ya Sally?" Ben sordum.

"Mag Palm'ı hatırlıyor musun? Sally, Gettysburg'da tanıştığınızı söylemişti. Sally'ye yardım etmişti. Rock Creek'teki değirmene gitmesini ve çark çukurunda saklanmasını sağladı. Sonunda buraya geldiğinde daha mutlu bir kadın görmemiştir, ocağın başında gülümseyerek jöle yapıyordu, kapı önünde insanlar jöle almak için sıraya . Daha sonra Mag, Peeler'daki Bayan Euphemia'ya mektup yazdı ve Sally'nin güvende olduğunu söyledi."

"Sally şimdi nerede?" diye

sordum. "Seni ona götüreceğiz,"

dedi annem.

Beşimiz yürüdük, küçük Kofi benim ve Patience'ın elini tuttu, sokağı geçip taş duvardaki kapıdan geçtik, sonra uzun beyaz Bellamy evinin eğimli çimlerine çıktık.

Evin yanından geçtik ve büyük, sessiz ahırların yanından, büyümüş bir elma bahçesinin içinden geçerek başka bir taş duvara ulaştık. Küçük Kofi taşınmak isteyince onu kucağıma aldım ve kalçama bininceye kadar tahta kazıktan yukarı çıkıp karşıya geçtik ve ormanda yürüdük.

"Neredeyse geldik," dedi Ma.

Çiçek açma yolundaki bir ayçiçeği tarlasının yanından geçtik.

"Peeler'da bu kadar çok ayçiçeği sebebi neydi?" Ben sordum.

Delly yanımda yürüdü. "Euphemia bunun bir yeraltı sembolü, bir tehlike işareti olduğunu söyledi, bu yüzden o ve Dul Bahçıvan rotamız üzerinde sorun bulabileceğimiz her yere onları bağlardı. Benim ve Charl'ın Kasap Rıhtımı'na kadar sorunsuz gitmemize yardımcı oldular. Ailesi bizi oradan tekneyle aldı."

Kısa süre sonra ileride bir açıklık gördük ve yaklaştıkça, bir sürü eski diş gibi dikilmiş mezar taşları belirdi.

Kofi'yi yürümesi için bıraktım ve Patience'ın elini tuttum. Annem bizi beyaz mezarlardan uzakta, ormanın en ucunda, üzerinde SALLY SMITH yazan tek bir taşla götürdü.

Annem cebinden tahta bir kaşık çıkardı ve Sally'nin taşının üzerine koydu.

"Huzur içinde yaşadı. Meyhanenin üst katında benimkinin yanında büyük pencereli güzel bir odası vardı."

Delly kaşığı anneminkinin yanındaki taşın üzerine koydu.

"Tüm Beytüllahim'in onun meyhanedeki kahvaltısı için geldiğini görmeliydin," dedi Delly. "Özgürlük Jölesi'yle ünlüdür, 'istediğim gibi yaparım'."

Onun için küçük bir dua fısıldadım, büyükannem için.

Sessizleştik ve eve giden patikadan ormana doğru geri dönmeye başladık ve Patience beni dürttü. "Bak kim var

burada."

Nathan yolun karşısında, mezarlık girişinin yanında duruyordu, şapkası elindeydi.

Annem Kofi'yi kaldırdı. "Sen şimdi git. Seninle arkada buluşuruz."

Nathan ve ben birbirimize doğru yürüdük ve yarı yolda buluştuk.

"Buraya nasıl çıktın?" diye sordum. "At sırtında. Seni görmek için."

Birden utandım ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladım. "Planın ne?"

"Emin değilim. Birkaç gündür tavernada kalıyorum. Vurulan elim pek iyi değil, bu yüzden savaşmaya *ya da* doktorluk yapmaya geri dönemem."

"Görünüşe göre o büyük evdekilerin elma ağaçları için iyi bir doktora ihtiyacı var."

"Bayan Bellamy ile arazisiyle ilgilenmesi için konuştum bile. Ordudan daha fazla ücret teklif etti."

Orman yolu boyunca geri yürüdük, yaşlı yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu.

"Annemi görmek güzel miydi?" diye sordu.

Ona gülümsedim. "Gelmiş en iyi gün."

"Gardener ismini iyi Dr. Gardener'dan aldım. Kibarlık olsun diye dul eşine yazıp sordum ve o da kabul etti."

Elime bir sopa aldım ve yaprakların arasında arkamdan sürükledim. "Güçlü adını ben aldım. Patience da öyle."

Nathan ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Jemma Strong." Gülümsedi. "Sana yakışıyor."

Güneş gökyüzünde alçalırken ve inekler geri dönerken kazığın üzerinden ve çayır boyunca geri yürüdük,

geniş ahırda birbirlerine sesleniyorlardı.

"Hiç benim adımı alır mıydın, Jemma Strong?"

Tek bir taşı tekmeleyerek ilerledim. "Jemma Strong Gardener. Kulağı hoş geliyor, değil mi Bay Gardener?"

Durakladım, çayırda b  b  ller   t  yordu.

"Yine de 'sadece Jemma' olmaktan daha fazlası olmaya alışmaya çalışıyorum. Bunu d  ş  nmek i  in biraz zamana ihtiyacım olabilir. Ne de olsa Bah  ıvan sonsuza kadar benimle olacak."

Nathan elimi tutup beni beyaz kapıdan ge  irerek Bird Tavern'e doğru g  t  r  rken kocaman g  l  msedim, sonunda   zg  rd  m. Ve d  nyada d  rt g  zle bekleyeceğim her şey vardı.

Yazarın Notu

--

I *Ayçiçeği Kızkardeşleri*'ni yazmak çok zor oldu, Caroline Ferriday'in inanılmaz ailesi hakkındaki serinin sonuncusu olacağını bilerek. Woolsey kadınlarını ilk kez 2000 yılında, ilk romanım *Leylak Kızlar*'a ilham veren Caroline'ın hayatını Bethlehem, Connecticut'taki Bellamy-Ferriday Evi ve Bahçesi'nde bıraktığı arşivlerde araştırırken keşfettim.

Caroline, Woolsey soyuna büyük değer vermiş ve eski aile fotoğraflarını, hatıra eşyalarını ve bu kitap için en önemlisi, büyük teyzesi Eliza Woolsey Howland'ın sevgiyle derlediği Woolsey mektuplarını özenle saklamıştır.

Bu kadınların yüz yılı aşkın bir süre önce yazdıkları mektupları elimde tutmanın verdiği hissi anlatmak zor. Hastane gemileri, Gettysburg savaş alanı ve New York'taki günlük yaşamla ilgili İç Savaş hikayeleriyle dolu mektuplarını okuyarak her bir kız kardeşin ve Anne Woolsey'in el yazısını tanıdım. Ne yazık ki, Charles Woolsey'in askerlik hizmetinden kalan tüm mektupları da dahil olmak üzere birçok mektup, Anne Woolsey'in ev eşyaları ile birlikte bir depo yangınında yok oldu, ancak neyse ki yüzlercesi hayatta kaldı. Burada yer verdiğim mektupların çoğu kelimesi kelimesine yeniden basılmıştır, ancak bazıları uzunluk açısından düzenlenmiştir. Anne Woolsey'in Konfederasyon askeri Rauch'un ailesine yazdığı mektup bana Er Rauch'un soyundan gelen biri tarafından gönderildi ve ben de mektubun neredeyse tamamına yer verdim.

Bu mektuplardan daha fazlasını okumak isteyenler için, Woolsey kardeşler Georgy ve Eliza tarafından kaleme alınan *My Heart Toward Home, Letters of a Family During the Civil War* adlı kitapta birçoğu güzel bir şekilde yeniden üretilmiştir. Bu kitap, *Ayçiçeği Kız Kardeşler*'e eşlik eden güzel bir kitaptır.

Ayçiçeğinin Yeraltı Demiryolu'nda bir tehlike işareti olduğu gerçeğini ortaya çıkardığımda, Caroline Ferriday'in ailesiyle ilgili üçüncü kitabın motifini bulduğumu biliyordum. Bildiğim diğer şeyler ise hikayeyi Caroline'in büyük teyzesi Georgeanna Woolsey'in bakış açısından ve bir plantasyondaki köleleştirilmiş bir kız ile o plantasyonun sahibesinin bakış açılarından anlatmak istediğimdi.

Sonra Kathy Kane ile tanıştım.

Bellamy-Ferriday House and Garden'da etkinliğe katılıyordum ve Kathy ile sohbet etmeye başladık. Ona İç Savaş hakkında bir roman yazmaya başladığımı söyledim ve Kathy, Maryland'deki Sotterley tütün plantasyonunda köleleştirilmiş olan büyük büyük büyükanne ve büyükbabası hakkında aile tarihinin büyüleyici bir parçasını paylaştı. Kısa süre sonra Kathy bana ataları hakkında zengin bilgiler gönderdi ve araştırma yolculuğumda ilham verici rehberlerim olacaklarını garanti etti. Oğlum Michael ile birlikte şu anda müze olan eski plantasyonu ziyaret ettiğimizde, Kathy'nin atalarının isimlerini Sotterley'de köleleştirilenlerin listesinde görmek inanılmaz derecede etkileyiciydi ve Jemma ve onun özgürlük mücadelesini anlatmak için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm.

Sotterley'i görmek Jemma'nın dünyasını canlandırmaya yardımcı oldu ve onun bölümlerini yazmaya başladığımda, sesini lehçeden nispeten uzak tutmayı seçtim. Harriet A. Jacobs'un sesinden ilham aldım; Jacobs'un *Incidents in the Life of a Slave Girl* adlı anı kitabı, Jemma'nın hayatını anlama arayışında muazzam bir etkiye sahipti. Harriet, yalın ve güzel bir düzyazıyla, köle sahiplerinin elindeki istismarını ve istismarcılarından kaçmak için sekiz yıl boyunca iki çocuğundan ayrı olarak tabut benzeri bir çatı katında nasıl saklandığını anlatıyor. Benim romanımda Jemma'nın kitaplara erişimi olduğu ve Tandy Rose Teyze tarafından okuması öğretildiği için, benzer bir sesin onun karakteri için doğru olduğunu hissettim.

Jemma'nın New York'a geldiği ve Draft Ayaklanmalarının ortasında kaldığı sahne gerçeklere dayanmaktadır. Birkaç gün süren ayaklanma sırasında, çoğunluğu İrlandalı olan kalabalık on bir zgr siyahi ve bir çocuğu öldürdü. Geçmişimizi hatırlamanın, onunla yüzleşmenin ve ondan ders çıkarmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatan bu korkunç dönemin gerçeklerinden kamamanın önemli olduğunu düşündüm. Jemma'nın yetimhanede tanıştığı Dr. James McCune Smith, New York'un ilk siyahi eczacısı ve akıl hastanesinin yöneticisiydi. Ayrıca Glasgow niversitesi'nden birincilikle mezun olarak tıp diploması alan ilk Afrikalı Amerikalıydı.

Nathan Gardener'ın Brooklyn'deki evi Weeksville, gerçek bir yere dayanmaktadır. 1860'larda beş yüzden fazla sakini olan Weeksville, kendi kiliseleri, okulu, mezarlığu, huzurevi ve ilk Afro-Amerikan gazetelerinden biri olan *The Freedman's Torchlight*'a sahip olmasıyla o dönem için dikkate değer bir yerdi. New York'un ilk siyahi müdürü Sarah J. Tompkins Garnet'in eviydi ve 1863 New York Askere Alma Ayaklanmaları sırasında topluluk, şiddetten kaçan birçok Afrikalı Amerikalı için bir sığınak görevi gördü. Brooklyn Köprüsü'nn tamamlanmasından sonra ve New York şehri büyüyüp genişledikçe Weeksville yavaş yavaş Crown Heights'ın bir parçası haline geldi ve köyün anısı büyük ölçüde unutuldu, ancak Heritage Foundation orijinal kasabanın bir bölümünü güzel bir şekilde korudu, böylece ziyaretçiler bugün hala Weeksville'i deneyimleyebilirler. Bu konuda daha fazla bilgiyi weeksvillesociety.org adresinden edinebilirsiniz.

Anne-May Watson, dönemin plantasyon metresleri hakkında yıllar süren araştırmalara hayali bir karakter ve tüm karakterlerimde yaptığım gibi onu kusurlu ama gerçek kılmaya çalıştım. Köle sahiplerinin uyguladığu zulmün acımasız gerçekliğini göstermek için her türlü çabayı gösterdim ve bir plantasyondaki günlük yaşamı olabildiğince doğru bir şekilde göstermek istedim. Sekiz yıl boyunca Atlanta'da yaşadım ve bu srenin çoğunu eski plantasyonları ziyaret ederek geçirdim,

Şimdi müzelerde ve bu araştırmanın tarihini Peeler Plantasyonu'nda örüyor.

Anne-May'in evini 1703 yılında inşa edilen Sotterley'deki ana evden esinlenerek ve bu, bir plantasyon metresinin dünyasını canlandırmama yardımcı oldu. Sotterley'i ziyaret etmenin en etkileyici yanı, ön salonun pencerelerinden Patuxent Nehri'ni görmek ve 1720 yılında bir köle taciri gemisi olan *Cömert Jenny*'nin tam da bu kıyıya geldiğini ve burada demirleyen geminin güvertesinden Afrikalı esirleri sattığını bilmektir. Ancak beni en çok büyüleyen şey, ana evin bulunduğu tepenin aşağısında yer alan ve bir zamanlar köleleştirilmiş tütün işçileriyle dolu olan yenilenmiş kamara oldu. Kışın o tek odalı evde mısır kabuğundan şilteler üzerinde uyuduklarını, Maryland sahilinden esen soğuk rüzgarla küçük şöminenin yetersiz ısı sağladığını, bir avuç beyaz ev sahibinin ise yukarıdaki sıcak evde kuş tüyü yataklarda uyuduğunu düşünmek tüyler ürperticiydi.

Güçlü ve kararlı Woolsey kadınlarını sevmemek elde değil. Jane Stuart Woolsey'in *Hastane Günleri, Bir İç Savaş Hemşiresinin Anıları* adlı kitabında yazdığı gibi, "Woolsey ailesinin üyeleri oyuncakları bıraktıklarında politikaya atıldılar. Nesiller boyunca ataları Virginia'da köle sahibi olmasına rağmen kölelikten nefret eden bir anne tarafından yetiştirildiler ve onunla birlikte kölelik karşıtlığı yolunda yürüdüler."

Yedi çocuktan biri olan Woolsey ailesinin reisi Jane Eliza Newton Woolsey, İskoç-İrlandalı Presbiteryen ailesinde büyümüş, on dört yaşında annesini hastalıktan kaybetmiş ve çok sevdiği Ricketts teyzesiyle birlikte Fairfax, Virginia'daki bir çiftlikte yaşamaya başlamıştır. Köle sahibi bir ailede yaşamak Jane Eliza'yı derinden etkilemiş ve hayatını kölelikle mücadele ederek ve zamanının ünlü kölelik karşıtı vaizlerini destekleyerek geçirmesi için ona ilham vermiştir. Woolsey kadınlarının Charleston, Güney Carolina'daki köle pazarını ziyaret ettikleri ve çocukları satılan köleleştirilmiş bir kadınla tanıştıkları açılış sahnesi, Woolsey mektuplarında bulunan gerçek bir hikayesine dayanmaktadır. Herkes için

Bugün artık bir müze olan ve köleliğin dehşetinin bir kanıtı olan martı ziyaret , burada toplanan eserlerden etkilenmemek mümkün değil.

Jane Eliza, *Mayflower* soyundan gelen bir aileden gelen Charles William Woolsey ile ilk kez New York'a yaptığı bir yolculuk sırasında sokakta karşılaşmış ve her ikisi için de ilk görüşte aşk olmuştur. Evlenip Boston'a taşındılar, hepsi kız olan yedi çocukları oldu, ancak daha sonra trajedi mutlu aileyi ziyaret etti, çünkü Bay Woolsey *Lexington* vapuruyla New York'tan eve dönerken denizde öldü. Aile için karanlık bir dönemdi ve sekizinci çocuğuna hamile olan Bayan Woolsey, kocasının ailesine yakın olmak için ailesini New York'a taşıdı ve bugün Greenwich Village olan 8 Brevoort Place'de ikamet etmeye başladılar.

Woolsey'in sekiz çocuğu da o dönemde topluma büyük katkılarda bulunmuştur.

Abby, Jane ve Georgy hemşirelik alanının gelişiminde ve savaştan sonra profesyonel eğitim sisteminin kurulmasında liderlik ettiler. Abby yıllarca hastanelerin ve hayır kurumlarının yönetim kurullarında ve hemşirelik eğitiminde bir model oluşturan Bellevue Hemşirelik Okulu'nun yönetim kurulunda aldı. Birkaç hastane el kitabı yazdı ve hayatının geri kalanında kadın hemşireleri destekledi ve 1893 yılında altmış beş yaşında öldü.

Jane Stuart Woolsey, İç Savaş sona erdikten sonra hemşirelik kariyerine devam etti ve daha sonra Richmond, Virginia'daki Freedmen's Union Sanayi Okulu'nda öğretmenlik yaptı ve eskiden köleleştirilmiş olan işçilerin dikiş becerileri ve okuma yazma öğrenmelerine yardımcı olmak için çalıştı. Daha sonra, hikayesini büyük bir zeka ve dürüstlikle anlattığı anı kitabı *Hastane Günleri*'ni yazdı; bu kitap *Ayçiçeği Kız Kardeşler*'e eşlik eden bir başka harika kitaptır. Jane hayatının sonlarına doğru romatizmal ateşten muzdarip oldu ve 1891'deki ölümüne kadar kız kardeşi Abby tarafından bakıldı.

Hikayenin Woolsey kısmını Georgeanna Muirson Woolsey'in bakış açısından anlatmayı seçtim çünkü onun mektuplarındaki açık sözlü, kendini küçümseyen sesine aşık oldum ve büyük şefkatine ve yeni hemşirelik alanındaki başarılarına hayran kaldım. Çok sayıda yaralıyla büyük bir ustalıkla ilgilenmiş ve hem hastane gemilerinde hem de karada, ABD Ordusu doktorlarının acımasız tacizleri altında ordudaki görevlerine hızla uyum sağlamıştır. Georgy 1864 yılında yazdığı bir mektupta,

Olayı başından beri izlemeyen hiç kimse, bu kadın hemşirelerin ne kadar muhalefete, ne kadar kötü niyete, ne kadar duygusuz düşünceye katlandıklarını bilemez. Aklıma gelen hiçbir cerrah onları nezaketle karşılamadı ya da onlara nezaketle davranmadı... hayatlarını o kadar çekilmez hale getirmeye kararlıydılar ki, kendilerini savunmak için ayrılmaya zorlanmaları gerekiyordu.

Georgy, General Lee'nin 9 Nisan 1865'te Appomattox'taki McLean House'da teslim olduğu savaşın sonuna kadar askerlere bakmaya devam etti. Savaşın son gününde Woolsey'ler 8 Brevoort Place'in içini ve dışını vatansever renklerle, ön kapının üzerinde bir bayrakla ve balkonda renkli fenerlerle süslediler.

Woolsey'lerin sevinç ve kutlamaları, Başkan Lincoln'ün 14 Nisan 1865'te vurulması ve ertesi gün ölmesiyle kısa sürdü. Haberi duyan Georgy, Carry'nin yatak odasının kapısına koştu ve "Beni içeri alın! Bay Lincoln öldürüldü!" Carry ertesi gün Eliza'ya şöyle yazdı: "Hepimiz kederden dilsiz kaldık! Amerika için ne büyük bir an!"

Georgy'nin sonunda anlaşılabildiği doktorlardan biri, 1866 yılında evlendiği, uzun süredir talibi ve arkadaşı olan Dr. Frank Bacon'dı. Savaşın sonra çift New Haven'a taşındı ve Dr. Bacon burada Yale Tıp Fakültesi'nde cerrahi profesörü olarak seçkin bir kariyere başladı ve Georgy ile birlikte

Connecticut Hemşireler için Eğitim Okulu, hayali nihayet gerçekleşti. Hemşireler için *A Handbook of Nursing for Family and General Use* adlı bir el kitabı yazdı ve annesiyle birlikte *Gettysburg*'da geçirdiği zamanı anlattığı *Three Weeks at Gettysburg* adlı kitabı çok okunmaya devam etti.

Georgy ve Frank'in hiç çocukları olmadı ve Georgy enerjisini Connecticut Çocuklara Yardım Derneği'ne, Newington Sakat Çocuklar Hastanesi'ne ve Frank Bacon'la birlikte Woodmont, Connecticut'ta inşa ettikleri Playridge adlı çocuk sığınma evine harcadı. Georgy, Frank'in İç Savaş kılıcını, bir tabancasını ve Bull Run Birinci Muharebesi'nde ele geçirilen iki bıçağını New Haven'daki 32 High Street adresindeki kırmızı tuğlalı evlerinin ön salonuna astı ve Tybee Adası'nı ele geçirmek için kullanılan bir top mermisi de kapı direğini süsledi. Georgy 1906 yılında öldü. Frank Bacon 1912 yılına kadar yaşamış olsa da, aile üyeleri "Georgy'nin ölümünden sonra hayata olan ilgisini kaybetti ve çok yaşlandı" diye belirttiler.

Mary Elizabeth Watts Woolsey Howland, Georgy için "Benim Mary'm", 1864 yılında ani bir hastalıktan öldü. Dört kız çocuğu annesi ve Rahip Robert Howland'ın sadık eşi Mary, yetenekli bir ressam ve başarılı bir şairdi, ancak yaşamı boyunca edebi yeteneği cinsiyeti nedeniyle halktan saklandı. 1862 yılında Mary, ölüm döşeginde ölümlülüğünü düşünen bir askerin bakış açısından "Kampta Yağmurlu Bir Gün" şiirini yazdı ve bu şiir Woolsey ailesi tarafından özel olarak basılıp dağıtıldı. Gazeteler kısa sürede şiiri ele geçirdi ve Mary tarafından yazıldığından habersiz olarak ailelerine birer kopyasını gönderen askerler arasında son derece popüler oldu. Woolsey'ler binlerce aileyi şiiri bir erkeğin yazdığına inandırmanın en iyisi olduğunu düşünerek bu illüzyonu sürdürdüler. Mary birkaç popüler şiir daha yazmaya devam etti ve sırrını asla açıklamadan öldü.

Georgy'nin en yakın arkadaşı ve iki yaş küçük kız kardeşi olan Eliza Newton Woolsey Howland ve savaşın başlarında onun hemşirelik ortağı, savaş sonrası yıllarını kocası Joseph Howland'ın Gaines's Mill Muharebesi'nde aldığı yaraların iyileşmesine yardımcı olarak geçirdi. Yıllarını Fishkill, New York'taki evleri Tioronda'da geçirmişler ve hayır işleriyle uğraşmışlardır. Eliza, *Woolsey Aile Kayıtları*'nı yazarak aile tarihçisi rolünü . *Eliza* 1917'de öldü ve Tioronda bugün hala Fishkill'de duruyor.

Harriet Roosevelt Woolsey, "Hatty", 1869 yılında Pennsylvania Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğretim görevlisi olan kuzeni Dr. Hugh Lenox Hodge ile evlendi. Çiftin yetişkinliğe kadar hayatta kalan Hugh ve doğumda ölen Jane Eliza adında iki çocuğu oldu. Hatty 1878 yılında öldü.

Caroline Ferriday'in sevgili büyükannesi Carry olarak bilinen en küçük kız kardeş Caroline Carson Woolsey, Edward Mitchell ile evlendi ve Eliza Mitchell Ferriday adında bir çocukları oldu. Carry, savaştan sonra çok saygın bir avukat olan Edward'la, hastane gemilerinde genç bir ikmal yöneticisi olarak çalışırken tanışan kız kardeşi Georgy aracılığıyla tanıştı. Edward hastalanmış ve Georgy iyileşmesine yardım ederek onu New York'a, Carry'nin ilişkiyi eve göndermişti.

Carry savaş sırasında sadece New York hastanelerinde çalışmakla kalmamış, kendini Askerlik Ayaklanmaları'nın kurbanı olan Zenci Yetimhanesi'ndeki çocuklara adanmıştır. Evlerinin yandığı gece tüm çocuklar ölümden kurtulmuş olsa da, aylarca yerlerinden edilmişlerdi ve bu olay evlerini yağmalayıp yakan çoğu İrlandalı çetelerin üzerinde kalıcı bir leke olarak kalmıştı. Carry ayrıca New York Yetim Akıl Hastanesini de desteklemiştir. 1806 yılında aralarında Alexander Hamilton'ın eşi Elizabeth Hamilton'ın da bulunduğu bir grup şefkatli kadın tarafından başlatılan New York sığınma evi ilk olarak ahşap çerçeveli bir evinde barındırıldı.

Greenwich Village, tamamı kadınlardan oluşan bir yönetim kurulu tarafından yönetilen ve tamamen kadınlar tarafından işletilen ilk hayır kurumlarından biriydi. Akıl hastanesi 1837 yılında, o zamanlar şehrin kuzeyinde yer alan pastoral ve kırsal bir bölge olan, şimdiki Yetmiş Üçüncü Cadde ile Riverside Drive'in kesiştiği yeni evine taşındı. Carry, Woolsey mektuplarında "Carry'nin Bloomingdale yetimleri" olarak anılan akıl hastanesini ve sakinlerini 1914'teki ölümüne kadar destekledi. Kuruluş, bugün bakım altındaki çocukların yaşamlarını iyileştirmek için çalışmaya devam eden Graham Windham'a dönüştü.

Woolsey'lerin tek oğlu Charles William Woolsey, İç Savaş sırasında üstün başarıyla görev yapmıştır. Bu dönemde eve yazdığı mektuplar kaybolmuş olsa da, Potomac Ordusu'nda General Meade'in yardımcısı olarak görev yaptığını ve Gettysburg'da hafif yaralandığını biliyoruz; bu da Georgy ve Bayan Woolsey'in en kötüsünden korkarak cepheye koşmalarına neden olmuş, ancak Charley'yi iyileşmiş ve alayıyla birlikte yola çıkmış olarak bulmuşlardır.

General Lee, Kuzey Virginia Ordusu'nu 1865 yılında Virginia'daki Appomattox Court House yakınlarında Ulysses S. Grant'a teslim ederken Charley de oradaydı ve bu ailesine büyük gurur verdi. Charles 1868 yılında Arixene Southgate Smith ile evlendi ve hayatının ilerleyen dönemlerinde sağlık sorunları nedeniyle Asheville, Kuzey Carolina'ya taşındı. Üç çocuğu oldu, ancak sadece kızı Alice yetişkinliğe kadar yaşadı. 1907 yılında öldü.

Georgy bölümlerindeki tüm tarihi olaylar Woolsey ailesinin mektuplarından alınmıştır. Georgy'nin hemşire olma , Eliza ile Washington'da ve hastane gemilerinde geçirdiği zamanlar, Gettysburg ve Sıhhi Fuar'da yaşadıkları birinci ağızdan anlatılanlara dayanıyor.

Gettysburg'da haftalar geçirdim, Woolsey Ana ve Georgy'nin adımlarını izledim, onların orada geçirdikleri üç haftayı yeniden canlandırdım, ilk olarak Letterman Kampı olacak yerin karşısındaki tren garında askerlere hemşirelik yaptılar, ünlü hastanesi burada yüzlerce İç Savaş

Konfederasyon ve ABD Ordusu askerlerine bakıldı. Gettysburg Savaş Alanını Koruma Derneği'nden Glen Hayes bu basamakların yeniden yaratılmasında çok değerli katkılarda bulunmuştur. Bugün GBPA, Camp Letterman General Hospital'ın bir bölümünü kurtarmak için mücadele ediyor ve bu kitabın yazıldığı sırada Camp Letterman Komitesi, halkın muazzam yardımıyla on beş yıldır bölgeyi imardan kurtarmak için mücadele ediyordu. Daha fazla bilgi için <https://www.gbpa.org> adresini ziyaret edebilirsiniz.

Harry Wilson'ın öldürüldüğü ve Fergus Watson'ın bacağını kaybettiği Front Royal de gerçek bir muharebeye . 23 Mayıs 1862'de Konfederasyon Birinci Maryland Piyadeleri, Maryland'li dostları olan Birlik Birinci Alayı Maryland Gönüllü Piyadeleri ile savaşmıştır. Bu, ABD askeri tarihinde aynı eyalete mensup iki alayın ve sayısal tanımlamanın birbiriyle savaşa girdiği tek olaydır.

Jemma ve Patience'ı kurtarmaya gelen Otuz Altıncı ABD Zenci Piyadesi, 8 Şubat 1864 tarihinde Albay Alonzo G. Draper. Aktif göreve gönderilinceye kadar Point Lookout'ta Konfederasyon esirlerini koruyarak görev yaptılar ve Chaffin's Farm Savaşı, Fair Oaks Savaşı ve diğerlerinde savaşmışlar. Otuz altıncı birlik Richmond'un İşgali'nde de savaşmış ve Konfederasyon'un son günlerine yaklaştığının en önemli işareti olan Asilerin başkenti Richmond, Virginia'nın Birlik tarafından ele geçirilmesine yardımcı olmuştur. Otuz altıncı birlikten Er James Daniel Gardner ve Onbaşı Miles James, Chaffin's Farm Muharebesi'ndeki kahramanlıkları nedeniyle Amerika Birleşik Devletleri'nin en yüksek ve en prestijli kişisel askeri nişanı olan Onur Madalyası'nı almışlardır.

Başkan Abraham Lincoln, Savaş Bakanı Edwin Stanton, Abigail Hopper Gibbons, Frederick Law Olmsted ve diğerleri gibi dönemin birkaç tarihi figürünün ziyaretlerini de dahil ettim.

Woolsey'lerin mektuplarının sayfaları ve onların dünyasının bir parçasıydılar. Georgy ve Eliza, Lincoln ile Yönetim Konağı'nda bir araya gelmiş ve Georgy, askerler için papaz temin edilmesi konusunda Lincoln'den yardım istemiş, Lincoln de bu yardımı kabul etmiştir. Güney Carolina'lı genç Konfederasyon askeri Henry Rauch da Woolsey mektuplarında yer alır ve Bayan Woolsey'in sevgi dolu bakımında, kardeşinin kollarında ölür. Gettysburg'da Sally Smith'e yardım eden kadın Mag Palm karakteri de gerçek bir kişiye dayanmaktadır. Mag, Gettysburg savaş alanına yakın bir yerde yaşıyordu ve araştırma yaparken hikayesini keşfettikten sonra onun gücüne ve azmine aşık oldum ve hatırlanmayı hak ettiğini düşündüm.

Bellamy-Ferriday Mezarlığı'na 2000 yılında Caroline'ın evini ziyaret ettiğim ilk gün uğramıştım. Bellamy Land Trust arazisi ile çevrili olan bu mezarlık, Caroline'ın evinden kısa bir yürüyüş mesafesinde olup, 1700'lü yıllar ve sonrasında Bethlehem sakinlerinin mezarlarını barındıran, o dönem için tipik bir dinlenme yeridir. Caroline'ın evini inşa eden Rahip Bellamy, Bethlehem'in diğer birçok eski sakiniyle birlikte burada gömülüdür. Sally Smith adında bir kadın da orada gömülüdür, ancak mezarı beyaz kasaba halkınınkinden ayrıdır. Merakım uyandı ve onun hikâyesini araştırdım ama hiçbir iz bulamadım. Ölümünde bile Sally'nin dahil edilmemiş olması beni rahatsız etti ve onun hayatını onurlandırmaya itti. Kökenleri tarihe karışan mezar taşı, kurgulanmış Sally Smith'e ilham verdi.

Caroline'ın evinin karşısındaki bir yükseltide yer alan Bird Tavern, bir zamanlar Yeraltı Demiryolu'nun bir durağıydı. Bethlehem köyünün yeşil alanındaki bu sevimli eski binayı ilk gördüğümde, bir gün bir İç Savaş kitabı yazarsam buraya da yer vereceğimi biliyordum. Bu üçlemeyi bitirmek için mükemmel bir yer gibi görünüyor, çünkü Caroline Ferriday sivil hakların sadık bir destekçisiydi. Bence Caroline onu tanımaktan kölelik karşıtı olmaktan mutlu olurdu.

Woolsey'in atalarının ve özgürleşmelerine yardım ettikleri kişilerin hikâyeleri nihayet anlatılıyor.

Kaynaklar Hakkında Not

--

T İŞTE ARE VARIOUS LETTERS AND poems from or roman boyunca Woolsey kardeşlere hitaben yazılmış, aksi belirtilmedikçe Connecticut Landmarks'ın sahibi olduğu ve işlettiği Bethlehem, Connecticut'taki Bellamy-Ferriday House & Garden Arşivleri'nden izin alınarak yeniden basılmıştır.

Howland, Joseph. Eliza Woolsey Howland'a mektup. 21 Temmuz 1861.

Howland, Mary Woolsey. Şiir "Kampta Yağmurlu Bir Gün."

Howland, Eliza Woolsey. Joseph Howland'a mektup. 28 Nisan 1862.

Woolsey, Georgeanna. Jane Eliza Woolsey'e mektup. 28 Haziran 1862.

Woolsey, Abigail. Georgeanna Woolsey'e mektup. 11 Temmuz 1862.

Woolsey, Jane. Bir arkadaşına mektup. Ekim 1862.

Woolsey, Jane Eliza. Peder Rauch'a mektup. Jene Klopp'un özel koleksiyonundan.

Crane, C. H. Cerrah Heger'e mektup. 26 Eylül 1863.

Woolsey, Eliza. Jane ve Georgy'ye mektup. 9 Mart 1864.

Howland, Mary Woolsey. Şiir "Taps."

*Benimle Gettysburg'a gelen oğlum Michael'a.
Ve oğulları geri dönmeyen tüm annelere.*

Teşekkür

--

I Yazmaya yardım edenlere ÇOK ŞEY BORÇLUYUZ
Ayçiçeği Kız Kardeşler çok ödüllendirici: Her taslağı okuyan ve derin İç Savaş bilgeliğini ve olay örgüsü fısıltılarını cömertçe paylaşan kocam Michael Kelly'ye. Caroline Ferriday'in aile hikâyesini bitirme hayalimi paylaştığın, yaptığım her şeyi bitmek tükenmek bilmeyen bir şevk ve sevgiyle desteklediğin ve hepimizi muhteşem bir şekilde doyurduğun için teşekkür ederim. Kızım Katherine'e, nam-ı diğer Kay'e, uzun yürüyüşleri paylaştığı ve üstün zekâsını, dünyevi bilgeliğini ve dürüst el yazması tavsiyelerini aktardığı için. Uzman editoryal önerileri, her şeyi bırakıp yeni bölümleri okumaya istekli olması ve dünyada çok gecikmiş gerçek bir değişim yaratmak için çalıştığı için kızım Mary Elizabeth'e. Daha sevimli ve daha ilham verici iki kızım olmasını isteyemezdim. İkiniz de bu kitabın sayfalarında, Woolsey kardeşlerde, bildiğinizden çok daha fazla varsınız. Oğlum Michael'a, el yazması tavsiyeleri, kitap tanıtım becerileri, uzman yol arkadaşlığı ve Anne-May'in erkek kardeşi Harry Wilson karakterine ilham veren nezaketi ve şefkati için. Birlikte seyahat etmekten asla vazgeçmeyelim. Damadım Chase'e, ailemize hoş bir katkı sağladığı, muhteşem omletleri ve bana Moneysunk Yolu'ndan bahsettiği için.

Ballantine Bantam Dell'den Kara Cesare'ye, bir insanın isteyebileceği en ilgili, yetenekli editör, her yönden cömert, Caroline Ferriday'in hatırlanması gereken bir kadın olduğunu ilk fark eden kişi. Woolsey kadınlarının hikayelerini üstün bir özen ve zarafetle kucakladığınız ve yeni şeyler denediğimde kararlılıkla arkamda durduğunuz için teşekkür ederim. Ballantine Bantam Dell'deki tüm "Ayçiçeği Ekibine" kusursuz işbirlikleri ve sınırsız coşkuları için: Debbie Aroff, Barbara

Bachman, Susan Corcoran, Melanie DeNardo, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Colleen Nuccio, Paolo Pepe, Kara Welsh, Gina Centrello ve Benjamin Dreyer ve Random House'daki tüm redaksiyon ekibi, bunlardan birkaçı. Bitmek tükenmek bilmeyen desteği ve yerinde tavsiyeleriyle beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen ve bir zamanlar beni çamur yığınınından çekip alan, bu hikayelerin anlatılması gerektiğinde ısrar eden ve bunu gerçekleştiren edebiyat temsilcim Alexandra Machinist'e. Sen doğanın parlak bir gücüsün.

Köleleştirilmiş Kane atalarının hikayelerini paylaşan ve Sotterley Plantasyonu'na gidip onlar hakkında daha fazla bilgi edinmemi öneren Kathy Kane'e. Evrenin bizi o gün bir araya getirmesine çok sevindim. Bugün Siyah bir Amerikalı olarak verdiği mücadeleleri cömertçe paylaşan ve ilk başta zor olsa da taslağı okuyan Tiffany Smith'e. Dostluğunuz ve dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Kathy Murray'e. Benim deneyimim ile Siyah bir kadının deneyimi arasındaki uçurumu kapatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını, ancak gerçek bir değişim yaratmak için müttefik bilmeme yardımcı oldu.

Cömertliği ve koşulsuz sevgiyi örnek alan, dünyayı her gün daha iyi bir yer haline getiren kız kardeşim Polly Simpkins'e ve sonsuz sevgisi ve desteği için kocası Brad Simpkins'e. Ve bana kedilerin de köpekler kadar sevmeyi hak ettiğini ilk öğreten ve hala en iyi abla olan kız kardeşim Sally Hatcher'a. Tanıdığım en güçlü kadın olan kayınvalidem Mariann'a ve beş baldızıma sonsuz destekleri için ve tüm klanı kitap etkinliklerine getirip bana sevgi dolu, cesaretlendirici bir ailenin ne kadar önemli olabileceğini gösterdikleri için. Woolsey kadınlarını yaratırken büyüleyici kişiliklerinden yararlandığım ve her zaman dürüstlük ve sadakat gibi eski moda özelliklerin modasının asla geçmeyeceğinin kanıtı olan kuzenlerim Juanita Fowler, Patty Hill, Peggy Quinn ve Jane Huth'a. Bir zamanlar orgcu olarak görev yapan kuzenim Wylie Savanas Quinn III'e

Chapel Hill, Kuzey Carolina'daki Chapel of the Cross'ta koro şefi olan ve "Bir şarkının sözlerini unutursanız *karpuz* kelimesini tekrarlayın" önerisi unutulmaz bir tavsiyeydi.

Gettysburg Savaş Alanını Koruma Derneği'nden Glen Hayes'e, bu kitabın askeri bölümlerinin doğruluğunu korumada çok değerli katkıları oldu. *Ayçiçeği Kızkardeşleri*'nin savaş odaklı bölümlerini okumak, düzeltmeler ve öneriler sunmak için harcadığınız sayısız zaman için teşekkür ederim, hepsi nezaket ve İç Savaş tarihine olan sevginizden kaynaklanıyor. Gettysburg'daki Letterman Kampı'nın bir parçasını korumaya yardımcı olma görevinizde büyük başarılar dilerim. Glen'in çalışmaları hakkında daha fazla bilgi <https://www.gbpa.org> adresinde bulunabilir. Bayan Woolsey'nin, Jane Eliza'nın şefkatle baktığı Güney Carolina'lı genç Konfederasyon askerinin babası olan büyük büyük dedesi Reverend Rauch'a yazdığı mektubun bir kopyasını bana gönderen Jene Klopp'a. Her okuduğumda çok etkileniyorum ve kitapla bağlantılı en sevdiğim hikayelerden biri. Böylesine anlamlı bir aile mektubunu paylaştığın için sana sonsuz minnettarım Jene. Umarım insanlara, bizden farklı taraflarda savaşanlara şefkat ve merhamet göstermenin nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlamalarını sağlar. Atlanta Tarih Müzesi'ne ve müdürü Kate Whitman'a, Joanna ve Keith'e bana bu inanılmaz müzenin perde arkasını gezdirdikleri, arşivleri açtıkları ve dönemi canlandırmak için pek çok İç Savaş hazinesini paylaştıkları için teşekkür ederim. Keith'e İç Savaş davulunu döneme o kadar uygun bir şekilde çaldığı için özel olarak teşekkür ederim ki beni ağlattı. Madison, Georgia'daki Heritage House'a, İç Savaş döneminde yeni nişanlanan kadınların elmaslarının gerçek olup olmadığını test etmek için isimlerini elmas yüzükleriyle birlikte pencere camlarına kazıdıklarını öğrendiğim inanılmaz tur için.

Caroline Ferriday'in kuzeni, ve eşi, Lynne, Lynne, merhum ve çok özlenen Alexander Neave'e

Caroline'ın aile belgelerini, fotoğraflarını ve onunla ilgili anılarını cömertçe paylaştı. Antika silah koleksiyonunu muhteşem bir şekilde gezdiren Richard Furniss'e. Bellamy-Ferriday Evi ve Bahçesi'nin site yöneticisi harika ve yorulmak bilmeyen Peg Shimer, Jamie-Lynn Fontaine Connell, Robert Brock ve Jana Colacino da dahil olmak üzere Connecticut Landmarks personeline, Caroline'ın sevgili evine bu kadar iyi için. Zeki ve yorulmak bilmeyen Bellamy-Ferriday Evi ve Bahçesi tur rehberlerine: Gary

P. Cicognani, Natalie DeQuarto, Muffy Barhydt ve Timothy Marcinek ile bahçıvan Brett Bitner. Saatlerce süren hizmetleriniz ve evi ziyaretçiler için bu kadar güzel bir şekilde canlandırdığınız için teşekkür . Caroline ve ataları gurur duyardı. *Lilac Girls* hakkında "Tek ihtiyacım olan bir bölüm" diyen ilahi ve son derece yetenekli Betty Kelly Sargent'a, erken teşviki ve uzmanlığı için. O olmasaydı bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi. Kaba bir taslağı başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde toparlayan serbest redaktör Susan Klein'a. Araştırma yardımları için Fishkill Tarih Derneği'nden Elaine Hayes'e. Mary's County Tarih Derneği'nden Peter LaPorte, Carol Moody ve Karen Wood'a kurgusal Peeler Plantasyonunun bulunduğu bu büyüleyici ilçe hakkında verdikleri bilgiler için.

Connecticut, Washington Depot'taki Hickory Stick Bookstore'dan Fran Keilty de dahil olmak üzere, bu ailenin hikayesini okuyuculara için çok çalışan her yerdeki harika bağımsız kitapçılara ve kütüphanecilere. Madison Garner, Grace Hough, Morgan Burke ve Lauren Burke'e gelmiş geçmiş en iyi odak grubu oldukları için. *Leylak Kızlar* ve *Kayıp Güller*'in elli inanılmaz yabancı baskısı için Curtis Brown Londra'dan Sophie Baker'a. Shirl Knobloch ve eşine beni Gettysburg'daki güzel evlerine davet ettikleri ve muhteşem kitaplarının yanı sıra muhteşem dönem evi ve bahçelerini paylaştıkları için teşekkür ederim. Çok da gizli olmayan silahım Gary Parkes'a, sosyal medyayı güncel tuttuğu için

tarihi ve muhteşem. Eski Bethlehem Tarih Derneği'ne ve Bethlehem'in güzel geçmişinin koruyucusu Carol Ann Brown'a. Sally Smith ve Rahip Bellamy'nin yattığı tarihi mezarlığın bakımı için benimle işbirliği yapan Mary Jane LaBoudy ve Eski Bethlehem Mezarlık Kurulu'na. Ve Stewart Rabinowitz'e dostluğu ve Caroline Ferriday'in Arazi Vakfı'nın gelişmesine yardımcı olan sıkı çalışması için.

YAZAN MARTHA HALL KELLY

Leylak Kızlar

Kayıp Güller

Ayçiçeği Kız Kardeşler

YAZAR HAKKINDA

MARTHA HALL KELLY, *Lilac Girls*, *Lost Roses* ve *Sunflower Sisters* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Kocası Michael ve sıra dışı köpeği Oliver ile Connecticut'ta yaşamakta ve günlerini yasal defterleri sahnelerle doldurarak ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye yardımcı olacak hikayeler anlatmaya çalışarak geçirmektedir. *Sunflower Sisters* üçüncü romanıdır.

Woolsey'lerin fotoğrafları ve gerçek hikayenin ardındaki daha fazla bilgi için şu adrese gidin: marthahallkelly.com

Ayrıca Martha'yı şurada :

[Facebook.com/
marthahallkelly](https://www.facebook.com/marthahallkelly) bulabilirsiniz

Twitter: [@marthahallkelly](https://twitter.com/marthahallkelly)

Instagram: [@marthahallkelly1](https://www.instagram.com/marthahallkelly1)

Penguin
Random
House

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.